Giới thiệu

Giữa dãy Ba Sơn Ngọc Mạch hoang vu, tuyết tháng sáu rơi trắng trời, một đoàn người đang dấn bước vào chốn hiểm nguy.

Dẫn đầu là Ngô Tam Tỉnh, một lão làng trong giới đạo mộ, gương mặt hằn sâu vẻ lo âu.

Tình thế của họ đã đến bước đường cùng, bị một thế lực bí ẩn dồn ép đến không còn lối thoát.

Hy vọng duy nhất của họ đặt vào một nhân vật huyền thoại, một vị đại nhân được cho là đang ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc này.

Cùng đi với ông là những tay chân trung thành như Phan Tử, Đại Khuê và một người thanh niên trẻ tuổi, ít nói nhưng thân thủ phi phàm, mang trong mình dòng máu Trương gia – Trương Khởi Linh, hay còn được biết đến với cái tên Tiểu Ca.

Hành trình của họ là một cuộc đánh cược sinh tử, bởi kẻ thù quá hùng mạnh, và vị cứu tinh mà họ tìm kiếm lại mờ mịt tựa sương khói.

Vượt qua bão tuyết và vách đá cheo leo, họ cuối cùng cũng tìm đến được nơi ẩn cư của vị đại nhân kia – một cánh cổng đá khổng lồ mang tên "Quy Trần Nguyên", ẩn mình sau vách núi tuyết.

Cánh cửa chỉ mở ra khi được thấm đẫm máu tươi của dòng họ Trương.

Bước vào bên trong, một thế giới biệt lập hiện ra, tựa như chốn bồng lai tiên cảnh với núi non, suối chảy, rừng trúc, và cả những hung thú trong truyền thuyết như Tuyết Di Lặc được thuần dưỡng như thú cưng.

Tại đây, họ đã gặp được người mà mình tìm kiếm: Trương Dạ

Ninh, tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia.

Trái với tưởng tượng về một lão nhân uyên bác, Trương Dạ Ninh lại mang dáng vẻ của một thanh niên chỉ độ hai mươi, nhưng đôi mắt sâu thẳm lại chất chứa sự tang thương của trăm năm tuế nguyệt.

Hắn chính là một người xuyên không, mang theo một hệ thống siêu việt, đã âm thầm "đăng nhập" và tu luyện tại Ba Sơn suốt một thế kỷ, tích lũy vô số kỹ năng tuyệt đỉnh của các môn phái đạo mộ.

Lời cầu cứu của Ngô Tam Tỉnh và sự xuất hiện của Trương Khởi Linh đã kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống, thôi thúc Trương Dạ Ninh rời khỏi chốn ẩn cư để bước vào vòng xoáy của thế giới.

Cuộc hành trình thực sự bắt đầu khi Trương Dạ Ninh đồng ý xuất sơn.

Điểm đến đầu tiên của họ là Lỗ Vương Cung, một cổ mộ chiến quốc đầy rẫy hiểm nguy và bí ẩn.

Tại đây, nhóm người của họ được bổ sung thêm Ngô Thiên Chân, cháu trai của Ngô Tam Tỉnh, một chàng trai trẻ đầy nhiệt huyết nhưng còn non nớt kinh nghiệm.

Ngay từ cửa ngõ tiến vào khu mộ, Tích Thi Địa, họ đã phải đối mặt với những hiểm nguy chết người.

Từ những tay lái đò lòng lang dạ sói, đến bầy Thi Miết khát máu hung hãn và cả một Thi Miết Vương có khả năng điều khiển tử thi.

Nhưng tất cả những hiểm họa đó, dưới sức mạnh tuyệt đối của Trương Dạ Ninh, đều trở nên nhỏ bé.

Hắn dễ dàng dùng tuyệt kỹ "Song Chỉ Tham Huyệt", kết hợp với năng lực của hệ thống để hấp thu tinh phách của yêu vật, biến mỗi trận chiến thành một cơ hội để gia tăng sức mạnh.

Càng vào sâu trong Lỗ Vương Cung, họ càng đối mặt với những thứ kinh hoàng hơn: một nữ quỷ ngàn năm tuổi, và đặc biệt là Huyết Thi canh giữ trong quan tài của Lỗ Thương Vương.

Trong khi những người khác kinh hồn bạt vía, Trương Dạ Ninh lại coi đây là thử thách để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, đoạt lấy Linh Kiếm Phù Ảnh và chứng tỏ thực lực kinh thiên của mình.

Rời khỏi Lỗ Vương Cung, câu chuyện mở ra một vũ trụ rộng lớn hơn khi Trương Dạ Ninh tiếp tục đồng hành cùng một nhóm khảo cổ mới do Shirley Dương dẫn đầu, tiến vào Côn Luân Băng Sơn và Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tại đây, những sinh vật cổ đại như Hỏa Biêu Trùng hay Bá Vương Tích Dịch một lần nữa trở thành thuốc thử cho sức mạnh của hắn.

Năng lực Kỳ Lân huyết mạch được cường hóa của Trương Dạ Ninh tỏ ra vô cùng bá đạo, huyết mạch uy áp của hắn có thể trấn áp vạn vật, biến những hiểm cảnh chết chóc thành một cuộc dạo chơi.

Cuộc phiêu lưu tiếp tục tại Hải Để Mộ, nơi Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca cải trang trà trộn vào đội thám hiểm của A Ninh.

Tại đây, hắn không chỉ thu phục được một Quỷ Chủ hùng mạnh vào trong pháp bảo Quỷ Tỳ của mình mà còn hé lộ thêm những bí mật liên quan đến quá khứ của Ngô Tam Tỉnh.

Mỗi một ngôi mộ, mỗi một cuộc hành trình đều là một bước đệm để Trương Dạ Ninh trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời thu thập những mảnh ghép về một âm mưu to lớn đang bao trùm toàn bộ thế giới đạo mộ.

Câu chuyện lên đến đỉnh điểm khi hành trình đưa họ đến Long Lĩnh, Thiểm Tây.

Tại đây, họ tình cờ gặp được Trần Ngọc Lâu, vị thủ lĩnh huyền thoại một thời của Tạ Lĩnh, nay đã mù lòa và sống ẩn dật bằng nghề toán mệnh.

Vừa nghe thấy giọng nói của Trương Dạ Ninh, Trần Ngọc Lâu đã nhận ra ngay vị cao nhân mà ông đã chờ đợi suốt mấy chục năm.

Ông không ngần ngại quỳ xuống cầu xin, dâng lên tấm bản đồ Vân Nam Trùng Cốc quý giá, chỉ mong Trương Dạ Ninh có thể giúp ông mang di cốt của người bạn năm xưa – Kim Toán Bàn của phái Mạc Kim – ra khỏi ngôi mộ cổ ở Ngư Cốt Miếu.

Sự xuất hiện của Trương Dạ Ninh đã thắp lên hy vọng cho vị anh hùng sa cơ, đồng thời cũng đánh dấu sự khởi đầu cho việc tập hợp những thế lực lớn nhất của giới đạo mộ dưới một ngọn cờ.

Một bên là hậu duệ Mạc Kim, một bên là hậu duệ Bàn Sơn, và giờ đây là cả Tạ Lĩnh lừng lẫy.

Trương Dạ Ninh, với sức mạnh vô song và thân phận tộc trưởng Trương gia, đang từng bước trở thành người chấp cờ, sẵn sàng đối mặt với những kẻ thù trong bóng tối như Uông gia và thế lực bí ẩn "Nó".

Cuộc phiêu lưu chỉ mới bắt đầu, và những bí mật kinh thiên động địa về Cánh Cửa Bằng Đồng cuối cùng đang chờ hắn ở phía trước.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 1

Tại dãy núi Ba Sơn Ngọc Mạch, một đoàn người đang đội gió tuyết đi về một hướng.

Ai nấy đều mặc áo khoác dày cộm, quấn khăn trùm đầu, chân đi giày đi tuyết.

Dù di chuyển chậm chạp nhưng mỗi bước đều rất vững vàng, vì vậy suốt chặng đường không xảy ra sự cố nào.

Ngô Tam Tỉnh đứng ở đầu đoàn, nhìn về dãy núi trắng xóa phía trước, vẻ mặt có phần nghiêm trọng nói: "Nơi này thật kỳ lạ, rõ ràng mới tháng sáu mà đã có tuyết lớn." Đại Khuê nhìn về phía trước, một cơn gió thổi qua, dù mặc rất dày nhưng vẫn lạnh đến run rẩy.

Hắn bất giác kéo khóa áo lên cao hơn, hít một hơi rồi hỏi: "Tam gia, vị đại nhân kia thật sự sống ở nơi hoang vu thế này sao?

Có nhầm lẫn gì không?" Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn Tiểu Ca ở phía trước, rồi quay người lại nói: "Đại Khuê, yên tâm đi, địa điểm chắc không sai đâu." Địa danh Ba Nãi này ông ta đã từng nghe nói, nghe đồn Trương Gia Cổ Lâu được ẩn giấu ở đây, nên việc vị đại nhân của Trương gia cư ngụ tại đây cũng không phải là vô lý.

Hơn nữa, tình hình hiện tại của bọn họ vô cùng bất lợi, nếu không có chỗ dựa vững chắc, họ căn bản không thể đối đầu với gia tộc kia.

Nghe Tam gia trả lời, các anh em còn lại đương nhiên không dám nói nhiều.

Nếu địa điểm đã đúng thì họ cũng chẳng có gì để phàn nàn.

Dù sao cũng đã theo Tam gia lăn lộn giang hồ bấy lâu, chút gió tuyết này tuy khó đi nhưng không thể cản được bước chân của họ.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, đoàn người đội gió tuyết đi gần nửa ngày, rồi từ xa nhìn thấy trên vách núi tuyết dường như có một cánh cổng đá khổng lồ.

Trên vách núi cao như vậy lại có một cánh cổng đá?

Điều này thật quá kỳ lạ, rốt cuộc nó được xây dựng như thế nào?

Tiểu Ca dẫn đoàn người tiếp tục đi đến chân núi, sau đó lấy ra chiếc móc leo đã chuẩn bị sẵn.

Cánh tay vung lên, chiếc móc bay vút đi như viên đạn, nhanh chóng và chuẩn xác bám chặt vào khe hở bên cạnh cổng đá.

Phan Tử và Đại Khuê thấy cảnh này không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Người đàn ông Trương gia mà Tam gia mang về này tuy trông có vẻ gầy yếu, nhưng cơ thể lại ẩn chứa sức mạnh to lớn đến vậy, sức cánh tay này e rằng phải đến mấy trăm cân.

Đồng thời, bọn họ cũng vô cùng tò mò, vị đại nhân của Trương gia kia rốt cuộc có gì phi phàm mà khiến Tam gia phải bất chấp gió tuyết lớn như vậy để đích thân đến bái kiến.

Tiểu Ca liên tục ném lên năm sợi dây thừng, kéo xuống kiểm tra độ chắc chắn, sau đó không quan tâm đến những người khác, trực tiếp dùng dây thừng leo lên vách núi với tốc độ cực nhanh.

Ngô Tam Tỉnh nhìn bóng lưng của Tiểu Ca, rồi ra hiệu cho Phan Tử và Đại Khuê thay đồ leo núi, sau đó cũng bám vào dây thừng leo lên.

Dây thừng được cố định rất chắc chắn, cộng thêm kinh nghiệm leo núi của mấy người họ cũng không tồi, cuối cùng sau một giờ đồng hồ, tất cả mọi người đều đã đến trước cánh cổng đá bí ẩn kia.

Trước cổng đá có một bậc thềm dài hai mét, vừa đủ cho mấy người đặt chân.

Mọi người tiến đến cào lớp tuyết trắng phủ trên cổng đá đi, trên đó bất ngờ khắc ba chữ lớn "Quy Trần Nguyên", ý nghĩa là gì đây?

Lẽ nào người bên trong hy vọng được yên tĩnh như cát bụi, không bị quấy rầy?

Ngay lúc đám người Ngô Tam Tỉnh đang hoang mang, Tiểu Ca với khuôn mặt lạnh lùng thường ngày lại bất ngờ lộ ra vẻ cung kính.

Sau đó, anh ta rút dao găm ra, rạch thẳng vào lòng bàn tay, máu tươi lập tức tuôn ra.

Máu tươi nhuộm đỏ cả bàn tay, nhưng vẻ mặt của Tiểu Ca vẫn không thay đổi, vẫn đầy cung kính.

Sau đó, chỉ thấy anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên cổng đá.

Cổng đá cảm nhận được máu tươi liền phát ra tiếng động, chấn bay toàn bộ lớp tuyết phủ bên trên, nhờ vậy mọi người mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của nó.

Trên cổng đá ngoài ba chữ lớn kia, còn khắc những hoa văn vô cùng kỳ lạ, trông như một loại trận pháp nào đó.

Chưa kịp để mọi người xem xét kỹ, chỉ nghe thấy Tiểu Ca lớn tiếng hô: "Vãn bối Trương Khởi Linh, cầu kiến Tộc trưởng!" Tộc trưởng?

Nghe hai từ này, tất cả mọi người, bao gồm cả Ngô Tam Tỉnh, đều ngơ ngác.

Hóa ra vị đại nhân mà họ tìm kiếm lại là Tộc trưởng của Trương gia, thảo nào Trương Khởi Linh từ đầu đến cuối lại cung kính đến vậy.

Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy từng nghe Tiểu Ca nói Trương gia có một nhân vật lợi hại, nhưng ông không ngờ người họ đến bái kiến lại là Tộc trưởng của Trương gia.

Giây tiếp theo, vẻ mặt Ngô Tam Tỉnh trở nên phức tạp.

Nếu là Tộc trưởng Trương gia, liệu vị đại nhân kia có xem trọng món đồ trong tay ông không?

Nếu không, chẳng phải kế hoạch của họ sẽ đổ bể sao?

Sau đó, ông ta thầm hạ quyết tâm, dù phải trả bất cứ giá nào cũng phải mời được vị cao nhân Trương gia này xuất sơn. "Vào đi." Mấy giây sau, một giọng nam trẻ tuổi từ trong cửa truyền ra, tiếng vang rất lớn.

Cùng lúc đó, cánh cổng đá khổng lồ cũng tự động mở ra.

Trương Khởi Linh thấy vậy liền đi thẳng vào trong không chút do dự, như thể anh ta đã từng đến đây.

Phan Tử nhìn cánh cổng tự động mở ra, cảnh giác hỏi: "Tam gia, chúng ta có nên vào không?

Tôi cảm thấy nơi này không an toàn lắm!" "Phan Tử, cậu đúng là đa nghi quá rồi.

Trương gia có lịch sử lâu đời, có chút biện pháp bảo vệ là chuyện hết sức bình thường.

Chủ nhân bên trong đã gọi chúng ta vào, chỉ cần chúng ta không hành động lung tung thì sẽ không có vấn đề gì!" Ngô Tam Tỉnh vỗ vai Phan Tử rồi đi theo Trương Khởi Linh.

Mọi người theo Trương Khởi Linh tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi vào trong cổng đá, con đường bên trong lại rất dễ đi, chỉ

có một lối duy nhất.

Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không thấy dấu vết của bất kỳ cơ quan nào.

Đi khoảng hơn mười phút, họ đi qua một hành lang hẹp, đến một hang động rộng lớn.

Nơi này giống như một đào viên trong sách, tựa như một không gian độc lập, có núi cao nước chảy, vách đá cheo leo, thung lũng tuyết phủ, rừng trúc sân vườn, tất cả đều có đủ.

Phía trên là một cửa sổ trời hình tròn tự nhiên, như thể được thiết kế có chủ ý, ánh sáng xuyên qua vừa vặn chiếu sáng toàn bộ nơi này.

Trương Khởi Linh dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi không bao lâu, họ thấy ở phía xa có một con vật giống gấu đang nằm phục bên bờ suối.

Giây tiếp theo, con vật đó vung một chưởng cực nhanh xuống nước, tạo ra một luồng kình phong. "Bùm" một tiếng, nước văng tứ tung, một con cá lớn dài cả mét bị con vật kia tóm gọn trong tay, sau đó nó thản nhiên ngồi tại chỗ ăn một cách thỏa mãn. "Đây là con gì vậy?

Cú tát vừa rồi uy lực thật lớn, trông hơi giống gấu tuyết!" Phan Tử kinh ngạc nói.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại lắc đầu, thứ này ông ta từng thấy ở một ngọn núi tuyết khác, đó không phải gấu tuyết bình thường.

Ông nói: "Thứ này không phải gấu tuyết gì đâu, đây là Tuyết Di Lặc, vua của loài gấu.

Tuy ngoại hình giống gấu tuyết, nhưng độ hung dữ của nó ngay cả hổ nhìn thấy cũng phải lùi bước!" "Trong truyền thuyết, Tuyết Di

Lặc qua lại ở gần vùng cực, có bộ móng vuốt sắc bén, hung hãn vô cùng, không ngờ lại được nuôi nhốt ở đây!" "Xem ra vị Tộc trưởng Trương gia mà chúng ta sắp gặp không phải là người tầm thường!" Phan Tử và Đại Khuê nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, vẻ mặt không khỏi trở nên cung kính hơn nhiều.

Người có thể nuôi một mãnh thú như vậy làm thú cưng, thực lực chắc chắn không hề đơn giản.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Khởi Linh, mọi người đi vòng qua con Tuyết Di Lặc, tiếp tục tiến về phía trước.

Xuyên qua sân trước, họ đến một nơi giống như ruộng thuốc.

Nơi này trồng đầy các loại dược liệu khác nhau, và tất cả đều có tuổi đời trên trăm năm. "Đây chẳng phải là Thiên Tinh Thảo trong truyền thuyết sao?" Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc thốt lên.

Ông không ngờ Thiên Tinh Thảo mà bên ngoài ngàn vàng khó cầu lại được trồng tùy tiện ở đây như vậy.

Sau đó, ông lại nhìn xung quanh, phát hiện những dược liệu này về cơ bản đều là những loại khó tìm trên thị trường.

Không nói đâu xa, chỉ riêng một ruộng thuốc thế này, nếu để người ngoài biết được, chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió. "Tam gia, Thiên Tinh Thảo là gì vậy?" Đại Khuê thắc mắc hỏi.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thiên Tinh Thảo có thể giúp người ta tẩy gân phạt tủy, tạo ra sự lột xác, đột phá giới hạn cơ thể, từ đó bước vào con đường tu hành." "Cái gì?

Lại là thần vật như vậy sao?" Nghe Ngô Tam Tỉnh giải thích, Phan Tử và Đại Khuê đều kinh ngạc.

Cả hai đã theo Tam gia bôn ba giang hồ, thân thủ cũng không tầm thường, nên khi nghe tác dụng của Thiên Tinh Thảo cũng không khỏi

kinh ngạc. "Những dược thảo này đều do Tộc trưởng tự tay chăm sóc, mọi người chú ý một chút, đừng làm hỏng!" Trương Khởi Linh thấy mấy người họ cứ nhìn chằm chằm vào đám dược thảo, liền lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở.

Nghe Tiểu Ca nói vậy, mọi người cũng thu lại tâm tư.

Vị Tộc trưởng Trương gia bí ẩn kia đã dám đặt ruộng thuốc ở đây, vậy thì ông ta chắc chắn không sợ người khác dòm ngó.

Giờ đây, họ càng tò mò hơn về người sống ở nơi này!

Chương 2

Đầu tiên là Tuyết Di Lặc trong truyền thuyết, sau đó lại là ruộng thuốc vô cùng hiếm thấy, bất kể chuyện nào trong số đó nếu để ra bên ngoài cũng sẽ gây ra bàn tán xôn xao.

Sau đó, họ tiếp tục theo Tiểu Ca vào nội viện.

Đi khoảng hơn mười phút, họ cuối cùng cũng đến được nội viện, đồng thời cũng gặp được vị Tộc trưởng Trương gia bí ẩn kia.

Vị Tộc trưởng này trông rất trẻ, tuổi tác dường như chỉ khoảng hai mươi.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy ánh mắt và khí chất của người thanh niên đó, họ không dám so sánh anh ta với một thanh niên hai mươi tuổi nữa, càng không dám xem thường.

Người thanh niên này, đôi mắt sâu thẳm như vực sâu, khiến người ta không nhìn thấu được.

Anh ta mặc một bộ đồ đơn giản gồm áo khoác trắng và quần short rộng rãi.

Trên ngũ quan góc cạnh không có một chút non nớt nào.

Thân hình cao ráo cân đối, ánh nắng chiếu lên người, sau lưng mơ hồ có những hoa văn đang biến đổi.

Ngoài ra, ngón trỏ và ngón giữa của người thanh niên này lại giống hệt Tiểu Ca, dài hơn các ngón khác một đoạn đáng kể.

Không chỉ vậy, ngón tay đó còn sáng bóng như ngọc lạnh, vừa nhìn đã biết không đơn giản.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng vô cùng chấn động.

Ngay từ đầu, ông đã chú ý đến đôi tay phi phàm và những hoa văn mơ hồ sau lưng của người thanh niên này.

Trước đây, ông chưa từng thấy một thiếu niên xuất sắc đến vậy.

Chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ khiến ông cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ.

Cảm giác này, ngoài việc từng cảm nhận được một chút trên người Trương Đại Phật Gia, ông chưa từng cảm nhận được ở bất kỳ ai khác.

Tiểu Ca tuy cũng có áp lực này, nhưng anh ta quá ít nói, hành động cũng nhỏ, nên rất dễ bị người khác bỏ qua. "Tộc trưởng!" Trương Khởi Linh nhìn thấy người thanh niên, vội vàng cúi người, lễ phép chào một tiếng.

Nghe vậy, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, người thanh niên trước mắt họ không phải ai khác, chính là người họ cần tìm, đồng thời cũng là Tộc trưởng của Trương gia.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của họ.

Họ không ngờ Tộc trưởng Trương gia lại trẻ như vậy.

Theo lời đồn bên ngoài, Tộc trưởng Trương gia được truyền từ đời này sang đời khác, thời gian thay đổi mỗi đời Tộc trưởng rất dài, có khi người thừa kế, tức là "Khởi Linh", đã thay đổi mấy đời mà Tộc trưởng vẫn không đổi.

Giờ đây, vị Tộc trưởng họ gặp lại trông chỉ mới hai mươi tuổi, làm sao họ không kinh ngạc cho được.

Tuy nhiên, họ cũng không dám mạo phạm, bèn học theo dáng vẻ của Trương Khởi Linh, cúi chào người thanh niên.

Người thanh niên thấy vậy, khẽ gật đầu, vẻ mặt không chút thay

đổi, dường như đã quen với những chuyện như thế này. "Cậu biến mất cũng đã ba mươi năm rồi, không biết lần này quay lại đây là vì chuyện gì?" Trương Dạ Ninh bình thản nói.

Sau đó, anh liếc nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, trong lòng khẽ động, thầm nghĩ: "Tu vi của Trương Khởi Linh này lại sụt giảm nhiều như vậy, xem ra cậu ta đã bị mất trí nhớ." Trương Dạ Ninh là một người xuyên không, đương nhiên biết rõ tình tiết câu chuyện.

Ba mươi năm trước, sau khi Trương Khởi Linh tổ chức cuộc trộm mộ kia, anh ta đã mất trí nhớ rồi bị giam cầm trong viện điều dưỡng.

Bây giờ anh ta xuất hiện cùng Ngô Tam Tỉnh ở đây, xem ra chính là Ngô Tam Tỉnh đã cứu anh ta.

Tuy nhiên, viện điều dưỡng sớm đã bị Uông gia cài cắm đầy tai mắt, bây giờ mấy người họ tìm đến tận cửa, chắc cũng là để mời mình xuất sơn đối phó với bọn chúng.

Giờ đã qua trăm năm, cuối cùng anh cũng đợi được mấy người họ đến, đã đến lúc anh rời khỏi Quy Trần Nguyên này rồi! "Tiên sinh chính là Trương Dạ Ninh, Trương tộc trưởng phải không ạ?" Không đợi Tiểu Ca lên tiếng, Ngô Tam Tỉnh đã lên tiếng trước.

Trương Dạ Ninh không hề tức giận vì Ngô Tam Tỉnh xen vào, bình tĩnh nói: "Ở đây cũng không có người khác, Tộc trưởng Trương gia đúng là tôi." Ngô Tam Tỉnh cung kính nói: "Tại hạ đã từng nghe danh của ngài.

Tuy ngài ẩn cư ở đây, nhưng trên giang hồ vẫn luôn có danh tiếng của ngài.

Chuyện ba mươi năm trước đến bây giờ vẫn có không ít người truyền tụng." Nghe vậy, Trương Dạ Ninh khẽ nhướng mày, hỏi: "Ồ?

Anh biết chuyện ba mươi năm trước?" Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

Ba mươi năm trước, Trương Khởi Linh đã liên hợp giới đạo mộ tổ chức một "hoạt động trộm mộ lớn nhất thế gian".

Trước khi đi, họ đã đặc biệt đến đây bái kiến vị Tộc trưởng Trương gia này.

Nghe nói lúc đó, họ chỉ vì muốn gặp ngài một lần mà đã quỳ gối ngoài cửa suốt một tuần.

Sau khi vào trong, một tuần sau họ lại tiu nghỉu quay về, sau khi trở về, họ đều dặn dò môn nhân không được tùy tiện đến làm phiền.

Cũng vì chuyện này mà Uông gia đã thu liễm hơn nhiều.

Nhưng giờ đã qua ba mươi năm, Uông gia lâu không thấy động tĩnh gì, nên lại bắt đầu nảy sinh ý đồ. "Cũng không sai!" Trương Dạ Ninh thản nhiên nói.

Chuyện ba mươi năm trước cũng gần giống như lời Ngô Tam Tỉnh nói.

Đám người đó đúng là muốn mời anh ra tay, nhưng lúc đó vì lý do của hệ thống nên anh không thể ra ngoài, đành phải từ chối họ.

Nghe người thanh niên trả lời, Ngô Tam Tỉnh không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đúng là người đó thật!

Ông không ngờ ba mươi năm đã trôi qua, nhân vật được đồn đại như thần kia lại chính là người thanh niên trước mắt mình, hơn nữa anh ta cũng giống như Tiểu Ca, không hề già đi?

Chẳng lẽ người Trương gia đều như vậy sao? "Tộc trưởng, đã một trăm năm rồi, nếu ngài không xuất sơn nữa, e rằng Trương gia sẽ gặp nguy hiểm!" "Trương tộc trưởng, Tiểu Ca nói không sai, Cửu Môn đang chấn động, giới đạo mộ cần ngài ra tay chủ trì đại cục!"

Ngô Tam Tỉnh nghe Tiểu Ca lên tiếng liền vội vàng phụ họa.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn mấy người, giọng điệu vẫn bình thản, nói: "Ngô Tam Tỉnh, tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng tôi không có hứng thú với Cửu Môn, cho dù có bị diệt vong cũng không liên quan đến tôi!" Khi Trương Dạ Ninh nói ba chữ "Ngô Tam Tỉnh", giọng điệu đặc biệt đầy ẩn ý, như thể đã nhìn thấu toàn bộ con người ông ta.

Ngô Tam Tỉnh thông minh đến mức nào, ông ta tự nhiên nghe ra được ý của Trương Dạ Ninh.

Nhưng dù sao cũng là người từng trải, trên mặt ông ta chỉ chần chừ một lúc, sau đó liền nói: "Trương tộc trưởng, Trương Đại Phật Gia nói thế nào cũng là người của Trương gia, ngài không quan tâm sao?" Trương Dạ Ninh nghe vậy, khẽ nhướng mày, nói: "Trương Khải Sơn?

Chẳng qua chỉ là một kẻ phản bội, tôi không trút giận lên hắn đã là may mắn lắm rồi." Những lời này của Ngô Tam Tỉnh tự nhiên không thể làm Trương Dạ Ninh lay động, hơn nữa anh cũng không phải thánh nhân mà đi lo chuyện sống chết của Cửu Môn để ổn định giới đạo mộ.

Trương Khởi Linh nghe lời của Trương Dạ Ninh, thân thể khẽ run lên, vội vàng kéo Ngô Tam Tỉnh lại, nếu cứ để ông ta nói tiếp, chỉ khiến Trương tộc trưởng thêm chán ghét.

Sau đó, anh ta vội chắp tay nói: "Tộc trưởng, không giấu gì ngài, sau chuyện đó, tôi đã mất đi phần lớn ký ức, tu vi cũng sụt giảm không ít.

Sau khi tỉnh lại, tôi đã bị giam cầm trong viện điều dưỡng, nếu không nhờ Ngô Tam Tỉnh ra tay, tôi bây giờ vẫn còn bị nhốt ở đó.

Tôi đoán, Uông gia đã nhắm mục tiêu vào chúng ta rồi!" Khi

Trương Khởi Linh nói những lời này, giọng điệu rất nghiêm trọng.

Chương 3

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng rất kinh ngạc, hóa ra trên người anh ta lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Tuy nhiên, điều khiến họ kinh ngạc hơn là Tiểu Ca lại có thể nói một hơi dài như vậy. "Tình tiết nhiệm vụ đã được kích hoạt, mời túc chủ tiến hành lựa chọn!" "Lựa chọn một: Tiếp tục ở Quy Trần Nguyên tại địa phận Trương gia để đánh dấu trăm năm thứ hai, phần thưởng là độ thông thạo của tất cả kỹ năng đạt đến cấp tối đa!" "Lựa chọn hai: Rời khỏi địa phận Trương gia, đến Ngô Sơn Cư để đánh dấu, mở khóa tình tiết chính, đồng thời nhận được một thanh Hắc Kim Cổ Đao!" Ngay lúc này, trong đầu Trương Dạ Ninh vang lên một giọng thông báo điện tử.

Đây chính là hệ thống của anh, hệ thống không phức tạp, chỉ là phát nhiệm vụ, tiến hành đánh dấu hoặc dung hợp, sau đó nhận được các loại phần thưởng.

Trước ngày hôm nay, Trương Dạ Ninh đã đánh dấu ở nơi này được một trăm năm, có thể nói mọi ngóc ngách của dãy núi Ba Sơn Ngọc Mạch anh đều đã đánh dấu qua, đồng thời cũng nhờ đó mà nhận được lượng lớn kỹ năng.

Ví dụ như Khôi Tinh Thích Đấu của phái Bàn Sơn, Phân Kim Định Huyệt của phái Mạc Kim, Chu Dịch Bát Quái của Đạo gia, thuật Tinh Không Suy Diễn, Song Chỉ Tham Huyệt, Kỳ Môn Bát Toán, Thiên Diễn Kiếm Quyết, v.v.

Trong giới đạo mộ, chỉ cần là công pháp có tên tuổi, anh về cơ bản đều có liên quan.

Nhưng dù đã có nhiều kỹ năng như vậy, Trương Dạ Ninh vẫn

chưa hài lòng, bởi vì cảnh giới mà anh coi trọng nhất lại tăng lên rất chậm.

Không biết vì sao, trong suốt trăm năm đánh dấu, tu vi của anh tiến triển rất chậm, sau khi đạt đến Ngự Khí Cảnh, anh không còn nhận được nhiệm vụ nào liên quan đến việc nâng cao cảnh giới nữa, điều này khiến anh rất khó xử.

Dù không quan tâm đến tranh đấu giữa các thế lực, nhưng anh lại rất quan tâm đến tu vi.

Anh cũng là người thường, anh muốn theo đuổi sự vĩnh sinh.

Huyết mạch của Trương gia tuy có thể giúp anh sống đến ba trăm tuổi, nhưng rõ ràng điều đó là không đủ.

Bây giờ hệ thống gợi ý đến Ngô Sơn Cư là có thể mở khóa tình tiết chính, điều này khiến anh động lòng.

Điều đó có nghĩa là những lần đánh dấu trước đây của anh đều là tình tiết phụ.

Nhưng phần thưởng của tình tiết phụ đã phong phú như vậy rồi, thì phần thưởng của tình tiết chính sẽ có thứ tốt gì đây?

Xem ra hôm nay anh bắt buộc phải rời khỏi nơi này, Ngô Sơn Cư kia anh nhất định phải đi một chuyến.

Nhưng chắc chắn anh sẽ không dễ dàng đồng ý với Ngô Tam Tỉnh như vậy, ít nhất cũng phải lấy được vài thứ tốt đã.

Sau đó, Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng: "Uông gia, gan cũng to thật!" Ngô Tam Tỉnh nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, mắt sáng lên, lập tức hiểu ra ý của anh.

Nếu anh đã buông lời, vậy thì ông ta cũng phải tỏ chút thành ý.

Sau đó, ông ta lấy từ trong túi ra một chiếc hộp màu đen đưa cho

Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh nhận lấy chiếc hộp màu đen, tay vừa chạm vào hộp, liền nhận được thông báo của hệ thống. "Nhận được một viên Thủy Linh Châu!" Thủy Linh Châu: Xuất xứ từ đáy biển, cầm trong tay có thể hình thành một lớp màng chắn, giúp tự do di chuyển trong nước.

Thủy Linh Châu?

Cũng không tệ, tính thực dụng khá cao, Ngô Tam Tỉnh này cũng thật hào phóng.

Thế là Trương Dạ Ninh không khách khí thu lấy Thủy Linh Châu, bình tĩnh nói: "Các người đợi ở đây một lát, tôi thu dọn đồ đạc rồi sẽ đi cùng các người." Sau đó, Trương Dạ Ninh quay người đi vào trong nhà.

Đợi Trương Dạ Ninh rời đi, Phan Tử mới dám hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, đó không phải là bảo vật Thủy Linh Châu mà ông cất giữ mấy chục năm sao?

Cứ thế mà tặng đi à?

Người này có đáng không?" Nhưng không đợi Ngô Tam Tỉnh trả lời, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh đã thẳng thắn nói: "Anh ta rất mạnh!" Ngô Tam Tỉnh cũng gật đầu, nói: "Đây chính là Tộc trưởng Trương gia trong truyền thuyết.

Chuyện kia tuy tôi không tận mắt chứng kiến, nhưng lão gia tử cũng có nhắc qua một chút." "Các cậu mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, đợi Trương tộc trưởng thu dọn xong, chúng ta còn phải tiếp tục lên đường." Mọi người gật đầu, chặng đường này họ đã tiêu hao quá nhiều thể lực, đúng là cần ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. "Tiểu Ca, Trương gia các cậu đều như vậy sao?" Đợi Phan Tử và Đại Khuê

nghỉ ngơi, Ngô Tam Tỉnh đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, nhỏ giọng hỏi. "Tôi cũng không rõ lắm, chuyện trước kia tôi gần như đã quên hết rồi." Trương Khởi Linh trả lời, anh biết Ngô Tam Tỉnh đang hỏi về tuổi tác của Tộc trưởng.

Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía căn nhà trước mặt, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ Trương gia này giống như trong truyền thuyết, có thể trường sinh sao?" Cùng lúc đó, Trương Dạ Ninh đang ở trong nhà thu dọn đồ đạc.

Anh ném quần áo thay giặt, thức ăn, và một số trang bị hữu ích vào không gian hệ thống, sau đó mở bảng điều khiển của hệ thống ra.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 100 (người thường 10, tạm thời không có gia trì huyết mạch.) Phòng ngự: 100 (người thường 10, tạm thời không có gia trì huyết mạch.) Tốc độ: 100 (người thường 10, tạm thời không có gia trì huyết mạch.) Cảnh giới: Ngự Khí Cảnh (giới hạn thuộc tính là 300) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch (có thể nâng cấp) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết.....

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu.

Đây chính là tình hình hiện tại của Trương Dạ Ninh.

Trước tiên nói về những mặt tốt, đầu tiên là kỹ năng.

Trong trăm năm đánh dấu tại Trương gia, anh gần như đã có được tất cả các kỹ năng hiện có trong giới đạo mộ, bao gồm các loại công pháp của Cửu Môn Tứ Phái.

Tiếp theo là huyết mạch của anh, đó là Kỳ Lân Huyết Mạch độc quyền của Trương gia và cũng là loại huyết mạch khá nổi tiếng trong giới đạo mộ.

Lợi ích lớn nhất của Kỳ Lân Huyết Mạch là giúp tuổi thọ của họ cao hơn nhiều so với người thường, dù không tu luyện cũng có thể sống ít nhất ba trăm năm, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến người Trương gia thường trông trẻ hơn tuổi.

Tiếp theo là những mặt còn thiếu sót của Trương Dạ Ninh.

Nhìn từ thuộc tính, cảnh giới của anh lại không được như ý, có thể nói là chưa đủ mạnh.

Đương nhiên đây là do Trương Dạ Ninh tự cho là vậy, vì tu vi hiện tại của giới đạo mộ phổ biến đều đang loanh quanh ở giữa Tham Khí và Nạp Khí, dưới cả Ngự Khí Cảnh.

Mục tiêu của anh là vĩnh sinh, vậy thì nhất định phải ra ngoài bôn ba một phen.

Ngô Sơn Cư kia anh bắt buộc phải đến, vì sau khi mở khóa tình tiết chính, anh mới có thể biết được bước tiếp theo mình cần làm gì.

Sau đó, Trương Dạ Ninh tắt hệ thống, chuẩn bị rời khỏi đây.

Bước ra khỏi cửa, Trương Dạ Ninh quay đầu nhìn lại ngôi nhà mình đã ở suốt một trăm năm, lòng bỗng trở nên phức tạp.

Một trăm năm này, anh về cơ bản đều ẩn mình trong dãy núi này để đánh dấu, tuy nhận được rất nhiều phần thưởng, nhưng anh chưa từng bước chân ra khỏi phạm vi của dãy núi.

Đối với thế giới bên ngoài Ba Sơn, có thể nói anh hoàn toàn mù tịt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh sợ hãi, anh vẫn rất mong chờ thế giới bên ngoài.

Khi gặp lại Ngô Tam Tỉnh và những người khác thì đã là ba giờ sau.

Trương Dạ Ninh biết họ đã vất vả trên đường đi nên không rời đi

ngay, cho họ thời gian nghỉ ngơi.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác thấy Trương Dạ Ninh ra ngoài, trên mặt cũng đều lộ vẻ lễ phép.

Sau đó, Trương Dạ Ninh dẫn mọi người ra ngoài.

Khi đến sân vườn, anh còn không quên chào con Tuyết Di Lặc: "Tiểu Tuyết à, những năm qua cảm ơn mày đã ở bên tao.

Tao phải ra ngoài một chuyến, mày ở nhà trông nhà cho tốt, biết chưa?" Nói xong, Trương Dạ Ninh lấy ra một miếng thịt ném cho Tuyết Di Lặc.

Tuyết Di Lặc phản ứng rất nhanh, trực tiếp đớp lấy miếng thịt bay về phía mình, rồi gật đầu với Trương Dạ Ninh.

Ngô Tam Tỉnh thấy cảnh này trong lòng kinh ngạc không thôi, không hổ là Trương tộc trưởng.

Chương 4

Đây chính là Tuyết Di Lặc trong truyền thuyết, họ chỉ nhìn từ xa đã thấy tê cả da đầu, vậy mà anh lại nuôi nó như thú cưng. "Được rồi, chúng ta đi thôi, tuyết bên ngoài chắc đã tạnh rồi!" Trương Dạ Ninh nói.

Hôm sau, dưới sự dẫn dắt của Ngô Tam Tỉnh, Trương Dạ Ninh nhanh chóng đến được Ngô Sơn Cư.

Vừa đến gần Ngô Sơn Cư, giọng nói của hệ thống đúng lúc vang lên. "Phát hiện túc chủ đang ở gần Ngô Sơn Cư, có muốn tiến hành đánh dấu không?" "Đánh dấu!" "Tình tiết thế giới đạo mộ đã được mở khóa!

Bảng hệ thống đã được cập nhật." "Nhận được một thanh Hắc Kim Cổ Đao!" Nghe giọng nói của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, tình tiết cuối cùng cũng đã mở khóa.

Sau đó, anh mở riêng mục cập nhật của bảng hệ thống ra.

Cảnh giới: Ngự Khí Cảnh (Để thăng cấp lên giai đoạn tiếp theo cần: tinh phách Thi Miết Vương, máu Thi Ma, Vẫn Ngọc Thạch, Huyết Ảnh Châu, Thiên Xà Nhãn, Thần Mộc Tâm.

Giới hạn thuộc tính là 300) Nhìn những thứ này, Trương Dạ Ninh bừng tỉnh ngộ, thảo nào anh ở Trương gia đánh dấu lâu như vậy mà cảnh giới sau này mãi không tăng lên, hóa ra cảnh giới sau này cần phải ra ngoài mới có được.

Mấy thứ đầu tiên này chẳng phải là đồ trong Lỗ Vương Cung sao?

Xem ra chuyến đi Lỗ Vương Cung phải nhanh chóng đưa vào lịch trình.

Đến Ngô Sơn Cư, Trương Dạ Ninh gặp được cháu trai của Ngô Tam Tỉnh là Hạo Thiên Chân.

Lúc đó, cậu ta đang nghiên cứu một bức ảnh, trên đó là một tấm thác bản ghi lại một số thông tin.

Sau đó, dưới một loạt thao tác của Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân đã rơi vào bẫy của ông ta, rồi quyết tâm đòi đi cùng họ đến Lỗ Vương Cung.

Đương nhiên, trong suốt quá trình đó, Trương Dạ Ninh cũng không vạch trần họ, dù sao đây cũng là chuyện của người ta.

Cứ như vậy, họ nhanh chóng lên đường đến Lỗ Vương Cung.

Trưa hôm sau, họ đã đi qua đủ loại phương tiện giao thông, lúc này đã đến gần khu vực Tích Thi Địa.

Nơi này khá hẻo lánh, phía trước là một con sông lớn, bên kia sông là một hang động đen kịt, hai bên là một đống cỏ dại.

Ngoài ra, ở đây không còn gì khác, vô cùng hoang vắng.

Ông lão dẫn đường xuống xe, nhìn xung quanh, rồi lấy từ trong túi ra một chiếc còi thổi lên.

Tiếng còi vừa vang, một con chó vàng lớn không biết từ đâu chui ra.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy liền vỗ vai người dẫn đường, nói: "Lão gia tử, ông gọi con chó vàng lớn này ra làm gì?

Chúng ta đông người thế này, một con chó vàng kéo e là không nổi đâu!" "Đương nhiên không phải!" Lão già cười lớn, "Con chó này là con chó vàng già chúng tôi nuôi đã lâu rồi, dùng để báo tin.

Nước sông phía trước sâu lắm đấy, chặng cuối này phải dùng thuyền!

Tôi có một người anh em quen biết làm nghề chèo thuyền ở đây, lát nữa con chó sẽ báo cho ông ấy qua đây." "Con chó to thế này mà cũng biết bơi à?

Bơi nổi không?" "Lư Đản Đản, đi bơi một vòng xem nào." Hạo Thiên Chân đến gần con chó lớn, xoa xoa bộ lông của nó.

Con chó này cũng rất hiền lành, mặc cho Hạo Thiên Chân chạm vào.

Đừng nói, con chó này thật sự rất có linh tính, nó thật sự nghe lời Hạo Thiên Chân nói, nhảy xuống nước bơi một vòng, lên bờ giũ lông, rồi nằm trên đất lè lưỡi. "Vẫn là lão gia tử ông đáng tin cậy.

Nhưng cái hang động kia tối om, bên trong có nguy hiểm gì không?" Ngô Tam Tỉnh nhìn cửa hang đen kịt ở phía xa, lo lắng nói.

Lão già cười nói: "Anh yên tâm đi, chúng tôi đều là khách quen ra vào nơi này, trong hang an toàn lắm, chỉ là dòng nước chảy hơi xiết và hơi tối một chút thôi.

Lát nữa khi chúng ta qua, các anh ngồi trên boong thuyền phía trước, chỉ cần không cử động lung tung, một lát là qua thôi." Ngô Tam Tỉnh nghe lão già nói vậy, vẻ lo lắng trên mặt cũng dịu đi một chút, nhưng ông ta vẫn không quyết định được, chuyện này vẫn phải hỏi ý kiến Trương Dạ Ninh.

Thế là ông ta nói: "Trương tiên sinh, hay là chúng ta đi thuyền của ông ấy qua nhé?" Trương Dạ Ninh liếc nhìn lão già này một cái, rồi lại nhìn về phía hang động đen kịt phía trước.

Là một người xuyên không, anh đương nhiên biết lão già này là hạng người gì, biết trong lòng lão ta đang tính toán điều gì.

Chẳng qua là thấy mấy người họ trang bị đầy đủ, hành lý nhiều, muốn nhân lúc trời tối để cướp bóc.

Nếu lão đã dám có ý đồ này, vậy thì cũng đừng trách anh ra tay tàn nhẫn.

Ngay lập tức, Trương Dạ Ninh ném cho lão già một ít tiền, rồi trực tiếp nói: "Cứ đi thuyền của ông ta đi, ở đây cũng không có chủ thuyền nào khác.

Nhanh lên, chúng ta còn phải lên đường." Lão già vui mừng nhận tiền, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Mấy người này quả nhiên là khách có tiền, tùy tiện ra tay đã là mấy trăm tệ.

Vậy thì trên người họ, chẳng phải có đến cả vạn tệ sao?

Nếu vụ này thành công, mấy năm tới họ không cần phải lo về tiền bạc nữa.

Sau đó, lão ta gật đầu cảm kích với Trương Dạ Ninh.

Lão ta nhìn ra được, đám người này đều nghe theo lời người thanh niên này, lát nữa ra tay, sẽ ưu tiên lấy đồ của anh ta trước. "Nếu Trương tiên sinh đã lên tiếng, vậy chúng ta chuẩn bị đi, lát nữa lên thuyền luôn." Ngô Tam Tỉnh nói.

Khoảng nửa giờ sau, một ông lão chèo thuyền từ xa đến trên một chiếc thuyền gỗ. "Các vị, lên thuyền đi!" Lão già lên tiếng, sau đó đến bên cạnh Trương Dạ Ninh, chủ động giúp anh xách hành lý.

Trương Dạ Ninh không nói gì nhiều về việc này, mặc cho lão ta sắp xếp hành lý của mình, rồi trực tiếp nhảy lên thuyền.

Ngay sau đó, Trương Khởi Linh cũng không chút do dự nhảy lên thuyền. "Tam gia, chúng ta có nên lên không?

Tôi cảm thấy lão già này có chút vấn đề!" Lúc này, Phan Tử đột nhiên đi đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, lặng lẽ dùng tiếng Hàng Châu

nói.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, mày nhíu lại, liếc nhìn người lái thuyền, rồi lại nhìn về phía Trương Dạ Ninh và Trương Khởi Linh, thấy hai người họ vẫn bình tĩnh thản nhiên, suy nghĩ một lát rồi nói với mấy người phía sau: "Cứ lên thuyền trước đã!" Phan Tử và Đại Khuê nhìn nhau, sau đó cũng đi theo lên thuyền.

Sau khi tất cả mọi người đã lên thuyền, người lái thuyền cũng nhanh nhẹn chèo đi.

Trong suốt quá trình thuyền di chuyển, Phan Tử và Đại Khuê vẫn giữ vẻ mặt cảnh giác.

Hạo Thiên Chân thì lại thảnh thơi ngắm nhìn phong cảnh, không hề nhận ra có điều gì bất ổn.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Dạ Ninh vẫn luôn điềm tĩnh ở phía trước, trong lòng cũng không căng thẳng như Phan Tử và Đại Khuê.

Ông vẫn khá tin tưởng vào Trương Dạ Ninh, dù sao thì thực lực của Tiểu Ca đã rõ ràng rành rành ở đó, với tư cách là tộc trưởng Trương gia, dù họ chưa từng tận mắt chứng kiến, thực lực của anh chắc chắn chỉ có cao chứ không thấp.

Thuyền gỗ đi rất nhanh, chỉ hơn mười phút sau, họ đã có thể nhìn thấy rõ hình dạng của hang động.

Hang động này nhỏ hơn nhiều so với lúc họ nhìn từ trên bờ, nhỏ đến mức chỉ rộng hơn chiếc thuyền của họ khoảng mười centimet.

Chương 5

Không chỉ vậy, chiều cao của nó cũng rất thấp, người muốn vào phải cúi đầu mới được.

Trương Dạ Ninh đứng giữa thuyền, dùng ánh sáng của đèn pin nhìn vào trong hang, phát hiện tạm thời không có vấn đề gì.

Hai lão già kia cũng chưa có động tĩnh gì, xem ra bây giờ họ vẫn chưa ra tay.

Đối với những chuyện sắp xảy ra ở Tích Thi Địa này, anh đã nắm rõ trong lòng bàn tay, nếu hai người này muốn động thủ, anh cũng không ngại lợi dụng họ một phen.

Năm sáu phút trôi qua, họ đã vào trong hang động.

Bên trong tối đen như mực, chỉ có thể dựa vào ánh sáng đèn pin để nhìn rõ phương hướng. "Tam gia, hang động này không đơn giản, là một đạo động!" Đại Khuê lên tiếng. "Thủy đạo động, hình tròn cạnh vuông, các cậu nhìn dấu vết địa hình ở đây xem, hẳn là đã có từ lâu rồi, bên trong này tuyệt đối không đơn giản!" Ngô Tam Tỉnh phân tích. "Nói không sai, nơi này thực ra là một ngôi mộ cổ, gần đây có không ít thủy đạo động lớn nhỏ như vậy, nhưng chỉ có đạo động này là lớn nhất, cũng là sâu nhất." Người lái thuyền ở đuôi thuyền cong lưng, một tay cầm sào chống đẩy, nhưng kỳ lạ là ông ta không hề thở hổn hển, và cây sào cũng không dính một giọt nước nào. "Ồ?

Vị thuyền gia này nghe qua cũng là người trong nghề nhỉ." Ngô Tam Tỉnh nói. "Trong nghề gì chứ, chẳng qua là nghe những người qua sông trước đây nói vài câu thôi, nghe nhiều rồi tự nhiên cũng nhớ." Người lái thuyền nói, sau đó ông ta gõ gõ vào vách đá bên cạnh, nói: "Lát nữa dòng nước có thể sẽ chảy nhanh hơn, các vị chú ý một

chút, đừng đứng sát mép thuyền, nếu không rơi xuống thì phiền phức lắm.

Nước trong hang này vừa sâu vừa lạnh!" Nghe những lời này, tất cả mọi người đều căng thẳng, Hạo Thiên Chân càng ngồi chết dí ở giữa thuyền, không dám đến gần mạn thuyền.

Phan Tử và Đại Khuê thì ngầm đặt tay lên dao của mình.

Phan Tử nhỏ giọng dùng tiếng Hàng Châu nói: "Tam gia, gã này có thể sẽ hành động, chúng ta có nên...?" Sau đó, Phan Tử khẽ chạm vào con dao trong tay.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca, thấy họ vẫn không có động tĩnh gì, lúc này ông cũng không quyết định được, không dám hành động thiếu suy nghĩ, bèn nói với Phan Tử: "Cứ bình tĩnh, chúng ta xem tình hình rồi tính." Nghe Tam gia trả lời, Phan Tử cũng không do dự, ánh mắt dán chặt vào hai người phía sau.

Nếu họ có bất kỳ hành động khác thường nào, hắn sẽ ra tay ngay lập tức.

Thuyền gỗ tiếp tục tiến về phía trước, lại qua năm sáu phút, hang động xung quanh bắt đầu trở nên rộng rãi hơn, đồng thời tốc độ dòng nước cũng nhanh lên như lời người lái thuyền đã nói, mọi người đều phải ghì chặt trọng tâm, nín thở. "Đừng nói chuyện, có động tĩnh!" Lúc này, Tiểu Ca vốn im lặng bỗng nhiên lên tiếng. "Có tiếng người nói!" Trương Dạ Ninh lúc này cũng nói một câu ngắn gọn.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng, không lâu sau, quả nhiên nghe thấy tiếng sột soạt truyền đến từ sâu trong hang động.

Mọi người cẩn thận lắng nghe, nhưng lại hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì, từ âm thanh mà xét, có chút khác biệt so với tiếng người.

Hạo Thiên Chân quay đầu, định hỏi người lái thuyền xem nơi này

có thường xuyên xuất hiện loại âm thanh này không, nhưng vừa nhìn qua lại phát hiện đuôi thuyền đã trống không từ lúc nào. "Tam thúc, không hay rồi, người lái thuyền biến mất rồi!" Hạo Thiên Chân vội vàng la lớn.

Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn về phía sau, quả nhiên người lái thuyền vừa mới nói chuyện với họ lúc này đã biến mất không thấy tăm hơi! "Mẹ kiếp, tôi đã nói lão lái thuyền này có vấn đề mà!" "Hang động tối om thế này, hai gã lái thuyền này rốt cuộc đã đi đâu?

Chẳng lẽ biến mất giữa không trung à?" Phan Tử chửi ầm lên.

Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng hoảng hốt, nói: "Đồ của tôi có bị họ lấy mất không?" Đại Khuê vội vàng nhìn về phía sau, ngoại trừ chiếc ba lô của Trương Dạ Ninh, những thứ khác đều còn nguyên tại chỗ.

Hắn bèn lên tiếng: "Tam gia, trừ đồ của Trương tiên sinh ra, đồ của chúng ta đều ở phía sau!" "Trương tiên sinh?" Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn Trương Dạ Ninh, ánh mắt đầy nghi hoặc, rốt cuộc chuyện này là sao?

Trương Dạ Ninh bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, bọn họ không chạy được đâu!" Sau đó Trương Dạ Ninh liếc nhìn về phía sâu bên trái, địa hình nơi này vô cùng phức tạp, có rất nhiều hang động lớn nhỏ, anh biết hai người kia hẳn là đã trốn vào trong đó. "Trương tiên sinh, hắn đã cầm đồ của ngài biến mất rồi, chẳng lẽ họ còn có thể quay lại sao?" Đại Khuê có chút kích động nói.

Nghe Đại Khuê nói với Trương Dạ Ninh như vậy, sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi, định kéo Đại Khuê lại, nếu chọc giận anh ta thì không hay rồi, nhưng Trương Dạ Ninh lại thản nhiên nói: "Yên tâm đi, họ sẽ ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt chúng ta, nhưng là dưới dạng thi thể!" "Tiếp theo, các người đừng hành động thiếu suy nghĩ, cứ ngoan ngoãn ở trên thuyền, đừng đến gần mép thuyền!" Phan Tử

và Đại Khuê nghe giọng điệu của Trương Dạ Ninh, định lên tiếng nhưng đã bị Ngô Tam Tỉnh kéo lại, nói: "Vâng!" Tuy nhiên, lời của Ngô Tam Tỉnh vừa dứt, thân thuyền đột nhiên rung lên một cái, Phan Tử cầm đèn pin chiếu xuống nước, qua ánh đèn, phát hiện một cái bóng khổng lồ lướt qua. "Đừng lại gần mặt nước!" Trương Dạ Ninh hét lên.

Nhưng đã muộn, cả người Phan Tử sợ đến trắng bệch, mắt dán chặt vào mặt nước, toàn thân như bị đổ chì, đứng yên không nhúc nhích.

Ngay sau đó, chỉ thấy một cái bóng đen khổng lồ lao về phía Phan Tử, rồi "phập" một tiếng, một bóng đen phá tan mặt nước lao thẳng vào Phan Tử.

Phan Tử thấy bóng đen lao tới, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tuy nhiên, ngay lúc Phan Tử sắp bị vồ trúng, Trương Dạ Ninh đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, sau đó dùng lực hai ngón tay, trực tiếp bóp nát thứ đó!

Ngô Tam Tỉnh thấy cảnh này, mắt không khỏi mở to thêm vài phần.

Đây không phải là tuyệt kỹ của Tiểu Ca sao?

Không ngờ Trương Dạ Ninh cũng biết!

Hơn nữa uy thế khi thi triển ra còn có phần đáng sợ hơn cả Tiểu Ca.

Chẳng lẽ đây là chiêu thức gia truyền của Trương gia?

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cũng bị dọa không nhẹ, cậu ta ngã ngồi bệt xuống, mặt mày trắng bệch.

Cả người Phan Tử mắt trợn trừng, vẻ mặt không thể tin nổi, vị

tộc trưởng Trương gia trẻ tuổi này lại lợi hại đến vậy.

Quá lợi hại rồi!

Vừa rồi hắn chỉ thấy một bóng đen, sau đó đã bị Trương Dạ Ninh giải quyết.

Đây chính là người trong truyền thuyết mà Tam gia đã nói sao? "[Phát hiện tinh phách Thi Miết gần đây, có dung hợp không?]" Ngay khi Trương Dạ Ninh giải quyết xong con Thi Miết, giọng nói của hệ thống vang lên. "Có!" Trương Dạ Ninh không do dự, trực tiếp chọn dung hợp. "[Dung hợp tinh phách Thi Miết, nhận được mười điểm công kích!]" Nghe thông báo của hệ thống, lòng Trương Dạ Ninh khẽ động, không ngờ sau khi giết chết con Thi Miết này, còn có thể dung hợp tinh phách của nó để nâng cao thuộc tính cơ bản của mình.

Sau khi Trương Dạ Ninh dung hợp xong tinh phách, mọi người cũng đã nhìn rõ hình dạng của bóng đen kia.

Chỉ thấy Trương Dạ Ninh ném một con bọ đen sì lên boong thuyền.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng đã hoàn hồn, nhìn con bọ đen ở giữa thuyền gỗ, thở phào một hơi, nói: "Đây không phải là long sắt sao?

Sao nơi này lại đột nhiên xuất hiện thứ này?" Mọi người sau khi nhìn rõ thứ này cũng thở phào nhẹ nhõm, Đại Khuê đột nhiên dẫm một chân lên con long sắt đã chết cứng, "Mẹ kiếp, thì ra là thứ này đột nhiên tấn công chúng ta, suýt nữa dọa chết người!" Tuy nhiên lúc này, Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Thứ này không phải long sắt, là Thi Miết!" "Thứ này là Thi Miết?

Nếu tôi nhớ không lầm, Thi Miết sống bằng cách ăn thịt thối, lúc này xuất hiện ở đây, chứng tỏ thượng nguồn chắc chắn là một Tích Thi Địa!" Ngô Tam Tỉnh nhìn hang động tối om phía xa nói. "Vậy phía

trước có phải còn rất nhiều loại này không?

Nhìn bộ dạng này, thứ này rất hung dữ, chúng ta tiếp tục đi về phía trước e là rất nguy hiểm, Tam gia, hay là chúng ta quay về chuẩn bị thêm, gọi thêm người?" Đại Khuê lo lắng nói, tuy chuyến đi Lỗ Vương Cung rất quan trọng, nhưng mạng của Tam gia còn quan trọng hơn, hắn không muốn Tam gia có bất kỳ sơ suất nào. "Yên tâm đi, chỉ là vài con Thi Miết thôi, không làm gì được Tộc trưởng đâu!" Ngay khi Đại Khuê đang lo lắng, Trương Khởi Linh đột nhiên nói một câu.

Chương 6

Nghe Tiểu Ca nói vậy, mọi người cũng phản ứng lại, đúng vậy, Thi Miết tuy lợi hại, nhưng chẳng phải cũng bị Trương Dạ Ninh tiện tay bóp nát sao.

Vì vậy, họ không khỏi chọn tin tưởng Trương Dạ Ninh.

Trước đây họ chưa từng thấy Trương Dạ Ninh ra tay, nhưng nay vừa thấy, quả thực không phải dạng vừa, chỉ một chiêu đó thôi cũng đủ chứng minh thực lực của anh!

Ngay khi mấy người thở phào nhẹ nhõm, Trương Dạ Ninh lại nói: "Chuyện chưa kết thúc đâu, tiếp theo mới là màn chính!" Mọi người ngẩn ra, nhưng lập tức cảnh giác trở lại. "Trương tiên sinh, có phải có thứ gì đó đang đến gần không?" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng hỏi.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

Rất nhanh, họ lại nghe thấy một loạt tiếng sột soạt từ hang động tối om phía xa truyền đến, Đại Khuê cẩn thận cầm đèn pin chiếu về phía phát ra âm thanh, dưới ánh đèn, một thi thể xuất hiện trước mặt mọi người. "A!

Kia, kia có ma!" Lúc này Hạo Thiên Chân hoảng sợ nói. "Là một cái xác, hình như mới chết không lâu!" Trương Khởi Linh đột nhiên lên tiếng.

Khi thuyền gỗ dần di chuyển về phía trước, hình dạng của thi thể kia cũng hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

Thi thể này chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới dường như đã bị thứ gì đó cắn đứt, trên đó còn có một số vết khuyết, máu vẫn không ngừng chảy ra. "Đây là lão già dẫn đường cho chúng ta lúc trước,

chuyện gì thế này?" Mặc dù thịt trên mặt đã mờ nhòe, nhưng Ngô Tam Tỉnh vẫn nhận ra thân phận của thi thể này. "Đúng là quả báo, mẹ kiếp, cho dù lão không chết, tôi cũng sẽ tự tay giải quyết!

Dám có ý đồ với Tam gia của chúng ta!" Phan Tử chửi rủa. "Đúng vậy, nhưng còn một người lái thuyền nữa đâu?

Sao không thấy hắn, tôi nhớ hành lý của Trương tiên sinh vẫn chưa xuất hiện mà?" Đại Khuê đồng tình với quan điểm của Phan Tử, dám có ý đồ với Tam gia của họ, chết không đáng tiếc, sau đó hắn lại nhìn xung quanh nhưng phát hiện ngoài thi thể của lão già này ra, không thấy tung tích của người còn lại, không khỏi hỏi. "Phan Tử, cẩn thận!" Ngay khi mấy người đang nói chuyện, Hạo Thiên Chân đột nhiên lên tiếng.

Ngay sau đó, một bóng đen từ lồng ngực của thi thể kia lao ra, nhắm thẳng vào Đại Khuê đang ở gần nhất. "Xoẹt!" Chỉ thấy Tiểu Ca vẫn chưa ra tay, nhanh như chớp rút ra một thanh đao đen, chém bóng đen đang lao tới giữa không trung thành hai nửa.

Động tác rất nhanh, họ gần như chỉ thấy một vệt sáng trắng.Dư chấn từ lưỡi đao chém xuống mặt nước còn tạo ra một con sóng lớn, có thể thấy một đao này của Tiểu Ca uy lực lớn đến mức nào.

Đại Khuê sợ đến mức không dám đến gần mép thuyền nữa, vội vàng đi vào trong, chửi rủa: "Mẹ kiếp, lão già này chết rồi cũng không yên phận, lại còn mang theo một con Thi Miết đến hại chúng ta, may mà có Tiểu Ca cậu ở đây!" Sau đó Đại Khuê cảm kích nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Đối với điều này, Trương Khởi Linh chỉ khẽ liếc hắn một cái, sau đó quay sang nhìn Trương Dạ Ninh, giọng điệu cung kính, lên tiếng hỏi: "Tộc trưởng, tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Trương Dạ Ninh nhìn về phía xa, ánh mắt ngưng tụ, nói: "Tất cả lấy vũ khí ra đi, là một

bầy Thi Miết!" Nghe vậy, mọi người kinh hãi, vội vàng lấy súng ống, vũ khí ra. "Bằng!

Bằng!

Bằng!" Không lâu sau, từng bóng đen đột nhiên từ mặt nước lao lên, Trương Dạ Ninh trực tiếp lấy ra thanh Hắc Kim Cổ Đao được hệ thống thưởng, chỉ một nhát đao đơn giản đã chém mấy con Thi Miết thành hai nửa.

Phải nói rằng, Hắc Kim Cổ Đao quả là trang bị tiêu chuẩn khi xuống mộ, một nhát chém xuống như thái dưa, trực tiếp cắt đứt lớp mai dày của Thi Miết. "[Dung hợp Thi Miết, nhận được mười điểm thuộc tính phòng ngự!]" "[Dung hợp Thi Miết, nhận được mười điểm thuộc tính tốc độ!]" Giọng nói của hệ thống cũng đồng thời vang lên.

Trương Khởi Linh ở bên cạnh thấy cảnh này, hai mắt không khỏi khẽ co lại, không ngờ Tộc trưởng cũng có một thanh đao giống hệt mình, mà trông còn sắc bén hơn. "Mọi người chú ý!

Xung quanh còn rất nhiều Thi Miết!" Trương Dạ Ninh nhắc nhở.

Sau khi giết chết mấy con Thi Miết đầu đàn, những con Thi Miết còn lại trong nước đều trở nên hỗn loạn, điên cuồng lao về phía mọi người trên thuyền.

Trong phút chốc, cả khung cảnh trở nên vô cùng kịch liệt, tiếng lưỡi đao cắt vào mai cứng, tiếng súng nổ vang trời, tiếng nước cuộn trào.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Trương Dạ Ninh và Trương Khởi Linh, mười phút sau, toàn bộ Thi Miết trong nước đã bị giải quyết.

Thuyền gỗ dừng lại tại chỗ một lúc lâu cuối cùng cũng tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, Trương Dạ Ninh đang thu dọn chiến lợi phẩm của mình.

Trận chiến này anh thu hoạch khá phong phú, ngoài 30 điểm thuộc tính nhận được trước đó, anh lại nhận được thêm 30 điểm công kích, 23 điểm phòng ngự, 17 điểm tốc độ, tổng cộng nhận được 100 điểm.

Mặc dù có một điểm không lý tưởng lắm, đó là cùng một loại, không phải lần nào cũng có tinh phách để dung hợp.

Nếu không, anh cũng sẵn lòng đi tìm xem xung quanh còn có con Thi Miết nào ẩn nấp không. "Trương tiên sinh, vẫn là ngài lợi hại, một chiêu đao pháp đó của ngài thực sự kinh diễm!" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Đừng vội khen tôi, nguy hiểm của chúng ta vẫn chưa được giải trừ!" "Phía trước chính là Tích Thi Địa, thứ bên trong đó không đơn giản như Thi Miết bình thường đâu!" "Đến lúc đó, các người tự mình cẩn thận một chút, chú ý đừng rơi xuống nước, nếu không ngay cả tôi cũng không chắc cứu được các người!" Mọi người nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, tất cả lại trở nên căng thẳng, nơi này thật sự quá quỷ dị, thực sự không cho người ta nghỉ ngơi một khắc nào!

Rất nhanh, họ lại đến một nơi rộng rãi hơn, và mơ hồ từ xa lại truyền đến những tiếng động lạ, âm thanh này rất quỷ dị, lúc giống người lúc giống động vật, nghe như tiếng thì thầm của tiểu quỷ, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này tất cả mọi người đều im lặng, tinh thần tập trung cao độ, không khí cũng trở nên quỷ dị đến cực điểm.

Sự chú ý của tất cả đều bị âm thanh quỷ dị này thu hút. "Mau nhìn kìa, phía trước, hình như lại là một cái xác!" "Hình như là người lái thuyền kia!

Túi của Trương tiên sinh cũng ở trên người hắn!" Hạo Thiên Chân nói.

Mọi người vội vàng tập trung ánh sáng đèn pin qua đó, phát hiện trên mặt nước quả nhiên đang trôi nổi một thi thể, là thi thể của người lái thuyền.

Nhưng thi thể của hắn có chút kỳ lạ, vô cùng hoàn chỉnh, trông không có bất kỳ vết thương nào, nếu không phải vì làn da trắng bệch đáng sợ của hắn, mọi người đều không tin hắn đã chết. "Cái này!" "Trương tiên sinh quả nhiên liệu sự như thần!

Hai thi thể này và cái túi lại thật sự tự mình quay về!" Phan Tử kinh ngạc nói.

Trước đó nghe Trương Dạ Ninh nói, họ còn tưởng chỉ là một câu nói đùa, không ngờ lại biến thành sự thật, điều này thật quá nghịch thiên rồi?

Chẳng lẽ Trương Dạ Ninh có thể dự đoán tương lai sao?

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang ca ngợi Trương Dạ Ninh, lúc này Trương Dạ Ninh lại đột nhiên lên tiếng: "Thi thể này có vấn đề!" Ngay sau đó, đôi mắt của thi thể người lái thuyền đang trôi nổi trên mặt nước đột nhiên mở ra, cả người trực tiếp nhảy dựng lên, sau đó duỗi hai tay lao về phía họ.

Đôi mắt đỏ ngầu, vô cùng quỷ dị, cộng với làn da trắng bệch, khiến mọi người toàn thân phát run! "Mẹ ơi!

Thứ này trá thi rồi!" "Vãi cả nồi, gã lái thuyền này chết rồi cũng không yên phận à!" Phan Tử và Đại Khuê kinh hoàng nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng họ không chạy trốn mà chắn trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thì sợ đến mức đứng đơ tại chỗ, cậu ta đã từng thấy cảnh này bao giờ đâu, trước đó cậu ta vẫn là người theo chủ nghĩa vô thần, bây giờ tận mắt chứng kiến cảnh trá thi, cả

người cậu ta trực tiếp ngây ra.

Trương Dạ Ninh lúc này cũng có chút nghi hoặc, tình hình hiện tại có chút khác với tưởng tượng của anh, theo cốt truyện gốc, hai người này đáng lẽ đều bị Thi Miết ăn sạch rồi mới đúng, và cũng vì biết điều này nên anh mới đoán chắc hai người họ sẽ tự mình quay về.

Chương 7

Diễn biến trước đó đều nằm trong dự đoán của anh, sao bây giờ người lái thuyền này lại đột nhiên khởi thi?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, người lái thuyền đã biến mất từ trước, hẳn là cách Tích Thi Địa một khoảng, không nên dễ dàng khởi thi như vậy mới đúng!

Trừ khi, có thứ gì đó đã khống chế hắn!

Lẽ nào, là Thi Miết Vương?

Trương Dạ Ninh thầm nghĩ trong lòng, nếu anh nhớ không lầm, Thi Miết Vương có khả năng điều khiển thi thể.

Nhưng Thi Miết Vương không phải ở trong Lỗ Vương Cung sao, sao lại xuất hiện ở đây?

Sau đó, Trương Dạ Ninh thu lại suy nghĩ, có phải là Thi Miết Vương hay không, xem là biết.

Thế là, anh cũng không do dự, cầm chắc Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức vung lên, ánh đao trắng như tia chớp trực tiếp chém bay đầu của người lái thuyền.

Cái đầu "cốp" một tiếng rơi xuống boong tàu, phát ra một âm thanh giòn tan khác thường, như thể bên trong đã bị khoét rỗng.

Mọi người nhìn cái đầu đang lăn lông lốc, đồng tử co lại, phát hiện cái đầu này lại rỗng tuếch, không có một giọt máu nào, như thể đã bị thứ gì đó khoét sạch. "Cẩn thận!" Ngô Tam Tỉnh hét lớn, kéo Hạo Thiên Chân đang ngây người tại chỗ lại. "Rắc!" Chỉ thấy cái đầu phát ra một tiếng giòn tan, sau đó từ bên trong bò ra một con bọ màu đỏ, hình dáng có chút giống Thi Miết, nhưng thân hình lại lớn hơn vài

lần.

Giây tiếp theo, con Thi Miết màu đỏ này phát ra một tiếng kêu trầm thấp như tiểu quỷ, sau đó sau lớp mai lại mọc ra một đôi cánh màu đỏ máu, lao thẳng về phía đầu của Hạo Thiên Chân.

Nếu không phải Ngô Tam Tỉnh kéo kịp thời, Hạo Thiên Chân lúc này e là cũng giống như người lái thuyền kia, máu thịt trong cơ thể bị hút sạch!

Trương Dạ Ninh nhìn thấy hình dạng của thứ này, trong lòng khẽ động, quả nhiên là Thi Miết Vương, vốn dĩ anh còn định sau này mới đi tìm Thi Miết Vương, không ngờ nó lại tự mình dâng đến cửa.

Sau đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Dạ Ninh lại động, ánh đao trắng trực tiếp quét về phía Thi Miết Vương. "Xoẹt" một tiếng, như thái dưa, thân thể của Thi Miết Vương trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Đây còn là người sao?

Đao pháp này, vừa nhanh, vừa chuẩn!

Thi Miết Vương này trông rõ ràng lợi hại hơn nhiều so với những con Thi Miết bình thường họ gặp trước đó, không ngờ lại bị Trương Dạ Ninh chém như vậy. "[Phát hiện tinh phách Thi Miết Vương, có dung hợp không?]" Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Trương Dạ Ninh khẽ nhướng mày, xem ra đúng như anh nghĩ.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp chọn dung hợp. "[Nhận được vật phẩm cần thiết để thăng cấp, tinh phách Thi Miết Vương!]" Không ngờ lại dễ dàng nhận được vật phẩm cần thiết đầu tiên như vậy, xem ra anh rất nhanh sẽ có thể đột phá cảnh giới.

Cảnh giới hiện tại của anh là Ngự Khí Cảnh, cảnh giới tiếp theo là

Vĩnh Sinh Cảnh, khi đạt đến Vĩnh Sinh Cảnh, ngoài tuổi thọ sẽ có sự thay đổi, thực lực của anh cũng sẽ có một sự tăng trưởng theo cấp số nhân.

Dung hợp xong tinh phách Thi Miết Vương, Trương Dạ Ninh trực tiếp ném xác của con Thi Miết Vương này đi, sau đó lại rửa sạch thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay dưới nước. "Trương tiên sinh, vừa rồi đó là?" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng hỏi.

Trương Dạ Ninh trả lời đơn giản: "Thi Miết Vương!" Nghe vậy, thân thể Ngô Tam Tỉnh chấn động.

Thi Miết Vương là sinh vật trong truyền thuyết, nghe nói mấy nghìn con Thi Miết mới xuất hiện một con, và sự tồn tại của mỗi con Thi Miết Vương đều vô cùng đáng sợ, đây...

Có lẽ nhận ra sự lo lắng của Ngô Tam Tỉnh, Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Yên tâm, chỉ là Thi Miết Vương thôi, có tôi ở đây, những thứ này không làm hại được các người.

Đã nhận đồ của ông, tự nhiên sẽ bảo vệ ông an toàn!" Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, có câu nói này của anh, ông cũng không sợ nữa. "Vậy thì, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước đi!" Sau đó Trương Dạ Ninh lấy lại ba lô, phủi sạch vết bẩn trên đó, rồi đặt nó lên thuyền. "Nếu các người bớt tham lam một chút, có lẽ cũng không đến nông nỗi này." Trương Dạ Ninh nhìn thi thể đang dần biến mất phía sau, thầm nghĩ...

Không lâu sau, họ đến một khu vực tương đối yên tĩnh, mặt nước ở đây rộng hơn một chút, yên lặng đến đáng sợ.

Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh lúc này đột nhiên xua tay, ra hiệu cho mọi người không nói chuyện, rồi chỉ về phía trước.

Mọi người nhìn theo hướng đó, dùng ánh đèn rọi vào sâu trong

hang động, có một đám lân quang màu xanh lục đang lơ lửng.

Trương Dạ Ninh thản nhiên nói: "Đến Tích Thi Địa rồi!" "Trong này lại có nhiều thi thể như vậy!" Khi thuyền gỗ tiến về phía trước, từng thi thể bốc mùi hôi thối, da dẻ trắng bệch xuất hiện trước mắt mọi người.

Những thi thể này lớn nhỏ khác nhau, có cái đã thối rữa hoàn toàn, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, còn có cái thì vẫn nguyên vẹn, thậm chí cơ thể còn căng phồng như mới chết không lâu.

Phan Tử cầm đèn rọi chiếu vào đầu một thi thể gần nhất, phát hiện mắt của thi thể đột nhiên mở ra, hai con ngươi đang lộn ra ngoài, ngay lập tức hắn sợ đến mức ngã ngồi trên thuyền, suýt nữa ngất đi. "Nơi này thật tà môn, những thi thể này cũng quá quỷ dị rồi, hay là chúng ta rời đi đi!" Đại Khuê đột nhiên nói, hắn vừa rồi hình như thấy mấy thi thể đột nhiên biến mất.

Trương Dạ Ninh nói: "Bây giờ rời đi chính là tìm chết!

Các người nhìn kỹ lại những thi thể này đi!" Mọi người vội vàng cầm đèn pin nhìn kỹ những thi thể ở gần, phát hiện trên tất cả những thi thể này đều có một lớp màng mỏng màu xám, lớp màng này giống như màng bọc thực phẩm, bao phủ chặt lấy cơ thể họ. "Xoẹt..." Bụng của mấy thi thể đột nhiên động đậy, sau đó có mấy con Thi Miết khổng lồ từ cơ thể họ bò ra.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy, cắn răng, nói với Đại Khuê đang chèo thuyền bên cạnh: "Đại Khuê, bây giờ e là không quản được nhiều như vậy, ở đây có nhiều thi thể thế này, bên trong chắc đều ẩn giấu Thi Miết, chúng ta xông thẳng ra ngoài!" "Vâng, Tam gia!" Lúc này Phan Tử cũng ngồi dậy từ trên thuyền, hắn cũng vội vàng cầm một cây sào tre chèo lên.

Thuyền gỗ dưới sự hợp sức của mọi người, nhanh chóng lao về

phía trước.

Tuy nhiên, trên con đường phía trước lại không ngừng xuất hiện rất nhiều thi thể, thuyền gỗ của họ cũng vì thế mà bị chặn lại. "Bùm!" Lúc này một thi thể đột nhiên đâm mạnh vào thuyền gỗ của họ, phát ra một tiếng động lớn, đáy thuyền cũng vì thế mà bị đâm vỡ một mảng lớn, cả thân thuyền với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang không ngừng ngấm nước vào trong. "Không hay rồi, mau chặn đáy thuyền lại!" Ngô Tam Tỉnh hét lớn.

Phan Tử rất nhanh nhẹn, trực tiếp cầm một tấm ván gỗ lao đến vị trí ngấm nước, sau đó lấy mấy cây đinh đồng đóng mạnh xuống. "Phan Tử, cẩn thận trên đầu!" Đại Khuê đột nhiên kinh hô.

Phan Tử vội vàng nhìn lên đầu, chỉ thấy một con Thi Miết lớn bằng lòng bàn tay đang lao về phía hắn, trên người con Thi Miết này còn dính rất nhiều thịt vụn, rõ ràng là vừa mới chui ra từ trong thi thể.

Cảnh này khiến mọi người đều có chút buồn nôn.

Trương Dạ Ninh trực tiếp cầm Hắc Kim Cổ Đao chém con Thi Miết thành hai nửa, sau đó trực tiếp lấy ra một cái chuông đứng ở phía trước nhất.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, Trương Dạ Ninh định làm gì?

Anh ta đột nhiên lấy ra một cái chuông làm gì?

Chẳng lẽ cái chuông này có thể đối phó với Thi Miết sao?

Sau đó, những con Thi Miết kia dường như cảm nhận được sự tồn tại của Trương Dạ Ninh, từng con một lại chui ra khỏi thi thể, ồ ạt lao về phía Trương Dạ Ninh, như muốn cắn chết anh. "Trương tiên sinh, cẩn thận!" Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở một câu, cho dù Trương Dạ Ninh có lợi hại đến đâu, nhưng đồng thời đối mặt với hàng trăm con

Thi Miết, ngay cả anh cũng không thể dễ dàng thoát ra.

Chương 8

"Anh ấy không sao đâu!" Lúc này, Trương Khởi Linh vốn im lặng đột nhiên nói.

Người khác không biết thứ trong tay Trương Dạ Ninh là gì, nhưng cậu thì biết, đó là tín vật của các đời tộc trưởng Trương gia, Lục Giác Linh Đang.

Ngay khi những con Thi Miết sắp lao đến người Trương Dạ Ninh, anh trực tiếp lắc nhẹ Lục Giác Linh Đang trong tay. "Đinh linh linh~ Đinh linh linh~" Lục Giác Linh Đang phát ra một chuỗi âm thanh trong trẻo.

Mọi người nghe thấy âm thanh này cảm thấy cả người tỉnh táo hơn rất nhiều, sau đó họ nhìn về phía những con Thi Miết, không ngờ lúc này chúng lại đều dừng lại tại chỗ.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng kinh ngạc hơn xuất hiện trước mắt mọi người.

Những con Thi Miết này như bị Trương Dạ Ninh khống chế, từng con một lại rút lui ra ngoài. "Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Hạo Thiên Chân trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy không thể tin.

Những con Thi Miết vừa rồi còn hung hăng khí thế, lúc này lại ngoan ngoãn rút lui như vậy, điều này quả thực vượt qua nhận thức của cậu.

Cả Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Đại Khuê lúc này biểu cảm cũng kinh ngạc đến lạ thường, đây rốt cuộc là thủ đoạn gì, lại thần kỳ đến vậy.

Trương Khởi Linh thản nhiên nói: "Chiếc chuông trong tay Tộc

trưởng là tín vật đặc trưng của tộc trưởng tộc ta!" Nghe vậy, mọi người mới bừng tỉnh, càng thêm tán thưởng Trương gia trong lòng.

Mặc dù bây giờ đã suy tàn, nhưng dù sao cũng là một trong hai đại gia tộc, nền tảng này quả thực sâu dày.

Hạo Thiên Chân tò mò hỏi: "Muộn Du Bình, ý cậu là có cái chuông này là có thể xua đuổi Thi Miết sao?" Trương Khởi Linh nhàn nhạt nói: "Đúng vậy, nhưng đây là tín vật của Trương gia, chỉ có tộc trưởng Trương gia mới có thể sử dụng!

Người khác cho dù có được Lục Giác Linh Đang này, cũng hoàn toàn không thể phát huy tác dụng của nó." Nghe những lời này, Hạo Thiên Chân, Phan Tử và những người khác chỉ cảm thấy thần kỳ!

Trương Dạ Ninh không hổ là tộc trưởng của Trương gia, thủ đoạn này quả nhiên lợi hại, đâu phải người thường có thể so sánh được.

Sau khi sửa chữa qua loa thuyền gỗ bị rò rỉ, thuyền tiếp tục tiến về phía trước.

Những con Thi Miết kia sau khi chạy trốn, những thi thể còn lại mất đi sự khống chế, tất cả đều trôi theo dòng nước về phía trước.

Mọi người ngồi trên thuyền, nhìn những thi thể này, tuy biểu cảm trên mặt vẫn có chút căng thẳng, nhưng trong lòng đã thả lỏng hơn không ít.

Bây giờ những thi thể này đã không còn bất kỳ uy hiếp nào, họ chỉ cần cắn răng chịu đựng một lúc, rất nhanh sẽ có thể ra ngoài.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người có chút thả lỏng, Đại Khuê đột nhiên hét lớn một tiếng. "Mọi người nhìn kìa!" Sau đó Đại Khuê chỉ vào một bên vách núi, mọi người quay đầu lại, lại thấy một cỗ quan tài pha lê khổng lồ đang tỏa ra ánh sáng xanh biếc, thân quan tài gần

như thẳng đứng cắm vào giữa không trung của vách động.

Vì khoảng cách quá xa, mọi người dùng đèn chiếu vào chỉ có thể mơ hồ thấy bên trong dường như có một nữ thi mặc đồ trắng. "Thi thể bên trong hình như biến mất rồi!" Phan Tử có chút run rẩy nói.

Mọi người lại nhìn về phía đó, quả nhiên vừa rồi bên trong dường như vẫn còn một thi thể màu trắng, bây giờ lại trở nên trống rỗng, tất cả mọi người bắt đầu cảnh giác. "Thi thể ở đây!" Lúc này, Hạo Thiên Chân ở bên cạnh khó khăn thốt ra mấy chữ, sắc mặt trắng bệch.

Mọi người theo phản xạ quay qua nhìn, Đại Khuê trực tiếp "oa" một tiếng, sợ đến ngất xỉu trên thuyền.

Những người còn lại lúc này cũng mặt mày trắng bệch, chỉ thấy một người phụ nữ mặc vũ y trắng, xõa mái tóc dài, đang đứng trước mặt Hạo Thiên Chân, đôi mắt xanh biếc đang nhìn chằm chằm vào cậu.

Ngô Tam Tỉnh bị dọa hết hồn, cả người chết đứng tại chỗ, trán không ngừng đổ mồ hôi.

Phan Tử thì giống hệt Hạo Thiên Chân, hoàn toàn ngây người, hai chân mềm nhũn như sợi mì, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Cảnh tượng này thật sự quá kinh hãi!

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng có chút nặng nề, ngay sau đó liền rút Hắc Kim Cổ Đao chém về phía nữ quỷ áo trắng.

Tuy nhiên, ngay khi lưỡi đao sắp chém trúng nữ quỷ, bóng dáng của nó lại biến mất không dấu vết, chỉ để lại một tràng cười "hắc hắc hắc, lạc lạc lạc!".

Tiếng cười này vang vọng khắp hang động trống rỗng, khiến tất cả mọi người bất giác cảm thấy da đầu tê dại. "Đây là bị quật à?" Phan Tử lau mồ hôi trên trán, hỏi.

Trương Dạ Ninh nhìn về phía chiếc quan tài thủy tinh, bình thản nói: "Không ngờ nơi này lại xuất hiện một con nữ quỷ nghìn năm!" Nữ quỷ nghìn năm, nếu xét theo thực lực thì tương đương với cảnh giới Ngự Khí Cảnh viên mãn.

Đối với Trương Dạ Ninh, vừa hay có thể thử sức một phen.

Hơn nữa, anh có dự cảm rằng sau khi giải quyết xong thứ này, anh sẽ nhận được không ít thứ tốt, dù sao đây cũng là con nữ quỷ nghìn năm đầu tiên anh gặp phải sau khi xuống núi, hệ thống thế nào cũng phải có chút biểu hiện chứ.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh quay lại dặn dò mọi người phía sau: "Nơi này rất gần lối ra, Trương Khởi Linh phụ trách an toàn cho mọi người, đưa họ ra ngoài trước!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền nhảy lên một tảng đá bên cạnh.

Thấy Trương Dạ Ninh đột ngột rời đi, mọi người đều ngây người, đây là tình huống gì vậy?

Trương Dạ Ninh định một mình ở lại đối phó với nữ quỷ này sao? "Tam thúc, chúng ta thật sự phải bỏ lại Trương tiên sinh sao?" Hạo Thiên Chân lên tiếng hỏi.

Mặc dù cậu biết Trương Dạ Ninh rất lợi hại, nhưng cậu cảm thấy con nữ quỷ kia cũng không hề đơn giản.

Vừa rồi nó chỉ xuất hiện một chút mà cậu đã cảm thấy như rơi vào địa ngục băng giá, cảm giác này còn mãnh liệt hơn bất cứ thứ gì cậu từng gặp trước đây. "Chuyện này..." Ngô Tam Tỉnh nhìn bóng lưng của Trương Dạ Ninh, lúc này ông cũng vô cùng khó xử.

Dù biết Trương Dạ Ninh rất lợi hại, nhưng cứ thế bỏ anh lại một mình đối phó với nữ quỷ kia, trong lòng ông cảm thấy không ổn.

Huống hồ, vừa rồi ông còn nghe Trương Dạ Ninh nói đối phương

là một con nữ quỷ có tu vi nghìn năm! "Đi thôi!

Tộc trưởng sẽ không có vấn đề gì đâu!" Ngay lúc Ngô Tam Tỉnh đang do dự, Trương Khởi Linh đột nhiên lên tiếng.

Sau đó, y trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đứng ở mũi thuyền gỗ mở đường cho mọi người.

Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, nhìn thoáng qua Trương Dạ Ninh ở phía sau, cuối cùng cắn răng nói: "Phan Tử, Đại Khuê, chèo thuyền đi!

Chúng ta mau ra ngoài!" Phan Tử và Đại Khuê nhìn nhau, do dự vài giây rồi cầm sào tre lên, bắt đầu gắng sức chống thuyền.

Thuyền gỗ đi rất nhanh, chưa đầy hai phút đã biến mất khỏi tầm mắt.

Còn Trương Dạ Ninh thì dựa vào vách đá, lao thẳng về phía chiếc quan tài thủy tinh, tốc độ cực nhanh.

Không lâu sau, anh đã nhảy lên chiếc quan tài treo trên vách đá.

Sau đó, Trương Dạ Ninh dùng lực cánh tay, nắp quan tài nặng ngàn cân liền bị anh lật tung.

Quan tài thủy tinh được mở ra, nhưng bên trong lại trống không.

Cùng lúc đó, một luồng gió lạnh lướt qua, ngay sau đó là một bóng trắng tấn công sau lưng Trương Dạ Ninh.

Một đôi móng tay trắng dài sắc như lưỡi dao, dường như muốn đâm xuyên cả hộp sọ của anh.

Chương 9

Nhưng đúng lúc này, Trương Dạ Ninh đã phản ứng kịp, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao chặn đứng móng vuốt của nữ quỷ.

Trương Dạ Ninh đã đánh dấu ở Trương gia gần trăm năm, tuy cảnh giới tăng không cao nhưng các phương diện khác đã sớm đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, làm sao có thể dễ dàng trúng kế của nữ quỷ như vậy.

Sau đó, Trương Dạ Ninh vung tay, trực tiếp đánh lui nữ quỷ ra xa mấy mét.

Nữ quỷ thấy đánh lén thất bại, cũng không nhiều lời mà tấn công Trương Dạ Ninh lần nữa.

Trương Dạ Ninh dùng lực tay phải, lại một lần nữa chặn được đòn tấn công của nữ quỷ.

Ngay sau đó, anh mượn lực từ vách đá phía sau, hai chân nhảy lên, tung một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu trên không, đá thẳng vào người nữ quỷ.

Dưới chiêu thức Khôi Tinh Thích Đấu, lực chân của Trương Dạ Ninh được kích phát cực đại.

Chỉ thấy nữ quỷ hét lên một tiếng thảm thiết, cả cơ thể bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào vách đá tạo ra một tiếng động lớn, thân thể của nó cũng vì thế mà trở nên tan nát. "Xem ra đống thi thể khắp hang động này đều là kiệt tác của ngươi.

Hôm nay để ta diệt trừ mối tai họa này!" Nói xong, Trương Dạ Ninh không cho nữ quỷ bất kỳ cơ hội nào để thở, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao thẳng tới.

Nữ quỷ nhìn Trương Dạ Ninh đang lao về phía mình, gầm lên trời một tiếng, ngay sau đó bộc phát ra một luồng sức mạnh cường đại, chuẩn bị liều mạng một trận.

Nhưng nữ quỷ trúng một cước Khôi Tinh Thích Đấu của Trương Dạ Ninh đã là nỏ mạnh hết đà, sau khi giao đấu liên tiếp mấy chục hiệp, cuối cùng bị Trương Dạ Ninh một đao chém bay đầu, âm khí tích tụ toàn thân cũng bị đánh tan.

Trương Dạ Ninh đi đến thi thể của nữ quỷ, bắt đầu dung hợp tinh phách của nó. "Dung hợp tinh phách nữ quỷ nghìn năm, nhận được 20 điểm thuộc tính công kích, 17 điểm thuộc tính phòng ngự, 13 điểm thuộc tính tốc độ!" "Lần đầu tiêu diệt nữ quỷ nghìn năm, nhận được Linh kiếm Phù Ảnh!" "Phát hành nhiệm vụ: Sự công nhận của Linh kiếm!

Nhiệm vụ hoàn thành, có thể sở hữu hoàn chỉnh Linh kiếm!

Nhiệm vụ thất bại, Linh kiếm tự hủy.

Thời gian: trong vòng ba ngày!" "Sự công nhận của Linh kiếm: Linh kiếm có linh, chỉ người có thực lực mạnh mẽ mới xứng làm chủ nhân của nó.

Yêu cầu túc chủ không mượn ngoại lực, tiêu diệt một con tống tử trên hai nghìn năm!" Sau khi dung hợp tinh phách của nữ quỷ nghìn năm, trong đầu Trương Dạ Ninh vang lên một loạt tiếng thông báo điện tử.

Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, quả nhiên đúng như anh nghĩ, tinh phách của con nữ quỷ nghìn năm này đúng là một gói quà lớn, không chỉ cho trực tiếp 50 điểm thuộc tính cơ bản mà còn tặng thêm một thanh Linh kiếm.

Phải biết rằng Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh đã đủ lợi hại rồi,

nhưng mới chỉ ở cấp bậc bảo khí.

Mà thanh Phù Ảnh này lại trực tiếp là cấp bậc Linh kiếm, điều này làm sao anh không kinh ngạc cho được.

Hắc Kim Cổ Đao chém sắt như chém bùn, có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của tống tử dưới nghìn năm.

Không biết uy lực của Phù Ảnh sẽ ra sao.

Nhưng khi Trương Dạ Ninh nhìn thấy nhiệm vụ mà hệ thống đột nhiên ban bố, anh không khỏi nhíu mày.

Không hổ là Linh kiếm, còn cần phải khảo nghiệm túc chủ.

Tống tử hai nghìn năm đủ để sánh với tu vi của Cảnh giới Vĩnh Sinh, đối với anh chỉ có cảnh giới Ngự Khí mà nói là một thử thách không nhỏ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh sợ!

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đã ra khỏi Tích Thi Địa, đến bên bờ sông.

Sau lưng họ là một thôn trang, quy mô của thôn trang không nhỏ, có đến mấy chục hộ dân.

Nhưng lúc này họ lại không có tâm trạng vào thôn nghỉ ngơi, mà đứng bên bờ sông chờ đợi Trương Dạ Ninh.

Hạo Thiên Chân lên tiếng: "Muộn Du Bình, đã qua gần nửa giờ rồi, sao Trương tiên sinh vẫn chưa quay lại?

Liệu có xảy ra chuyện gì không!" Đối với điều này, Trương Khởi Linh chỉ nói: "Anh ấy sẽ không sao đâu!" Không có bất kỳ biểu cảm nào, giọng điệu cũng vô cùng bình thản, giống như đang thuật lại một sự thật không thể thật hơn.

Ngô Tam Tỉnh nghe Tiểu Ca nói vậy, trong lòng cũng yên tâm hơn

rất nhiều.

Sau đó, ông lấy ra một chai rượu nhỏ từ trong túi, mở nắp, trực tiếp tu ừng ực mấy ngụm.

Rồi lại đưa cho Phan Tử và Đại Khuê.

Hai người lần lượt uống mấy ngụm, vẻ mặt cũng dần dần thả lỏng.

Chuyến đi đến Tích Thi Địa này thật sự khiến người ta mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Ngô Tam Tỉnh nhìn hang động ở phía xa, lên tiếng hỏi: "Tiểu Ca, trong ký ức của cậu, Trương tộc trưởng của các cậu rốt cuộc là người như thế nào?

Khiến cậu có thể tin tưởng anh ta đến vậy?" Trương Khởi Linh bình thản đáp: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng sâu trong lòng tôi lại có một giọng nói mách bảo rằng, anh ấy rất mạnh!" Ngô Tam Tỉnh nghe câu trả lời của Tiểu Ca thì hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã hoàn hồn lại.

Ông biết Tiểu Ca bị mất trí nhớ, đã quên rất nhiều chuyện.

Xem ra muốn làm rõ chuyện đó, phải hỏi mấy lão già kia mới được. "Đúng vậy, Trương tiên sinh rất mạnh, lúc ở trong hang động, có mấy lần đều là anh ấy cứu tôi!" "Phải đó, không có anh ấy, tôi sợ đã sớm bị Thi Miết nuốt chửng rồi!" Phan Tử và Đại Khuê lên tiếng, sau lần này, họ đã hoàn toàn khâm phục Trương Dạ Ninh. "Đúng rồi, Muộn Du Bình, tôi thấy Trương tiên sinh và cậu đều có một thanh đao giống nhau, hai thanh đó so ra thì của ai sắc bén hơn?" Hạo Thiên Chân đột nhiên tò mò hỏi.

Trương Khởi Linh suy nghĩ một lúc, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì nhiều, sau đó nói: "Đao của anh ấy chắc là sắc hơn một chút!"

Đối với thanh đao đó, lần đầu tiên nhìn thấy Trương Khởi Linh cũng đã kinh ngạc.

Mặc dù bề ngoài giống nhau, nhưng y có thể cảm nhận được lưỡi đao đó ẩn hiện ánh sáng, chắc chắn là xuất từ tay của một danh gia. "Trương tiên sinh ra rồi!" Nhưng đúng lúc này, Phan Tử mắt tinh đột nhiên chỉ vào hang động nói.

Mọi người tập trung nhìn lại, quả nhiên bên ngoài hang động có một bóng người đang tiến lại gần họ, chính là Trương Dạ Ninh.

Chỉ thấy anh lướt đi trên mặt nước như chuồn chuồn đạp nước, dưới chân không có một chút dấu vết bị ướt.

Cảnh tượng này khiến mọi người trực tiếp trợn tròn mắt, đồng thời kinh ngạc.

Không hổ là Trương gia tộc trưởng!

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, chắc hẳn đã giải quyết xong nữ quỷ.

Không chỉ vậy, họ còn phát hiện trên người anh không có một vết thương nào. "Đi thôi!" Trương Dạ Ninh đến bờ sông trong sự kinh ngạc của mọi người, rồi lên tiếng.

Nghe câu này, mọi người gật đầu, nhất thời cũng không biết nói gì, liền đi theo Trương Dạ Ninh vào nhà khách của thôn.

Nhà khách của thôn này rất nhiệt tình, thấy nhóm Trương Dạ Ninh đến, họ cũng vội vàng chuẩn bị mấy phòng tốt, sau đó chuẩn bị cho họ một bàn ăn thịnh soạn với các món đặc sản.

Có cật xào, hải sâm xào hành, sườn xào chua ngọt, gà cung bảo, phi lê cá xào, tôm rim v.v.

Nhóm Ngô Tam Tỉnh đã đi đường mấy ngày, suốt thời gian đó

không được ăn một bữa tử tế.

Nay nhìn thấy một bàn ăn thịnh soạn như vậy, cảm giác thèm ăn lập tức trỗi dậy, ai nấy đều ăn như hổ đói.

Chương 10

Trương Dạ Ninh và Trương Khởi Linh tuy không khoa trương như họ, nhưng cũng ăn liền mấy bát cơm.

Nhưng nói cũng lạ, họ mặc trang phục chuyên nghiệp, ăn cơm ở đây lâu như vậy mà không có ai dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn họ, dường như đây là một chuyện hết sức bình thường.

Ngô Tam Tỉnh bèn gọi một nhân viên phục vụ trong nhà khách đến hỏi tình hình, lúc này mới biết thì ra họ không phải là những người đầu tiên mặc trang phục đặc biệt đến đây.

Trước họ đã có không ít người đến, thậm chí còn mang theo đủ loại vũ khí, so ra thì mấy người họ còn bình thường chán.

Nhân viên phục vụ nói với họ, gần đây xuất hiện một ngôi mộ lớn, mấy hôm trước núi lở, từ bên trong lộ ra không ít bảo vật và hơn một trăm cái đầu người, chuyện này đã kinh động không ít người.

Sau đó, Trương Dạ Ninh và những người khác nói chuyện phiếm vài câu với nhân viên phục vụ rồi để cô ấy đi.

Đợi người đi xa, Đại Khuê mới đến gần bàn, có chút lo lắng nói: "Trương tiên sinh, Tam gia, xem ra chúng ta đến muộn một bước rồi, nơi này e là đã bị người khác đào trống rỗng rồi!" Nghe Đại Khuê nói vậy, Phan Tử cũng có chút lo lắng.

Nơi này gây ra động tĩnh lớn như vậy, e là giới đạo mộ đã đến không ít người, bây giờ họ xuống mộ thì còn đồ tốt gì để lại cho họ không?

Ngô Tam Tỉnh cũng có chút dao động, bèn nhìn về phía Trương Dạ Ninh hỏi: "Trương tiên sinh, ngài thấy sao?" Trương Dạ Ninh thản

nhiên nói: "Cây cối trong núi rậm rạp, linh khí đại khai đại hợp, tụ phong thủy ở trong đó.

Thứ các người cần tìm, chắc vẫn còn ở chỗ cũ!" Thực ra trước khi đến thôn, Trương Dạ Ninh đã từng quan sát địa thế núi non gần đây, vì vậy mới đưa ra nhận định này.

Trong trăm năm qua, anh đã học được một môn công pháp tên là Sơn Xuyên Vọng Khí, tuy không được coi là cao siêu, nhưng lại vô cùng thực dụng, có thể dựa vào địa thế núi non, linh khí trời đất để phán đoán phong thủy có bị phá hay không.

Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, mấy người lòng đang treo ngược cũng cuối cùng cũng thả lỏng.

Phan Tử còn phấn khích cười nói: "Xem ra ông trời thật sự chiếu cố chúng ta, lần này chúng ta sắp phát tài rồi!" Nghe Trương Dạ Ninh nói đồ vật vẫn còn, Phan Tử lập tức hứng thú, đồ trong ngôi mộ Chiến Quốc này mà mang ra ngoài thì tiền chắc chắn không thiếu.

Ngô Tam Tỉnh trực tiếp nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, rồi xuất phát thẳng!" Đối với đề nghị của Ngô Tam Tỉnh, mọi người đều đồng ý.

Dù sao nơi này tình hình phức tạp, lại từng xảy ra chuyện như vậy, trì hoãn thêm một ngày là mất đi một phần cơ hội.

Vì vậy, sau khi ăn cơm xong, mọi người đều trở về phòng của mình.

Trương Dạ Ninh trở về phòng, tắm nước nóng, sau đó thay một bộ quần áo sạch sẽ, dựa vào đầu giường, ngắm trăng, cẩn thận sắp xếp lại suy nghĩ.

Mục tiêu đầu tiên anh phải hoàn thành là được Linh kiếm công nhận.

Khi đối chiến với nữ quỷ nghìn năm, mặc dù cuối cùng đầu của nữ quỷ bị anh dùng Hắc Kim Cổ Đao chém xuống, nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng một cảm giác khựng lại.

Tuy chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng anh nhớ rất sâu sắc.

Hắc Kim Cổ Đao ở cấp bậc bảo khí, uy lực của nó chỉ có hiệu quả tấn công tà túy dưới nghìn năm.

Do đó, nhiệm vụ được Linh kiếm công nhận này anh nhất định phải hoàn thành, nếu không đối chiến với những thứ sau này sẽ có chút phiền phức.

Tuy nhiên, anh không lo không có tống tử hai nghìn năm.

Nếu anh nhớ không lầm, không xa lối vào ngôi mộ Chiến Quốc kia có một con tống tử trên hai nghìn năm.

Và điều quan trọng nhất là con tống tử này chính là Thi Ma, hay còn gọi là Huyết Ma, trong miệng người đời là Huyết Thi.

Sau khi giải quyết nó, vật phẩm thăng cấp thứ hai sẽ có tung tích. "Keng keng keng!" Đúng lúc Trương Dạ Ninh đang sắp xếp suy nghĩ, trong phòng của Trương Khởi Linh đột nhiên vang lên tiếng binh khí va chạm.

Âm thanh liên tục và dồn dập, ít nhất không dưới năm người.

Trương Dạ Ninh nghe thấy liền lập tức chạy qua, nhưng khi đến phòng, Trương Khởi Linh đã giải quyết xong tất cả.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn thi thể xung quanh, lên tiếng: "Chuyện gì thế này?" Trương Khởi Linh chỉ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Đại Khuê lần lượt đến nơi, nhìn thấy mấy xác chết nằm trong phòng Trương Khởi Linh, mặt đầy kinh ngạc.

Đêm hôm khuya khoắt lại có người lén lút hành thích, xem ra là nhắm vào họ rồi?

Ngô Tam Tỉnh nghiêm trọng nói: "Trương tiên sinh, đây là tình huống gì vậy?" Trương Dạ Ninh không trả lời ngay câu hỏi của Ngô Tam Tỉnh, mà cúi người xuống, kiểm tra những thi thể này.

Phải nói rằng, thực lực của Tiểu Ca quả thực mạnh mẽ, năm người này đều chết bởi một nhát dao, nhát nào cũng trúng yếu hại.

Sau đó, Trương Dạ Ninh phát hiện trên cánh tay của những thi thể này đều có một hình xăm hạc trắng, cánh hạc dang rộng, đứng một chân trên đỉnh núi, nhìn lên trời.

Trương Dạ Ninh nói: "Ông có nhận ra hình xăm này không?" Ngô Tam Tỉnh nhìn hình xăm, dừng lại vài giây, vội vàng nói: "Hình xăm này tôi hình như đã từng thấy!" Tuy nhiên, ngay lúc Ngô Tam Tỉnh nghĩ mãi không ra, Trương Khởi Linh đột nhiên nói: "Hình xăm này tôi hình như đã thấy ở viện điều dưỡng!" Giọng nói tràn đầy phẫn nộ, rõ ràng Trương Khởi Linh có ký ức rất sâu sắc về nơi này.

Nghe câu này, tất cả mọi người không khỏi biến sắc.

Thấy ở viện điều dưỡng, đó không phải là tin tốt lành.

Trương Dạ Ninh cũng có vẻ mặt nghiêm trọng, anh biết về viện điều dưỡng.

Viện điều dưỡng là một cơ quan thí nghiệm đặc biệt do "nó" thành lập để mưu cầu trường sinh.

Ba mươi năm trước, sau khi Trương Khởi Linh tổ chức hoạt động đạo mộ đó, y bị mất trí nhớ và bị bắt vào viện điều dưỡng, sau đó bị nghiên cứu suốt ba mươi năm.

Nhưng theo nguyên tác, "nó" không nên ra tay sớm như vậy. "Không ngờ chúng lại theo dõi chúng ta nhanh như vậy, xem ra kế

hoạch phải thay đổi rồi!" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Trương Dạ Ninh suy nghĩ một lúc, biểu cảm trở lại vẻ thản nhiên ban đầu, lên tiếng: "Chuyện này không cần vội, đã là 'nó' lộ mặt, vừa hay có thể để đứa cháu của ông..." Trương Dạ Ninh không nói hết câu, mà chỉ nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái.

Ngô Tam Tỉnh rất thông minh, lập tức hiểu ý anh.

Nhưng nhìn mấy xác chết dưới chân, ông có chút lo lắng nói: "Trương tiên sinh, nói thì nói vậy, nhưng..." Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ cười nói: "Yên tâm đi, đã hứa với ông thì tự nhiên sẽ làm được, an toàn của nó tôi tự nhiên sẽ đảm bảo!" Về chuyện này, Trương Dạ Ninh giúp Ngô Tam Tỉnh không chỉ có lợi cho họ, mà đối với bản thân anh cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Là tộc trưởng của Trương gia, tương lai chắc chắn sẽ có một trận chiến với "nó" hoặc là Uông gia.

Kìm hãm đối phương, đồng thời cũng cho anh thời gian để nâng cao bản thân.

Dù sao hai thế lực lớn này có bối cảnh sâu xa, thực lực sâu không lường được, với trình độ hiện tại của anh vẫn khó có thể đối đầu trực diện.

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh nói: "Vậy phiền Trương tiên sinh rồi!" Sau đó, Ngô Tam Tỉnh bảo Phan Tử và Đại Khuê bí mật xử lý mấy người này, rồi lại tung tin giả cho nhân viên phục vụ nhà khách, che giấu chuyện bị hành thích vào buổi tối.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh lại đến cửa phòng của Hạo Thiên Chân dừng lại một lúc, nghe tiếng ngáy ngủ say của cậu, vẻ mặt phức tạp, ông khẽ thở dài một hơi rồi rời đi.

Ngày hôm sau, mọi người ăn sáng xong liền đi thẳng vào trong núi.

Suốt đoạn đường, mọi người đều tỏ ra rất bình tĩnh, dường như chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, họ phát hiện có một ông lão ở bên bờ suối phía trước.

Ông lão này người đầy bụi bặm, quần áo có chút xộc xệch, trên đó còn có vài dấu chân, giống như bị ai đó đánh cho một trận.

Ông lão đó thấy nhóm họ thì quay đầu bỏ chạy, nhưng một ông lão đã ngoài sáu mươi làm sao có thể chạy thoát khỏi họ.

Phan Tử hét lớn một tiếng, lao thẳng tới đè ông lão xuống đất, mắng: "Lão già này sao thế?

Thấy chúng tôi là chạy?" Ông lão thấy vậy cũng bị dọa sợ, vội vàng khóc lóc cầu xin, nói: "Các vị gia, xin các vị tha cho tôi đi, tôi không làm gì xấu cả!" Ngay sau đó, ông lão bắt đầu kể khổ đủ điều, nói ông chỉ là một người dân bình thường ở địa phương, bị một nhóm người bắt ép đưa đến đây, cuối cùng còn bị đánh cho một trận.

Chương 11

Giọng điệu không thể ai oán hơn.

Trương Dạ Ninh đi tới, trực tiếp nói: "Đừng nói nhiều lời vô ích, mau đưa chúng tôi đến nơi nhóm người đó ở!" Ông lão nghe thấy họ cũng muốn đến nơi đó, sắc mặt lập tức đại biến, nói: "Các vị gia, nơi đó không đi được đâu!

Chỗ đó cứ phun máu lên, tà ma lắm!" Ngô Tam Tỉnh nói: "Phun máu?

Vậy chứng tỏ chúng ta tìm đúng chỗ rồi, nơi đó chắc chắn là đại mộ!" Đại Khuê thấy vậy liền nói: "Lão già này, ở đâu ra mà nhiều lời thế, bảo ông đưa chúng tôi đi thì cứ đi, nói thêm một câu nữa, chúng tôi bây giờ cho ông đi gặp Diêm Vương!" Lời này vừa nói ra, ông lão lập tức im bặt, mặc dù ánh mắt vẫn đầy sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng bắt đầu dẫn đường.

Nhưng trên đường đi, ông lão này không ngừng lẩm bẩm: "Nơi đó tà ma lắm, có tà túy xuất hiện!" Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ cười, nói: "Tà túy gì chứ, chẳng qua là trên cây treo mấy xác chết mà thôi!" Ông lão nghe vậy cũng giật nảy mình, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Trương Dạ Ninh.

Làm sao anh ta biết mình đã thấy gì trước đó?

Chẳng lẽ anh ta biết bói toán sao?

Những người khác nghe vậy cũng không khỏi nhìn nhau, thầm nghĩ trong lòng, không hổ là Trương tộc trưởng, thủ đoạn này quả thực nghịch thiên.

Lại có thể tính toán được chuyện trước đó của ông lão này rõ ràng

như vậy, quả nhiên lợi hại.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của ông lão, đi khoảng hai ba tiếng đồng hồ, cuối cùng họ đã đến được đích.

Mọi người phát hiện ở đây có đến hơn mười cái lều, chất lượng lều rất tốt, bên trong còn có mùi thức ăn đang nấu, người ở đây dường như vừa mới đi không lâu.

Nhìn biểu cảm của ông lão, không khó để đoán chủ nhân của những chiếc lều này chính là nhóm người đã ép buộc ông lão trước đó.

Mọi người đi tuần tra xung quanh một vòng, Phan Tử phát hiện một lá cờ, trên đó cũng có hình một con hạc trắng. "Trương tiên sinh, xem ra họ đã ra tay rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Họ không dễ dàng vào được chủ mộ thất đâu, các người cứ tìm xung quanh trước, xem đạo động họ đào ở đâu!" Đối với lai lịch của nhóm người này, kết hợp với vụ ám sát tối qua, anh đoán nhiều nhất cũng chỉ là thành viên ngoại vi của "nó", thực lực không cao, cao nhất ước chừng chỉ ở Ngự Khí Cảnh.

Với thực lực như vậy muốn đối phó với Huyết Thi, e là rất khó.

Phải biết rằng ngay cả Tiểu Ca cũng phải dùng hết sức mới miễn cưỡng giết được.

Đối với lời của Trương Dạ Ninh, họ lựa chọn tin tưởng vô điều kiện, sau đó thả ông lão đi rồi bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Một giờ sau, họ phát hiện vị trí của đạo động ở phía sau lều khoảng hai nghìn mét. "Tam gia, tìm thấy đạo động rồi!" Phan Tử lên tiếng.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sau đó nhìn về phía Trương Dạ Ninh, nói:

"Trương tiên sinh, ngài xem, chúng ta có nên xuống trước không?" Trương Dạ Ninh liếc nhìn đạo động dưới chân, đột nhiên nhíu mày, rồi nói: "Đạo động này e là không dùng được nữa rồi, tìm chỗ khác đi." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân có chút không hiểu, nghi hoặc hỏi: "Đạo động này có vấn đề gì sao?

Tôi thấy bên dưới khá sâu, trông không có vấn đề gì cả!" Trương Khởi Linh nói: "Cậu nhìn kỹ hang động bên dưới đi." Hạo Thiên Chân nhìn kỹ, phát hiện trong hang động có cắm mấy sợi chỉ bạc, lúc này mới bừng tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy bèn lấy ra một cái la bàn, chuẩn bị xác định vị trí đạo động mới, nhưng lại bị Trương Dạ Ninh ngăn lại.

Sau đó anh lấy ra Tầm Long Xích, nói: "Để tôi!" Ngô Tam Tỉnh dùng la bàn để xác định vị trí đạo động tuy thực dụng nhưng hạn chế quá lớn, đối với vị trí đạo động của một số đại mộ căn bản không thể phán đoán chính xác.

Vì từ trường trong đại mộ khá hỗn loạn, la bàn sẽ bị nhiễu.

Mà Tầm Long Xích trong tay Trương Dạ Ninh lại khác, Tầm Long Xích là bảo bối của Mạc Kim Giáo Úy, khi vận hành hoàn toàn không bị những nhiễu loạn bên ngoài này ảnh hưởng.

Sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp niệm Tầm Long Quyết, Tầm Long Xích bắt đầu vận chuyển, rất nhanh họ đã tìm được vị trí mới thích hợp để đào đạo động. "Được rồi, chính là chỗ này!" Trương Dạ Ninh nói.

Thấy cảnh này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đều sững sờ, nhanh quá đi mất, la bàn của họ muốn tìm được cửa động ít nhất cũng phải mất mấy tiếng, mà bây giờ mới qua có mấy phút.

Sau đó, Phan Tử và Đại Khuê lấy xẻng Lạc Dương ra, hướng về

vị trí Trương Dạ Ninh chỉ, một xẻng cắm thẳng vào đất, xoay trái xoay phải một cái, làm tơi đất rồi rút ra.

Chỉ thấy khi xẻng Lạc Dương được rút ra, lớp đất trên đó còn dính máu tươi.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người cũng cuối cùng yên tâm hơn nhiều, điều này chứng tỏ nơi Trương Dạ Ninh tìm là đúng. "Trương tiên sinh, vừa rồi tôi còn chưa nhận ra, nếu tôi đoán không sai, thứ trong tay ngài là Tầm Long Xích, tôi nhớ đó là vật độc quyền của Mạc Kim Giáo Úy, và khẩu quyết ngài vừa niệm là Tầm Long Quyết đúng không?" Ngô Tam Tỉnh cung kính hỏi.

Trương Dạ Ninh gật đầu, không phủ nhận chuyện này.

Thấy Trương Dạ Ninh gật đầu, Phan Tử cũng kinh ngạc, nói: "Trương tiên sinh, về Mạc Kim Giáo Úy tôi có nghe qua một chút, nghe nói bản lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy vô cùng cao siêu, dựa vào Tầm Long Xích có thể phân kim định huyệt, chiêu ngài vừa dùng chính là chiêu này đúng không!" Đại Khuê cũng phụ họa: "Trương tiên sinh quả nhiên lợi hại, thật sự khiến chúng tôi mở rộng tầm mắt!" Mà Hạo Thiên Chân lại tỏ vẻ nghi hoặc, đối với những gì họ nói về Mạc Kim Giáo Úy, phân kim định huyệt, cậu hoàn toàn không biết gì, thậm chí có thể đây là lần đầu tiên nghe đến từ này.

Trương Dạ Ninh chỉ lắc đầu, nói: "Chẳng qua chỉ là vài tiểu đạo thôi, không đáng kể!" Đối với những thứ này, thực ra không phải anh khiêm tốn, mà sự thật là như vậy.

Tầm Long Quyết này chẳng qua chỉ là thứ mà Mạc Kim Giáo Úy mới nhập môn đã biết, người thực sự lợi hại đâu cần Tầm Long Xích, chỉ cần dựa vào một đôi mắt thường là có thể phán đoán được vị trí.

Trương Khởi Linh lại lắc đầu, nói: "Tộc trưởng không cần khiêm tốn, nếu không phải ngài ra tay, chúng ta làm sao có thể nhanh chóng

tìm được vị trí đạo động mới." Những người khác cũng đồng ý.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, mau đào động đi." Phan Tử và Đại Khuê liếc nhìn nhau, tiếp tục đào theo lớp đất xuống, một giờ sau, một hang động rộng khoảng nửa mét đã được đào xong. "Đi thôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp nhảy xuống.

Những người khác nhìn nhau, sau đó cũng lần lượt nhảy xuống.

Họ đã đào thông được phía nam của mộ đạo, thứ đầu tiên xuất hiện trước mắt là một hành lang hẹp, cuối hành lang có một cánh cửa đá.

Dưới chân trải đầy gạch xanh, trên tường không có bất kỳ hình vẽ nào.

Mấy người đi dọc theo hành lang, đến trước cửa đá thì phát hiện mấy xác chết không đầu.

Quần áo trên thi thể tuy bị xé rách không ít, nhưng vẫn có thể nhìn ra đây là vải mới.

Sau đó, Phan Tử cúi xuống xắn tay áo của một trong những thi thể lên, một hình xăm con hạc trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Phan Tử nói: "Tam gia, ngài xem!" Ngô Tam Tỉnh nhìn hình xăm, nói: "Không ngờ những người này chết thảm như vậy, máu đều bị hút cạn, bên trong rốt cuộc có thứ gì?" Đại Khuê có chút sợ hãi nói: "Bên trong không phải có yêu quái hút máu người đấy chứ!" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cũng có chút sợ hãi, dù sao thì những xác chết không đầu này đang bày ra ở đây.

Tuy nhiên, Trương Dạ Ninh lại thản nhiên lên tiếng: "Có phải yêu quái hay không, vào xem là biết chứ gì?" Nói xong, Trương Dạ Ninh dùng sức đẩy mạnh cửa đá, rồi bước vào.

Sau khi vào cửa đá, bên trong là một gian mộ thất, giữa mộ thất

đặt một chiếc quan tài đá, dưới quan tài bày đầy xác chết không đầu, phía sau còn có một hành lang.

Mọi người thấy cảnh này không khỏi giật mình, dưới quan tài đá này bày ra nhiều xác chết không đầu như vậy, thật khó để người ta không nghĩ rằng trong quan tài đá này có một sự tồn tại đáng sợ nào đó.

Đối với những thứ này, Trương Dạ Ninh lại không hề sợ hãi, anh biết trong quan tài đá này chính là Chu Mục Vương, là Thi Ma mà hệ thống đã nói.

Vì nhiệm vụ yêu cầu, anh không thể dựa vào ngoại lực để đối phó với Thi Ma này, nhưng dù vậy, anh cũng có đủ thủ đoạn để đối phó với nó.

Phải biết rằng trăm năm qua anh không phải đánh dấu vô ích. "Tam gia, ở đây có bảo bối!" Phan Tử đột nhiên nhảy vào một cái đỉnh lớn, kích động nói.

Ngô Tam Tỉnh quay đầu lại vội vàng nhìn quan tài đá, thấy không có phản ứng gì mới thở phào nhẹ nhõm, mắng: "Cậu nhóc này, thứ này người ta dùng làm tế phẩm, cậu chui vào đó làm gì?

Cậu muốn bị coi là tế phẩm à?" "Còn không mau ra đây cho tôi!" Nhưng thấy nhiều bảo vật như vậy, Phan Tử đâu còn để ý đến những điều này, cười nhẹ nói: "Tam gia, tôi lại không phải Đại Khuê, ông đừng dọa tôi!

Ông xem cái bình ngọc này, màu sắc này, nhìn là biết giá trị không nhỏ, chúng ta sắp phát tài rồi!" "Không muốn chết thì mau ra đây!" Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên quát lên.

Nghe thấy giọng của Tiểu Ca, Phan Tử mới hoàn hồn, ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Chương 12

Ngay khi anh ta chuẩn bị ra ngoài, quan tài đá sau lưng anh ta đột nhiên bắt đầu rung chuyển. "Ầm!" Ngay sau đó, quan tài đá trực tiếp bị lật tung, một luồng khí tức âm u lạnh lẽo từ trong quan tài lan ra.

Đại Khuê và Hạo Thiên Chân thấy vậy, sợ đến mức ngồi phịch xuống đất.

Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên quỳ xuống trước quan tài, lạy mạnh một lạy, sau đó ngẩng đầu lên, phát ra một loạt âm thanh kỳ quái, nghe vô cùng quỷ dị. "Đây, đây là tình huống gì vậy?" Phan Tử kinh hãi hỏi. "Còn đứng đó làm gì, mau xuống đây!" Ngô Tam Tỉnh mắng.

Phan Tử thấy tình hình này, cũng bị dọa sợ, đâu còn dám ở trên cái đỉnh lớn nữa, vội vàng nhảy xuống. "Bịch!" một tiếng nhảy thẳng xuống đất, nhưng do chân mềm nhũn, cả người lại "phịch" một tiếng, ngã mạnh xuống đất. "Tôi thật sự không cố ý!" Phan Tử biết mình đã gây ra họa lớn, liền quỳ xuống đất.

Tuy nhiên, thứ trong quan tài đá dường như không nể tình, phát ra một tràng tiếng "lạc lạc lạc", sau đó một Huyết Thi từ trong quan tài đứng dậy.

Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người trực tiếp ngã ngồi trên đất, sắc mặt trắng bệch, như thể đã kiệt sức.

Hạo Thiên Chân ngẩng đầu nhìn về phía quan tài đá, chỉ thấy một thi thể toàn thân đẫm máu đang đứng trên quan tài, nhìn chằm chằm vào cậu. "A!" Giây tiếp theo, Huyết Thi đó lại lao thẳng về phía cậu.

Hạo Thiên Chân hét lên một tiếng, sợ hãi tột độ, hai chân như bị

đổ chì, làm thế nào cũng không động đậy được. "Tiểu Tam gia!" "Thiên Chân!" Đúng lúc này, Trương Dạ Ninh, người vẫn chưa ra tay, đã động.

Thân hình anh lóe lên, trực tiếp chắn trước mặt Hạo Thiên Chân. "Bốp" một quyền đấm thẳng vào móng vuốt của Huyết Thi.

Sau đó lên tiếng: "Các người đi trước đi!" Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Dạ Ninh, cắn chặt răng, cuối cùng vẫn đưa mọi người rời đi.

Huyết Thi này cực kỳ đáng sợ, bây giờ họ chỉ có thể hy vọng Trương Dạ Ninh có thể giải quyết được nó.

Nhìn lại phía Trương Dạ Ninh, chỉ trong vài hơi thở, anh đã giao đấu với Huyết Thi mấy chục hiệp.

Phải nói rằng, phòng ngự của Huyết Thi này cực cao, không có vũ khí, thực sự khó có thể phá vỡ. "Gầm!" Huyết Thi gầm lên một tiếng, cả cơ thể bay lên không trung lao thẳng về phía Trương Dạ Ninh, tốc độ cực nhanh, đôi móng vuốt đó dường như muốn xé xác anh ra.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, thân hình xoay chuyển, đến phía trên Huyết Thi, một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu chính xác đá vào gáy của nó.

Một luồng sức mạnh cường đại như sóng thần, lớp này nối tiếp lớp kia, đợt này nối tiếp đợt kia, trực tiếp giẫm thân thể Huyết Thi xuống dưới chân.

Thân thể Huyết Thi lún sâu vào mặt đất, cả hộp sọ bị lún xuống một nửa.

Sau đó, Trương Dạ Ninh lạnh lùng liếc nhìn Huyết Thi, lại một cước nữa hoàn toàn đạp gãy hộp sọ của nó.

Cùng lúc đó, tiếng thông báo của hệ thống cũng vang lên. "Hoàn thành nhiệm vụ 'Sự công nhận của Linh kiếm'!" "Phát hiện máu Thi

Ma gần đây, có tiến hành dung hợp không?" "Dung hợp!" "Thành công nhận được máu Thi Ma!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa anh còn nhận được vật phẩm thăng cấp thứ hai, máu Thi Ma.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh mở bảng hệ thống.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Trương gia tộc trưởng Công kích: 160 (người thường 10, tạm thời không có huyết mạch gia trì.) Phòng ngự: 150 (người thường 10, tạm thời không có huyết mạch gia trì.) Tốc độ: 140 (người thường 10, tạm thời không có huyết mạch gia trì.) Cảnh giới: Ngự Khí Cảnh (Thăng cấp giai đoạn tiếp theo cần: máu Thi Ma, vẫn ngọc thạch, huyết ảnh châu, thiên xà nhãn, thần mộc tâm.

Giới hạn thuộc tính là 300) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch (có thể nâng cấp) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh kiếm Phù Ảnh...

Có thể thấy, chỉ số hiện tại của Trương Dạ Ninh tăng khá nhanh, nhưng chênh lệch giữa các chỉ số cũng ngày càng lớn.

Thuộc tính công kích cao hơn tốc độ khoảng hai mươi điểm, điều này cho thấy thuộc tính công kích dễ kiếm hơn, còn thuộc tính tốc độ khó kiếm hơn.

Sau này, anh rất có khả năng sẽ thiếu thuộc tính tốc độ, do đó anh phải tìm trước một số bảo vật có thể tăng thuộc tính tốc độ.

Sau khi sắp xếp lại thông tin một chút, Trương Dạ Ninh liền đi thẳng về phía thông đạo phía sau.

Lúc này mọi người đang ở cuối thông đạo, dựa vào tường nghỉ ngơi, chưa tiến vào mộ thất.

Hạo Thiên Chân lo lắng hỏi: "Tam thúc, Trương tiên sinh không sao chứ?" Ngô Tam Tỉnh vỗ vai Hạo Thiên Chân, nói: "Yên tâm đi, Trương tiên sinh chắc chắn không có vấn đề gì!" Đối với thực lực của Trương Dạ Ninh, ban đầu ông ta còn không chắc chắn, nhưng kể từ sau chuyện ở Tích Thi Địa, ông ta đã hoàn toàn tin vào truyền thuyết đó.

Nghĩ lại, với thân thủ của Trương Dạ Ninh, đối phó với Huyết Thi kia chắc không có vấn đề gì. "Tam thúc, chú nói xem Trương tiên sinh rốt cuộc là người như thế nào?" Hạo Thiên Chân không nhịn được hỏi.

Trước khi quen biết Trương tiên sinh, cậu chỉ biết đến một kỳ nhân là Muộn Du Bình, võ nghệ cao cường, chỉ là hơi ít nói.

Sau khi quen biết Trương Dạ Ninh, cậu mới phát hiện thế giới này lớn hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều, và còn đầy rẫy sương mù.

Những gì cậu biết trước đây chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm.

Ngô Tam Tỉnh cầm bình rượu lên, uống một ngụm, bắt đầu kể về những lời đồn trong giới đạo mộ về Trương Dạ Ninh.

Sự xuất hiện của cái tên này đều bắt nguồn từ một hoạt động trộm mộ ba mươi năm trước.

Trước khi xuống mộ, Trương Khởi Linh đã dẫn một nhóm cao thủ đạo mộ đến nơi ở của Trương tiên sinh để bái kiến.

Theo lời đồn, chỉ để được gặp Trương Dạ Ninh một lần, họ đã quỳ gối ngoài cửa ba ngày ba đêm.

Sau khi vào trong, các cao thủ lần lượt giao đấu với anh ta, nhưng cuối cùng tất cả đều thất bại.

Lúc đó, người có năng lực khá nổi bật là Trương Tam Liên Tử, với tư cách là Mạc Kim Giáo Úy đã cùng anh ta so tài về quan phong thủy.

Không ngờ Trương Dạ Ninh chỉ trong chốc lát đã nói ra đạo lý phong thủy, thậm chí còn đoán trước được những lời Trương Tam Liên Tử định nói.

Vì thế, Trương Tam Liên Tử hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nghe nói cuối cùng còn đặc biệt tặng anh ta một cây Tầm Long Xích.

Ngoài ra, các cao thủ môn phái khác cũng lần lượt so tài với Trương Dạ Ninh, cuối cùng không ai là không bị khuất phục.

Sau chuyện này, Trương Dạ Ninh, người vẫn luôn ẩn cư ở Ba Sơn Quy Trần Nguyên, đã nổi danh khắp giới đạo mộ. "Tộc trưởng!" Ngay khi mấy người đang nói chuyện, Tiểu Ca, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên chắp tay về phía sau. "Trương tiên sinh!" "Trương tiên sinh!" Lúc này, mọi người vội vàng quay đầu lại, không biết từ lúc nào Trương Dạ Ninh đã đứng sau lưng họ.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Dạ Ninh xuất hiện, vội vàng tiến lên hỏi: "Trương tiên sinh, truyền thuyết đó là thật sao?" Trương Dạ Ninh thản nhiên đáp: "Nửa thật nửa giả!" Nghe câu trả lời của Trương Dạ Ninh, Hạo Thiên Chân càng thêm tò mò, tiếp đó là một loạt câu hỏi dồn dập.

Đối với việc này, Trương Dạ Ninh chỉ trả lời qua loa vài câu.

Chương 13

Mười mấy phút sau, mọi người đến một hành lang rộng lớn.

Nơi này rộng hơn gấp đôi hành lang trước đó, trang trí cũng tinh xảo hơn nhiều.

Cuối hành lang là một cánh cửa ngọc khổng lồ, nhưng cửa ngọc đã mở toang, rõ ràng là có người đã mở từ bên trong.

Bên cạnh cửa ngọc có hai bức tượng điêu khắc hai con quỷ mặt đói, một con cầm ấn tỳ, con còn lại thì giơ tay lên không trung, trong tư thế nắm lấy thứ gì đó. "Tam gia, sao cửa ngọc này lại mở?

Chẳng lẽ đám người đi trước chúng ta đã nhanh chân đến trước rồi sao?" Phan Tử kinh ngạc nói.

Bọn họ biết rằng, trước khi họ xuống mộ, đã có một toán người vào trước, thi thể trong mộ huyệt lúc trước chính là bằng chứng.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn phía trước, cửa lớn đã mở, tám phần là người của "nó" đã vào trong rồi.

Đối với thực lực của đám người mà "nó" phái đi lần này, Trương Dạ Ninh trong lòng đã có tính toán.

Phần lớn đã chết dưới tay Huyết Thi, chứng tỏ những người đó nhiều nhất cũng chỉ ở Ngự Khí Cảnh.

Dù có may mắn thoát khỏi sự truy sát của Huyết Thi để đến đây, muốn phá vỡ Thất Tinh Nghi Quan này là điều gần như không thể. "Đúng vậy, xem ra chúng ta công cốc rồi!" Lúc này Đại Khuê cũng thở dài nói.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cánh cửa lớn, vẻ mặt cũng rất khó chịu, sau đó ông ta nhìn về phía Trương Dạ Ninh, nói: "Trương tiên sinh, cửa ngọc

này đã mở, đồ bên trong e là không còn nữa rồi.

Ngài xem, chúng ta có nên quay về đường cũ không?" Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, bọn chúng vẫn chưa phá được cơ quan bên trong đâu, thứ các người cần chắc vẫn còn nguyên!" Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đối với lời của Trương Dạ Ninh, họ vẫn tin tưởng, dù sao trên đường đi nếu không có anh ta, e là họ còn không ra khỏi được Tích Thi Địa.

Thế là, mọi người cầm mồi lửa đi vào trong.

Không gian bên trong rất lớn, rất tối.

Pin của đèn pin trên tay họ đã tiêu hao gần hết ở Tích Thi Địa, bây giờ sắp cạn, chỉ có thể phát ra ánh sáng yếu ớt.

Phan Tử cầm đèn pin quét một vòng, kinh ngạc kêu lên: "Sao ở đây lại có nhiều quan tài như vậy?" Mọi người nhìn lại, phát hiện mộ thất này không chỉ được trang hoàng lộng lẫy hơn mộ thất trước, mà còn có thêm sáu cỗ quan tài, tổng cộng là bảy cỗ.

Điều này khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Tại sao một mộ thất lại đặt bảy cỗ quan tài?

Trương Dạ Ninh lại tỏ ra bình thản, anh biết đây chính là Thất Tinh Nghi Quan.

Ngô Tam Tỉnh và Hạo Thiên Chân đi đến một trong những cỗ quan tài, cầm đèn pin lên xem, phát hiện trên quách đá lại khắc đầy chữ viết.

Chữ viết trên đó ghi lại chiến tích Lỗ Thương Vương dùng Quỷ Tỳ phá quân.

Hạo Thiên Chân nói: "Lỗ Thương Vương này thật lợi hại, một cái

Quỷ Tỳ mà có thể triệu hồi nhiều âm binh như vậy để chiến đấu cho mình, nhưng cuối cùng ông ta chết như thế nào?" Phan Tử nghe Hạo Thiên Chân giải thích, bèn nói: "Tổ cha nó!" Đối với chuyện này, Trương Dạ Ninh chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Trong lúc mấy người đang bàn tán, Đại Khuê chỉ vào một cỗ quan tài rồi hét lên như quỷ: "Mau nhìn kìa, cỗ quan tài đó đã bị người ta mở ra rồi!" Mọi người nhìn sang, quả nhiên, cỗ quan tài cách đó không xa, nắp quan tài đã bị mở ra một nửa.

Ánh sáng yếu ớt chiếu lên đó, lòng mọi người đều thắt lại.

Sau đó, mọi người cẩn thận tiến lại gần cỗ quan tài, Phan Tử cầm đèn pin soi vào trong xem, phát ra một tiếng kêu quái dị, rồi nhìn mọi người phía sau nói: "Bên trong là một thi thể mặc quần áo hiện đại!" Mọi người nhìn vào, thi thể bên trong mặc một bộ trang phục chuyên nghiệp, họ rất quen thuộc, chính là toán người đã vào mộ trước họ một bước.

Vẻ mặt của thi thể vô cùng méo mó, mắt trợn trừng, dường như lúc còn sống đã nhìn thấy thứ gì đó rất kinh khủng.

Phan Tử định ra tay kéo thi thể kia ra ngoài, sau đó xem trong quan tài có thứ gì tốt không, nhưng lại bị Trương Khởi Linh ngăn lại.

Phan Tử hừ một tiếng, cả bả vai bị y kẹp chặt, xem ra sức lực rất lớn.

Tiếp đó, Trương Khởi Linh lên tiếng: "Đừng động, chủ nhân thật sự đang ở ngay bên dưới!" Nghe câu này, Phan Tử vội vàng lùi lại mấy bước, đâu còn dám động tay nữa.

Sau đó, Hạo Thiên Chân cầm đèn pin soi vào, quả nhiên phía sau thi thể này còn có một thi thể khác đang nằm, nhưng không nhìn rõ là hình dạng gì.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy liền lôi móng lừa đen đã chuẩn bị sẵn trong túi ra, nói: "Chắc là một con Hắc Mao, trước khi nó động thủ, mau ra tay đi!" Lúc này, Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Khoan hẵng động thủ, thứ bên trong này sẽ không chủ động tấn công chúng ta đâu." Anh biết rõ về Thất Tinh Nghi Quan này, tuy nguy hiểm, nhưng chỉ cần không động đậy lung tung thì sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Hơn nữa, Thất Tinh Nghi Quan này đối với người khác có thể khó khăn, nhưng đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Trong trăm năm đánh dấu, những thứ này anh đã học được gần hết rồi.

Thế nhưng đúng lúc này, Đại Khuê đột nhiên sợ hãi nói: "Có ma!" Mọi người bị tiếng hét đột ngột này dọa cho giật nảy mình, vội vàng nhìn theo hướng Đại Khuê chỉ, phát hiện chỉ là một cái bóng mà thôi.

Hạo Thiên Chân bực bội nói: "Chỉ là một cái bóng thôi mà, Đại Khuê, sao cậu còn nhát gan hơn cả tôi vậy?" Đại Khuê không để ý đến lời của Hạo Thiên Chân, lại chỉ vào cái bóng trên bức tường đối diện, ngón tay run lên không ngừng.

Hạo Thiên Chân nghi hoặc nhìn về phía cái bóng trên tường, giây tiếp theo, sắc mặt cậu ta đại biến, cả người cũng trở nên sợ hãi, sau đó chậm rãi nói: "Chúng ta ở đây chỉ có sáu người, cái bóng thừa ra này là của ai?" Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cái bóng thừa ra đó.

Dưới ánh sáng yếu ớt, họ thấy một con quái vật đầu to, tay còn cầm một món vũ khí kỳ lạ, cảnh này khiến họ sợ chết khiếp!

Lần này tất cả mọi người đều mất bình tĩnh.

Tuy nhiên, Trương Dạ Ninh và Trương Khởi Linh lại khá trấn tĩnh, vẻ mặt không có gì thay đổi.

Trương Dạ Ninh đương nhiên biết cái bóng đó là thứ gì, đây căn bản không phải ma quỷ gì cả, mà là Vương Bàn Tử đang ở đó giả ma dọa người! "Trương tiên sinh!" "Trương tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hạo Thiên Chân sợ hãi hỏi.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ lạnh lùng nói: "Ra đây!" Sau đó Trương Dạ Ninh chiếu đèn về phía bên phải của cái bóng, chỉ thấy dưới ánh đèn có một gã mập mạp đang đứng, trên đầu đội một cái vò sành, trên vò còn khoét hai lỗ nhỏ, một đôi mắt gian xảo nhìn qua đó trông rất đáng ghét.

Nhìn rõ tình hình, Phan Tử tức giận đến sôi máu, chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, giả thần giả quỷ, một phát súng tao tiễn mày!" Nói xong, liền rút súng lục ra.

Đối phương thấy đã chọc giận bọn họ, liền hét lên: "Mẹ ơi, các người chơi hàng thật à!" Nói rồi, chân như bôi dầu, thoáng cái đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trương Khởi Linh thấy Vương Bàn Tử chạy mất, nói một câu: "Không ổn, không thể để hắn chạy thoát!" Nói xong liền đuổi theo.

Phan Tử thấy vậy định đuổi theo nhưng bị Ngô Tam Tỉnh ngăn lại, nói: "Cậu qua đó làm được gì, mau đến nhĩ thất bên cạnh xem hắn chui ra từ đâu!" Sau đó Phan Tử liền đến nhĩ thất bên cạnh kiểm tra.

Còn Trương Dạ Ninh thì đứng yên tại chỗ không nói một lời, cũng không để tâm.

Trương Khởi Linh đuổi theo không phải vì muốn bắt Vương Bàn Tử, mà là để lấy lại Quỷ Tỳ.

Đương nhiên đây cũng là do Trương Dạ Ninh chỉ thị.

Anh nhất định phải lấy được Quỷ Tỳ này, thứ này có thể triệu hồi âm binh, đối với anh là một trợ lực rất lớn.

Ngoài Quỷ Tỳ ra, còn có một thứ nữa anh cần phải lấy, đó chính là Kỳ Lân Kiệt.

Thứ này là một vật tốt, trong nguyên tác Hạo Thiên Chân đã ăn nhầm Kỳ Lân Kiệt, huyết mạch trong cơ thể vì thế mà thay đổi, lại trở nên gần giống với huyết mạch của Trương gia.

Nếu anh có thể lấy được, vậy huyết mạch của anh sẽ thay đổi thế nào đây?

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh để lại một câu: "Tôi đi xem Trương Khởi Linh." Nói xong liền đi theo.

Trương Dạ Ninh đi theo hướng của Trương Khởi Linh, đến một ngã ba trong thông đạo, một bên dẫn đến phòng phụ của mộ thất, bên kia thì dẫn đến vị trí của chủ thất.

Chương 14

Trương Dạ Ninh đi thẳng về phía chủ thất.

Thông đạo có rất nhiều ngã rẽ, chằng chịt khắp nơi, dù Trương Dạ Ninh có nhiều thủ đoạn, cuối cùng cũng phải mất hơn một giờ mới đến được vị trí của cây đại thụ.

Cây đại thụ này không khác mấy so với mô tả trong nguyên tác, cao gần mười tầng lầu, mười người cũng chưa chắc ôm xuể.

Trên cây còn quấn vô số dây leo to như dây điện, đan xen chằng chịt.

Trương Dạ Ninh biết đây là quỷ đằng, những dây quỷ đằng này có tính công kích cực mạnh.

Trương Dạ Ninh cẩn thận vượt qua những dây quỷ đằng này, trực tiếp đến một cái đài bên cạnh cây đại thụ.

Trên đài đặt một chiếc giường ngọc, trên giường ngọc có hai cỗ thi thể, một nữ thi và một nam thi.

Kỳ Lân Kiệt mà Trương Dạ Ninh muốn đang đặt trên người nam thi kia.

Trương Dạ Ninh không chút do dự, trực tiếp đến gần giường ngọc, đi đến trước mặt nam thi này.

Nam thi này mặc một thân khôi giáp, trên đầu đội một chiếc mặt nạ đồng hình mặt hồ ly.

Đây chính là Thanh Nhãn Hồ Thi.

Trương Dạ Ninh cẩn thận quan sát trên người Thanh Nhãn Hồ Thi một lượt, phát hiện Kỳ Lân Kiệt đang được cài trên đai ngọc ở eo hắn,

anh thuận tay giật xuống. "Nhận được Kỳ Lân Kiệt!" "Kỳ Lân Kiệt: Do tinh huyết của thượng cổ thần thú Kỳ Lân ngưng kết thành, sau khi dùng sẽ cường hóa huyết mạch, mở khóa gia tăng huyết mạch, đồng thời có thể nhận được một lượng điểm thuộc tính nhất định!" Nhìn thấy thông báo của hệ thống bên dưới, Trương Dạ Ninh mừng rỡ trong lòng.

Anh nghĩ quả không sai, Kỳ Lân Kiệt này quả nhiên là vật nghịch thiên!

Thứ này ngoài việc có thể nhận được điểm thuộc tính, lợi hại nhất chính là mở khóa gia tăng huyết mạch.

Nói cách khác, sau khi anh dùng Kỳ Lân Kiệt này, chiến lực của anh sẽ được tăng phúc ít nhất một lần.

Có được sự tăng phúc này, nếu để anh đối đầu với Huyết Thi lúc trước, anh có tự tin một đòn tất sát!

Vì thế, Trương Dạ Ninh không chút do dự lựa chọn nuốt ngay.

Đúng lúc này, từ phía cây đại thụ không xa đột nhiên vang lên một tiếng kêu la. "Ai da!

Đau chết tôi rồi!" Vương Bàn Tử hét lên. "Tốt nhất mày nên thành thật một chút, nếu mày còn động đậy thêm một bước nữa thì chết chắc!" Ngô Tam Tỉnh bắt lấy Vương Bàn Tử uy hiếp. "Tam thúc, là chú sao?

Tốt quá rồi, chú không sao!" Hạo Thiên Chân ở phía dưới thấy Ngô Tam Tỉnh ở trên, vui mừng nói. "Cháu trai lớn, cháu không sao à, con mẹ nó làm ta lo chết đi được!

Mẹ kiếp, đều tại cái thằng mập chết tiệt này!" Ngô Tam Tỉnh nói xong, còn không quên đá Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử vẻ mặt oan ức, nói: "Tôi nói này đại ca, nếu ông

không muốn chết thì mau thả tôi ra, thấy mấy cái quỷ đằng kia không, cứ thế này nữa là chúng ta cùng nhau toi đời đấy!" Ngô Tam Tỉnh nghe mình bị một tiểu bối vô danh tiểu tốt uy hiếp, bèn nói: "Thằng mập chết tiệt này, bớt con mẹ nó nói nhảm với tao đi, mau nói mày là ai, đến đây làm gì?" Vương Bàn Tử thấy Ngô Tam Tỉnh cứng mềm không ăn, liền cong miệng, một chân đá thẳng vào dây leo kia. "Bốp!

Bốp!

Bốp!" Đột nhiên những dây leo trông rất bình thường kia quật thẳng mấy người trên cây rơi xuống.

Mấy người đồng thời rơi xuống mép đài, hữu kinh vô hiểm! "Ái u!" Bàn Tử đau đớn kêu lên một tiếng, sau đó vội vàng bò dậy từ dưới đất, xoa xoa mông mình.

Tiếp đó, Hạo Thiên Chân và Ngô Tam Tỉnh cũng đứng dậy từ dưới đất.

Hạo Thiên Chân nhìn rõ bộ dạng của Bàn Tử, liền chửi ầm lên: "Thằng mập chết tiệt này, mày điên thật rồi, không muốn sống nữa à?" "May mà chúng ta vận khí tốt, chỗ này lại có một cái đài...

Ê, Trương tiên sinh!" Vừa chửi, Hạo Thiên Chân vừa nhìn xung quanh, cậu phát hiện Trương Dạ Ninh đang đứng cách đó không xa.

Thấy Trương Dạ Ninh, Hạo Thiên Chân cũng thả lỏng cả người, có Trương tiên sinh ở đây, cậu an tâm hơn không ít.

Lúc này Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng chú ý đến sự tồn tại của Trương Dạ Ninh, cũng vội vàng cung kính nói: "Trương tiên sinh!" Trương Dạ Ninh gật đầu với mấy người.

Hạo Thiên Chân vội vàng chạy tới, định hỏi Trương Dạ Ninh rốt cuộc đã đi đâu, lại phát hiện trên giường ngọc của anh ta lại có hai cỗ thi thể, hơn nữa một trong hai cỗ thi thể dường như còn đang nhìn

chằm chằm vào cậu, cảnh này khiến cậu sợ chết khiếp!

Cậu lảo đảo lùi về phía sau, nếu không có Ngô Tam Tỉnh phía sau đỡ lấy, e là cậu đã ngã lăn ra đất.

Trương Dạ Ninh nói với mấy người: "Đừng nhìn vào mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi này, đôi mắt đó có vấn đề!" Thanh Nhãn Hồ Thi này sở hữu huyễn thuật, trong nguyên tác, Bàn Tử chính là trúng huyễn thuật này mà cầm đao chém loạn xạ.

Nếu họ đều tập trung bên cạnh hồ thi này, nếu không chú ý, tất cả đều sẽ trúng huyễn thuật.

Vì thế, Trương Dạ Ninh đặc biệt lên tiếng nhắc nhở.

Sau đó, Trương Dạ Ninh tiếp tục nói: "Chúng ta đi tiếp vào trong đi, ở đây không có gì đâu!" Nếu anh nhớ không lầm, thứ hữu dụng nhất trên người nữ thi và Thanh Nhãn Hồ Thi chính là Kỳ Lân Kiệt, ngoài ra còn có một cái Bát Bảo Trọng Hàm, bên trong đó chẳng qua chỉ là một ít thẻ tre, ghi lại một vài sự tích của Lỗ Thương Vương lúc sinh thời, những thứ này không có tác dụng thực tế gì.

Thứ tốt thật sự nằm trong thân cây phía sau, ở đó giấu một cái quan quách, bên trong có Thiết Diện Sinh.

Vốn dĩ nên là Lỗ Thương Vương, nhưng đã bị Thiết Diện Sinh chiếm đoạt, sau đó biến thành Huyết Thi, mà Huyết Thi đó đã bị anh giải quyết lúc vào cửa rồi.

Bây giờ đã qua một giờ, Trương Khởi Linh chắc đã lấy được Quỷ Tỳ.

Dù sao thì Lỗ Vương Cung này, y còn quen thuộc hơn cả anh!

Thế nhưng ngay lúc Trương Dạ Ninh chuẩn bị rời đi, phía sau đột nhiên vang lên tiếng tranh giành.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là Phan Tử và Bàn Tử đang tranh giành cái Bát Bảo Trọng Hàm vốn đặt trên người Thanh Nhãn Hồ Thi!

Cái Bát Bảo Trọng Hàm đó được điêu khắc hoa mỹ, mấy người họ e là đã nổi lòng tham, muốn tranh đoạt bảo vật bên trong.

Bàn Tử nói: "Mau buông tay ra, thứ này là tao lấy được trước, theo quy củ thì phải thuộc về tao!" Phan Tử không cho là đúng: "Bớt đi, thứ này vốn là vật vô chủ, mày nói là của mày thì là của mày à?

Đại Khuê, chúng ta cùng nhau ra tay cướp bảo vật trên tay thằng mập chết tiệt này!" Ngay khi cuộc tranh giành sắp trở nên nghiêm trọng hơn, Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lớn một tiếng: "Dừng lại!" "Các người không xem bên trong là thứ gì đã bắt đầu tranh giành à?

Chúng ta mở ra xem trước thế nào?" Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, mấy người lần lượt gật đầu, cũng khá đồng tình.

Hạo Thiên Chân nhận lấy Bát Bảo Trọng Hàm từ tay Bàn Tử, bắt đầu nghiên cứu.

Rất nhanh cậu liền phát hiện ra mấu chốt của vấn đề, nói: "Mở thứ này cần có chìa khóa!" Phan Tử nói: "Cái hộp nhỏ thế này cần chìa khóa gì, theo tôi thấy, lấy đồ đập thẳng ra là xong?" Nghe câu này, Bàn Tử liền chặn trước mặt hắn, nói: "Mày điên à, làm sao được?

Lỡ như bên trong là đồ ngọc gì đó, mày đập một phát chẳng phải thành vụn à?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Trương Dạ Ninh, nói: "Trương tiên sinh, ngài có biết chìa khóa ở đâu không?" Trương Dạ Ninh thản nhiên nói: "Thứ đó ở trong miệng nữ thi, nhưng tốt nhất các người đừng động vào nó!" Nghe câu trả lời của Trương Dạ Ninh, Hạo Thiên Chân trở nên do dự, đối với lời của anh, cậu vẫn khá tin tưởng.

Sau đó, cậu liền nói với Bàn Tử và Phan Tử: "Nếu Trương tiên sinh đã nói vậy, hay là thôi đi!

Cái hộp này cứ để lại chỗ cũ đi." Phan Tử gật đầu, không nhìn cái Bát Bảo Trọng Hàm nữa.

Chương 15

Nhưng lúc này, Bàn Tử lại cười lạnh.

Hắn cười nói: "Các ngươi à, còn non quá, làm gì có nhiều nguy hiểm như vậy, muốn có bảo bối mà chút dũng khí này cũng không có à?" Hạo Thiên Chân nói: "Hừ, không nghe lời Trương tiên sinh, lát nữa tự mình trúng chiêu đừng mong chúng tôi cứu!" Bàn Tử liên tục lắc đầu, cười khẩy tiến lại gần nữ thi, miệng lẩm bẩm: "Còn tưởng mấy người này là đội chuyên nghiệp gì, bây giờ xem ra chỉ là đám nghiệp dư thôi, chút dũng khí này cũng không có, còn dám xuống mộ?

Không lấy càng tốt, Bàn gia ta phen này hốt đậm!" Nói xong, Bàn Tử nhìn nữ thi này, nữ thi khoác một lớp sa trắng, hai mắt nhắm nghiền, dung mạo an tường, trông lại còn có vài phần xinh đẹp.

Không chỉ vậy, trên người cô ta lại không có một chút dấu hiệu thối rữa, giống như đang ngủ vậy.

Bàn Tử dùng tay chạm vào má cô ta, chỉ cảm thấy lạnh như băng, có chút trơn.

Sau đó Bàn Tử vừa nói: "Tiểu tiên nữ à, để ta xem miệng cô có vấn đề gì không nhé?

Cô đừng có mà bật dậy đấy!", vừa dùng tay phải từ từ mở miệng nữ thi ra.

Ngón tay men theo khóe miệng vào trong, cơ thể Bàn Tử chấn động, chỉ cảm thấy trơn tuột, sau đó hắn phát hiện bên trong có một chiếc chìa khóa, trên đó dường như còn khảm một viên châu.

Bàn Tử mừng rỡ, trong miệng nữ thi quả nhiên có chìa khóa.

Sau đó hắn dùng sức giật mạnh, định lấy chiếc chìa khóa ra.

Nhưng hắn giật một cái, không những không rút được chìa khóa ra, ngược lại còn kéo tuột cả lớp sa mỏng trên người nữ thi.

Lúc này nữ thi bỗng cử động mạnh, cơ thể đột nhiên ngồi dậy, hai tay đưa về phía trước, ôm chầm lấy Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn nữ thi đang áp sát mặt mình, hồn bay phách lạc.

Hắn hét lên: "Mẹ ơi!

Tiểu tiên nữ, tôi không cố ý cởi đồ của cô, cô đừng hại tôi mà!" Lúc này khung cảnh tuy rất hương diễm, nhưng Bàn Tử đâu còn tâm trí nào nữa, cả người mặt mày trắng bệch, suýt nữa thì tè ra quần.

Thấy cảnh này, Phan Tử, Đại Khuê và Hạo Thiên Chân ở cách đó không xa cũng bị dọa không nhẹ.

Họ thấy nữ thi đột nhiên cử động, cũng tưởng là nữ thi đột nhiên sống lại!

Họ đứng sững tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Trương Dạ Ninh nhìn thấy cảnh này, thở dài một hơi, có chút không kiên nhẫn bước đến trước mặt Bàn Tử, khoác lại tấm sa mỏng lên người nữ thi, sau đó thản nhiên gạt mấy cái sau lưng nữ thi, nữ thi liền trở lại bình thường, nằm thẳng trên giường ngọc một lần nữa.

Bàn Tử thấy nguy cơ đã được giải trừ, cả người thở hổn hển mấy hơi, cảm kích nhìn Trương Dạ Ninh, nói: "Đa tạ cao nhân ra tay!" Sau đó hắn lại nói thêm một câu: "Sợ chết tôi rồi!" Trương Dạ Ninh không để ý đến Bàn Tử, mà lấy chiếc chìa khóa từ trong miệng nữ thi ra.

Sau khi chìa khóa được lấy ra, nó nối với một sợi chỉ bạc.

Anh kéo sợi chỉ, từ trong miệng nữ thi lập tức bắn ra ba cây kim bạc màu trắng, "vút vút vút" bắn vào thân cây phía sau, tốc độ cực nhanh.

Thân cây sau khi bị kim bạc bắn trúng, một vùng xung quanh liền biến thành màu đen!

Vương Bàn Tử thấy cảnh này không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Uy lực này cũng quá kinh khủng rồi, nếu bắn trúng người hắn, e là hắn đã về chầu trời rồi.

Phan Tử và những người khác thấy vậy cũng bị dọa cho giật nảy mình, may mà họ đã nghe lời Trương tiên sinh. "Đã nói với mày từ sớm rồi, mày không nghe!

Thấy kim độc kia chưa, nếu không phải Trương tiên sinh ra tay, mày còn có thể đứng ở đây à?" Hạo Thiên Chân nói.

Bàn Tử có chút xấu hổ nhìn Hạo Thiên Chân, hắn cũng biết mình đã phạm sai lầm.

Sau đó hắn cúi người định cảm ơn lần nữa, nhưng bị Trương Dạ Ninh ngăn lại.

Trương Dạ Ninh nói: "Không cần cảm ơn tôi!" Nói xong, anh ném chìa khóa của Bát Bảo Trọng Hàm cho Hạo Thiên Chân, sau đó xoay người rời đi.

Cái Bát Bảo Trọng Hàm này dù sao cũng không có thứ gì tốt, anh không thèm để mắt.

Bàn Tử nhìn bóng lưng rời đi của Trương Dạ Ninh, không nhịn được hỏi: "Thiên Chân, vị cao nhân huynh này rốt cuộc là ai vậy?

Tôi cảm thấy cảm giác anh ta mang lại cho tôi còn mạnh hơn Tiểu Ca mấy phần!" Hạo Thiên Chân giải thích: "Đây là tộc trưởng của Trương gia, Trương Dạ Ninh Trương tiên sinh!

Lần này may mà có ngài ấy giúp đỡ, không thì cậu toi rồi!" "Anh ta chính là vị Trương tộc trưởng trong truyền thuyết, Trương Dạ Ninh?

Sao lại trẻ như vậy?" Bàn Tử nghe tin này không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hắn đã từng nghe nói về Trương Dạ Ninh, những năm gần đây hắn cũng đã xuống một vài ngôi mộ, vì vậy cũng coi như đã bước chân vào giới đạo mộ, cũng có chút hiểu biết về thông tin trong giới.

Trong đó, bí ẩn nhất chính là Trương Dạ Ninh này.

Sự việc ba mươi năm trước đối với giới đạo mộ hiện nay không còn là bí mật, vốn dĩ hắn không tin vào chuyện này, nhưng bây giờ tận mắt thấy thân thủ của Trương Dạ Ninh, hắn đột nhiên hiểu ra.

E là truyền thuyết đó là thật.

Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bàn Tử, cười nói: "Xem bộ dạng của cậu, chắc là đã biết một vài chuyện về Trương tiên sinh rồi, sau này cứ nghe lời ngài ấy đi, không thì tôi không đảm bảo lần thứ hai cậu cũng may mắn như vậy đâu!" Đối với điều này, Bàn Tử gật đầu lia lịa, ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Sau đó Hạo Thiên Chân đến bên giường ngọc, thu lại cái Bát Bảo Trọng Hàm, rồi cùng Ngô Tam Tỉnh đi về hướng Trương Dạ Ninh biến mất.

Trên đường đi, Hạo Thiên Chân mở Bát Bảo Trọng Hàm ra, phát hiện bên trong chỉ có một ít thẻ tre, ghi lại một vài sự tích của Lỗ Thương Vương lúc sinh thời.

Có Trương Dạ Ninh dẫn đường phía trước, tốc độ của mấy người rất nhanh, không bao lâu đã đến dưới gốc cây đại thụ.

Họ ngẩng đầu lên thì thấy phía trên có một cái đài, cái đài đó một nửa đã lún vào trong thân cây, Trương Dạ Ninh đang đứng ở trên đó.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cây đại thụ, vẻ mặt có chút do dự, lúc trước chính là dây leo của cây đại thụ này đột nhiên động đậy, mới khiến họ

rơi xuống.

Lúc này Bàn Tử cười nói: "Cây này gọi là Cửu Đầu Xà Bách, các người chỉ cần không chạm vào những dây leo đó là được." Lúc xuống ngôi mộ này, hắn đã tìm hiểu qua, tính công kích của dây leo Cửu Đầu Xà Bách này thực ra không mạnh lắm, nếu không lúc trước hắn cũng đã không trực tiếp chạm vào dây leo đó rồi.

Hạo Thiên Chân nói: "Thằng mập chết tiệt, cậu biết sao không nói sớm!" Ngô Tam Tỉnh nói: "Được rồi, chúng ta mau lên đi!" Biết được điểm yếu của Cửu Đầu Xà Bách này rồi, Ngô Tam Tỉnh cũng không còn do dự gì nữa, trực tiếp trèo lên, những người khác theo sát phía sau.

Lên đến cái đài phía trên, mọi người phát hiện một cỗ quan quách bằng đồng khổng lồ đang nằm ngang giữa thân cây, thân cây bị mười mấy sợi xích sắt kéo lại.

Cỗ quan quách bằng đồng này vô cùng to lớn, ít nhất cũng phải dài hai ba mét rưỡi, trên đó khắc đầy những hoa văn dày đặc. "Trương tiên sinh, đây là?" Ngô Tam Tỉnh và Bàn Tử đều tỏ ra kinh ngạc.

Nếu không phải Trương Dạ Ninh dẫn họ đến đây, ai có thể ngờ được trong thân cây này lại có một cỗ quan quách bằng đồng lớn như vậy? "Trương tiên sinh, đây là quan quách của ai?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Ngô Tam Tỉnh nhìn cỗ quan quách bằng đồng này, phỏng đoán: "Quan quách này trang trí hoa mỹ nhất, chắc là quan quách của Lỗ Thương Vương.

Trương tiên sinh, tôi nói không sai chứ?" Sau đó ông ta liền nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh gật đầu, nói: "Quan quách này đúng là của Lỗ

Thương Vương!" Bàn Tử nói: "Không ngờ Lỗ Thương Vương cuối cùng lại đặt quan quách ở đây, phen này chúng ta phát tài rồi!

Lỗ Thương Vương lúc sinh thời đã có được không ít bảo bối, đồ bên trong chắc chắn không ít!

Không nên chậm trễ, chúng ta mau mở quan tài đi!" Thấy Bàn Tử lại muốn tự ý động thủ, Hạo Thiên Chân vội vàng ngăn hắn lại, nói: "Bàn Tử, cậu nhanh vậy đã quên chuyện vừa rồi à?

Chương 16

Cậu còn dám làm bừa?

Tùy tiện mở quan tài, lỡ như bên trong có vấn đề thì sao, chuyện này chúng ta vẫn nên nghe ý kiến của Trương tiên sinh đi?" Ngô Tam Tỉnh cũng đồng ý, Lỗ Thương Vương này không phải là nhân vật đơn giản, ai có thể đảm bảo bên trong quan quách này không có nguy hiểm gì chứ?

Trương Dạ Ninh đi một vòng quanh cỗ quan quách bằng đồng này, cẩn thận xem xét các dấu vết trên đó.

Khi đến vị trí phía sau quan quách, anh nhìn thấy một cái hốc hình vuông, nhưng anh không nói ra.

Xem ra, Trương Khởi Linh chắc đã lấy được Quỷ Tỳ, vậy thì bây giờ anh cũng có thể yên tâm rồi.

Ngô Tam Tỉnh thấy Trương Dạ Ninh đi một vòng quanh quan quách mà không nói gì, không nhịn được hỏi: "Trương tiên sinh, quan quách này có vấn đề gì sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Quan quách này không có vấn đề gì, các người có thể mở ra rồi!" Bây giờ Quỷ Tỳ đã bị Trương Khởi Linh lấy đi trước, vậy thì tiếp theo chính là Vẫn Ngọc Thạch.

Lấy xong Vẫn Ngọc Thạch, chuyến đi đến Lỗ Vương Cung này của anh cũng coi như hoàn chỉnh.

Mọi người nghe có thể mở quan tài, ai nấy đều phấn chấn tinh thần, đều muốn xem bên trong quan quách của Lỗ Thương Vương rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng đúng lúc này, Đại Khuê đột nhiên mặt mày tái mét, run rẩy

nói: "Trương tiên sinh, ngài chắc chắn bên trong quan quách không có nguy hiểm chứ?

Sao tôi lại nghe thấy tiếng hít thở bên trong!" Câu nói này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sững sờ, liền vội vàng ghé sát vào nghe. "Hô~~ Hít~~" Đợi xung quanh yên tĩnh lại, họ quả nhiên nghe rõ tiếng hít thở bên trong quan quách, điều này khiến họ lập tức biến sắc.

Hạo Thiên Chân càng ngồi phịch xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Sao có thể như vậy được, chủ nhân bên trong ít nhất cũng đã chết mấy ngàn năm rồi, sao lại có tiếng hít thở được?" Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ thản nhiên nói: "Yên tâm đi, các người cứ mở ra là được!" Chủ nhân của tiếng hít thở này là Thiết Diện Sinh, nếu anh nhớ không lầm, hắn đã chiếm vị trí của Lỗ Thương Vương, đẩy ông ta ra ngoài.

Chỉ cần họ không động vào viên Vẫn Ngọc, chủ nhân bên trong sẽ không tỉnh lại.

Tuy nhiên, Trương Dạ Ninh cần viên Vẫn Ngọc Thạch đó, vì vậy Thiết Diện Sinh này cuối cùng anh nhất định sẽ giải quyết.

Nghe câu này của Trương Dạ Ninh, mọi người yên tâm hơn không ít.

Hơn nữa dù có nguy hiểm, thì đã sao, dù sao cũng có Trương tiên sinh ở đây.

Sau đó mọi người hợp sức mở cỗ quan quách ra.

Quan quách vừa mở, lộ ra lớp quan tài đầu tiên, đây là một cỗ Tương Ngọc Tất Quan tinh xảo, trên đó đặt đầy ngọc thạch, ngọc thạch được xếp rất ngay ngắn.

Bên dưới lớp ngọc thạch này còn lồng một cỗ quan tài bằng gỗ sơn mài có vẽ màu.

Phan Tử và Bàn Tử thấy cảnh này, hai con mắt gần như muốn lồi ra ngoài.

Phan Tử hưng phấn nói: "Mẹ nó chứ, cái quách này còn chưa mở ra hoàn toàn mà đã có nhiều ngọc thế này rồi, bên trong chắc toàn là báu vật vô giá.

Lần này phát tài rồi, sau này có thể đi nghênh ngang được rồi." Bàn Tử cũng cười nói: "Ha ha, có nhiều ngọc thế này, sau này có người khiêng đi cũng được!" Nói rồi, gã chuẩn bị tháo những miếng ngọc trên đó xuống.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy vội vàng cản lại: "Đừng động vào, đây là ngọc Manas ở Tân Cương.

Nếu cậu tháo mấy miếng ngọc này ra bán thì chỉ được có mười mấy vạn thôi, chúng ta đông người như vậy sao đủ chia?

Phải gỡ cả bộ ngọc khảm này xuống mới có giá!" Bàn Tử nghe vậy cũng vội dừng tay, dù sao thì ai mà không muốn kiếm nhiều tiền hơn chứ?

Sau đó, với sự giúp đỡ của mọi người, mất khoảng nửa tiếng đồng hồ, họ cuối cùng cũng gỡ được bộ ngọc khảm xuống rồi bỏ vào ba lô.

Sau đó, mọi người chuẩn bị tiếp tục cạy nắp quách, Ngô Tam Tỉnh còn trực tiếp cắm cây xà beng vào trong.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Dừng tay!" Ngô Tam Tỉnh quay đầu lại, thấy người nói là Bàn Tử, bực bội nói: "Cái thằng mập chết tiệt nhà cậu cản tôi làm gì?

Cậu không muốn báu vật bên trong nữa à?" Bàn Tử lắc đầu, nói: "Nhìn bộ dạng của ông là biết không rành chuyện mở quan tài rồi.

Ông cứ cắm thẳng cái xà beng sắt to như vậy vào, bên trong dù có

đồ tốt cũng bị ông chọc hỏng mất!

Mở quan tài là chuyện phải làm nhẹ nhàng một chút, hiểu không?" Ngô Tam Tỉnh hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì mẹ nó cậu nói xem rốt cuộc phải mở thế nào?" Bàn Tử phẩy tay, bảo Ngô Tam Tỉnh tránh ra, sau đó thò tay vào khe hở giữa nắp quan tài và quách đồng, nhắm mắt mò mẫm một lúc lâu.

Đột nhiên tay gã dùng sức, chỉ nghe một tiếng "cạch", nắp quách vậy mà tự động tách ra ngay ngắn ở giữa. "A!" Ngay khoảnh khắc đó, mọi người bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ trong quách vọng ra, ai nấy đều giật nảy mình.

Hạo Thiên Chân sợ đến mức tay mềm nhũn, suýt nữa làm rơi cả khẩu súng.

Cùng lúc đó, họ thấy một người mặc giáp đen toàn thân đang ngồi dậy từ trong quan tài.

Cảnh này dọa họ sợ hết hồn.

Hạo Thiên Chân vừa nâng vai lên, định nổ súng thì Bàn Tử đã túm lấy tay cậu ta, nói: "Đừng động, trên người nó toàn là bảo bối, cậu mà làm hỏng thì biết làm thế nào?" Một lúc lâu sau, thấy cái xác không có động tĩnh gì, tất cả mọi người mới bình tĩnh lại, bắt đầu quan sát cái xác trong quách.

Đây là một cái xác ướt rất hiếm gặp, da toàn thân trắng đến đáng sợ, hai mắt nhắm nghiền, ngũ quan có phần méo mó.

Ngô Tam Tỉnh bước tới, chỉ vào cây gậy gỗ sau lưng cái xác nói: "Tôi còn tưởng bên trong lại là một con bánh tông, không ngờ lại là một cây gậy gỗ chống đỡ nó, thảo nào nó có thể đột ngột ngồi dậy!" Nghe vậy, tất cả mọi người đều vây lại xem.

Đại Khuê đột nhiên kinh ngạc há hốc mồm: "Này, các người xem,

ngực của cái xác này vẫn còn phập phồng, thứ này hình như vẫn còn sống!" Nghe câu này, mọi người chỉ cảm thấy kỳ lạ, nhìn kỹ lại, quả nhiên họ thấy có hơi ẩm phun ra từ mũi của nó.

Điều này thực sự dọa họ sợ không nhẹ!

Phan Tử còn nói thẳng: "Theo tôi thấy, mặc kệ nó là cái gì, cứ cho nó một băng đạn trước đã, dù có sống cũng thành chết!" Mọi người nghe vậy đều thấy có lý, nghĩ nhiều không bằng làm nhiều, làm nhanh một bước không bao giờ sai.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Ngô Tam Tỉnh lại vội vàng xua tay, đồng thời hét lớn: "Chờ...

Chờ đã!" Sau đó, ông ta ghé sát vào cái xác, nhìn bộ giáp trên người nó, kinh ngạc đến mức không ngậm được mồm, nói: "Đây...

đây không phải là Ngọc Dũng trong truyền thuyết sao?

Trời ơi, không ngờ thứ này thật sự tồn tại?" Bàn Tử lúc này cũng nhìn đến trợn tròn mắt, nói: "Không ngờ đấy, nghe nói đây là thứ mà Tần Thủy Hoàng cũng không tìm được, vậy mà lại bị chúng ta tìm thấy, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi.

Chỉ cần cạy một miếng ngọc nhỏ trên người cái xác này thôi, chắc cũng bán được giá không nhỏ!" Hạo Thiên Chân nghe mà ngơ ngác, cậu ta nghi hoặc hỏi: "Nghe các người nói nãy giờ, rốt cuộc Ngọc Dũng là thứ gì vậy?" Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân không hiểu, bèn kiên nhẫn giải thích: "Ngọc Dũng này là một kỳ vật hiếm có trong thiên hạ đấy, truyền thuyết kể rằng thứ này có thể giữ cho thi thể hàng ngàn năm không mục rữa, còn có thể khiến người chết sống lại.

Cậu xem, dưới quách có phải có mấy mảnh da không, đó chính là da mà cái xác này lột ra.

Cứ mỗi năm trăm năm, Ngọc Dũng sẽ lột da một lần, sau khi lột

da, da của nó sẽ trở nên trắng nõn như da em bé!" Nghe vậy Hạo Thiên Chân mới hiểu vì sao da người này lại trắng như vậy, không khỏi cảm thán: "Thứ này cũng quá nghịch thiên rồi!

Có thứ này, chẳng phải chúng ta có thể trường sinh bất lão sao?" Bàn Tử nói: "Cái này thì tôi cũng không biết." Trương Dạ Ninh nghe họ nói chuyện chỉ thầm lắc đầu trong lòng.

Muốn trường sinh bất lão, ngoài tu hành ra thì còn có con đường nào khác chứ.

Ngọc Dũng này chẳng qua chỉ là một sản phẩm thí nghiệm của Tây Vương Mẫu mà thôi.

Hơn nữa, muốn mặc thứ này còn cần phải nuốt một viên Thi Miết Đan thì mới phát huy tác dụng của nó.

Truyền thuyết nói cũng không sai, quả thực có thể trường sinh bất lão, nhưng có điều kiện, đó là phải lột da chín lần trở lên mới có thể cải tử hoàn sinh, đạt được trường sinh.

Trong thời gian này, chỉ cần có người lấy viên vẫn ngọc trên người nó đi, Ngọc Dũng sẽ không thể áp chế được Thi Miết Vương trong Thi Miết Đan, sau đó sẽ biến thành một cỗ Huyết Thi, chính là thứ mà họ đã gặp trước đó.

Vì vậy, đối với Trương Dạ Ninh, nếu không phải vì sau này cần Vẫn Ngọc Thạch để thăng cấp, anh thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn một cái!

Bàn Tử và Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm vào cái xác một lúc lâu, cuối cùng phát hiện ở nách của Ngọc Dũng có một sợi chỉ vàng thừa ra một đoạn, bèn nói: "Đúng là tiện thật!" Nói rồi, gã chuẩn bị ra tay kéo sợi chỉ vàng đó xuống. "Dừng tay!" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng không biết từ đâu vọng tới.

Chương 17

Ngay sau đó, mọi người chỉ cảm thấy có thứ gì đó vụt qua trước mặt, trong nháy mắt, một thanh hắc đao "vút" một tiếng bay thẳng về phía đầu Bàn Tử. "Keng" một tiếng, thanh đao cắm thẳng vào vách đá phía sau, lút vào hơn nửa lưỡi.

Nếu không phải Bàn Tử phản ứng theo bản năng, kịp thời ngả người ra sau, e rằng đầu gã đã bị thanh hắc đao này xuyên thủng!

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Trương Khởi Linh, người đã biến mất từ lâu, không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau họ.

Cậu ta đang nhìn Bàn Tử với vẻ mặt lạnh như băng!

Bàn Tử bị dọa một phen hết hồn, thở hổn hển mấy hơi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Gã nhìn Trương Khởi Linh ở cách đó không xa, gầm lên giận dữ: "Mẹ kiếp, cậu đột nhiên làm cái gì vậy?" Trương Khởi Linh lạnh lùng nhìn Bàn Tử, nói: "Giết cậu!" Nghe câu này, Bàn Tử tức điên lên, lập tức đứng dậy, xắn tay áo chuẩn bị lao tới sống mái với cậu ta.

Đại Khuê thấy vậy vội vàng kéo gã lại.

Ngô Tam Tỉnh thấy không khí có vẻ không ổn, cũng đứng ra hòa giải: "Mọi người đừng kích động, Tiểu Ca làm việc chắc chắn có lý do của cậu ấy, chúng ta cứ nghe xem cậu ấy nói thế nào đã!" Bàn Tử nghĩ cũng đúng, bây giờ động thủ cũng chẳng có lợi cho ai, đành phải ngồi phịch xuống đất, tức giận nói: "Hôm nay tôi coi như xui xẻo, các người đông người, nói gì thì là cái đó!" Trương Khởi Linh nói: "Cái xác này đã tồn tại hơn ba ngàn năm rồi, nếu cậu gỡ Ngọc Dũng đó ra, tất cả mọi người đều phải chôn cùng cậu!" Nghe câu này, Bàn Tử lập tức bình tĩnh lại.

Bánh tông ba ngàn năm, đó không phải chuyện đùa.

Còn Trương Dạ Ninh thì bình thản nhìn mọi chuyện diễn ra.

Sau đó, Trương Khởi Linh kính cẩn nhìn Trương Dạ Ninh một cái, khẽ gật đầu, rõ ràng là đã hoàn thành nhiệm vụ.

Trương Dạ Ninh vỗ vai Trương Khởi Linh, nói: "Cậu cũng không cần quá tức giận, chỉ là ba ngàn năm thôi, chưa làm ta bị thương được." Trương Khởi Linh không nói gì.

Sau đó, cậu ta đi đến bên cạnh cái xác, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chuẩn bị ra tay.

Tuy nhiên, ngay khi cậu ta định động thủ, Trương Dạ Ninh đột nhiên cản lại: "Chỗ này cứ để ta, cậu nghỉ ngơi trước đi!" Dù chưa biến thành bánh tông, nhưng người này đã sống được ba ngàn năm, Trương Dạ Ninh sao có thể bỏ qua một món hời như vậy.

Thứ này đối với anh có công dụng rất lớn, ngoài Vẫn Ngọc Thạch mà anh vốn đã cần, bản thân người này còn là một cục kinh nghiệm quý giá.

Thế là Trương Dạ Ninh rút Phù Ảnh Kiếm ra, một kiếm chém xuống, trực tiếp chặt đứt cổ cái xác.

Cái xác phát ra một tiếng kêu trầm đục, đầu lâu lìa khỏi cổ rồi lăn lóc liên tục, cuối cùng dừng lại ở một góc, còn cơ thể vốn trắng nõn trong suốt thì biến thành màu đen, Vẫn Ngọc Thạch trên người cũng theo đó mà rơi ra.

Cùng lúc đó, trong đầu Trương Dạ Ninh vang lên một giọng nói lạnh lùng của hệ thống. "Đánh giết Thiết Diện Sinh, nhận được 30 điểm thuộc tính công kích, 30 điểm thuộc tính phòng ngự, 30 điểm thuộc tính tốc độ!" Nghe thấy thông báo, Trương Dạ Ninh khẽ vui mừng, không ngờ giết Thiết Diện Sinh lại có thể nhận được tới 90

điểm chỉ số.

Như vậy, chỉ số của anh đã gần đạt 200 điểm, cách thăng cấp cũng không còn xa nữa. "Nhận được Vẫn Ngọc Thạch!" Sau đó, Trương Dạ Ninh nhặt lấy một viên Vẫn Ngọc Thạch từ trong quách.

Hạo Thiên Chân và những người khác nhìn thấy cảnh này không khỏi kinh ngạc.

Thanh kiếm trong tay anh ta vừa rồi là gì, chỉ nhìn từ xa thôi họ cũng có thể cảm nhận được uy thế đáng sợ của nó. "Thanh kiếm này khi ra khỏi vỏ còn kèm theo tiếng ngâm khẽ, một kiếm chém xuống như một bóng lướt, kiếm quang bay ngang, thật đáng sợ!" Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc nói.

Những người còn lại cũng gật đầu, họ nhìn về phía thanh kiếm, phát hiện trên đó vậy mà không dính một giọt máu.

Tuy nhiên, lúc này Trương Khởi Linh lại nheo mắt, kinh ngạc nói: "Linh Kiếm Phù Ảnh vậy mà lại ở trong tay Tộc trưởng!" Phù Ảnh?

Nghe hai chữ này, trong lòng mọi người đều kinh ngạc, họ không ngờ đây lại là Linh Kiếm Phù Ảnh lừng danh!

Truyền thuyết kể rằng Phù Ảnh là do danh tượng Âu Dã Tử mất trọn ba năm mới chế tạo thành, vì nhiều lý do mà cuối cùng không rõ tung tích, không ngờ cuối cùng lại ở trong tay Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh sở hữu bảo vật như vậy, quả là tuyệt phối!

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang kinh ngạc thán phục, cái đầu lâu lăn ở phía xa đột nhiên cử động. "Mau nhìn kìa, cái đầu lâu đó hình như vừa động đậy!" Hạo Thiên Chân giật nảy mình.

Vương Bàn Tử định đi qua xem thử, nhưng lại bị Trương Khởi Linh cản lại: "Đừng động, cứ xem đã!" Bàn Tử gật đầu.

Đúng lúc này, một con Thi Miết màu đỏ cỡ ngón tay cái phá vỡ da đầu, bò ra từ bên trong.

Đại Khuê vừa nhìn thấy, nhận ra đó là loại Thi Miết đã gặp ở Tích Thi Địa, lửa giận bốc lên, nói: "Một con Thi Miết nhỏ thế này mà cũng dám dọa ông à, ăn một xà beng của ông mày đây!" Nói rồi, hắn giơ xà beng lên định đập nát nó. "Đại Khuê!" Ngô Tam Tỉnh túm lấy Đại Khuê, nói: "Mẹ nó cậu không muốn sống nữa à, đây là Miết Vương!" Đại Khuê sững sờ, mặt đầy vẻ không tin: "Nhỏ thế này mà cũng là Miết Vương?

Vậy mấy con to chúng ta gặp trước đây chẳng phải tức chết sao?" Đúng lúc này, con Thi Miết nhỏ màu đỏ đột nhiên kêu lên hai tiếng "chít chít", rung động đôi cánh, dường như đã phát hiện ra Đại Khuê ở phía trước, đột nhiên bay về phía hắn.

Trương Khởi Linh thấy vậy hét lớn: "Đừng chạm vào nó!

Có kịch độc!" Đại Khuê vốn đã hơi mơ màng, rồi đột nhiên gặp phải một con côn trùng nhỏ lao tới, theo phản xạ liền tóm lấy nó. "A!" Trong chốc lát, Đại Khuê hét lên một tiếng thảm thiết, bàn tay tóm lấy Thi Miết Vương của hắn lập tức biến thành màu đỏ như máu, không chỉ vậy, phần màu đỏ đó còn lan rất nhanh lên cánh tay hắn.

Bàn Tử thấy vậy hét lớn: "Không xong rồi, nó trúng độc rồi, mau chặt tay nó đi!" Nói xong, gã giật lấy con dao của Trương Khởi Linh, kết quả vừa cầm vào tay, "loảng xoảng" một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao vậy mà rơi thẳng xuống đất.

Gã vội cúi xuống nhặt, không ngờ thế nào cũng không nhặt lên được. "Bỏ mẹ!" "Sao mẹ nó lại nặng thế này!" Lúc này đã gần không kịp nữa, Đại Khuê đau đớn đến mức cả người vặn vẹo.

Khi tất cả mọi người đang lo lắng, bóng người Trương Dạ Ninh lóe lên, xuất hiện ngay trước mặt hắn, một kiếm chém xuống, trực

tiếp chặt đứt cánh tay của hắn.

Đại Khuê đau đớn hét lớn một tiếng.

Sau đó, Trương Dạ Ninh điểm mấy huyệt trên người Đại Khuê, máu tươi đang tuôn trào trên cánh tay hắn lập tức ngừng chảy. "Cái này cho cậu, cậu đưa họ đi trước đi!" Sau đó, Trương Dạ Ninh ném chiếc hộp ngọc màu tím trên thi thể cho Trương Khởi Linh, rồi dặn cậu ta đưa mọi người đi trước.

Thông thường, khi Thi Miết Vương xuất hiện, phía sau nó sẽ có một đàn Thi Miết thông thường.

Tích Thi Địa trước đó chính là như vậy. "Vậy làm phiền Trương tiên sinh rồi!" Ngô Tam Tỉnh hành lễ với Trương Dạ Ninh, không hề do dự mà rời đi ngay lập tức.

Những người khác cũng lần lượt rút lui, họ biết ở lại đây chỉ gây thêm phiền phức cho Trương Dạ Ninh, nên dứt khoát rời đi.

Trương Dạ Ninh nhìn về phía Thi Miết Vương, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Một kiếm chém xuống, trực tiếp chặt Thi Miết Vương thành hai nửa.

Thi Miết Vương vừa chết không lâu, hang động vốn yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào.

Vô số tiếng "chít chít" vang lên từ bốn phương tám hướng, sau đó chỉ thấy từ các hang động lớn nhỏ trên vách đá, đột nhiên xuất hiện vô số con Thi Miết màu xanh lao về phía Trương Dạ Ninh, quy mô cực lớn.

Động tĩnh lớn đến mức Hạo Thiên Chân và những người khác ở xa cũng nghe thấy.

Hạo Thiên Chân nhìn lại phía sau, chỉ thấy xung quanh Trương Dạ Ninh toàn là Thi Miết dày đặc, cảnh tượng này còn đáng sợ hơn cả Tích Thi Địa lúc trước. "Muộn Du Bình, cậu mau quay lại giúp Trương tiên sinh đi, nhiều Thi Miết như vậy, một mình ngài ấy sao có thể đối phó được!" Hạo Thiên Chân nói.

Chương 18

Ngô Tam Tỉnh cũng nói: "Đúng vậy, Tiểu Ca, chúng tôi biết đường về, có thể tự mình về được." Họ tuy biết Trương Dạ Ninh rất lợi hại, nhưng hai tay khó địch bốn tay, họ ước chừng ở đó có ít nhất hàng trăm con Thi Miết, nếu chúng đồng loạt lao lên, dù ngài ấy có lợi hại đến đâu cũng không thể cùng lúc đối phó với nhiều Thi Miết như vậy được? "Cứ yên tâm đi!" Trương Khởi Linh nói.

Cậu ta hoàn toàn không lo lắng những con Thi Miết này sẽ làm hại đến Tộc trưởng, phải biết rằng người Trương gia bọn họ có máu Kỳ Lân, hoàn toàn có thể khắc chế chúng.

Còn về phía Trương Dạ Ninh, sau khi giết Thi Miết Vương, anh lập tức nuốt Kỳ Lân Kiệt mà trước đó đã định dùng.

Ngay sau đó, giọng nói của hệ thống vang lên. "Thành công sử dụng Kỳ Lân Kiệt, mở khóa huyết mạch gia thành!" "Huyết mạch cường hóa +1, nhận được thiên phú huyết mạch, Huyết Mạch Uy Áp!" "Nhận được 10 điểm thuộc tính công kích, 20 điểm thuộc tính phòng ngự, 10 điểm thuộc tính tốc độ!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh mừng rỡ trong lòng, không hổ là Kỳ Lân Kiệt, quả nhiên nghịch thiên, một lần đã tăng thực lực của anh lên gấp đôi.

Hơn nữa anh còn nhận được thiên phú huyết mạch.

Sau đó, Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, cơ thể chấn động, bùng nổ ra một luồng khí tức đáng sợ.

Luồng khí tức này chính là thiên phú đầu tiên mà Trương Dạ Ninh nhận được sau khi mở khóa huyết mạch gia thành, Huyết Mạch Uy Áp!

Có thể trấn nhiếp các loài côn trùng và rắn.

Loại uy áp này khác với huyết mạch thông thường chưa được cường hóa, nó trực tiếp trấn nhiếp linh hồn, ở một mức độ nào đó thậm chí còn có thể khiến chúng thần phục!

Dưới uy áp kinh khủng này, những con Thi Miết màu xanh xung quanh lập tức dừng lại!

Chúng rơi xuống đất, không dám tiến thêm nửa bước.

Mọi người ở xa nhìn thấy cảnh này đều sững sờ.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng ngẩn người, tuy cậu ta biết máu Kỳ Lân có tác dụng xua đuổi Thi Miết, nhưng năng lực của Tộc trưởng rõ ràng đã vượt xa dự đoán của cậu.

Ban đầu cậu ta nghĩ Tộc trưởng sẽ rạch máu để xua đuổi lũ Thi Miết, không ngờ ngài ấy chỉ tỏa ra một luồng khí thế đã khiến lũ Thi Miết quy phục!

Xem ra độ tinh khiết huyết mạch của Tộc trưởng không phải dạng vừa! "Mẹ ơi, Trương tiên sinh cũng quá lợi hại rồi!

Chúng ta mau đi thôi, đừng gây thêm phiền phức cho ngài ấy!" Bàn Tử thấy cảnh này kinh ngạc tột độ, gã hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Mọi người đều đồng tình, với cảnh tượng vừa rồi thì còn có việc gì cho họ nữa, thế là họ tiếp tục đi ra ngoài.

Trương Dạ Ninh nhìn những con Thi Miết này, trong lòng vô cùng vui vẻ, đây đều là kinh nghiệm trắng trợn cả.

Thế là anh ra lệnh: "Tất cả Thi Miết trên trăm năm tuổi đều ở lại!" Đây là quy luật anh phát hiện ra ở Tích Thi Địa, chỉ có giết Thi Miết trên trăm năm tuổi mới có xác suất xuất hiện tinh phách.

Sau đó, Trương Dạ Ninh rút Linh Kiếm Phù Ảnh ra, lần lượt giết hết những con Thi Miết còn lại tại chỗ, sau đó cùng với Thi Miết

Vương lúc nãy tiến hành dung hợp!

Tính cả tinh phách của Thi Miết Vương, anh nhận được tổng cộng 30 tinh phách.

Trong đó, Thi Miết Vương cộng nhiều điểm thuộc tính nhất, lần lượt là tăng 15 điểm công kích, 10 điểm phòng ngự, 20 điểm tốc độ, tổng cộng 45 điểm.

Sau đó là những con Thi Miết thông thường, tổng cộng tăng 20 điểm công kích, 10 điểm phòng ngự, 5 điểm tốc độ.

Tất cả thuộc tính cộng lại là 35 điểm công kích, 20 điểm phòng ngự và 25 điểm tốc độ, tổng cộng 80 điểm thuộc tính!

Đây lại là một lần tăng cường sức mạnh to lớn đối với anh.

Sau đó, Trương Dạ Ninh mở giao diện thuộc tính của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Trương gia Tộc trưởng Công kích: 235 (người thường 10, huyết mạch gia thành x1) Phòng ngự: 220 (người thường 10, huyết mạch gia thành x1) Tốc độ: 205 (người thường 10, huyết mạch gia thành x1) Cảnh giới: Ngự Khí Cảnh (Thăng cấp giai đoạn tiếp theo cần Huyết Ảnh Châu, Thiên Xà Nhãn, Thần Mộc Tâm.

Giới hạn thuộc tính là 300) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +1 Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh...

Nhìn chỉ số của mình tăng nhanh, Trương Dạ Ninh cảm thấy vô cùng thành tựu, chuyến đi Lỗ Vương Cung này xem như vô cùng viên

mãn.

Anh nhận được tổng cộng 360 điểm thuộc tính, đây là một con số rất kinh khủng.

Tiếp theo, anh chỉ cần đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, lấy được Huyết Ảnh Châu, Thiên Xà Nhãn, Thần Mộc Tâm, cộng thêm chỉ số trên đường đi, có lẽ là có thể đột phá.

Đợi khi anh đột phá đến Vĩnh Sinh Cảnh, tuổi thọ của anh có thể vượt quá 300 năm, anh cũng không cần lo lắng về vấn đề tuổi thọ nữa.

Không chỉ vậy, quan trọng nhất là sau khi đạt đến Vĩnh Sinh Cảnh, anh có thể bắt đầu lĩnh ngộ ý cảnh của các loại kỹ năng, từ đó tiến thêm một bước, thực lực sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Sau khi sắp xếp lại, Trương Dạ Ninh chuẩn bị rời đi.

Anh liếc nhìn cây cửu đầu xà bách trước mặt, sau đó trực tiếp nhảy lên, leo thẳng lên thân cây, rồi thuận theo thân cây đi ra ngoài mộ huyệt.

Lúc này, Hạo Thiên Chân và những người khác đang đợi ở bên ngoài, thấy Trương Dạ Ninh ra ngoài liền vội vàng chạy tới. "Trương tiên sinh, ngài thật sự quá lợi hại, chỉ đứng đó thôi mà đã khiến nhiều Thi Miết như vậy phải dừng lại, rốt cuộc ngài làm thế nào vậy?" Hạo Thiên Chân có chút kích động nói. "Đúng vậy, Trương tiên sinh, tôi thấy những con Thi Miết đó dường như đã thần phục ngài, đến động cũng không dám động đậy." Bàn Tử cũng phụ họa.

Trương Dạ Ninh không trả lời câu hỏi của mấy người, nhìn lên bầu trời bên ngoài, đã có chút hửng sáng.

Anh bèn nói: "Về nhà khách trước đã!" Mọi người gật đầu, họ đã cả đêm không nghỉ ngơi, thể lực đã đến giới hạn.

Hơn nữa, cánh tay của Đại Khuê tuy đã cầm máu, nhưng vẫn cần đưa đến bệnh viện kiểm tra, không chừng vẫn còn độc tố sót lại!

Thế là mọi người thu dọn hành lý đơn giản rồi đi thẳng về phía ngôi làng dưới chân núi.

Đi khoảng nửa ngày, gần đến trưa, họ cuối cùng cũng đi qua khu rừng, nhìn thấy ngôi làng nhỏ thân quen.

Sau đó, mọi người bắt đầu bận rộn, Hạo Thiên Chân và họ trực tiếp khiêng Đại Khuê đến bệnh viện trong xã, sau đó lại gọi điện cho bệnh viện trong thành phố, bảo họ cử xe đến đón Đại Khuê, tiện thể cũng kiểm tra cho Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử.

Làm xong những việc này đã là sáng sớm ngày hôm sau, họ nhìn mặt trời vừa mọc ở phía xa, chỉ cảm thấy như đã qua một đời. "Trương tiên sinh, chúng tôi cũng nên đi rồi!" Trong phòng của Trương Dạ Ninh ở nhà khách, Ngô Tam Tỉnh đang đến từ biệt anh. "Ừm, người của họ đều đã đi rồi, các người cũng đến lúc xuất phát rồi!" Trương Dạ Ninh nói.

Ngô Tam Tỉnh cúi người tỏ vẻ kính trọng, sau đó liền rời đi.

Tuy kế hoạch có hơi sớm hơn dự định, nhưng nhìn chung vẫn rất thuận lợi.

Hạo Thiên Chân đã xuất hiện trước mặt 'người đó', kế hoạch tiếp theo cũng có thể tiến hành thuận lợi.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh rời đi, Trương Dạ Ninh cùng Trương Khởi Linh đến một tòa nhà của Trương gia ở Đế Đô.

Tòa nhà này Trương Dạ Ninh biết, đây là nơi ở của Trương gia ở bên ngoài, nhưng đa số người ở đây đều là chi thứ.

Người của chi chính về cơ bản đều sống ở núi Ba. "Trăm năm rồi, nơi này cũng không thay đổi gì nhiều!" Trương Dạ Ninh cảm khái.

Chương 19

Sau khi vào đại trạch của Trương gia, người của chi thứ lần lượt ra ngoài nghênh đón, Trương Dạ Ninh phải mất hơn một tiếng mới đối phó xong, cuối cùng mơ màng trở về phòng, ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, một tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên từ bên ngoài. "Ninh ca ca!

Ninh ca ca!" Ngay sau đó, một giọng nói trong trẻo, thánh thót như tiếng chim hoàng oanh vọng vào từ ngoài cửa.

Trương Dạ Ninh khẽ mở mắt, không hề ngạc nhiên, dù sao người gọi mình là Ninh ca ca cũng chỉ có nha đầu nhỏ đó thôi.

Sau đó anh vội vàng ra cửa, mở cửa phòng ra, cười nói: "Nha đầu này, mới sáng sớm đã đến gõ cửa của anh!" Cửa phòng vừa mở ra, Trương Dạ Ninh chỉ cảm thấy cơ thể chạm vào một thứ mềm mại, nha đầu nhỏ vậy mà trực tiếp đu lên người anh.

Nhiều năm không gặp, dung mạo của nha đầu nhỏ cũng không thay đổi nhiều.

Một đôi mắt to trong veo, cộng thêm mái tóc búi cao, khiến người ta cảm thấy vô cùng lanh lợi. "Ninh ca ca, mấy hôm trước nghe trưởng bối trong nhà nói anh xuống núi rồi, nhưng tại sao anh không đến tìm em?" Nha đầu nhỏ chớp chớp đôi mắt to, giọng điệu có chút trách móc.

Trương Dạ Ninh cưng chiều xoa đầu nha đầu nhỏ, cười nói: "Chẳng phải anh đến rồi đây sao?" Nha đầu nhỏ trước mắt tên là Trương Nhược Ngưng, tính theo bối phận thì là em gái của Trương Dạ Ninh.

Trước khi Trương Dạ Ninh đến chủ gia, hai người từng sống cùng nhau một thời gian, tuy thời gian không dài nhưng rất hòa hợp, tình cảm cũng rất tốt, vô cùng hợp nhau.

Nhược Ngưng nhảy xuống từ trên người Trương Dạ Ninh, bĩu môi nói: "Em không tin anh đến đây là để thăm em đâu." "Đúng rồi, lần này anh định ở lại bao lâu, một tháng?

Hay là một tuần?" Trương Dạ Ninh cười nói: "Lần này anh sẽ ở lại lâu hơn một chút, Trương gia đã im lặng quá lâu rồi, cũng nên hoạt động một chút!" Nhược Ngưng nghe vậy, hai mắt to long lanh trợn tròn, có chút không thể tin nổi hỏi: "Thật sao?" Trương Dạ Ninh cười gật đầu, Đế Đô là thủ đô, thông tin tứ thông bát đạt.

Trương Dạ Ninh muốn tìm hiểu về giới đạo mộ hiện nay, đây là nơi thích hợp nhất. "Tốt quá rồi!" "Ninh ca ca chưa ăn sáng phải không?

Em đưa anh đi nhé!" Nha đầu nhỏ nghe vậy, vui vẻ kéo Trương Dạ Ninh đi ăn sáng.

Mấy năm nay Trương Dạ Ninh không ở đây, cô bé buồn chán muốn chết.

Người Trương gia không giống những người khác, từ nhỏ đã phải trải qua các loại thử luyện, khảo nghiệm, vì vậy cũng trưởng thành sớm hơn người khác.

Cũng vì thế mà tính cách của người Trương gia thường trầm ổn hơn.

Nhược Ngưng lại khá đặc biệt, cô bé ngược lại ngày càng hoạt bát, thích khám phá, đi chơi khắp nơi.

Nhưng trong số những người cùng tuổi, ngoài hợp với Trương Dạ Ninh ra thì không có ai khác.

Những người đó đều có một vẻ mặt, giống như một khúc gỗ vậy.

Mấy ngày nay Trương Dạ Ninh sống khá thoải mái, dưới sự dẫn dắt của nha đầu nhỏ, gần như đã đi chơi khắp Đế Đô.

Đồng thời cũng tìm hiểu được không ít thông tin về giới đạo mộ.

Cửu Môn, Tứ Phái, Nhị Đại Gia, trong đó Tứ Phái về cơ bản đang ở trạng thái ẩn thế, kể từ sau sự kiện ba mươi năm trước cũng không có động tĩnh gì lớn.

Tuy nhiên gần đây có một người tự xưng là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy đang làm ăn ở Phan Gia Viên.

Đối với việc này, Trương Dạ Ninh không cần nghĩ nhiều cũng biết người đó chắc chắn là Hồ Bát Nhất.

Về phần Cửu Môn, bề ngoài những năm gần đây cũng không có động tĩnh gì quá lớn, chẳng qua là vấn đề đứng về phe nào.

Kể từ khi chủ mạch của Trương gia ẩn thế, thế lực của Uông gia dần lớn mạnh, những năm gần đây đã thâm nhập không ít vào nội bộ Cửu Môn, có mấy gia tộc đã chọn đầu quân.

Ban đầu khi Cửu Môn đoàn kết, miễn cưỡng còn có thể đấu với Uông gia một phen, bây giờ e rằng đã là nỏ mạnh hết đà.

Cửu Môn thực tế đã danh tồn thực vong.

Người thực sự chọn kháng cự có lẽ cũng chỉ còn vài gia tộc do "Ngô Tam Tỉnh" đứng đầu mà thôi.

Đến tối, Trương Dạ Ninh liền nghiên cứu Quỷ Tỳ mà trước đó đã bảo Trương Khởi Linh mang đi.

Công năng của Quỷ Tỳ cũng gần giống như anh tưởng tượng, thật sự có thể triệu hoán âm binh, có thể lợi dụng âm binh để chiến đấu thay anh.

Không chỉ vậy, quan trọng nhất là Quỷ Tỳ này dường như có thể cường hóa, tức là chỉ cần đạt được một điều kiện nào đó, Quỷ Tỳ có thể giúp anh sở hữu một đội quân bất tử khổng lồ, đến lúc đó dù Uông gia có lợi hại đến đâu cũng vô dụng. … Sáng sớm hôm sau, nha đầu nhỏ lại gõ cửa phòng Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh cười khổ, đành phải bò dậy khỏi giường, ra mở cửa cho nha đầu nhỏ này.

Hôm nay nha đầu nhỏ lại đặc biệt ngoan ngoãn, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc, dường như có chuyện gì đó.

Sau đó, Nhược Ngưng đưa cho Trương Dạ Ninh một lá thư, thản nhiên nói: "Ninh ca ca, có thư của anh, anh yên tâm em tuyệt đối không xem trộm đâu!" Trương Dạ Ninh nhận lấy phong thư, liếc nhìn nha đầu nhỏ, nha đầu này, vẻ mặt đầy tâm sự thế này rõ ràng là đã xem thư rồi.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ cười lắc đầu, sau đó anh liền mở phong thư ra.

Tuy nhiên, còn chưa kịp xem rõ nội dung lá thư, tiếng thông báo của hệ thống đã vang lên. "Nhiệm vụ được giao: Lựa chọn một, gia nhập đội khảo cổ, phần thưởng là bản đồ Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Lựa chọn hai, từ chối gia nhập đội khảo cổ, mất đi sự tin tưởng của bộ ba Mạc Kim, không có bất kỳ phần thưởng nào." Nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh không khỏi giật giật khóe miệng, đây là lựa chọn gì vậy, ngoài lựa chọn đầu tiên ra anh còn có thể chọn gì khác sao?

Thực ra ban đầu anh không muốn gia nhập đội khảo cổ, dù sao đông người cũng phiền phức.

Nghĩ đến đây, anh vẫn định xem xem lợi ích mà Shirley Dương đưa ra trước rồi mới cân nhắc.

Sau đó, Trương Dạ Ninh nhanh chóng lướt qua nội dung trên phong thư.

Trên đó viết Shirley Dương thành tâm mời Trương Dạ Ninh gia nhập đội khảo cổ của họ, và sẵn sàng dâng lên một đóa Huyết Liên ngàn năm.

Huyết Liên ngàn năm, cũng hào phóng đấy.

Thôi được, miễn cưỡng gia nhập cùng họ vậy.

Thế là Trương Dạ Ninh chọn nhiệm vụ một, sau đó trực tiếp nhận được bản đồ của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhược Ngưng thấy Trương Dạ Ninh dường như đã quyết định, trong lòng rất không vui, mới ở đây được bao lâu mà đã sắp đi rồi sao?

Cô bé vội nói: "Có thể cho em đi cùng không, em đã nghe danh Tinh Tuyệt Cổ Thành từ lâu, em cũng muốn đi xem, em…" "Không được!" Trương Dạ Ninh thẳng thừng từ chối yêu cầu của Nhược Ngưng, nói: "Tinh Tuyệt Cổ Thành là một quốc gia thần bí lớn ở Tây Vực thời xưa, bên trong nguy hiểm vô cùng, một nha đầu như em đi làm gì?" Nhược Ngưng nói: "Em nhỏ chỗ nào chứ?

Em chỉ nhỏ hơn anh hai tuổi thôi mà!" Trương Dạ Ninh nói: "Chuyện này không có gì để thương lượng!" Nói xong anh liền chuẩn bị rời đi.

Nhược Ngưng thấy vậy liền chặn trước mặt anh, dỗi dằn nói: "Hừ, anh không cho em đi theo, em càng muốn đi theo, chân tay mọc trên người em, anh không cản được em đâu!" Trương Dạ Ninh nghe vậy, thầm nghĩ: Quả nhiên là tâm tính của nha đầu nhỏ.

Sau đó anh lên tiếng: "Nếu em dám đi theo, vậy thì anh sẽ không trở về nữa!" Nhược Ngưng vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, nếu anh không trở về, chẳng phải cô bé lại phải đối mặt với những khúc

gỗ đó sao?

Thế là đành phải thỏa hiệp: "Vậy được rồi, cùng lắm thì em không đi nữa là được." Nhưng trong lòng cô bé vẫn rất ấm ức, lần nào cũng gọi cô bé là nha đầu nhỏ, cô bé nhỏ chỗ nào chứ?

Cô bé lẩm bẩm một tiếng: "Đồ keo kiệt!

Đồ lừa đảo!" rồi bỏ đi.

Trương Dạ Ninh nghe thấy tiếng lẩm bẩm của cô bé, không khỏi cười khổ.

Chương 20

Sau đó, Trương Dạ Ninh dặn dò xong xuôi, liền ngồi xe đến ngõ Yên Đại Tà trong thư.

Shirley Dương sau khi nghe tin Trương Dạ Ninh đến thăm, vội vàng nhiệt tình ra cửa chào đón.

Phải công nhận, vóc dáng của Shirley Dương không tệ, đường cong rõ ràng, mái tóc đen được buộc gọn gàng sau gáy, sống mũi khá cao, tròng mắt có màu nhạt, thuộc loại khá nổi bật.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại chẳng có tâm tư gì, nói thẳng: "Đồ đâu?" Shirley Dương nghe vậy thì hơi sững sờ, Trương Dạ Ninh này trông còn trẻ mà làm việc lại thẳng thắn dứt khoát như vậy, quả thực không phù hợp với vẻ ngoài của anh ta.

Tuy nhiên, cô cũng không để trong lòng.

Sau đó, cô lấy ra một hộp gỗ từ trong túi.

Mở hộp gỗ ra, một mùi hương dược liệu nồng nặc lập tức bay ra, một đóa huyết liên xuất hiện trước mặt Trương Dạ Ninh.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên. "Phát hiện Thiên Niên Huyết Liên!" "Thiên Niên Huyết Liên: Linh vật sinh trưởng gần ngàn năm, sau khi dùng có thể cường hóa huyết mạch!" Đúng là đồ tốt, anh không ngờ hiệu quả của thứ này lại tương tự như Kỳ Lân Kiệt, có thể trực tiếp cường hóa huyết mạch của mình.

Hơn nữa, thứ này xem như là được tặng không.

Trương Dạ Ninh nhận lấy ngay.

Anh nói: "Thứ này không tệ, tôi có thể gia nhập cùng các người, nhưng tôi không có nghĩa vụ bảo vệ tất cả mọi người, cô nên biết

điều đó!" Shirley Dương nghe Trương Dạ Ninh đồng ý gia nhập đội khảo cổ của mình thì vô cùng mừng rỡ, vội nói: "Yên tâm đi, đội khảo cổ của tôi đều đã ký hiệp định, họ sớm đã đặt sinh tử sang một bên rồi!" Sau đó, Shirley Dương sắp xếp cho Trương Dạ Ninh một căn phòng.

Vài ngày sau, Hồ Bát Nhất dựa vào Thiên Khung Thanh Nang Thuật trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" đã gia nhập thành công đội khảo cổ, còn Vương Khải Toàn cũng dựa vào tài bắn súng hơn người mà gia nhập cùng họ.

Đến đây, nhân sự đã đủ, ba ngày sau tất cả mọi người cùng lên tàu hỏa.

Trên tàu, Vương Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất sang một bên, hỏi: "Lão Hồ, không ngờ con mụ người Mỹ kia lại mời một thanh niên trước cả chúng ta, mà ông xem cái vẻ cung kính của cô ta kìa?

Người này rốt cuộc có lai lịch gì?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Tôi cũng không rõ lắm, lúc trước gặp cậu ta, tôi cảm thấy khí thế của cậu ta rất nội liễm, ánh mắt sâu thẳm, lại thêm vẻ phong khinh vân đạm đó, chắc chắn không đơn giản.

Chúng ta tốt nhất nên ít chọc vào người ta thì hơn!" Bàn Tử nói: "Hê hê, lão Hồ ông sợ gì chứ?

Tôi thấy người đó rõ ràng không giống đám người trong đội khảo cổ, biết đâu lại là đồng nghiệp thì sao?

Chúng ta có nên chào hỏi trước một tiếng không?" Hồ Bát Nhất cúi đầu trầm tư một lúc, dường như nghĩ tới điều gì đó, rồi nói: "Bàn Tử, cậu nói cũng có khả năng lắm, người đó rất có thể là đồng nghiệp của chúng ta.

Cậu có để ý đến tay của cậu ta không?" Bàn Tử lắc đầu nói: "Tôi

là đàn ông con trai đi nhìn tay cậu ta làm gì?

Mẹ kiếp, lão Hồ ông không lẽ là…?" Nghĩ đến đây, ánh mắt Bàn Tử nhìn lão Hồ cũng thay đổi, chẳng lẽ huynh đệ của gã lại có hứng thú với đàn ông, thế thì gã chẳng phải là nguy hiểm rồi sao? "Cút cút cút!

Lão tử là trai thẳng!" Hồ Bát Nhất có chút tức giận đá Bàn Tử một cái, mắng: "Tôi nói này Bàn Tử, bao nhiêu năm rồi mà đầu óc cậu càng ngày càng lệch lạc thế, cậu không thể bình thường một chút được à?

Lúc trước chúng ta gặp Trương tiên sinh, tôi để ý ngón trỏ và ngón giữa tay phải của cậu ta dài hơn hẳn những ngón khác, khớp xương mạnh mẽ, đầu ngón tay ẩn chứa sát khí, nhìn qua là biết không đơn giản!" "Trên đời này người có đặc điểm như vậy không nhiều, theo tôi biết, chỉ có Trương Khởi Linh của Trương gia mới phù hợp với điều kiện này!" "Tuy nhiên, tính cách của Trương Khởi Linh xưa nay lạnh lùng, chắc không phải cậu ta rồi, nhưng cậu ta cũng họ Trương, hẳn là người của Trương gia!" Nghe những lời này, Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc.

Mặc dù gã biết rất ít về giới đạo mộ, nhưng người của hai đại gia tộc thì gã vẫn biết chút ít.

Mấy năm gần đây tuy Trương gia đã sa sút, nhưng địa vị của hai đại gia tộc vẫn còn đó!

Không ai dám xem thường họ! "Lợi hại vậy sao, nhưng lão Hồ, ông nói xem cậu ta có cướp đồ của chúng ta không?

Nếu có thì chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử lo lắng hỏi. "Chắc là không đâu, người của đại gia tộc như vậy chắc không có hứng thú với mấy thứ tiền tài bình thường này, lát nữa lúc chúng ta xuống mộ, chú ý một chút là được!" Hồ Bát Nhất nói.

Anh ta không hề nghĩ rằng Trương Dạ Ninh là tộc trưởng của Trương gia, là người trong truyền thuyết, mà chỉ xem anh như một công tử nhà Trương.

Anh ta có trong tay truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, đến lúc đó dù có gây sự, anh ta tin mình vẫn có thể toàn thân trở ra!

Bàn Tử thấy lão Hồ đột nhiên tự tin hơn hẳn, cũng cười nói: "Hê hê, lão Hồ ông cũng không tệ đâu, ông là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy, tôi không tin cậu ta có thể lợi hại đến mức nào!" Hồ Bát Nhất nói: "Được rồi, chúng ta cũng vào nghỉ ngơi một lát đi!" Lúc này, Trương Dạ Ninh đang ngồi trong khoang riêng, lấy đóa Thiên Niên Huyết Liên ra rồi trực tiếp nuốt vào. "Dùng Thiên Niên Huyết Liên, cường hóa huyết mạch +1!" "Kỳ Lân Huyết Mạch cường hóa đến giai đoạn thứ hai, huyết mạch gia thành hiện tại là 2 lần!" Nghe hệ thống nhắc nhở, trong lòng Trương Dạ Ninh có chút kích động.

Anh không ngờ mới mở khóa gia thành huyết mạch được mấy ngày mà đã có thể gia thành thuộc tính lên gấp 2 lần.

Đối với anh mà nói, đây là một sự tăng cường vô cùng khủng khiếp.

Có được 2 lần gia thành huyết mạch này, dù là đối thủ ở Vĩnh Sinh Cảnh, anh cũng có thể đối đầu một hai, thậm chí còn có khả năng giết chết đối phương! "Cốc cốc cốc!

Đồng chí Tiểu Trương có ở đó không?" Một giờ sau, giáo sư Trần đột nhiên gõ cửa đến thăm, đi theo sau còn có Shirley Dương.

Mấy người ngồi xuống sofa, giáo sư Trần nói: "Đồng chí Tiểu Trương à, chuyến đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này phải nhờ cậu giúp đỡ nhiều rồi, Shirley Dương khen cậu lên tận mây xanh đấy!" Nói rồi ông bắt tay với Trương Dạ Ninh. "Tuổi còn trẻ mà đã không kiêu ngạo không tự ti, nhìn là biết rường cột của nước nhà rồi, lần

này e là phải phiền cậu rồi!" Giáo sư Trần nói chuyện rất khách sáo, vô cùng hòa ái dễ gần, hoàn toàn không có chút kiêu căng nào!

Tuy nhiên, giáo sư Trần lại là một người rất cổ hủ, tư tưởng khá cũ kỹ, nhiều chuyện không biết linh hoạt.

Ấn tượng của Trương Dạ Ninh về người này chỉ ở mức bình thường, không tốt cũng không xấu.

Nhưng bây giờ đối phương đã chủ động đến tìm anh, anh cũng không tiện nói lời khó nghe, bèn đáp: "Đâu có đâu có, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi!

Khi nào có nguy hiểm, tôi sẽ nhắc nhở một hai!" Còn việc họ có nghe hay không, đó là chuyện của họ.

Thấy thời gian cũng gần đến, Shirley Dương mới lên tiếng: "Trương tiên sinh, trước khi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, chúng ta phải đổi hướng, đi đến một nơi khác…" Shirley Dương còn chưa nói xong, Trương Dạ Ninh đã nói thẳng: "Là muốn đến Côn Luân Băng Sơn, phải không?

Tôi biết cô muốn tìm di thể của cha cô và cuốn sổ tay trên người ông ấy, trong đó có ghi lại manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Shirley Dương sững sờ, cô còn chưa nói gì cả, sao Trương Dạ Ninh đã biết rồi?

Trương Dạ Ninh cười nói: "Tuyến đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành thì tôi biết, nếu cô vì chuyện này thì hoàn toàn không cần thiết phải lãng phí thời gian!" Shirley Dương cười khổ một tiếng, nói: "Thật không dám giấu, cha tôi đã mất tích nhiều năm rồi, di thể của ông ấy đối với tôi vô cùng quan trọng, tôi nhất định phải đưa di thể của ông ấy về nhà!" "Nếu đã vậy, thì đi thôi!" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Đối với anh, đi đến Côn Luân Băng Sơn này cũng được.

Nếu anh nhớ không lầm, trong sông băng Côn Luân có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, bên trên chôn cất rất nhiều thi thể Ma Quân, cất giấu vô số bảo vật.

Biết đâu sẽ có thứ anh cần.

Shirley Dương nghe Trương Dạ Ninh đồng ý sảng khoái như vậy, trong lòng có chút cảm động, cô còn tưởng anh sẽ lấy cớ này để đòi thêm lợi ích gì nữa.

Thế là cô vội nói: "Cảm ơn Trương tiên sinh!" Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, các người về đi, tôi mệt rồi!" Giáo sư Trần nói: "Vậy đồng chí Tiểu Trương cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chúng tôi đi trước đây!" Nói xong, giáo sư Trần dẫn Shirley Dương rời khỏi khoang.

Trương Dạ Ninh thấy mấy người đã đi, bèn tựa vào sofa nghỉ ngơi.

Từ Đế Đô đến Côn Luân Băng Sơn khá xa, tàu hỏa muốn đến nơi ít nhất cũng phải mất ba ngày.

Ba ngày sau, mọi người cuối cùng cũng đến được chân núi Côn Luân Băng Sơn.

Giáo sư Trần và những người khác đã tìm đến lực lượng vũ trang địa phương, cử ra vài binh sĩ chuyên bảo vệ an toàn cho họ, tiện thể còn có thể làm người dẫn đường.

Vài giờ sau, với sự giúp đỡ của người dẫn đường, họ cuối cùng cũng đến được đích.

Chương 21

Họ đến một khe nứt sông băng khổng lồ, bên dưới sâu không thấy đáy.

Nhưng đúng lúc này, Trương Dạ Ninh đột nhiên nhận được thông báo của hệ thống. "Phát hiện vật phẩm cần thiết để thăng cấp, Huyết Ảnh Châu, ở gần Túc chủ, mong Túc chủ lưu ý!" Nhận được thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh không khỏi vui mừng, không ngờ Huyết Ảnh Châu lại xuất hiện nhanh như vậy.

Hơn nữa còn rất gần mình.

Xem ra có lẽ nó ở gần Cửu Tầng Yêu Lâu.

May mà anh đã đồng ý đến Côn Luân Băng Sơn này, nếu không thì đã bỏ lỡ mất Huyết Ảnh Châu rồi.

Shirley Dương lấy ra một máy dò radar nhỏ, phát hiện bên dưới có tín hiệu, bèn chỉ vào khe nứt bên dưới nói: "Bên dưới có tín hiệu cầu cứu mà cha tôi và những người khác để lại, chúng ta đến đúng nơi rồi!" "Chúng ta mau xuống xem thử đi!" Trương Dạ Ninh nhìn xuống khe nứt, quả nhiên không sai, hệ thống thông báo ở đó, chứng tỏ Cửu Tầng Yêu Lâu ở ngay bên dưới.

Tuy nhiên, nếu anh nhớ không lầm, bên dưới có loài Hỏa Biểu Trùng khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mật.

Ngay khi mọi người chuẩn bị thả dây xuống, Hồ Bát Nhất đột nhiên chặn trước mặt mọi người, vẻ mặt có chút nặng nề nói: "Các vị, tôi biết tôi không cản được các vị đi xuống, nhưng có một câu tôi phải nói!" "Nếu có ai gặp phải loại Hỏa Biểu Trùng màu đỏ trong suốt thì nhất định phải tránh xa chúng ngay lập tức, không được chạm vào!" "Loài côn trùng này vô cùng đáng sợ, chỉ cần sơ sẩy một chút là

sẽ mất mạng ngay!" Nói xong, Hồ Bát Nhất đột nhiên lộ vẻ tự trách, dường như đang chìm vào ký ức nào đó.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh lại tỏ ra rất thản nhiên.

Hỏa Biều Trùng, trước khi anh cường hóa huyết mạch có lẽ còn phải dè chừng một chút, nhưng bây giờ anh hoàn toàn không để trong lòng.

Shirley Dương thấy Trương Dạ Ninh vẻ mặt thản nhiên, không khỏi hỏi: "Trương tiên sinh, anh biết về Hỏa Biều Trùng sao?" Trương Dạ Ninh giải thích: "Hỏa Biều Trùng, một loại bọ cánh cứng trong suốt có thể phát ra ngọn lửa màu xanh lam, cơ thể người một khi tiếp xúc với nó sẽ bị thiêu thành tro trong nháy mắt!" Nghe những lời này, Shirley Dương lập tức kinh ngạc, Hỏa Biều Trùng lại đáng sợ đến vậy.

Cách đó không xa, Vương Bàn Tử hỏi Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cậu ta nói thật không?" Hồ Bát Nhất nghiêm túc gật đầu, nói: "Trương tiên sinh nói không sai, đó cũng là lý do tại sao tôi bảo mọi người thấy Hỏa Biều Trùng thì phải chạy ngay lập tức!" Nói xong, tất cả mọi người trong đội đều bắt đầu hoảng sợ, mặc dù họ thích khám phá nhưng vẫn yêu quý mạng sống của mình, nhất thời không ai dám xuống trước.

Shirley Dương nói: "Trương tiên sinh, anh có cách nào đối phó với Hỏa Biều Trùng không?" Trương Dạ Ninh nói: "Có!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trợn to mắt nhìn Trương Dạ Ninh, không ngờ chàng thanh niên mà Shirley Dương đặc biệt mời đến lại có bản lĩnh lớn như vậy, lại có cách đối phó với Hỏa Biều Trùng.

Như vậy, họ đã yên tâm hơn nhiều.

Tuy nhiên, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại không mấy tin lời Trương Dạ Ninh nói.

Bàn Tử nói nhỏ với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, ông nói xem Trương tiên sinh nói thật hay giả, con Hỏa Biều Trùng kia tôi chỉ nghe miêu tả thôi đã thấy rợn người rồi, cậu ta thật sự có cách đối phó sao?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn Trương Dạ Ninh, phát hiện anh từ đầu đến cuối đều có vẻ mặt thản nhiên, nói: "Biết đâu được, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể hy vọng cậu ta thật sự có cách giải quyết!" Trương Dạ Ninh tiếp tục nói: "Tôi xuống trước, các người theo sát, ba giờ sau chúng ta phải lên!" Nói xong anh liền móc dây thừng, rồi lật người nhảy xuống, cả người linh hoạt đu theo vách đá đi xuống.

Tay thả dây an toàn, hai chân đạp một cái, trong chốc lát, cơ thể anh đã hạ xuống được mấy trượng, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Những người khác không khỏi kinh ngạc trước cảnh tượng này, họ không ngờ thân thủ của Trương tiên sinh lại tốt như vậy.

Giáo sư Trần nói: "Đúng là hậu sinh khả úy, Trương tiên sinh quả nhiên là rường cột của nước nhà, không ngờ cậu ấy còn có nghiên cứu về khí tượng học!" Thông tin ba giờ sau sẽ có bão tuyết, ông cũng vừa mới nhận được không lâu, còn chưa kịp báo cho mọi người, không ngờ Trương tiên sinh đã nói thẳng ra.

Quả là kỳ nhân.

Sau đó, giáo sư Trần vẫy tay với mọi người, nói: "Các vị, chúng ta cũng mau xuống đi!" Nói xong, mọi người cũng lục tục di chuyển, thả dây xuống dưới.

Mười phút sau, tất cả mọi người đều an toàn xuống đến bên dưới khe nứt sông băng.

Đi được vài bước, họ phát hiện một xác khô ở phía trước không xa.

Shirley Dương nhặt lên một khẩu súng ngắn từ tay thi thể, kiểm tra một lượt rất thành thạo. "Là người trong đội thám hiểm của cha tôi, loại súng này rất đặc biệt, chỉ có họ mới dùng!" Trương Dạ Ninh nói: "Đạn trong súng đã hết, cha cô lúc này có lẽ…" Shirley Dương thở dài một hơi, nói: "Nhiều năm như vậy rồi, thực ra tôi sớm đã nghĩ đến.

Chỉ là tôi vẫn không muốn tin mà thôi, yên tâm đi, tôi sớm đã thông suốt rồi, dù thế nào đi nữa, tôi nhất định sẽ mang tro cốt và di vật của cha đi." Nhưng ngay khi hai người đang nói chuyện, Bàn Tử đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Mau nhìn kìa, đó có phải là Hỏa Biểu Trùng không?" Mọi người nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, phát hiện có một con côn trùng màu đỏ trong suốt đang bay lượn từ khe nứt kéo dài xuống khoảng không dưới lòng đất.

Hơn nữa, hướng bay của nó dường như là về phía họ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử theo phản xạ rút khẩu súng được trang bị ra, giơ súng định bắn. "Đợi đã, đừng động!" Trương Dạ Ninh nói.

Sau đó anh lập tức lóe lên, đến trước mặt Bàn Tử, nhanh chóng ra tay gạt khẩu súng trong tay gã rơi xuống. "Không muốn chết thì đừng nổ súng!" "Cậu vừa nổ súng sẽ lập tức gây ra sự thù địch của Hỏa Biểu Trùng, không chỉ vậy, tiếng súng lớn còn gây ra tuyết lở, đến lúc đó tất cả mọi người đều phải chôn cùng cậu đấy!" Trương Dạ Ninh nói rất nghiêm túc. "Vậy chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ ngồi chờ chết à?" Bàn Tử lúc này cũng lo lắng, không dùng súng, chẳng lẽ họ phải tay không đối phó với chúng? "Để tôi!" Trương Dạ Ninh nói, lúc này nếu để họ ra tay, đến lúc gây ra tuyết lở thì không hay rồi.

Bên trong Cửu Tầng Yêu Lâu kia có thứ anh cần, anh không muốn cửa động bị lấp kín như vậy.

Nói xong, Trương Dạ Ninh lao nhanh về phía con Hỏa Biểu Trùng kia. "Trương tiên sinh!" "Trương tiên sinh, thứ đó chạm vào da sẽ lập tức hóa thành lửa, không chạm được đâu!" Lúc này Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Trương tiên sinh nói gì thì nói cũng là một thành viên của đội khảo cổ, anh không muốn nhìn anh ta đi nộp mạng như vậy.

Trương Dạ Ninh không để ý đến mọi người, ánh mắt khóa chặt con Hỏa Biểu Trùng, hai ngón tay nhanh như tia chớp, trực tiếp vươn ra.

Hai ngón tay tiếp xúc với Hỏa Biểu Trùng, phát ra một luồng sáng lạnh lẽo, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", con Hỏa Biểu Trùng kia lại bị kẹp đứt một cách cứng rắn. "Tạm thời chưa phát hiện tinh phách!" Cùng lúc đó, âm thanh của hệ thống cũng vang lên.

Nghe hệ thống nhắc nhở, trong lòng Trương Dạ Ninh kinh ngạc, tình huống này thật đặc biệt, không ngờ con Hỏa Biểu Trùng này lại không có bất kỳ tinh phách nào, ban đầu anh còn nghĩ có thể dựa vào Hỏa Biểu Trùng để cày một đợt kinh nghiệm, bây giờ xem ra phải thất vọng rồi.

Mà ở phía bên kia, mọi người đều trợn to mắt, chỉ cảm thấy không thể tin được.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, họ không ngờ Trương Dạ Ninh lại lợi hại như vậy, một đôi ngón tay đã có thể giải quyết Hỏa Biểu Trùng, chỉ riêng điểm này thôi, họ đã thua xa anh.

Không hổ là người mà cô gái Mỹ đặc biệt mời đến, quả nhiên không đơn giản.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "Nhìn cách ra đòn của cậu ta, rất giống một trong những tuyệt kỹ của Phát Khâu Thiên Quan trong

truyền thuyết, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ.

Người Trương gia này chẳng lẽ còn có quan hệ với Phát Khâu Thiên Quan sao?" Lúc đầu, Hồ Bát Nhất nghĩ rằng hai ngón tay đó của anh giống với ngón tay của Trương Khởi Linh nhà họ Trương, cho rằng đó là tuyệt kỹ gia truyền của Trương gia, nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải như anh nghĩ.

Đây rõ ràng là tuyệt kỹ của Phát Khâu Thiên Quan, một trong tứ phái, sao anh ta lại biết? "Cái gì, Phát Khâu Thiên Quan, lão Hồ ông không phải nói cậu ta là người Trương gia sao?

Sao cậu ta lại có quan hệ với Phát Khâu Thiên Quan bí ẩn nhất trong tứ phái?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, chuyện này quả thực kỳ lạ. "Lão Hồ, ông nói xem Trương tiên sinh có biết chiêu thức của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta không?" Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. "Chắc là không thể đâu, lúc lão gia tử truyền bí thuật cho tôi, lúc đó tôi mới ngoài hai mươi, khi ấy ông ấy không hề nhận đệ tử nào khác!" "Trừ phi cậu ta quen biết Trương Tam Gia, nhưng sao có thể được, phải biết đó là chuyện của hơn ba mươi năm trước rồi!" Hồ Bát Nhất nói.

Shirley Dương thấy Trương Dạ Ninh giải quyết xong Hỏa Biều Trùng, cũng chạy lên trước, nói: "Không hổ là Trương tiên sinh, thủ đoạn quả nhiên phi thường!" Đồng thời, trong lòng cô cũng thầm may mắn vì đã mời được Trương Dạ Ninh.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ cười nói: "Chút thủ đoạn nhỏ thôi, Dương tiểu thư chắc cũng không đơn giản đâu nhỉ?" Đối với Shirley Dương này, Trương Dạ Ninh biết rõ.

Trong bộ ba Mạc Kim, Shirley Dương chắc chắn là người lợi hại nhất, cô kế thừa truyền thừa của phái Bàn Sơn, mặc dù chưa từng ra tay, nhưng từ những đường cong săn chắc của cô có thể đoán được

cô hẳn là đã luyện võ từ nhỏ.

Shirley Dương nói: "Vẫn không giấu được Trương tiên sinh, nhưng tôi cũng chỉ đủ sức tự vệ thôi, không thể so với Trương tiên sinh được!" .....

Chương 22

Vài phút sau, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng bao lâu, họ đến một hang động, bên trong toàn là các loại đá vân mẫu, trông vô cùng đẹp mắt, khiến người ta liên tục trầm trồ.

Giáo sư Hách chỉ vào những tảng đá vân mẫu này nói: "Những tảng đá vân mẫu này màu rất sẫm, có tuổi đời rồi, chứng tỏ nơi này có vị trí địa lý rất sâu, nhưng hiện tại chúng ta đang ở nơi có độ cao không thấp, đây chính là sức hấp dẫn của tự nhiên a!" Vương Bàn Tử thì cầm cuốc chim gõ gõ vào những tảng đá vân mẫu đó, dường như muốn gõ xuống vài miếng để đem đi bán lấy tiền!

Trương Dạ Ninh đối với điều này chỉ lắc đầu.

Là một người xuyên không, anh tự nhiên biết tính nết của gã.

Tham lam cái lợi nhỏ, không có chí lớn, khó có tương lai.

Nhưng gã cũng không phải không có ưu điểm, đó là sống rất nghĩa khí, một khi đã được gã công nhận, gã sẽ xem bạn là huynh đệ, làm gì cũng sẽ nghĩ cho huynh đệ, dù có bạc đãi bản thân cũng không bạc đãi huynh đệ, thậm chí còn có thể vì huynh đệ mà xả thân, hy sinh tính mạng, vào thời khắc quan trọng vẫn rất đáng tin cậy.

Trong thế giới đạo mộ đầy mưu mô đấu đá này, kết giao với một người như vậy cũng không tệ.

Thế là Trương Dạ Ninh đi đến bên cạnh Bàn Tử, vỗ vai gã nói: "Được rồi, Bàn Tử, thứ này không đáng bao nhiêu tiền đâu!" "Những tảng đá vân mẫu này tuy lâu năm, nhưng cũng chỉ để ngắm thôi, thật sự muốn đổi lấy tiền, e là còn không đổi được một bữa cơm!" Bàn Tử bị vỗ một cái như vậy, không khỏi giật mình, suýt nữa ngã nhào, sau

đó gã đứng dậy, thấy là Trương Dạ Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

Gã thực ra có cảm tình với Trương Dạ Ninh này, dù sao họ cũng là đồng nghiệp, so với mấy lão học giả kia, họ có nhiều chủ đề chung hơn. "Trương tiên sinh, thì ra là anh, anh suýt dọa chết tôi rồi!" "Anh nói thứ này trông lấp lánh, đẹp như vậy, lại không đổi được một bữa cơm sao?" Bàn Tử có chút thất vọng nói, gã thực sự sợ nghèo rồi, lần này gia nhập đội khảo cổ là muốn nhân cơ hội kiếm chút cháo, không ngờ thứ này lại không đáng tiền. "Ha ha, cứ gọi Trương Dạ Ninh là được!

Tôi biết nơi nào có đồ, nhưng đến lúc đó cần cậu giúp một tay!" Trương Dạ Ninh nói.

Lát nữa anh muốn vào Cửu Tầng Yêu Lâu để lấy Huyết Ảnh Châu, nếu không tách mấy lão học giả này ra thì có chút phiền phức, gọi Bàn Tử đi cùng thì rất tốt, hơn nữa cũng có thể nhân cơ hội này kết giao với họ.

Mặc dù anh có thể đi một mình, nhưng thân là bộ ba Mạc Kim tất sẽ có khí vận của mình, sau này có họ giúp đỡ cũng sẽ có lợi rất lớn cho anh. "Thật không?

Nếu thật sự có bảo vật, sau này anh chính là đại ca của tôi, anh bảo đi đâu, tôi đi đó!" Bàn Tử nghe vậy, trong lòng vui mừng, lập tức vỗ ngực nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Lát nữa cứ theo kế hoạch mà làm!" Sau đó, Trương Dạ Ninh đề nghị mọi người tiếp tục đi sâu vào trong.

Khoảng mười phút sau, họ đến trước một con sông ngầm.

Con sông ngầm này rất dài, chảy xuyên qua toàn bộ sông băng. "Ái Quốc, mau qua đây, có phát hiện mới, mau lấy sổ tay ghi lại!" Lúc này, giáo sư Trần đột nhiên kích động nói.

Mọi người bật đèn pha, nhìn theo hướng giáo sư Trần chỉ, phát hiện trên vách đá trước mặt ông lại khắc đầy những văn tự kỳ lạ. "Đây là Quỷ Động Văn!" Shirley Dương kinh ngạc kêu lên. "Không sai, những văn tự này chính là Quỷ Động Văn, Shirley, lần này chúng ta đến đúng nơi rồi, thông tin về cha cô chắc là có manh mối rồi!" Giáo sư Trần lên tiếng nói.

Sau đó, giáo sư Hách vội vàng lấy sổ tay ra, sao chép lại những văn tự trên vách đá này, đây là một phát hiện trọng đại.

Mà Trương Dạ Ninh lại không có hứng thú với những văn tự này, anh liếc nhìn bờ sông đối diện, nói thẳng: "Giáo sư Trần, phía trước còn có đường, tôi dẫn Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đi trước dò đường, các vị cứ ở đây nghiên cứu, có động tĩnh gì tôi sẽ thông báo ngay!" Giáo sư Trần nói: "Trương tiên sinh, hay là chúng ta cùng đi đi?

Yên tâm, mấy thành viên trong đội của tôi ghi chép rất nhanh, không làm mất nhiều thời gian đâu!" Bàn Tử nói: "Giáo sư Trần, ông cứ để chúng tôi đi dò đường trước đi, đến lúc đó dù có nguy hiểm chúng tôi cũng có thể báo trước cho các vị, hơn nữa ba giờ sau không phải có bão tuyết sao?

Lỡ mất thời gian, chúng ta sẽ không về được đâu!" Giáo sư Trần nghe vậy, vội vàng đồng ý yêu cầu của Trương Dạ Ninh, nói: "Vậy các cậu cẩn thận một chút, chúng tôi ghi chép xong thông tin trên những tảng đá vân mẫu này sẽ đến ngay!" Sau đó, Trương Dạ Ninh nói: "Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, đi thôi!" Hồ Bát Nhất nghe Trương Dạ Ninh gọi mình, không khỏi sững sờ, nhưng thấy Bàn Tử nháy mắt với mình thì cũng đi theo. "Đợi đã!

Đi sát vào rìa!" Ngay khi Bàn Tử định đi qua giữa sông, Trương Dạ Ninh đột nhiên ngăn gã lại. "Trương tiên sinh, có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ trong nước có thứ gì sao?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

Trương Dạ Ninh lắc đầu, nói: "Chỉ là một con cóc nhỏ thôi, nước ở giữa sâu hơn, không dễ đi qua!" Đối với điều này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, đi theo Trương Dạ Ninh qua nơi mặt sông hẹp hơn ở bên rìa. ...

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Trương Dạ Ninh, ba người nhanh chóng an toàn qua sông ngầm, đến bờ đối diện.

Sau khi đi sâu vào hang động, ánh sáng bên trong khá kém, mấy người đành phải lấy đèn pin ra.

Hồ Bát Nhất đi theo sau lưng Trương Dạ Ninh, thăm dò hỏi: "Trước đó thấy Trương tiên sinh dùng là Đoạn Hồn Chỉ của phái Phát Khâu, không biết Trương tiên sinh có quan hệ gì với phái Quan Sơn không?" Trương Dạ Ninh biết những chuyện này sẽ bị người khác hỏi đến, nhưng anh sớm đã nghĩ ra lời giải thích: "Phát Khâu Thiên Quan, tôi có quen biết vài người, Đoạn Hồn Chỉ cũng là do họ dạy!" Hồ Bát Nhất nghe câu này, trong lòng kinh ngạc, Trương Dạ Ninh này quả nhiên không đơn giản.

Lại quen biết cả Phát Khâu Thiên Quan bí ẩn nhất.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói: "Đúng rồi, Trương ca, anh nói ở đây có bảo bối, không biết bảo bối ở đâu vậy?" Trương Dạ Ninh nói: "Lát nữa cậu sẽ biết!" Bàn Tử vừa nghe, mắt lập tức sáng lên, nói: "Trương ca, anh yên tâm, đến lúc đó nếu chúng ta lấy được bảo bối, tôi và lão Hồ chỉ lấy năm phần, còn lại đều là của anh!" Hồ Bát Nhất vừa nghe, hoảng hốt nhận ra, thì ra Bàn Tử vừa nãy giúp Trương Dạ Ninh nói chuyện là vì cái này.

Anh không ngờ Trương Dạ Ninh lại chủ động nói cho họ biết thông tin về bảo vật, xem ra người này cũng không tệ, đáng để kết giao!

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh không trả lời.

Anh thân là tộc trưởng của Trương gia, một trong hai đại gia tộc, tiền tài tự nhiên không thiếu.

Sở dĩ muốn đến đây trước một bước, chủ yếu là để thuận lợi lấy được Huyết Ảnh Châu.

Dù sao anh cũng đã gia nhập đội khảo cổ, nếu anh tự mình đến đây, giáo sư Trần và những người khác chắc chắn sẽ nghi ngờ, đến lúc đó anh muốn lấy Huyết Ảnh Châu sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Chủ động để hai người này đi theo, đối với anh là tốt nhất.

Dù anh không chủ động đề xuất, với tính cách đa nghi của hai người này, chắc chắn cũng sẽ lén lút đi theo.

Chi bằng cứ rộng lượng một chút, để họ đi cùng, Bàn Tử là một kẻ không yên phận, đến lúc đó thấy những bảo vật trên người Ma Quân, chắc chắn sẽ ra tay, còn anh thì có thể nhân cơ hội đó đi lên kiểm tra vị trí của Huyết Ảnh Châu.

Ba người đi qua một đoạn hành lang hẹp dài, đến một hang động rộng lớn.

Phan Tử cầm đèn pin chiếu xuống mặt đất phía trước, phát hiện trên mặt đất lại chất đầy những bộ xương khô mặc trang phục cổ xưa kỳ lạ.

Phía sau những bộ xương này, là một tòa tháp gỗ hình chữ "Kim" được dựng nên từ hàng ngàn cây gỗ khổng lồ.

Trên thân tháp lốm đốm, có vô số tia sáng màu đỏ, trên đỉnh tháp, có một viên châu màu đỏ máu, lặng lẽ đặt ở đó.

Trương Dạ Ninh liếc mắt đã thấy viên châu này, đây hẳn là Huyết Ảnh Châu mà hệ thống đã nhắc nhở. "Mẹ kiếp, trong hang động này lại có một cái tháp lớn như vậy, trông rợn người quá!" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử, nói nhỏ: "Bàn Tử, cậu không muốn sống nữa à, nói to như vậy làm gì?" "Cậu xem những tia sáng đỏ lấp lánh trên thân tháp kia đi, đó đều là Hỏa Biều Trùng, kinh động chúng nó, chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây đấy!" Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng bịt miệng, không dám nói tiếp.

Hồ Bát Nhất rất nhạy cảm với Hỏa Biều Trùng, vì vậy vừa thấy cái tháp này đã lập tức nhận ra những con Hỏa Biều Trùng đang đậu trên đó, uy lực của thứ này anh biết rất rõ.

Mặc dù Trương tiên sinh biết Đoạn Hồn Chỉ của phái Phát Khâu, nhưng với nhiều Hỏa Biều Trùng tấn công cùng lúc như vậy, dù là anh cũng không có cách nào đối phó.

Mà Trương Dạ Ninh tự nhiên không để những con Hỏa Biều Trùng này vào mắt, tầm mắt của anh từ đầu đến cuối đều ở trên Huyết Ảnh Châu trên đỉnh tháp.

Anh đang suy nghĩ làm thế nào để nhanh chóng lấy được nó.

Chương 23

Bàn Tử nói nhỏ: "Trương ca, đây rốt cuộc là nơi nào vậy, trên những thi thể này lại có nhiều bảo bối như vậy." Trương Dạ Ninh nói: "Nơi này gọi là Cửu Tầng Yêu Lâu, là hình thức chôn cất lăng mộ của các quân vương Ma Quốc thời cổ đại, những thi thể cậu thấy đều là quân vương của Ma Quốc." Nghe vậy, mắt Bàn Tử sáng lên, kích động nói: "Mộ của quân vương, thế thì tốt quá, đồ tùy táng trên người họ chắc chắn đáng tiền!

Lần này, chúng ta sắp phát tài rồi!" Hồ Bát Nhất nghe Bàn Tử nói, vội vàng đưa tay ngăn lại: "Bàn Tử, đừng động, cậu điên rồi à!

Vì tiền mà ngay cả mạng cũng không cần sao?

Không phải đã nói những thứ lấp lánh ánh sáng đỏ đều là Hỏa Biểu Trùng sao?

Cậu tùy tiện đi lên lấy đồ, nếu kinh động đám Hỏa Biểu Trùng đó, e là cậu sẽ biến thành tro ngay lập tức đấy!" Bàn Tử đáp lại: "Lão Hồ, có câu nói thế nào nhỉ, không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Chúng ta bây giờ đã không còn gì cả, để gia nhập đội khảo cổ này, chúng ta ngay cả tiền đi đường cũng không có.

Bây giờ có nhiều bảo bối như vậy, chúng ta không thử một phen sao?

Chẳng lẽ còn muốn quay về bán băng đĩa à?

Tôi thực sự sợ nghèo rồi, cứ thế này, tôi lấy gì mà cưới vợ?" Hồ Bát Nhất bị Bàn Tử nói như vậy, bàn tay đưa ra không khỏi hạ xuống, thở dài một hơi nói: "Bàn Tử, những điều cậu nói tôi đều biết, nhưng nếu ngay cả mạng cũng không còn, chúng ta cầm những bảo vật này

làm gì?" Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất có chút dao động, tiếp tục nói: "Lão Hồ, ông xem đám Hỏa Biểu Trùng trên tháp này rõ ràng đang ngủ, lát nữa lúc chúng ta ra tay, nhỏ tiếng một chút, chúng ta lấy một ít đồ rồi đi, ông thấy thế nào?

Trương ca nói rồi, những thi thể này là thi thể của quân vương, chỉ cần lấy một ít thôi là chúng ta phát tài rồi!" Nói xong, Vương Bàn Tử mặt đầy mong đợi nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nói: "Vậy được rồi, nhưng nhất định phải cẩn thận!" Trương Dạ Ninh thấy mấy người đã quyết tâm, liền nói: "Đi theo tôi!" Sau đó Trương Dạ Ninh dẫn đường cho mấy người, đi thẳng đến cửa chính của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Huyết Ảnh Châu ở trên đỉnh tháp, anh muốn lấy được nó, chỉ có một con đường, đó là đi từ tầng một lên. "Hê hê, được thôi!" Bàn Tử thấy Trương ca đi dứt khoát như vậy, trái tim đang treo lơ lửng cũng thả lỏng đi không ít, vội vàng đi theo.

Hồ Bát Nhất ở phía sau nhìn bóng lưng hai người, tuy có chút lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào khác, bây giờ hai người họ đều đã đi qua, anh cũng không tiện một mình ở lại đây, thế là nghiến răng, đi theo.

Trương Dạ Ninh đi phía trước, phát hiện phía trước có một con mương sâu, bèn nhắc nhở mọi người chú ý dưới chân.

Cầm đèn pin chiếu xuống dưới, chỉ thấy bên trong ánh sáng trắng lấp lánh, lại toàn là xương cốt động vật, đây hẳn là nơi giống như hố tuẫn táng.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất được nhắc nhở, vội vàng chú ý dưới chân, sau khi nhìn rõ con mương sâu hoắm đó thì thầm mừng vì Trương gia đã nhắc nhở mình.

Sau đó, mấy người cũng tiến vào Cửu Tầng Yêu Lâu.

Vừa đến cửa, Bàn Tử liền nói thẳng: "Trương gia, lão Hồ, hai người mau nhìn xem, ở đây có một thi thể ăn mặc khác hẳn những người khác, anh ta mặc đồ hiện đại, trong tay hình như còn cầm một cuốn sổ tay." Hồ Bát Nhất cầm đèn pin, rọi vào thi thể này rồi nói: "Thi thể này chắc là cha của cô Dương rồi, chuyến này cô Dương tới đây cũng là vì chuyện này, chúng ta phải nghĩ cách đưa ông ấy ra ngoài." Trương Dạ Ninh nói: "Chuyện thi thể không vội, các người đi lấy bảo vật trước đi, cái xác này để giải quyết sau cùng.

Các người cứ tìm bảo vật ở gần đây, tôi lên lầu xem trước!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền đi thẳng về hướng đỉnh tháp.

Anh không tốt bụng đến thế, thứ mình cần còn chưa lấy được, sao có thể lãng phí thời gian vì một cái xác?

Bàn Tử nghe Trương gia nói vậy cũng quay đầu không thèm để ý đến cái xác nữa, mục đích của họ là đến đây mò bảo bối.

Cái xác này thì có liên quan gì đến họ?

Cho dù cô gái người Mỹ kia có cho thêm chút tiền, nhưng so với đồ tùy táng của các quân vương này thì bên nào nặng bên nào nhẹ?

Nghĩ vậy, hai người họ liếc nhìn nhau, sau đó cũng tiến vào Cửu Tầng Yêu Lâu, nhưng họ không đi thẳng lên lầu như Trương Dạ Ninh mà chuẩn bị lục soát từng tầng một!

Khi họ thực sự đến gần Cửu Tầng Yêu Lâu này, họ mới thật sự cảm nhận được sự khủng bố.

Họ nhìn thấy những con Hỏa Biêu Trùng với luồng khí rực lửa lấp lóe trên đầu, chỉ cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Vương Bàn Tử thì còn đỡ, hắn từ nhỏ đã sờ súng, từng thấy không ít cảnh máu me, chủ yếu là vẻ mặt Hồ Bát Nhất khá khó coi,

cộng thêm việc tận mắt chứng kiến chiến hữu chết dưới tay Hỏa Biểu Trùng, hắn hiểu rõ sự đáng sợ của loài côn trùng này hơn bất kỳ ai.

Lúc này, Trương Dạ Ninh đã lên đến đỉnh của Cửu Tầng Yêu Lâu, Huyết Ảnh Châu đang được đặt ngay trước mặt anh.

Vừa cầm vào tay, thông báo của hệ thống đúng lúc vang lên.

"Nhận được Huyết Ảnh Châu!" Trương Dạ Ninh nhìn Huyết Ảnh Châu, không khỏi cảm thán, quả không hổ là bảo bối.

Bên trong viên châu này ẩn chứa vô tận huyết khí.

Lấy được viên châu, Trương Dạ Ninh liền rời đi ngay.

Đối với anh, mục đích đã đạt được, còn những thứ khác trong Cửu Tầng Yêu Lâu này, cứ để lại cho hai người kia.

Phía Bàn Tử, hắn đang dùng ba lô để đựng mấy cái bình lọ, chẳng mấy chốc ba lô đã phồng lên.

Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu nhét nhiều đồ sứ thế làm gì?

Lưng cậu phồng to thế này, vừa ra ngoài đảm bảo bị phát hiện!" "Huống hồ mấy món đồ sứ này cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền!" Bàn Tử ngẩn ra, hỏi: "Lão Hồ, cậu nói thật hay giả đấy?

Tôi thấy mấy món đồ sứ này niên đại khá lâu rồi, mà lại không đáng tiền à?" Hồ Bát Nhất cười nói: "Mấy món đồ sứ này tuy niên đại đã lâu, nhưng cậu nhìn đáy bình xem, đến một cái dấu triện cũng không có, dù có mang ra ngoài cũng chẳng bán được bao nhiêu tiền!

Thứ thật sự đáng tiền là ngọc khí trên người mấy cái xác này, đây đều là vật tùy thân, không chỉ đáng tiền mà còn tiện mang theo!" Bàn Tử nghe vậy lập tức trợn tròn mắt nói: "Mẹ kiếp!

Thật hay giả vậy, mấy món đồ chơi nhỏ này ngược lại còn đáng tiền hơn à?" Hồ Bát Nhất nói: "Mấy món ngọc khí này ít nhất cũng

đáng giá từng này!" Nói xong, anh ta đưa tay phải ra xòe năm ngón tay.

"Nhiều vậy!" Bàn Tử không ngờ một món ngọc khí lại đáng giá năm mươi vạn, điều này khiến hắn kích động vô cùng.

"Trương, Trương tiên sinh, ngài đến rồi à?" "Trương tiên sinh, ngài xem giúp tôi, món ngọc khí này có phải đáng giá năm mươi vạn không?" Bàn Tử thấy Trương Dạ Ninh đột nhiên từ trên Cửu Tầng Yêu Lâu đi xuống, liền vội vàng sán lại hỏi.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

Hồ Bát Nhất nói không sai, ngọc khí trên người đám Ma Quân này quả thực rất đáng tiền, giá năm mươi vạn vẫn chỉ là ước tính thận trọng.

Bàn Tử thấy ngay cả Trương gia cũng gật đầu, cả người lập tức kích động, vội vàng đổ hết mấy cái bình lọ trong ba lô ra.

Đúng lúc này, Bàn Tử bất cẩn, một món đồ sứ lăn xuống đất, phát ra một tiếng "choang" giòn tan.

Sắc mặt hai người lập tức đại biến, ngẩng đầu nhìn lên, Cửu Tầng Yêu Lâu vốn yên tĩnh lúc này lại phát ra tiếng "ong ong", thân tháp vốn phát ra ánh sáng đỏ bỗng chuyển thành ánh sáng xanh, những con Hỏa Biêu Trùng trên đó lại đồng loạt tỉnh giấc, tỏa ra ánh sáng xanh lam bay về phía họ.

Ánh sáng xanh lạnh lẽo chiếu lên mặt ba người, dọa Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mặt mày tái mét, giờ phút này tim họ như ngừng đập.

Lũ Hỏa Biêu Trùng này rõ ràng đã phát hiện ra họ!

Bây giờ họ phải làm sao?

Nhiều Hỏa Biêu Trùng như vậy đồng loạt kéo đến, họ căn bản không có đường lui!

Lần này e là họ đều phải bỏ mạng ở đây rồi.

Bàn Tử lập tức có ý định muốn chết, hắn không ngờ lại có một cái bình sứ lăn ra ngoài, hắn biết mình đã gây họa lớn rồi.

Mình chết không sao, nhưng lại liên lụy đến lão Hồ và Trương gia!

Đây là điều hắn không muốn thấy.

Nhưng hắn có thể làm gì bây giờ?

Với nhiều Hỏa Biều Trùng như vậy, ngoài việc chờ chết ra, hắn không nghĩ ra được cách nào khác!

Trừ phi… Giây tiếp theo, Bàn Tử đẩy lão Hồ bên cạnh ra, mình thì lao về phía Hỏa Biều Trùng, nói: "Lão Hồ, Trương gia, hai người đi trước đi!" Hồ Bát Nhất khàn giọng hét lên: "Bàn Tử!" Lúc này lòng hắn đau như cắt, mấy năm trước, hắn tận mắt nhìn thấy chiến hữu chết ngay trước mặt mình mà không thể làm gì.

Chương 24

Bây giờ hắn lại sắp phải nhìn anh em của mình chết trước mặt, mà vẫn bất lực.

Hắn căm hận sự bất tài của chính mình.

"Bàn Tử!" Thấy Bàn Tử sắp bị biển lửa nuốt chửng, trên người Trương Dạ Ninh đột nhiên bùng phát một luồng khí thế mạnh mẽ.

Luồng khí thế cường đại này trực tiếp trấn áp lũ Hỏa Biều Trùng trên không!

Đây là một luồng khí tức của thú tộc có thể trấn áp tất cả các loài côn trùng và rắn trên thế gian!

Đây chính là uy thế của Kỳ Lân Huyết Mạch!

Hiện tại huyết mạch của Trương Dạ Ninh đã được cường hóa hai lần, uy lực của nó còn kinh khủng hơn trước.

Dưới luồng khí thế này, Hỏa Biều Trùng căn bản không thể chống cự.

Ngay sau đó, những con Hỏa Biều Trùng sắp lao vào người Bàn Tử đột ngột dừng lại giữa không trung!

Lũ Hỏa Biều Trùng này đều lơ lửng trên không, cả hang động được chiếu sáng.

Vô số ánh sáng xanh lạnh lẽo tràn ngập không gian.

"Cái này…!" Bàn Tử vốn đã chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, thấy cảnh này, cả người trực tiếp ngồi bệt xuống đất, cảm động đến mức sắp khóc.

Sao lũ Hỏa Biều Trùng này đột nhiên dừng lại hết vậy?

Chẳng lẽ chúng tha cho mình rồi?

Bàn Tử phỏng đoán.

Nhưng khả năng này thực sự quá nhỏ, Hồ Bát Nhất nhìn cảnh này cũng kinh ngạc không thôi, hắn bất giác nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Giây tiếp theo, đồng tử hắn co rút lại, hắn cảm nhận được trên người Trương Dạ Ninh đang tỏa ra một luồng khí thế mạnh mẽ, luồng khí thế này dường như đang trấn áp lũ Hỏa Biều Trùng?

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Hắn không khỏi nghi ngờ phỏng đoán trước đây của mình, Trương Dạ Ninh thật sự chỉ là một công tử bình thường của Trương gia sao?

Có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, sao có thể là kẻ vô danh?

Trương tiên sinh nhất định có chuyện gì đó giấu diếm họ!

Bàn Tử nhìn những con Hỏa Biều Trùng đột nhiên dừng lại giữa không trung, lòng vẫn còn sợ hãi.

Lúc này hắn bỗng nghĩ đến điều gì đó, rồi nhìn về phía Trương gia.

Nếu nói lũ Hỏa Biều Trùng này tốt bụng tha cho hắn thì tuyệt đối không thể, lão Hồ hắn biết rõ, vì vậy biến số duy nhất giữa họ chỉ có Trương Dạ Ninh.

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị mở miệng hỏi, Trương Dạ Ninh đã quay trở lại Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tuy Huyết Ảnh Châu quan trọng nhất đã lấy được, nhưng những nơi khác trong Cửu Tầng Yêu Lâu này anh vẫn chưa khám phá, biết đâu bên trong còn có bảo bối khác.

Thuộc tính tốc độ của anh hiện tại còn thấp, nếu có thể tìm được một món bảo vật tăng thuộc tính tốc độ thì không còn gì tốt hơn.

Bàn Tử nhìn bóng lưng Trương Dạ Ninh rời đi, đoán mò: "Lão Hồ, cậu nói xem Trương gia có phải là thần tiên không?

Nếu không sao ngài ấy lại có thể khiến lũ Hỏa Biều Trùng này ngoan ngoãn dừng lại?" Hồ Bát Nhất nói: "Đối với ngài ấy, tôi cũng không nhìn thấu, nhưng chắc chắn không đơn giản như bề ngoài!

Những thứ đáng tiền bên ngoài chúng ta cũng vơ vét gần hết rồi, chúng ta cũng theo lên đi." Bàn Tử gật đầu, sau đó cũng theo lão Hồ đi lên.

Dù sao đi nữa, lũ Hỏa Biều Trùng đã không còn tấn công họ nữa, họ cũng không cần phải lo lắng nữa.

Hai người đi theo sau Trương Dạ Ninh, cầm đèn pin rọi xung quanh, phát hiện không gian bên trong Cửu Tầng Yêu Lâu thực ra không lớn lắm, chỉ khoảng năm mươi mét vuông.

Tầng hai của Yêu Lâu, ngoài một vài bộ hài cốt ra thì không còn gì khác.

Sau đó, mấy người lại đi thẳng lên tầng ba.

Tầng ba khá kỳ quái, bốn phía đều là những hoa văn màu đỏ kỳ lạ, giữa những hoa văn này có một thi thể mặc trang phục cổ đại.

Thi thể này không giống những cái họ thấy trước đó, đây là một xác khô, toàn thân màu đen, trên đầu đội một chiếc mặt nạ màu đỏ, không nhìn rõ mặt mũi.

Trên người thi thể có rất nhiều bảo ngọc giá trị không nhỏ.

"Lão Hồ, mau nhìn phía trước, trên người cái xác này có nhiều bảo vật quá!" Bàn Tử nhìn những viên bảo ngọc lấp lánh trên thi thể, mắt

sáng rực lên.

Hồ Bát Nhất lúc này mở miệng hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương tiên sinh, ngài xem, chúng ta có thể…?" Hồ Bát Nhất bất giác hỏi Trương Dạ Ninh, cái xác này họ không dám động lung tung, dù sao vừa rồi Bàn Tử chỉ sơ suất một chút đã dẫn đến sự tấn công của bao nhiêu Hỏa Biều Trùng.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn thi thể này, nói: "Lên xem thử đi!" Nghe câu này, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liếc nhìn nhau, đều vô cùng kích động, xem ra Trương Dạ Ninh cũng có hứng thú với những thứ trên thi thể này.

"Bàn Tử, đừng quên quy củ!" Hồ Bát Nhất nói.

"Lão Hồ, cái xác này không có quan tài mà?

Chẳng lẽ cũng phải thắp nến à?" Bàn Tử nghi hoặc.

"Phàm là lấy bảo vật thì phải thắp một cây nến ở góc đông nam của mộ huyệt, đây là quy củ tổ tiên để lại!" Hồ Bát Nhất kiên quyết nói.

Đối với Mạc Kim Giáo Úy bọn họ, "người thắp nến, quỷ thổi đèn" là thiết luật, đồng thời cũng nhờ vậy mà nhánh của họ mới có thể ra vào an toàn trong các đại mộ.

Đối với cách làm của Hồ Bát Nhất, Trương Dạ Ninh không ngăn cản.

Tuy có hơi phiền phức, nhưng thực tế lại rất hữu dụng, nếu có thi biến, họ cũng có thể chuẩn bị trước.

Sau khi Bàn Tử cầm một cây nến thắp ở góc đông nam, mấy người liền tiến lại gần thi thể ở giữa.

"Phát hiện Huyết Tinh Giới!" "Huyết Tinh Giới, bên trong có

không gian một nghìn mét khối!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, lòng Trương Dạ Ninh khẽ động, trực tiếp rút chiếc nhẫn trên tay phải của thi thể ra.

"Nhận được Huyết Tinh Giới!" Chiếc nhẫn này đối với anh bây giờ vừa đúng lúc, tuy anh có không gian hệ thống, nhưng dù sao cũng quá gây chú ý, sự xuất hiện của Huyết Tinh Giới này lại tiết kiệm được không ít phiền phức.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp đeo chiếc nhẫn Huyết Tinh màu đỏ lên tay mình.

"He he, Trương gia, tôi thấy trên người cái xác này có nhiều bảo ngọc như vậy, sao ngài lại chỉ lấy một chiếc nhẫn?" Bàn Tử không hiểu hỏi.

Tuy kiểu dáng của chiếc nhẫn này trông cũng không tệ, nhưng rõ ràng không đáng tiền bằng những thứ khác.

Trương Dạ Ninh nói: "Tôi khá thích chiếc nhẫn này, còn những thứ khác để lại cho các người!" Nghe vậy, hai người cũng không khách khí, trực tiếp nhét các loại bảo vật vào ba lô.

Chẳng mấy chốc, ba lô của họ đã được nhét căng phồng.

Bàn Tử cười nói: "Lão Hồ, lần này chúng ta phát tài rồi, nhiều bảo vật như vậy, về rồi chúng ta có thể nghỉ ngơi thật tốt!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng chúng ta cũng không thể chỉ nghĩ cho mình, sau khi trở về lần này, cũng nên về xem sao rồi!" "Lão Hồ cậu nói đúng, chúng ta nên về xem, đến lúc đó mua cho mỗi nhà trong thôn một cái ti vi, để mọi người vui vẻ!" Nhưng ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, ngọn lửa của cây nến ở góc đông nam bỗng chuyển thành màu xanh lam.

Một luồng khí lạnh không biết từ đâu thổi tới.

“Lão Hồ, sao nến lại đổi màu rồi?” Bàn Tử nói nhỏ.

Chương 25

"Phụt!" Chưa kịp để Hồ Bát Nhất phản ứng, ngọn lửa xanh lam đó trực tiếp tắt ngấm, không có bất kỳ điềm báo nào.

"Không ổn!

Nến tắt rồi!" Sắc mặt Hồ Bát Nhất lập tức đại biến, vội vàng hét lên: "Bàn Tử, mau rời khỏi cái xác đó, cái xác đó có thể đã thi biến rồi!" Nói xong, hắn liền lăn mấy vòng về phía sau.

Bàn Tử nghe tiếng của lão Hồ, bất giác nhìn về phía thi thể.

Chỉ thấy cái xác vốn khô quắt, như được bơm hơi bỗng nhiên phình to ra, hai tay mọc ra những móng vuốt dài ngoằng, trông vô cùng đáng sợ.

Sau đó, cái xác trực tiếp đứng dậy, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Bàn Tử thấy cảnh này, cả người sợ hãi lùi lại liên tục.

"Mẹ ơi!

Chá thi rồi!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, cầm ba lô co giò chuẩn bị chạy xuống lầu.

Hắn không dám đối đầu với Tống Tử, cảnh tượng tên tướng quân ở núi Ngưu Tâm chá thi lần trước vẫn còn hiện rõ trong đầu hắn.

Tên Tống Tử đó, vung tay một cái là có thể hất hắn bay xa mấy mét, nếu không phải hắn da dày thịt béo, e là đã mất mạng ngay tại chỗ.

Bây giờ vị trí của họ là ở trong Cửu Tầng Yêu Lâu, trước đó Trương gia cũng đã nói nơi này chôn cất đều là quân vương của Ma

Quốc, thực lực của chúng chắc chắn càng không đơn giản.

"Lão Hồ, mau rút!" Bàn Tử hét lớn.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị xuống lầu, lại phát hiện con đường ban đầu không biết từ lúc nào đã bị chặn lại, điều này khiến Bàn Tử lập tức hoảng hốt.

"Lão Hồ, làm sao bây giờ, lối ra bị chặn rồi!" Hồ Bát Nhất liếc nhìn phía sau, rồi lại nhìn lên trên, vội nói: "Đi lên trên, trên đó có đường!" "Trương tiên sinh, ngài đi lên trước đi, ở đây tôi bọc hậu!" Sau đó, hắn không biết từ đâu tìm được một cái ghế, trực tiếp ném về phía thi thể.

Bàn Tử vừa thấy, cũng vội vàng quay đầu chạy lên lầu, hoàn toàn không dám nhìn về phía thi thể.

Còn Trương Dạ Ninh lúc này lại không đi, mà lặng lẽ đứng tại chỗ, mắt nhìn chằm chằm vào tên Tống Tử đó.

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này cũng không quan tâm nhiều nữa, chỉ có thể lao lên, hy vọng có thể chặn được tên Tống Tử này, lần này hắn không muốn có ai chết trước mặt mình nữa.

"Lão Hồ!

Đừng qua đó!" Bàn Tử quay đầu lại, phát hiện lão Hồ lại lao về phía tên Tống Tử, liền hét lớn một tiếng.

Nhưng lúc này đã không kịp nữa, Hồ Bát Nhất cầm móng lừa đen trực tiếp nhét vào miệng tên Tống Tử.

Tống Tử bị móng lừa đen đánh trúng, cả người dừng lại.

Ngay khi Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, tên Tống Tử bỗng gầm lên một tiếng, giận dữ ném móng lừa đen trong tay sang một bên, một đôi móng vuốt sắc bén trực tiếp chộp về phía cổ Hồ Bát Nhất, muốn

xé toạc cổ hắn ra.

"Xong rồi!" Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy một mùi hôi thối của xác chết ập đến, hắn biết hôm nay mình e là phải chết dưới tay tên Tống Tử này rồi.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị nhận lấy cái chết, Trương Dạ Ninh vốn đứng yên không động lúc này bỗng nhiên hành động, anh cầm Phù Ảnh, thân hình lóe lên đến trước mặt Hồ Bát Nhất, một kiếm chém đứt tay phải của tên Tống Tử.

Tống Tử lập tức hét lên một tiếng, cả người lùi lại mấy bước.

"Đây…" Hồ Bát Nhất mặt đầy kinh ngạc.

Đây rốt cuộc là vũ khí gì, sao lại sắc bén như vậy, lại có thể chém đứt một tay của Tống Tử.

Trương Dạ Ninh đứng trước mặt Tống Tử, mặt đầy khinh thường nói: "Chỉ là tàn dư của Ma Quốc, cũng dám giở trò trước mặt ta?" Nói xong anh liền tung một cước, toàn thân Tống Tử chấn động, cả cơ thể bay ngược ra sau, đập vào vách tường.

"Mẹ kiếp, một cước này của Trương gia chắc phải có lực đạo cả ngàn cân!" "Đây hoàn toàn không phải là sức mạnh của người thường!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hắn từng giao đấu với Tống Tử, tự nhiên biết sức mạnh của Tống Tử, đó là thứ mà đến đạn cũng không xuyên thủng được, Trương gia lại một cước đá bay nó?

Đây là khái niệm gì?

Tuy họ biết thế giới này có nhiều người tài giỏi, nhưng trẻ tuổi như Trương Dạ Ninh thì họ nghe cũng chưa từng nghe qua!

Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc không kém, một cước này mà là hắn,

e là sớm đã… Trương Dạ Ninh không để ý đến hai người, mà đi thẳng về phía Tống Tử.

Anh cầm linh kiếm Phù Ảnh, hoàn toàn không cho Tống Tử bất kỳ cơ hội thở dốc nào, một kiếm đâm thẳng vào đầu lâu của tên Tống Tử.

Một luồng sáng trắng lóe lên, đầu lâu của Tống Tử trực tiếp lăn xuống đất.

Toàn bộ quá trình, chỉ vỏn vẹn vài giây.

Thế là hết rồi sao?

Tống Tử trong tay Trương Dạ Ninh, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Bàn Tử trợn tròn mắt, hỏi: "Trời ơi, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lão Hồ cậu có nhìn rõ không?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Tôi chỉ cảm thấy một luồng sáng trắng, ngay sau đó đầu lâu của tên Tống Tử đã lăn xuống đất!" Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, từ lúc Trương Dạ Ninh dùng kiếm chém tay Tống Tử, hắn đã ngơ ngác.

Hắn hoàn toàn không thể hiểu được làm thế nào mà lại làm được như vậy.

Trương Dạ Ninh nhìn bộ dạng kinh ngạc của hai người, chỉ lắc đầu, sau đó anh đi đến trước mặt Tống Tử, chuẩn bị hấp thụ kinh nghiệm của tên Tống Tử này.

"Dung hợp tinh phách thi thể Ma Quân, nhận được 10 điểm thuộc tính công kích, 20 điểm thuộc tính phòng ngự, 5 điểm thuộc tính tốc độ!" Rất nhanh, Trương Dạ Ninh đã nhận được âm báo của hệ thống.

Lại tăng thêm 35 điểm thuộc tính, lại gần hơn một bước đến giai

đoạn tiếp theo.

Sau đó, Trương Dạ Ninh thu Phù Ảnh lại, nhìn cầu thang bên trên, nói: "Đi thôi, tiếp tục đi lên!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy Trương Dạ Ninh đi lên tầng bốn, liền liếc nhìn nhau.

Bàn Tử mở miệng hỏi: "Lão Hồ, cậu có nhận ra thanh kiếm Trương gia vừa dùng không?

Vừa rồi tôi mơ hồ nghe thấy một tiếng kiếm minh!" Hồ Bát Nhất suy nghĩ kỹ lại, nói: "Thanh kiếm của Trương tiên sinh trông có vẻ giống với danh kiếm Phù Ảnh trong truyền thuyết!" "Danh kiếm Phù Ảnh?

Đó là gì, rất lợi hại sao?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất đáp: "Danh kiếm Phù Ảnh là do thần rèn Âu Dã Tử chế tạo, đừng nói là Tống Tử, trong truyền thuyết, thanh kiếm này thậm chí có thể chém cả đá tảng!" Nghe những lời này, Bàn Tử ngẩn người.

Thanh kiếm trong tay Trương gia lại lợi hại đến vậy sao?

Phù Ảnh hắn không biết, nhưng Âu Dã Tử thì hắn quen thuộc, đó là nhân vật trong truyền thuyết, kiếm do ông ta đích thân rèn, chắc chắn không tầm thường!

Thân thủ lợi hại như vậy, bảo vật cũng có nhiều như vậy.

Bàn Tử đoán mò: "Lão Hồ, cậu nói xem Trương gia có phải là nhân vật cấp cao của Trương gia không?" Hồ Bát Nhất nói: "Rất có khả năng, thân thủ tốt như Trương tiên sinh, nhất định có địa vị quan trọng trong Trương gia, sau này chúng ta chỉ có thể kết giao với ngài ấy, tuyệt đối không thể để ngài ấy trở thành kẻ địch của chúng ta!" "Không sai, Trương gia là người không tệ, sau này theo ngài ấy cũng không tồi!" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất tuy có được truyền thừa của Mạc Kim nhất mạch, nội tình không tầm thường, nhưng nhánh của họ đến hắn cũng chỉ còn lại một mình hắn, mọi thứ đều phải tự mình mày mò.

Nếu không có người dạy, e là cả đời này hắn cũng khó có thành tựu lớn.

Mà Trương gia là một trong hai đại gia tộc, nội tình càng thâm hậu, nếu có may mắn được Trương tiên sinh chỉ điểm, con đường tu hành của hắn e là sẽ bớt đi rất nhiều đường vòng.

"Lão Hồ, chúng ta cũng mau lên đi, chúng ta lên lấy thêm ít bảo bối, cả đời này e là không cần phải lo nữa rồi!" Bàn Tử nói.

Chương 26

Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Đi thôi!" Sau đó, mấy người lại đi dạo ở mấy tầng trên, phát hiện ngoài tầng tám có một cỗ quan tài ra, mấy tầng còn lại đều là một vài bức bích họa, trên những bức bích họa này miêu tả một số bí văn từ mấy nghìn năm trước.

Mấy nghìn năm trước, quân vương Ma Quốc thông qua Tinh Tuyệt Quốc giáng lâm đại lục, Tinh Tuyệt Quốc vì thế mà trở nên vô cùng cường đại, Tinh Tuyệt nữ vương càng có được sức mạnh kinh khủng, một đôi ma nhãn là có thể khiến người ta rơi vào địa ngục.

Toàn bộ Tây Vực từ đó rơi vào sự thống trị của Tinh Tuyệt Quốc, Tinh Tuyệt Quốc nô dịch chúng nhân, tiếng ai oán khắp nơi, mấy trăm năm sau, vua Gesar xuất hiện từ hư không, dựa vào sức mạnh thần bí đã tiêu diệt sự thống trị của Tinh Tuyệt Quốc, và những thi thể Ma Quốc này cũng đều bị phong ấn tại đây.

"Không ngờ Tinh Tuyệt Quốc lại xảy ra chuyện như vậy, may mà có vua Gesar, nếu không hậu thế không biết sẽ ra sao!" Bàn Tử cảm khái.

Hồ Bát Nhất cũng đồng tình: "Đúng vậy, tu vi của vua Gesar thông thiên, diệt Ma Quân và Tinh Tuyệt Quốc, mới đổi lại được thái bình như ngày nay!" "Ha ha ha, đúng vậy, nhưng chúng ta bây giờ lấy bảo vật của Ma Quân, có phải cũng được coi là phò trợ chính nghĩa không?" Bàn Tử cười nói.

Hai người nói chuyện một hồi, cuối cùng dừng lại ở tầng tám của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Trang trí của tầng tám là xa hoa nhất, quách quan tài ở giữa được làm bằng ngọc thạch.

Trương Dạ Ninh nói: "Chủ nhân của cỗ quan tài này, hẳn là vị tướng lĩnh cao nhất của đám Ma Quân này!" Bàn Tử nói: "Vậy thì tốt quá, trong quách của ông ta chắc chắn có bảo bối đáng tiền hơn!

Chúng ta mau động thủ mở quan tài thôi!" Nói xong, không cần Hồ Bát Nhất nhắc nhở, hắn trực tiếp cầm một cây nến đến góc đông nam của mộ thất thắp lên.

"Bàn Tử, cậu…" Thấy bộ dạng này của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Trương Dạ Ninh đều cạn lời, khẩu vị của Bàn Tử này thật là lớn.

Trong ba lô đã nhét nhiều đồ như vậy rồi mà vẫn chưa thỏa mãn.

"Bàn Tử, cậu có thể có chút tiền đồ được không?" Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng không chịu nổi nữa, mở miệng bảo hắn kiềm chế một chút.

Bộ dạng này của Bàn Tử không biết Trương tiên sinh sẽ nhìn hắn thế nào.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, mau mở quan tài đi, chúng ta vào đây cũng được một lúc rồi!" Bàn Tử vốn bị lão Hồ nói vậy cảm thấy có chút uất ức, nhưng nghe thấy lời của Trương Dạ Ninh, lập tức phấn chấn trở lại.

Cười nói: "Vẫn là Trương gia hiểu tôi, biết tôi thích mở quan tài!" "He he, tôi đi lấy dụng cụ đây!" Nói xong, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thành thạo dùng dụng cụ mở quách ở giữa mộ thất.

Sau khi mở quách bằng ngọc này ra, bên trong còn có một lớp quan tài bằng gỗ, chất liệu gỗ vô cùng đặc biệt, trông giống như được làm từ Côn Luân Thần Mộc.

"Mẹ kiếp, chịu chơi thật, miếng gỗ này trông đã thấy đáng tiền rồi!" Bàn Tử kích động nói.

"Không ngờ thủ lĩnh Ma Quân này lại dùng Côn Luân Thần Mộc

làm quan tài, chậc chậc, thật là xa xỉ!" Hồ Bát Nhất cũng mặt đầy kích động, còn chưa mở quan tài, chỉ riêng cái quách này đã khiến họ liên tục kinh ngạc.

"He he, lão Hồ, chúng ta tiếp tục mở!" "Đừng vội, xem tình hình cây nến trước đã!" Hồ Bát Nhất nói.

Bàn Tử vội quay đầu lại, phát hiện cây nến ở góc đông nam đang cháy rất mạnh, hoàn toàn không có dấu hiệu tắt.

Quay đầu lại nói: "Lão Hồ, nến đang cháy tốt lắm!" Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, tạm thời an toàn, tiếp tục mở quan tài!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, gật đầu, vội vàng tiếp tục dùng dụng cụ cạy quan tài.

Nhưng khi họ động thủ mở quan tài bằng Côn Luân Thần Mộc này, lại phát hiện dù họ có dùng sức thế nào, phần nắp quan tài trên đó cũng không có chút dấu hiệu lỏng lẻo.

"Chết tiệt, cái quan tài này cứng thật, lão Hồ cậu lui ra một chút, hôm nay Bàn gia đây dù có đập cũng phải đập nó ra!" Nói rồi, Bàn Tử xoa xoa tay, hít một hơi thật sâu, cầm xẻng công binh hung hăng bổ xuống.

"Keng!" Xẻng công binh gõ vào quan tài phát ra một tiếng vang lớn, Bàn Tử chỉ cảm thấy tay tê dại, lại gần xem, phát hiện quan tài Côn Luân Thần Mộc vẫn không có một vết xước nào.

"Cái này!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng phát hiện vấn đề của quan tài, dù chất liệu gỗ này có quý giá đến đâu, một xẻng của Bàn Tử sao có thể không để lại dù chỉ một vết xước.

Trương Dạ Ninh nói: "Khoan đã, để tôi xem!" Nói xong, Trương Dạ Ninh đến gần quan tài Côn Luân Thần Mộc, dùng tay chạm vào quách, phát hiện trên quách có một lớp huyết khí mỏng, nếu không

nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện.

Chẳng trách đòn tấn công của Bàn Tử không có tác dụng gì với cái quách này, hóa ra thủ lĩnh Ma Quân này để bảo vệ quách của mình, đã thiết lập một lớp rào cản trên đó.

Trương Dạ Ninh nói: "Trên này có một lớp rào cản, dùng sức mạnh không mở được đâu." Bàn Tử nghe vậy, lập tức sốt ruột, nói: "Trương gia, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trương Dạ Ninh liếc nhìn cái quách, hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ là một lớp rào cản thôi mà, phá ra là được!" Lớp rào cản trên quan tài Côn Luân Thần Mộc tuy chắc chắn, nhưng đối với người sở hữu Phù Ảnh như anh thì chỉ là một miếng sắt vụn, dễ dàng chém ra.

Thế là, Trương Dạ Ninh trực tiếp lấy linh kiếm Phù Ảnh ra.

Phù Ảnh lóe lên ánh sáng trắng, kiếm ảnh trực tiếp rơi xuống quan tài Côn Luân Thần Mộc, lớp rào cản "Rắc" một tiếng vỡ tan, thậm chí cả nắp quan tài cũng bị luồng sức mạnh này hất bay.

Cảnh này dọa Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không nhẹ.

Mẹ nó đây chỉ đơn giản là danh kiếm thôi sao?

Nếu nói là Đồ Long bảo đao họ cũng tin, điều này cũng quá kinh khủng rồi.

Vừa rồi hắn dùng sức như vậy mà quan tài không có một vết hằn, Trương Dạ Ninh chỉ nhẹ nhàng vung một cái, quan tài đã bị mở ra?

Sau khi quan tài Côn Luân Thần Mộc được mở ra, bên trong là một thi thể màu đỏ, trên thi thể cũng đeo mặt nạ, tương tự với mặt nạ ở tầng ba, chỉ có điều mặt nạ của nó màu vàng, trông chất liệu như được làm bằng vàng!

"Phụt!" Đúng lúc này, cây nến vốn đang cháy mạnh bỗng nhiên tắt ngấm, cả mộ thất đột nhiên trở nên âm u lạnh lẽo.

Ngay sau đó, thi thể màu đỏ kia mắt bừng sáng, cả người đột ngột đứng dậy, tiếp theo đó xung quanh bỗng nổi lên một trận gió âm!

Ánh mắt Trương Dạ Ninh ngưng tụ, không ngờ thủ lĩnh Ma Quân này lại trực tiếp khởi thi.

Hơn nữa xem bộ dạng của nó, tuyệt đối không tầm thường!

Tống Tử màu đỏ, đâu phải Tống Tử bình thường trước đó có thể so sánh, Trương Dạ Ninh đoán rằng tên Tống Tử này ít nhất đã sống được ba nghìn năm, thực lực e là đã tương đương với Vĩnh Sinh Cảnh.

"Mẹ kiếp, sao đột nhiên lại chá thi rồi?" "Chúng ta chưa lấy cái gì cả mà!" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất nói: "Trương tiên sinh cưỡng chế phá vỡ lớp rào cản, dường như đã kích hoạt cạm bẫy!" "Tên Tống Tử này toàn thân lông đỏ, chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn tên Tống Tử gặp ở tầng ba, hai chúng ta đối đầu với nó e là hoàn toàn không có sức chống cự!" Bàn Tử nghe vậy, Hồng Mao Tống Tử này lại kinh khủng đến thế, lập tức hoảng sợ nhìn Trương Dạ Ninh, nói: "Trương gia, ngài có đối phó được không?" Trương Dạ Ninh không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn Hồng Mao Tống Tử.

Sau đó, anh trực tiếp cầm Phù Ảnh lao tới va chạm với Hồng Mao Tống Tử, kiếm Phù Ảnh chạm vào người Tống Tử phát ra tiếng ma sát, tuy có thể để lại vài vết xước, nhưng không chí mạng, từ đó có thể suy ra tên Tống Tử này mạnh đến mức nào.

Nếu là người bình thường đối phó với nó, e là cầm lựu đạn cũng chưa chắc phá được phòng ngự của nó.

Nhưng bây giờ nó đối đầu với Trương Dạ Ninh, cũng chỉ có thể bị hành hạ.

Thuộc tính công kích hiện tại của Trương Dạ Ninh đã đạt 245 điểm, cao hơn người bình thường đến 235 điểm, cộng thêm 2 lần chiến lực gia trì từ huyết mạch có thể đạt đến 490 điểm, lại thêm linh kiếm Phù Ảnh, anh có thể trong nháy mắt bộc phát ra thực lực cao hơn cảnh giới của mình một đoạn!

Điều này vô cùng đáng sợ.

"Keng!" Khắc sau, thân hình Trương Dạ Ninh lóe lên, né được đòn tấn công của Hồng Mao Tống Tử, một cước Khôi Tinh Thích Đấu trực tiếp đá vào người Tống Tử, sức mạnh phát huy đến cực hạn.

"Ầm!" Thân thể Hồng Mao Tống Tử phát ra một tiếng trầm đục, ngay sau đó bay ngược về phía bức tường phía sau, cuối cùng đập mạnh vào tường, bức tường lập tức lõm vào một mảng lớn, có thể thấy một cước này của Trương Dạ Ninh lực đạo lớn đến mức nào.

Khôi Tinh Thích Đấu vốn là lợi dụng kỹ xảo của cơ thể để tăng sức bộc phát trong nháy mắt, cộng thêm huyết mạch gia trì của Trương Dạ Ninh, Tống Tử sao có thể đỡ được.

Nó lập tức quỳ sụp xuống đất, cả người như sắp nứt ra.

Nhưng Trương Dạ Ninh sao có thể tha cho Hồng Mao Tống Tử như vậy, lập tức cầm kiếm Phù Ảnh nhân lúc Tống Tử suy yếu, một kiếm chém đầu nó!

Mọi chuyện diễn ra cực nhanh!

Giống như trước, lại là một trận thảm sát một chiều!

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại một lần nữa ngây người, họ không biết phải nói gì.

Điều này thực sự quá lợi hại.

Thực lực của Trương Dạ Ninh rốt cuộc mạnh đến đâu?

Hồng Mao Tống Tử này ngay cả phản kháng cũng không làm được?

Chương 27

Sau khi giết chết Hồng Mao Tống Tử này, Trương Dạ Ninh cũng lập tức tiến lên, tiến hành công việc thu dọn, dung hợp tinh phách của thi thể này.

"Dung hợp thi thể thủ lĩnh Ma Quân, nhận được 15 điểm thuộc tính công kích, 10 điểm thuộc tính phòng ngự, 30 điểm thuộc tính tốc độ!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng có chút kích động.

Không ngờ thi thể của thủ lĩnh Ma Quân này lại có thể tăng nhiều thuộc tính tốc độ như vậy.

Lần này thật sự là hời to rồi!

Sau khi tốc độ tăng thêm 30 điểm, hắn cũng cảm nhận được thực lực bản thân đã nâng cao, bèn vội vàng kiểm tra lại thuộc tính của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 260 (Người thường 10, huyết mạch cộng thêm gấp 2) Phòng ngự: 250 (Người thường 10, huyết mạch cộng thêm gấp 2) Tốc độ: 240 (Người thường 10, huyết mạch cộng thêm gấp 2) Cảnh giới: Ngự Khí Cảnh (Để lên giai đoạn tiếp theo cần Thiên Xà Nhãn, Thần Mộc Tâm.

Giới hạn thuộc tính là 300) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +2 Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích,

linh kiếm Phù Ảnh, Quỷ Tỳ, bản đồ Tinh Tuyệt Cổ Thành, Huyết Tinh Giới...

Thấy thuộc tính của mình tăng lên không ít, Trương Dạ Ninh trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, hiện tại ba thuộc tính cơ bản của hắn đã gần đạt đến giới hạn, chỉ còn thiếu Thiên Xà Nhãn và Thần Mộc Tâm.

Đợi sau khi vào Tinh Tuyệt Cổ Thành thu thập đủ hai thứ này, hắn sẽ có thể đột phá lên Vĩnh Sinh Cảnh.

Một khi đạt đến Vĩnh Sinh Cảnh, không chỉ tuổi thọ của hắn có thể tăng lên gấp mấy lần, mà hắn còn có thể vận dụng linh khí để tạm thời bay lượn.

Điều này đối với hắn mà nói vô cùng hữu dụng.

Thử nghĩ xem, sau khi có thể bay, lúc vào lăng mộ thám hiểm, gặp địa hình hiểm trở cứ trực tiếp bay qua là được, cần gì phải tốn công tốn sức đi tìm đường khác?

Sau đó, Trương Dạ Ninh thu lại giao diện thuộc tính hệ thống, nhìn thi thể của thủ lĩnh Ma Quân càng lúc càng hài lòng.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ghé lại, thấy Trương Dạ Ninh đang cười với thi thể của thủ lĩnh Ma Quân, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Trương gia, anh sao vậy?" Trương Dạ Ninh bị nhắc nhở, lập tức hoàn hồn, nói: "Khụ khụ, các cậu mau soát đồ trên người hắn đi, soát xong thì chúng ta rời khỏi đây!" Nghe câu này, mắt Bàn Tử lập tức sáng rực lên, nói: "Được thôi!

Năm phút, à không, hai phút là tôi có thể gom hết ngọc ngà vàng bạc này về!" Trương Dạ Ninh thấy bộ dạng tham tiền của gã thì khẽ lắc đầu, đứng một bên yên lặng chờ đợi.

Hai phút sau, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vác những chiếc ba lô căng phồng trên lưng, rõ ràng đã vơ vét sạch sẽ.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn ba lô sau lưng họ, nói: "Các cậu vẫn nên lấy đồ ra đi, như thế này quá lộ liễu rồi." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, nhìn nhau, vẻ mặt ngây ra.

Sau đó Trương Dạ Ninh giải thích cho họ một chút, cuối cùng cất đồ của cả hai vào trong Huyết Tinh Giới của mình.

Dù sao thì đồ đạc cũng quá nhiều, nếu họ cứ thế này đi ra ngoài, ai nhìn cũng thấy có vấn đề.

Sau khi ra khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu, Hồ Bát Nhất bảo Bàn Tử mang theo thi thể bên ngoài, dù sao đây cũng là thứ mà kim chủ luôn tìm kiếm, giao cho cô ta biết đâu lại nhận được một khoản thù lao không nhỏ.

Mặc dù lần này họ đã thu được không ít đồ tốt, nhưng ai lại chê tiền nhiều chứ?

Có thêm bao nhiêu cũng không đủ!

Vác thi thể đi chưa được vài bước, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng "ầm" cực lớn, sau đó là một tràng tiếng súng "đát đát đát", khiến Bàn Tử và Hồ Bát Nhất giật nảy mình. "Mẹ nó, bên ngoài có chuyện gì thế?

Sao tự nhiên lại có tiếng súng?" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất nói: "Không ổn, chắc là có chuyện rồi, chúng ta mau quay lại!" Sau đó Trương Dạ Ninh dẫn hai người vội vàng đi ra ngoài, dù sao cô Shirley Dương mời hắn gia nhập đội khảo cổ, cô ta vẫn chưa thể chết được.

Vì Trương Dạ Ninh đi gấp, trên đường không có Hỏa Biểu Trùng đuổi theo, nên họ rất nhanh đã lao ra khỏi hang núi, trở lại vị trí ban đầu.

Khi trở lại đây, xung quanh đã là một mớ hỗn độn, không còn dáng

vẻ như trước.

Trên mặt đất đâu đâu cũng là nước đọng, một con quái vật khổng lồ đang nổi trên mặt nước giao chiến với nhóm giáo sư Trần ở bờ đối diện. "Trời ơi, con cóc to thế!" Bàn Tử kinh ngạc hô lên. "Đây là Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử!

Đầu nó tuy giống cóc, nhưng thân lại giống cá sấu không đầu!" "Không ngờ nơi này lại xuất hiện loại sinh vật này!" Hồ Bát Nhất giải thích.

Con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này rất lớn, dài đến mười mấy mét, trông vô cùng đáng sợ. "Trương gia, bây giờ chúng ta làm sao đây?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh nhìn về phía trước, con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này đã sống gần vạn năm, lớp da của nó sớm đã tiến hóa trở nên vô cùng cứng rắn, đạn thường làm sao có thể gây thương tổn cho nó?

Con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này quanh năm sống trong điều kiện nhiệt độ thấp, bây giờ bị làm phiền, nổi lên mặt nước cảm nhận được nhiệt độ mặt đất gần đó quá cao, trở nên vô cùng điên cuồng, quấn lưỡi phóng loạn xạ vào đám đông. "Ca Oa!" một người lính già đột nhiên hét lớn.

Trương Dạ Ninh và những người khác vội vàng nhìn sang, chỉ thấy cả người Ca Oa bị lưỡi của con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử quấn lấy.

May mà lưỡi của con quái vật này không có răng, nếu không Ca Oa bây giờ làm gì còn mạng.

Phía sau Ca Oa, hai người lính già thấy tình hình khẩn cấp, lập tức lao tới, cùng nhau hợp sức, một trên một dưới banh cái miệng lớn của

Bá Vương Kỳ Nhông ra, dù thế nào cũng không thể để Ca Oa bị nó nuốt chửng.

Ngay sau đó, hai người lính này rút dao găm ra, điên cuồng đâm vào lưỡi của Bá Vương Kỳ Nhông.

Con quái vật bị thương trong miệng, gầm lên một tiếng giận dữ, lưỡi vung lên, quăng cả hai người lính bay xa mấy mét!

Sau đó, con Bá Vương Kỳ Nhông lại duỗi lưỡi tấn công ba người họ, dường như không định tha cho họ. "Không ổn, họ gặp nguy hiểm rồi!" Bàn Tử nói. "Bàn Tử, cậu vác thi thể đi, tôi đi!" Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Thế nhưng hai người còn chưa nói xong, Trương Dạ Ninh bên cạnh đã hành động.

Thân hình hắn cực nhanh, trong vài hơi thở đã đứng trên đầu Bá Vương Kỳ Nhông, sau đó trực tiếp rút kiếm Phù Ảnh ra, một kiếm chém đứt lưỡi nó làm đôi. "Gào!" Bá Vương Kỳ Nhông đau đớn kêu thảm một tiếng, ngay sau đó điên cuồng vung đuôi đập loạn xạ, trong chốc lát cả hang động bị nước sông bắn tung tóe. "Trương tiên sinh!" "Là Trương tiên sinh đã trở về!" Shirley Dương và những người khác lúc này cũng đã nhìn rõ người đang đứng trên mình con Bá Vương Kỳ Nhông, trong khoảnh khắc này, họ đều cảm thấy dáng người của Trương Dạ Ninh thật cao lớn, vững chãi!

Anh ta như một vị cứu tinh xuất hiện trước mắt họ.

Cảnh Trương Dạ Ninh đối phó với Hỏa Biểu Trùng dường như mới vừa xảy ra, trong chốc lát, tất cả họ đều tin rằng Trương Dạ Ninh có thể giải quyết được con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này. "Gào!" Không lâu sau, Bá Vương Kỳ Nhông dường như cảm nhận được Trương Dạ Ninh đang đứng trên người mình, liền gầm lên một tiếng giận dữ, cả cơ thể đột ngột lao lên trên. "Trương tiên sinh,

cẩn thận!" Shirley Dương thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Trương Dạ Ninh làm sao không nhìn ra ý đồ của Bá Vương Kỳ Nhông, ngay khoảnh khắc cơ thể nó sắp đâm vào vách đá, thân hình hắn đột nhiên lóe lên, đã đến bên dưới con quái vật.

Sau đó Trương Dạ Ninh không chút do dự, trực tiếp một kiếm cắt cổ, cái đầu khổng lồ cứ thế bị hắn chém rụng.

Rồi hắn trực tiếp dung hợp tinh phách của con Bá Vương Kỳ Nhông này. "Dung hợp tinh phách Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử, nhận được 10 điểm công kích, 10 điểm phòng ngự, 5 điểm tốc độ!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh hơi kinh ngạc, không ngờ con Bá Vương Kỳ Nhông này chỉ cho được ít điểm thuộc tính như vậy.

Chương 28

Còn phía Shirley Dương, tất cả đều chết lặng nhìn cảnh này.

Trương tiên sinh này cũng quá mạnh rồi, lớp da mà ngay cả đạn cũng không xuyên thủng được, cứ thế bị anh ta chém một kiếm là xong?

Thấy vậy, tất cả mọi người đều không khỏi hít một hơi khí lạnh. "Ầm ầm ầm!" Thế nhưng ngay lúc mọi người còn đang kinh ngạc, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, dường như là âm thanh đá núi nứt ra.

Trương Dạ Ninh nói: "Không ổn, nơi này sắp sập rồi, mau đi thôi!" "Đi!" Shirley Dương nghe Trương tiên sinh lên tiếng, vội vàng giục những người khác đi.

Họ không ngờ cú va chạm vừa rồi của Bá Vương Kỳ Nhông lại làm nứt cả đá trên đỉnh đầu.

Thế là mọi người vội vàng rút lui, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ngay khi họ vừa rời khỏi hang động, hang động "ầm" một tiếng rồi sập xuống.

Mọi người quay đầu lại nhìn, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, nếu chậm một chút thôi, họ đã bị chôn sống rồi. "Trương tiên sinh, lần này cảm ơn anh nhiều!" Shirley Dương đi đến trước mặt Trương Dạ Ninh, nói với vẻ mặt phức tạp.

Bất kể là lần thoát hiểm này hay là thi thể và ghi chép của cha cô, đều là công lao của Trương tiên sinh.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ bảo cô đừng để ý, dù sao hắn đã nhận Thiên Niên Huyết Liên, đây là những việc nên làm. "Hù

hù hù!" Lúc này bên ngoài đột nhiên nổi lên một trận gió, lạnh đến mức khiến người ta run cầm cập. "Không ổn, bão tuyết sắp đến rồi, mọi người mau rời khỏi đây!" Giáo sư Hách hét lên với mọi người.

Shirley Dương nói: "Trương tiên sinh, chúng ta đi mau thôi!" Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu, giờ đã nổi gió lớn, bão tuyết sẽ ập đến ngay lập tức.

Thế là mọi người lập tức rời khỏi khe núi, không lâu sau khi họ rời đi, sông băng bắt đầu lỏng ra, tuyết bắt đầu đổ xuống dữ dội.

May mà họ rút lui kịp thời, nếu không đã gặp nguy hiểm rồi.

Rời khỏi sông băng, mọi người đến bộ đội vũ trang địa phương để tạm thời nghỉ ngơi.

Đến đây, Shirley Dương cử người đưa thi thể cha cô về nước Mễ, sau đó nói với Trương Dạ Ninh: "Trương tiên sinh, lần này thật sự cảm ơn anh." Trương Dạ Ninh nói: "Cô nên cảm ơn Bàn Tử." Shirley Dương nói: "Tôi đã trả cho họ thù lao tương xứng, tôi biết nếu không có anh giúp đỡ, họ không thể mang về thi thể và ghi chép của cha tôi được." Đối với điều này, Trương Dạ Ninh không trả lời nhiều.

Shirley Dương thấy Trương Dạ Ninh không nói nhiều, cũng biết điều mà rời đi.

Dù thế nào đi nữa, lời cảm ơn của cô là điều nên làm.

Giờ đây thi thể và ghi chép của cha đã tìm thấy, tiếp theo là phải đến Tinh Tuyệt Cổ Thành để điều tra về lời nguyền.

Sau khi về phòng, Shirley Dương bắt đầu nghiên cứu ghi chép của cha mình, thông qua đó, cô biết được rất nhiều chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đồng thời cũng biết được con đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đó chính là Tư Độc Ám Hà, tìm được con sông này cũng đồng nghĩa

với việc tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Shirley, em có ở trong đó không?

Có tiện để tôi vào không?" Lúc này, bên ngoài cửa phòng Shirley Dương vang lên tiếng của giáo sư Trần. "Chú Trần!" Shirley Dương nghe thấy giọng của giáo sư Trần, cũng vội vàng đứng dậy ra mở cửa.

Giáo sư Trần từ từ bước vào từ ngoài cửa, nói: "Shirley, trong ghi chép của cha em có ghi lại cách tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành không?" Shirley Dương đưa cuốn sổ ghi chép trên bàn cho giáo sư Trần.

Giáo sư Trần nhìn thoáng qua, có chút không thể tin nổi nói: "Giống hệt như lời Trương tiên sinh nói, mấu chốt của Tinh Tuyệt Cổ Thành là Tư Độc Ám Hà!" Nghe lời của giáo sư Trần, Shirley Dương vô cùng kinh ngạc, cuốn sổ này rõ ràng không có dấu vết bị mở lại, Trương tiên sinh làm sao biết được?

Cô vội hỏi: "Chú Trần, Trương tiên sinh đã nói nguyên văn thế nào ạ?" Giáo sư Trần nhận lấy tách trà Shirley Dương đưa tới, uống vài ngụm rồi nói: "Để tôi nghĩ xem, Trương tiên sinh nói Tư Độc Hà là sông mẹ của Tinh Tuyệt Cổ Thành, quốc gia được xây dựng ven sông, mấy nghìn năm sau mới biến thành sông ngầm, vì vậy muốn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành thì phải tìm được Tư Độc Ám Hà." Nói đến đây, giáo sư Trần lại không khỏi cảm khái: "Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, Trương tiên sinh thật là kỳ nhân!

Lại có thể hiểu biết sâu sắc về lịch sử Tinh Tuyệt Cổ Thành như vậy, ngay cả tôi cũng không bằng anh ấy!" Shirley Dương gật đầu, nói: "Đúng là lợi hại, không ngờ Trương tiên sinh lại có nghiên cứu sâu về lịch sử như vậy!" Giáo sư Trần nói: "Phải rồi Shirley, em tìm được một kỳ nhân như vậy ở đâu thế, sau khi chuyện này kết thúc, tôi nhất định phải đến tận nhà cảm ơn!" Shirley Dương nói: "Cái này

cũng là do tình cờ thôi ạ, lần trước ở một nhà hàng ở Đế Đô, em vô tình gặp được Trương tiên sinh và em gái của anh ấy là Trương Nhược Ngưng.

Lúc đó Trương tiên sinh đi nhanh quá, em không theo kịp.

Sau này phải thông qua em gái anh ấy em mới biết được Trương tiên sinh!" Nghe vậy, giáo sư Trần có chút kinh ngạc nói: "Trương tiên sinh còn có em gái nữa sao?" Shirley Dương gật đầu, nói: "Là em họ của anh ấy, em họ của anh ấy cũng rất lợi hại, ở Đế Đô rất nổi tiếng!" Giáo sư Trần không khỏi cảm thán một tiếng: "Đúng là kỳ nhân, chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này có Trương tiên sinh ở đây, tôi tin rằng chúng ta nhất định sẽ thu hoạch được nhiều!" Hôm sau, mọi người nghỉ ngơi một đêm tại bộ đội vũ trang rồi lên tàu hỏa đi Tân Cương.

Tàu hỏa lao đi vun vút, một ngày sau, họ đã đến đích.

Sau đó họ lại chuyển xe, đến sa mạc Taklamakan.

Để có thể nhanh chóng đến Bostan, giáo sư Trần đã dùng giấy tờ để tìm một ông lão tên là An Lực Mãn làm người dẫn đường ở địa phương.

Ông lão An Lực Mãn lúc đầu thế nào cũng không chịu dẫn họ vào sa mạc, nói rằng bây giờ là mùa gió, vào sa mạc Hồ Đại sẽ trách tội họ.

Cuối cùng Trương Dạ Ninh nói chuyện thân thiện với ông ta vài câu, không ngờ ông lão lập tức thay đổi thái độ, ngược lại còn cười toe toét thúc giục họ mau chóng lên đường.

Thực ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách An Lực Mãn, sa mạc vào mùa gió chẳng khác nào sa mạc tử thần, chỉ cần một chút bất cẩn là sẽ không bao giờ ra được nữa.

Sau khi mọi người đã chuẩn bị xong, tất cả cũng lên đường tiến vào sa mạc.

Trương Dạ Ninh nhìn sa mạc xa xăm, trong lòng khẽ động, Tinh Tuyệt Cổ Thành được chôn vùi trong sa mạc này.

Hai vật phẩm cuối cùng hắn cần để thăng cấp cũng đều ở đây, đợi hắn có được chúng, hắn sẽ có thể đột phá lên Trường Sinh Cảnh.

Đây là mục đích chính của Trương Dạ Ninh trong chuyến đi này, nếu không phải vì lý do này, hắn cũng sẽ không dễ dàng đồng ý lời đề nghị của Shirley Dương.

Trên đường, Vương Bàn Tử lén lút hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương gia, anh nói xem trong Tinh Tuyệt Cổ Thành có nhiều bảo bối không?" Trương Dạ Ninh nói: "Hơn hai nghìn năm trước, Tinh Tuyệt quốc là một siêu cường quốc ở Tây Vực, tương truyền vàng bạc châu báu bên trong có thể chất thành một ngọn núi!" "Trời ơi, thật hay giả vậy?" Vương Bàn Tử nghe vậy, mắt sáng rực lên, một ngọn núi vàng, nếu gã có được nó, chẳng phải lần này gã phát tài to rồi sao?

Đến lúc đó gã sẽ xây một ngôi nhà bằng vàng, rồi cưới thêm mấy bà vợ, hắc hắc.

Nói rồi, Vương Bàn Tử tự mình chìm vào ảo tưởng.

Thế nhưng lúc này Trương Dạ Ninh nói: "Bàn Tử, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tuyệt đối không được động vào đồ vật lung tung, nếu không đến lúc đó tôi cũng không cứu được cậu đâu!" Bàn Tử nghe vậy liền vỗ ngực đảm bảo: "Yên tâm đi, Trương gia!" Tuy mọi người không nói, nhưng Bàn Tử cũng biết, lần ở Cửu Tầng Yêu Lâu là do gã bất cẩn chọc phải Hỏa Biểu Trùng.

Nếu không phải Trương gia ra tay, bọn họ làm gì còn mạng, chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, không có lệnh của Trương

gia, gã tuyệt đối không dám động lung tung.

Thấy Bàn Tử đã đảm bảo, Trương Dạ Ninh cũng không nói thêm gì nữa.

Đoạn đường đầu tiên vào sa mạc là xuất phát từ Bostan về phía tây nam, đi dọc theo sông Khổng Tước.

Sông Khổng Tước chảy sâu vào trong Taklamakan, đoạn đường này họ đi khá an toàn, thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi ngắm cảnh ven đường.

Ba ngày sau, họ đi hết đoạn đường này, đến bên trong "Hắc Sa Mạc".

Ông lão An Lực Mãn nói "Hắc Sa Mạc" là do Hồ Đại tạo ra để trừng phạt những kẻ ngoại đạo tham lam, bên trong tuy có vô số bảo vật, nhưng chỉ cần bạn lấy đi một đồng xu vàng, bạn sẽ bị lạc đường trong đó, cuối cùng mãi mãi ở lại đó.

Đương nhiên, đối với lời nói của An Lực Mãn, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và những người khác rõ ràng là không tin.

Bây giờ là thời đại nào rồi, ai còn tin những chuyện này.

An Lực Mãn vốn định mở miệng thuyết giáo đám thanh niên này, nhưng khi nhìn thấy Trương Dạ Ninh thì lập tức nuốt lời lại.

Họ hiện đang ở trong một vùng sa mạc lưu động, địa hình ở đây thay đổi rất nhanh, về cơ bản là mỗi ngày một vẻ.

Mọi người đi đường cả ngày, cũng chỉ mới đi được một nửa chặng đường nhỏ.

Chương 29

Vì vậy, gần tối, giáo sư Trần đề nghị mọi người nghỉ ngơi một đêm.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại ngăn mọi người lại, nói: "Ngày mốt ở đây sẽ có bão cát đen, mọi người vất vả một chút, đi xuyên đêm đi, nếu không đến lúc đó sẽ nguy hiểm." Là một người xuyên không, Trương Dạ Ninh nhớ rằng mọi người đã gặp phải bão cát đen sau ba ngày vào "Hắc Sa Mạc", nếu không phải lúc nguy cấp họ tìm được một ngôi miếu đổ nát, e rằng đã bị chôn vùi trong bão cát.

Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, mọi người không có ý kiến gì, thế là lại nhấc những chiếc ba lô đã đặt xuống lên.

Đối với lời nói của Trương Dạ Ninh, họ vẫn khá tin tưởng, dù sao anh ta đã nhiều lần đoán trước được tương lai.

An Lực Mãn thấy mọi người tin tưởng Trương Dạ Ninh như vậy, không khỏi lẩm bẩm một câu: "Thật là, ý đồ của Hồ Đại làm sao mà ngươi có thể đoán được, vả lại chúng ta cũng không lấy bảo vật, làm sao có thể bị trừng phạt?" Bàn Tử tỏ vẻ bất mãn với lời nói của An Lực Mãn, nói: "Ông lão này, Trương gia là người mà ông có thể bình luận sao?" Bàn Tử vừa nói vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía An Lực Mãn.

An Lực Mãn bị nhìn như vậy, trong lòng lẩm bẩm một câu: Không ngờ cậu trai này thính tai thật.

Sau đó ông ta nói: "Được rồi, tôi sai rồi, tôi ngậm miệng đây!" Sau đó mọi người tiếp tục đi, đi đến tận nửa đêm mới dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Cứ như vậy, những buổi tối tiếp theo họ đều đi thêm vài tiếng

đồng hồ, đến sáng ngày thứ ba thì đến di tích Tây Dạ Cổ Thành, rút ngắn được nửa ngày thời gian.

Họ đã tìm trước một ngôi nhà tương đối còn nguyên vẹn trong Tây Dạ Cổ Thành, rồi tạm thời đóng quân ở đó.

Gần chiều, thời tiết vốn quang đãng đột nhiên trở nên mù mịt, những con lạc đà buộc bên ngoài nhà như cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, con nào con nấy ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi dây trói để chạy trốn.

An Lực Mãn lúc này cũng phát hiện ra sự bất thường của thời tiết bên ngoài, ông ta mở cửa vừa mới bước ra, đã cảm thấy một trận cuồng phong ập vào mặt.

Sắc mặt ông ta lập tức trở nên khó coi, sau đó lại nhìn Trương Dạ Ninh với vẻ không thể tin nổi, trong lòng lẩm bẩm: "Tiểu huynh đệ này, chẳng lẽ là thần tiên, lại có thể nói đúng thật!" Sau khi An Lực Mãn trở về nhà, chưa đầy nửa tiếng sau, bão cát đen đã ập đến.

Ngay sau đó, ngoài cửa vang lên tiếng gió đập vào cửa gỗ, vô cùng chói tai.

Cửa gỗ có chút cũ nát, trên đó có vài vết nứt, nhìn qua khe nứt ra ngoài, chỉ thấy cát vàng bay mù mịt, đâu đâu cũng là một màu vàng sẫm.

Mọi người nhìn ra cơn bão tuyết ngoài cửa, chỉ cảm thấy một trận sợ hãi, nếu không phải nhờ Trương Dạ Ninh, lúc này họ e rằng đã bị chôn vùi trong cát vàng rồi.

An Lực Mãn đột nhiên quỳ ngồi trước cửa gỗ, miệng lẩm bẩm cảm ơn Hồ Đại, cảm ơn Chân Chủ đã cho họ thoát khỏi tai họa.

Bàn Tử thấy vậy liền đi tới đá một cái, mắng: "Lão già chết tiệt này, đến bây giờ còn cảm ơn cái gì Hồ Đại của ông, ông có còn chưa

rõ tình hình không?

Ông mà còn lạy nữa, tin tôi bây giờ ném ông ra ngoài không!" An Lực Mãn nghe vậy, vội vàng đứng dậy, nhìn Trương Dạ Ninh nói: "Cảm ơn Trương tiểu... cảm ơn Trương tiên sinh!" Trương Dạ Ninh đối với điều này chỉ xua tay, không hề để ý.

Shirley Dương phát hiện dưới tường bên ngoài nhà mọc đầy cỏ sa mạc, sau đó cô cẩn thận thò ra ngoài, lấy một ít về đốt một đống lửa nhỏ.

Đống lửa nhỏ từ từ cháy lên, căn phòng vốn tối om lập tức được ánh lửa chiếu sáng.

Đang lúc mọi người sưởi ấm quanh đống lửa, Diệp Diệc Tâm bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng, rồi nhảy dựng lên, sau đó ngồi phịch xuống đất, kinh hãi chỉ vào một góc tường.

Mọi người vội vàng nhìn theo hướng tay Diệp Diệc Tâm chỉ, chỉ thấy ở góc tường đó đang có một thi thể khô. "Thi thể khô?" Giáo sư Hách lắc đầu, nhìn Diệp Diệc Tâm nói: "Tiểu Diệp à, em là người học khảo cổ, nhìn thấy một cái thi thể khô mà cũng làm ầm lên à?" Diệp Diệc Tâm bị giáo sư Hách nói vậy cũng vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi giáo sư Hách, giác ngộ tư tưởng của em thấp quá!" "Được rồi được rồi, mau chôn cái thi thể này đi!" Giáo sư Hách nói.

Sau đó Tát Đế Bằng nhanh nhẹn đào một cái hố ở góc tường, không ngờ mới đào được vài nhát, đã đụng phải đá.

Phải biết họ đang ở trong sa mạc, cát trên mặt đất ít nhất cũng phải dày vài mét, sao lại nhanh chóng xuất hiện đá như vậy?

Ngay sau đó mọi người cũng đến giúp đào xuống, không lâu sau, một cái đầu tượng đá hiện ra trước mắt mọi người.

Đây là một cái đầu màu đen, dài đến nửa mét, ngũ quan vô cùng

không cân đối, đôi mắt chiếm tỷ lệ rất lớn trên toàn bộ ngũ quan.

Giáo sư Trần nhìn kỹ pho tượng đá này, nhất thời không nhớ ra là thời nào, bèn hỏi giáo sư Hách: "Ái Quốc à, ông còn nhớ đây là gì không?" Giáo sư Hách đeo kính, đến gần pho tượng đá, đang chuẩn bị nghiên cứu thì Trương Dạ Ninh đột nhiên nói: "Đây là Cự Đồng Thạch Tượng, bên dưới pho tượng còn khắc Quỷ Động Văn!" "Quỷ Động Văn?" Nghe thấy loại văn tự này, giáo sư Trần vô cùng kích động.

Họ đã phát hiện ra Quỷ Động Văn, cũng đồng nghĩa với việc họ không còn xa Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa.

Sau đó giáo sư Trần bảo mọi người cùng nhau đào xuống, không lâu sau, một pho tượng đá hoàn chỉnh hiện ra trước mắt mọi người.

Bên dưới pho tượng quả nhiên có khắc một số Quỷ Động Văn, nhưng những Quỷ Động Văn này có cấu trúc phức tạp, ngay cả giáo sư Trần đã nghiên cứu Quỷ Động Văn nhiều năm, nhất thời cũng không thể giải mã hết được.

Lúc này, Trương Dạ Ninh lại cười nói: "Tây Dạ Cổ Quốc đúng là thú vị!" Nghe câu này, giáo sư Trần vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ Trương tiên sinh còn hiểu cả Quỷ Động Văn sao?

Thế là ông liền mở miệng hỏi.

Trương Dạ Ninh đối với điều này cũng không phủ nhận, mà chỉ khẽ gật đầu.

Cái này...

Trương tiên sinh ngay cả văn tự cổ xưa như vậy cũng biết, cũng quá lợi hại rồi đi?

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi liên tục khen ngợi, rốt cuộc còn có cái gì mà Trương tiên sinh không biết?

Giáo sư Trần nói: "Trương tiên sinh quả nhiên là kỳ nhân, không ngờ lại có hiểu biết về Quỷ Động Văn, xem ra chúng tôi đã già rồi!" Phải biết giáo sư Trần đã dành cả nửa đời người để nghiên cứu Quỷ Động Văn, cuối cùng mới có thể miễn cưỡng đọc hiểu, không ngờ người thanh niên trông chỉ mới hai mươi tuổi này lại có thể nhận ra Quỷ Động Văn chỉ bằng một cái liếc mắt, đúng là hậu sinh khả úy!

Đối với điều này, mấy học viên khác cũng vô cùng khâm phục, Diệp Diệc Tâm càng nhìn Trương Dạ Ninh với ánh mắt lấp lánh như sao.

Giáo sư Trần tiếp tục nói: "Trương tiên sinh, anh có thể giải thích cho mọi người về Quỷ Động Văn trên pho tượng này không?" Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu, nhìn pho tượng đá phía trước, chậm rãi mở miệng nói: "Mọi người sở dĩ không hiểu những Quỷ Động Văn này, là vì chúng do người Tây Dạ viết.

Cách dùng bút đều theo thói quen của người Tây Dạ, trông có chút gượng gạo." "Trên đây kể rằng người Tây Dạ vì muốn có được sức mạnh vĩnh sinh nên đã chọn đầu quân cho Tinh Tuyệt quốc hùng mạnh lúc bấy giờ, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương làm sao có thể giao thần vật như vậy cho họ, thứ giao cho họ chẳng qua chỉ là bản sao của sức mạnh vĩnh sinh, chỉ có thể tăng thêm vài chục năm tuổi thọ mà thôi.

Không chỉ vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương còn có thể thông qua những bản sao này để khống chế người Tây Dạ.

Khi vua Gesar xuất hiện, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã khống chế người Tây Dạ làm tiên phong đối kháng, không ngờ vua Gesar lại vô cùng mạnh mẽ, chỉ trong một tuần đã tiêu diệt thành Tây Dạ." "Người Tây Dạ đáng thương đến chết cũng chưa từng thấy sức mạnh vĩnh sinh thật sự, uổng mạng vì Tinh Tuyệt quốc!

Người Tây Dạ cố ý khắc một đoạn văn tự này dưới pho tượng,

chính là để cảnh báo hậu nhân, Tinh Tuyệt quốc, không thể đến gần!

Tinh Tuyệt Nữ Vương, càng không thể động đến!

Tây Dạ quốc chính là một ví dụ sống!" Sau khi Trương Dạ Ninh nói xong, tâm trạng của mọi người đều trở nên nặng nề, hóa ra Tây Dạ Cổ Quốc còn có một đoạn lịch sử như vậy, mà vẻ mặt của Shirley Dương càng thêm khó coi, khó trách gần đây trong đầu cô luôn có một giọng nói, nhắc nhở cô nhất định phải vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bản sao của sức mạnh vĩnh sinh này rất có khả năng liên quan đến lời nguyền!

Đối với những điều này, Trương Dạ Ninh thực ra rất rõ ràng.

Shirley Dương là hậu duệ của Chá Cô Tiếu, đã di truyền lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Loại lời nguyền này thường phát tác ở tuổi bốn mươi, trong mười năm sau đó sẽ chịu đủ mọi giày vò, cuối cùng chết vì thiếu dưỡng khí!

Theo nguyên tác, Bàn Tử và những người khác cũng là vì vào Tinh Tuyệt Cổ Thành mà trúng lời nguyền, cuối cùng phải trải qua muôn vàn khó khăn mới có được Mục Trần Châu, đến được tế đàn Côn Luân mới giải trừ được lời nguyền.

Nhưng mọi chuyện có thực sự đơn giản như vậy không?

Trương Dạ Ninh không cho là vậy.

Mục Trần Châu nói một cách nghiêm túc là con mắt của Xà Thần, tương truyền Tinh Tuyệt Nữ Vương sở hữu một đôi mắt luân hồi, Mục Trần Châu này có lẽ là do bà ta cố ý ném ra ngoài.

Tất cả những điều này có lẽ là một âm mưu lớn hơn.

Là tộc trưởng Trương gia, hắn phải đề phòng, vì vậy việc nâng cao thực lực bản thân là cấp bách.

Lúc này, Vương Bàn Tử nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Trương gia, tưởng rằng Tinh Tuyệt Cổ Thành rất nguy hiểm, liền mở miệng nói: "Trương gia, Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự đáng sợ như người Tây Dạ nói sao?" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu từ khi nào cũng tin những chuyện này rồi?

Chương 30

Trong rất nhiều lăng mộ, phần lớn đều ghi là vào là chết, những tên trộm mộ đó chẳng phải vẫn vào đó sao?" Lúc này giáo sư Hách cũng đồng tình với lời của Hồ Bát Nhất, nói: "Đúng vậy, đã gia nhập đội khảo cổ rồi thì không nên sợ những thứ này!" Đối với lời của giáo sư Hách, mọi người đều khá đồng tình.

Là một thành viên của đội khảo cổ, phải tin vào khoa học, những thứ hư ảo này, nói không chừng chỉ dùng để dọa người.

Đối với những điều này, Trương Dạ Ninh cũng không tiện nói nhiều.

Chỉ không biết khi họ biết được sự thật, sẽ nhìn Shirley Dương như thế nào, dù sao cô ta cũng chưa nói ra chuyện lời nguyền.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh nhìn Shirley Dương một cách đầy ẩn ý.

Shirley Dương vốn đã có chút áy náy, bị Trương Dạ Ninh nhìn như vậy, cả người càng thêm hoảng loạn, trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy cả người mình như bị Trương tiên sinh nhìn thấu.

Chẳng lẽ Trương tiên sinh biết được tâm tư của cô?

Nhưng khi cô muốn xác nhận, lại phát hiện Trương tiên sinh đã sớm ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Sau đó Shirley Dương tự an ủi mình trong lòng, Trương tiên sinh dù có lợi hại đến đâu, làm sao biết được trong lòng mình đang nghĩ gì?

Nên cũng không để trong lòng.

Trương Dạ Ninh không quan tâm cô đang nghĩ gì, hắn có Kỳ Lân Huyết Mạch, hoàn toàn không cần lo lắng về chuyện lời nguyền.

Hắn muốn vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, chủ yếu là vì hai vật phẩm cuối cùng cần để thăng cấp, nhanh chóng nâng cảnh giới của mình lên Trường Sinh Cảnh.

Thứ hai là để điều tra xem Tinh Tuyệt Nữ Vương này rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì, có liên quan đến Thanh Đồng Môn mà Trương gia bọn họ đang bảo vệ hay không?

Nghỉ ngơi một lát, Trương Dạ Ninh mở mắt ra nói với mọi người: "Được rồi, mọi người cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi, thu dọn đồ đạc mau rời đi thôi!" Thúc giục mọi người lên đường, ngoài việc hắn muốn nhanh chóng vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, chủ yếu là vì hắn nhớ rằng nơi họ đang ở không phải là nơi an toàn.

Tại sao trong vô số di tích của Tây Dạ Cổ Thành, chỉ có nơi họ đang ở là tương đối còn nguyên vẹn?

Đó là vì nơi này là nơi nghỉ ngơi của kiến hành quân sa mạc, chúng lấy nơi này làm tổ, chúng sẽ định kỳ sửa chữa ngôi nhà này, đó cũng là lý do tại sao nó có thể chống chọi được với bão cát đen.

Những con kiến hành quân này sẽ định kỳ ra ngoài thu thập thức ăn và bùn đất, tính thời gian thì chắc là bây giờ rồi.

Mặc dù giải quyết đám kiến hành quân sa mạc này đối với Trương Dạ Ninh thực ra rất đơn giản, nhưng hắn không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Chỉ mới đến Tây Dạ Cổ Thành họ đã mất ba ngày rồi, nếu còn chậm trễ nữa sẽ không tốt.

Đối với việc Trương Dạ Ninh bảo họ lên đường ngay lập tức, mọi người tuy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc, dù sao trận bão cát đen cách đây không lâu cũng là nhờ Trương Dạ Ninh bảo họ đi trước nên mới tránh được.

Lần này nói không chừng cũng là vì có nguy hiểm, nên mới bảo họ làm vậy.

Nhưng họ lại không hiểu một căn nhà đổ nát như vậy thì có thể có nguy hiểm gì?

Bàn Tử nhỏ giọng nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cậu nói xem Trương gia lần này lại có ý gì?

Ở đây sẽ có nguy hiểm gì?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, tôi thấy căn nhà này rất bình thường, ngoài việc tương đối kiên cố ra, cũng không có chỗ nào kỳ lạ khác!" Sau khi thu dọn đồ đạc rời khỏi căn nhà không lâu, phía sau đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Mọi người quay đầu lại nhìn, vẻ mặt đều trở nên vô cùng kinh ngạc.

Họ nhìn thấy một đám kiến đen kịt đang điên cuồng tràn vào căn nhà đó, những con kiến này có kích thước rất lớn, to bằng một cái bình nước, chúng còn có hàm răng vô cùng sắc nhọn, khiến người ta tê cả da đầu! "Trời ơi, nơi chúng ta ở lúc trước sao đột nhiên lại có nhiều kiến như vậy?

Mà những con kiến này sao lại to thế?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Shirley Dương kinh ngạc nói: "Loại kiến này tôi đã từng thấy ở sa mạc Sonora, đây là kiến hành quân sa mạc.

Loại kiến này ăn máu thịt, cực kỳ hung hãn.

Không ngờ, những con kiến hành quân này lại có thể lớn đến như vậy!" Kiến hành quân sa mạc mà Shirley Dương từng thấy ở sa mạc Sonora chỉ lớn bằng một ngón tay cái, kiến chúa thì to bằng một đứa trẻ, cô không ngờ đến đây, chỉ là kiến thợ thôi mà đã to bằng cái bình

nước rồi, vậy kiến chúa của chúng rốt cuộc lớn đến mức nào?

Nghe Tuyết Lỵ Dương giải thích, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Lũ kiến này lại hút máu ăn thịt, nếu họ không rời đi trước, chẳng phải sẽ chết không còn một mảnh vụn sao?

Ngay sau đó, tất cả đều kinh ngạc nhìn Trương Dạ Ninh, không thể tin nổi.

Anh ta làm sao biết được, rõ ràng không hề có bất kỳ dấu hiệu nào!

Bão cát đen trước đó có thể dựa vào quan sát thiên tượng để phán đoán, nhưng kiến hành quân thì làm sao mà suy ra được?

Thế nhưng Trương Dạ Ninh lại có vẻ mặt thản nhiên, dường như đã sớm đoán được sẽ xuất hiện loại kiến hành quân sa mạc này.

An Lực Mãn thấy vậy liền quỳ lạy Trương Dạ Ninh, nói: "Đúng là thần nhân mà, Trương tiên sinh có phải là sứ giả mà thần Hồ Đại phái xuống trần gian không?" Trần giáo sư cũng kích động nói: "Trương tiên sinh, mới vài ngày ngắn ngủi, anh lại cứu chúng tôi một mạng nữa, tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào, xin nhận của tôi một lạy!" Đáp lại, Trương Dạ Ninh chỉ xua tay, bảo họ không cần để ý.

Sau khi rời khỏi di tích Tây Dạ Cổ Thành, mọi người đi về phía nam được vài dặm thì Trương Dạ Ninh đột nhiên dừng lại.

Sau đó, Trương Dạ Ninh lấy Tầm Long Xích từ trong túi ra, rồi bắt đầu lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đối với cảnh này, phần lớn mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, họ không hiểu Trương tiên sinh đang làm gì.

Chỉ có Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất là kinh ngạc

nhìn Trương Dạ Ninh.

Cây Tầm Long Xích này họ quá quen thuộc rồi.

Đây không phải là vật phẩm chuyên dụng của Mạc Kim Giáo Úy sao?

Sao Trương Dạ Ninh lại có nó?

Anh ta không phải người của Cửu Môn sao?

Tại sao lại có đồ của Tứ Phái?

Ba người không nhịn được bèn lại gần Trương Dạ Ninh, Tuyết Lỵ Dương lên tiếng hỏi: "Trương tiên sinh, sao ngài lại có Tầm Long Xích?" Trương Dạ Ninh cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Người khác tặng!" Hồ Bát Nhất nói: "Vừa rồi nghe ngài niệm chính là Tầm Long Quyết chính tông, người tặng ngài Tầm Long Xích có phải là người được xưng là Trương Tam gia không?" Trương Dạ Ninh thản nhiên "ừ" một tiếng, tiếp tục dùng Tầm Long Quyết để tìm phương hướng.

Nghe đến đây, cả người Hồ Bát Nhất đều ngây ra.

Không ngờ Trương tiên sinh lại thật sự biết công pháp của Mạc Kim Giáo Úy bọn họ, hơn nữa còn là do tổ sư gia Trương Tam Liên Tử của anh ta tặng.

Chuyện này thật quá thần kỳ.

Nói như vậy, chẳng phải Trương tiên sinh là nhân vật cùng thế hệ với tổ sư gia của mình sao?

Nhưng tại sao anh ta lại trẻ như vậy?

Bàn Tử không hiểu những chuyện này, hắn chú ý thấy cô gái Mỹ này lại biết Tầm Long Xích, bèn lên tiếng hỏi: "Dương tiểu thư, sao cô lại biết Tầm Long Xích, lẽ nào cô cũng là trộm mộ?" Tuyết Lỵ

Dương nói: "Tôi không giống cậu đâu, đừng tưởng tôi không biết trước đó cậu đã nhân cơ hội vơ vét được bao nhiêu thứ!" Nói đến đây, mấy người họ cũng nhỏ giọng thảo luận một lúc, vài phút sau họ cũng hiểu ra Tuyết Lỵ Dương vốn là hậu nhân của phái Bàn Sơn, chẳng trách cô không vạch trần họ ngay lập tức.

Bàn Tử vốn còn tưởng mình diễn kịch rất giỏi, không ngờ lại bị Tuyết Lỵ Dương nhìn thấu, nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ.

Lúc này, Trương Dạ Ninh nói: "Tìm thấy rồi, chúng ta đi tiếp thôi!" Thế là mọi người lại lên đường.

Thời gian trôi qua, họ đã đến vùng rìa của sa mạc đen.

Nhiệt độ ở đây cao hơn trước đó mấy độ, mặt trời độc ác trên trời như muốn hút cạn giọt nước cuối cùng trên người họ.

Chương 31

Bàn Tử nói: "Chẳng phải chỉ nóng một chút thôi sao?

Cứ coi như là giảm béo, Bàn gia tôi nhân tiện nhân cơ hội này giảm một chút, biết đâu lúc về tôi lại có cả cơ bắp ấy chứ." Hồ Bát Nhất cười nói: "Chỉ sợ lúc cậu về chỉ còn lại xương thôi!" Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất phổ biến cho mọi người về sự nguy hiểm của sa mạc.

Nghe xong, tâm trạng của Bàn Tử cũng trở nên nặng nề, chỉ cảm thấy sa mạc thật đáng sợ.

Những người khác cũng đồng tình, sa mạc không đơn giản như vậy.

Vì thế, trong chặng đường tiếp theo, họ đều kiểm soát chặt chẽ nguồn nước trong tay, không lãng phí một giọt nào trừ khi bất đắc dĩ.

Sau khi đi được khoảng nửa ngày, lúc này đột nhiên nổi gió cát, phía sau truyền đến một tiếng hét thất thanh.

Hồ Bát Nhất và những người đi đầu đều giật mình, vội vàng chạy về phía sau xem tình hình.

Chỉ thấy Diệp Diệc Tâm bị nửa người lún vào trong cát, cô không ngừng giãy giụa, Hách giáo sư đang nắm lấy cánh tay cô, cố hết sức kéo ra ngoài.

Bàn Tử thấy vậy định xông tới nhưng bị Trương Dạ Ninh cản lại.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là cát lún, không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Lão Hồ, cậu đi đi!" Hồ Bát Nhất gật đầu, đối với cát lún anh vẫn có kinh nghiệm.

Sau đó, anh bảo Bàn Tử giữ chặt mình, rồi nằm thẳng xuống để tăng diện tích tiếp xúc của cơ thể.

Tiếp theo, anh dùng dây da vòng qua cánh tay Diệp Diệc Tâm rồi dùng sức, không ngờ lại kéo thẳng cô ra ngoài.

Sau khi được cứu, Diệp Diệc Tâm bật khóc.

Mọi người hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Diệp Diệc Tâm vừa khóc vừa nói rằng cô vốn chỉ muốn đi vệ sinh, không ngờ cơ thể lại đột nhiên lún xuống.

Tuyết Lỵ Dương vội tiến lên an ủi cô.

Trương Dạ Ninh nói: "Bây giờ đã vào sa mạc đen rồi, sau này có hành động gì phải báo trước một tiếng!" Diệp Diệc Tâm nhìn Trương Dạ Ninh, mặt đỏ ửng "vâng" một tiếng.

Sau đó, mấy người lại tiếp tục đi về phía trước.

Sau sự việc vừa rồi, không ai dám hành động tùy tiện nữa mà đi sát sau lưng Trương Dạ Ninh.

Đi được khoảng hai ngày đường, Bàn Tử đột nhiên tháo đồng hồ của mình xuống, lắc lắc rồi nói: "Cái đồng hồ quái quỷ gì thế này, lúc đầu người bán cho tôi còn nói nó bền lắm, dùng mấy năm cũng không vấn đề, sao mới qua bao lâu mà đột nhiên hỏng rồi?" "Lão Hồ, cậu xem giờ đi, bây giờ rốt cuộc là mấy giờ rồi?" Hồ Bát Nhất gật đầu, vội đưa tay ra xem đồng hồ của mình, nói: "Bây giờ là khoảng một giờ chiều!" "Không đúng, sao của tôi lại hiển thị khoảng ba giờ chiều?" Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Bàn Tử nói: "Lão Hồ, đồng hồ của cậu cũng không được rồi, chậm mất ba tiếng!" Thế nhưng lúc này, Trần giáo sư lại nói: "Thời gian các người nói đều không đúng, nhìn vị trí mặt trời trên kia đi, sắp lặn rồi, sao có thể mới ba giờ được?" Nghe câu này, mọi người đều

lấy đồng hồ ra, phát hiện đồng hồ của mỗi người không cái nào khớp nhau.

Đúng lúc này, Trương Dạ Ninh nói: "Đừng xem nữa, đồng hồ hỏng rồi!" Mọi người nhìn về phía Trương Dạ Ninh, Bàn Tử lên tiếng hỏi: "Trương gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao đồng hồ lại đột nhiên hỏng?" Trương Dạ Ninh chỉ về phía xa nói: "Thấy hai ngọn núi đen kia không, đó là hai ngọn núi từ!" "Núi từ?

Chẳng trách đồng hồ của tôi bị hỏng, tôi còn tưởng người bán đồng hồ lừa tôi chứ!" Bàn Tử bừng tỉnh ngộ.

Lúc này An Lực Mãn nhớ lại đã từng nghe người ta nói, ở trung tâm sa mạc đen có hai ngọn núi lớn, đó là núi thần Zagrama, truyền thuyết kể rằng nơi đây chôn cất tiên thánh.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Không ngờ trong sa mạc lại có hai ngọn núi như vậy.

Bây giờ các thiết bị điện tử của chúng ta đã hỏng, chắc chắn sẽ mất phương hướng.

Hồ tiên sinh, e là bây giờ phải dùng đến Thiên Tinh Phong Thủy thuật của anh rồi!" Hồ Bát Nhất lắc đầu, nói: "Có Trương tiên sinh ở đây, tôi đâu dám múa rìu qua mắt thợ!" Trương Dạ Ninh quen biết tổ sư gia của anh, tính theo vai vế, có thể coi là sư thúc tổ rồi.

Trương Dạ Ninh nói: "Không cần phiền phức vậy đâu, Tinh Tuyệt Cổ Thành đã đến rồi, lối vào ở ngay giữa hai ngọn núi từ!" Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng nhớ lại mô tả trong bút ký của cha mình, kích động nói: "Đúng, hình như là ở đây, giữa hai ngọn núi từ này có một thung lũng, đó chính là lối vào!" "Nhưng mà, tính theo lộ trình thì đáng lẽ phải mất thêm mấy ngày nữa, tại sao lại đến nhanh như vậy?" Đây

cũng là lý do vì sao Tuyết Lỵ Dương nhất thời không nhận ra, cô cứ ngỡ Tinh Tuyệt Cổ Thành phải ở phía sau nữa.

Bàn Tử nói: "Cũng phải xem là ai chứ, Trương gia, thủ đoạn thông thiên, chắc chắn đã tìm ra con đường ngắn nhất rồi!" Nghe vậy, mọi người đều đồng tình.

Trần giáo sư nói: "Nhờ có Trương tiên sinh, chúng ta cuối cùng cũng tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tuyết Lỵ, chúng ta mau qua đó thôi!" Tuyết Lỵ Dương kích động gật đầu.

Tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, tinh thần của mọi người đều tốt lên rất nhiều.

Trương Dạ Ninh lúc này cũng có tâm trạng rất tốt, nếu anh nhớ không lầm, Thiên Xà Nhãn ở ngay trong đại điện lối vào của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cuối cùng anh cũng sắp lấy được một món đồ.

Thế là mọi người đều tươi cười đi về phía khoảng giữa hai ngọn núi từ, không còn vẻ mệt mỏi như trước nữa.

Ngay cả Diệp Diệc Tâm, người vốn im lặng, lúc này tâm trạng cũng tốt lên nhiều, thậm chí còn hát ngân nga.

Giữa tiếng hát, mọi người chỉ cảm thấy một trận vui vẻ.

Lúc đến cửa thung lũng của núi từ thì trời đã nhá nhem tối.

Lúc này ánh trăng như nước, sa mạc như một đại dương tĩnh lặng, giữa đại dương ấy núi Zagrama nhấp nhô, toàn thân đều là đá đen.

Nói hai ngọn núi này là núi từ, thực ra nói là núi đá thì đúng hơn.

Hai tảng đá khổng lồ này phần lớn đều bị chôn vùi dưới biển cát, chỉ lộ ra một phần nhỏ, không ai biết dưới lòng đất rốt cuộc lớn đến

đâu.

Hai tảng đá này dường như dính liền với nhau, thung lũng ở giữa giống như một khe nứt trên ngọn núi đá khổng lồ.

Sau khi nghỉ ngơi qua một đêm, mọi người tiến vào trong thung lũng.

Bên trong thung lũng rất tối, bây giờ mới chín giờ sáng mà đã không thấy được tay mình.

Vì thế, mọi người đành phải cầm đèn pin, từng bước một đi về phía trước, hoàn toàn không dám manh động.

Đi được khoảng một ngày, lạc đà của An Lực Mãn đột nhiên dừng lại, tâm trạng vô cùng cáu kỉnh, nói thế nào cũng không chịu đi tiếp. "Lão già, lạc đà của ông sao vậy?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

An Lực Mãn dùng hết mọi cách để dỗ dành lũ lạc đà, một lúc lâu sau chúng mới bình tĩnh lại, nhưng vẫn không chịu đi tiếp.

Ông ta nói: "Xem ra đây là ý của thần Hồ Đại, những con lạc đà này đã theo tôi nhiều năm, chưa bao giờ có tình huống thế này, chúng ta không thể đi tiếp được nữa!" Nghe câu này, mọi người làm sao đồng ý được?

Bàn Tử nói thẳng: "Ông già này nói bậy bạ gì thế?

Khó khăn lắm mới tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, ông lại bảo tôi quay về?" Bây giờ mà quay về, nói gì hắn cũng không đồng ý.

Hắn nhớ Trương gia từng nói bảo vật trong Tinh Tuyệt Cổ Thành chất cao như núi, nói gì thì cũng phải nhìn thấy một lần!

An Lực Mãn nói: "Dù nói thế nào đi nữa, tôi sẽ không bỏ lại lũ lạc đà này đâu, chúng chính là mạng sống của tôi!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Trương tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trương Dạ Ninh

nhìn về phía thung lũng trước mặt, nếu anh nhớ không lầm, bên trong có rất nhiều Kê Quan Xà, Hách giáo sư chính là chết ở đây, những người khác cũng bị thương không nhẹ.

Lạc đà bẩm sinh đã có khả năng cảm ứng mạnh, cảm nhận được những thứ này nên không muốn đến gần cũng là chuyện bình thường.

Sau đó Trương Dạ Ninh nói: "Nếu An Lực Mãn không muốn đi tiếp nữa thì cứ để ông ta rời đi đi!" Nghe câu này, An Lực Mãn cũng vội nói: "Chính là vậy đó, các người muốn vào tôi cũng đâu có cản, bây giờ các người cũng đến nơi rồi, tôi cũng nên rời đi thôi!" Trần giáo sư nói: "Trương tiên sinh, An Lực Mãn dù sao cũng là người ở đây, ông ấy quen thuộc sa mạc, nếu ông ấy đi rồi, sau này chúng ta về bằng cách nào?" Bàn Tử nói: "Sợ gì chứ, có Trương gia còn sợ không ra được à?

Phải biết Trương gia có bản lĩnh này, đâu cần đến lão già An Lực Mãn nữa, mượn ông ta mấy con lạc đà là được rồi!" Ai ngờ An Lực Mãn đáp lại một câu: "Không được đâu, lạc đà là mạng sống của tôi, tôi không thể cho mượn riêng chúng được!" Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, được rồi, ông đi đi!" Sau khi An Lực Mãn đi, mọi người lại tiếp tục đi về phía trước.

Đi được khoảng nửa giờ, họ đột nhiên phát hiện phía trước có mấy cỗ thi thể.

Chương 32

Mọi người chạy đến xem xét, phát hiện những thi thể này mặc trang phục đặc chế, đầu đội kính chống gió chuyên dụng, trên lưng còn đeo ba lô.

Khi mọi người định tiến lên xem xét kỹ hơn, Sở Kiện đột nhiên lên tiếng: "Mau qua đây, gần đây còn có mấy cỗ thi thể nữa!" Mọi người nghe vậy chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tại sao nơi này lại có nhiều thi thể như vậy?

Những thi thể này ăn mặc giống nhau, cách chết cũng giống nhau, tất cả đều trợn trừng mắt một cách kinh hãi, chết rất kỳ lạ.

Trên mặt đất còn vương vãi một số vũ khí.

Trương Dạ Ninh thấy trang phục này có chút quen thuộc, sau đó anh rút kiếm cắt một đường trên tay áo của một thi thể, phát hiện trên cánh tay thi thể cũng có hình xăm con hạc tiên.

Điều này khiến Trương Dạ Ninh có chút kinh ngạc, anh không ngờ phạm vi hoạt động của "nó" lại rộng đến vậy, ngay cả Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng có liên quan.

Những thi thể này đã chết được khoảng hai mươi năm, những người kia đúng là đã tốn không ít tâm tư. "Trương tiên sinh, ngài có nhận ra những hình xăm này không?" Tuyết Lỵ Dương hỏi. "Chuyện này có chút nan giải!" Trương Dạ Ninh gật đầu nói.

Lúc này, Hách giáo sư đột nhiên đứng ra nói: "Tuy những người này mặc trang phục của trộm mộ, nhưng chúng ta đã thấy rồi thì không thể để họ phơi thây nơi hoang dã được!

Mọi người ơi, chung tay chôn cất những thi thể này đi." "Ai, nhìn

thấy những thi thể này, tôi lại nhớ đến chuyện cũ.

Những người đó chết thật đáng thương, chết rồi cũng không có nơi yên nghỉ, tôi không đành lòng nhìn thấy cảnh này nhất..." Nói rồi, ông đưa tay định nhấc cỗ thi thể trước mặt lên.

Đúng lúc này, Trương Dạ Ninh đột nhiên lên tiếng: "Đừng động vào!" Nhưng đã quá muộn, từ trong miệng cỗ thi thể, một con rắn kỳ lạ đột nhiên lao ra.

Con rắn có vảy lấp lánh, trên đầu có một cái mào thịt màu đen, dài khoảng ba mươi centimet, nó há miệng cắn thẳng vào cổ Hách giáo sư.

Mắt Hách Ái Quốc không tốt, làm sao phản ứng kịp, ông chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất ngay tại chỗ.

Diệp Diệc Tâm đứng bên cạnh định giúp đỡ, nhưng giây tiếp theo cô lại kinh hãi lùi lại mấy bước, suýt nữa không đứng vững.

Mọi người vội vàng tiến lên, phát hiện con rắn đen đó lại chui thẳng vào qua vết thương trên cổ Hách giáo sư.

Ngay sau đó, họ thấy có thứ gì đó đang ngoe nguẩy trong hộp sọ của Hách giáo sư, còn phát ra tiếng gặm nhấm.

Họ không ngờ con rắn này lại hung dữ đến vậy!

Diệp Diệc Tâm lúc này cũng bật khóc, nói: "Trương đại ca, Dương tiểu thư, Hách giáo sư thầy ấy..." Vừa rồi cô đứng ngay cạnh Hách giáo sư, vốn dĩ cô đã cố nén sợ hãi định giúp đỡ, không ngờ lại thấy cảnh này.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Lúc này mọi người đều vây lại, nhưng không ai dám đến quá gần.

Bàn Tử còn mắng: "Lúc trước ở sa mạc, Trương gia chẳng phải

đã nói rồi sao?

Có hành động gì phải báo cho Trương gia!

Diệp tiểu thư, trước đó cô không phải đã chịu thiệt rồi sao?

Sao lần này không giữ ông ta lại?" Diệp Diệc Tâm bị nói như vậy, chỉ cảm thấy oan ức, khóc càng dữ hơn.

Hồ Bát Nhất nói: "Được rồi, Bàn Tử cậu bớt nói vài câu đi, bây giờ sự việc đã xảy ra rồi, cậu trách Diệp tiểu thư thì có ích gì?" Bàn Tử nghe vậy cũng ý thức được mình nói hơi nặng lời, nên không nói thêm nữa.

Hồ Bát Nhất nói: "Trương tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trương Dạ Ninh chỉ lắc đầu, nói: "Đi tiếp thôi!" Chỉ có thể nói là anh đã nhắc nhở mọi người rồi, không ngờ Hách Ái Quốc vẫn chết ở đây, vậy chỉ có thể nói là ý trời.

Người đã mất, sau khi Hách giáo sư chết, họ cẩn thận đào một cái hố gần đó, nhanh chóng chôn cất thi thể của ông, rồi mặc niệm trước mộ ông vài phút rồi vội vàng rời đi.

Dù sao nơi này vẫn còn rất nhiều thi thể khác, không chừng còn có rắn, họ cũng không muốn ở lại đây lâu.

Trên đường đi, Bàn Tử lên tiếng hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương gia, con rắn vừa rồi là rắn gì vậy?

Sao lại hung dữ thế, chui thẳng vào não người ta luôn?

Kinh khủng quá!" Trương Dạ Ninh nói: "Đó là Kê Quan Xà, mào thịt màu đen trên đầu chính là đặc điểm nhận dạng của nó.

Truyền thuyết Tinh Tuyệt Nữ Vương trước khi có được sức mạnh vĩnh sinh, đã sở hữu một con Thiên Xà Nhãn.

Dùng Thiên Xà Nhãn này, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể triệu hồi

ra vô số Kê Quan Xà.

Sau này, khi Tinh Tuyệt Nữ Vương có được sức mạnh vĩnh sinh, Thiên Xà Nhãn này bị bà ta đặt ở lối vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, làm tuyến phòng thủ đầu tiên để chống lại kẻ xâm nhập!" "Lũ Kê Quan Xà này tuy kích thước không khác rắn thường là mấy nhưng độc tính cực mạnh, răng cũng cực kỳ sắc bén.

Chúng hút máu ăn thịt, khi tấn công sẽ chui vào não của con người!" Nghe Trương Dạ Ninh giải thích, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vừa rồi Trương tiên sinh nói Thiên Xà Nhãn được đặt ở lối vào, bây giờ họ sắp đến lối vào rồi, chẳng phải sau này sẽ có nhiều loại rắn này hơn sao?

Vừa rồi chỉ một con rắn đã lấy mạng Hách giáo sư, vậy hàng trăm hàng nghìn con thì sao?

Mấy người bọn họ, e là còn không đủ cho chúng nó chia!

Thấy mọi người có chút do dự, Trương Dạ Ninh nói tiếp: "Loại Kê Quan Xà này thực ra cũng có tập tính sinh hoạt của nó, chỉ cần biết được những điều này thì vẫn có thể tránh được phần lớn nguy hiểm!" "Lũ Kê Quan Xà này thường thích sống trong cơ thể động vật, thích môi trường tối tăm, ẩm lạnh, đốt một cây đuốc có lẽ sẽ có hiệu quả!" "Bây giờ cũng đã mất không ít thời gian, mau lên thôi, bây giờ ai muốn rút lui, vẫn còn có thể rút lui!" Những người này sau khi thấy cảnh tượng vừa rồi, e là đã sợ đến không đi nổi nữa, anh không muốn đi cùng những người như vậy.

Anh không muốn vừa đi đường vừa phải dỗ dành họ.

Nghe vậy, Bàn Tử không chút do dự lên tiếng: "Trương gia, tôi, Bàn Tử, là người đầu tiên đi theo anh!

Chẳng phải chỉ là Kê Quan Xà thôi sao?

Cùng lắm thì chết!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Đúng vậy, tôi cũng chọn tiếp tục đi theo Trương gia.

Chúng ta đã đi đến đây rồi, bây giờ bảo tôi rút lui, sao có thể được?

Hơn nữa tôi không thể cứ thế bỏ mặc bạn bè được!" Nói xong, anh nhìn Bàn Tử một cái.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đi về phía Trương Dạ Ninh mấy bước, nói: "Trương tiên sinh, tôi đã tốn bao tâm sức để thành lập đội khảo cổ với mục đích tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, giải mã bí ẩn bên trong, tôi muốn biết cha tôi rốt cuộc đã hy sinh vì điều gì.

Bây giờ, thi thể của cha đã được đưa về rồi, tôi cũng không còn gì phải lo ngại nữa.

Tinh Tuyệt Cổ Thành này dù là núi đao biển lửa, tôi cũng nhất định phải vào!" "Trương đại ca, anh không cần phải lo cho chúng tôi đâu.

Chúng tôi gia nhập đội khảo cổ đều đã ký hiệp định, tự nhiên là đã coi nhẹ sinh tử rồi, chúng tôi chỉ là thấy thầy giáo cũ chết ngay trước mắt, có chút đau lòng thôi!" "Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi sẽ lùi bước!" "Đúng vậy, quyết không lùi bước!" Lúc này, tất cả mọi người cũng vội vàng bày tỏ thái độ, sợ Trương tiên sinh không muốn dẫn họ đi tiếp.

Nếu không có Trương tiên sinh, họ làm sao tìm được phương hướng.

Hơn nữa tình huống tệ nhất cũng chỉ là một cái chết, đến được đây rồi, ít nhất họ cũng phải diện kiến Tinh Tuyệt Nữ Vương trong truyền thuyết! "Nếu đã vậy, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!" Trương Dạ Ninh nói.

Trương Dạ Ninh vốn có ý ngầm bảo họ rời đi, nhưng xem ra bây giờ lại thành thừa chuyện, có những việc không thể ngăn cản được.

Những người này đã muốn chết, đó cũng là lựa chọn của chính họ.

Sau đó, mọi người tiếp tục tiến sâu vào trong.

Ba bốn giờ sau, họ cuối cùng cũng đến được lối vào của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chương 33

Nhưng nói cũng lạ, suốt ba bốn tiếng đồng hồ trên đường, họ lại không gặp lại Kê Quan Xà nữa.

Vì vậy, nhiều người cũng bắt giác thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn cho rằng Thiên Xà Nhãn chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Trương Dạ Ninh nhìn cổng thành đổ nát phía trước, hít một hơi thật sâu.

Tốn bao nhiêu tâm sức, cuối cùng cũng đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hai món đồ cuối cùng mà anh cần gấp đều ở trong này.

Anh đã rất gần với Vĩnh Sinh Cảnh rồi! "Hù!

Cuối cùng cũng nhìn thấy được Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, nhưng sao Tinh Tuyệt Cổ Thành này có vẻ không giống với tưởng tượng của tôi nhỉ!

Cũ nát quá đi!" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất nói: "Dù sao cũng đã hơn hai nghìn năm rồi, cậu xem những cây cột gỗ khổng lồ này, trên đó vẫn còn một ít sơn son chưa bong tróc, không khó để tưởng tượng Tinh Tuyệt quốc ngày xưa hùng mạnh đến mức nào!" Những người khác lúc này cũng thở phào một hơi dài, trải qua bao nhiêu gian nan, bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, cũng coi như viên mãn.

Thế là, mọi người tiếp tục đi vào trong thành.

Nhưng họ mới bước vào cổng thành chưa được bao lâu, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng rắn lè lưỡi, ngay sau đó họ thấy từng con Kê Quan Xà màu đen xuất hiện trước mắt.

Chỉ trong vài giây, chúng đã bao vây toàn bộ họ. "Mau đốt đuốc lên!" Hồ Bát Nhất hét lớn.

Anh nhớ Trương gia từng nói, lũ Kê Quan Xà này sợ nóng, sợ sáng!

Mọi người nghe vậy, vội vàng lấy vải gạc và cồn trong ba lô ra, buộc vào xẻng công binh để làm đuốc tạm.

Ngọn lửa bùng lên, xung quanh lập tức sáng lên rất nhiều, nhiệt độ cũng tăng lên không ít.

Lũ Kê Quan Xà cảm nhận được ánh lửa, lập tức dừng lại. "Trương gia, lũ Kê Quan Xà này thật sự dừng lại rồi!" Bàn Tử vui mừng nói. "Trương tiên sinh, ngài đúng là thần thật!" Những người khác đồng thanh khen ngợi.

Nhưng lúc này, Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Đừng vội mừng, lũ Kê Quan Xà này có chút khác biệt!

Màu sắc u thịt trên đầu chúng rõ ràng sẫm hơn một chút, e là đuốc không cầm cự được lâu!" Xem ra Tinh Tuyệt Cổ Thành này quả nhiên không giống như anh tưởng tượng, mức độ nguy hiểm e là đã tăng lên mấy bậc.

Nhưng điều này không làm khó được anh. "Trương tiên sinh, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tuyết Lỵ Dương lo lắng nói.

Nếu đúng như Trương tiên sinh nói, vậy thì đợi lũ Kê Quan Xà này thích ứng với đuốc trên tay họ, chẳng phải tất cả bọn họ đều xong đời sao?

Trương Dạ Ninh không trả lời mà đi thẳng về phía trước vài bước, lạnh lùng nói: "Không muốn đi thì chết!" Nói xong, cơ thể Trương Dạ Ninh đột nhiên tỏa ra một luồng khí thế mạnh mẽ, ngay sau đó mọi người dường như thấy một ảo ảnh Kỳ Lân hiện ra giữa

không trung.

Giây tiếp theo, ảo ảnh Kỳ Lân này đột nhiên mở mắt, một luồng sáng mạnh mẽ từ trong đó bắn ra.

Đây chính là uy lực của Kỳ Lân Huyết Mạch!

Sau đó, Trương Dạ Ninh đi thẳng về phía bầy Kê Quan Xà. "Trương gia!" "Trương tiên sinh!" Mọi người thấy cảnh này đều giật mình, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Lũ Kê Quan Xà ở đây ước chừng cũng phải có hơn trăm con, bây giờ Trương Dạ Ninh một mình đi vào giữa bầy rắn, dù anh có lợi hại đến đâu, liệu có thể đối phó cùng lúc với nhiều Kê Quan Xà như vậy không?

Mọi người đều lo lắng thót tim.

Nhưng Trương Dạ Ninh từ đầu đến cuối đều có vẻ mặt lạnh lùng, không một chút thay đổi.

Sau đó, anh rút linh kiếm Phù Ảnh ra, không do dự chém một kiếm, mười mấy con Kê Quan Xà cứ thế bị kết liễu. "Tạm thời chưa phát hiện tinh phách!" Nghe hệ thống thông báo, Trương Dạ Ninh hơi sững sờ.

Anh không ngờ lũ Kê Quan Xà này lại không tăng được một điểm thuộc tính nào, điều này khiến anh có chút không vui.

Sau đó, ánh mắt Trương Dạ Ninh trở nên lạnh hơn, tùy ý chém vài kiếm rồi mất hết hứng thú.

Còn những người phía sau thấy cảnh này đều trợn tròn mắt.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lũ Kê Quan Xà này lại như bị bất động, cứ mặc cho Trương gia chém giết?

Trương Dạ Ninh quay lại trước mặt mọi người, nói với Bàn Tử, Lão Hồ, Tuyết Lỵ Dương: "Các người đều có thuốc nổ và súng ống chứ?

Lũ Kê Quan Xà này giao cho các người đấy!

Cứ yên tâm, chúng không dám phản kháng đâu!" Nghe câu này, mọi người ngẩn ra.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nhưng họ cũng không dám chậm trễ, Bàn Tử trực tiếp lấy một kíp nổ từ trong ba lô ra, châm lửa rồi ném vào giữa bầy rắn.

Kíp nổ vừa nổ, phát ra một tiếng vang lớn, mấy chục con Kê Quan Xà lập tức bị nổ cho nát bét. "Ha ha ha, ăn mấy kíp nổ của Bàn gia mày này!" Bàn Tử cười lớn, liên tục lấy kíp nổ từ trong túi ra ném vào bầy rắn.

Tuyết Lỵ Dương thì thành thạo lấy ra một khẩu súng trường, nhanh chóng kiểm tra một lượt rồi mở chốt an toàn, xả đạn vào bầy rắn.

Không lâu sau, tất cả Kê Quan Xà xung quanh đều bị giải quyết.

Sau đó, mọi người tiếp tục đi vào trong.

Trương Dạ Ninh đi đầu, những người còn lại đi theo sau.

Hồ Bát Nhất nhỏ giọng hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Dương tiểu thư, Trương tiên sinh là do cô mời đến, cô có thể cho tôi biết Trương tiên sinh rốt cuộc là ai không?" Tuyết Lỵ Dương cẩn thận suy nghĩ lại, cô biết về Trương Dạ Ninh cũng là nghe từ người khác.

Về thân phận thật sự của Trương Dạ Ninh, sau khi trở về, cô phải hỏi kỹ lại Nhược Ngưng.

Hồ Bát Nhất thấy vẻ mặt khó xử của Tuyết Lỵ Dương, biết

chuyện này cô cũng không rõ lắm, nên không hỏi thêm nữa.

Bàn Tử nói: "Lão Hồ, vừa rồi cậu có thấy ảo ảnh trên không trung không?

Tôi cảm nhận được đó là do Trương gia làm, lũ Kê Quan Xà đó hình như là thấy ảo ảnh này mới không dám động đậy!" Hồ Bát Nhất nói: "Thấy rồi, dáng vẻ vừa rồi của Trương gia rất giống với lúc ở Cửu Tầng Yêu Lâu, rất có thể là một loại chiêu thức!" Đối với Trương Dạ Ninh, Hồ Bát Nhất thực sự không nhìn thấu, vào lúc này anh thậm chí còn cảm thấy những gì Trương tiên sinh thể hiện ra chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Nghe đến đây, Tuyết Lỵ Dương không nhịn được hỏi một câu: "Các người rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì trong Cửu Tầng Yêu Lâu?

Tại sao lại nói đó là một loại chiêu thức của Trương tiên sinh?" Vương Bàn Tử nói: "Trên đỉnh Cửu Tầng Yêu Lâu có một bầy Hỏa Biều Trùng lớn, tôi không cẩn thận thu hút sự chú ý của chúng, kết quả là lũ Hỏa Biều Trùng đó đều lao về phía tôi.

Chương 34

Nhưng đúng lúc tôi chuẩn bị chết, lũ Hỏa Biểu Trùng đó lại kỳ diệu dừng lại.

Và khi tôi quay người lại, tôi thấy..." Tuyết Lỵ Dương thấy Bàn Tử đột nhiên dừng lại, không khỏi hỏi: "Thấy gì?" Bàn Tử vẻ mặt bí ẩn, biểu cảm có chút khoa trương nói: "Tôi thấy Trương gia cũng giống như hôm nay, trên người tỏa ra một luồng khí thế mạnh mẽ!" "Chính luồng khí thế đó đã trấn áp lũ Hỏa Biểu Trùng!" "Dù Trương gia không nói rõ chuyện này, nhưng lúc đó chỉ có ba chúng tôi, không phải Trương gia thì còn có thể là ai?" Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc, sau đó đều nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Đối với phản ứng của mấy người họ, Trương Dạ Ninh không hề để ý.

Sau khi giải quyết xong lũ Kê Quan Xà, mọi người tiếp tục đi vào trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bên trong Tinh Tuyệt Cổ Thành ngoài tòa tháp đen nghiêng ở giữa ra, những nơi khác đều là phế tích, đổ nát.

Trương Dạ Ninh chỉ vào tòa tháp đen đó và nói: "Cửa vào địa cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương được giấu dưới tòa tháp đen này!" "Bây giờ chúng ta vào thôi, nhưng sau khi vào không được động đậy lung tung, nếu không xảy ra chuyện gì thì đừng trách tôi không nhắc nhở!" Nghe nói địa cung của Tinh Tuyệt Nữ Vương ở ngay dưới tòa tháp đen phía trước, tất cả mọi người đều vô cùng kích động.

Để đến được đây, họ đã phải trả giá không ít, thậm chí cả Hách giáo sư cũng đã hy sinh.

Bây giờ địa cung của Nữ Vương ở ngay dưới tòa tháp đen trước

mắt, sao họ không kích động cho được?

Trong đó Vương Bàn Tử là người kích động nhất.

Hắn vẫn luôn tâm niệm lời Trương gia đã nói với mình trước đó, bảo vật trong địa cung của Nữ Vương chất cao như núi, đến lúc đó nhờ Trương gia mang hết về, chẳng phải là trực tiếp bước lên đỉnh cao của cuộc đời sao?

Nhưng lần này Bàn Tử vẫn khá thành thật, không kích động đến mức xông thẳng lên, dù sao cũng đã có bài học trước đó.

Sau đó hắn nói: "Trương gia, chúng ta qua đó thôi." Trương Dạ Ninh gật đầu.

Thấy Trương Dạ Ninh gật đầu, Bàn Tử vội nói một tiếng "Được thôi", rồi kích động chạy lên trước.

Không lâu sau, mọi người đến dưới tháp.

Sau khi được Trương Dạ Ninh cho phép, Bàn Tử liền đẩy cửa tháp ra.

Sau khi vào tháp đen, mọi người phát hiện trên tường xung quanh khắc đầy Quỷ Động Văn, mỗi tầng đều có một tượng đá màu đen.

Tầng thứ nhất là một con cừu đá, trông rất bình thường.

Nhưng dù vậy, cũng không ai dám tiến lên chạm vào, sợ rằng bên trong tượng đá sẽ đột nhiên chui ra thứ gì đó giống như Kê Quan Xà.

Tầng thứ hai cũng khá bình thường, là một tượng người đá, kích thước bằng người thật đang quỳ gối trong tháp.

Mãi đến tầng thứ ba mới có chút khác biệt, tượng đá ở tầng thứ ba giống với tượng đá họ thấy trong căn nhà khi tránh bão cát đen.

Bàn Tử nhìn tượng đá, nói: "Tượng đá này trông quen quá, hình như chúng ta đã thấy ở đâu đó rồi?" Trương Dạ Ninh nói: "Đây là

tượng đá Cự Đồng!" "Đúng, chính là cái tượng đá gì đó, nhưng sao ở dưới này lại không có Quỷ Động Văn như trước nữa?" Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, Bàn Tử vỗ đầu một cái liền nhớ ra.

Hồ Bát Nhất nói: "Trương tiên sinh từng nói, chữ viết trước đó là của người Tây Dạ, nơi này đã gần địa cung rồi, người Tây Dạ đâu dám ngang nhiên viết lên trên này?" Nghe vậy, mọi người bừng tỉnh ngộ.

Đúng vậy, nơi này đã gần địa cung, người Tây Dạ cũng không thể tiếp cận được nơi này.

Sau đó, Hồ Bát Nhất lại nói: "Nhưng mà, tượng đá này lại được đặt ở tầng thứ ba, liệu có dụng ý đặc biệt gì không?" Trương Dạ Ninh nói: "Loại tượng người bằng đồng khổng lồ này có địa vị rất cao ở nước Tinh Tuyệt, con mắt trên tượng chính là tín ngưỡng của họ." Bàn Tử nói: "Nói vậy thì tầng trên nữa chẳng phải là tượng của nữ vương sao?

Anh em mình mau lên xem đi!" Thế là mọi người chỉ liếc qua pho tượng người đá vài cái rồi đi thẳng lên tầng thứ tư.

Nhưng tầng thứ tư không có tượng nữ vương như Bàn Tử đoán.

Tượng đá ở tầng thứ tư lại có thân rắn đầu người, mọc ra bốn chi to khỏe.

Phần sau trông giống động vật, còn phần trước lại giống hình người.

Tượng đá tay cầm kiếm sắc và khiên, mang một khuôn mặt nhe nanh dữ tợn, sau đầu cũng có một quả cầu đen, giống hệt Manticore Serpent mà họ đã gặp trước đó.

Vương Bàn Tử nói: "Trông thế này có vẻ hơi giống con Manticore Serpent chúng ta gặp lúc trước." Trương Dạ Ninh đáp: "Những tượng

đá này là hộ vệ dưới trướng Xà Mẫu, cấp bậc khá cao, giống Xà Mẫu đều là thân rắn đầu người." Hồ Bát Nhất thắc mắc: "Lũ Manticore Serpent này còn có cấp bậc nữa à?" Trương Dạ Ninh nói: "Hẳn đều là bút tích của nữ vương Tinh Tuyệt.

Thiên Xà Nhãn tạo ra Xà Mẫu, Xà Mẫu thì không ngừng đẻ trứng, trong đó tự nhiên có sự phân chia tốt xấu.

Lũ Manticore Serpent chúng ta gặp trước đây chỉ là loại cấp thấp nhất mà thôi!" Nghe vậy, mọi người đều bừng tỉnh ngộ.

Sau khi quan sát xong pho tượng thân rắn đầu người, cả nhóm lại tiếp tục tiến lên tầng thứ năm.

Nào ngờ tầng thứ năm lại trống không, mọi người đành phải đi tiếp lên tầng thứ sáu.

Men theo cầu thang lên đến tầng thứ sáu, Bàn Tử đột nhiên phấn khích chỉ vào pho tượng phía trước nói: "Mau nhìn kìa, tượng nữ vương Tinh Tuyệt, đi bao nhiêu tầng cuối cùng cũng thấy rồi!" Mọi người nhìn theo hướng tay Bàn Tử chỉ, phát hiện ở vị trí cao nhất chính giữa có một ngai vàng màu đen, trên ngai vàng là một bức tượng người phụ nữ đang ngồi ngay ngắn.

Trang phục lộng lẫy, khuôn mặt của người phụ nữ được tạc theo dáng vẻ đeo mạng che mặt, không thể nhìn rõ dung mạo.

Thấy vậy, mọi người đều nhao nhao đoán xem nữ vương này rốt cuộc trông ra sao.

Hồ Bát Nhất nghĩ mãi không ra, bèn hỏi: "Nữ vương Tinh Tuyệt này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Cố ý đặt một pho tượng ở đây mà lại không dám cho người khác thấy mặt thật?" Bàn Tử cười nói: "Theo tôi thấy nhé, chắc chắn là nữ vương Tinh Tuyệt trông quá xấu xí nên mới phải giấu giấu giếm

giếm, sợ dọa chết thần dân của mình." "Mà thôi, bỏ cái đầu ra thì dáng người của cô ta cũng không tệ đâu.

Eo thon mông ngọc thế này, ôm lên chắc chắn rất đã!" Hồ Bát Nhất nghe vậy không nhịn được lườm Bàn Tử một cái, nói: "Bàn Tử, cậu ăn nói tích đức một chút đi, người ta chết hơn hai ngàn năm rồi mà cậu còn tơ tưởng.

Đến lúc tới quách của cô ta, chẳng biết chừng sẽ nhảy ra hút khô cậu đấy!" Ngay khi Bàn Tử định nói tiếp, giáo sư Trần đột nhiên nhìn pho tượng và cất lời: "Không ngờ đấy, lại có thể nhìn thấy một bức tượng tinh xảo đến thế này." Shirley Dương hỏi: "Chú Trần, chú có biết gì về bức tượng này không ạ?" Giáo sư Trần suy nghĩ một lúc rồi nói: "Lúc trước Trương tiên sinh có nhắc đến sự phân chia cấp bậc của Manticore Serpent, tôi vẫn luôn suy nghĩ về điều đó.

Tòa tháp đen chúng ta đang vào rất có thể cũng được phân chia theo cấp bậc, tầng thứ tư là hộ vệ, tầng cao nhất là nữ vương!

Điều này cho thấy nữ vương đứng trên tất cả mọi thứ!" "Nhưng tại sao tầng thứ năm lại trống không thì tôi vẫn chưa hiểu." Lúc này, Trương Dạ Ninh nhìn bức tượng nữ vương Tinh Tuyệt và nói: "Tầng thứ năm đại diện cho không gian hư số, nữ vương chỉ khống chế được một phần, bà ta muốn đứng trên tất cả nhưng vẫn chưa thể được như ý, vì vậy tầng thứ năm không đặt bất cứ thứ gì!" Đối với tầng thứ năm, trong lòng Trương Dạ Ninh đã có một phán đoán cơ bản.

Vốn dĩ anh chỉ nghi ngờ, nhưng qua chuyện này, anh đã vô cùng chắc chắn rằng thứ mà nữ vương Tinh Tuyệt muốn tuyệt đối là sức mạnh vượt qua cả Vĩnh Sinh chi lực.

Giáo sư Trần tán thưởng: "Không ngờ Trương tiên sinh lại biết nhiều đến vậy, đúng là tre già măng mọc!

Nhưng mà, chúng ta đã lên đến đỉnh tháp rồi, vậy địa cung của nữ vương Tinh Tuyệt phải tìm thế nào đây?" Trương Dạ Ninh cười nói: "Địa cung của nữ vương ở ngay sau pho tượng!" Nghe câu này, mọi người đều ngẩn ra.

Họ đã lên đến đỉnh tháp rồi, chẳng lẽ địa cung của nữ vương lại được xây trên trời hay sao?

Trương Dạ Ninh nói tiếp: "Sau khi vào tháp đen, chúng ta giống như đã tiến vào một không gian có phương hướng đảo ngược.

Ở đây đi lên thực chất là đi xuống, nói cách khác, vị trí đỉnh tháp mà chúng ta đang đứng thực ra lại là vị trí đáy tháp!

Đây là một phần năng lực mà nữ vương Tinh Tuyệt có được khi thao túng không gian tự thuật!" Mọi người nghe xong, kinh ngạc vô cùng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên họ gặp phải chuyện kỳ lạ đến vậy.

Sau đó, Trương Dạ Ninh dẫn mọi người đi ra phía sau tượng nữ vương.

Đi qua pho tượng, mọi người phát hiện phía trước có một điện đá.

Điện đá này vô cùng rộng lớn, có mười sáu cây cột đá khổng lồ.

Ở nơi sâu nhất trong điện đá có một bệ đài hình tròn, trên đó thờ một con mắt ngọc.

Trong con mắt ngọc còn có những tơ máu và con ngươi màu xanh lam, trông giống như mắt rắn.

Lúc này, trong đầu Trương Dạ Ninh cũng vang lên tiếng của hệ thống. "[Phát hiện vật phẩm cần để thăng cấp ở gần đây: Thiên Xà Nhãn.

Xin Túc chủ lưu ý!]" Nghe hệ thống nhắc nhở, Trương Dạ Ninh

mừng thầm trong lòng, tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng anh cũng đã thấy được Thiên Xà Nhãn cần để thăng cấp.

Chương 35

Sau đó, Trương Dạ Ninh không chút do dự, đi thẳng tới chỗ Thiên Xà Nhãn và lấy nó xuống. "[Nhận được Thiên Xà Nhãn!]" Lúc này những người khác cũng đã đến gần, thấy Trương Dạ Ninh trực tiếp cất Thiên Xà Nhãn đi, Sát Đế Bằng và Sở Kiện có chút bất mãn.

Sát Đế Bằng nói: "Trương tiên sinh, thứ ngài vừa cầm trên tay là gì vậy?

Đây là văn vật, sao ngài có thể cứ thế lấy đi được?

Mau lấy ra đây, loại văn vật này nên được bảo quản cẩn thận mới phải!" Sở Kiện cũng hùa theo: "Tuy chỉ nhìn từ xa, nhưng con mắt ngọc đó toàn thân được điêu khắc từ ngọc tinh, vô cùng quan trọng cho việc nghiên cứu văn hóa nước Tinh Tuyệt!" Trương Dạ Ninh chỉ lạnh lùng liếc nhìn hai người họ một cái.

Đây cũng là lý do trước đó anh đã khuyên những người này rời đi.

Tư tưởng của họ quá cổ hủ, dẫn theo quả thực phiền phức.

Bị Trương Dạ Ninh liếc một cái, Sát Đế Bằng và Sở Kiện bất giác lùi lại vài bước.

Ánh mắt đó thật sự đáng sợ, vừa rồi họ có cảm giác như rơi xuống địa ngục.

Lúc này, giáo sư Trần đứng ra nói: "Khụ khụ, Trương tiên sinh, con mắt ngọc này trông thực sự có ý nghĩa phi phàm, quả thực không thể chiếm làm của riêng được!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, ném thẳng Thiên Xà Nhãn cho Sát Đế Bằng.

Nếu hắn đã muốn như vậy thì cứ cho hắn, dù sao hệ thống đã phán định anh đã nhận được Thiên Xà Nhãn.

Món đồ này ngoài anh ra cầm trong tay sẽ không sao, đến tay người khác thì chưa chắc.

Sát Đế Bằng mừng rỡ đón lấy con mắt ngọc, nhìn ở cự ly gần, quả nhiên nó không tầm thường.

Giáo sư Trần cũng tán thưởng: "Đây quả thực là thần vật, con mắt ngọc này hoàn mỹ như do trời tạo, chẳng khác gì mắt rắn thật, thật quá hoàn mỹ!" Tiểu Sát, cậu nhất định phải cẩn thận bảo quản đấy!" Bàn Tử nghe vậy, hai mắt cũng sáng rực lên, liền hỏi: "Vậy con mắt này đáng giá bao nhiêu tiền?" Giáo sư Trần nói: "Đồng chí Tiểu Vương à, đây không phải là thứ có thể dùng tiền bạc để đo lường được!" Vương Bàn Tử nói: "Vậy tức là món này vô giá?" Giáo sư Trần gật đầu.

Vương Bàn Tử nghe vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đồ quý giá như vậy mà Trương gia lại dễ dàng đưa cho bọn họ?

Theo cậu ta nghĩ, với thực lực của Trương gia thì cần gì phải nể nang họ?

Sau đó, Sát Đế Bằng đeo găng tay vào rồi mân mê con mắt ngọc một hồi, phát hiện trên đó có một rãnh lõm hình bảy cạnh.

Hắn nói: "Giáo sư Trần, con mắt ngọc này hình như là một cái hộp, ở đây có một rãnh lõm, trông giống như chỗ để chìa khóa!" Giáo sư Trần nhìn kỹ, quả nhiên thấy rãnh lõm trên con mắt ngọc.

Dùng thủ công tinh xảo như vậy để làm một cái hộp, vậy bên trong rốt cuộc chứa thứ gì?

Giáo sư Trần nhìn rãnh lõm càng lúc càng thấy quen mắt, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay sang nhìn Vương Bàn Tử nói: "Đồng chí Tiểu Vương, miếng ngọc cậu đeo trên cổ có phải cũng hình bảy cạnh không?" Vương Bàn Tử vừa nghe giáo sư muốn miếng ngọc của

mình, lập tức lùi lại mấy bước nói: "Miếng ngọc này là gia truyền của tôi, không thể nộp lên trên được!" Giáo sư Trần cười nói: "Đồng chí Tiểu Vương, tôi chỉ xem một chút thôi!

Đồ của cậu tự nhiên sẽ không lấy của cậu." Trong lúc Vương Bàn Tử đang do dự, Trương Dạ Ninh đột nhiên nói: "Bàn Tử, cho ông ta xem đi!" "Trương gia, tôi..." Bàn Tử vốn còn định nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của Trương gia, cũng đành làm theo, tháo miếng ngọc bội bảy cạnh trên cổ xuống đưa cho giáo sư Trần.

Miếng ngọc bội đặt trong lòng bàn tay so với rãnh lõm trên con mắt ngọc, phát hiện hai thứ lại hoàn toàn khớp nhau.

Sát Đế Bằng lấy miếng ngọc bội từ tay giáo sư Trần.

Bàn Tử thấy vậy định nói gì đó nhưng bị Trương Dạ Ninh giữ lại.

Sau khi miếng ngọc bội được đặt vào rãnh lõm, con mắt ngọc phát ra một tiếng "cạch" rồi bắt đầu xoay chuyển.

Sát Đế Bằng phấn khích nói: "Giáo sư Trần, miếng ngọc bội này lại là chìa khóa, bên trong con mắt ngọc xa hoa như vậy rốt cuộc sẽ có phát hiện kinh thiên động địa gì đây?" "Biết đâu còn liên quan đến người ngoài hành tinh ấy chứ!" Vương Bàn Tử thấy vậy trong lòng hận không để đâu cho hết, bảo bối của mình cứ thế bị tên ranh con này cầm lấy.

Thế là cậu ta nhỏ giọng hỏi: "Trương gia, sao ngài lại giữ tôi lại?

Bảo bối này chúng ta hoàn toàn không cần thiết phải đưa cho bọn họ!" Trương Dạ Ninh nói: "Đợi lát nữa cậu sẽ biết!" "A!" Ngay khoảnh khắc con mắt ngọc được mở ra, Sát Đế Bằng đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, cả người ngã ngửa ra sau, rơi thẳng xuống đất.

Mọi người đều bị tiếng hét này dọa cho giật mình, vội vàng nhìn kỹ lại, chỉ thấy con mắt ngọc như mọc rễ trong tay Sát Đế Bằng, dính

chặt vào tay hắn.

Mà bên trong con mắt ngọc, vốn chẳng phải bảo vật gì, mà là một con mắt sống sờ sờ.

Con mắt này toàn thân phát ra ánh sáng xanh lam, thỉnh thoảng còn chớp chớp liên tục, như thể còn sống! "Trương gia, anh ta bị sao vậy?" Bàn Tử nhìn vẻ mặt đau đớn quằn quại của Sát Đế Bằng, kinh ngạc hỏi.

Trương Dạ Ninh chỉ hừ lạnh một tiếng: "Đã lấy đồ của tôi thì cứ giữ cho kỹ vào!" Nói xong, anh không thèm để ý đến Sát Đế Bằng nữa, chuẩn bị đi tiếp vào trong.

Nhưng lúc này, giáo sư Trần lại chặn anh lại.

Nhìn bộ dạng đau đớn của Sát Đế Bằng, hai mắt giáo sư Trần đỏ hoe.

Giây tiếp theo, ông ta lại quỳ thẳng xuống trước mặt Trương Dạ Ninh, nói: "Trương tiên sinh, chuyện này là chúng tôi sai, xin ngài hãy giúp một tay!

Con mắt ngọc này xin trả lại ngài, Tiểu Sát còn trẻ, không thể xảy ra chuyện như vậy được!" Lúc này Sở Kiện cũng quỳ xuống nói: "Trương tiên sinh, lần này thật sự là chúng tôi nhìn lầm rồi, tôi không ngờ ngài lấy thứ đó đi lại là để cứu chúng tôi!" Sát Đế Bằng ở phía xa thấy vậy cũng hai mắt đỏ ngầu, một tay nắm chặt lấy tay kia, cố nén đau đớn quỳ xuống hướng về phía Trương Dạ Ninh.

Đối với chuyện này, Bàn Tử lại không nể nang, nói: "Ha ha, bây giờ mới biết cầu cứu à?

Sao lúc trước ép Trương gia giao con mắt ngọc ra không nghĩ xem Trương gia đã giúp các người bao nhiêu lần?

Không có Trương gia, e là các người ngay cả Tinh Tuyệt Cổ

Thành cũng không tìm thấy!" "Theo tôi thấy, loại người như các người không đáng sống!" Shirley Dương lúc này bị kẹt ở giữa vô cùng khó xử.

Nhưng cô không thể cứ thế nhìn chú Trần quỳ ở đây, liền nói: "Trương tiên sinh, ngài xem, hay là ngài tha cho anh ấy lần này đi!" Đối với lời cầu xin của mấy người, Trương Dạ Ninh từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt lạnh lùng. "Ầm!" Ngay lúc này, cả mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội một cái, phát ra một tiếng động lớn.

Ngay sau đó, từ phía sau lưng Sát Đế Bằng đột nhiên rơi xuống một vật khổng lồ!

Vật khổng lồ này lại là một con quái vật thân rắn đầu người, mang một cái đầu lâu xấu xí vô cùng, trên mặt chỉ có một con mắt.

Nhìn kỹ lại, con mắt đó lại giống hệt con mắt trong tay Sát Đế Bằng!

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, con quái vật há miệng nuốt chửng Sát Đế Bằng đang quỳ trên đất. "Tiểu Sát!" Giáo sư Trần thấy học trò của mình cứ thế bị quái vật nuốt chửng, nhất thời khí huyết công tâm, ngất đi. "Đây, đây là quái vật gì!" Mọi người thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi biến đổi, sợ hãi tột độ.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là Thiên Xà Mẫu, con mắt ngọc bị mở ra sẽ dẫn dụ Thiên Xà Mẫu đến tấn công!" "Cái gì?

Vậy sao ngài không nói sớm?

Tiểu Sát cứ thế mà chết!

Đều là lỗi của ngài!" Sở Kiện nghe câu này, cả người đột nhiên như phát điên, gào lên với Trương Dạ Ninh.

Giây tiếp theo, hắn điên cuồng hét lớn: "Tao muốn mạng của mày!" rồi lại kỳ lạ xông về phía Thiên Xà Mẫu. "Sở Kiện!

Đừng đi!" Diệp Diệc Tâm hét lớn.

Nhưng đã quá muộn, Thiên Xà Mẫu cũng há miệng nuốt chửng Sở Kiện.

Hai người vừa mới còn nói chuyện, không ngờ trong chốc lát đã bị con quái vật này nuốt chửng, cảnh tượng này thật sự quá đáng sợ.

Chương 36

Trương Dạ Ninh nói: "Đừng nhìn vào mắt của nó!" "Mắt của Thiên Xà Mẫu có thể gây ảo giác, kích động cảm xúc của con người!" Tất cả mọi người vội vàng làm theo.

Còn Trương Dạ Ninh thì đi thẳng về phía Xà Mẫu, trên mặt vẫn không có chút gợn sóng nào.

Năng lực gây ảo giác của Thiên Xà Mẫu tuy lợi hại, nhưng đối với người sở hữu Kỳ Lân huyết mạch như anh thì không có chút tác dụng nào. "Tìm chết!" Sau đó, Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, tốc độ tăng đến cực hạn, xuất hiện ngay trước mặt Thiên Xà Mẫu.

Thiên Xà Mẫu không hề sợ hãi, phun ra một ngụm dịch đặc có tính ăn mòn cực mạnh về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh phản ứng cũng rất nhanh, trực tiếp rút kiếm Phù Ảnh ra chém tới, một luồng kiếm khí mạnh mẽ lập tức chặn đứng ngụm dịch đặc.

Thiên Xà Mẫu thấy vậy liền ngửa cổ lên trời gầm lớn một tiếng, ngay sau đó từ vết nứt trên đỉnh đầu nó đột nhiên rơi xuống một đàn Manticore Serpent.

Lũ Manticore Serpent này nghe theo mệnh lệnh của Thiên Xà Mẫu, đồng loạt lao về phía Trương Dạ Ninh. "Manticore Serpent?

Có đến nhiều hơn nữa cũng vô dụng!" Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp sử dụng huyết mạch uy áp của mình, hư ảnh Kỳ Lân lập tức hiện ra từ trong cơ thể anh.

Kỳ Lân vừa mở mắt, những con Manticore Serpent đang lao về

phía Trương Dạ Ninh đều phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chúng đâu còn dám tiếp tục lao tới, tất cả đều dừng lại, quay đầu bỏ chạy!

Thiên Xà Mẫu cũng bị hư ảnh Kỳ Lân trên người Trương Dạ Ninh uy hiếp, lùi lại mấy bước.

Nhưng dù sao nó cũng là Thiên Xà Mẫu, một sinh vật đến từ thời viễn cổ, huyết mạch cao quý, tuy bị ảnh hưởng bởi huyết mạch Kỳ Lân nhưng vẫn chưa đến mức phải thần phục.

Sau đó, cái đuôi khổng lồ của Thiên Xà Mẫu quất mạnh một cái, đập thẳng về phía Trương Dạ Ninh, muốn đập bẹp anh!

Trương Dạ Ninh chỉ cười lạnh một tiếng, cả người nhanh chóng né đòn tấn công của nó, tay cầm kiếm Phù Ảnh đâm thẳng một nhát vào đuôi của Thiên Xà Mẫu.

Lớp phòng ngự của Thiên Xà Mẫu tuy mạnh, nhưng bị kiếm Phù Ảnh đâm vào cơ thể, máu tươi cũng lập tức tuôn ra, trên cái đuôi khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện một cái lỗ lớn. "Gào!" Thiên Xà Mẫu lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết xé lòng, vội vàng thu đuôi rắn lại, rõ ràng đã bị thương nặng.

Linh kiếm Phù Ảnh không phải là binh khí tầm thường, bị nó làm bị thương, trên vết thương sẽ dính kiếm khí, rất lâu không thể lành lại. "Phụt!" Thiên Xà Mẫu lập tức phát điên, lại một lần nữa triệu hồi vô số Manticore Serpent lao về phía Trương Dạ Ninh. "Ngươi không còn chiêu nào khác sao?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh, hư ảnh Kỳ Lân lại một lần nữa hiện lên trên người anh, lũ Manticore Serpent không ngoại lệ lại một lần nữa toàn bộ lùi về.

Cái này!

Hồ Bát Nhất và những người khác ở xa nhìn thấy cảnh này, cằm

như muốn rớt xuống đất.

Đây rốt cuộc là sức mạnh gì, tại sao Manticore Serpent hoàn toàn không dám đến gần anh, con Hỏa Biểu Trùng trước đó cũng vậy.

Thiên Xà Mẫu thấy chiêu này vô dụng, liền tức giận gầm lên một tiếng, chuyển ánh mắt sang con mắt ngọc đang lăn lóc trên đất.

Giây tiếp theo, thân hình khổng lồ của nó di chuyển nhanh chóng, muốn lấy lại con mắt ngọc.

Nhưng làm sao Trương Dạ Ninh có thể cho nó cơ hội đó.

Ngón tay anh khẽ vẫy vào không trung, giây tiếp theo, Thiên Xà Nhãn như mọc thêm cánh, bay vút lên không trung rồi quay trở lại tay Trương Dạ Ninh. "Thiên Xà Nhãn này ngươi không lấy đi được nữa đâu!" Trương Dạ Ninh lạnh lùng nói.

Thiên Xà Nhãn này kể từ lúc anh cầm được nó đã thuộc về anh, nói cách khác là đã bị hệ thống trói buộc, người khác làm sao có thể thao túng được?

Còn Sát Đế Bằng và Sở Kiện hoàn toàn là tự làm tự chịu.

Nếu họ không thèm muốn Thiên Xà Nhãn này, sao phải chịu nguy hiểm như vậy?

Anh trước giờ chưa bao giờ là người tốt, không thể nhân từ được.

Sau đó Trương Dạ Ninh nắm chặt linh kiếm Phù Ảnh, chậm rãi đi về phía Thiên Xà Mẫu, kiếm khí trong tay điên cuồng tụ lại!

Dường như có thể xé rách cả không gian!

Thiên Xà Mẫu thấy Trương Dạ Ninh đi về phía mình, toàn thân run lên, há to miệng định nuốt chửng anh. "Nói cho cùng, ngươi cũng chỉ là một trong những vật thí nghiệm!

Ngươi vốn không nên thuộc về thế giới này!" Trương Dạ Ninh

nhàn nhạt nói.

Sau đó, kiếm Phù Ảnh trong tay chém ra một nhát, kiếm khí ngưng tụ trong nháy mắt nổ tung, đầu của Thiên Xà Mẫu trực tiếp bị nghiền thành từng mảnh.

Thiên Xà Mẫu là một trong vô số vật thí nghiệm của Tây Vương Mẫu, thực lực của nó cực kỳ mạnh mẽ, lợi hại nhất là có thể điều khiển Manticore Serpent hung hãn nhất.

Nhưng sau đó không biết vì lý do gì mà bị nữ vương Tinh Tuyệt đoạt được.

Nữ vương Tinh Tuyệt đã khoét một mắt của Thiên Xà Mẫu, đặt vào trong con mắt ngọc để dùng nó khống chế Thiên Xà Mẫu.

Chỉ đáng tiếc, một mắt của Thiên Xà Mẫu bị phong ấn trong con mắt ngọc, thực lực cũng không còn mạnh mẽ như trước.

Vì vậy Trương Dạ Ninh tự nhiên có thể dễ dàng giết chết nó.

Sau khi giết chết Thiên Xà Mẫu, Trương Dạ Ninh đi đến bên cạnh thi thể, dung hợp tinh phách của nó. "[Dung hợp tinh phách Thiên Xà Mẫu, nhận được 20 điểm thuộc tính công kích, 20 điểm thuộc tính phòng ngự, 30 điểm thuộc tính tốc độ!]" Tổng cộng 70 điểm thuộc tính, đây là một thu hoạch không tồi.

Sau đó Trương Dạ Ninh mở giao diện thuộc tính của mình ra.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 290 (Người thường 10, huyết mạch x2) Phòng ngự: 280 (Người thường 10, huyết mạch x2) Tốc độ: 275 (Người thường 10, huyết mạch x2) Cảnh giới: Ngự Khí Cảnh (Thăng cấp giai đoạn tiếp theo cần Thần Mộc Tâm.

Giới hạn thuộc tính là 300) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +2 Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên

Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Quỷ Tỳ, bản đồ Tinh Tuyệt Cổ Thành, Huyết Tinh Giới...

Hiện tại, ba thuộc tính cơ bản của anh đều đã gần đạt đến giới hạn 300 điểm, sắp đạt đến cực hạn của Ngự Khí Cảnh.

Sắp chạm đến Trường Sinh Cảnh rồi.

Bây giờ anh chỉ còn thiếu Thần Mộc Tâm cuối cùng để thăng cấp, sau đó chỉ cần giết thêm một hai con "túi kinh nghiệm" như Thiên Xà Mẫu là có thể thăng cấp.

Sau khi thăng cấp lên Trường Sinh Cảnh, đại bộ phận công pháp trước đây vì cảnh giới không đủ mà không thể thi triển đều có thể bắt đầu sử dụng.

Ví dụ như Thiên Diễn Kiếm Quyết có uy lực lớn nhất, thi triển Thiên Diễn Kiếm Quyết cần lĩnh ngộ kiếm ý mới có thể thi triển.

Mà muốn lĩnh ngộ kiếm ý thì phải đạt đến cảnh giới Trường Sinh.

Ngoài ra, Trường Sinh Cảnh còn có rất nhiều lợi ích khác, ví dụ như có thể lơ lửng trên không trong thời gian ngắn, tuổi thọ lên đến hàng ngàn năm.

Sau đó Trương Dạ Ninh thu lại bảng hệ thống, đi về phía mọi người.

Chương 37

Lúc này mọi người vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngác, họ không ngờ con quái vật khổng lồ đó lại bị Trương tiên sinh chém giết như vậy. "Đi thôi, Thiên Xà Mẫu đã bị tôi giết rồi, bây giờ nên vào địa cung thôi!" Dù đã tận mắt chứng kiến, nhưng nghe Trương Dạ Ninh đích thân thừa nhận, họ vẫn bị kinh hãi không nhỏ.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh đi thẳng đến bệ đá.

Những người khác thấy vậy cũng đành phải đi theo, không một ai dám mở miệng nhắc đến Sát Đế Bằng và Sở Kiện đã chết trước đó.

Vốn dĩ mọi người đều cho rằng Trương Dạ Ninh là người hòa nhã, nhưng trải qua chuyện này, cách nhìn của mọi người về anh đều đã thay đổi rất lớn.

Không ai dám mạo phạm Trương Dạ Ninh nữa.

Sau khi Thiên Xà Mẫu bị giết, bệ đá ở giữa đại điện đã có chút thay đổi.

Bệ đá vốn hình tròn giờ đã biến thành hình lục giác, phương vị của nó dường như tương ứng với toàn bộ điện đá.

Hồ Bát Nhất nói: "Trương gia, bệ đá này hình như không giống lúc nãy?" Trương Dạ Ninh gật đầu: "Bệ đá này hẳn là cơ quan để vào địa cung!

Bàn Tử, lão Hồ, hai cậu qua đây giúp một tay, xoay theo chỉ dẫn của tôi!" "Được!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, mỗi người đứng ở một bên bệ đá chờ chỉ thị của Trương Dạ Ninh. "Bàn Tử, xoay theo chiều kim đồng hồ năm lần!" Vương Bàn Tử gật đầu, chuẩn bị xoay ngay.

Nhưng lúc này, Hồ Bát Nhất lại nói: "Bàn Tử, cậu nhất định phải đếm cho kỹ, không được thiếu một lần, cũng không được thừa một lần!" Bàn Tử cười nói: "Lão Hồ, cậu tưởng tôi không biết đếm à, hồi đi học toán của tôi còn giỏi hơn cậu đấy!" Nói xong, Bàn Tử liền cùng Hồ Bát Nhất di chuyển bệ đá, xoay năm lần theo chiều kim đồng hồ. "Lão Hồ, xoay ngược chiều kim đồng hồ một lần!" Hồ Bát Nhất gật đầu, rất nhanh họ lại xoay một lần ngược chiều kim đồng hồ.

Sau khi xoay xong, chỉ nghe một loạt tiếng "két két", cả mặt đất đột nhiên rung chuyển một cái, một cầu thang đá đi xuống xuất hiện trước mặt mọi người. "Trương gia, ngài đúng là thần thật, bên dưới này quả nhiên có lối vào!" Vương Bàn Tử vẻ mặt kích động.

Hồ Bát Nhất cũng kích động không kém, nói: "Trương tiên sinh quả nhiên lợi hại, không ngờ lại là một thuật toán phức tạp như vậy." Bàn Tử nói: "Trương gia, rốt cuộc ngài giải nó ra thế nào vậy?

Tùy tiện xoay vài cái mà đã giải được rồi?" Trương Dạ Ninh chỉ vào những cột đá xung quanh, nói: "Mười sáu cây cột đá trong điện này được sắp xếp theo vị trí đặc biệt, cách sắp xếp này lợi dụng thứ tự của các vì sao, ẩn giấu trận pháp Cự Môn!" "Theo chiều kim đồng hồ năm lần, ngược chiều kim đồng hồ một lần, vừa đúng là cách giải, để đối phó với thế Thiên Lý Địa Long." Bàn Tử nghe xong lập tức thấy đầu óc quay cuồng, những lời Trương gia vừa nói, cậu ta một chữ cũng không hiểu.

Thế là cậu ta nhìn sang lão Hồ, hỏi: "Lão Hồ, cậu hiểu không?" Hồ Bát Nhất có chút xấu hổ lắc đầu, nói: "Chỉ hiểu được một phần.

Trương tiên sinh dùng thuật Tinh Đẩu Lạc để suy diễn ra, học vấn bên trong quả thực quá thâm sâu!" "Lão Hồ, vậy nếu là cậu giải, có giải được không?" Bàn Tử biết lão Hồ thừa hưởng một mạch của Mạc Kim, tự nhiên cũng có chút công phu.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có lẽ giải được, nhưng ít nhất cũng phải mất hơn nửa tiếng!" Vương Bàn Tử nghe vậy kinh ngạc, thì ra thứ này phức tạp đến vậy, không ngờ Trương gia chỉ liếc mắt một cái đã giải ra, thật sự là kinh người!

Sau khi lối vào địa cung được mở ra, mọi người chậm rãi đi xuống cầu thang đá.

Đến cuối bậc thang, xuất hiện trước mặt mọi người là một hành lang rất rộng rãi.

Hành lang này rộng năm mét, cao ba mét, tường gạch xung quanh đều được xây bằng gạch trời Tây Vực, trên đó còn khắc các loại bích họa màu sắc sặc sỡ, những bức bích họa này phần lớn kể về việc người Tinh Tuyệt sùng bái con mắt.

Đi được vài phút, Shirley Dương dừng bước trước bức bích họa cuối cùng.

Bức bích họa này khác với những bức trước đó, trên đó vẽ một hang động đen ngòm khổng lồ, một bậc thang đá mảnh mai xoắn ốc đi xuống quanh hang động.

Shirley Dương lên tiếng: "Hang động trên bức vẽ này dường như chính là vị trí chúng ta đang ở, không biết có liên quan gì đến tên của tộc Quỷ Động không?" Trương Dạ Ninh nói: "Có quan hệ nhất định, nhưng vị trí chúng ta đang ở thực tế chỉ là vùng ven của không gian hư số, vẫn chưa được coi là Quỷ Động.

Quỷ Động thực sự ở một nơi khác!" Nơi họ đang ở hiện tại tuy trông giống như Quỷ Động trên bức vẽ, nhưng thực tế nó chỉ là do nữ vương Tinh Tuyệt phỏng theo mà thôi.

Bàn Tử nói: "Trương gia, theo ý ngài, trên đời này thật sự có cái động kỳ lạ như vậy à?

Nhìn bộ dạng trên bức bích họa này, cái hang này e là thông đến tận đầu kia của Trái Đất rồi.

Có thứ này, sau này muốn ra nước ngoài thì đơn giản rồi, cứ nhảy thẳng vào đây là xong?" Trương Dạ Ninh nói: "Quỷ Động nối liền với không gian hư số, bên trong không gian hư số là địa bàn của Ma Quốc.

Thế nào, cậu còn muốn nhảy xuống không?" Bàn Tử vừa nghe, sợ hãi lùi lại một bước, vội vàng lắc đầu.

Thế là mọi người tiếp tục đi về phía trước, đến cuối hành lang.

Ở cuối có một cơ quan, Trương Dạ Ninh trực tiếp phá giải, sau đó dẫn mọi người đi vào. "Đây là vương cung Tinh Tuyệt trong truyền thuyết ư?

Trông cũng tồi tàn quá nhỉ?" Bàn Tử chê bai nói.

Sau khi đèn pin chiếu sáng nơi này, mọi người phát hiện nơi này đổ nát hoang tàn, không có chỗ nào còn nguyên vẹn, trên đất thỉnh thoảng còn có mấy con chuột cát bò qua.

Trong cả chính điện, nếu nói thứ duy nhất có thể coi được thì chính là ngai vàng bằng ngọc thạch ở chính giữa.

Toàn thân ngai vàng được dát vàng bạc, chạm trổ đủ loại chim thú, côn trùng và cá.

Bàn Tử chỉ vào ngai vàng phía trước, thở dài nói: "Ở đây chắc chỉ có cái ghế đó là đáng tiền.

Nhưng cái ghế này nặng như vậy, làm sao mà khiêng về được?" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, tôi nói này, cái tật của cậu có sửa được không, sao đến đâu cũng nghĩ đến tiền.

Cậu thích ở đây như vậy, hay là ở lại với nữ vương luôn đi!" "Được rồi, địa cung thực sự ở nơi khác, chúng ta đi tiếp thôi." Trương

Dạ Ninh thấy hai người còn định đấu võ mồm, liền lên tiếng cắt ngang.

Bây giờ đã đến chính điện, cũng có nghĩa là họ không còn xa quách của nữ vương nữa.

Nửa giờ sau, mọi người đi qua chính điện, đến hậu điện.

Lúc này Shirley Dương đột nhiên lên tiếng: "Các vị có nghe thấy tiếng nước chảy không?" Mọi người vểnh tai lên nghe, quả nhiên cũng nghe thấy tiếng nước chảy.

Hồ Bát Nhất nói: "Đây có phải là Tư Độc Ám Hà mà Trương tiên sinh nói không?

Tốt quá rồi, lâu như vậy cuối cùng cũng có thể bổ sung nước!" Trước khi vào tháp đen, họ thực sự đã ở trong tình trạng thiếu nước, bây giờ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách tự nhiên là kích động vô cùng.

Thế là mọi người nghe theo tiếng nước, đi đến một hang núi nhỏ cách hậu điện không xa.

Ở đây họ đã nhìn thấy Tư Độc Ám Hà trong truyền thuyết.

Sau khi xác nhận nguồn nước an toàn, mọi người trực tiếp ngồi xổm xuống, dùng tay hứng nước uống lấy uống để.

Diệp Diệc Tâm dùng bình nước múc một bình, từ từ đút cho giáo sư Trần đang hôn mê.

Còn Trương Dạ Ninh cũng ngồi xổm xuống, uống vài ngụm qua loa rồi nhìn sang bờ sông đối diện.

Trương Dạ Ninh biết, đối diện con sông ngầm có một cánh cửa ngàn cân, phía sau cánh cửa đó mới là địa cung thực sự của nữ vương, bảo vật của bà ta cũng được chôn cất ở nơi đó.

Bên dưới nơi đặt quách của nữ vương, chính là Quỷ Động thực sự nối liền với không gian hư số.

Nhưng mục tiêu của Trương Dạ Ninh không phải là không gian hư số đó, mà là quách của nữ vương trên xà ngang.

Quách của nữ vương Tinh Tuyệt được làm từ tinh hoa của Côn Luân Thần Mộc, Thần Mộc Tâm chắc chắn cũng được đặt ở bên trong.

Đợi anh lấy được Thần Mộc Tâm, những thứ cần thiết để anh thăng cấp lên Trường Sinh Cảnh cũng sẽ đầy đủ.

Shirley Dương lên tiếng: "Đây chính là Tư Độc Ám Hà, không ngờ trải qua hơn hai ngàn năm, nguồn nước ở đây vẫn sạch sẽ như vậy!" Bàn Tử nói: "Sạch sẽ?

Chưa chắc đâu, cô nhìn phía trước xem, ở đó có rất nhiều chuột, biết đâu nước chúng ta uống là nước tắm của chúng, thậm chí còn có thể lẫn cả phân chuột và lông chuột nữa đấy!" Vốn dĩ mọi người đang uống ngon lành, nhưng bị Bàn Tử nói vậy, ai nấy đều cảm thấy một trận buồn nôn, suýt nữa thì ói ra.

Chương 38

Hồ Bát Nhất mắng: "Bàn Tử, cậu không biết nói thì đừng nói, tâm trạng tốt đẹp đều bị cậu phá hỏng hết rồi!" Lúc này, Trương Dạ Ninh nói: "Chúng ta mau vào trong đi, quách của nữ vương ở ngay phía trước rồi." Bàn Tử vốn đang có chút buồn bực, nhưng nghe Trương gia nói quách của nữ vương ở phía trước, cả người lập tức hăng hái lên.

Cậu ta vẫn luôn nhớ mãi không quên đống bảo vật chất thành núi mà Trương gia đã nói trước đó.

Bây giờ anh nói quách của nữ vương ở phía trước, vậy bảo vật chắc cũng không chạy đi đâu được.

Thế là Bàn Tử vội vàng nói: "Trương gia nói đúng, anh em mình mau qua đó đi, hôm nay để tôi xem thử, nữ vương Tinh Tuyệt này rốt cuộc giấu bao nhiêu bảo bối!" Bây giờ giáo sư Hách, Sát Đế Bằng và Sở Kiện đều đã chết, giáo sư Trần cũng đã hôn mê, cậu ta dứt khoát cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Về phần Diệp Diệc Tâm, cô ta có chút khác biệt với mấy lão cổ hủ kia, biết thức thời.

Shirley Dương đối với chuyện này chỉ lườm Bàn Tử một cái, hoàn toàn không có cách nào.

Dù sao mục đích của cô chỉ là điều tra nơi này, còn Bàn Tử thì cứ mặc kệ cậu ta.

Sau đó, Trương Dạ Ninh dẫn mọi người đi về phía đối diện con sông ngầm, ở đó có một hang núi lớn.

Trước hang núi này, quả nhiên có một cửa Thiên Cân Áp.

Cửa Thiên Cân Áp này bị một sợi xích sắt to bằng cánh tay treo lên một nửa, bên dưới chèn một tảng đá khổng lồ. "Sao dưới Thiên Cân Áp lại có một tảng đá lớn thế này?

Có phải trước đây đã có người tới đây rồi không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Có thể có đội thám hiểm đã tới đây!" Bàn Tử nói: "Vậy trong quốc khố của Tinh Tuyệt Nữ Vương còn đồ tốt không?

Nói không chừng bảo bối bên trong đã bị người khác khoắng sạch rồi!" Vốn dĩ Bàn Tử đang vô cùng kích động nghĩ đến bảo vật của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng bây giờ lại bị người khác nhanh chân đến trước, tâm trạng của gã lập tức nguội đi quá nửa.

Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, bảo vật trong địa cung của Nữ Vương cực nhiều, cho dù có người từng đến đây cũng không thể mang đi hết được." Bàn Tử vừa nghe vậy lại tươi cười trở lại, gã vội vàng cầm đèn pin chiếu vào khe hở, lại phát hiện sau cánh cửa là một hang động sâu không thấy đáy, đèn pin hoàn toàn không thể chiếu tới tận cùng!

Vương Bàn Tử vội vàng lùi lại, sợ hãi nói: "Trương gia, bên dưới trông sâu quá, ít nhất cũng phải mấy mét chứ!" Bàn Tử sợ nhất là độ cao, bây giờ bên dưới lại sâu không thấy đáy, gã đâu còn dám đến gần.

Trương Dạ Ninh nói: "Sao thế, cậu không dám xuống à?

Nếu vậy, cậu cứ ở đây canh đi!" Bàn Tử nghe vậy liền không chịu, nói: "Trương gia, ngài đừng bỏ tôi lại, chẳng phải chỉ cao một chút thôi sao?

Tôi khắc phục được!" "Chúng tôi cũng sẵn lòng đi xuống!" Lúc này Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng. "Trương đại ca,

đừng bỏ lại tôi, tôi đưa giáo sư Trần đi cùng các người!" Diệp Diệc Tâm thấy mấy người họ định bỏ hai người mình lại đây, bèn vội vàng lên tiếng cầu xin.

Nếu họ đều vào trong, chỉ để lại một mình cô ở đây, lỡ có chuyện gì xảy ra, một mình cô làm sao ứng phó?

Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu, sau đó nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, ném một cây pháo sáng lạnh xuống đi!" Bàn Tử tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn gật đầu, lục trong túi lấy ra một cây pháo sáng lạnh, rồi ném xuống vực sâu bên dưới.

Cây pháo sáng được ném xuống, mọi người cũng đã thấy rõ tình hình bên dưới, hóa ra bên dưới không sâu lắm, chỉ khoảng mười mét, đèn pin không chiếu tới được là vì vách đá xung quanh quá đen, đã hấp thụ phần lớn ánh sáng của đèn. "Mẹ kiếp, trời ơi!" Bàn Tử kích động đến mức ngã ngồi bệt xuống đất.

Dưới ánh sáng đó, gã phát hiện khắp nơi đều là bảo bối vàng óng. "Lão Hồ, mau nhìn xuống dưới đi!

Chúng ta phát tài rồi, phát tài rồi!" "Trương gia nói quả không sai, bảo bối ở đây chất cao như núi!" Vương Bàn Tử nhìn đến mức hai mắt trợn tròn, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy.

Hồ Bát Nhất không khỏi hít một hơi khí lạnh, nhiều bảo vật thế này thật sự hiếm thấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc đã vơ vét bao nhiêu của cải?

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng có vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, tuy cô không thiếu tiền, nhưng nhiều vàng bạc châu báu như vậy cũng là lần đầu cô được thấy.

Bên dưới thực sự có quá nhiều bảo vật.

Thậm chí còn khoa trương hơn cả lời Trương Dạ Ninh nói, những

món vàng bạc châu báu đó chất thành mấy ngọn đồi nhỏ, phủ kín toàn bộ mặt đất.

Nếu mang số bảo vật này ra ngoài, thì một đời, thậm chí mấy đời cũng không lo ăn mặc.

Cổ thành Tinh Tuyệt quả không hổ là quốc gia lớn mạnh nhất thời đó, chỉ riêng số của cải này, e rằng các quốc gia xung quanh cộng lại cũng không bì được. "Lão Hồ, chúng ta còn đợi gì nữa, mau xuống dưới phát tài thôi!" Bàn Tử cười lớn, đâu còn sợ độ cao nữa, lúc này gã đã tưởng tượng ra cách tiêu xài số bảo vật này rồi.

Nhưng lúc này Tuyết Lỵ Dương lại ngăn Bàn Tử lại, nói: "Đợi đã, các người nhìn phía sau tảng đá kia đi!" Mọi người vội nhìn theo hướng sau tảng đá, phát hiện ở đó có treo một cái thang dây.

Sợi dây thừng này bám sát vào vách đá, cách cố định vô cùng chuyên nghiệp, rõ ràng là do những kẻ trộm mộ trước đây để lại.

Hồ Bát Nhất nói: "Cách cố định này rất chuyên nghiệp!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Không chỉ vậy, anh xem chất liệu sợi dây thừng rất đặc biệt, tuy trông có vẻ đã qua mấy chục năm, nhưng không hề có dấu hiệu mài mòn." Nghe vậy, Bàn Tử lại tỏ ra không đồng tình, nói: "Chất liệu đặc biệt thì tốt chứ sao, vừa hay chúng ta không cần cố định dây thừng nữa, có thể dùng luôn cái có sẵn này!" Hồ Bát Nhất lại lắc đầu nói: "Từ đây có thể suy ra những kẻ trộm mộ vào đây lúc đó tuyệt đối không phải người thường, thậm chí có thể là người của thế lực lớn.

Cậu nghĩ xem, loại người này đến đây tại sao lại để lại nhiều bảo bối như vậy?" Bàn Tử nói: "Lão Hồ, cậu nghĩ vậy là sai rồi, những người của thế lực lớn đó đâu có để mắt đến mấy món châu báu này, người ta nhắm đến chắc chắn là những thứ quý giá hơn.

Hơn nữa, cho dù họ có để mắt đến những bảo vật này, họ cũng

không thể mang đi hết được, dù sao nhiều bảo vật như vậy, làm sao họ có thể mang đi hết chứ?" Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất lại nói: "Bàn Tử, cậu sai rồi, những người của thế lực lớn đó nói không chừng cũng giống như Trương gia, cũng có loại bảo vật không gian!

Chỉ cần họ muốn, cho dù có nhiều bảo vật hơn nữa cũng có thể mang đi.

Chỗ bảo vật này rõ ràng là chưa hề bị động đến!" Trương Dạ Ninh nói: "Ý của hai người họ là ở đây có thể có nguy hiểm, những bảo vật này không phải bọn họ không muốn lấy, mà là họ đã vĩnh viễn ở lại đây rồi." "Vẫn là Trương tiên sinh thông minh, chúng tôi nghĩ đúng là như vậy!" Tuyết Lỵ Dương nói.

Bàn Tử nói: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ cứ đứng nhìn thế này sao, nhiều bảo bối như vậy ít nhất cũng phải cho tôi sờ một cái cho đã ghiền chứ?" Trương Dạ Ninh nói: "Tuy nhiên, có một điểm các người nói sai rồi, nguy hiểm không nằm ở đây, mà là ở nơi đặt quan tài của Nữ Vương!" Nói xong, Trương Dạ Ninh không chút do dự, mượn sức thang dây, vài ba bước đã nhảy xuống dưới.

Bàn Tử nói: "Các người thấy chưa, Trương gia nói nguy hiểm ở bên trong, không phải ở đây, hắc hắc, các bảo bối của ta, ta đến đây!" Tiếp đó, Bàn Tử cũng nhanh nhẹn leo xuống theo thang dây, tốc độ cũng không chậm, trước mặt bảo vật, gã chẳng sợ gì cả.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau, gật đầu, đành phải theo sát phía sau.

Họ vẫn chọn tin tưởng Trương tiên sinh, dù sao Trương tiên sinh trước đó đã nhiều lần đưa họ thoát hiểm, những lời anh ta nói cũng đều ứng nghiệm.Đã anh ta nói nguy hiểm không ở đây, vậy thì họ cũng không còn gì phải do dự nữa.

Sau khi Bàn Tử xuống dưới, gã liền chộp lấy một bình rượu bằng ngọc gần đó nhét vào túi.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cười lắc đầu, anh đến trước mặt Bàn Tử nói: "Bàn Tử, mắt nhìn bảo bối của cậu vẫn không tiến bộ gì cả, mấy cái bình lọ này tuy cũng đáng tiền, nhưng to quá, cậu đựng được bao nhiêu?" Bàn Tử nói: "Hắc hắc, tôi chỉ muốn sờ cho đã ghiền thôi, lão Hồ, vậy cậu nói xem cái gì đáng tiền, cậu chọn giúp tôi đi!" Sau đó, Hồ Bát Nhất giúp Bàn Tử chọn rất nhiều ngọc bội, không lâu sau ba lô của hai người đã được nhét đầy.

Bàn Tử nhìn những ngọn núi vàng chất đống, có chút tiếc nuối nói: "Còn nhiều bảo vật như vậy, để ở đây thật là đáng tiếc a." Trương Dạ Ninh nói: "Phần còn lại cứ để tôi!" Vốn dĩ Trương Dạ Ninh không để mắt đến những bảo vật này, nhưng anh suy nghĩ kỹ lại, tương lai anh phải đối phó với Uông gia, chỉnh đốn Cửu Môn, những việc này đều cần một khoản chi tiêu không nhỏ, vì vậy anh cũng định mang số bảo vật này đi.

Thế là, Trương Dạ Ninh vung tay phải, chiếc nhẫn Huyết Tinh trên tay lóe lên, cả một vùng núi vàng cứ thế bị hút vào trong nháy mắt. "Cái, cái này cũng lợi hại quá rồi!" "Đây là Huyết Tinh Giới trong truyền thuyết sao?" Tuyết Lỵ Dương lúc này đã nhận ra chiếc nhẫn Huyết Tinh trên tay Trương Dạ Ninh, nghe nói đây là bảo vật của Ma Quốc, không ngờ lại ở trong tay Trương tiên sinh?

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này cũng nhớ lại chuyện trước đây, bảo bối trong Yêu Lâu chín tầng của họ cũng được Trương gia cất giữ như vậy, thế là gã vội vàng nói: "Trương gia, ngài xem có thể…?" Trương Dạ Ninh biết ý của Bàn Tử, liền thu ba lô của họ vào, đối với anh đây chỉ là chuyện tiện tay. "Đinh!

Phát hiện Tỳ Hưu Ngọc trên người Túc chủ, có sử dụng không?"

Lúc này, trong đầu Trương Dạ Ninh đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống. "Hửm?" Trương Dạ Ninh không ngờ trong đống núi vàng này lại có một món bảo vật như vậy, anh còn tưởng rằng tất cả đồ tốt đều nằm trong quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp chọn sử dụng. "Sử dụng thành công Tỳ Hưu Ngọc, nhận được 30 điểm thuộc tính công kích, 30 điểm thuộc tính phòng ngự, 30 điểm thuộc tính tốc độ!" "Chúc mừng Túc chủ thuộc tính đã đạt đến giới hạn!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh mừng thầm trong lòng.

Anh không ngờ Tỳ Hưu Ngọc này lại giúp anh tăng nhiều điểm thuộc tính như vậy, ba thuộc tính của anh cũng nhờ đó mà trực tiếp đạt đến giới hạn.

Chương 39

Tiếp theo, anh chỉ cần lấy được Thần Mộc Tâm trong quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, vậy là anh có thể bắt đầu đột phá lên Trường Sinh Cảnh rồi.

Nghĩ đến đây, anh có chút kích động.

Sau đó anh trực tiếp đi về phía trước. "Trương gia, bây giờ chúng ta đi đâu?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Trạm cuối cùng, địa cung của Nữ Vương!" Bàn Tử nói: "Vậy thì tốt quá, tôi cũng muốn xem xem Nữ Vương mà ngay cả tượng cũng phải che mặt này rốt cuộc trông như thế nào!" Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử nói: "Bàn Tử, sao cậu vẫn còn tơ tưởng đến Tinh Tuyệt Nữ Vương thế, chẳng lẽ cậu muốn làm phò mã ở rể cho bà ta à?" Bàn Tử nghe vậy không hề sợ hãi, nói: "Còn phò mã ở rể nữa, lão Hồ, cậu có thể có chút văn hóa được không, cậu tưởng Nữ Vương là dân thường ở nông thôn à, người ta là Nữ Vương, chồng của Nữ Vương, gọi là gì ấy nhỉ, hình như không nên gọi là phò mã đâu nhỉ?" Tuyết Lỵ Dương thấy Trương tiên sinh đã đi qua rồi, mà hai người này vẫn còn nói chuyện ở đây, tức giận nói: "Gọi là thái giám được chưa!

Hai người còn tranh luận nữa, đến lúc đó ngay cả bóng của Trương tiên sinh cũng không thấy đâu." Mấy người bị nói như vậy, ngượng ngùng nhìn nhau, rồi vội vàng đi theo.

Mọi người đi qua một đoạn đường hầm tối đen, đến trước một vách đá nhô ra một nửa, phía trên và phía dưới vách đá đều có một đoạn bậc thang bằng đá.

Bên cạnh bậc thang đi xuống là một hang động rất sâu, hang động

rất lớn, đường kính khoảng một ngàn mét, tuyệt đối không thể do sức người đào ra.

Dưới đáy hang thỉnh thoảng còn có một trận gió âm thổi đến, một cảm giác áp bức khổng lồ và đen tối khiến mọi người hoàn toàn không dám nhìn xuống.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Nơi này chắc là thánh địa của nước Tinh Tuyệt, tên của tộc Quỷ Động cũng từ đó mà ra.

Nhưng mà, bên dưới rốt cuộc thông đến đâu?" Trương Dạ Ninh nói: "Bên dưới kết nối với Hư Số Không Gian, tương truyền bên trong Hư Số Không Gian là địa bàn của Ma tộc, người mà rơi vào đó, căn bản không có khả năng sống sót." Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất và những người khác không khỏi nhìn nhau, hố đen trước mắt này lại kết nối với Hư Số Không Gian thật sự.

Ma tộc?

Nghe thôi cũng thấy rợn tóc gáy rồi.

Bàn Tử nói: "Trương gia, trên đời này thật sự có Ma tộc sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Không rõ, nhưng cậu có thể nhảy xuống xem thử, nói không chừng bên trong chẳng có gì cả!" Bàn Tử vừa nghe, vội vàng lắc đầu nói: "Thôi, Trương gia, tôi không dám lấy mạng nhỏ của mình ra đùa đâu, tôi vừa mới được nhiều bảo bối như vậy, còn chưa hưởng thụ nữa!" Trương Dạ Ninh không tiếp tục để ý đến họ nữa, lúc này anh đưa mắt nhìn lên trên.

Dưới ánh sáng của đèn pin, có thể lờ mờ nhìn thấy giữa không trung có một xà ngang vươn ra, cuối xà ngang đặt một khúc gỗ khổng lồ.

Trên khúc gỗ mọc một loài hoa cỏ khổng lồ màu tím, bông hoa rất lớn, giống như bánh xe của một chiếc xe tải lớn, miệng nhỏ bụng to,

cánh hoa xòe ra, trông vô cùng quỷ dị yêu diễm.

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên. "Phát hiện Thần Mộc Tâm ở gần đây, mời Túc chủ lưu ý!" "Trương tiên sinh, anh đang nhìn gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương ở trên xà ngang phía trên." Bàn Tử lúc này cũng ghé lại nhìn lên trên, nhưng gã chỉ có thể nhìn thấy một đoạn xà ngang, còn thứ ở phía sau thì gã nhìn thế nào cũng không thấy.

Bàn Tử nói: "Trương gia, sao tôi chẳng nhìn thấy gì cả!" Trương Dạ Ninh đi về phía con đường đá nhỏ hướng lên bên cạnh, nói: "Lên trên rồi sẽ biết!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, gật đầu, rồi vội vàng đi theo Trương Dạ Ninh, hướng lên trên.

Đi được nửa đường, Bàn Tử đột nhiên hai chân mềm nhũn, giọng nói có chút run rẩy: "Mẹ ơi, chỗ này sao cao thế!" Hồ Bát Nhất đi sau Bàn Tử đỡ gã, nói: "Bàn Tử, nếu cậu thật sự sợ độ cao, thì cứ ở dưới chờ đi." Tuy nhiên Bàn Tử lại từ chối, nói: "Không được, tôi cũng muốn xem Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc trông như thế nào!

Nếu cậu chê chậm, cậu đi trước đi, tôi không sao đâu." Bàn Tử lúc này trong lòng đang nghĩ đến bảo bối trong quan tài của Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là người thống trị tối cao của nước Tinh Tuyệt, trong quan tài của bà ta không biết chừng có bảo bối tuyệt thế nào!

Mọi người men theo con đường đá nhỏ, đi lên khoảng mười mấy phút.

Lúc này từ chỗ xà ngang truyền đến một trận hương hoa, hương hoa thanh khiết thoang thoảng, rất dễ khiến người ta nghiện.

Bàn Tử nói: "Sao ở đây thơm thế, không phải là mùi cơ thể của

Nữ Vương chứ?" Lúc này tất cả mọi người cũng dừng lại, Hồ Bát Nhất vỗ vào đầu Bàn Tử, mắng: "Bàn Tử, mẹ nó cậu nghĩ đến đàn bà đến phát điên rồi à, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chết hơn hai nghìn năm rồi, làm sao còn có mùi cơ thể, theo tôi thấy, lát nữa nên nhốt cậu vào trong quan tài của Nữ Vương, cậu cứ ôm xương mà gặm đi!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Đây là hương hoa!" Trương Dạ Ninh chỉ vào cuối xà ngang ở xa, nói: "Các người nhìn kia!" Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn qua, chỉ thấy trên xà ngang ở xa có một khúc gỗ khổng lồ, phía trên khúc gỗ mọc một đóa hoa màu tím yêu diễm.

Bàn Tử nói: "Bông hoa này sao lại to thế, nó mọc lên như thế nào, không phải là hấp thụ thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương làm dinh dưỡng chứ?" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói: "Các người xem, bên dưới bông hoa là một khúc gỗ, khúc gỗ này trông giống như Côn Luân Thần Mộc trong truyền thuyết.

Loại gỗ này không những có thể cung cấp đủ dinh dưỡng cho bông hoa phía trên, mà còn có thể đảm bảo thi thể bên trong không bị mục nát!" Hồ Bát Nhất nói: "Bông hoa này mọc trên quan tài, e là không đơn giản, Bàn Tử, chúng ta mau đeo mặt nạ vào, thứ này nói không chừng có độc!" Nói xong, Hồ Bát Nhất vội vàng lấy mặt nạ phòng độc ra đội lên đầu.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng đeo vào.

Bàn Tử nói: "Trương gia, ngài không đeo mặt nạ phòng độc sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Không cần, các người đeo là được rồi!" Nghe vậy, Bàn Tử và những người khác cũng không nghĩ nhiều, dù sao Trương gia có rất nhiều thủ đoạn, cho dù thứ này có độc thì cũng chắc chắn không làm gì được anh ta.

Bàn Tử nói: "Trương gia, chúng ta mau lên đi, lát nữa chúng ta sẽ xem kỹ xem mỹ nhân này rốt cuộc trông như thế nào!" Trương Dạ

Ninh khẽ gật đầu, thế là mọi người men theo con đường đá nhỏ cẩn thận đi lên.

Không lâu sau, họ đã đến chỗ xà ngang.

Lúc này, quan tài của Nữ Vương ở cuối xà ngang và đóa hoa yêu diễm kia cũng đã hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt của mọi người.

Bàn Tử chỉ vào đóa hoa ở không xa, nói: "Đây rốt cuộc là hoa gì, sao lại to thế?" Trước đó nhìn từ dưới lên không được rõ lắm, nhưng bây giờ quan sát ở cự ly gần, họ phát hiện đóa hoa này còn lớn hơn họ dự đoán.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là Thi Hương Ma Dụ, một loài kỳ hoa sống dựa vào Côn Luân Thần Mộc, có thể tồn tại hàng nghìn năm, trong cơ thể chứa kịch độc!" "Lát nữa các người cẩn thận một chút, đừng dùng tay chạm vào!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền đi thẳng về phía quan tài ở cuối xà ngang.

Những người khác cũng vội vàng đi theo, rất nhanh họ đã đến vị trí giữa xà ngang, lúc này họ đã không cần đèn pin nữa, cũng có thể nhìn rõ tình hình phía trước. "Tinh Tuyệt Nữ Vương này thật là xa xỉ, lại dùng cả một khối Thần Mộc lớn như vậy làm quan tài!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói. "Nhưng bông hoa ở trên có hơi vướng víu, chúng ta muốn mở quan tài, phải dọn dẹp bông hoa này trước đã!" Tuy nhiên lúc này, giáo sư Trần đột nhiên tỉnh lại, ông nghe thấy lời Bàn Tử nói, vội vàng nói: "Vạn lần không được!

Đây là kỳ hoa Thi Hương Ma Dụ trong truyền thuyết, chúng ta cho dù không đi qua, cũng không thể phá hủy nó!" Bàn Tử nói: "Chúng ta vất vả lắm mới đến được đây, bây giờ quan tài của Nữ Vương ở ngay đây, ông lại bảo tôi vì một bông hoa mà từ bỏ sao?

Lão Hồ, cậu nói xem?" Nói xong Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ, cậu đang làm gì vậy?" Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát

Nhất, phát hiện Hồ Bát Nhất lúc này lại đang cầm xẻng công binh điên cuồng đập xuống đất.

Nghe thấy lời Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đột ngột quay đầu lại, giật mặt nạ trên đầu xuống, cười với họ một cái.

Nụ cười đó trông vô cùng tà ác quỷ dị.

Sau đó, anh ta lại đột nhiên quay người, nhanh chân chạy về phía quan tài, rồi điên cuồng dập đầu trước quan tài. "Trương gia, mau cứu lão Hồ, anh ta hình như bị quỷ ám rồi!" Bàn Tử sắp phát điên rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Ngay lúc đầu của Hồ Bát Nhất sắp dập đến chảy máu, Trương Dạ Ninh đột nhiên lóe lên, đến trước mặt Hồ Bát Nhất, một luồng sức mạnh trực tiếp đánh vào cơ thể anh ta.

Dưới luồng sức mạnh kỳ lạ này, Hồ Bát Nhất dần dần tỉnh lại. "Tôi, tôi làm sao thế này?" Sau khi Hồ Bát Nhất tỉnh lại, nhìn xung quanh, phát hiện mình đang quỳ trước quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, mà Trương tiên sinh lại đang đứng trước mặt mình.

Trương Dạ Ninh nói: "Anh lui về trước đi, ở đây tôi đối phó!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền đi về phía quan tài kia.

Bàn Tử thấy lão Hồ đã hồi phục, vội vàng hỏi: "Lão Hồ, vừa rồi cậu bị làm sao thế?

Sao lúc thì đập đất, lúc thì chạy đến trước quan tài dập đầu?" Nghe thấy lời này, Hồ Bát Nhất mặt mày kinh hãi, vừa rồi anh ta có làm gì sao?

Tại sao anh ta không nhớ gì cả? "Bàn Tử, những gì cậu nói đều là thật sao?" Hồ Bát Nhất lên tiếng hỏi. "Bàn Tử?" Tuy nhiên lúc này, Bàn Tử lại không trả lời Hồ Bát Nhất nữa, cả người đột nhiên như biến thành người khác, ánh mắt trở nên quỷ dị.

Giây tiếp theo, gã đột nhiên quỳ xuống, dập đầu một cái thật mạnh trước quan tài, rồi lớn tiếng hô: "Cung nghênh Nữ Vương!

Cung nghênh Nữ Vương!" Nghe thấy lời này, sắc mặt Hồ Bát Nhất lập tức thay đổi, vội vàng kéo Bàn Tử, mắng: "Bàn Tử, mẹ nó cậu đột nhiên phát điên gì thế?

Còn không mau ngậm miệng?" Tuy nhiên Bàn Tử lại không hề có phản ứng, tiếp tục hô: "Tôi nguyện ý hiến dâng đôi mắt cho Nữ Vương!" Sau đó Bàn Tử liền lấy con dao nhỏ ra, định tự mình khoét mắt.

Trương Dạ Ninh nghe thấy tiếng động phía sau, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chương 40

Thấy cảnh này, Trương Dạ Ninh nhíu mày, bộ dạng này của Bàn Tử rõ ràng là giống hệt Hồ Bát Nhất, đã trúng ảo thuật của Thi Hương Ma Dụ.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng: "Chỉ là một con ma vật, mà cũng dám thi triển ảo thuật?" Lời vừa dứt, trên người Trương Dạ Ninh hiện lên một hư ảnh Kỳ Lân, đôi mắt của Kỳ Lân trong nháy mắt mở ra, một luồng sức mạnh cường đại trực tiếp phá tan ảo thuật này, sau đó Bàn Tử ở phía sau toàn thân run lên, lập tức tỉnh lại.

Huyết mạch Kỳ Lân tuy không thể trấn áp Thi Hương Ma Dụ, nhưng lại có thể chống lại ảo thuật. "Lão Hồ, tôi làm sao thế?" Sau khi Bàn Tử tỉnh lại, vội vàng lên tiếng hỏi.

Hồ Bát Nhất kể lại chuyện vừa xảy ra cho Bàn Tử nghe, Bàn Tử toàn thân không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh, chuyện này thật sự quá tà môn.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tại sao hai người họ lại đột nhiên biến thành như vậy?

Trương Dạ Ninh nói: "Các người đã trúng ảo thuật của Thi Hương Ma Dụ, tất cả những gì vừa xảy ra đều là hành vi vô thức của các người, mau lùi lại, đợi tôi giải quyết xong Thi Hương Ma Dụ này!" "Trương gia, vậy chúng tôi lui trước, ngài cẩn thận một chút!" Hồ Bát Nhất nhắc một câu, rồi cùng Bàn Tử dìu nhau quay về.

Tình hình vừa rồi, nếu không phải Trương gia ra tay, hai người họ bây giờ không biết đã ra sao rồi.

Đối mặt với Thi Hương Ma Dụ này, họ thật sự không có cách nào,

vì vậy họ cũng không ở lại đó gây thêm phiền phức cho Trương gia nữa. "Lão Hồ, tại sao trên xà ngang có bốn người, mà sao chỉ có hai chúng ta trúng chiêu?" Sau khi lui về, Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

Sau khi an toàn, gã mới nhận ra, vừa rồi Tuyết Lỵ Dương cũng ở trên xà ngang đó, tại sao cô ấy lại không trúng chiêu?

Hồ Bát Nhất nói: "Cậu nói đúng là một vấn đề, chuyện này sau khi chúng ta trở về sẽ hỏi kỹ Dương tiểu thư, tôi cảm thấy cô ấy có chuyện giấu chúng ta, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài!" Lúc này Trương Dạ Ninh cũng đã đối mặt với Thi Hương Ma Dụ.

Thi Hương Ma Dụ cảm nhận được có người đến gần, nó liền điều khiển một cái rễ cây khổng lồ quất về phía Trương Dạ Ninh, đồng thời cơ thể nó không ngừng tỏa ra phấn hoa màu tím.

Những phấn hoa này rơi xuống đất, mặt đất trực tiếp lõm vào. "Trương tiên sinh, cẩn thận những phấn hoa này, chúng có độc tính cực mạnh!" Tuyết Lỵ Dương thấy vậy vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại hoàn toàn không để ý, huyết mạch Kỳ Lân trên người mở ra, phát ra một luồng ánh sáng.

Giây tiếp theo, một chuyện kinh ngạc đã xảy ra, họ nhìn thấy những phấn hoa này rơi trên người Trương Dạ Ninh lại trực tiếp biến thành tro bụi!

Cái, cái này cũng quá mạnh rồi?

Cơ thể của Trương gia làm bằng sắt sao?

Lại có thể miễn dịch với độc tố mạnh như vậy?

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy không khỏi trợn to mắt.

Sau đó, Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lấy Phù Ảnh Kiếm ra, một kiếm chém thẳng vào rễ cây mà Thi Hương Ma Dụ quất

tới.

Thi Hương Ma Dụ cảm nhận được nguy hiểm đột nhiên co rụt lại, muốn né tránh đòn tấn công của Trương Dạ Ninh.

Nhưng làm sao Trương Dạ Ninh có thể cho nó cơ hội này, trực tiếp một chiêu hồi kiếm, chém đứt rễ cây khổng lồ thành hai nửa.

Rễ cây của Thi Hương Ma Dụ bị chém đứt, một luồng dịch màu xanh lục đột nhiên từ rễ cây tuôn ra, tiếp đó, Thi Hương Ma Dụ phát ra một tiếng "chít chít", nghe vô cùng thê lương. "Cục cục cục!" Sau đó, trong bụng của Thi Hương Ma Dụ đột nhiên phát ra tiếng nước sông sôi trào, rồi tất cả rễ cây của nó đều thu lại.

Giây tiếp theo, miệng của Thi Hương Ma Dụ đột nhiên há ra, từ bên trong phun ra một mảng lớn dịch màu tím về phía Trương Dạ Ninh.

Trong chốc lát, cả không gian bị một mùi hôi thối bao trùm.

Trương Dạ Ninh nhanh chóng lùi về sau, né được đòn tấn công của nó.

Dịch màu tím rơi xuống đất, cả mặt đất trực tiếp lõm vào một nửa, trên đó còn sót lại không ít xương trắng.

Xem ra, trước đó Thi Hương Ma Dụ đã nuốt không ít người sống!

Trương Dạ Ninh nhíu mày, không ngờ dịch màu tím này lại có uy lực lớn như vậy, anh tuyệt đối không thể để dịch này dính vào người mình.

Lập tức Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, cả người nhanh chóng tiến lên, bạch quang lóe lên, một kiếm trực tiếp đâm xuyên qua bụng của Thi Hương Ma Dụ.

Tất cả dinh dưỡng của Thi Hương Ma Dụ đều tập trung ở bụng,

đột nhiên bị Trương Dạ Ninh đâm xuyên, cả cơ thể lập tức héo đi một nửa. "Chít ~" Thi Hương Ma Dụ lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, sau đó nó lại phát ra một tiếng giống như tiếng gầm giận dữ, cả cơ thể đột nhiên phồng lên, thân thể vốn đã héo đi một nửa lại như hồi quang phản chiếu mà phục hồi nguyên trạng, rồi nó như điên cuồng, những rễ cây trên người mãnh liệt lao về phía Trương Dạ Ninh. "Chết đi!" Trương Dạ Ninh lóe lên, né được đòn tấn công như chó điên của Thi Hương Ma Dụ, giây tiếp theo, trực tiếp xuất hiện sau lưng nó, một kiếm chém thẳng về phía thân chính của nó.

Bây giờ dinh dưỡng của Thi Hương Ma Dụ đã mất đi quá nửa, cuối cùng chỉ cần chém đứt thân chính của nó, thì Thi Hương Ma Dụ cũng sẽ chết hoàn toàn.

Phản ứng của Thi Hương Ma Dụ cũng rất nhanh, nó rất nhanh đã nhận ra Trương Dạ Ninh ở sau lưng, thế là vội vàng thu lại tất cả rễ cây đã quất ra để ngăn cản anh. "Thừa thãi!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, không chút do dự chém thẳng về phía thân chính, các rễ cây lần lượt ngăn cản, nhưng chỉ là một thân thể thực vật, làm sao có thể cản được linh kiếm của Trương Dạ Ninh?

Chỉ trong chốc lát, thanh kiếm của Trương Dạ Ninh đã chém đứt luôn cả phần thân chính của Thi Hương Ma Dụ.

Thi Hương Ma Dụ mất đi thân chính, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cơ thể trước tiên va vào xà ngang, sau đó lăn xuống dưới.

Mà lúc này, xà ngang vốn đã bị dịch màu tím của Thi Hương Ma Dụ ăn mòn quá nửa, bị va chạm như vậy đột nhiên vang lên một tiếng "rắc", nham thạch bắt đầu nứt ra từng lớp, sắp sụp đổ rồi.

Trương Dạ Ninh thấy vậy không khỏi nhíu mày, Thần Mộc Tâm anh cần vẫn còn trong quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nếu xà ngang sụp đổ, rơi vào Hư Số Không Gian, vậy chẳng phải

anh đến đây công cốc sao? "Mau đi, nham thạch nứt rồi, xà ngang này không trụ được bao lâu nữa!

Chỗ này sắp sập rồi, đến lúc đó con đường đá nhỏ dưới chân chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng, Bàn Tử, chúng ta mau lùi lại!" Hồ Bát Nhất vội vàng hét lên.

Bàn Tử nói: "Lão Hồ, Trương gia còn ở đó, chúng ta không thể bỏ mặc ngài ấy!" Sau đó Bàn Tử hét lớn về phía Trương Dạ Ninh: "Trương gia, mau quay lại, chỗ này sắp sập rồi!" Trương Dạ Ninh nhìn xà ngang một cái, tốc độ nứt của nham thạch cực nhanh, tối đa một phút nữa, nơi này sẽ hoàn toàn sụp đổ. "Hy vọng Thần Mộc Tâm sẽ không bị hư hại!" Giây tiếp theo, toàn thân Trương Dạ Ninh chấn động, một luồng sức mạnh khủng khiếp đột nhiên bộc phát từ trong cơ thể anh, sau đó anh dùng hai tay nhấc mạnh lên, chiếc quan tài bằng Côn Luân Thần Mộc khổng lồ cứ thế bị Trương Dạ Ninh nâng bổng lên. "Qua đó cho ta!" Trương Dạ Ninh hét lớn.

Quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương dưới luồng sức mạnh cường đại này, trực tiếp bay về phía bệ đá bên dưới, cuối cùng "ầm" một tiếng vang lớn, vững vàng đáp xuống. "Cái này!" "Đây thật sự là sức mạnh của con người sao?

Cũng quá kinh khủng rồi!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy cảnh này trực tiếp ngây người, chiếc quan tài này phải nặng khoảng 3000 cân, Trương gia lại trực tiếp nâng nó lên rồi ném xa như vậy?

Trương Dạ Ninh thấy quan tài đã an toàn dừng lại trên bệ đá của vách núi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, anh hít một hơi thật sâu, đi về phía quan tài.

Bây giờ quan tài của Nữ Vương cuối cùng cũng được giữ lại, hiện tại anh cũng có thể lấy Thần Mộc Tâm rồi.

Nắp quan tài làm từ Côn Luân Thần Mộc không nặng lắm, Trương Dạ Ninh chỉ dùng ba phần sức lực, quan tài đã được mở ra một cách nhẹ nhàng.

Trương Dạ Ninh nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương mặc một bộ đồ lụa đỏ, trên đầu đội một chiếc mặt nạ, không nhìn ra dung mạo của bà ta.

Chương 41

Trương Dạ Ninh quét mắt một vòng trong quan tài của Nữ Vương, phát hiện Thần Mộc Tâm đang ở trong tay bà ta, giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh không chút do dự, trực tiếp lấy Thần Mộc Tâm ra.

Lúc lấy được Thần Mộc Tâm, trong đầu Trương Dạ Ninh cũng đúng lúc vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. "Nhận được Thần Mộc Tâm!" "Chúc mừng Túc chủ đã thu thập thành công tất cả vật phẩm để đột phá, và các thuộc tính cơ bản đã đạt đến giới hạn!

Có bắt đầu đột phá không?" "Nhắc nhở: Đột phá cần ba ngày, trong thời gian đó không thể sử dụng linh khí!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh mừng thầm trong lòng, tốn bao nhiêu công sức, cuối cùng anh cũng đã đáp ứng đủ mọi điều kiện, có thể bắt đầu đột phá.

Nhưng lần đột phá lên Trường Sinh Cảnh này có chút đặc biệt, lại còn cần thời gian.

Anh lập tức chọn từ chối đột phá, chuyện đột phá, đợi sau khi trở về rồi nói.

Lúc này Bàn Tử và những người khác cũng sán lại gần, Bàn Tử nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài nói: "Lão Hồ, mau qua đây xem, mẹ nó, Tinh Tuyệt Nữ Vương này chết rồi mà còn che mặt!" Cậu nói xem, Nữ Vương này không phải thật sự là một con mụ xấu xí chứ?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Tương truyền Tinh Tuyệt Nữ Vương là đệ nhất mỹ nhân Tây Vực, chỉ không biết tại sao bà ta lại phải che mặt!" Bàn Tử nói: "Kệ mẹ nó chứ, chúng ta vén lên xem chẳng phải là biết ngay sao?" Hồ Bát Nhất nói: "Cũng được, tôi cũng tò mò Tinh

Tuyệt Nữ Vương trông như thế nào, tôi chuẩn bị sẵn đây, lát nữa nếu bà ta mà bật dậy, tôi sẽ trực tiếp nhét móng lừa đen vào miệng bà ta." Nói xong, Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn Trương Dạ Ninh một cái, thấy Trương Dạ Ninh không nói gì nhiều, thế là bắt đầu hành động.

Bàn Tử cười hắc hắc, xắn tay áo, thò một tay ra, ngón tay chạm vào mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ cảm thấy một trận lạnh buốt.

Sau đó gã giật mạnh một cái, tấm mạng che mặt của nữ vương cứ thế bị giật xuống.

Gương mặt tinh xảo của Tinh Tuyệt nữ vương lộ ra, một khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn với đôi mắt lạnh lùng, trong vẻ đẹp toát lên sự cao quý.

Mái tóc đen tuyền được búi cao sau lưng, hai bên thái dương có vài lọn tóc bay phất phơ dán trên đôi môi đỏ mọng, trông vô cùng lạnh lùng diễm lệ và quyến rũ.

Hồi lâu sau, mọi người mới thu lại ánh mắt, họ không ngờ Tinh Tuyệt nữ vương lại đẹp đến vậy, quả không hổ danh là mỹ nữ đệ nhất Tây Vực.

Dùng từ nghiêng nước nghiêng thành để hình dung cũng không quá lời!

Hai mắt Bàn Tử trợn tròn, nói: "Đây là Tinh Tuyệt nữ vương sao?

Hóa ra bà ta lại đẹp đến thế!" Hồ Bát Nhất nói: "Không ngờ dung mạo của Tinh Tuyệt nữ vương trong truyền thuyết lại trẻ trung đến vậy, thật khó mà tưởng tượng!" Tuy nhiên, lúc này Tuyết Lỵ Dương lại tỏ ra vô cùng hoảng hốt, trán cô không ngừng đổ mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: "Bà ta, sao bà ta lại giống hệt người trong giấc mơ của tôi thế này!" Tuyết Lỵ Dương đã nhiều lần mơ thấy cảnh tượng ở Tinh

Tuyệt cổ thành, mơ thấy có người triệu hồi cô tiến vào đó, mà người triệu hồi cô lại có dung mạo y hệt người đang nằm trong quan tài này, điều này sao có thể không khiến cô sợ hãi? "A!" Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất hét lên một tiếng.

Bọn họ nhìn thấy nữ vương trong quan tài đột nhiên biến thành một con bánh chưng cực kỳ xấu xí, rồi lao nhanh về phía họ.

Hồ Bát Nhất thấy vậy liền cầm xẻng công binh bổ tới, nhưng giây tiếp theo anh ta lại sụp đổ.

Anh ta thấy Bàn Tử bị mình bổ một nhát, nửa cái đầu đã bị chém bay, làm sao còn sống được.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất tuyệt vọng quỳ sụp xuống đất.

Anh ta không thể ngờ Bàn Tử, người cùng mình vào sinh ra tử, lại bị chính mình một xẻng chém bay đầu! "Lão Hồ, cậu ngồi đó làm cái quái gì vậy, còn không mau qua đây!" Bàn Tử hét lớn về phía Hồ Bát Nhất.

Bọn họ không ngờ Tinh Tuyệt nữ vương đột nhiên sống lại, mà Lão Hồ không những không chạy, lại còn một mình đứng bên quan tài, lúc thì cầm xẻng chém loạn xạ, lúc lại tuyệt vọng ngồi sụp xuống đất.

Nếu không phải Trương gia đang giao đấu với Tinh Tuyệt nữ vương, Lão Hồ làm gì còn mạng? "Lão Hồ!

Lão Hồ!" Dưới tiếng gọi liên tục của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Nhìn cảnh Trương tiên sinh đang chiến đấu với Tinh Tuyệt nữ vương ở phía không xa, anh ta cuối cùng cũng phản ứng lại được.

Vừa rồi chắc hẳn anh ta đã trúng huyễn thuật của nữ vương.

Nhưng dù là huyễn thuật, thấy Bàn Tử vẫn bình an vô sự, anh ta

không nhịn được mà thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này, Trương Dạ Ninh đang cầm kiếm Phù Ảnh đối chiến với Tinh Tuyệt nữ vương.

Tinh Tuyệt nữ vương lúc này đâu còn dáng vẻ như ban nãy, bà ta đã đeo lại mạng che mặt, một luồng âm phong lập tức tràn ngập khắp hang động. "Chết hơn hai nghìn năm rồi mà còn không yên phận, đúng là tự tìm đường chết!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, liên tiếp vung ra mấy kiếm chém tới.

Tốc độ phản ứng của Tinh Tuyệt nữ vương rất nhanh, bà ta chỉ cần vài cú lách mình đã né được mấy nhát kiếm chí mạng.

Ngay sau đó, Tinh Tuyệt nữ vương vung hai tay, trên không trung bất ngờ xuất hiện một đội quân.

Cả người họ phát ra ánh sáng màu xanh lam u tối, mặc trang phục có vẻ là của nước Tinh Tuyệt, người nào người nấy tay cầm trường mâu, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm.

Sau đó, Tinh Tuyệt nữ vương ra lệnh, đám âm binh này đồng loạt lao về phía Trương Dạ Ninh. "Đây, đây là cái gì?

Sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều xác sống như vậy?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tuyết Lỵ Dương giải thích: "Những thứ này trông giống như âm binh trong truyền thuyết.

Không ngờ nữ vương lại sở hữu một đội quân như vậy.

Trên người đám âm binh này tràn ngập tử khí, dù cách rất xa, tôi vẫn có thể cảm nhận được sự khủng bố bên trong!" Nghe Tuyết Lỵ Dương giải thích, sắc mặt mọi người đều đại biến!

Cái tên âm binh bọn họ đương nhiên đã từng nghe qua, nhưng

trước đây chỉ coi đó là truyền thuyết mà thôi.

Nào ngờ bây giờ họ lại thực sự gặp phải.

Trên thế giới này thật sự tồn tại những thứ như vậy!

Hơn nữa Tinh Tuyệt nữ vương lại có thể điều khiển cả một đội quân như thế, thật quá đáng sợ.

Bàn Tử nói: "Không ngờ Tinh Tuyệt nữ vương xinh đẹp như vậy lại nguy hiểm đến thế.

Nhiều âm binh như vậy, Trương gia có giải quyết được không?

Chúng ta có cần lên giúp không?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Chúng ta dù có lòng cũng sợ là không giúp được!" Về phía Trương Dạ Ninh, ngay khoảnh khắc đám âm binh xuất hiện, giọng nói của hệ thống đã vang lên. "Phát hiện có âm binh xuất hiện gần đây, có tiến hành thu phục không?" Nghe thấy thông báo của hệ thống, trong lòng Trương Dạ Ninh vui mừng.

Chuyện này rất thú vị, ban đầu anh còn tưởng Quỷ Tỳ sẽ nằm mốc trong kho vật phẩm, không ngờ lại sớm có đất dụng võ như vậy.

Đương nhiên Tinh Tuyệt nữ vương không hề biết Trương Dạ Ninh sở hữu Quỷ Tỳ, đám âm binh dưới lệnh của bà ta lập tức vung trường mâu đâm thẳng vào người hắn. "Thu!" Trương Dạ Ninh khẽ quát một tiếng, Quỷ Tỳ hiện ra trong tay, tỏa ra một luồng sáng u tối, ngay sau đó luồng sáng này hút thẳng đám âm binh trước mặt anh vào trong.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên. "Thu phục thành công một âm binh!

Nhận được một điểm giá trị thuộc tính!" "Túc chủ đã mở khóa thành công Quỷ Tỳ!" "Giới hạn âm binh hiện tại của Quỷ Tỳ là: 100 người!" "Gợi ý: Túc chủ có thể điều khiển âm binh trong Quỷ Tỳ, giá

trị thuộc tính thu được có thể tích trữ trong âm binh của Quỷ Tỳ.

Giá trị thuộc tính có thể tùy ý chuyển hóa thành một trong ba thuộc tính cơ bản!" Sau khi nhận được thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh phát hiện trong bảng điều khiển của mình có thêm một mục danh sách thần khí, trong đó hiển thị biểu tượng của Quỷ Tỳ.

Bên phải mục đó còn có một cấp độ thu thập, rõ ràng Quỷ Tỳ này có thể thăng cấp.

Thấy vậy, Trương Dạ Ninh chỉ cảm thấy Quỷ Tỳ này đúng là một món đồ tốt, may mà anh đã để Tiểu Ca lấy nó trước.

Chương 42

Quỷ Tỳ hấp thu âm binh tăng cho anh giá trị thuộc tính chứ không phải điểm thuộc tính, như vậy có nghĩa là sau này anh sẽ không cần phải lo lắng về rắc rối do điểm thuộc tính không cân bằng gây ra.

Sau đó, Trương Dạ Ninh tiếp tục vận hành Quỷ Tỳ, một luồng sáng u tối lóe lên, không lâu sau, đội quân trăm người âm binh trước mặt anh đã bị hút hết vào trong.

Chuyện này...

Hồ Bát Nhất và những người khác ở phía xa thấy cảnh này lại kinh ngạc đến ngây người!

Họ tuyệt đối không ngờ Trương tiên sinh ngoài thực lực bản thân mạnh mẽ ra, pháp bảo sở hữu lại càng nghịch thiên hơn.

Pháp bảo đó lại có thể trong vài hơi thở đã thu hết toàn bộ đám âm binh vào trong, thật quá kinh người!

Tinh Tuyệt nữ vương thấy cảnh này, tuy đang đeo mạng che mặt nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự kinh ngạc của bà ta, chỉ thấy bà ta lùi lại vài bước, giọng nói âm u: "Không thể nào, sao ngươi lại có Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương!" "Không có gì là không thể, chịu chết đi!" Trương Dạ Ninh quát lạnh một tiếng, sau khi thu Quỷ Tỳ lại, anh trực tiếp đâm một kiếm về phía Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhát kiếm này tốc độ cực nhanh, đầu của Tinh Tuyệt nữ vương bị Trương Dạ Ninh chém bay ngay lập tức.

Tuy nhiên, một lúc lâu sau, giọng nói của hệ thống vẫn không vang lên.

Trương Dạ Ninh khẽ nhíu mày, lẽ nào Tinh Tuyệt nữ vương này

chưa chết? "Trương gia, anh thật sự quá lợi hại, nhiều âm binh như vậy nói thu là thu, mỹ nhân xác sống cũng bị anh chém bay đầu." Bàn Tử thấy nguy hiểm đã được giải trừ liền vội vàng lại gần nói.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng theo sau.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Trương tiên sinh, bảo vật ngài vừa sử dụng nếu tôi không nhìn lầm thì có phải là Quỷ Tỳ trong truyền thuyết không?" Trương Dạ Ninh nói: "Đợi đã, Tinh Tuyệt nữ vương vẫn chưa chết!" Nghe câu này, tinh thần của mọi người vốn đã thả lỏng lập tức căng lên trở lại. "Trương gia, Tinh Tuyệt nữ vương không phải đã bị anh một kiếm chém bay đầu rồi sao?" Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Những người còn lại cũng tỏ ra nghi hoặc, dù sao họ cũng đã tận mắt nhìn thấy Trương Dạ Ninh xuất kiếm chém bay đầu của bà ta.

Trương Dạ Ninh không trả lời mọi người, mà nhìn về phía quỷ động bên dưới, lạnh lùng nói: "Ra đây đi, tôi biết ngươi vẫn còn ở đó!" Không lâu sau, từ bên dưới quỷ động truyền đến một tràng cười trong trẻo của phụ nữ.

Sau đó, phía trên quỷ động sáng lên một bóng ảo.

Bóng ảo đó không phải ai khác, chính là Tinh Tuyệt nữ vương vừa bị Trương Dạ Ninh chém bay đầu. "Ha ha ha…" "Ngươi không giết được ta đâu, sẽ có một ngày chúng ta gặp lại!" "Ha ha ha…" Nói xong, bóng ảo của Tinh Tuyệt nữ vương lập tức tan biến, xung quanh trở lại yên tĩnh. "Cô Dương?

Cô Dương?" Hồ Bát Nhất vội vàng đỡ Tuyết Lỵ Dương dậy.

Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên ngất đi mà không có dấu hiệu báo trước, không ai biết rốt cuộc cô đã bị làm sao. "Trương gia, cô gái người Mỹ này rốt cuộc bị sao vậy?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Cô ấy chỉ ngất đi thôi!" "Lão Hồ, đưa

Tuyết Lỵ Dương đi, chúng ta nên rời khỏi đây rồi!" Nếu Tinh Tuyệt nữ vương đã biến mất, vậy thì anh cũng không cần thiết phải ở lại đây lãng phí thời gian nữa.

Huống hồ thứ anh muốn đã lấy được rồi.

Hồ Bát Nhất gật đầu, thế là chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành đến đây là kết thúc.

Lúc quay về đường cũ vô cùng thuận lợi, trên đường không gặp phải nguy hiểm gì.

Một tuần sau, mọi người cũng đều lên đường trở về nhà.

Tuyết Lỵ Dương đã tỉnh lại vào ngày thứ hai sau khi họ rời khỏi Tinh Tuyệt cổ thành, cô quyết định đưa giáo sư Trần đến Mỹ chữa bệnh.

Diệp Diệc Tâm thì trở về trường học.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì tiện đường đi cùng chuyến tàu hỏa về Đế Đô.

Trên tàu, Bàn Tử cười nói: "Tuy lần này có hơi nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng kiếm được bộn tiền còn gì?

Lần này tôi sắp phát tài rồi!

Lần này về, tôi chuẩn bị mua luôn cả khu đất của mình!" Trương Dạ Ninh nói: "Khuyên cậu tốt nhất đừng làm vậy, Đế Đô không đơn giản như cậu nghĩ đâu!

Chỉ cần một chút sơ suất là sẽ gặp rắc rối ngay!

Điểm này, cậu phải học Lão Hồ!" Hồ Bát Nhất nói: "Trương tiên sinh nói không sai.

Lần này chúng ta có được nhiều bảo bối như vậy, nếu tiêu xài hoang phí chắc chắn sẽ khiến người khác ghen tị.

Trước đây tôi đã nói với cậu rồi, thế lực trong giới đạo mộ rất phức tạp, trong giới cao nhân dị sĩ không nói một nghìn cũng phải có tám trăm, bây giờ hai chúng ta mới chỉ là người mới vào nghề, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn!" Nghe vậy, Bàn Tử cũng lập tức phản ứng lại, đúng là như vậy thật, họ không có thực lực như Trương gia, nếu để lộ tiền tài, gặp phải kẻ địch mạnh thì họ không giữ được!

Hồ Bát Nhất đột nhiên nhớ lại chuyện của Tinh Tuyệt nữ vương, bèn hỏi: "Trương tiên sinh, về Tinh Tuyệt nữ vương chúng ta nên làm thế nào?" Tinh Tuyệt nữ vương cuối cùng không chết, mà dùng hình thức linh thể tiến vào quỷ động.

Hoặc có thể nói, thứ Trương Dạ Ninh chém giết vốn không phải là bản thể của nữ vương.

Về chuyện này, Trương Dạ Ninh cũng khá đau đầu, từ những lời cuối cùng của bà ta, anh có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của Tinh Tuyệt nữ vương rất mạnh, nhưng tại sao lại bị anh đánh bại dễ dàng như vậy?

Tại sao Tuyết Lỵ Dương lại đột nhiên ngất đi?

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh nói: "Chuyện này các cậu cứ tạm thời không cần quan tâm, rất phức tạp, tôi cần điều tra thêm." "Sau này Tuyết Lỵ Dương có lẽ sẽ quay lại tìm các cậu, đến lúc đó các cậu hãy để ý hành động của cô ấy nhiều hơn!" Đối với Tuyết Lỵ Dương, nếu theo nguyên tác, cô ấy đáng lẽ không có quan hệ gì với Tinh Tuyệt nữ vương mới phải!

Lẽ nào việc cô ấy ngất đi cũng là mưu kế của Tinh Tuyệt nữ vương?

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh chỉ cảm thấy đau đầu, sau đó anh dứt khoát tạm thời không nghĩ đến những chuyện này nữa, bây giờ

đối với anh, vẫn là nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp mở hệ thống, nhấn vào nút bắt đầu tấn cấp. "Đinh!

Lựa chọn thành công, đang trong quá trình tấn cấp!" "Gợi ý: Ngự Khí Cảnh tấn cấp lên Trường Sinh Cảnh, biến hóa tương đối lớn, do đó cần thời gian khá dài, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi!" "Còn 2 ngày 23 giờ 59 giây nữa sẽ tiến hóa đến Trường Sinh Cảnh…" Nghe thấy thông báo bắt đầu tấn cấp của hệ thống, Trương Dạ Ninh thở phào một hơi, cuối cùng cũng có thể tấn cấp rồi.

Tuy nói tấn cấp lên Trường Sinh Cảnh cần ba ngày, nhưng đối với anh mà nói thì chẳng là gì.

Dù sao anh cũng đã đánh dấu ở Trương gia ròng rã cả trăm năm, còn sợ phải đợi ba ngày sao?

Ba ngày sau, khi anh tiến hóa đến Trường Sinh Cảnh, thực lực của anh sẽ có một bước nhảy vọt về chất, tuổi thọ của anh cũng có thể lên tới hàng nghìn năm.

Sau đó Trương Dạ Ninh mở bảng nhân vật của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 300 (người thường 10, huyết mạch gia tăng 2 lần) Phòng ngự: 300 (người thường 10, huyết mạch gia tăng 2 lần) Tốc độ: 300 (người thường 10, huyết mạch gia tăng 2 lần) Cảnh giới: Ngự Khí Cảnh (đang tấn cấp lên Trường Sinh Cảnh) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +2 Thần khí: Quỷ Tỳ 100/100 (cấp độ thu thập hiện tại là: Âm binh) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới...

Ngoài việc cảnh giới đang tấn cấp, Trương Dạ Ninh phát hiện Quỷ Tỳ mà mình mới mở khóa không lâu đã nhanh chóng đạt đến giới hạn.

Điều này khiến anh có chút đau đầu, dù sao tác dụng của Quỷ Tỳ vẫn rất mạnh, tiếp theo anh phải tìm một số bảo vật để nâng cấp Quỷ Tỳ. ...

Hai ngày sau, chuyến tàu hỏa mà họ đi cuối cùng cũng đã đến Đế Đô.

Chương 43

Vừa xuống tàu, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã không thể chờ đợi mà nhìn quanh bốn phía, sau đó hít sâu vài hơi.

Bàn Tử nói: "Vẫn là ở đây tốt, tôi cảm thấy không khí cũng trong lành hơn nhiều!" "Lão Hồ, Trương gia, mọi người chắc đói cả rồi phải không?

Từ khi gia nhập đội khảo cổ, chúng ta đã lâu rồi chưa được ăn một bữa ra trò!" "Hôm nay, tôi mời mọi người đi ăn thịt cừu xiên!" "Để tôi nói cho các ông nghe, ở Đế Đô có một con hẻm bán thịt cừu xiên, ngon tuyệt cú mèo, còn có cả bánh bao chay của bà chủ quán…" Lời Bàn Tử mới nói được một nửa, phía không xa đột nhiên truyền đến mấy tiếng gọi.

Mọi người quay người nhìn lại, chỉ thấy một bóng người quen thuộc đang đi về phía họ. "Hồ gia, Bàn gia, từ khi hai vị gia nhập đội khảo cổ, tôi ngày nào cũng thắp hương bái Phật, đấy, cuối cùng cũng bái được hai vị về rồi!" Đại Kim Nha thực ra đã đợi ở ga tàu từ sớm, thấy hai người đến, lập tức chạy tới. "Kim gia, vất vả rồi!" Hồ Bát Nhất nói.

Đại Kim Nha cười đáp: "Nên làm, nên làm!

Mấy người còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau xách hành lý cho các vị gia!" Sau đó, Đại Kim Nha ra hiệu cho mấy người đàn ông mặc đồ đen phía sau.

Mấy người mặc đồ đen đó quả thực rất nhanh nhẹn, ngay cả hành lý của Trương Dạ Ninh cũng xách lên cùng.

Bàn Tử thấy Đại Kim Nha vẫn cái dáng vẻ đó, cười lớn nói: "Đại Kim Nha à, chúng ta cũng phải cả tháng rồi không gặp nhỉ, cậu lại béo

tốt ra không ít đấy!" Đại Kim Nha cười nói: "Ha ha, Đế Đô nuôi người, đồ ăn ngon quá nhiều.

Mọi người chắc chưa ăn gì phải không?

Tôi đã cho người chuẩn bị rượu và thức ăn rồi, chúng ta về làm vài chén trước nhé?" Bàn Tử cười đáp: "Vậy thì còn gì bằng, Đại Kim Nha mời khách, nhất định phải đi rồi!" Đối với Đại Kim Nha, Bàn Tử vẫn rất có thiện cảm, trước đây những món đồ cổ mà anh ta lấy được từ núi Ngưu Tâm đều là nhờ Đại Kim Nha đứng ra lo liệu mới bán được.

Lần này họ thu được nhiều đồ cổ như vậy, tự nhiên cũng cần sự giúp đỡ của ông ta.

Lúc này, Đại Kim Nha nhìn về phía người thanh niên bên cạnh họ, hỏi: "Bàn gia, Hồ gia, vị này là?" Bàn Tử nói: "Vị này à, lai lịch lớn lắm đấy, đây là Trương Dạ Ninh, Trương gia của tôi, anh ấy là người mà Tuyết Lỵ Dương đặc biệt mời đến.

Lần này cậu còn thấy được tôi và Lão Hồ trở về, đều là nhờ công lao của Trương gia cả!" Nghe Bàn Tử giới thiệu long trọng như vậy, Đại Kim Nha cũng phản ứng rất nhanh, vội vàng cười đưa tay ra với Trương Dạ Ninh: "Trương gia, hân hạnh hân hạnh!" Trương Dạ Ninh cũng cười gật đầu, nói: "Nghe đồn ở Đế Đô có một vị cao nhân, chỉ trong vài năm đã mở được một cửa hàng đồ cổ lớn ở nơi tấc đất tấc vàng như Đế Đô, người đó chính là ông phải không?" Đại Kim Nha thấy người này khách sáo như vậy, cũng mở lời: "Hầy, đó đều là người khác đồn bậy, tôi đây đều là nhờ phúc của ông già nhà tôi cả, cửa hàng đồ cổ của tôi cũng chỉ đủ kiếm hai bữa cơm thôi!" Ngay sau đó Đại Kim Nha lại nói: "Trương gia, Hồ gia, Bàn gia, mời bên này, nếu không đi nữa, rượu và thức ăn sẽ nguội mất!" Bàn Tử cười nói: "Lão Hồ, Trương gia, chúng ta đi thôi, tối nay uống cho đến khi không

say không về, ha ha!" Nhưng đúng lúc họ chuẩn bị rời đi, một người đàn ông mặc áo khoác đen cùng một cô gái mặc váy ngắn màu xanh nhạt vội vã chạy về phía Trương Dạ Ninh.

Hai người này Đại Kim Nha rất quen thuộc, một người là Trương Khởi Linh của Trương gia, người còn lại là tài năng mới nổi của Trương gia, Trương Nhược Ngưng, hai người này không phải dạng vừa đâu.

Cả hai đều là người của siêu gia tộc thế hệ thứ hai Trương gia, người đàn ông kia còn là Trương Khởi Linh của Trương gia, nhưng không phải anh ta đã không xuất hiện nhiều năm rồi sao?

Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào Hồ Bát Nhất và Bàn Tử gây chuyện rồi?

Vì không biết tình hình thế nào, mà lai lịch của hai người này lại lớn như vậy, điều này khiến Đại Kim Nha có chút hoảng loạn.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, một chuyện khiến mọi người kinh ngạc đến rớt cằm đã xảy ra.

Chỉ thấy cô gái có dung mạo tinh xảo kia lại trực tiếp ôm lấy cánh tay của Trương Dạ Ninh, cười nói: "Ca, cuối cùng anh cũng về rồi!

Chúng ta mau về thôi!" Trương Khởi Linh lúc này cũng cung kính mở lời: "Tộc…" Đúng lúc anh ta định nói ra chữ thứ hai, Trương Dạ Ninh đột nhiên ho khan vài tiếng, ra hiệu cho anh ta đừng làm lớn chuyện.

Tiểu Ca phản ứng cũng rất nhanh, lập tức đổi lời: "Trương gia!" Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu.

Uông gia đã âm mưu từ lâu, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội dụ bọn chúng ra, anh không muốn để đối phương biết anh cũng ở trong đó, rồi lại rút lui lần nữa.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh nói với Đại Kim Nha: "Xin lỗi, hôm nay có lẽ không uống rượu của ông được rồi, ngày khác nhất định sẽ đến thăm!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền đi cùng Tiểu Ca và Nhược Ngưng.

Còn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha thì ngơ ngác đứng tại chỗ!

Đây là tình huống gì vậy?

Bàn Tử mở lời: "Chưa nghe Trương gia nhắc tới bao giờ, anh ấy có một cô em gái xinh đẹp như vậy từ lúc nào thế?" Hồ Bát Nhất trêu chọc: "Sao, Bàn Tử cậu để ý người ta rồi à?" Bàn Tử vội vàng lắc đầu, nói: "Tôi nào dám, tôi chỉ nói vậy thôi!" Bàn Tử không dám có suy nghĩ gì với em gái của Trương gia.

Lúc này Đại Kim Nha nói: "Cô gái vừa rồi tên là Trương Nhược Ngưng, địa vị trong Trương gia không hề thấp!

Vừa rồi nghe cô ấy gọi là ca, các vị nói xem Trương gia này có phải cũng là cao nhân của Trương gia không?" Hồ Bát Nhất nói: "Trương tiên sinh đúng là người của Trương gia, còn địa vị cụ thể thì tôi cũng không biết, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó là tuyệt đối không thấp!" Nghe vậy, Đại Kim Nha cũng gật đầu, ngoài Trương Nhược Ngưng ra, ông ta vừa rồi còn nghe thấy cả Trương Khởi Linh cũng gọi anh là Trương gia, có thể thấy địa vị của anh không hề tầm thường.

Loại người này sau này tuyệt đối không thể chọc vào!

Đại Kim Nha thầm hạ quyết tâm trong lòng. ...

Lúc này Trương Dạ Ninh đã trở về Trương gia ở Đế Đô.

Chưa nghỉ ngơi được bao lâu, cô nhóc đã nhao nhao đòi Trương Dạ Ninh kể cho nghe những chuyện anh gặp phải ở bên ngoài.

Mấy ngày nay, cô ở nhà sắp buồn chết rồi.

Trước tình hình này, Trương Dạ Ninh thật sự không chịu nổi sự truy hỏi của cô nhóc, ngoài những thứ liên quan đến hệ thống ra, anh cũng kể lại sơ lược những chuyện khác cho cô nghe.

Đến chiều, cô nhóc mới lưu luyến rời đi.

Lúc này, Trương Dạ Ninh gọi Tiểu Ca đến, hỏi: "Thế nào, bên Ngô Tam Tỉnh tình hình ra sao?" Tiểu Ca nói: "Ông ta đã rời đi rồi!" Trương Dạ Ninh nói: "Được, chuyện này tôi biết rồi!" "Chuyện này cậu vất vả rồi, đi nghỉ ngơi đi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh vỗ vỗ vai Tiểu Ca.

Tiểu Ca khẽ sững sờ, sau đó lập tức rời đi.

Nhìn bóng lưng Tiểu Ca rời đi, Trương Dạ Ninh cũng không biết nói gì cho phải.

Chớp mắt đã đến tối.

Trương Dạ Ninh lúc này ngồi trong phòng, chờ đợi những phút cuối cùng của việc tấn cấp. "Đinh!

Đã tấn cấp thành công lên Trường Sinh Cảnh!" "Tấn cấp thành công lên Trường Sinh Cảnh, túc chủ nhận được kỹ năng Trệ Không!" "Túc chủ thành công đột phá ba trăm năm tuổi thọ, tuổi thọ hiện tại là một nghìn năm." "Tấn cấp thành công lên Trường Sinh Cảnh, huyết mạch cường hóa +1!" "Nhận được năng lực huyết mạch hoàn toàn mới, Kì Lân Tí!" "Kì Lân Tí: Có thể tăng gấp ba lần thuộc tính công kích trong thời gian ngắn!" Dưới một loạt âm thanh thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh cuối cùng cũng hài lòng gật đầu.

Sau khi tiến vào Trường Sinh Cảnh, lại nhận được nhiều lợi ích như vậy, chẳng trách phải mất ba ngày để tấn cấp.

Ngoài kỹ năng Trệ Không đặc trưng của Trường Sinh Cảnh và

tuổi thọ lên tới 1000 năm, điểm quan trọng nhất chính là, Kỳ Lân huyết mạch của anh lại một lần nữa được cường hóa, hơn nữa còn nhận được năng lực huyết mạch mới, Kì Lân Tí.

Kì Lân Tí có thể tăng gấp ba lần công kích, cộng thêm ba lần gia tăng từ huyết mạch của anh, lực công kích của anh có thể trong nháy mắt tăng lên chín lần, sức chiến đấu như vậy là vô cùng khủng bố.

Hơn nữa theo sự cường hóa tiếp tục của huyết mạch, càng về sau, thực lực của anh và những người cùng cấp độ sẽ càng ngày càng cách xa.

Đây chính là điểm đáng sợ của Kỳ Lân huyết mạch.

Sau khi hoàn thành tấn cấp, Trương Dạ Ninh bây giờ cũng nên xem xét đến chuyện của Ngô Tam Tỉnh. "Đinh!

Kích hoạt lựa chọn nhiệm vụ!" "Lựa chọn một: Lập tức đến Ngô Sơn Cư hội hợp với Hạo Thiên Chân, và cùng cậu ta tiến vào mộ dưới đáy biển.

Phần thưởng nhận được một lần cường hóa huyết mạch!" "Lựa chọn hai: Một tháng sau cùng Tiểu Ca ngụy trang thành đội viên khảo cổ chuyên nghiệp, gia nhập đội thám hiểm tạm thời do A Ninh thành lập tiến vào mộ dưới đáy biển.

Phần thưởng giới hạn Quỷ Tỳ đột phá một nghìn, một Âm Tướng, đẳng cấp Quỷ Tỳ được nâng lên Âm Tướng!" "Lựa chọn ba: Hai tháng sau, hội hợp với Ngô Tam Tỉnh ở núi Trường Bạch.

Phần thưởng chưa biết." Trương Dạ Ninh không ngờ lần này hệ thống lại trực tiếp đưa ra ba lựa chọn.

Hiện tại, thứ Trương Dạ Ninh thiếu nhất chính là giới hạn của Quỷ Tỳ, lựa chọn thứ hai này không chỉ trực tiếp tăng thêm 900 điểm giới hạn, mà còn tặng thêm một Âm Tướng, lựa chọn này trông như

được thiết lập riêng cho anh vậy.

Chương 44

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh cũng không chút do dự mà trực tiếp chọn lựa chọn thứ hai. "Lựa chọn thành công, mời túc chủ một tháng sau cùng Tiểu Ca ngụy trang thành đội viên khảo cổ chuyên nghiệp, gia nhập đội thám hiểm tạm thời do A Ninh thành lập." Thông báo của hệ thống lập tức vang lên.

Là một người xuyên không, Trương Dạ Ninh biết kỹ thuật ngụy trang của Tiểu Ca rất tốt, lúc đi đến mộ dưới đáy biển, anh ta từng đóng giả chuyên gia nghiên cứu địa cung thời Minh.

Lúc đó nếu không phải anh ta chủ động lộ diện, không ai có thể phát hiện.

Lần này nhân tiện có thể đích thân trải nghiệm.

Mười mấy ngày sau, từ Trường Sa gửi đến một lá thư, nói rằng Hạo Thiên Chân đã biết Ngô Tam Tỉnh mất tích, hiện đang bắt đầu dò hỏi tin tức khắp nơi.

Sau đó, Trương Dạ Ninh bắt đầu chuẩn bị cho việc gia nhập đội thám hiểm.....

Ngày hôm sau, gần trưa, Đại Kim Nha gửi thiệp mời cho Trương Dạ Ninh, mời anh đến Vinh Thiện Phạn Trang tụ họp.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng có mặt.

Trương Dạ Ninh đương nhiên không từ chối, đúng lúc anh cũng có chuyện muốn giao phó cho hai người đó.

Buổi chiều, mọi người tụ tập tại Vinh Thiện Phạn Trang ở Đế Đô. "Đại Kim Nha, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây à, mà lại mời chúng tôi đến Vinh Thiện Phạn Trang ăn cơm?" Bàn Tử ngồi trong phòng

riêng, kinh ngạc nói.

Phải biết rằng Vinh Thiện Phạn Trang ở Đế Đô được xem là hàng đầu, chi phí cao đến mức vô lý, chỉ đứng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đại Kim Nha cười nói: "Bàn gia khiêm tốn rồi, với thân phận của ngài ăn cơm ở đây là quá hợp lý, hơn nữa hôm nay là đặc biệt mời Trương gia đến ăn cơm, sao có thể quá sơ sài được phải không?" Bàn Tử cười nói: "Đúng vậy, Trương gia của tôi nhất định phải được tiếp đãi chu đáo!" Mục đích chính của Đại Kim Nha lần này là để lấy lòng Trương Dạ Ninh.

Sau lần trước trở về, Hồ gia và Bàn gia đã cho ông ta xem không ít đồ tốt, mà những thứ này đều là công lao của Trương Dạ Ninh, kết giao với anh chỉ có lợi chứ không có hại.

Sau đó, Đại Kim Nha liền cho người bắt đầu mang món ăn lên, có thịt thái sợi xào tương Kinh, cá quýt chiên xù, đậu phụ Văn Tư, thịt kho Đông Pha, v.v.

Sau khi các món ăn được dọn lên đủ, mọi người nhanh chóng bắt đầu ăn.

Trong đó, Đại Kim Nha không ngừng kính rượu Trương Dạ Ninh, đối với anh vô cùng khách khí.

Đợi mọi người ăn gần xong, Đại Kim Nha nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, nói: "Hồ gia, Bàn gia, miếng ngọc lần trước hai vị cho tôi xem quả thực không tồi, tôi ước chừng có thể được con số này." Nói xong, Đại Kim Nha giơ ra hai ngón tay.

Bàn Tử nói: "Hai vạn?" Đại Kim Nha cười lắc đầu, nói: "Bàn gia ngài cứ mạnh dạn đoán thử xem!" Bàn Tử nói: "Không thể nào là hai mươi vạn chứ?" Đại Kim Nha gật đầu.

Thấy Đại Kim Nha gật đầu, Bàn Tử không nhịn được hít một hơi

khí lạnh, anh ta không ngờ một món đồ mình tùy tay lấy ra từ trong số rất nhiều đồ cổ lại đáng giá như vậy.

Đây là hai mươi vạn đấy, phải biết rằng ở thời đại của họ, hai mươi vạn có thể mua được mấy căn nhà rồi.

Sau đó anh ta cười nói: "Kim gia, tôi ở đây còn có một món đồ nữa, hay là ông xem qua thử?" Đại Kim Nha nghe xong, mắt lập tức sáng lên, món đồ lần trước Bàn gia cho ông ta xem đã là tuyệt phẩm, lần này Trương gia cũng ở đây, món đồ Bàn gia lấy ra chắc chắn sẽ không tồi!

Thế là ông ta mở lời: "Vậy xin Bàn gia nhất định phải cho tôi được mở mang tầm mắt!" Bàn Tử liếc nhìn Trương gia, dù sao những thứ này nói một cách nghiêm túc đều là Trương gia cho, tự nhiên phải hỏi ý kiến của anh.

Sau khi thấy Trương Dạ Ninh gật đầu, Bàn Tử mới lấy ba lô ra, sau đó lấy ra một cái hộp từ bên trong, đưa cho Đại Kim Nha nói: "Kim gia, bảo bối này là hàng quý hiếm, ông phải cẩn thận một chút, đừng làm rơi vỡ!" Đại Kim Nha nói: "Bàn gia ngài cứ yên tâm, tôi đây Đại Kim Nha dù gì cũng đã lăn lộn ở Đế Đô này nhiều năm rồi, bảo bối gì mà chưa từng thấy?

Yên tâm, dù nó là món đồ trị giá hàng trăm vạn, tay tôi cũng sẽ không run!

Ái chà...

Mẹ ơi!" Đại Kim Nha vừa mở hộp vừa nói, nhưng đúng lúc ông ta mở hộp ra, sắc mặt ông ta lập tức biến đổi, suýt chút nữa đã làm rơi xuống. "Đại Kim Nha!

Cậu làm cái quái gì vậy?

Món đồ này chúng tôi khó khăn lắm mới lấy ra được, cậu mà làm

rơi vỡ, tôi không tha cho cậu đâu!" Thấy cảnh này, Bàn Tử tức đến mức chửi ầm lên, nếu không phải Trương gia ở đây, e là anh ta đã trực tiếp động thủ rồi.

Đại Kim Nha thấy vậy vội vàng xin lỗi, ông ta vốn đã chuẩn bị tâm lý rồi, dù là món đồ trị giá trăm vạn thì tay ông ta cũng không thể run, nhưng món đồ trước mắt này thật sự khiến ông ta quá kinh ngạc!

Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, thôi được rồi, Kim gia cũng không cố ý!" Bàn Tử nói: "Nếu Lão Hồ đã nói vậy, thì cũng không truy cứu nữa.

Nhưng lần này cậu không được run tay nữa đâu đấy!" Đại Kim Nha thấy vậy vội vàng gật đầu, mở miệng bảo đảm sẽ không run tay nữa.

Sau đó, ông ta lấy ra chiếc kính lúp mang theo bên mình, cẩn thận quan sát vật phẩm trong hộp.

Nhìn chằm chằm khoảng năm phút, Đại Kim Nha mới mở lời: "Bàn gia, Hồ gia, món đồ này không phải tầm thường đâu!

Đây là bảo vật mà hoàng tử nước Cô Mặc ở Tây Vực hơn hai nghìn năm trước đã dâng tặng cho Tinh Tuyệt nữ vương, Thanh Trản Ngọc Giác!" "Trong truyền thuyết, món đồ này đặt bên người có thể ngưng thần dưỡng khí, thậm chí còn có hiệu quả giữ gìn nhan sắc nhất định, thứ này là vô giá, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu!" Vương Bàn Tử nghe vậy trong lòng lập tức vui mừng, đây là thứ anh ta tiện tay vớ được trong quan tài của Tinh Tuyệt nữ vương, không ngờ lại đáng giá như vậy.

Thế là anh ta vội vàng hỏi: "Kim gia, vậy ông nói thứ này có thể bán được bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha mở lời: "Thứ này đã không thể dùng tiền để đo lường được nữa rồi!

Nếu ông muốn bán, giá cuối cùng e là có thể mua được nửa cái

Vinh Thiện Phạn Trang này!" Vương Bàn Tử ngay lập tức trợn tròn mắt, nói: "Vãi chưởng, thật hay giả vậy!

Một miếng ngọc giác như thế này có thể mua được nửa cái nhà hàng có sàn lát ngọc này sao?

Chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi?" Lúc này cả trái tim Vương Bàn Tử như muốn bay lên, đây là khái niệm gì chứ?

Ngay sau đó, anh ta kích động ôm chầm lấy Lão Hồ, nói: "Lão Hồ ơi, lần này chúng ta thật sự phát tài rồi!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng vô cùng kích động, anh cũng không ngờ miếng ngọc giác này lại có thể đáng giá nhiều tiền như vậy.

Nhưng anh không khoa trương như Bàn Tử, thế là anh hít một hơi thật sâu, nói: "Bàn Tử, bình tĩnh lại, Trương gia còn ở đây!" Nghe câu này, Bàn Tử cũng phản ứng lại.

Nhưng lúc này, Trương Dạ Ninh lại mở lời: "Bàn Tử, món đồ này cậu vẫn nên tự mình giữ lấy đi, có lợi cho cậu đấy!" "Trương, Trương gia anh nói gì?" Nghe câu này, Bàn Tử cả người ngây ra.

Món đồ này nếu không đổi thành tiền thì có tác dụng gì?

Trương Dạ Ninh nói: "Đại Kim Nha có một câu nói không sai, món đồ này có thể ngưng thần dưỡng khí, sau này cậu sẽ biết." Bàn Tử nghe xong vẫn nửa hiểu nửa không, ngưng thần dưỡng khí lại là cái gì?

Nhưng anh ta vẫn cất món đồ lại, dù sao Trương gia cũng không thể nào hại anh ta được.

Sau đó, Bàn Tử nói với Đại Kim Nha: "Xin lỗi nhé Kim gia, tôi sẽ lấy món đồ khác cho ông xem!

Món này tôi sẽ tự mình giữ lại!" Đại Kim Nha cười nói: "Trương gia chắc chắn đã nhìn ra sự phi thường của món đồ này, giữ lại bên

mình cũng là điều nên làm." Sau đó, Bàn Tử lại lấy ra những món đồ khác cho Đại Kim Nha giám định, tuy đều không đáng giá bằng miếng ngọc giác kia, nhưng cũng đều có giá trị không nhỏ.

Điều này khiến Bàn Tử cười đến mức cằm sắp trật khớp.

Xem xong những món đồ quý giá này, mọi người lại tiếp tục ăn uống.

Gần tối, ngoài phòng bao đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Ngay sau đó, một người đàn ông trung niên hơi phát tướng và hói đầu bước vào.

Mặt ông ta bóng nhẫy, vừa thấy Trương Dạ Ninh liền lập tức đi tới, cung kính nói: "Trương tiên sinh, mọi chuyện đã xong xuôi rồi, có thể chuẩn bị xuất phát!" "Ừm, chuyện này không vội, ngày mai xuất phát cũng không muộn!

Đã đến rồi thì uống vài ly đi!" Nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Ca, Trương Dạ Ninh hơi sững người, phải mất mấy giây mới phản ứng lại.

Hình tượng hiện tại của cậu ta và hình tượng trước đây quả thực khác nhau một trời một vực.

Vẻ lạnh lùng trước kia đâu còn nữa, hoàn toàn là một ông chú hiền lành.

Tiểu Ca gật đầu, sau đó cậu ta đi thẳng đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha, vô cùng nhiệt tình bắt tay họ.

Chương 45

Sau đó cười nói: "Các vị, hân hạnh, hân hạnh, tại hạ họ Trương, tên một chữ là Hải." Bàn Tử và những người khác thấy người này nhiệt tình như vậy cũng lần lượt lên tiếng: "Ra là Hải gia, hân hạnh, hân hạnh!" Cứ thế, mọi người trò chuyện rất lâu, mãi đến tối mới rời đi.

Sau khi đi, Trương Dạ Ninh đưa cho Hồ Bát Nhất một lá thư, bảo anh ta ngoài việc chú ý Tuyết Lỵ Dương ra, còn phải để mắt đến một người, đó chính là Lý Xuân Lai.

Nếu hắn nhớ không lầm, trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và những người khác chính là thông qua người này mới biết đến Long Lĩnh ở Thiểm Tây, vì vậy người này khá quan trọng.

Sau này có hắn dẫn đường sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Tối đến, Trương Dạ Ninh trở về phòng, mở giao diện thuộc tính của mình ra.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 300 (người thường 10, huyết mạch cộng thêm 3 lần) Phòng ngự: 300 (người thường 10, huyết mạch cộng thêm 3 lần) Tốc độ: 300 (người thường 10, huyết mạch cộng thêm 3 lần) Cảnh giới: Trường Sinh Cảnh (Tấn cấp giai đoạn tiếp theo cần: Âm Châu, Hải Dương Tâm, San Hô Mộc, Tinh huyết Ngư Miết, Thánh Tuyền Thạch, Trùng Ngọc.

Giới hạn thuộc tính là 1000) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +3 Thần khí: Quỷ Tỳ 100/100 (Cấp bậc thu nhận hiện tại: Âm Binh) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh

Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Trệ Không...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới...

Bây giờ hắn đã ở cảnh giới Trường Sinh, thực lực tổng thể đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhưng hắn sẽ không thỏa mãn với hiện tại, sức mạnh của giai đoạn tiếp theo, tức Vĩnh Sinh Cảnh, càng khiến hắn khao khát hơn.

Phải biết rằng Tây Dạ cổ quốc trước đây chính là vì sức mạnh vĩnh sinh mà bị nước Tinh Tuyệt lợi dụng, cuối cùng bị diệt vong.

So với Vĩnh Sinh Cảnh, Trường Sinh Cảnh lại là một khoảng cách cực lớn.

Đạt tới Vĩnh Sinh Cảnh, con người đã siêu thoát khỏi phàm tục, sở hữu tuổi thọ vô tận, hơn nữa còn có thể ngự không phi hành mà không bị giới hạn.

Sau đó, Trương Dạ Ninh đóng hệ thống lại.

Kế hoạch của hắn bây giờ là hoàn thành nhiệm vụ trước, gia nhập đội thám hiểm của A Ninh...

Sáng hôm sau, dưới sự giúp đỡ của Tiểu Ca, Trương Dạ Ninh cải trang thành một giáo sư trẻ khoảng ba mươi tuổi.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ giấy tờ tùy thân, hai người liền rời khỏi Đế Đô, đi đến quần đảo Tây Sa ở Hải Nam.

Hải Nam khá xa, cộng thêm việc chuyển xe giữa đường, khi đến nơi thì đã gần một tuần trôi qua.

Theo sự sắp xếp từ trước của Tiểu Ca, họ đến một công ty thám

hiểm.

Công ty này chính là nơi A Ninh tuyển mộ thành viên đội thám hiểm tạm thời.

Vừa vào công ty không lâu, một người phụ nữ mặc đồ bó sát màu đen liền đi về phía họ, nói: "Trương tiên sinh, Ninh tiên sinh, chào mừng hai vị đã đến!" "Tôi đã xem hồ sơ của hai vị, rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi!

Đây là hợp đồng, hai vị xem qua trước đi!" Nói xong, cô ta đưa thẳng hợp đồng trong tay cho hai người.

Trương Dạ Ninh nói: "Không cần đâu, ký luôn đi." A Ninh nghe vậy, vẻ mặt hơi sững sờ, cô không ngờ đối phương lại đồng ý nhanh như vậy!

Cô còn tưởng với điều kiện của hai người họ, chắc chắn sẽ còn đòi tăng giá.

Nhưng cô nhanh chóng hoàn hồn, cười nói: "Hợp tác vui vẻ!" Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên. "Gia nhập thành công tiểu đội thám hiểm tạm thời của A Ninh.

Thưởng: giới hạn Quỷ Tỳ đột phá một nghìn, một Âm Tướng, cấp bậc Ngọc Tỷ tăng lên Âm Tướng!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh khẽ cười trong lòng, không ngờ gia nhập đội thám hiểm lại dễ dàng như vậy. *** Vài ngày sau, A Ninh chọn một ngày thời tiết đẹp để xuất phát.

Ngày khởi hành, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng theo kế hoạch lên thuyền của họ. "Thiên Chân, cậu nói xem đây là tình huống gì?

Chúng ta vừa đến đây đã có người đón lên thuyền?

Có phải trùng hợp quá không?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Hạo Thiên Chân nói: "Bây giờ không lo được nhiều như vậy, Tam Thúc mất tích gần một tháng rồi, đây là manh mối duy nhất!" Hai người vừa nói chuyện xong, một người phụ nữ mặc đồ bó sát màu đen đột nhiên vẫy tay về phía họ, nói: "Đi theo tôi!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy vậy, nhìn nhau một cái, cuối cùng quyết định đi theo cô ta.

Rất nhanh, mấy người đến một căn phòng ở khoang sau của con tàu.

Lúc này, Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca đang ngồi trên ghế, thấy hai người đến liền lập tức đứng lên chào hỏi. "Chào cậu, tôi họ Trương, hân hạnh, hân hạnh!

Vị này là đồng nghiệp của tôi, Ninh tiên sinh!" "Hân hạnh!

Hân hạnh!" A Ninh nói: "Hai vị này là cố vấn mà công ty chúng tôi đặc biệt mời đến.

Trương tiên sinh là chuyên gia nghiên cứu địa cung, phụ trách phân tích địa cung dưới đáy biển.

Ninh tiên sinh là chuyên gia khí tượng học và địa lý học, phụ trách khảo sát thời tiết và vị trí mộ huyệt." Hạo Thiên Chân không mấy hứng thú với những chuyên gia nghiên cứu truyền thống này, vì lịch sự, chỉ khách sáo nói một câu: "Ngưỡng mộ đã lâu!" Trương tiên sinh cười xua tay nói: "Chuyên gia không dám nhận, hai chúng tôi chỉ là thích nghiên cứu thôi!

Chúng tôi chẳng qua là may mắn hơn một chút, đăng được vài bài luận văn, thành tựu nho nhỏ, không đáng nhắc tới!" Ninh tiên sinh cũng nói: "Bây giờ yên bình rồi, hai chúng tôi cũng chỉ là rảnh rỗi nghiên cứu vớ vẩn thôi.

Lát nữa xuống mộ, mọi người còn phải chiếu cố lẫn nhau đấy!"

Nghe vậy, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều im lặng, hoàn toàn không biết nói gì tiếp theo.

Bàn Tử còn thầm chửi trong lòng: "Hai gã này đúng là đồ dở hơi, sao lại khoe mẽ thế chứ?

Không biết người giỏi còn có người giỏi hơn à?

Nếu Trương tiên sinh và Tiểu Ca ở đây, xem chúng có dám nói năng như vậy không?" Trương tiên sinh nói tiếp: "Chúng tôi đều là thông qua tuyển chọn mới vào được đội thám hiểm, không biết Ngô tiên sinh và Vương tiên sinh đây vào bằng thân phận gì?

Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, trên các tạp chí chuyên ngành, tôi chưa từng nghe qua tên của hai vị, có phải lĩnh vực nghiên cứu của hai vị khá kén người không?" Hạo Thiên Chân lúc này cũng nghe ra được sự hạ thấp của Trương tiên sinh, trong lòng bất giác nổi lên một ngọn lửa giận.

Bàn Tử càng không khách khí nói: "Mấy lão cổ hủ các người, nghiên cứu thì nghiên cứu ra được cái quái gì, chúng tôi là chuyên gia khảo cổ, số mộ chúng tôi đã xuống, e rằng các người đến số lẻ cũng không bằng!" "Chuyên gia khảo cổ?

Nói vậy thì hai vị là người trong nghề rồi, thế thì chúng ta có chủ đề chung để nói chuyện đấy chứ!" Trương Dạ Ninh nói.

Hạo Thiên Chân nghe vậy liền dở khóc dở cười, thầm nghĩ hai người trước mặt tuy có hơi không đáng tin, nhưng cũng thẳng thắn, nên không chấp nhặt với họ nữa.

Sau khi làm quen đơn giản, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi con tàu khởi hành, thời tiết mấy ngày đầu khá tốt, trời luôn nắng đẹp.

Trong thời gian này, mọi người trên thuyền đều đã quen biết nhau ít nhiều.

Nhưng đến ngày thứ năm, thời tiết đột nhiên trở nên xấu đi, cả vùng biển bỗng chốc biến thành màu xanh đen, bầu trời u ám, mây đen dày đặc, như sắp sụp xuống.

Ngay sau đó, sóng biển bắt đầu cuộn trào, con tàu chòng chành theo sóng.

Các thủy thủ chạy khắp nơi, vội vàng gia cố vật tư trên thuyền.

Lúc này, Trương Dạ Ninh đang đứng trên boong tàu, nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Sắp có bão lớn rồi, việc vào mộ dưới biển e là phải hoãn lại. "Ninh tiên sinh, sắp có bão lớn rồi, mau vào trong phòng đi!" Lúc này, A Ninh đột nhiên đi tới, có chút lo lắng nói với Trương Dạ Ninh.

Chương 46

"Xem ra ngày chúng ta xuống mộ phải hoãn lại rồi!" Khi Trương Dạ Ninh vừa dứt lời, Bàn Tử ở cách đó không xa đột nhiên chỉ về phía xa, lo lắng hét lớn: "Thuyền trưởng, mau chuyển hướng, phía trước hình như có một con tàu sắp đâm vào chúng ta!" Lúc này, thuyền trưởng vội vàng lấy ống nhòm ra, phát hiện phía trước quả thật có một con tàu, nhưng con tàu đó có chút không ổn, trông cũ nát, không giống có người ở.

Sau đó, mọi người chỉ nghe thấy thuyền trưởng chửi một câu: "Đúng là xui tám đời, sao lại trùng hợp đến mức chúng ta đụng phải một con thuyền ma!" Thuyền trưởng lập tức bẻ lái, nhanh chóng đi về một bên để tránh con tàu đó. "Thiên Chân, vừa rồi cậu có nghe thấy thuyền trưởng nói đó là thuyền ma gì không, cậu biết thuyền ma là gì không?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi. "Tôi cũng là lần đầu tiên nghe nói!" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói.

Nhưng lúc này, Trương Dạ Ninh đi tới, nói: "Thuyền ma, còn gọi là thuyền u linh!

Là chỉ những con tàu mất tích trên biển nhiều năm trước, bây giờ lại bị chúng ta phát hiện, trên thuyền không có bất kỳ ai!" Bàn Tử cười nói: "Hóa ra chỉ là một con tàu không à?" Lúc này, Tiểu Ca cũng đi tới nói: "Không đơn giản như vậy, cậu nhìn kỹ con tàu đó đi!

Âm khí rất nặng!" Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng nhìn về phía con tàu cách đó không xa.

Quả nhiên, đó tuyệt đối không phải là một con tàu không.

Âm khí trên đó rất nặng, mặc dù còn cách mấy trăm mét, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo. "Mẹ kiếp, âm u

quá!

Tôi còn lờ mờ thấy mấy cái bóng đen lượn lờ, bên trong có đại tống tử không vậy?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên, cả người không ổn.

Nếu chỉ là một con tàu bỏ hoang không người, anh ta cũng không lo lắng đến vậy, nhưng tình thế trước mắt rõ ràng là có thứ gì đó trên thuyền!

Hạo Thiên Chân nghe vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Bây giờ Tiểu Ca và Trương tiên sinh đều không có ở đây, nếu gặp phải tống tử, họ phải làm sao?

Về điều này, Trương Dạ Ninh lại tỏ ra rất ung dung.

Hắn biết lai lịch của con tàu này, đây là con tàu mà Ngô Tam Tỉnh và những người khác đã đi vào mộ dưới biển nhiều năm trước, sau đó bị bỏ lại.

Bây giờ xuất hiện ở đây, bên trong chẳng qua chỉ là một vài con Hải Hầu Tử, không đáng sợ.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ, hắn có thể cảm nhận được con tàu đó không hề đơn giản.

Luồng âm khí này hắn rất quen thuộc, đó là âm khí chỉ có ở Âm Binh.

Nhưng trong luồng âm khí đó, hắn cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng bất thường, luồng khí tức này tuyệt đối không phải Âm Binh bình thường có thể phóng ra được, bên trong chắc chắn không đơn giản. "Mọi người mau vào trong khoang, con tàu đó sắp đâm vào rồi!" Lúc này, thuyền trưởng đột nhiên chạy ra, hét lớn với mọi người trên boong tàu.

Là một người lái tàu mấy chục năm, tuy gặp phải thuyền ma

nhưng ông ta không hề hoảng sợ, nghĩ rằng hai con tàu cách nhau ít nhất cũng mấy trăm mét, bây giờ ông ta chuyển hướng, kiểu gì cũng tránh được.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến sắc mặt ông ta đại biến.

Ông ta nhìn thấy từ xa, tốc độ của con thuyền ma vô cùng quỷ dị, vừa rồi còn cách tám chín trăm mét, trong chớp mắt đã ở ngay trước mặt. "A!

Ma!" Lúc này, một vài thủy thủ đứng trên boong tàu đột nhiên bắt đầu la hét, có người thậm chí còn ngất đi. "Trời ơi, thật sự có tống tử!

Mẹ kiếp, sao lại nhiều thế này!" Vương Bàn Tử lúc này cũng nhìn rõ thứ trên con thuyền ma, cả người sợ hãi lùi lại liên tục, suýt nữa ngất đi.

Trương Khởi Linh nhìn thấy cảnh tượng trên thuyền, cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Không ngờ ở đây lại có nhiều Âm Binh như vậy!

Trông có vẻ ít nhất cũng phải hơn chín trăm! "Thiên Chân, nhiều tống tử thế này, chúng ta mau chạy thôi!" Bàn Tử hét lớn.

Nhiều tống tử như vậy, với thân thủ của hai người họ, làm sao là đối thủ được. "Mẹ kiếp, Thiên Chân, sao trên vai cậu lại có một đôi bàn tay khô quắt!" Vương Bàn Tử vốn định nhắc Hạo Thiên Chân mau chạy, nhưng khi anh ta quay người nhìn Hạo Thiên Chân, lại phát hiện trên vai cậu ta có một đôi bàn tay đang bám vào!

Đôi bàn tay này vô cùng đáng sợ, trông giống như tay người, đã co lại thành xương khô.

Hạo Thiên Chân nghe thấy tiếng của Bàn Tử, không dám trả lời.

Cậu ta đã sớm biết trên vai mình có một đôi bàn tay khô quắt,

nhưng cả người run lên bần bật, như bị đổ chì, muốn đi nhưng phát hiện không thể động đậy được, muốn hét lên lại phát hiện cổ họng mình như bị nghẹn lại. "Thiên Chân!

Cậu đang làm gì vậy, mau chạy đi!" Bàn Tử thấy Thiên Chân cứ ngây người đứng đó, vừa sợ vừa lo.

Hạo Thiên Chân nào có không muốn chạy?

Nhưng cơ thể hắn không nghe theo sự điều khiển.

Giây tiếp theo, đôi bàn tay khô quắt đó trực tiếp chộp về phía cổ họng của Hạo Thiên Chân, dường như muốn móc ra một cái lỗ lớn trên cổ họng cậu ta. "Thiên Chân!" Bàn Tử vội vàng chạy tới, nhưng anh ta nhìn thấy từ xa, đôi bàn tay khô quắt đó đã chộp về phía cổ họng cậu ta, anh ta dù muốn giúp cũng không kịp!

Lúc này, cả người Bàn Tử lòng như tro nguội!

Thiên Chân là người tốt, anh ta không muốn cậu ấy chết ngay trước mặt mình như vậy.

Ngay khi đôi bàn tay khô quắt sắp móc thủng cổ họng Thiên Chân, một bóng đen đột nhiên lóe lên sau lưng cậu ta, ngay sau đó một vệt sáng trắng vụt qua, "Phập!

Phập!" hai tiếng, Hạo Thiên Chân cảm giác thứ trên vai mình dường như đã biến mất, cả cơ thể cũng trở lại bình thường.

Hạo Thiên Chân quay người nhìn lại, phát hiện người cứu mình lại là gã Trương ngốc tử đó, nhưng sao trong tay cậu ta lại cầm Hắc Kim Cổ Đao?

Ngoài Trương tiên sinh từng dùng ra, thanh đao này bây giờ chỉ có Muộn Du Bình dùng thôi?

Cậu ta rốt cuộc là ai? "Sao cậu lại...?" Hạo Thiên Chân vừa định

mở miệng hỏi, lại phát hiện Trương ngốc tử trong chớp mắt đã biến mất. "Phù!

May quá Thiên Chân cậu không sao, thứ này là cậu giết à?" Bàn Tử lúc này cũng chạy tới, anh ta nhìn thấy trên mặt đất có một con khỉ to gần bằng người, nhưng nó có chút khác biệt với khỉ thường, trên người nó mọc đầy vảy đen.

Con khỉ này hai tay bị vũ khí sắc bén chặt đứt, đầu lâu cũng bị chẻ làm hai nửa. "Không phải tôi giết, hình như là nhà địa lý học Trương ngốc tử kia giết!" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói. "Cái gì?

Lão cổ hủ hói đầu đó?

Lão ta giết?" Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, như thể nghe được chuyện gì đó không thể tin nổi.

Chương 47

"Tôi cũng thấy kỳ lạ, vừa rồi tôi còn thấy cậu ta cầm thanh Hắc Kim Cổ Đao giống hệt của Tiểu Ca!" "A!" Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên hét lên một tiếng, rồi cả người mặt mày tái nhợt ngồi bệt xuống đất.

Sau đó, toàn bộ thân tàu "Ầm" một tiếng, phát ra một tiếng nổ lớn, con thuyền ma trực tiếp đâm thủng một lỗ lớn trên tàu của họ, đám Âm Binh trên đó theo đó xông ra, lao về phía mọi người trên thuyền. "Xong rồi, nhiều tống tử thế này!" Bàn Tử tuyệt vọng nói. "Trời ơi, sao trên thuyền cũng có!" Vốn dĩ Bàn Tử thấy đám Âm Binh trên thuyền ma đã đủ tuyệt vọng rồi, nhưng anh ta không ngờ trên thuyền của họ không biết từ lúc nào đã xuất hiện cả một trăm con tống tử, điều này khiến anh ta sụp đổ hoàn toàn.

Cả hai chân mềm nhũn như bún, không còn chút sức lực nào.

Ở phía sau đám Âm Binh trên thuyền không xa, Trương Dạ Ninh vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía trước.

Tiểu Ca đứng bên cạnh, biểu cảm tuy không có nhiều thay đổi, nhưng trong lòng lại dấy lên một trận sóng lớn.

Quỷ Tỳ này là Tộc trưởng ra lệnh cho cậu ta lấy về, theo lý mà nói, Quỷ Tỳ lúc đầu chỉ có thể triệu hồi vài chục Âm Binh thôi, sao Tộc trưởng lại triệu hồi được cả trăm con một lúc?

Điều này khiến cậu ta có chút bất ngờ. "Giết!" Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh ra lệnh một tiếng, đám Âm Binh trên thuyền toàn bộ xông về phía con thuyền ma. "Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ đám tống tử này không cùng một phe với chúng nó?" Vương Bàn Tử thấy tình thế này, cả người ngây ra, hoàn toàn không

dám tin vào những gì mình đang thấy.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng kinh ngạc, những quỷ vật này không tấn công họ đã đành, tại sao còn giúp họ đối phó với những quỷ vật trên thuyền ma.

Lẽ nào có người điều khiển?

Sau đó, Hạo Thiên Chân ngẩng đầu lên, phát hiện hai chuyên gia địa cung và địa lý học kia đang đứng trên boong tàu tầng hai, hơn nữa biểu cảm của họ vô cùng bình tĩnh, không hề có chút hoảng sợ nào.

Chẳng lẽ những thứ này là do một trong hai người họ triệu hồi?

Nhưng điều này không thể nào?

Sau đó, đám Âm Binh trên thuyền nhận được lệnh của Trương Dạ Ninh, liền xông thẳng vào trong thuyền ma.

Những Âm Binh này được huấn luyện nghiêm chỉnh, hoàn toàn khác với đám Âm Binh trên thuyền kia là trang bị của họ tinh nhuệ, toàn bộ cầm trường mâu, tuy chỉ có một trăm người, nhưng khí thế lại như nghìn người, cuồn cuộn như sóng thần. "Hét!" Những Âm Binh này phát ra một tiếng hét giận dữ, trường mâu trong tay trực tiếp đâm về phía Âm Binh trên thuyền ma, đám Âm Binh trên thuyền ma trong nháy mắt đã biến mất quá nửa. "Ầm ầm!" Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền, cuồng phong bão tố kéo đến.

Nhưng những Âm Binh đó không hề bị ảnh hưởng, mà càng hung hãn, lạnh lùng hơn lao về phía đám Âm Binh còn sót lại.

Trong một khoảnh khắc, mấy trăm con Âm Binh trên thuyền ma lúc này chỉ còn lại chưa đến một trăm con!

Mấy chục con Âm Binh còn lại thấy tình thế này, từng con một đều lùi lại, bắt đầu bỏ chạy. "Hét!" Đám Âm Binh lại hét lên một tiếng giận dữ, hoàn toàn không định tha cho chúng, toàn bộ xông lên,

một luồng khí thế mạnh mẽ hơn cuốn tới, trực tiếp biến thành một cuộc tàn sát đơn phương!

Những Âm Binh bị tàn sát, từng con một phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người trên thuyền nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều kinh ngạc.

Bàn Tử nói: "Đám tống tử bên mình lợi hại thật!

Một trăm con mà đánh được mấy trăm con!

Quá bá đạo rồi!" Hạo Thiên Chân cũng nói: "Đúng vậy, nhưng rốt cuộc đây là chuyện gì?" Bàn Tử nghe vậy, cười vỗ vai Hạo Thiên Chân, nói: "Kệ đi, dù sao đám tống tử này đang giúp chúng ta là được rồi, cậu nghĩ nhiều làm gì!" "Biết đâu là ông trời đang giúp chúng ta thì sao!" Còn bên phía Trương Dạ Ninh, Tiểu Ca nhìn thấy sức chiến đấu của những Âm Binh này, sóng lòng càng dâng cao hơn, tại sao những Âm Binh này lại lợi hại như vậy?

Trong thời gian này, Tộc trưởng rốt cuộc đã trải qua những gì?

Trương Dạ Ninh bình tĩnh nhìn cảnh này, những Âm Binh này là hắn thu lại từ tay Tinh Tuyệt Nữ Vương, đám lính tản mác trên biển này tự nhiên không phải là đối thủ của họ.

Vốn dĩ hắn muốn hấp thu đám Âm Binh trên thuyền, nhưng hắn phát hiện Quỷ Tỳ của mình chưa được nâng cấp, tuy hắn đã thành công gia nhập đội của A Ninh, nhưng phần thưởng nhiệm vụ phải vào mộ dưới biển mới được phát.

Vì vậy, hắn chỉ có thể lựa chọn tiêu diệt hết đám Âm Binh đó.

Sau khi đám Âm Binh trên thuyền ma bị tiêu diệt hết, những Âm Binh trang bị tinh nhuệ toàn bộ quay trở lại boong tàu, rồi đột nhiên quỳ xuống về một hướng, thái độ cung kính, như đang bái lạy quân vương của mình.

Trương Dạ Ninh vung tay, tâm niệm vừa động, liền thu những Âm Binh này về. "Chín Âm Binh liên tục tiêu diệt hơn năm mươi địch binh, tấn cấp thành Âm Tướng!" "Tiêu diệt địch binh tích lũy 950, giới hạn Quỷ Tỳ tăng 400 điểm." Cùng lúc đó, Trương Dạ Ninh nhận được thông báo của hệ thống.

Điều này khiến Trương Dạ Ninh không khỏi sững người, hắn không ngờ Âm Binh của mình tiêu diệt đám Âm Binh trên thuyền ma cũng có thể nhận được phần thưởng.

Hơn nữa còn có chín Âm Binh trực tiếp thăng cấp thành Âm Tướng, và nhận được 400 điểm giới hạn Quỷ Tỳ.

Ngoài ra, Âm Binh trong Quỷ Tỳ có thể thăng cấp thông qua chiến đấu.

Điều này tốt hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Hắn còn tưởng chỉ có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ hoặc chủ động đi hấp thu mới có thể nhận được Âm Binh cấp cao, bây giờ xem ra không cần phức tạp như vậy.

Sau khi an toàn, Trương Dạ Ninh quay trở lại phòng... "Cốc cốc cốc!" "Mời vào!" Lúc này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đột nhiên đi tới.

Hạo Thiên Chân trực tiếp hỏi: "Ninh tiên sinh, đám Âm Binh vừa rồi là do ngài thả ra phải không?" Trương Dạ Ninh cười nói: "Tiểu huynh đệ này, cậu đang nói gì vậy?

Âm Binh gì chứ?" Hạo Thiên Chân thấy vẻ mặt không biết gì của Trương Dạ Ninh, thầm nghĩ: "Lẽ nào mình nhìn nhầm?" "Xin lỗi Ninh tiên sinh, tôi nhìn nhầm, tôi đi ngay!" Sau đó, Hạo Thiên Chân trực tiếp rời đi.

Cậu ta lại cùng Bàn Tử đến phòng của Tiểu Ca, không ngờ cũng bị

đối phương phủ nhận, cuối cùng mặt mày bất đắc dĩ trở về phòng mình. "Thiên Chân à, có phải cậu nhìn nhầm không?

Sao tôi nhìn thế nào cũng không giống hai người đó?" Bàn Tử nói.

Vốn dĩ anh ta thấy Hạo Thiên Chân nói nghiêm túc như vậy, còn thật sự tưởng là do hai lão cổ hủ kia làm ra, bây giờ xem ra, tuyệt đối là Hạo Thiên Chân nhìn nhầm rồi.

Hai người đó kiêu căng ngạo mạn, nếu là họ làm, chắc chắn sẽ đem ra khoe khoang, rồi lại mắng mỏ mọi người một trận...

Tối đến, Hạo Thiên Chân ngồi trước cửa sổ, nhìn đường bờ biển xa xăm, khẽ nói: "Thật sự là mình nhìn nhầm sao?

Nhưng gương mặt đó rõ ràng là của Trương ngốc tử?" "Trương tiên sinh, Muộn Du Bình, hai người rốt cuộc đang ở đâu?" Hạo Thiên Chân mất ngủ. *** Gần nửa đêm, cả con tàu đột nhiên "Ầm" một tiếng rung chuyển.

Tất cả mọi người đều bị tiếng động này làm cho tỉnh giấc. "Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thuyền trưởng lo lắng vừa chạy trên boong tàu vừa hỏi.

Con tàu của họ sau khi bị thuyền ma đâm vào đã bị thủng một lỗ không nhỏ, họ đã phải sửa chữa đến nửa đêm mới xong.

Chương 48

Không ngờ mới qua được một lúc, sao lại xảy ra chuyện nữa? "Không hay rồi, con thuyền ma lại xuất hiện!" một người phụ nữ đứng trên boong tàu hét lên.

Vào ban ngày, không biết vì lý do gì đột nhiên xuất hiện một đội Âm Binh giúp đỡ họ, sau đó con thuyền ma liền biến mất không dấu vết.

Mọi người lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ai ngờ rằng con thuyền ma này lại một lần nữa xuất hiện trước mặt họ! "Không hay rồi, Thiên Chân, mau dậy, con thuyền ma xuất hiện!" Vương Bàn Tử xông vào phòng Hạo Thiên Chân hét lớn. "Bàn Tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Con thuyền ma không phải đã biến mất rồi sao?

Sao đột nhiên lại xuất hiện?" Hạo Thiên Chân lúc này cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, lập tức bò dậy khỏi giường. "Tôi cũng đang mơ hồ đây, chúng ta mau ra ngoài xem!" Không lâu sau, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã có mặt trên boong tàu.

Trước mặt họ không phải là con thuyền ma ban ngày thì là gì? "Thiên Chân, tôi thấy hình như có hai bóng người nhảy qua đó!" Bàn Tử đột nhiên chỉ vào con thuyền ma nói.

Hạo Thiên Chân nói: "Có phải là hai người đàn ông trung niên không?" Bàn Tử nói: "Thiên Chân, sao cậu biết?" "Quả nhiên là vậy!" Ban ngày, Hạo Thiên Chân đã nghi ngờ hai người đó, bây giờ xem ra, họ quả nhiên có vấn đề!

Họ rốt cuộc là ai?

Tại sao lại trà trộn vào đội của A Ninh?

Còn bên phía Trương Dạ Ninh, hắn và Tiểu Ca đã cùng nhau nhảy vào trong con thuyền ma.

Trương Dạ Ninh không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của con thuyền ma này, từ trước hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức bất thường trong âm khí của con thuyền ma, bây giờ con thuyền ma đột nhiên xuất hiện chắc chắn có liên quan đến điều này!

Sau khi vào thuyền ma, Trương Dạ Ninh đi thẳng về phía khoang sau của con thuyền.

Bên trong thuyền ma còn cũ nát hơn bên ngoài, trên đó loang lổ vết gỉ sét, khắp nơi đều là nước đọng, lồi lõm.

Đi được một lúc, một giọng nói yếu ớt của một người phụ nữ vang lên. "Cứu tôi với!" Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một người phụ nữ đang bị mắc kẹt trong một vũng nước đọng, trên người cô ta bị trói đầy xích sắt, trên đó dính đầy vết máu. "Không ngờ cô ta vẫn bị bắt tới đây!" Người phụ nữ này hắn biết, chính là A Ninh.

Theo tình tiết gốc, A Ninh là do ban ngày không cẩn thận bị Hải Hầu Tử kéo vào thuyền ma.

Nhưng nhìn bộ dạng của cô ta bây giờ, giống như bị cố tình bắt tới, lẽ nào trên người cô ta có thứ gì đó khiến cho thứ trên thuyền này thèm muốn?

Lúc này, A Ninh phát hiện ra Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca, ban đầu biểu cảm của cô ta có chút kinh ngạc, cô không ngờ hai người mình tuyển vào lại có vấn đề, nhìn vẻ mặt bình thản của hai người này, chắc chắn không phải là người thường.

Bây giờ cô bị mắc kẹt ở nơi này, cho dù hai người này có mục đích không trong sạch, nhưng cũng không lo được nhiều như vậy,

đành phải mở miệng cầu cứu.

Trương Dạ Ninh nghe thấy người phụ nữ này kêu cứu liền dừng lại.

Người này cũng có chút thú vị, nhìn biểu cảm của cô ta rõ ràng đã biết hai người họ là thân phận giả mạo, bây giờ lại vẫn cầu cứu hắn.

Về điều này, Trương Dạ Ninh khẽ nhíu mày, không ra tay cứu cô ta.

Tuy A Ninh này trông cũng không tệ, thân hình cũng lồi lõm có trật tự, nhưng đây không thể trở thành lý do để hắn cứu cô ta.

A Ninh thấy Trương Dạ Ninh đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ nhìn cô ta từ xa, liền vội vàng nói: "Ninh tiên sinh, cứu tôi với!

Tôi biết hai người là vì tiền tài mà cố ý giả mạo gia nhập chúng tôi, nếu anh cứu tôi, tôi có thể cho anh rất nhiều tiền!" Tiền?

Trương Dạ Ninh hơi sững người, người phụ nữ này cũng thú vị đấy!

Trương Dạ Ninh nói: "Thực ra cứu cô cũng không phải là không thể, xem cô có thể lấy ra thứ gì đáng tiền không!

Tôi khá thích ngọc thạch bảo châu, cô chắc là có chứ?" A Ninh sững người, bây giờ trên người cô ta cũng chỉ có viên châu cô ta mang theo là đáng tiền.

Sau đó cô ta nghiến răng, nói: "Trên cổ tôi có treo một viên châu, là do tôi tình cờ có được trong một ngôi mộ cổ!" Trương Dạ Ninh đi đến trước mặt A Ninh, trực tiếp lấy viên châu xuống, một viên châu màu xanh lam rơi vào tay hắn.

Trong tay thỉnh thoảng còn truyền đến một luồng hơi ấm, thậm chí còn có một mùi hương đặc biệt.

Xem ra viên châu này cô ta đã đeo rất lâu rồi. "Chúc mừng Túc chủ nhận được Âm Châu!" "Âm Châu: Do âm khí ngưng tụ mà thành, là pháp bảo tu luyện của quỷ vật." Ngay khoảnh khắc nhận được viên châu này, tiếng thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên.

Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động.

Hắn không ngờ A Ninh cho hắn lại là một viên Âm Châu.

Thế này thì lại tiết kiệm cho hắn rất nhiều phiền phức, vốn dĩ hắn tưởng vật phẩm tấn cấp đầu tiên còn cần một thời gian nữa mới có được.

Không ngờ lại dễ dàng có được như vậy.

Trận này đến đây quả là đáng giá!

Trương Dạ Ninh nói: "Đồ không tệ!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp rút kiếm Phù Ảnh ra, một kiếm chém đứt sợi xích sắt đang trói cô ta. "Cô chắc là tự đi được chứ?" Trương Dạ Ninh nói.

A Ninh ngơ ngác, vô thức gật đầu.

Cô ta hiển nhiên là vẫn chưa phản ứng lại được sau cảnh tượng vừa rồi, Ninh tiên sinh này rốt cuộc là ai?

Sợi xích sắt to bằng cánh tay mà anh ta trực tiếp chém đứt?

Hơn nữa thanh kiếm anh ta vừa dùng vừa nhìn đã biết không đơn giản, tuy vừa rồi chỉ chém vào xích sắt, nhưng cô ta có thể cảm nhận được luồng kiếm ý đáng sợ truyền qua xích sắt.

Điều này thực sự quá kinh người.

Nếu vừa rồi anh ta chém không phải là xích sắt mà là cô ta, thì lúc này cô ta e là đã sớm thành một cái xác!

Sau đó, Trương Dạ Ninh không để ý đến A Ninh nữa, mà tiếp tục đi vào sâu bên trong khoang thuyền. "Âm Binh!" Khi đi đến cửa

khoang sau, Tiểu Ca đột nhiên sắc mặt nặng nề nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Không phải Âm Binh thường, ít nhất là cấp Âm Tướng trở lên!" "Mở cửa trước đi!" Tiểu Ca gật đầu, rồi trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém thẳng vào sợi xích sắt quấn quanh cửa sắt khoang sau. "Keng!" một tiếng, sợi xích sắt trực tiếp bị chém đứt.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ kinh ngạc, hắn không ngờ thực lực của Tiểu Ca đã bắt đầu hồi phục, chắc hẳn sau khi ra khỏi mộ dưới biển, thực lực của cậu ta chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

Sau khi sợi xích sắt bị chém đứt, Trương Dạ Ninh trực tiếp một cước đá văng cửa sắt.

Ngay lúc đó, mấy bóng đen đột nhiên từ trong khoang sau xông ra.

Chương 49

Đó là bốn năm con sinh vật giống khỉ, nhưng trên người chúng mọc lớp vảy dày, chiều cao cũng cao hơn khỉ thường không ít. "Hải Hầu Tử?" Trương Dạ Ninh nhận ra ngay thứ này. "Vút!" Giây tiếp theo, những con Hải Hầu Tử này trực tiếp vung nắm đấm đen sì, đấm về phía cơ thể họ.

Hai người phản ứng rất nhanh, liên tục mấy lần né tránh được đòn tấn công của chúng.

Rầm!

Nắm đấm của Hải Hầu Tử né được, đập vào vỏ sắt, phát ra vài tiếng vang cực lớn, ngay sau đó để lại một dấu quyền khổng lồ.

Cả con thuyền ma cũng bị chấn động theo.

Có thể thấy sức lực của mấy con Hải Hầu Tử này lớn đến mức nào! "So sức mạnh à?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, con Hải Hầu Tử này vừa hay có thể dùng để thử Kỳ Lân Tí, hắn cũng muốn biết xem chúng có đỡ nổi nắm đấm của hắn không!

Tuy nhiên, khi Trương Dạ Ninh chuẩn bị ra tay, Tiểu Ca lại cản hắn lại.

Sau đó y lên tiếng: "Tộc trưởng, nơi này cứ giao cho tôi!" Nói xong, Trương Khởi Linh trực tiếp lao ra, Hắc Kim Cổ Đao trong tay y được phát huy đến cực hạn.

Cộng thêm việc y cũng sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, chiến lực được tăng thêm đáng kể, vì vậy đám Hải Hầu Tử kia căn bản không phải là đối thủ của y, chẳng mấy chốc, dưới lưỡi đao của y đã có mấy con Hải Hầu Tử bỏ mạng.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn Tiểu Ca một cái, nói một câu: "Cẩn thận!" rồi đi về phía khoang sau.

Sau khi vào khoang sau, Trương Dạ Ninh nhìn thấy một cỗ quan tài bằng đồng khổng lồ đặt ngay giữa lối đi.

Cỗ quan tài này được bao bọc bởi một luồng âm khí mạnh mẽ, nhiệt độ xung quanh cũng thấp đi không ít.

Cùng lúc đó, thông báo của hệ thống vang lên. "Phát hiện Quỷ Chủ ở gần, mời Túc chủ cẩn thận!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh mới hiểu ra.

Hóa ra bên trong lại có một thực thể ở cấp bậc trên cả Âm Tướng, là Quỷ Chủ.

Như vậy thì hợp lý rồi.

Năng lực của Quỷ Chủ cao hơn Âm Tướng gấp mấy lần, chúng không chỉ có thể khống chế Âm Tướng, thậm chí còn có thể điều khiển vật thể từ xa.

Vì vậy con thuyền ma mà họ gặp mới lúc ẩn lúc hiện!

Chỉ là tại sao Quỷ Chủ này ban ngày lại không xuất hiện? "Ầm!" Giây tiếp theo, Quỷ Chủ bên trong quan tài đồng dường như cảm nhận được sự tồn tại của Trương Dạ Ninh, nó lập tức vung hai tay, một luồng âm khí ngút trời bùng nổ từ bên trong, nắp quan tài bị bật tung, một bóng hình u tối lao thẳng ra ngoài. "Quỷ Chủ!" Trương Dạ Ninh thầm nghĩ, Quỷ Chủ này quả nhiên lợi hại, chỉ một luồng khí tức đã mạnh hơn Âm Tướng gấp mấy lần.

Nhưng như vậy lại hợp ý hắn, từ khi tấn thăng lên Vĩnh Sinh Cảnh, hắn vẫn chưa thực sự thử sức, bây giờ Quỷ Chủ này xuất hiện thật đúng lúc. "Kẻ nào dám đến quấy rầy bản chủ yên nghỉ?" Sau đó, giọng nói lạnh lùng của Quỷ Chủ vang lên, ngay lập tức nó vung tay

phải, toàn bộ không gian bị một luồng âm khí mạnh mẽ khóa chặt, rồi nó lại vung tay lần nữa, một luồng âm khí cường đại ngưng tụ trong tay, sau đó luồng âm khí này như một sợi xích khổng lồ, điên cuồng lao về phía Trương Dạ Ninh. "Trò mèo!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, Phù Ảnh trong tay lóe lên, một luồng kiếm ý bộc phát, kiếm ý ngút trời bay lên, đầu tiên biến thành một khối quang ảnh khổng lồ, sau đó lại biến thành một điểm cực nhỏ, rồi lao thẳng về phía thân thể Quỷ Chủ. "Vút vút vút!" Ngay khoảnh khắc điểm cực nhỏ do kiếm ý ngưng tụ chạm vào thân thể Quỷ Chủ, nó như những lưỡi đao gió bùng nổ trong chớp mắt, bắn phá tứ phía.

Quỷ Chủ lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, toàn bộ cơ thể bị đánh tan một mảng lớn, rất lâu sau vẫn chưa hồi phục lại được, có thể thấy một chiêu này đã gây ra thương tổn lớn đến mức nào.

Đây là lần đầu tiên Trương Dạ Ninh sử dụng Thiên Diễn Kiếm Quyết.

Thiên Diễn Kiếm Quyết vô cùng bá đạo, chiêu đầu tiên chính là kiếm ý hóa điểm, đúng như tên gọi, chính là biến kiếm ý thành một quả bom có kích thước nhỏ nhưng uy lực vô cùng, sau đó bộc phát trong nháy mắt. "Ngươi không thể là con người!

Rốt cuộc ngươi là ai?" Quỷ vương kinh hãi nhìn Trương Dạ Ninh, giọng nói đã không còn vẻ lạnh lùng như trước.

Vốn dĩ ban đầu nó rất coi thường đòn tấn công của Trương Dạ Ninh, dù sao thì một chiêu thức không có gì nổi bật như vậy có thể gây ra bao nhiêu thương tổn cho nó chứ?

Nhưng nó nhanh chóng phát hiện có gì đó không ổn, khi nó định tùy tiện chống đỡ chiêu đó, nó không ngờ kiếm ý lại đột nhiên nổ tung, loại kiếm ý như lưỡi đao gió này đối với nó hoàn toàn là chí mạng.

Nếu không phải nó né nhanh, e rằng vừa rồi đã trực tiếp tan biến rồi.

Nhưng bây giờ nó lại không có cách nào trốn thoát, bởi vì vừa rồi nó đã dùng âm khí khóa chặt toàn bộ không gian.

Muốn thi triển lại, ít nhất phải mất mười phút nữa.

Nghĩ đến đây, Quỷ vương không khỏi thầm kêu khổ, nó vốn tưởng rằng khóa chặt không gian rồi tiêu diệt kẻ loài người quấy rầy nó yên nghỉ này, nhưng bây giờ xem ra nó lại tự hại chính mình vì không gian này.

Đây chẳng phải là tự đào mồ chôn mình sao?

Trương Dạ Ninh cười nói: "Nếu ngươi không chạy, vậy thì ta tiễn ngươi một đoạn!" Nghe vậy, khóe miệng Quỷ Chủ giật giật, nói: "Bản chủ ẩn náu ở đây nhiều năm, sắp sửa nhìn thấu được đạo vĩnh sinh, một con người nhỏ bé như ngươi sao có thể là đối thủ của ta?" Nói xong, Quỷ Chủ trực tiếp vung hai tay, vô số Âm Binh Âm Tướng xuất hiện từ hư không, sau đó lao thẳng về phía Trương Dạ Ninh. "Âm Binh Âm Tướng?" "Ha ha..." Trương Dạ Ninh thấy cảnh này, trong lòng vui mừng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cho không một trăm Âm Binh thì thôi đi, Quỷ Chủ này lại cũng dùng chiêu này?

Giới hạn Quỷ Tỳ của hắn vừa mới tăng lên không lâu, bây giờ đang thiếu Âm Binh Âm Tướng, không ngờ Quỷ Chủ này lại mang đến cho hắn?

Đúng là một bao kinh nghiệm di động mà!

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh không chút khách khí lấy Quỷ Tỳ ra, sau đó bắt đầu hấp thu đám Âm Binh Âm Tướng đang lao tới. "Thu phục thành công một Âm Binh, nhận được một điểm thuộc

tính!" "Thu phục thành công một Âm Binh, nhận được một điểm thuộc tính!" "Thu phục thành công một Âm Tướng, nhận được 10 điểm thuộc tính!" "Thành công..." Chỉ trong vòng một phút, Trương Dạ Ninh đã hấp thu toàn bộ Âm Binh Âm Tướng mà Quỷ Chủ triệu hồi, tổng cộng nhận được 21 Âm Tướng, 140 Âm Binh, tích lũy được 350 điểm thuộc tính. "Phát hiện Túc chủ có Quỷ Chủ trước mặt, có muốn tiêu hao toàn bộ Âm Binh Âm Tướng để nâng cấp Quỷ Tỳ lên cấp Quỷ Chủ không?" "Gợi ý: Thu phục Quỷ Chủ có thể nhận được 1000 điểm thuộc tính." "Có!" "Đang tiêu hao Âm Binh Âm Tướng..." "Nâng cấp thành công, Quỷ Tỳ hiện tại cấp bậc Quỷ Chủ!" "Giới hạn thuộc tính hiện tại của Quỷ Tỳ là 1000 điểm, có thể thu nạp một Quỷ Chủ!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh thầm động lòng.

Tuy rằng đám Âm Binh Âm Tướng trước đó đã mất hết, nhưng cấp bậc của Quỷ Tỳ đã được nâng lên một cấp.

Điều này có nghĩa là hắn có thể hấp thu Quỷ Chủ rồi sao?

Hơn nữa, Quỷ Chủ lại đáng giá một nghìn điểm thuộc tính.

Tính thế nào cũng lời.

Sau đó Trương Dạ Ninh nhìn Quỷ Chủ, chĩa Quỷ Tỳ về phía nó.

Sắc mặt Quỷ vương lúc này vô cùng khó coi, nó không ngờ con người trước mặt lại sở hữu Quỷ Tỳ, thứ vật phẩm nghịch thiên như vậy không phải đã biến mất từ lâu rồi sao?

Nhưng cho dù hắn có Quỷ Tỳ thì đã sao?

Nó đã tu luyện đến cảnh giới Quỷ Chủ rồi, Quỷ Tỳ thông thường căn bản không có tác dụng với nó! "Con người, bỏ cuộc đi, Quỷ Tỳ của ngươi vô dụng với ta!" Quỷ Chủ lạnh lùng nói.

Khi một luồng ánh sáng u tối lướt qua đỉnh đầu Quỷ Chủ, giọng

nói của hệ thống vang lên.

Chương 50

"Thu phục thành công Quỷ Chủ, nhận được 1000 điểm thuộc tính." "Chủ nhân!" "..." Quỷ vương lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Dạ Ninh, cung kính nói.

Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu, sau đó thu Quỷ Chủ lại.

Giải quyết xong mọi việc, Trương Dạ Ninh tiện tay kiểm tra thuộc tính của mình, xem thử mình còn cách giai đoạn tiếp theo bao xa.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 300 (Huyết mạch cộng thêm 3 lần) Phòng ngự: 300 (Huyết mạch cộng thêm 3 lần) Tốc độ: 300 (Huyết mạch cộng thêm 3 lần) Cảnh giới: Vĩnh Sinh Cảnh (Tấn cấp giai đoạn tiếp theo cần: Hải Dương Tâm, San Hô Mộc, Ngư Miết Tinh Huyết, Thánh Tuyền Thạch, Trùng Ngọc.

Giới hạn thuộc tính là 1000) Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân +3 Thần khí: Quỷ Tỳ Quỷ Chủ: 1 Âm Tướng: 0 Âm Binh: 0 (Giới hạn là 1000 điểm, cấp độ thu phục hiện tại: Quỷ Chủ) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Trệ Không...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới...

Để tấn cấp cảnh giới tiếp theo, cần ba loại thuộc tính đạt đến một nghìn điểm, mỗi thuộc tính còn thiếu 700 điểm.

Mặc dù yêu cầu đã cao hơn, nhưng Trương Dạ Ninh không hề vội vàng.

Hắn chỉ cần theo kế hoạch tiến vào mộ dưới biển là có thể nhận được vật phẩm tấn cấp, còn có thể nâng cao thuộc tính.

Sau đó, Trương Dạ Ninh thu lại bảng thuộc tính.

Rồi hắn lại tìm kiếm trong cỗ quan tài đồng một lúc, phát hiện bên trong ngoài một số đồ tùy táng đơn giản ra thì không còn thứ gì khác.

Hắn vốn tưởng rằng trong quan tài của Quỷ Chủ ít nhất cũng phải có một hai món bảo vật có thể nâng cao thuộc tính, nhưng không ngờ Quỷ Chủ này lại nghèo đến vậy.

Xem ra nơi này đã không còn bất kỳ giá trị nào nữa, tiếp theo phải tiến vào mộ dưới biển rồi.

Đợi hắn vào mộ dưới biển, hắn sẽ có thể nhận được phần thưởng của hệ thống.

Một Âm Tướng đối với hắn có lẽ không là gì, nhưng giới hạn 1000 điểm thuộc tính lại rất quan trọng, dù sao thì nó cũng tương đương với một Quỷ Chủ.

Sau đó Trương Dạ Ninh bước ra khỏi khoang sau, Tiểu Ca lúc này đang đứng trên boong tàu với vẻ mặt bình tĩnh, nhìn con thuyền ma rách nát này, không biết đang suy nghĩ gì.

Phía sau y, là mười mấy cỗ thi thể Hải Hầu Tử, vết đao trên những thi thể đó rất ít, mỗi cỗ thi thể chỉ có một vết, rõ ràng là một đòn chí mạng. "Tộc trưởng!" Tiểu Ca thấy Trương Dạ Ninh đi ra, trong lòng khẽ động.

Vừa rồi y đã cảm nhận được khí tức của Quỷ Chủ nhưng không lâu sau đã biến mất.

Mới qua bao lâu, thực lực của Tộc trưởng đã tăng lên nhiều như vậy, quả nhiên lợi hại! "Đi thôi!" Trương Dạ Ninh nói.

Khi quay lại tàu lớn, trận mưa bão đã tạnh. "Ninh tiên sinh, lần này cảm ơn anh nhiều!" A Ninh lúc này bước vào phòng Trương Dạ Ninh cảm ơn.

Trương Dạ Ninh xua tay, tỏ ý chỉ là tiện tay mà thôi.

Hơn nữa cô ta đã trả đủ cái giá, lời cảm ơn thực ra không cần thiết.....

Lúc này ở một nơi khác, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử ngồi trong phòng, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Qua chuyện này, họ biết hai người kia có vấn đề.

Nhưng lần này họ lại không đến hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Thiên Chân, cậu nói xem chúng ta đã thấy hai lão đồ cổ kia có vấn đề, sao chúng ta không đến hỏi cho rõ?" Hạo Thiên Chân nói: "Bàn Tử, cho dù chúng ta biết thì đã sao?

Đối phương rõ ràng là muốn che giấu, huống hồ tình hình trước đó cậu cũng đã thấy rõ rồi, thực lực của hai người đó rõ ràng không hề đơn giản, nếu chúng ta tùy tiện làm phiền, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện!" "Chỉ tiếc là, bây giờ Muộn Du Bình và Trương tiên sinh không có ở đây, nếu không họ chắc chắn sẽ biết phải làm gì!" Nói xong, Hạo Thiên Chân không khỏi thở dài một hơi, Tam Thúc đột nhiên mất tích đã khiến cậu đủ đau khổ rồi, bây giờ Muộn Du Bình và Trương tiên sinh cũng không có bất kỳ tin tức gì!

Trước đây khi có họ ở đây, cậu cảm thấy mọi thứ đều thật đơn giản, bây giờ mọi người đều biến mất, cậu mới biết một mình mình bất lực đến nhường nào.

Bàn Tử vỗ vai Hạo Thiên Chân, tuy Hạo Thiên Chân không nói nhiều, nhưng hắn biết trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn luôn rất đau khổ.

Vì vậy hắn lên tiếng an ủi: "Yên tâm đi, Tam Thúc của cậu sẽ không sao đâu!" Hạo Thiên Chân nặn ra một nụ cười nói: "Hy vọng là vậy!" Sáng sớm hôm sau, tàu của họ được kiểm tra lại một lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì, rồi lại tiếp tục đi về hướng đã định.

Cuối cùng, sau hơn một giờ, họ đã đến được đích.

Trương Dạ Ninh nói: "Chính là ở đây, có thể chuẩn bị xuống rồi!" Sau đó con tàu từ từ dừng lại, mọi người cũng lần lượt thay đồ lặn, trong túi chống nước chứa đầy đủ các loại vật dụng có thể cần đến, như dao găm, mồi lửa, nến, đồ sơ cứu, mặt nạ phòng độc các loại.

Lúc này Bàn Tử đi tới nói: "Chắc chắn là ở đây không?" Vị trí hiện tại của họ cách bờ không quá mấy trăm mét, hoàn toàn không giống nơi có mộ.

Trương Dạ Ninh cười nói: "Đồng chí nhỏ này, cậu bị sao thế?

Tôi là nhà địa lý học hay cậu là nhà địa lý học?

Bây giờ là lúc thủy triều rút, tự nhiên là nông hơn, đợi lát nữa thủy triều lên muốn tìm lại mộ huyệt sẽ khó đấy!" Bàn Tử nghe vậy không khỏi lẩm bẩm một tiếng: "Nhà địa lý học gì chứ, nói không chừng cũng là một tên trộm mộ!" Trương Dạ Ninh hỏi: "Cậu nói gì?" Bàn Tử nói: "Không, không có gì, tôi xuống ngay đây!" Hắn đã từng chứng kiến thân thủ của hai người này, hắn không dám chọc vào!

Sau đó Bàn Tử trực tiếp "ùm" một tiếng nhảy xuống nước.

Những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng theo sau.

Sau khi xuống nước, tốc độ của Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca cực nhanh, uyển chuyển như một con cá, chỉ mới qua hai phút đã bỏ xa mọi người.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh ở phía sau thấy dáng vẻ của hai người họ, chỉ ngẩn ra một lúc, cũng không nói nhiều.

Đối với A Ninh mà nói, nhiệm vụ của cô là lấy được bản đồ Vân Thiên Cung, còn những thứ khác, cô không có chút hứng thú nào.

Đương nhiên nếu hai người kia cũng vì mục đích đó mà đến, cô không ngại ra tay, tuy thân thủ của họ không tồi, nhưng cô đã sớm ra lệnh cho một nhóm người mai phục, nếu bản đồ Vân Thiên Cung bị cướp, họ sẽ lập tức ra tay, đến lúc đó, dù họ có lợi hại đến đâu cũng không phải là đối thủ của phe cô.

Còn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chỉ đơn thuần là không muốn đối địch với đối phương, dù sao hai người họ thế đơn lực bạc, làm sao có thể đối phó được với họ.

Bơi khoảng mười mấy phút, năm người đã lặn xuống đáy biển.

Thị lực của Trương Dạ Ninh rất tốt, hắn nhanh chóng phát hiện ra một con tàu đắm khổng lồ, đây có lẽ chính là mộ tàu đắm dưới đáy biển.

Bây giờ chỉ cần vào bên trong, hắn có thể nhận được phần thưởng, nâng cao giới hạn của Quỷ Tỳ.

Sau đó Trương Dạ Ninh tăng tốc, trực tiếp đến gần con tàu đắm này, rồi cẩn thận quan sát nó.

Bên ngoài con tàu đắm này được xây thêm một lớp gạch xanh dày, ở giữa dùng vữa đặc niêm phong, vô cùng chắc chắn.

Khoảng hai phút sau, Trương Dạ Ninh phát hiện bên cạnh mộ tàu đắm có một cây cuốc sắt bị bỏ lại trên đất, Trương Dạ Ninh biết rằng rất có thể đây là do nhóm Ngô Tam Tỉnh để lại.

Vì vậy Trương Dạ Ninh bơi về phía cây cuốc sắt, phát hiện phía trước quả nhiên có một cái hang trộm.

Trương Dạ Ninh vẫy tay ra sau, ra hiệu cho những người phía sau theo kịp.

Ước chừng năm phút sau, sau khi đi qua một đoạn đường khá tối, xung quanh đã có thể nhìn thấy tường mộ.

Những bức tường mộ này khá kỳ lạ, trên đó có một cái lỗ lớn, rõ ràng không giống như do con người tạo ra.

Trương Dạ Ninh nhìn vào sâu trong mộ đạo, phát hiện tường mộ phía sau bắt đầu xuất hiện những bức phù điêu khắc hình mặt người, trong đó có một bức phù điêu lại có ba con mắt.

Chẳng bao lâu, Trương Dạ Ninh phát hiện mắt của những bức phù điêu mặt người này lại từ từ mở ra, vô cùng quỷ dị.

Chương 51

Lúc này Hạo Thiên Chân và những người khác cũng chú ý đến sự thay đổi của những bức phù điêu này, sau đó cậu lấy ra tấm bảng viết dưới nước, viết lên trên: "Mặt người trên tường mộ, mắt đang dần dần mở ra, hình như có vấn đề!" Viết xong cậu còn chỉ vào tường.

Bàn Tử tiến lên sờ vào mặt của bức phù điêu, nhưng không phát hiện thay đổi gì, lắc đầu viết: "Thiên Chân, có lẽ cậu nhìn nhầm rồi, đây rõ ràng chỉ là một tảng đá thôi, cậu nghĩ nhiều quá rồi!" Hạo Thiên Chân kiên quyết lắc đầu, bơi qua xem, rồi dùng ngón tay chạm vào mắt của bức phù điêu mặt người, không có phản ứng gì, không khỏi tự giễu lắc đầu, có lẽ thật sự là cậu nhìn nhầm.

Tuy nhiên, ngay khi cậu chuẩn bị rút tay lại, cậu phát hiện trong khe của một viên gạch đá phía trước lại có một sợi tóc bay ra.

Hạo Thiên Chân dùng tay chạm vào sợi tóc đó, sợi tóc đột nhiên "vút" một tiếng lập tức co lại, biến mất không dấu vết.

Cậu lập tức cảm thấy kỳ lạ, đây rốt cuộc là tóc của ai?

Lúc này Bàn Tử vỗ vai cậu, ra hiệu cho cậu tiếp tục đi về phía trước, mấy người kia đã vào trong rồi.

Hạo Thiên Chân gật đầu, cũng không để ý nữa.

Có lẽ là tóc do nhóm Tam Thúc của cậu để lại cũng không chừng.

Đi về phía trước khoảng năm phút, mọi người đột nhiên dừng lại, Hạo Thiên Chân không kịp phanh, đâm thẳng vào người Bàn Tử, bèn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bàn Tử có chút run rẩy chỉ vào một tảng đá phía trước, viết: "Phía sau tảng đá có thứ gì đó!" Hạo Thiên Chân đi vào xem, phát hiện lại là

một sợi tóc, bèn ra hiệu cho Bàn Tử, bảo hắn đừng để ý.

Nhưng ngay khoảnh khắc cậu quay người, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm giác được một đôi tay thon dài đặt trên vai mình, cậu tưởng là tay của A Ninh, cũng không để ý.

Vì vậy cậu chuẩn bị quay đầu lại.

Nhưng cậu lại phát hiện cổ mình dường như đột nhiên không cử động được, giống như bị thứ gì đó quấn lấy, còn có chút lạnh lẽo.

Ngay sau đó cậu bắt đầu khó thở, Hạo Thiên Chân lập tức nhận ra có điều không ổn.

Vội vàng cúi đầu nhìn, không ngờ cổ cậu bị một búi tóc đen quấn chặt.

Nhìn thấy cảnh này, cả mặt Hạo Thiên Chân sợ đến trắng bệch, bắt đầu dùng tay không ngừng giật búi tóc đang quấn quanh cổ mình.

Nhưng cậu càng vội, những sợi tóc này lại càng siết chặt.

Ngay sau đó cậu chỉ cảm thấy sau lưng có một vật mềm mại áp sát, còn mang theo một mùi hương đặc biệt, dường như là một người phụ nữ!

Còn Bàn Tử bên cạnh cậu thấy cảnh này, hồn vía sắp bay mất, mắt trợn trừng, hắn thấy sau lưng Hạo Thiên Chân có một người phụ nữ mặc áo trắng, tóc rất dài, nhưng da của cô ta lại trắng bệch, con ngươi toàn màu đen.

Lúc này Trương Dạ Ninh cũng thấy cảnh này, bèn chuẩn bị tiến lên ra tay.

Nhưng khi Trương Dạ Ninh đến nơi, người phụ nữ áo trắng kia lại trực tiếp biến mất. "Chạy cũng nhanh đấy!" Trương Dạ Ninh trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Hắn sớm đã biết ở đây sẽ xuất hiện Cấm Bà, bèn vội vàng bơi về phía trước, nhưng hắn không ngờ Cấm Bà này lại bỏ qua ba người họ mà trực tiếp tấn công Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang bị tụt lại phía sau.

Chuyện này cũng có chút thú vị.

Trong nguyên tác, Cấm Bà này không có bất kỳ ý thức nào, nhưng bây giờ xem ra e là không phải như vậy rồi!

Cấm Bà vừa biến mất, Hạo Thiên Chân lập tức hít lấy hít để bình dưỡng khí, một lúc sau, cậu mới từ từ bình tĩnh lại. "Thiên Chân, cậu sao rồi?" Bàn Tử viết.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, tỏ ý mình không sao.

Sau đó cậu nhìn thấy Ninh tiên sinh và Trương Khởi Linh, vội vàng ra hiệu cảm ơn.

Trương Dạ Ninh đối với điều này chỉ xua tay, bảo họ đừng để ý.

Sau đó Bàn Tử dìu Hạo Thiên Chân theo mọi người tiếp tục đi về phía trước, đi đến cuối đường, phía trước là một bức tường mộ khổng lồ.

Trương Dạ Ninh tìm kiếm xung quanh một lúc, phát hiện ra vị trí của cơ quan, sau đó trực tiếp ấn xuống.

Cơ quan được kích hoạt, một lực đẩy khổng lồ từ phía sau mọi người ập tới, Trương Dạ Ninh ra hiệu cho mọi người chuẩn bị.

Mọi người vội vàng hít một hơi thật sâu, sau đó mặc cho dòng nước cuốn đi, sau một hồi trời đất quay cuồng, mọi người đã xuất hiện trong một gian mộ thất. "Phù~" Đến mộ thất, mọi người vội vàng cởi bỏ trang bị nặng nề trên người, hít thở sâu mấy hơi.

May mà vừa rồi Ninh tiên sinh bảo họ chuẩn bị trước, nếu không

với vòng xoáy như thác lũ này, e rằng sẽ khiến họ bất tỉnh ngay lập tức.

Hạo Thiên Chân lên tiếng nói: "Ninh tiên sinh, Trương tiên sinh, vừa rồi cảm ơn hai người!" Trương Dạ Ninh nói: "Không có gì, chỉ là tiện tay thôi!" Bàn Tử mở miệng nói: "Người phụ nữ áo trắng vừa rồi là cái gì vậy?

Trông không giống Tống tử, ngoài da trắng ra, các phương diện khác đều gần giống người bình thường!" Trương Khởi Linh nói: "Đó là Cấm Bà, được xem là một loại quỷ vật, được hình thành từ những người phụ nữ bị áp bức sau khi chết bị ném xác xuống nước!" Bàn Tử chợt hiểu ra, nói: "Ra là một con nữ quỷ à, vừa rồi nếu không phải ở trong nước không tiện, Bàn gia tôi nhất định đã xử lý nó rồi!" Nghe câu này, mọi người đều lắc đầu, rồi mỗi người tự đi xem xét xung quanh.

Hạo Thiên Chân cũng liếc Bàn Tử một cái, vừa rồi không biết là ai bị dọa đến hồn bay phách lạc, trông chờ hắn ra tay, e rằng đợi đến mùa quýt.

Lần này may mà Cấm Bà đã rời đi, nếu không thì nguy hiểm rồi. "Này, sao các người không tin tôi, tôi nói thật đấy, nếu để tôi gặp lại nó lần nữa, tôi xông lên cho nó một nhát!" Bàn Tử mở miệng nói, nhưng không có ai để ý đến hắn.

Những người khác thì cầm đèn pin quan sát trong mộ thất, cả gian mộ thất có hình chữ nhật góc cạnh, ngoài trần nhà có vẽ một bức bản đồ năm mươi ngôi sao, những nơi khác không có gì nổi bật, vô cùng đơn sơ.

Trong mộ thất không có quan tài, chỉ có một số hũ gốm đặt ở góc tường, trước những hũ gốm còn có một số dấu chân.

Sau khi Trương Dạ Ninh vào mộ thất, hắn nhìn xung quanh, không

lâu sau, giọng nói của hệ thống quả nhiên vang lên. "Thành công tiến vào Mộ Dưới Biển, thưởng giới hạn Quỷ Tỳ đột phá một nghìn, một Âm Tướng!" "Do cấp bậc Quỷ Tỳ đã được nâng lên Quỷ Chủ, bổ sung thêm cho Túc chủ năm trăm điểm giới hạn!" Nghe thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, không ngờ hệ thống này cũng khá nhân văn, biết Quỷ Tỳ trong tay hắn đã nâng cấp, đặc biệt bổ sung cho hắn 500 điểm giới hạn.

Như vậy cũng không tệ.

Dù sao thì 500 điểm giới hạn, có thể hấp thu 50 Âm Tướng hoặc 500 Âm Binh!

Lúc này mọi người cũng phát hiện ra những dấu chân này, Bàn Tử mở miệng nói: "Những dấu chân này trông còn rất mới, có phải là do Tam Thúc của cậu để lại không?" Hạo Thiên Chân lắc đầu, chỉ vào một dấu chân chỉ to bằng nắm đấm nói: "Không thể nào, chân của Tam Thúc tôi làm gì có nhỏ như vậy, những dấu chân này rõ ràng là của trẻ con để lại." Nói xong, Hạo Thiên Chân ngồi xổm xuống, kiểm tra lại những dấu chân trên đất, phát hiện trên đó lại phủ một lớp sáp màu vàng, sau đó dùng dao nhỏ cạo ra một ít ngửi thử, không khỏi tắc lưỡi nói: "Đây là thi chá!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: "Không lẽ là một tiểu Tống tử sao?" Mọi người không trả lời, chỉ men theo những dấu chân trên đất đi xem, phát hiện những dấu chân này kéo dài đến tận góc phòng, phía sau những hũ gốm kia.

Nhưng lúc này, một trong những hũ gốm lớn nhất đột nhiên "loảng xoảng" một tiếng tự rung lên.

Lần này, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng.

Mấy người cầm dao nhỏ, từ từ đi qua.

Bàn Tử vì muốn lấy lại hình tượng dũng cảm của mình, liền đi ra phía trước.

Một tay hắn cầm súng khí, tay kia cầm đèn pin.

Đến trước hũ gốm khoảng ba bốn mét, hắn trước tiên dùng đèn pin chiếu vào, nhưng phát hiện hũ gốm này thực sự quá lớn, hoàn toàn không chiếu được phía sau, nhưng trong lòng lại không dám thò tay vào, bèn cẩn thận chọc vào hũ mấy cái, sợ bên trong thật sự có tiểu Tống tử.

Hành động của Bàn Tử vô cùng hài hước, Hạo Thiên Chân không nhịn được cười khẽ.

Bàn Tử nghe thấy, không thể để họ coi thường như vậy, bèn cắn răng, trực tiếp đi qua xem, lập tức "xì" một tiếng, mắng: "Mọi người qua đây đi, chỉ là một cái quan tài nhỏ thôi!

Chẳng có gì to tát cả!" Mọi người lắc đầu, chỉ cảm thấy một trận cạn lời.

Đến gần, mấy người cẩn thận xem xét cỗ quan tài này.

Chương 52

Đây là một cỗ quan tài nhỏ màu đen, vô cùng tinh xảo, nhưng đã bị mở ra rồi, thi thể bên trong cũng không thấy đâu.

Bàn Tử mở miệng nói: "Xem quy cách của cỗ quan tài này, là biết trên người đứa trẻ này chắc chắn có bảo bối gì đó, đáng tiếc, không biết thi thể của nó đi đâu rồi!

Nếu không lục soát vài cái, nói không chừng còn có chút ngọc, hạt châu gì đó." Hạo Thiên Chân gật đầu nói: "Đúng vậy, với quy cách này, thi thể bên trong chắc chắn sẽ mang theo bảo vật!" Bàn Tử nghe vậy chỉ cảm thấy không cam lòng, khó khăn lắm mới phát hiện một cái quan tài, bên trong lại không có gì?

Vì vậy hắn đưa tay ra, muốn lật bên trong quan tài, có lẽ bên trong còn có vật gì nhỏ!

Nhưng Hạo Thiên Chân lại cản hắn lại, nói: "Đồ của người chết tốt nhất là nên ít đụng vào, hơn nữa chủ nhân bên trong đã biến mất rồi còn có thể có thứ gì chứ?" Bàn Tử lại không cho là vậy, nói: "Thi thể cũng không còn, sợ cái quái gì nữa!

Tôi không tin thi thể này còn có thể bay về cắn tôi sao?" Lúc này A Ninh đợi có chút không kiên nhẫn, bèn mở miệng nói: "Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta không phải đến để trộm đồ, mau vào trong đi!" Trương Dạ Ninh cười nói: "Bàn Tử, tôi khuyên cậu tốt nhất là đừng lật, thi thể đó nói không chừng thật sự có thể bay về cắn cậu đó!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, Ninh tiên sinh đây là có ý gì?

Vương Bàn Tử biết nhà địa lý học này là giả mạo, có chút bản lĩnh, hơn nữa nghe giọng điệu của hắn cũng không giống như đang

nói đùa, bèn mở miệng nói: "Anh chắc chứ?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, một chân trực tiếp đá vỡ một cái hũ bên cạnh Bàn Tử, ngay sau đó từ bên trong nhảy ra một bóng trắng, rồi lao về phía Bàn Tử. "Mẹ ơi!

Thật sự có tiểu Tống tử!" Bàn Tử thấy tiểu Tống tử này sợ đến cằm sắp rớt xuống, cả người trực tiếp ngã ngửa ra sau, lăn liên tục mấy vòng mới dừng lại. "Rác rưởi!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, cánh tay lóe lên một luồng ánh sáng đỏ, sau đó một quyền đấm vào người tiểu Tống tử, tiểu Tống tử lập tức bay ra, cả người đập mạnh vào tường, phát ra một tiếng vang lớn, tiểu Tống tử chết ngay tại chỗ!

Chỉ là một tiểu Tống tử, mà dám mai phục bọn họ?

Đúng là tự tìm đường chết!

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp đi đến bên cạnh tiểu Tống tử này, dung hợp thi phách trên người nó. "Dung hợp thành công thi phách, nhận được 30 điểm thuộc tính công kích, 20 điểm thuộc tính phòng ngự, 10 điểm thuộc tính tốc độ!" Tuy điểm thuộc tính cung cấp không nhiều, nhưng hắn cũng sẽ không lãng phí.

Còn những người khác thấy cảnh này, thì từng người một kinh ngạc trợn to mắt.

Tuy trong lòng họ đều biết người này không đơn giản, nhưng vẫn bị dọa cho một phen.

Tay không có thể đánh chết Tống tử?

Cần bao nhiêu sức lực chứ?

Lúc này A Ninh cũng vô cùng kinh ngạc, cô cũng không ngờ "Ninh tiên sinh" này lại lợi hại như vậy, xem ra kế hoạch của cô phải tiến hành sớm hơn rồi. "Đi thôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền trực tiếp

đi vào bên trong.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn bóng lưng rời đi của Trương Dạ Ninh, không khỏi nhìn nhau.

Người này rốt cuộc là ai?

Bàn Tử nói: "Thiên Chân, hắn cũng quá lợi hại rồi, chỉ một quyền mà tiểu Tống tử đã chết, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy ngoài Trương tiên sinh và Tiểu Ca ra, còn có cao thủ như vậy!" "Cậu nói thực lực của hai người họ so với Tiểu Ca và Trương tiên sinh thì thế nào?" Hạo Thiên Chân nói: "Cái này tôi cũng không rõ, nhưng trong lòng tôi, Muộn Du Bình và Trương tiên sinh là lợi hại nhất!" "Được rồi, chúng ta nên đi thôi!" Sau đó, hai người cũng theo sau.

Sau khi vào cánh cửa lớn phía trước, đầu tiên xuất hiện trước mặt họ là một đoạn hành lang tối om, đèn pin chiếu về phía trước, có thể phát hiện cuối hành lang có ba cánh cửa. "Ninh tiên sinh, sao không đi nữa?" Hạo Thiên Chân thấy Trương Dạ Ninh đột nhiên dừng lại trước hành lang, bèn mở miệng hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Các cậu lùi lại trước!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, vội vàng lùi lại.

Trương Dạ Ninh lấy một viên sỏi gần đó, trực tiếp ném về phía một viên gạch lát sàn phía trước, ngay sau đó "cạch" một tiếng, viên gạch lát sàn lại lún xuống một nửa, sau đó một loạt tiếng bánh răng vang lên, những khe hở trên tường lộ ra từng hàng lỗ nhỏ, từng mũi tên sắc bén "vút vút vút" bắn ra, như mưa bão, số lượng rất nhiều.

Mất đến năm phút, cơ quan trong hành lang này mới dừng lại.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử kinh hãi nhìn cảnh này, họ không ngờ trong hành lang tối om này lại còn có cơ quan, nếu không có Ninh tiên sinh ở đây, e rằng họ bây giờ đã bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết rồi.

Hạo Thiên Chân nói: "Ninh tiên sinh, ngài thật sự lợi hại quá, lần này may mà có ngài." Trương Dạ Ninh đối với điều này chỉ xua tay, bảo họ đừng để ý. "Đúng rồi, Trương tiên sinh và A Ninh đâu?

Sao hai người họ biến mất rồi?" Trương Dạ Ninh nói: "Bọn họ vào trước rồi!

Cơ quan ở đây đã được giải trừ, chúng ta đi thôi!" Nghe câu này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử chỉ cảm thấy một mặt nghi ngờ.

Nơi này không phải chỉ có một con đường, hơn nữa cơ quan vừa mới khởi động, vậy hai người họ làm sao rời đi được?

Thế là bọn họ tiếp tục đi vào trong, rất nhanh đã đến trước một cánh cửa mộ.

Bàn Tử cầm đèn pin chiếu vào, phát hiện bên trong lại có một chiếc quan tài.

Bàn Tử lên tiếng: "Là quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc!

Thật đúng là xa xỉ!" Hạo Thiên Chân nói: "Quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc này không phải người bình thường có thể dùng nổi, chủ nhân của chiếc quan tài phía trước rất có thể chính là chủ nhân của cả ngôi mộ này!" Trương Dạ Ninh nói: "Vào xem thử đi." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Bàn Tử thì càng không cần phải nói, hắn thích nhất chính là mở quan tài trộm mộ, huống chi đây còn là gỗ Kim Ti Nam Mộc, bên trong chắc chắn không thiếu đồ đáng tiền.

Không lâu sau, mấy người đã vào trong mộ thất.

Căn mộ thất này có chút khác với tưởng tượng của họ, ngoài một chiếc quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc khá bắt mắt ra, những nơi khác đều hết sức bình thường, thậm chí có thể nói là giản dị.

Bàn Tử lại gần chiếc quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc, quan sát kỹ một hồi rồi nói: "Chậc chậc chậc, hoa văn điêu khắc trên quan tài này thật tinh xảo, bên trong nhất định là một vị gia chủ giàu có, lần này chúng ta sắp phát tài rồi!" Sau đó hắn nhìn về phía Trương Dạ Ninh, nói: "Ninh gia, ngài yên tâm, dĩ nhiên là ngài lấy phần lớn, chúng tôi chỉ cần húp chút nước canh là được." Đối với lời của Bàn Tử, Trương Dạ Ninh không hề để ý.

Thay vào đó, anh lấy ra một con dao nhỏ, trực tiếp cắm vào khe hở của quan tài, chuẩn bị mở nắp.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại cuống lên, nói: "Ninh gia, không thể mở quan tài như vậy!

Có phải ngài lần đầu mở quan tài không?

Mở quan tài không thể vội vàng được, phải theo quy củ của tổ tiên!" Nói xong, Bàn Tử mò một cây nến từ trong túi ra, sau đó đi đến góc đông nam của mộ thất để thắp lên.

Đối với hành động của Bàn Tử, Trương Dạ Ninh không nói gì nhiều, cứ mặc kệ hắn.

Đối với anh mà nói, thực ra thắp nến hay không cũng chẳng sao cả.

Thậm chí có thể nói anh đang chờ thi thể quật xác, nếu không thì làm sao anh có được điểm thuộc tính?

Sau khi quan tài được mở ra, một mùi hôi thối nồng nặc xộc tới, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, bất giác đều lấy một mảnh vải che mũi lại.

Bàn Tử mặc kệ mùi hôi, nhìn vào trong, giật nảy mình, hét lớn: "Mẹ kiếp, sao bên trong lại có nhiều Tống Tử thế này?" Ngay sau đó, mọi người nhìn vào trong, phát hiện bên trong quan tài là một mớ

nước đen, sương mù lượn lờ, chỉ riêng số tay lộ ra bên ngoài đã có tới 12 cái, trông vô cùng ghê tởm.

Đối với thứ bên trong này, Trương Dạ Ninh dĩ nhiên biết rõ, đây là Nữ Thi Mười Hai Tay.

Bàn Tử nhìn vào vũng nước đen nói: "Bên trong thật ghê tởm, trên mặt còn nổi một lớp mỡ người, hoàn toàn không thể thò tay vào được!" Hạo Thiên Chân thấy cảnh này cũng không khỏi nhíu mày, nói: "Nhiều cánh tay dính vào nhau như vậy, cách hợp táng này thật tàn nhẫn!" Bàn Tử cười nói: "Đây không phải là hợp táng gì đâu, cậu xem có ai hợp táng mà ngâm trong nước đen thế này không?

Những người này rõ ràng là bị cưỡng ép bỏ vào rồi bị chuốc thuốc cho chết ngạt, cái này gọi là dưỡng khí tàng thi!" Hạo Thiên Chân tỏ vẻ không hiểu, hỏi: "Dưỡng khí tàng thi là gì?" Bàn Tử thấy Hạo Thiên Chân không hiểu, muốn khoe kiến thức một phen, nói: "Cậu ngay cả cái này cũng không biết, chuyện này nói ra thì dài lắm, như trẻ con không có mẹ vậy, nói sao nhỉ..." Hạo Thiên Chân dĩ nhiên nghe ra Bàn Tử đang nói nhăng nói cuội, bèn vội vàng ngăn lại, nói: "Bớt nói nhảm đi, mau nói đi." Bàn Tử cười hắc hắc, nói: "Cái thuật dưỡng khí tàng thi này là một môn học vấn trong phong thủy.

Nói chung, trong một ngôi mộ cổ có hai huyệt vị phong thủy cực tốt, nếu không đặt quan tài ở cả hai huyệt vị, thì huyệt vị còn trống sẽ ngưng tụ linh khí của trời biển, chiêu mời tà ma!" "Vì vậy, chủ mộ đặt ở đây một chiếc quan tài dưỡng thi, hơn nữa quy cách và chất liệu của quan tài dưỡng thi này phải giống hệt như của mộ chính, đồng thời người được giấu trong quan tài dưỡng khí này phải có quan hệ huyết thống với chủ mộ!" "Hiểu chưa?" Nói xong, Bàn Tử đắc ý nhướng mày.

Đối với màn khoe khoang như đọc thuộc lòng của Bàn Tử, Hạo

Thiên Chân nghe nửa hiểu nửa không, cậu không khỏi tắc lưỡi nói: "Vậy thì chủ mộ này cũng quá tàn nhẫn rồi, vì cái thuật dưỡng khí tàng thi gì đó mà lại sát hại người thân có huyết thống với mình, thậm chí còn chuốc thuốc cho họ chết sống trong chiếc quan tài này." Nhưng đúng lúc này, Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Bên trong chỉ có một người!" Nghe câu này, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đều ngẩn người.

Sao có thể chứ?

Bọn họ rõ ràng nhìn thấy trong vũng nước đen có mười hai cánh tay thò ra, chẳng lẽ còn có thể là giả?

Chương 53

Trương Dạ Ninh nói: "Các cậu nhìn kỹ là biết!" Hạo Thiên Chân nhìn kỹ lại, phát hiện mười hai cánh tay này dường như thật sự nối liền với một cơ thể, chỉ là cơ thể này bị vặn vẹo đến mức không ra hình dạng, rất dễ khiến người ta nhìn nhầm.

Hạo Thiên Chân nói: "Đúng là một người thật!

Trời ơi, đây rốt cuộc là quái vật gì vậy?" Vương Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, đúng là mọc liền vào nhau, trông như một con sâu!" Hạo Thiên Chân nói: "Người này trông thật dị dạng, có thể sống đến lớn thế này, chắc chắn là có người cố ý làm vậy!" Vương Bàn Tử nói: "Bên trong lẫn với nước đen nên không nhìn rõ, hay là chúng ta qua phòng bên cạnh lấy mấy cái bình múc nước này ra, xem kỹ bên trong rốt cuộc là thứ gì!" Nói xong, Bàn Tử liền kéo Hạo Thiên Chân đi sang mộ thất bên cạnh tìm bình.

Rất nhanh, họ đã tìm được hai chiếc bình gốm sứ khá lớn, sau đó bắt đầu múc nước trong quan tài ra.

Trương Dạ Ninh cũng không ngăn cản họ.

Tốc độ múc nước của hai người rất nhanh, chẳng mấy chốc, nước bên trong đã bị họ múc đi quá nửa.

Vương Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, đây lại là một nữ thi!

Trông thật đáng sợ!" Hạo Thiên Chân nói: "Trong bụng cô ta hình như có thứ gì đó!" Vương Bàn Tử tắc lưỡi nói: "Chẳng lẽ nữ thi này chết khi đang mang thai?

Trong bụng còn có một sinh mệnh nhỏ?

Khẩu vị của người xưa cũng độc đáo quá nhỉ, mười hai cánh tay

thế này mà cũng hạ thủ được à?" Nhưng ngay khi hắn vừa dứt lời, bụng của nữ thi đột nhiên động đậy, sau đó chỉ nghe một tiếng "phụt", từ bên trong thò ra một đôi tay nhỏ đầy lông trắng!

Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thấy cảnh này không khỏi lùi lại mấy bước, vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm vào bụng nữ thi.

Vương Bàn Tử còn trực tiếp rút ra một khẩu súng trường nhắm vào đôi tay trắng, chỉ cần thứ bên trong dám ra ngoài, hắn sẽ lập tức xả một băng đạn. "Không ngờ lại là một tiểu Tống Tử nữa, lần này xem Bàn gia ta bắn ngươi thành cái sàng!" Bàn Tử vừa dứt lời, thứ bên trong đột nhiên vọt ra, một tử anh từ trong bụng nhảy ra, lao thẳng về phía Bàn Tử.

Phản ứng của Bàn Tử rất nhanh, trực tiếp nổ súng bắn xối xả. "Đoàng đoàng đoàng!" Đạn bắn vào con Tống Tử lông trắng này như bắn vào đậu phụ, lại không gây ra chút sát thương nào. "Sao có thể!" Vương Bàn Tử kinh hãi nhìn con Tống Tử lông trắng đang lao tới trước mặt.

Ngay khi Tống Tử lông trắng sắp vồ trúng Bàn Tử, một bóng đen đột nhiên lóe lên, tiếp đó một luồng sáng trắng vụt qua, con Tống Tử lông trắng bị đánh bay ra ngoài, nhưng lại không bị thương quá nặng. "Muộn Du Bình!" Hạo Thiên Chân liếc mắt một cái đã nhận ra chủ nhân của bóng đen này.

Nhưng tại sao y lại mặc quần áo của nhà địa cung học trước đó?

Chẳng lẽ?

Hạo Thiên Chân bừng tỉnh, sau đó có chút oán trách nói: "Người cứu tôi trên boong tàu hôm đó là cậu phải không?

Tôi đã nói rồi, một nhà địa cung học làm sao có thể có Hắc Kim Cổ Đao!" "Cậu lừa tôi khổ quá!" Lúc này Vương Bàn Tử cũng đã nhìn

rõ mặt của Tiểu Ca, tuy y đang mặc quần áo của nhà địa cung học nhưng mũ trùm đầu đã được tháo ra. "Mẹ kiếp, đúng là cậu, Tiểu Ca!

Tôi đã biết hai người đó không ổn mà, hóa ra là cậu giả dạng!" "Nếu nhà địa cung học đó là cậu giả dạng, vậy thì nhà địa lý học kia có phải là Trương gia giả dạng không?" Bàn Tử kinh ngạc nói, sau đó nhìn về phía Trương Dạ Ninh. "Thiên Chân, cẩn thận!" Đúng lúc này, Tống Tử lông trắng lại lao về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân thấy một bóng trắng lao về phía mình, hoàn toàn không kịp phản ứng, vì tốc độ đó thực sự quá nhanh!

Ngay khi Hạo Thiên Chân tưởng mình sắp xong đời, bóng dáng của Tiểu Ca đột nhiên lóe lên, xuất hiện ngay trước mặt cậu.

Tiểu Ca hừ lạnh một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lóe lên, một lần nữa đẩy lùi con Tống Tử lông trắng. "Muộn Du Bình!" Tiểu Ca quay người nhìn Hạo Thiên Chân một cái, rồi tiếp tục lao về phía Tống Tử lông trắng. "Keng keng keng!" Chẳng mấy chốc, Tiểu Ca đã giao đấu với Tống Tử lông trắng mấy chục hiệp, nhưng khả năng phòng ngự của con Tống Tử này thực sự quá cứng, Hắc Kim Cổ Đao rất khó phá vỡ.

Lúc này, Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Để tôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp rút Phù Ảnh Kiếm ra, xông tới.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử nhìn thấy Phù Ảnh Kiếm, lập tức xác định được thân phận của Trương Dạ Ninh.

Vương Bàn Tử nói: "Là Trương gia, thanh kiếm này tôi không thể quen thuộc hơn được nữa!" Hạo Thiên Chân cũng gật đầu.

Phù Ảnh Kiếm này bọn họ đã quá quen thuộc rồi.

Tống Tử lông trắng thấy Trương Dạ Ninh đột nhiên xông tới, tỏ vẻ không mấy để tâm, rõ ràng nó rất tự tin vào khả năng phòng ngự

của mình. "Gào gào..." "Không né?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh, Phù Ảnh trong tay trực tiếp chém ra một luồng kiếm ý, "Vút vút vút!" Kiếm ý nổ tung, cơ thể của Tống Tử lông trắng tức khắc trở nên tan nát, khắp nơi đều là vết kiếm.

Tống Tử lông trắng lập tức đau đớn gầm lên một tiếng, nó không ngờ vũ khí trong tay con người này lại có thể phá vỡ được lớp phòng ngự của nó.

Sau đó, cả thân hình nó lóe lên, lại định chạy thẳng ra cửa? "Muốn chạy?" "Chặn nó lại!" Trương Dạ Ninh sẽ không để con Tống Tử lông trắng này chạy thoát, đối với anh đây chính là một bao kinh nghiệm hiếm có.

Phòng ngự của con Tống Tử này rất cao, sống ít nhất cũng phải trên ngàn năm.

Ngay khi Tống Tử lông trắng sắp chạy ra khỏi mộ thất, Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện ở cửa mộ, một quyền trực tiếp chặn nó lại.

Trương Dạ Ninh chớp lấy thời cơ, một kiếm chém bay đầu của con Tống Tử lông trắng. "Mẹ kiếp, Thiên Chân, cậu vừa có nhìn rõ động tác của Tiểu Ca và Trương gia không?

Tôi chỉ nghe thấy hai tiếng 'vút', hai người họ đã xuất hiện ở cửa mộ thất rồi!" Vương Bàn Tử trợn to mắt nói.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, nói: "Tốc độ của họ quá nhanh!" Ban đầu cậu nghĩ tốc độ của con Tống Tử lông trắng đã đủ nhanh rồi, nhưng không ngờ tốc độ của Muộn Du Bình và Trương tiên sinh lại còn nhanh hơn.

Trong khoảng thời gian này, thực lực của hai người họ rốt cuộc đã tăng lên bao nhiêu?

Sau khi Tống Tử lông trắng bị tiêu diệt, Trương Dạ Ninh cũng bắt

đầu dung hợp tinh phách của nó. "Dung hợp thành công Tống Tử 1500 năm, nhận được 50 điểm thuộc tính công kích, 40 điểm thuộc tính phòng ngự, 60 điểm thuộc tính tốc độ!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng.

Con Tống Tử lông trắng này quả nhiên là một bao kinh nghiệm, lại tăng cho anh nhiều chỉ số như vậy!

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thấy con Tống Tử lông trắng đã bị giải quyết, cũng vội vàng lại gần.

Vương Bàn Tử nói: "Trương gia, ngài giấu tôi khổ quá!

Ngài nói xem, các ngài đến thì cứ đến, tại sao còn phải bày ra trò này?" Về điều này, Trương Dạ Ninh không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: "Ra ngoài rồi, các cậu sẽ biết!" Sau đó, anh lại quay đầu nhìn Tiểu Ca, hỏi: "Người kia thế nào rồi?" Tiểu Ca nói: "Trói lại rồi!" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Ngay từ đầu anh đã biết A Ninh sẽ giở trò trong lần xuống mộ này, vì vậy anh đã bảo Tiểu Ca chặn đường A Ninh ở một lối đi khác từ trước.

Còn anh thì thong thả thu hoạch kinh nghiệm trong huyệt mộ này.

Nếu anh nhớ không lầm, trong ngôi mộ dưới đáy biển này không có sinh vật nào đặc biệt nguy hiểm.

Nếu không, Ngô Tam Tỉnh cũng sẽ không yên tâm để Hạo Thiên Chân một mình đến đây. "Rời khỏi đây trước đã!" "Bàn Tử, dời cái quan tài kia ra!" Trương Dạ Ninh nói. "Được thôi, Thiên Chân, lại đây giúp một tay!" Bàn Tử nói.

Chương 54

Sau đó Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đi đến trước quan tài, bắt đầu dùng sức đẩy nó.

Sau khi quan tài được dời đi, mọi người phát hiện trên mặt đất lại có một tảng đá.

Tiếp đó, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hợp lực nhấc tảng đá lên, thấy bên dưới lại có một cái hang động.

Vương Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, nhìn Trương Dạ Ninh nói: "Trương gia, ngài đúng là thần thật!

Không ngờ nơi này lại có một cái đường hầm lớn như vậy!" "Nhưng mà, thằng khốn nào lại thất đức đến mức đào đường hầm ngay dưới quan tài của người ta thế này!" "Tôi đã nói rồi mà, sao tự nhiên lại quật xác, hóa ra phong thủy dưỡng khí tàng thi đã sớm bị phá hoại rồi!" "Đi thôi!" Trương Dạ Ninh nói xong liền nhảy thẳng xuống.

Bây giờ Tống Tử ở nơi này đã bị anh giết sạch, ở lại cũng không còn cần thiết nữa. "Ây, Trương gia, sao nói đi là đi vậy, đợi tôi với!" Bàn Tử thấy Trương Dạ Ninh nhảy xuống, vội vàng đi theo.

Những người khác cũng nhanh chóng theo sau.

Sau khi vào đường hầm, mọi người phát hiện bên trong toàn là nước, chỉ có thể bơi qua.

Nhưng may là đường hầm không dài lắm, chỉ bơi khoảng năm phút, mọi người đã lên được bờ. "Phù, cuối cùng cũng lên được rồi!

Mệt chết tôi rồi!" Bàn Tử sau khi lên bờ vội vàng hít thở mấy hơi thật sâu. "Đây là đâu?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Vị trí của họ giống như đang ở trong một hồ nước lớn, giữa hồ có

một cây cột đá vuông vức, mười mấy người cũng không ôm xuể.

Trên tường cột có đặt mấy tấm gương đồng, bên dưới gương đồng dường như còn khắc một số văn tự.

Đồng thời bên cạnh cây cột này còn có một tấm bia đá lớn, nhưng trên bia đá lại không có bất cứ thứ gì, trơ trọi một mình.

Bàn Tử nói: "Nơi này không chừng là chỗ chủ mộ soi gương, nếu không trên cột đá kia sao lại đặt nhiều gương đồng thế?" Đối với cách nói này của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân hiển nhiên là không tin.

Người chết làm sao soi gương được?

Hạo Thiên Chân nói: "Bàn Tử cậu cứ nói bừa!

Nhưng nơi này đúng là kỳ quái." Trương Dạ Ninh nói: "Qua đó xem thử đã!" Nói xong, Trương Dạ Ninh đi về phía tấm bia đá bên cạnh cột đá lớn, những người khác cũng nhanh chóng đi theo.

Bàn Tử lúc này cũng sán lại gần, nhìn tấm bia đá, phát hiện phía dưới bia đá có một hàng văn tự, nhưng hắn chỉ nhìn lướt qua vài giây rồi nói: "Khốn kiếp, trên này lại khắc chữ Tây!" Hạo Thiên Chân nói: "Bàn Tử cậu không biết thì đừng nói bừa, sao lại là tiếng Anh được, có phải cậu nhìn nhầm hoa văn không?" Bàn Tử lập tức tức giận, mắng lớn: "Thiên Chân, Bàn gia tôi đây tuy không rành chữ Tây, nhưng bảng chữ cái tiếng Anh thì tôi vẫn nhận ra, nếu cậu không tin thì tự mình ngồi xuống xem đi?" Hạo Thiên Chân nói: "Vậy trên đó rốt cuộc viết gì?

Trương tiên sinh, ngài có biết không?" Sau đó Hạo Thiên Chân nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh nói: "Ý trên đó là chủ mộ đã xây dựng một Thiên Cung ở đây, cánh cửa dẫn đến Thiên Cung nằm trong tấm bia đá này, nếu có duyên, cánh cửa này sẽ mở ra!" Bàn Tử không hiểu nói:

"Chúng ta đã ở đây lâu như vậy rồi sao không thấy tấm bia đá này có động tĩnh gì?" Hạo Thiên Chân nhìn tấm bia đá, nói: "Có lẽ chúng ta và Thiên Cung này không có duyên phận!" Bàn Tử nghe vậy lập tức không vui, phì một tiếng, nói: "Không có duyên với Thiên Cung thì cũng chẳng sao, có duyên với minh khí là được rồi!" Trương Dạ Ninh nói: "Chỉ là giả thần giả quỷ thôi!

Đến cột đá kia xem thử đi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp nhảy một phát lên cây cột ở phía xa, sau đó gõ gõ lên đó, phát hiện bên trong cây cột này lại rỗng, Trương Dạ Ninh đoán rằng bên trong chắc chắn có thứ gì đó.

Vương Bàn Tử thấy Trương Dạ Ninh nhảy một phát xa như vậy, không khỏi kinh ngạc thán phục: "Khinh công của Trương gia từ khi nào mà giỏi thế này, một cú nhảy này ít nhất cũng phải mười mét rồi!

Nếu tôi cũng có thân thủ như vậy thì tốt rồi." Hạo Thiên Chân nói: "Thôi đi Bàn Tử, cậu cũng không nhìn lại thân hình của mình, cậu học được không?" Bàn Tử nói: "Thiên Chân à, lời này của cậu có hơi coi thường người khác rồi đấy, cân nặng có liên quan gì đến chuyện này sao?

Chẳng lẽ chim béo thì không bay được à?" "Đừng động!" "Bên đó hình như có vấn đề!" Đúng lúc này, Tiểu Ca, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên cắt ngang lời hai người, chỉ về phía Trương Dạ Ninh.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, lập tức căng thẳng, nào còn dám nói chuyện, đều nhìn về phía Trương Dạ Ninh. "He he he he he ~" Đúng lúc này, bên trong cột đá đột nhiên vang lên một tràng cười của phụ nữ, nghe vô cùng rợn người.

Hạo Thiên Chân hỏi Tiểu Ca: "Muộn Du Bình, bên trong cột đá đó rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại có tiếng cười của phụ nữ?

Nữ quỷ à?" Tiểu Ca lắc đầu, nói: "Không rõ, qua đó xem thử!" Khi Hạo Thiên Chân và mấy người cẩn thận lại gần, tiếng cười đó lại biến mất một cách kỳ lạ. "Bàn Tử, cậu có biết đây là tình huống gì không?" Hạo Thiên Chân nói xong liền nhìn về phía Bàn Tử, lại phát hiện Bàn Tử đột nhiên đi đến trước một tấm gương đồng trên cột, ngớ ngẩn ngồi xổm xuống, rồi cong lên một ngón tay hoa lan, lại đang lơ đãng chải tóc ở đó.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, nói: "Tên Béo chết tiệt, cậu đang làm cái quái gì vậy?

Còn không mau quay lại!" Nhưng lúc này Trương Dạ Ninh lại khẽ nhíu mày, sau đó trực tiếp rút Phù Ảnh Kiếm ra chém một luồng kiếm khí, một tiếng "choang", tấm gương đồng bị đập vỡ.

Bàn Tử cũng theo đó mà trở lại bình thường. "Trương gia, tôi bị sao vậy?" Bàn Tử thấy Trương Dạ Ninh đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, vẻ mặt không hiểu.

Trương Dạ Ninh nói: "Cậu trúng ảo thuật rồi!" "Cái gì?

Trương gia, ngài đừng dọa tôi chứ!" Vương Bàn Tử sợ hãi nói một tiếng.

Trương Dạ Ninh không để ý đến hắn nữa, mà vươn ra hai ngón tay thon dài, chạm vào cây cột lớn này, cảm nhận tình hình bên trong.

Vài giây sau, Trương Dạ Ninh cảm nhận được bên trong cột có một luồng âm khí mạnh mẽ.

Quả nhiên bên trong có thứ gì đó! "Là Thị Huyết Nữ Yêu, uống máu vạn dặm!" Lúc này, Trương Khởi Linh dường như nhớ ra điều gì đó, bèn lên tiếng.

Hạo Thiên Chân hỏi: "Nữ Yêu, đó là gì?" Lúc này Bàn Tử cũng ngơ ngác nói: "Tiểu Ca, cậu có thể nói rõ hơn một chút không, Thị

Huyết Nữ Yêu này rốt cuộc là gì?

Sao tôi chưa từng nghe qua!" Tiểu Ca không để ý đến họ nữa, mà chăm chú nhìn vào cây cột.

Thị Huyết Nữ Yêu này sống ít nhất ba nghìn năm, không biết Tộc trưởng có thể giải quyết được không.

Lúc này, hai ngón tay thon dài của Trương Dạ Ninh đột nhiên thăm dò một nơi, sau đó một bức tường ở đó đột nhiên lõm vào, phát ra một tiếng "rắc", ngay sau đó cả cây cột đá đột nhiên rung chuyển.

Giây tiếp theo, cột đá nứt ra từ giữa, một chiếc quan tài màu đỏ từ bên trong được đẩy ra.

Bên trong cột đá, lộ ra một cầu thang xoắn ốc đi xuống, không biết dẫn đến đâu. "Cái này!" "Sao trong cột đá này lại có một chiếc quan tài màu đỏ?" Bàn Tử kinh hô. "He he he he he ~" Bàn Tử vừa dứt lời chưa được bao lâu, tiếng cười phụ nữ quỷ dị trước đó đột nhiên vang lên lần nữa.

Lần này họ nghe rất rõ, là phát ra từ bên trong chiếc quan tài màu đỏ này. "Ầm!" một tiếng nổ lớn.

Nắp của chiếc quan tài màu đỏ trước mặt mọi người trực tiếp nổ tung, một luồng âm khí mạnh mẽ tức khắc tràn ngập toàn bộ không gian, nhiệt độ xung quanh cũng trực tiếp giảm xuống vài độ.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức biến sắc.

Ngay cả biểu cảm của Tiểu Ca lúc này cũng trở nên có chút khó coi!

Họ không ngờ chỉ một luồng khí thế mà lại lợi hại đến vậy.

Trương Dạ Ninh đứng tại chỗ, ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm vào nữ yêu áo đỏ đang từ từ bay lên từ trong quan tài, trong lòng thầm

nghĩ: "Thị Huyết Nữ Yêu ba nghìn năm, xuất hiện rất đúng lúc, không biết tinh phách của ngươi có thể tăng bao nhiêu chỉ số!" Lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

Chương 55

"Phát hiện bên trong quan tài có Hải Dương Tâm, mời túc chủ lưu ý!" Ừm?

Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động.

Niềm vui bất ngờ này đến quá đột ngột, anh không ngờ Hải Dương Tâm lại xuất hiện ở đây.

Điều này lại tiện lợi hơn nhiều.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh tiến lên vài bước, vẻ mặt bình thản.

Nữ yêu áo đỏ này đối với anh quả thật là phúc tinh, lại đặc biệt mang Hải Dương Tâm đến cho anh, tin rằng kinh nghiệm của nó cũng không ít đâu nhỉ? "He he he he ~" Thị Huyết Nữ Yêu kia nhìn thấy Trương Dạ Ninh, liền vung móng tay dài màu đỏ cào về phía anh, tốc độ cực nhanh.

Phải nói rằng, Thị Huyết Nữ Yêu quả nhiên mạnh mẽ, thấy người là giết, không chút do dự. "Mẹ kiếp, tốc độ của con nữ Tống Tử này sao lại biến thái thế!" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, hai con mắt trợn trừng.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng kinh ngạc.

Thị Huyết Nữ Yêu này tuyệt đối là con Tống Tử lợi hại nhất mà cậu từng thấy cho đến nay, huyết thi trước đó ở trước mặt nó, hoàn toàn không đáng nhắc tới!

Còn Trương Khởi Linh thì mặt mày căng thẳng nhìn Trương Dạ Ninh, Thị Huyết Nữ Yêu này lợi hại hơn huyết thi trước đó rất nhiều,

không biết Tộc trưởng có phải là đối thủ không. "Quá chậm!" Trương Dạ Ninh thân hình lóe lên, trực tiếp né được tốc độ nhanh như chớp của Thị Huyết Nữ Yêu, tốc độ của nữ yêu này cũng không tệ, đủ hơn ba trăm điểm, nhưng đối với anh vẫn là quá chậm.

Tốc độ của Trương Dạ Ninh tuy cũng chỉ hơn ba trăm điểm, nhưng sau khi cộng thêm gia trì của huyết mạch, tốc độ của hắn có thể tăng lên ba lần trong nháy mắt, vì vậy động tác của Thị Huyết Nữ Yêu này trong mắt anh hoàn toàn không đáng kể.

Ngay sau đó, Thị Huyết Nữ Yêu nhanh chóng quay đầu cào vào cổ Trương Dạ Ninh, muốn trực tiếp bóp nát cổ anh, nhưng lại bị Trương Dạ Ninh nhẹ nhàng né tránh, một lần nữa thoát khỏi đòn tấn công của nó.

Sau đó, Trương Dạ Ninh chớp lấy sơ hở này, cánh tay lóe lên một luồng sáng đỏ, rồi trực tiếp đấm một cú vào bụng Thị Huyết Nữ Yêu, một tiếng "ầm", một luồng sức mạnh như bom nổ trực tiếp đánh bay nó, đập mạnh vào cây cột lớn phía sau.

Cột đá trực tiếp xuất hiện một cái hố sâu hình người! "Cái này!" "Trương gia, một cú đấm này cũng quá mạnh rồi!" "Tiểu Ca, cậu chắc chắn thứ này có thể uống máu vạn dặm không?

Sao tôi cảm thấy nó yếu thế nhỉ, thậm chí còn không chạm được vào tay áo của Trương gia!" Vương Bàn Tử nghi ngờ nói.

Nhưng Tiểu Ca lúc này trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, y không ngờ Tộc trưởng rời đi hơn một tháng, thực lực lại tăng lên nhiều như vậy.

Thị Huyết Nữ Yêu ba nghìn năm, thực lực đã gần như vô hạn với Vĩnh Sinh Cảnh.

Trong tay Tộc trưởng, lại không có chút sức phản kháng nào!

Hạo Thiên Chân nói: "Không phải Thị Huyết Nữ Yêu này yếu, mà là Trương tiên sinh thực sự quá mạnh!

Mạnh đến mức chúng ta hoàn toàn không nhìn rõ được thực lực thật sự của ngài ấy!" Lúc này, Thị Huyết Nữ Yêu kia đã hồi phục lại, lại xông về phía Trương Dạ Ninh.

Rõ ràng, Thị Huyết Nữ Yêu ba nghìn năm vẫn có chút bản lĩnh, tuy bị Trương Dạ Ninh một quyền đánh bay, nhưng cơ thể của nó lại không bị thương chí mạng.

Nhưng điều này ngược lại lại chọc giận nó, giây tiếp theo, Thị Huyết Nữ Yêu gầm lên một tiếng, tốc độ lại tăng nhanh thêm mấy lần!

Nhưng Trương Dạ Ninh đối với điều này lại tỏ vẻ khinh thường, sau đó hừ một tiếng nói: "Vẫn quá chậm!" Nói xong, Trương Dạ Ninh thân hình khẽ động, tức khắc đến sau lưng Thị Huyết Nữ Yêu, Phù Ảnh Kiếm trong tay vung lên, một luồng kiếm ý cực mạnh tức khắc bùng nổ, trực tiếp đánh vào người Thị Huyết Nữ Yêu! "A!" Thị Huyết Nữ Yêu kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn bộ cơ thể đầy vết kiếm, da thịt tách rời, lập tức bị thương nặng, cơ thể liên tục lùi lại, cuối cùng ngã xuống đất.

Thị Huyết Nữ Yêu ba nghìn năm trước mặt linh kiếm Phù Ảnh dù phòng ngự cao đến đâu cũng vô dụng. "He he..." "Sao không cười nữa?

Bây giờ để ngươi xem, cái gì mới gọi là tốc độ!" Trương Dạ Ninh cười lạnh.

Sau đó Kỳ Lân Huyết Mạch trực tiếp được kích hoạt, gia trì của huyết mạch khiến tốc độ của Trương Dạ Ninh trực tiếp đột phá một nghìn điểm, đạt đến tốc độ mà chỉ có Vĩnh Sinh Cảnh mới có được! "Ầm!" Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh thân hình lóe lên, mọi người

chỉ nghe thấy một tiếng xé gió, sau đó Trương Dạ Ninh đã xuất hiện trước mặt Thị Huyết Nữ Yêu. "Xoẹt!" Trương Dạ Ninh trực tiếp một nhát chém vào cổ Thị Huyết Nữ Yêu muốn kết liễu mạng sống của nó, nhưng Thị Huyết Nữ Yêu dù sao cũng sống ba nghìn năm, chắc chắn không thể không có hậu chiêu, sau đó chỉ thấy tay phải nó vung lên, trong quan tài xuất hiện một viên châu màu xanh lam, nhanh chóng đến tay nó, vào khoảnh khắc này cơ thể nó lại trực tiếp được chữa lành.

Sau khi cơ thể được chữa lành, Thị Huyết Nữ Yêu tức khắc lùi lại, trực tiếp né được đòn tấn công chí mạng của Trương Dạ Ninh.

Tuy nhiên, nửa người của nó lại bị Phù Ảnh Kiếm chém rách một mảng lớn, cả cơ thể gần như sắp bị tách ra. "Giãy giụa hấp hối!" Đối với việc Thị Huyết Nữ Yêu đột nhiên hồi phục, Trương Dạ Ninh không hề kinh ngạc.

Hải Dương Tâm là vật phẩm cần thiết để hệ thống thăng cấp, có thể làm được đến mức này cũng là bình thường.

Nhưng dù có hồi phục thì sao, nó có thể né được lần thứ nhất, nhưng có thể né được lần thứ hai không? "Thiên Diễn Kiếm Quyết!" Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh trực tiếp vung ra một luồng kiếm ý cực mạnh vào cổ của Thị Huyết Nữ Yêu.

Thị Huyết Nữ Yêu thấy luồng dao động kinh khủng này muốn một lần nữa lợi dụng Hải Dương Tâm để hồi phục và né tránh, nhưng Trương Dạ Ninh sao có thể cho nó cơ hội như vậy nữa, trực tiếp một cước đạp nát tay nó. "Xoẹt!" Không có Hải Dương Tâm, đầu của Thị Huyết Nữ Yêu trực tiếp bị luồng kiếm ý này chém thành mảnh vụn rơi xuống đất!

Đầu không còn, Thị Huyết Nữ Yêu cũng chết không thể chết hơn được nữa.

Sau khi giải quyết xong, Trương Dạ Ninh nhặt Hải Dương Tâm trên đất lên, sau đó bắt đầu dung hợp tinh phách của Thị Huyết Nữ Yêu này.

Dù sao đây cũng là một nữ Tống Tử ba nghìn năm, điểm thuộc tính chắc chắn không ít. "Nhận được Hải Dương Tâm!" "Dung hợp thành công Thị Huyết Nữ Yêu 3000 năm, thuộc tính công kích tăng 100 điểm, thuộc tính phòng ngự tăng 80 điểm, thuộc tính tốc độ tăng 110 điểm!" "Nhận được một thanh linh đao Minh Hồng Đao!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng kinh ngạc.

Anh không ngờ Thị Huyết Nữ Yêu này lại đáng giá nhiều điểm thuộc tính như vậy, mà còn cho anh một thanh linh đao nữa.

Thật quá tuyệt vời.

Sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp mở ra phần giới thiệu chi tiết của thanh đao này.

Minh Hồng Đao: Đao dài ba thước, toàn thân màu đỏ thẫm.

Tương truyền do Hoàng Đế đích thân đúc, khi đúc thành, đao hóa thành một con chim sẻ mây màu đỏ, bay lên chín tầng trời, từ đó không rõ tung tích.

Thấy thông tin chi tiết của thanh đao, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, không hổ là linh đao, quả nhiên lợi hại.

Nhưng anh lại không quen dùng đao, thanh đao này vừa hay thích hợp với Tiểu Ca.

Còn Vương Bàn Tử và những người khác thì từ lúc nãy đến giờ vẫn ngây ngốc nhìn về phía Trương Dạ Ninh, cảnh tượng vừa rồi, họ hồi lâu vẫn chưa phản ứng lại.

Họ không ngờ Thị Huyết Nữ Yêu lại bị giải quyết dễ dàng như vậy!

Hoàn toàn là một màn nghiền ép đơn phương!

Không có bất kỳ khó khăn nào.

Ban đầu họ nghe Tiểu Ca nói thứ này uống máu vạn dặm, họ còn khá lo lắng, nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải như vậy.

Chương 56

Thậm chí họ còn nghi ngờ Tiểu Ca đang nói dối!

Thế này mà gọi là uống máu vạn dặm ư?

Quá giả rồi.

Thực ra không chỉ Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cảm thấy giả, ngay cả bản thân y cũng không nhìn thấu được Tộc trưởng. "Cái này cho cậu!" Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc, Trương Dạ Ninh không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Tiểu Ca, tùy ý ném cho Tiểu Ca một thanh đao màu đỏ thẫm.

Tiểu Ca không hiểu hỏi: "Tộc trưởng, đây là?" Trương Dạ Ninh tùy ý nói: "Hắc Kim Cổ Đao đã không còn thích hợp với cậu hiện tại nữa, linh đao chọn chủ, nếu cậu có thể nhận được sự công nhận của nó cũng coi như là cơ duyên của cậu!" Sau đó Tiểu Ca nắm lấy thanh đao màu đỏ thẫm này, trong khoảnh khắc đó, toàn bộ thân đao hóa thành một con Vân Tước màu đỏ, sau đó bay lượn quanh người Tiểu Ca. "Ầm!" Giây tiếp theo, con Vân Tước đó trực tiếp đâm vào cánh tay Tiểu Ca, phát ra một tiếng nổ lớn, sau đó Vân Tước lại trở lại hình dạng của thanh đao, nằm trên tay Tiểu Ca.

Cảnh này khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh chết lặng.

Bàn Tử nói: "Đây không phải là thanh Minh Hồng danh đao đã bay đi ngay dưới mí mắt Hoàng Đế đó chứ, không ngờ lại ở trong tay Trương gia!" "Thần binh trên đời vốn không nhiều, không ngờ Trương gia lại sở hữu hai thanh, thực sự là nghịch thiên quá!" Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, đã làm mất thời gian của mọi người đủ lâu rồi, tiếp tục đi về phía trước thôi!" Yêu nữ khát máu ở nơi này đã bị

Trương Dạ Ninh giết chết, Hải Dương Tâm cũng đã nằm trong tay, không còn lý do gì để ở lại đây nữa.

Hiện tại, Trương Dạ Ninh chuẩn bị đi thẳng vào chủ mộ thất.

Nếu hắn nhớ không lầm, trên xà ngang của chủ mộ thất có một cỗ thi thể đang ngồi.

Mặc dù trong nguyên tác không mấy lợi hại, nhưng nghĩ lại, đến cả yêu nữ khát máu cũng đã xuất hiện, thì so ra nó cũng không thể kém cỏi được.

Quan trọng nhất là hắn nhớ rằng gần chủ mộ thất có một cây san hô, và vật phẩm mà hắn cần để thăng cấp tiếp theo, San Hô Tâm, tám phần là ở đó.

Chờ hắn lấy được San Hô Tâm, chuyến đi lăng mộ đáy biển lần này cơ bản xem như viên mãn.

Sau đó, mọi người đi xuống theo bậc thang đá xuất hiện bên dưới cột đá, phía dưới là một hành lang hẹp và dài.

Mọi người đi chưa được bao lâu, tường đá hai bên đột nhiên khép lại, nhưng may mắn có Trương Dạ Ninh dẫn đường, cuối cùng họ vẫn thành công thoát ra.

Sau khi lại đi qua một đoạn hành lang hẹp nữa, một cánh cửa đá xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên vách tường ở góc cửa đá, có khắc một hàng chữ bằng máu, vô cùng nổi bật. "Ngô Tam Tỉnh hại ta, chết oan, trời đất chứng giám —— Tạ Liên Hoàn!" Trương Dạ Ninh liếc qua hàng chữ máu, trong lòng khẽ động, xem ra kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh đã bắt đầu rồi.

Hẳn là A Ninh cũng đã phát hiện ra dòng chữ này.

Đối với A Ninh, Trương Dạ Ninh tuy để Tiểu Ca trói cô ta lại bên

cạnh quan tài trong chủ mộ thất, nhưng hắn không lấy mạng cô ta.

Dù sao thì thông tin bên trong này vẫn phải để cô ta mang ra ngoài, nếu không thì mấy thế lực kia làm sao phát giác được?

Hạo Thiên Chân lúc này cũng phát hiện ra thông tin trên đó, cậu ta lên tiếng: "Cái này, trên này có ý gì?

Người này rốt cuộc là ai?

Tam thúc của tôi tại sao lại hại ông ta?" Tiểu Ca nói: "Ông ta là người của đội khảo cổ, chính là người cầm Xà Mi Đồng Ngư, chết ở rạn san hô!" Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, chúng ta mau vào trong!" Hạo Thiên Chân nghe câu này thì sững người, đầu óc nhất thời không nghĩ thông, định hỏi rốt cuộc là có ý gì, nhưng lại bị Tiểu Ca đẩy đi nên đành tiếp tục bước vào.

Sau khi vào cửa đá, mọi người nhìn thấy mô hình Vân Thiên Cung được làm phỏng theo.

Nơi này vô cùng xa hoa, trên vòm mái có khảm rất nhiều dạ minh châu, chỉ riêng mấy cây cột này thôi e là đã đáng giá không ít tiền! "Mẹ kiếp, chỗ này xa hoa quá mức rồi!" Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Vương Bàn Tử không khỏi trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Hạo Thiên Chân nói: "Quy mô này, chậc chậc, chỉ riêng trên vòm mái mà đã khảm nhiều dạ minh châu như vậy!" Vương Bàn Tử nói: "Thiên Chân, nhiều dạ minh châu thế này, nếu chúng ta lấy được vài viên thì phát tài to rồi!" Trương Dạ Ninh không để ý đến Bàn Tử và những người khác, hắn đi thẳng về phía trước, rồi nhìn lên xà ngang phía trên, hắn muốn xem thử cỗ thi thể trên đó có còn ở đó không! "Trương gia, cẩn thận!" Trương Dạ Ninh vừa mới đến gần, cỗ xác khô trên đó dường như đã phát giác được sự hiện diện của Trương Dạ Ninh, liền lao thẳng về phía hắn. "Vớ vẩn!" Trương Dạ Ninh phản ứng cực nhanh, lập tức né người tránh được đòn tấn công của nó.

Một con zongzi mà cũng dám đánh lén hắn, quả thực là tự tìm đường chết!

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh không chút do dự tung một quyền thẳng vào người con zongzi đó.

Dưới một đòn của hắn, con zongzi bay ngược ra sau, đập mạnh vào bức tường phía sau. "Ầm!" Bức tường phát ra một tiếng động lớn, rồi lõm vào một cái hố sâu.

Con zongzi treo trên tường vài giây, cuối cùng rơi xuống đất, nhưng không thể gượng dậy được nữa.

Trương Dạ Ninh thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu, trong lòng vô cùng thất vọng.

Hắn không ngờ con zongzi này lại yếu đến thế. "Xem ra đây cũng là lý do A Ninh có thể đến chủ mộ thất nhanh như vậy!" Trương Dạ Ninh lẩm bẩm.

Sau đó, Trương Dạ Ninh đi thẳng đến gần con zongzi, chuẩn bị giải quyết nó luôn.

Con zongzi này dường như biết thực lực của mình không bằng con người trước mặt, liền bay về phía bên kia, định trốn thoát.

Nhưng Trương Dạ Ninh nào có thể bỏ qua cho nó, tuy thực lực của con zongzi này không mạnh, nhưng dù sao cũng là kinh nghiệm.

Sau đó, Trương Dạ Ninh rút thẳng Phù Ảnh Kiếm ra, một kiếm chém bay đầu nó.

Sau khi đầu bị chém lìa, con zongzi này đã chết không thể chết hơn được nữa.

Trương Dạ Ninh lập tức bắt đầu dung hợp tinh phách của nó. "Thành công dung hợp zongzi một ngàn năm, nhận được 30 điểm

thuộc tính công kích, 20 điểm thuộc tính phòng ngự, 15 điểm thuộc tính tốc độ!" Quả nhiên, con zongzi này không mang lại cho hắn nhiều thuộc tính.

Đây chỉ là một con zongzi ngàn năm nhỏ bé mà thôi.

Giải quyết xong con zongzi, Trương Dạ Ninh đi đến bên cạnh Tiểu Ca.

Đại điện này đối với hắn đã không còn tác dụng gì nữa, bây giờ thứ hắn muốn đối phó chính là mộ chủ của lăng mộ đáy biển này.

Còn Bàn Tử thì trước hết luôn miệng khen ngợi Trương Dạ Ninh, sau đó lại đi loanh quanh trong đại điện, mắt híp lại cười, từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Hạo Thiên Chân nói: "Chúng ta có phải đã đến nhầm chỗ không, sao tôi không thấy quan tài của mộ chủ đâu cả?" Tiểu Ca lúc này đang trầm tư, trước đây khi truy đuổi A Ninh đến đây, tuy cũng thấy con zongzi vừa rồi, nhưng nó không hề bị khởi thi, bây giờ đột nhiên khởi thi rốt cuộc là vì sao? "Quan tài ở đâu?" Trương Dạ Ninh hỏi.

Tiểu Ca nhìn quanh, chỉ về phía trước, rồi đi thẳng qua đó.

Trương Dạ Ninh biết Tiểu Ca chắc chắn đã nhớ ra điều gì đó, nên cũng vội vàng đi theo. "Này, Tiểu Ca, Trương gia, sao hai người đi rồi?

Đợi tôi với, dạ minh châu của tôi còn chưa gỡ xuống nữa!" Bàn Tử lúc này đã trèo lên cột, thấy hai người định rời đi, vội vàng la lên.

Chỉ có điều Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca không hề để ý đến gã.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, hai người nhanh chóng đến một hành lang.

Chương 57

Cuối hành lang có một ngã rẽ, bên trái là một căn phòng đá, bên phải là một đường hầm không biết dẫn đi đâu.

Họ chọn vào căn phòng đá bên trái.

Sau khi vào phòng, hai người đến một mộ thất, Trương Dạ Ninh phát hiện A Ninh lúc này đang ngồi dựa vào góc tường, dường như đã bất tỉnh.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh không quan tâm.

Sau đó, hắn nhìn về phía chiếc quan tài bằng gỗ kim tơ nam mộc ở giữa mộ thất, chắc hẳn đó là quan tài của mộ chủ mà hắn muốn tìm.

Đến gần quan tài, Trương Dạ Ninh lập tức cảm nhận được một cảm giác áp bức.

Rất rõ ràng, chủ nhân bên trong quan tài này tuyệt đối không phải là thứ mà con zongzi bên ngoài có thể so sánh được. "Bàn Tử và Thiên Chân không theo kịp à?" Trương Dạ Ninh nhìn Tiểu Ca đang im lặng, lên tiếng hỏi.

Tiểu Ca đáp: "Bọn họ chắc vẫn còn ở đại điện ban nãy!" Nghe câu này, Trương Dạ Ninh cũng có thể hiểu được.

Gã Bàn Tử này với Vương Khải Toàn kia quả thực không khác nhau là mấy, thấy minh khí là không nhấc nổi chân đi, trong đại điện đó có nhiều bảo vật như vậy, gã ở lại cũng là chuyện bình thường.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh cũng mặc kệ bọn họ.

Dù sao thì mối đe dọa duy nhất trong đại điện đó đã bị hắn giải quyết rồi.

Sau đó, Trương Dạ Ninh đi đến trước quan tài.

Hắn rút thẳng Phù Ảnh Kiếm ra, cắm vào khe hở của quan tài, sau đó xoay thân kiếm, nắp quan tài liền bị bật ra. "Ầm!" Sau khi nắp quan tài bị Trương Dạ Ninh mở ra, một luồng âm khí mạnh mẽ xông ra từ bên trong.

Trương Dạ Ninh thấy vậy vội vàng lùi lại, sắc mặt không khỏi trở nên có chút ngưng trọng.

Tiểu Ca đứng sau lúc này vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào quan tài.

Y dường như nhớ ra điều gì đó, chủ nhân trong quan tài này, hình như chính là Uông Tàng Hải!

Không lâu sau, khi âm khí tan đi, Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca lại gần xem, phát hiện bên trong lại là một nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm hoa màu đen.

Người đàn ông này trông như người sống, toàn thân không có chút mục nát nào, nằm bên trong như đang ngủ say.

Điều này có phần giống với Thiết Diện Sinh trong Lỗ Vương Cung trước đây, nhưng cỗ thi thể này không có vẫn ngọc, tại sao lại được bảo quản tốt như vậy? "Phát hiện nhân vật quan trọng Uông Tàng Hải phân thân, mời Túc chủ lưu ý!" Đúng lúc Trương Dạ Ninh đang nghi hoặc, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

Nghe thấy lời nhắc của hệ thống, Trương Dạ Ninh hơi sững sờ, đây là tình huống gì?

Phân thân của Uông Tàng Hải?

Mặc dù trong nguyên tác, Uông Tàng Hải luôn là một nhân vật huyền thoại, nhưng ông ta đáng lẽ không lợi hại đến mức này, lại có thể có cả phân thân?

Đây là người thứ hai mà hắn không nhìn thấu được!

Ngay lúc Trương Dạ Ninh đang trầm tư, người đàn ông trong quan tài đột nhiên mở mắt!

Sau đó, cả người hắn đứng thẳng dậy, một luồng âm khí lao thẳng về phía Trương Dạ Ninh. "Cẩn thận!" Trương Dạ Ninh phản ứng cũng rất nhanh, lùi lại vài bước, tránh được đòn tấn công đó.

Đồng thời, lúc này, Trương Dạ Ninh phát hiện thân thể của phân thân này đã cứng lại, rõ ràng đã biến thành zongzi.

Xem ra chính phong thủy và chiếc quan tài này đã khiến thi thể không bị mục rữa.

Sau đó hắn rút Phù Ảnh ra, nói: "Để ta xem phân thân của Uông Tàng Hải rốt cuộc mạnh đến đâu!" Không còn nghi ngờ gì nữa, thực lực của con zongzi này chắc chắn vượt xa yêu nữ khát máu trước đó, ngay cả hắn, người đã thăng cấp lên Vĩnh Sinh Cảnh, cũng cảm thấy một chút áp lực.

Dựa vào khí thế mà nó thể hiện ra, cảnh giới của con zongzi này e là giống hệt hắn, đã đạt tới Vĩnh Sinh Cảnh.

Vì vậy, Trương Dạ Ninh nói với Tiểu Ca phía sau: "Tiểu quan à, chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi, cậu đi xem Thiên Chân bọn họ đi!" Nghe câu này, Tiểu Ca hơi giật mình.

Tiểu quan?

Đã lâu lắm rồi y không nghe ai gọi mình như vậy, y mơ hồ nhớ rằng chỉ có cha mẹ mình mới gọi mình như thế.

Tuy nhiên, Tiểu Ca cũng không nói gì thêm, y biết mình không phải là đối thủ của con zongzi trước mặt.

Nếu y ở lại đây ngược lại sẽ làm Tộc trưởng phân tâm, nói một

câu, "Tôi đi đây!" liền rời khỏi nơi này.

Còn phía Trương Dạ Ninh, thấy Tiểu Ca đã rời đi, hắn cũng không còn gì phải lo lắng, có thể đánh một trận đã đời.

Con zongzi này, bây giờ hắn lại rất thích thú, zongzi Vĩnh Sinh Cảnh, tối cao có thể đạt 5000 năm, không biết giết nó có thể tăng cho mình bao nhiêu thuộc tính?

Con zongzi lúc này đang nhìn Trương Dạ Ninh với ánh mắt âm lãnh, con người này lại dám phá hủy trận pháp mà nó đã dày công bố trí, quả là không biết sống chết.

Sau đó, con zongzi lao thẳng về phía Trương Dạ Ninh, định đập nát hắn thành thịt vụn!

Trương Dạ Ninh thấy vậy, liền giải phóng huyết mạch của mình.

Huyết mạch gia trì khiến tốc độ của hắn tăng vọt lên gấp ba lần!

Sau khi né được đòn tấn công của zongzi, Trương Dạ Ninh tay phải cầm kiếm chém thẳng vào đầu nó, nhưng con zongzi này phản ứng cũng rất nhanh, nghiêng đầu một cái, lập tức né được.

Cứ như vậy, qua mấy hiệp, hai bên đều không chiếm được ưu thế!

Trương Dạ Ninh lùi lại vài bước, nhìn con zongzi phía trước, ánh mắt lóe lên.

Con zongzi do phân thân Uông Tàng Hải biến thành này quả thực lợi hại, lại có thể cầm cự dưới kiếm của hắn lâu như vậy!

Nhưng đồng thời điều đó cũng cho thấy, giết chết con zongzi này sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Vì vậy, Trương Dạ Ninh lại lao lên, va chạm với con zongzi. "Xoẹt!" Trương Dạ Ninh chớp lấy một kẽ hở, một kiếm chém thẳng

vào người con zongzi, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến Trương Dạ Ninh có chút kinh ngạc.

Hắn phát hiện Phù Ảnh Kiếm tuy có thể phá vỡ phòng ngự của nó, nhưng lại không thể gây ra tổn thương thực chất.

Phải biết rằng uy lực của Phù Ảnh Kiếm là cực lớn, dưới Vĩnh Sinh Cảnh về cơ bản đều là một chiêu đoạt mạng. "Vĩnh Sinh Cảnh!" Trương Dạ Ninh dường như đã đánh giá thấp thực lực của con zongzi này, hắn nên biết rằng mình đã sớm giải phóng ba lần huyết mạch gia trì, nhưng con zongzi này vẫn có thể đối đầu với hắn, giải thích duy nhất chính là nó đã đạt tới Vĩnh Sinh Cảnh.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh ngược lại càng thêm hưng phấn, có thể cầm cự với hắn lâu như vậy, cũng có nghĩa là thực lực hiện tại của hắn đã có thể giao đấu với Vĩnh Sinh Cảnh.

Đồng thời, hắn cũng đã thấy được người thứ hai lợi hại hơn mình trên thế giới này.

Người đầu tiên là Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biến mất trong Quỷ Động, người thứ hai này chắc hẳn là bản thể của Uông Tàng Hải.

Mục tiêu hiện tại của hắn e là phải thay đổi rồi, đối phó Uông gia chẳng qua chỉ là bước đầu tiên!

Chương 58

Mục tiêu cuối cùng của hắn là tiêu diệt Uông Tàng Hải, sau đó tìm ra Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biến mất, điều tra rõ ràng rốt cuộc sau lưng tất cả những chuyện này đang mưu tính điều gì.

Vì vậy, thực lực hiện tại của hắn còn xa mới đủ, tầm mắt của hắn phải là đỉnh cao của thế gian này!

Chỉ khi đạt đến đỉnh cao nhất, mới có thể khống chế mọi thứ, mới có thể bảo vệ tất cả mọi người! "Cũng nên kết thúc rồi!" Sau khi xác định rõ mục tiêu tương lai của mình, niềm tin của Trương Dạ Ninh đã kiên định hơn rất nhiều.

Sau đó, hắn trực tiếp vận chuyển Kỳ Lân Tí, cộng với huyết mạch gia trì trước đó, thuộc tính công kích của hắn tăng vọt lên gấp chín lần!

Thuộc tính công kích hiện tại của hắn dưới các loại gia trì, đã vô hạn tiếp cận đỉnh phong Vĩnh Sinh Cảnh!

Đây chính là toàn bộ thực lực của Trương Dạ Ninh!

Sau đó, Trương Dạ Ninh bay thẳng lên không, đáp xuống phía trên con zongzi, giây tiếp theo, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, lóe lên trước mặt con zongzi.

Zongzi Vĩnh Sinh Cảnh đã có linh trí nhất định, huống chi nó còn là phân thân của Uông Tàng Hải!

Tốc độ phản ứng của con zongzi rất nhanh, thấy Trương Dạ Ninh lóe lên trước mặt mình, nó vội vàng lùi lại mấy bước. "Bây giờ mới biết chạy?

Tiếc là muộn rồi!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, một đạo

kiếm ý cực điểm phóng thẳng về phía cơ thể nó, "Vù vù vù" khoảnh khắc điểm trắng đó chạm vào con zongzi, lập tức giải phóng ra hàng trăm, hàng ngàn đạo kiếm ý.

Dưới nhiều đạo kiếm ý như vậy, cho dù zongzi là Vĩnh Sinh Cảnh, phòng ngự nghịch thiên, cũng vô ích.

Sau đó, cơ thể con zongzi trực tiếp tan thành bốn năm mảnh, xương cốt tách rời. "Gào!" Con zongzi lập tức phát ra một tiếng hét thảm, sau đó nó không còn né tránh nữa, toàn thân chấn động, một luồng âm khí mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng ùa đến.

Dường như nó muốn liều mạng một phen. "Vô ích thôi, từ bỏ giãy giụa đi!" Trương Dạ Ninh bình tĩnh nói, hoàn toàn không để tâm đến luồng âm khí đang cuồng cuộn xung quanh. "Chết!" Trương Dạ Ninh lóe người ra sau lưng con zongzi, một quyền đánh tan phòng ngự của nó, sau đó một kiếm kết liễu mạng sống của con zongzi.

Đồng thời, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên. "Giết Uông Tàng Hải phân thân, nhận được 150 điểm thuộc tính công kích, 180 điểm thuộc tính phòng ngự, 130 điểm thuộc tính tốc độ." "Giết Uông Tàng Hải phân thân, nhận được 2500 điểm giới hạn Quỷ Tỳ!" "Giết Uông Tàng Hải phân thân, nhận được manh mối thần khí Đại Việt Long Tước." Nghe thấy lời nhắc của hệ thống, Trương Dạ Ninh mừng rỡ trong lòng, tổng cộng 460 điểm thuộc tính, một phát đã kéo được hơn một nửa số điểm thuộc tính cần thiết để thăng cấp.

Đồng thời, đây cũng là lần Trương Dạ Ninh giết zongzi nhận được nhiều thuộc tính nhất.

Ngoài việc tăng thêm 2500 điểm giới hạn Quỷ Tỳ, hắn còn nhận được manh mối của thần khí Đại Việt Long Tước, đây là một thứ tốt.

Phải biết rằng Phù Ảnh mà hắn đang dùng chỉ ở cấp độ linh khí mà thôi, nếu có thể nhận được thần đao, sau này hắn sẽ không cần lo

không phá được phòng ngự của zongzi nữa.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh trực tiếp mở cột thứ ba, giới thiệu về thần khí Đại Việt Long Tước và manh mối. "Đại Việt Long Tước: Thân đao ánh màu đỏ máu.

Đao dài sáu tấc ba thước, lưỡi dài năm thước.

Do vua nước Hạ, Hách Liên Bột Bột, thời Thập Lục Quốc đúc thành.

Chất liệu là sắt vân huyết long tâm, loại sắt này đến từ bên trong một loài dị thú cổ đại là 'Chúc Long', nghe nói khi đao thành hình, thân đao hóa thành một con huyết long, bay vút lên trời." "Manh mối: Thần khí bị trời ghen ghét, khi Đại Việt Long Tước hóa thành huyết long bay lên trời đã bị một đạo thần lôi hủy diệt, thân đao và đao linh chia làm hai.

Thân đao thất lạc tại huyện Cổ Điền, Thiểm Tây, thân đao ẩn chứa khí tức vô cùng, nuôi dưỡng thế núi một phương.

Đao linh hóa thành một con Chúc Long ẩn mình vào Tần Lĩnh." Nhìn thấy thông tin về Đại Việt Long Tước, Trương Dạ Ninh vô cùng chấn động trong lòng.

Không hổ là thần khí, chỉ riêng về chất liệu thôi đã tuyệt đối không phải là Phù Ảnh mà hắn đang có thể so sánh được, Đại Việt Long Tước lại được lấy từ bên trong 'Chúc Long', thật sự là kinh người.

Nếu Trương Dạ Ninh có thể dùng thanh đao này, chiến lực của hắn sẽ tăng lên mấy bậc.

Ngoài vật phẩm cần thiết để thăng cấp, bây giờ hắn lại có thêm một lý do mới, nhất định phải đến huyện Cổ Điền một chuyến.

Lúc này ở một nơi khác.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang cầm đèn pin đi trong một hành lang, hai người vừa đi vừa vẽ ký hiệu trên tường, rõ ràng là đã bị lạc.

Hạo Thiên Chân mặt mày khó chịu, nói: "Bàn Tử, tôi không biết phải nói cậu thế nào nữa, cứ nhất quyết đòi lấy dạ minh châu, bây giờ thì hay rồi, Trương tiên sinh và Muộn Du Bình đều biến mất, chỉ còn lại hai đứa mù đường chúng ta, e là không ra được rồi!

Sớm biết thế này, tôi đã không thèm quản cậu!" Vương Bàn Tử nói: "Thiên Chân, cậu nói thế là không đúng rồi, chẳng phải chính cậu cũng lấy mấy món ngọc sức sao?" "Cậu tưởng tôi là cậu à, trên những miếng ngọc này có khắc văn tự, tôi muốn mang về nghiên cứu, biết đâu sẽ có manh mối về tam thúc!" Hạo Thiên Chân bực bội nhìn gã.

Bàn Tử nói: "Nói đến tam thúc của cậu, trước khi vào đại điện đó, chẳng phải cậu đã thấy một hàng chữ máu sao?

Nhìn những gì viết trên đó, tam thúc của cậu xem ra cũng không phải người tốt lành gì, biết đâu tam thúc cậu bị người ta truy sát, lần này mất tích biết đâu là đi trốn nợ!" Đối với cách nói này của Bàn Tử, Hạo Thiên Chân thực ra cũng không phải chưa từng nghĩ đến, nhưng cậu không muốn tin, tam thúc đối với cậu tốt như vậy, sao có thể là người như thế?

Vì vậy, Hạo Thiên Chân nói: "Tam thúc tôi không thể nào là người như vậy, ông ấy tại sao lại giết Tạ Liên Hoàn đó?

Tôi nhớ họ đều cùng một đội khảo cổ, ông ấy hoàn toàn không có động cơ." Bàn Tử suy đoán: "Biết đâu là vì tình giết người gì đó!" Hạo Thiên Chân nghe câu này, tức giận từ trong lòng dâng lên, mắng: "Tên Bàn Tử chết tiệt này, cậu nói cái gì thế?

Cậu xem truyện nhiều quá rồi à?

Không biết nói thì đừng nói, tôi nhất định sẽ tìm được tam thúc,

sau đó hỏi cho rõ ràng!" Nói xong, Hạo Thiên Chân tức giận đi về phía trước. "Này, Thiên Chân?

Thiên Chân, cậu đợi tôi với, cùng lắm thì tôi không nói nữa là được!" Hạo Thiên Chân đương nhiên không để ý đến gã, cậu đáng lẽ không nên quan tâm đến sống chết của Bàn Tử.

Nhưng rốt cuộc tam thúc tại sao lại rời đi mà không nói một lời?

Ngay lúc Hạo Thiên Chân đang trầm tư, cậu đột nhiên cảm thấy có một đôi tay đặt lên lưng mình.

Cậu tưởng là Bàn Tử, nên bực bội gạt tay ra, định nói: "Đi ra, tôi đang lười để ý đến cậu!" thì lại cảm thấy đôi tay đó vô cùng thon thả, thậm chí còn có một mùi hương thoang thoảng bay tới.

Đây tuyệt đối không phải là tay của Bàn Tử!

Đang nghĩ vậy, đèn pin của Hạo Thiên Chân "bụp" một tiếng liền hết điện.

Cả hành lang đột nhiên trở nên tối đen như mực.

Hạo Thiên Chân bắt đầu sợ hãi, cậu chỉ có thể dùng tay để dò đường.

Không dò thì thôi, vừa dò một cái, cậu chỉ cảm thấy tay mình chạm vào hai khối mềm mại, cảm giác có chút giống quả bóng bay chứa đầy nước, trên đó còn có hai nốt nhô lên.

Lúc này, cậu lại cảm thấy một đôi tay thon dài ẩm ướt chạm vào mặt mình, lạnh buốt, móng tay rất dài.

Da đầu Hạo Thiên Chân bắt đầu tê dại, thịt trên mặt cũng bắt đầu run lên.

Sau đó, đôi tay thon dài ẩm ướt đó lại rút về, rồi Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy một cơ thể phụ nữ dựa vào lòng mình, một đôi tay thon

thả ôm lấy cổ cậu, nhẹ nhàng nói bên tai: "Ôm em!" Hạo Thiên Chân cảm thấy người phụ nữ này vô cùng thon thả mềm mại, giây tiếp theo, ma xui quỷ khiến thế nào lại ôm chầm lấy vòng eo thon của cô ta.

Lần này, cả người Hạo Thiên Chân như muốn nhảy dựng lên, cậu cảm thấy người trước mặt không mặc gì cả, cơ thể trơn láng lạ thường, ươn ướt.

Lúc này, Hạo Thiên Chân cảm thấy một đôi môi mềm mại chạm vào cằm mình, sau đó cô ta lại nhẹ nhàng nói: "Em muốn..." Nghe những lời đầy mê hoặc này, Hạo Thiên Chân không khỏi nuốt nước bọt, khi cậu định cúi đầu hôn xuống, phía sau truyền đến một luồng ánh sáng trắng của đèn pin.

Chương 59

Hạo Thiên Chân lập tức nhìn thấy "thứ" trong lòng mình, không khỏi da đầu tê dại, trước mặt cậu đâu phải là người, mà là một cỗ thi thể.

Da của nó trắng đến đáng sợ, không biết đã ngâm trong nước bao nhiêu năm, đáng sợ nhất là đôi mắt của nó, hai con ngươi đen tuyền, trông như thể đã bị khoét đi đôi mắt vậy.

Giây tiếp theo, Hạo Thiên Chân đột nhiên nhớ lại lúc vừa vào con tàu đắm, cậu cũng đã gặp phải thứ này, cậu nhớ Muộn Du Bình hình như đã nói, "thứ" này hình như gọi là cấm bà.

Lúc này, cấm bà đột nhiên ôm chặt lấy cậu, nói: "Ta muốn mạng của ngươi!" Nói xong, một đôi móng vuốt sắc bén vô cùng, cào thẳng về phía cổ cậu. "Xong rồi!" Hạo Thiên Chân trong lòng kêu thảm.

Đúng lúc cậu tuyệt vọng, một luồng đao quang màu đỏ đột nhiên lóe lên, một nhát chém đứt đôi tay của cấm bà.

Sau đó, "thứ" đó phát ra một tiếng hét thảm thiết, liên tục lùi lại vài bước. "Muộn Du Bình!" Lúc này Hạo Thiên Chân cũng đã nhìn rõ chủ nhân của chiếc đèn pin.

Sau khi bị Muộn Du Bình một đao chém đứt đôi tay, cấm bà lập tức nổi giận.

Sau đó nó hét lớn một tiếng, trên đầu mọc ra một đống tóc lớn, lao thẳng về phía Tiểu Ca. "Muộn Du Bình, cẩn thận!" Hạo Thiên Chân nhắc nhở một câu.

Đối với điều này, vẻ mặt của Tiểu Ca không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn một vẻ bình tĩnh, sau đó y bật người lên khỏi mặt đất, thân

thể thoắt một cái vô cùng linh hoạt né được đòn tấn công của mái tóc, sau đó y cầm Minh Hồng Đao, hai chân nhẹ nhàng đạp lên vách đá bên cạnh, lao thẳng qua. "Xoẹt!" Giây tiếp theo, một luồng hồng quang xẹt qua người cấm bà, lập tức rạch ra những vết đao sâu hoắm.

Hồng quang lóe lên, trên đao của Tiểu Ca còn lờ mờ hiện ra hư ảnh của một con vân tước màu đỏ. "A!" Cấm bà hét lên một tiếng đau đớn thê lương, gắng gượng chịu đựng cơn đau trên người, cả cơ thể bắt đầu bạo động, rồi lao thẳng về phía Tiểu Ca.

Cùng lúc đó, tất cả mọi thứ trên người nó đều tập trung lại, phong tỏa toàn bộ hành lang, dường như muốn chôn vùi tất cả bọn họ ở đây. "Thiên Chân, tình hình gì thế này?

Sao lại xuất hiện nhiều tóc thế?" "Phải rồi, sao Tiểu Ca lại ở đây?" Lúc này Bàn Tử cuối cùng cũng chạy đến, hỏi. "Con cấm bà biến mất lúc trước lại xuất hiện!" Hạo Thiên Chân nhăn mặt, có chút buồn nôn nói. "Phải rồi, Thiên Chân, mặt cậu sao lại đỏ thế?" Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện ra sự khác thường của Hạo Thiên Chân, mặt cậu bây giờ rất đỏ, tay còn ươn ướt. "Đừng quản nhiều thế nữa, chúng ta mau đi giúp Muộn Du Bình!" Hạo Thiên Chân bị nói có chút xấu hổ, nhưng bây giờ cậu không có tâm trí nghĩ đến chuyện khác.

Còn phía Tiểu Ca, y hừ lạnh một tiếng, những sợi tóc lao về phía y như đậu phụ, Minh Hồng Đao chỉ cần chạm nhẹ là đã chia làm hai nửa.

Vài hơi thở sau, tất cả những sợi tóc cản đường y đã bị chém thành từng mảnh, tiếp đó Tiểu Ca nhanh chóng lóe lên trước mặt cấm bà, lưỡi đao cứa một đường trên cổ nó, cả cái đầu của nó lập tức rơi xuống.

Đầu rơi xuống đất, thi thể của cấm bà lập tức đen lại, sau đó co rút, cuối cùng biến thành một đống xương đen.

Giải quyết xong tất cả, Tiểu Ca ung dung đi đến trước mặt hai người, với vẻ mặt như thể vừa tiện tay đập chết một con ruồi, vô cùng nhẹ nhàng.

Cảnh này khiến Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đang định xông vào giúp đỡ đều ngây người ra!

Đây là tình huống gì!

Tiểu Ca cũng quá ngầu rồi.

Có Minh Hồng Đao, Tiểu Ca như chém dưa hấu, vù vù mấy nhát, con cấm bà đã bị y giết chết.

Không hổ là người Trương gia!

Lúc này cả người Hạo Thiên Chân cũng vô cùng kích động, trong mắt toàn là sao nhỏ, cậu không ngờ thân thủ của Tiểu Ca lại trở nên mạnh hơn nhiều như vậy.....

Lúc này, Trương Dạ Ninh đã giải quyết xong phân thân của Uông Tàng Hải, hắn chuẩn bị rời khỏi đây.

Dù sao thì những thứ có giá trị ở nơi này đều đã bị hắn lấy được, ở lại thêm cũng không cần thiết.

Nhưng A Ninh đang ngất xỉu lại là một chuyện phiền phức.

Đối với A Ninh này, Trương Dạ Ninh tự nhiên không có thiện cảm gì, dù sao cô ta cũng làm việc cho Cầu Đức Khảo, sự xuất hiện của cô ta cũng có nghĩa là Cầu Đức Khảo đã nhắm vào Thanh Đồng Môn.

Thanh Đồng Môn là thứ mà Trương gia bọn họ đời đời bảo vệ, tất nhiên không thể để người khác vào được.

Tuy bản tâm của A Ninh không xấu, nhưng kẻ nhòm ngó Thanh Đồng Môn, chỉ có một con đường chết.

Nếu có thể, Trương Dạ Ninh đã muốn một kiếm giải quyết cô ta.

Nhưng hắn lại không thể làm vậy.

Theo những gì hắn biết hiện tại, các thế lực nhòm ngó bí mật của Thanh Đồng Môn tổng cộng có bốn phe: "Nó", Uông gia, Cầu Đức Khảo và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biến mất.

Trong giới đạo mộ, người mà Trương Dạ Ninh có chút kiêng dè chỉ có một, đó chính là Uông Tàng Hải của Uông gia.

Còn ngoài giới đạo mộ, đó chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biến mất và thế lực sau lưng bà ta.

Đối với những người này, Trương Dạ Ninh chuẩn bị đánh bại từng người một.

Trước tiên đối phó với kẻ yếu nhất là Cầu Đức Khảo.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh lấy ra một miếng vải trắng, sau đó dùng linh khí khắc lên đó một hoa văn "tiên hạc", sau khi khắc xong, Trương Dạ Ninh ném miếng vải trắng này bên cạnh quan tài.

Sau đó, hắn nới lỏng sợi dây thừng trói A Ninh, làm xong những việc này, hắn liền rời đi.

Cách nhanh nhất để đối phó với Cầu Đức Khảo chính là để "Nó" và Cầu Đức Khảo đấu đá nhau.

Nếu hắn nhớ không lầm, người lãnh đạo của "Nó" sắp chết rồi, lúc này sự xuất hiện của Cầu Đức Khảo chắc chắn sẽ bị nhắm đến.

Mặc dù hắn có thể trực tiếp một kiếm giết chết Cầu Đức Khảo, nhưng làm vậy sẽ lập tức bại lộ thân phận của hắn, rõ ràng đây là điều hắn không muốn thấy.

Trước khi biết được tung tích của bản thể Uông Tàng Hải, hắn sẽ không đi bại lộ thân phận của mình.

Rời khỏi mộ thất, Trương Dạ Ninh đến ngã ba đường đó, rồi đi thẳng về phía bên phải.

Bên kia cũng là một mộ thất, nhưng ở đây không có quan tài, mà là một cây san hô khổng lồ.

Trương Dạ Ninh vừa bước vào đây, giọng nói của hệ thống đã vang lên. "Phát hiện san hô mộc ở gần, mời Túc chủ lưu ý!" Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Trương Dạ Ninh mừng rỡ trong lòng, hắn đoán quả nhiên không sai. "Mẹ kiếp, nơi này lại có một cây san hô lớn như vậy!

Mà trên đó còn có nhiều chuông thế này!" Vương Bàn Tử và những người khác lúc này đang đứng trước cây san hô khổng lồ này, nghiên cứu những chiếc chuông trên đó, hoàn toàn không biết Trương Dạ Ninh đã đến.

Vương Bàn Tử nhìn những chiếc chuông đồng này, chỉ cảm thấy tò mò, muốn chạm vào.

Lúc này, Trương Dạ Ninh đột nhiên lóe lên sau lưng Bàn Tử, giữ lấy gã, nói: "Đừng động!" "Mẹ kiếp, có ma!" Bàn Tử bị chạm vào như vậy, lập tức giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại, phát hiện lại là Trương Dạ Ninh đã biến mất từ lâu.

Chương 60

Vì vậy, gã lên tiếng nói: "Hóa ra là Trương gia à, ngài đến sao không nói một tiếng, dọa tôi giật cả mình." Lúc này, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân cũng phản ứng lại.

Tiểu Ca gật đầu với Trương Dạ Ninh.

Hạo Thiên Chân thì cung kính nói: "Trương tiên sinh!" Trương Dạ Ninh nói: "Đừng chạm vào những chiếc chuông trên này, chúng có tác dụng gây ảo giác." Bàn Tử nghe vậy, lúc này mới phản ứng lại, lòng còn sợ hãi nói: "May mà Trương gia ngài giữ tôi lại!" "Tôi chỉ muốn lấy một cái xem thử, tôi muốn biết cái chuông này rốt cuộc có đáng tiền không!" Hạo Thiên Chân nói: "Bàn Tử, cậu không phải đã lấy nhiều đồ như vậy rồi sao?

Vẫn chưa biết đủ à?" Bàn Tử cười hì hì, nói: "Càng nhiều càng tốt mà, ai lại chê tiền nhiều chứ?" Trương Dạ Ninh không quản bọn họ nữa, mà trực tiếp nhảy lên, đến phía trên của cây san hô.

Sau đó, hắn theo chỉ dẫn của hệ thống lấy xuống một đoạn san hô mộc.

Ngay sau đó, giọng nói của hệ thống vang lên. "Nhận được san hô mộc!" Lúc này, mọi người phát hiện Trương Dạ Ninh đột nhiên nhảy lên đỉnh của cây đại thụ này.

Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc, không nhịn được hỏi: "Trương gia, trên đó có thứ gì không?" "Mau lên đây, chú ý đừng chạm vào chuông!

Nên rời đi rồi!" Trương Dạ Ninh nói.

Nơi này đã không còn giá trị gì với hắn nữa, ở lại thêm chỉ lãng phí thời gian. "Ủa?

A Ninh đâu?" Lúc này, Hạo Thiên Chân phát hiện A Ninh vẫn chưa xuất hiện, cô ta rốt cuộc đã đi đâu?

Vương Bàn Tử nói: "Cậu quan tâm hắn đi đâu làm gì?

Nói không chừng hắn đã đi rồi, chúng ta mau theo Trương gia rời khỏi đây thôi!" Trương Dạ Ninh lúc này nhìn lên mái vòm phía trên.

Trong nguyên tác, mọi người đã cho nổ tung nơi này để nước biển tràn vào rồi mới rời đi được.

Bây giờ anh định bắt chước cách làm của họ, tuy có thể quay về theo đường cũ nhưng như vậy rất lãng phí thời gian.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh tung một quyền đấm nát mái vòm phía trên, rồi trực tiếp rời khỏi đây.

Khi trở lại mặt biển đã là buổi chiều, nhóm Trương Dạ Ninh không dừng lại mà bắt tàu hỏa đi đến Đế Đô.

Trên tàu, Trương Dạ Ninh kiểm kê lại thu hoạch lần này.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 660 (Huyết mạch +3 lần) Phòng ngự: 620 (Huyết mạch +3 lần) Tốc độ: 650 (Huyết mạch +3 lần) Cảnh giới: Trường Sinh Cảnh (Thăng cấp giai đoạn tiếp theo cần: Ngư Miết Tinh Huyết, Thánh Tuyền Thạch, Trùng Ngọc.

Giới hạn thuộc tính là 1000) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +3 Thần khí: Quỷ Tỳ Quỷ Chủ: 1 Âm Tương: 1 Âm Binh: 0 (Giới hạn 5000 điểm, cấp bậc thu phục hiện tại: Quỷ Chủ) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Trệ Không...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích,

linh kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới...

Nhìn bảng thuộc tính của mình, Trương Dạ Ninh vô cùng hài lòng.

Lần này, cả ba chỉ số cơ bản của anh đều đã vượt qua sáu trăm, đều đã quá một nửa.

Hơn nữa, Quỷ Tỳ của anh cũng đã tăng hai cấp, còn thu được một Quỷ Chủ.

Phải biết rằng một Quỷ Chủ có thể điều khiển một trăm Âm Tương, đây là một điều vô cùng đáng sợ.

Ngoài ra, anh đã thu thập được một nửa vật phẩm cần thiết để thăng cấp.

Tiếp theo, chỉ cần lấy được ba món cuối cùng là về cơ bản có thể bắt đầu đột phá Vĩnh Sinh Cảnh.

Khi đột phá Vĩnh Sinh Cảnh, anh có thể bay lượn trên không trung không giới hạn, và thay đổi lớn nhất chính là anh sẽ có tuổi thọ vô tận, đây là một khả năng cực kỳ nghịch thiên.

Trong khi đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì đến Ngô Sơn Cư.

Lần này thu hoạch của họ cũng không nhỏ, thông tin về chú Ba cũng đã có chút manh mối, họ cần về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Về phần A Ninh đang hôn mê, cô ta cũng đã trốn thoát thành công.

Lần này tuy không lấy được bản đồ Vân Thiên Cung, nhưng cô ta cũng thu thập được không ít thông tin.

Đầu tiên là cháu của Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân, lại cũng tham gia vào.

Thứ hai là hình con hạc tiên trên tay, ban đầu cô ta chỉ nghĩ hai kẻ trà trộn vào chỉ là đám trộm mộ, bây giờ xem ra bọn họ có tổ chức, và không thể thoát khỏi mối liên hệ với hình vẽ này.

Ba ngày sau, Trương Dạ Ninh trở về Trương gia ở Đế Đô. "Anh Ninh!

Cuối cùng anh cũng về rồi!" Vừa thấy Trương Dạ Ninh trở về, Nhược Ngưng lập tức kích động chạy tới.

Người anh này của cô thật quá đáng, không cho mình đi thì thôi, lại còn chơi trò mất tích, cô yếu đến vậy sao? "Anh Ninh, rốt cuộc anh đã đi đâu vậy?

Mấy tuần liền, ngay cả một tin nhắn cũng không trả lời, anh mà không xuất hiện nữa, em còn tưởng..." Nhược Ngưng bĩu môi, tức giận nói.

Trương Dạ Ninh thấy vậy cũng chỉ biết cười khổ, sau đó đưa cô vào phòng, giải thích sơ qua về những nguy hiểm trong chuyến đi này.

Nhưng Nhược Ngưng lại tỏ ra không quan tâm, sau này dù thế nào cô cũng phải đi theo anh.

Trương Dạ Ninh xoa đầu cô: "Thôi được, lần sau em đi cùng anh nhé!" Bây giờ anh đã đột phá Trường Sinh Cảnh, cách Vĩnh Sinh Cảnh cũng không còn xa.

Dẫn theo nha đầu này chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nhược Ngưng nói: "Thật không ạ?

Anh Ninh tốt quá!" ...

Ngày hôm sau, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương và Đại Kim Nha đến thăm.

Tuyết Lỵ Dương vừa vào cửa đã lấy ra một chiếc hộp đưa cho Trương Dạ Ninh, nói: "Trương tiên sinh, đây là Trùng Ngọc, xem như là quà tạ lỗi vì tôi đã không nói thật với anh.

Tôi và Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự không có bất kỳ quan hệ

nào!" Trương Dạ Ninh liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương, rồi nhận lấy chiếc hộp.

Cùng lúc chạm vào hộp, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. "Nhận được vật phẩm cần thiết để thăng cấp, Trùng Ngọc!" Nghe hệ thống thông báo, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, không ngờ Trùng Ngọc lại dễ dàng có được như vậy.

Tuyết Lỵ Dương này quả không hổ là hậu nhân của phái Bàn Sơn, bảo vật đúng là không thiếu, trước là Huyết Liên, bây giờ lại là Trùng Ngọc.

Xem ra anh đã lo xa, ngoài lời nguyền ra, cô ta hẳn không có dính líu gì khác với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trương Dạ Ninh nói: "Tạm thời tin cô, mọi người ngồi đi!" Sau khi mọi người ngồi xuống, Bàn Tử nhìn Trương Dạ Ninh mở lời: "Trương gia, anh quả là liệu sự như thần, Lý Xuân Lai đó quả nhiên có vấn đề.

Mấy hôm trước khi anh về, thằng nhóc đó cầm một chiếc giày thêu đến bán.

Sau đó tôi và Lão Hồ theo lời anh dặn, bám theo nó về, anh đoán xem sao?

Tối hôm đó, thằng nhóc đó một mình lén lút đi trộm mộ!" Trương Dạ Ninh nói: "Ồ?

Chương 61

Sau đó Lý Xuân Lai thế nào rồi?" Bàn Tử đáp: "Sau đó thằng nhóc đó còn chưa mở được quan tài thì bị bọn Mã Đại Đảm phát hiện, thế là bị chúng nó đuổi đánh.

Cuối cùng nếu không phải chúng tôi cứu nó, e là bây giờ nó đã bị đánh chết rồi!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu còn dám nhắc à, nếu không phải Đại Kim Nha lanh trí, nhìn thấy một cái lỗ chó, không thì chúng ta làm sao mà về được?" Bàn Tử thấy mình khoác lác bị Lão Hồ vạch trần, không khỏi lườm anh ta một cái, mặt đầy oán trách nói: "Lão Hồ, cậu không thể đừng vạch trần tôi được sao?

Khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện trước mặt Trương Dạ Ninh một phen." Tiếp đó, Hồ Bát Nhất nói với Trương Dạ Ninh: "Trương tiên sinh, Lý Xuân Lai đã bị chúng tôi trói ở Phan Gia Viên rồi!" Trương Dạ Ninh nói: "Vất vả cho các cậu rồi!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thấy Trương Dạ Ninh tin tưởng họ ngay lập tức, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, điều này cho thấy Trương Dạ Ninh rất tin tưởng họ. "Trương gia, hôm nay có rảnh không?

Đến Vinh Thiện Phạn Trang làm một bữa nhé?

Lần trước ăn vẫn chưa đã thèm!" Vương Bàn Tử cười nói, vừa hay hôm nay Trương gia cũng đã về.

Nhưng đúng lúc này, Nhược Ngưng từ ngoài cửa bước vào nói: "Anh Ninh, lần này em không cho anh đi một mình đâu, em cũng muốn đi!" Trương Dạ Ninh thấy vậy cũng đành gật đầu, nếu còn không cho nha đầu này đi cùng, e là cô bé sẽ quậy long trời lở đất mất.

Đến trưa, mọi người đến Vinh Thiện Phạn Trang ăn một bữa no nê, mãi đến chiều họ mới rời đi.

Những ngày tiếp theo, Trương Dạ Ninh cùng Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bàn bạc về hành động sắp tới.

Họ chuẩn bị đến một sơn thôn ở huyện Cổ Điền, tỉnh Thiểm Tây.

Nơi đó khá hẻo lánh, họ định để Lý Xuân Lai dẫn đường.

Vào ngày chuẩn bị khởi hành, Tiểu Ca đột nhiên xin về Ba Nãi một chuyến, anh muốn vào Trương Gia Cổ Lâu.

Trương Dạ Ninh cũng không từ chối, anh biết Tiểu Ca có lẽ đã nhớ ra chuyện gì đó.

Sau đó, Trương Dạ Ninh cũng dẫn mọi người lên đường đến Thiểm Tây.

Phải công nhận, có người dẫn đường vẫn nhanh hơn nhiều.

Ba ngày sau, họ đã đến bên một con sông lớn trước huyện Cổ Điền.

Lý Xuân Lai mở lời: "Các vị gia, bên kia sông chính là huyện Cổ Điền rồi!

Tiếp theo, tôi không đi cùng các vị nữa!" Bàn Tử nói: "Làm sao tôi biết cậu có lừa chúng tôi không?

Không được, đợi đến làng rồi hãy nói!" Lúc này, Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Để cậu ta đi đi, phía trước đúng là huyện Cổ Điền!" Nếu Trương Dạ Ninh nhớ không lầm, trước huyện Cổ Điền quả thật có một con sông lớn, và trong con sông này còn có một con Ngư Miết khổng lồ.

Nhưng anh không định né tránh con Ngư Miết này, vì thứ anh cần để thăng cấp tiếp theo chính là Ngư Miết Tinh Huyết.

Đối với Trương Dạ Ninh, anh đang chờ con Ngư Miết này xuất hiện.

Mọi người nghe Trương gia đã nói vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Ba mươi phút sau, họ cuối cùng cũng thấy một chiếc thuyền từ thượng nguồn chèo xuống.

Bàn Tử và Lão Hồ vội vàng vẫy tay với người lái thuyền, nhưng ông ta thấy họ lại lắc đầu, ý nói chỗ này không thể cập bến.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, rồi từ trong túi lấy ra một xấp tiền giấy, vẫy vẫy về phía người lái thuyền.

Người lái thuyền vừa nhìn thấy, ban đầu còn vẻ mặt từ chối, nhưng lúc này lại cười tươi chèo về phía họ, quả nhiên có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ.

Trên thuyền ngoài người lái còn có một thiếu niên mười mấy tuổi.

Bàn Tử thương lượng với người lái thuyền, cuối cùng họ trả gấp ba giá, ông ta mới chịu chở họ qua.

Không biết có phải do trời cố ý hay không, thuyền của họ vừa đi được nửa giờ, trên trời đã kéo mây đen, mắt thấy sắp mưa to. "Anh Ninh, sắp mưa rồi, chúng ta mau vào trong đi!" Nhược Ngưng đến bên Trương Dạ Ninh định kéo anh vào khoang thuyền.

Nhưng đúng lúc này, thuyền của họ như va phải thứ gì đó, rung lắc dữ dội một cái.

Ngay sau đó thân thuyền lại nghiêng đi, bắt đầu chao đảo.

Mọi người đang nói chuyện, đột nhiên nước sông Hoàng Hà tạt vào, không ít người bị uống phải cát vàng. "Cuối cùng cũng xuất hiện!" Trương Dạ Ninh nhìn xuống nước nói.

Bàn Tử nói: "Trương gia, thứ gì xuất hiện vậy?

Đừng nói với tôi là dưới nước có bánh ú nhé!" Hồ Bát Nhất nói:

"Bàn Tử, cậu nghĩ gì vậy, dưới nước sao có thể có bánh ú được, ý của Trương tiên sinh chắc là thứ khác!" Nói xong, Hồ Bát Nhất liền nhìn về phía Trương Dạ Ninh, chờ đợi câu trả lời của anh.

Nhưng anh còn chưa đợi Trương Dạ Ninh mở lời thì đã nghe một tiếng "bịch", người lái thuyền lại quỳ xuống hướng ra ngoài thuyền, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Ông ta nói: "Xong rồi, tất cả đều xong rồi!

Hà Thần lão gia hiển linh, chắc là muốn thu chúng ta đi!" Bàn Tử nói: "Lão già này, sao ông cũng mê tín thế, thời đại nào rồi mà còn Hà Thần?" Nhược Ngưng hỏi: "Anh Ninh, rốt cuộc dưới này là thứ gì vậy?" Trương Dạ Ninh nói: "Dưới nước là một con Ngư Miết, tối nay chúng ta có thể ăn thêm món rồi!" Hồ Bát Nhất nói: "Hóa ra là một con cá à!" Nghe là một con Ngư Miết, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử lại kinh hãi chỉ về phía xa, nói: "Mẹ kiếp, Trương gia, hóa ra đây là con Ngư Miết anh nói à?

To quá vậy?" Mọi người nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, phát hiện mặt nước phía xa nổi lên một cái mai lớn màu xanh sẫm, cao đến mười mét, trên đầu nó còn có hai con mắt to màu xanh lục, trông vô cùng đáng sợ. "Mẹ ơi, Hà Thần lão gia đến ăn chúng ta rồi!" Người lái thuyền hét lên một tiếng rồi ngất đi.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất lúc này cũng vô cùng khó coi, con Ngư Miết lớn như vậy, một ngụm của nó chắc có thể nuốt chửng cả người lẫn thuyền.

Lúc này, đa số người trên thuyền đều hoảng loạn.

Chỉ có Trương Dạ Ninh và Nhược Ngưng vẫn bình tĩnh. "Anh Ninh, bây giờ làm sao đây?" Nhược Ngưng hỏi một câu.

Trương Dạ Ninh đáp: "Một con Ngư Miết nhỏ thôi, giết là được!" Nói xong, Trương Dạ Ninh tâm niệm vừa động, cả người bay vút lên, cuối cùng dừng lại giữa không trung. "Trời đất, khinh công gì đây?

Trương gia có thể dừng lại giữa không trung sao?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trên không, hắn không tài nào ngờ được Trương gia lại như mọc thêm cánh, lơ lửng trên không trung.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng kinh ngạc không kém.

Anh tuy biết Trương Dạ Ninh rất lợi hại, nhưng thủ đoạn trệ không này thật sự là con người có thể làm được sao?

Nếu hôm nay không phải tận mắt chứng kiến, nói gì anh cũng không tin có người có thể bay trên không trung.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh rút Phù Ảnh Kiếm, một đạo kiếm ý chém thẳng tới. "Xoẹt!" Đạo kiếm ý này tốc độ cực nhanh, như một tia chớp trên trời, lập tức đánh trúng con Ngư Miết.

Bị kiếm ý đánh trúng, thân thể con Ngư Miết lập tức nổ tung một mảng lớn, trở nên máu thịt be bét. "Gào!" Con Ngư Miết đau đớn gầm lên một tiếng. "Lợi hại quá!" Bàn Tử thấy cảnh này, không khỏi nuốt nước bọt.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng ngây người, chiêu thức như vậy thật sự là Cửu Môn Tứ Phái có thể làm được sao?

Chương 62

Đây đâu còn là người nữa, nếu nói anh ta là thần tiên, họ cũng tin.

Rất nhanh, Trương Dạ Ninh lại vung một kiếm nữa về phía con Ngư Miết.

Mọi người nhìn theo đạo kiếm ý, sau đó chỉ nghe một tiếng "xoạt", con Ngư Miết mười mấy mét cứ thế bị chém thành hai nửa, thậm chí không kịp phản kháng.

Đây hoàn toàn là một cuộc tàn sát đơn phương!

Đối với tất cả những điều này, Trương Dạ Ninh từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Sau đó, anh bay đến phía trên con Ngư Miết, bắt đầu dung hợp. "Dung hợp thành công, nhận được Ngư Miết Tinh Huyết!" "Nhận được 40 điểm thuộc tính công kích, 40 điểm thuộc tính phòng ngự, 40 điểm thuộc tính tốc độ!" Nghe hệ thống nhắc nhở, Trương Dạ Ninh hơi sững sờ.

Anh không ngờ con Ngư Miết này lại cho ít thuộc tính như vậy.

May mắn là anh đã nhận được Ngư Miết Tinh Huyết cần thiết để thăng cấp!

Bây giờ vật phẩm cần để thăng cấp của anh chỉ còn lại Thánh Tuyền Thạch.

Rất nhanh thôi anh sẽ có thể đột phá Vĩnh Sinh Cảnh.

Bàn Tử lúc này đi đến bên cạnh Nhược Ngưng, hỏi: "Nhược Ngưng cô nương, anh của cô rốt cuộc còn có gì không biết làm không?

Lợi hại quá đi!" Nhược Ngưng nghe có người khen Dạ Ninh, cũng ưỡn ngực, có chút kiêu ngạo nói: "Đó là đương nhiên, anh tôi là người mạnh nhất trong tộc, còn về thứ anh ấy không biết làm, thì em thật sự chưa từng thấy!" Hồ Bát Nhất hỏi: "Cái gì, Trương tiên sinh là người mạnh nhất trong tộc của cô?

Tại sao tôi chưa từng nghe nói qua?" Nhược Ngưng nói: "Cậu đương nhiên chưa nghe rồi, lúc anh tôi nổi danh, cậu còn chưa..." "Khụ khụ!

Nhược Ngưng!" Ngay khi Nhược Ngưng định nói tiếp, Trương Dạ Ninh đột nhiên đi tới, vỗ nhẹ vào đầu cô.

Nhược Ngưng nói: "Anh, anh Ninh!" Lúc này Nhược Ngưng cũng ý thức được mình đã nói sai, giọng điệu có chút ngập ngừng, sau đó cô lại ngẩng đầu liếc nhìn Trương Dạ Ninh, thấy anh không tức giận mới yên tâm. "Trương gia!" "Trương tiên sinh!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thấy Trương Dạ Ninh, lần lượt cung kính nói.

Sau đó hai người nhìn nhau, rất thức thời không bàn luận chuyện vừa rồi nữa.

Dù sao thì bàn luận thân phận của người khác trước mặt họ là điều rất không thích hợp.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn hai người, rồi nói: "Người lái thuyền ngất rồi, Bàn Tử, Lão Hồ, hai cậu đi chèo thuyền đi!" Vương Bàn Tử nghe thấy Trương gia không tức giận, liền lập tức kéo Lão Hồ đến đuôi thuyền chèo.

Nửa giờ sau, mây đen trên trời đã tan đi quá nửa, một dải cầu vồng hiện ra giữa không trung, khiến cả huyện Cổ Điền mang một vẻ đẹp riêng.

Con đường đá xanh bên cạnh bày đủ loại sạp hàng, tiếng rao hàng

vang lên không ngớt, vô cùng náo nhiệt.

Một cơn gió nhẹ thổi qua chiếc chuông gió trước một khách sạn, phát ra tiếng đinh đinh trong trẻo, khiến người ta sảng khoái.

Nhưng trước khách sạn lại có một âm thanh hoàn toàn không ăn nhập. "Tôi nói này, lão mù chết tiệt kia, ông rốt cuộc có biết xem bói không hả?

Sắp tới tôi sắp kết hôn, tôi đến đây chỉ muốn xem một ngày lành tháng tốt, kết quả ông lão lại hay, nói gì mà tôi sắp có họa huyết quang?" "Chuyện vui mừng, kết quả lại bị ông xem thành chuyện tang tóc?

Hôm nay ông không nói rõ cho tôi, tôi sẽ đập nát cái sạp của ông, để ông không đi hại người khác nữa!" Người nói là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, da vàng gầy gò, có chút bệnh tật.

Phía sau anh ta còn có hai người đàn ông trông khá vạm vỡ, đứng hai bên sạp bói, đề phòng ông ta bỏ đi. "Cậu nhóc này, lão phu tốt bụng nhắc nhở, cậu lại không biết điều!" Thầy bói lên tiếng.

Đúng lúc này, Trương Dạ Ninh và mọi người cũng đi đến trước khách sạn. "Anh Ninh, phía trước có nhiều người tụ tập, chúng ta đi xem náo nhiệt đi!" Nhược Ngưng nhìn một đám người tụ tập trước một sạp bói, tò mò nói.

Trương Dạ Ninh cũng không từ chối, mặc cho cô bé kéo mình đi qua.

Đối với thân phận của thầy bói trước khách sạn, Trương Dạ Ninh thực ra đã nhận ra.

Ông ta không phải ai khác, mà chính là thủ lĩnh phái Tá Lĩnh Lực Sĩ, Trần Ngọc Lâu.

Theo thời gian tính toán, bây giờ cũng gần đến lúc Hồ Bát Nhất và

mọi người gặp Trần Hạt Tử.

Vì vậy, bây giờ gặp Trần Hạt Tử, Trương Dạ Ninh cũng không quá ngạc nhiên.

Tuy nhiên, đối với việc Trần Hạt Tử mất đi một đôi mắt, anh vẫn có chút tiếc nuối.

Ba mươi năm trước, khi mắt Trần Ngọc Lâu vẫn còn, ông ta cũng từng theo đám người đó đến bái kiến anh.

Anh nhớ khi đó mình còn có ý nhắc nhở ông ta một hai, bảo ông ta đừng đến gần đám độc chướng đó, nhưng bây giờ mắt ông ta vẫn bị mù, điều này khiến anh có chút bất ngờ.

Nhược Ngưng dẫn Trương Dạ Ninh đến bên cạnh sạp hàng, Trần Hạt Tử ban đầu không để ý, mà tiếp tục đối đầu với thanh niên kia. "Này, tôi nói ông lão này, tôi đến đây xem quẻ, chẳng qua là muốn nghe điều tốt lành, ông cứ mở miệng là họa huyết quang, bảo chúng tôi làm sao tin ông?" Người thanh niên tiếp tục nói.

Trần Hạt Tử nói: "Vị tiểu huynh đệ này, quẻ ta đã xem cho cậu rồi, nếu muốn xem nữa, ngày mai hãy đến!

Bây giờ ta phải xem cho người khác, phiền cậu nhường đường!" Nói xong, Trần Hạt Tử liền chỉ vào Bàn Tử đang đứng xem kịch bên cạnh.

Bàn Tử vừa nghe, lão già này lại muốn xem bói cho mình, chỉ cảm thấy mới lạ, bèn bước tới nói: "Lão già, vậy ông xem giúp tôi xem mệnh tôi thế nào?

Xem thử, có phải mệnh phú quý không!" "Nếu ông xem tốt, Bàn gia sẽ trọng thưởng!" Nói xong, Bàn Tử đặt một xấp tiền lên bàn bói.

Trần Hạt Tử nghe tiếng động liền lập tức cất tiền vào tay áo, rồi lấy ra một tờ giấy trắng đưa cho Bàn Tử, nói: "Viết ngày sinh tháng

đẻ của cậu lên!" Bàn Tử nói: "Ông không phải không nhìn thấy sao?

Cần ngày sinh tháng đẻ của tôi làm gì?

Chả trách người ta nói ông, trông ông có vẻ không đáng tin!" Ban đầu Bàn Tử còn đầy mong đợi muốn nghe xem lão già này có thể tính ra được gì, nhưng thấy tình hình này, hắn cũng không khỏi tức giận, chuẩn bị ra tay.

Nhưng lại bị Trương Dạ Ninh giữ lại.

Trương Dạ Ninh nói: "Cứ nghe ông ta nói xong rồi ra tay cũng không muộn!" Bàn Tử thấy Trương gia đã lên tiếng, cũng không tiện tiếp tục so đo với ông ta, đành phải hạ tay xuống.

Trần Hạt Tử nghe thấy giọng của Trương Dạ Ninh, hơi sững người một chút, nhưng sau đó ông ta lại tập trung vào việc xem quẻ.

Sau đó ông ta mở lời: "Mệnh của cậu đúng là kỳ lạ, cả đời nhiều tai nhiều nạn, nhiều lần lẩn quẩn trong hiểm cảnh.

Mệnh cách của cậu không tính là quá cứng, nhưng may là vị trí mệnh cách rất tốt, ở cạnh một mệnh cách thần bí, cậu có thể thoát hiểm phần lớn cũng là nhờ mệnh cách thần bí này.

Còn về việc cậu có mệnh phú quý hay không, ta chỉ có thể nói có thể sẽ có, nhưng cậu chưa chắc giữ được!" Vương Bàn Tử nghe những lời này, lập tức kinh ngạc, hắn phát hiện lão già này tính toán vô cùng chuẩn xác.

Cuộc đời hắn quả thực không khác mấy so với những gì ông ta nói, về cơ bản đều lẩn quẩn bên bờ sinh tử, nhưng may mắn là mỗi lần đều được quý nhân giúp đỡ, mới thoát khỏi hiểm cảnh.

Sau đó Vương Bàn Tử cũng thu lại thái độ ngạo mạn lúc nãy, giọng điệu trở nên cung kính, nói: "Chưa chắc giữ được là có ý gì?" Trần Hạt Tử nói: "Có những thứ cần thực lực để bảo vệ, cậu phải

nắm bắt tốt cơ duyên bên cạnh mình!" Sau đó ông ta nhìn về phía Trương Dạ Ninh, nói: "Trương gia, thật không ngờ tôi lại gặp ngài ở đây!" Mọi người thấy thầy bói này lại quen biết Trương gia, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Họ không thể nào ngờ được ông lão trông đã ngoài năm mươi này lại quen biết Trương gia, thật không thể tin nổi?

Theo lý mà nói, hai người này hoàn toàn không phải là nhân vật cùng thời đại, sao lại quen biết nhau?

Chương 63

Trương Dạ Ninh lúc này cũng từ trong đám đông bước ra, nói: "Tôi cũng không ngờ sẽ gặp ông ở đây!" Sau đó Trần Hạt Tử cũng vội vàng dọn sạp, dẫn mọi người vào khách sạn, gọi một bàn thức ăn, chiêu đãi họ.

Trần Hạt Tử rót cho Trương Dạ Ninh một ly rượu, rồi nói: "Trương gia, không biết ngài đến huyện Cổ Điền này làm gì?" Trương Dạ Ninh nói: "Đến tìm đồ!

Long Lĩnh ông biết không?" Trần Hạt Tử nghe đến địa danh này, đột nhiên trầm tư, rồi nói: "Các vị nói đến Ngư Cốt Miếu ở Long Lĩnh?

Nơi đó tôi cũng từng nghe nói, nhiều năm trước, có một nhóm trộm mộ phát hiện ra một ngôi mộ lớn ở đó, bèn lấy cớ xây chùa miếu để xây một ngôi miếu ở đó, gọi là Ngư Cốt Miếu." "Lúc đó chuyện này ầm ĩ rất lớn, dân làng ở đây về cơ bản đều biết chuyện này." Bàn Tử vừa nghe, nơi này quả nhiên có mộ, bèn hỏi: "Vậy ông có biết trong mộ này có bảo vật gì không?

Đồ đạc bên trong có nhiều không?" Trần Hạt Tử nói: "Nơi đó phong thủy cực tốt, bảo vật quả thực không thiếu." "Nhưng mà, ngôi mộ này quả thực không dễ xuống đâu!" Hồ Bát Nhất nói: "Ồ?

Vị tiền bối này có phải biết điều gì đó không?" Trần Hạt Tử uống một ngụm rượu, nói: "Ngư Cốt Miếu này tuy có thể lừa được dân làng, nhưng không lừa được những kẻ trộm mộ.

Nơi đó, hễ ai có chút đạo hạnh đều có thể nhìn ra dưới đó là một ngôi mộ lớn, vì vậy trong những năm gần đây, cũng có không ít người lén lút xuống mộ." Bàn Tử nghe đến đây, tưởng rằng bảo vật đã

không còn, lập tức sốt ruột, nói: "Vậy chúng ta có phải đến muộn rồi không, hóa ra đồ đạc ở đó đã bị người khác đào sạch rồi à?" Trần Hạt Tử lắc đầu nói: "Ngôi mộ đó vẫn còn, bao nhiêu năm rồi, phong thủy không hề thay đổi một chút nào!" "Những năm trước, tôi cũng lén lút qua đó xem vài lần, Ngư Cốt Miếu đó rất tà môn!

Những người vào trước đó, e là đều đã bị chôn vùi trong đó rồi!" Mọi người nghe những lời này, không khỏi hít một hơi lạnh.

Lúc này Trần Hạt Tử lại nói: "Nơi đó âm khí rất nặng, đừng nói là vào trong, ngay cả việc đến gần Ngư Cốt Miếu cũng rất khó.

Mười mấy năm trước còn đỡ, nhưng những năm gần đây lại ngày càng nghiêm trọng.

Ba năm trước, có một người dân làng đến đó hái thuốc, kết quả ban ngày ban mặt lại nghe thấy tiếng quát tháo của binh sĩ từ dưới lòng đất Ngư Cốt Miếu truyền lên, thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy một vài bóng đen u ám!

Người dân làng đó thấy cảnh này hồn bay phách lạc, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Mãi đến ngày hôm sau mới được người ta phát hiện và khiêng về nhà.

Sau đó, anh ta kể lại chuyện này cho người trong làng, dân làng nghe xong đều bắt đầu tránh xa Ngư Cốt Miếu, không bao giờ đến thắp hương nữa!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nói: "Nơi đó tà môn vậy sao?

Ban ngày ban mặt mà cũng có ma?" Giọng điệu có chút sợ hãi.

Sắc mặt của Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đặc biệt khó coi.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại tỏ ra bình tĩnh, thậm chí trong lòng

còn có chút kích động.

Theo như mô tả của Trần Ngọc Lâu, đây chẳng phải là Âm Binh sao?

Đối với anh, đây chính là những bảo bối kinh nghiệm, quả thực là cho không!

Dung lượng Quỷ Tỳ của anh đã tăng lên không ít, trong tay đang thiếu Âm Binh, không ngờ Ngư Cốt Miếu lại mang đến cho anh.

Sau đó Trương Dạ Ninh mở lời: "Nếu các người sợ, tôi đi thăm dò trước!" Bàn Tử nói: "Trương gia, tôi đi với anh, chẳng phải chỉ là mấy con ma thôi sao?" Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng lên tiếng bày tỏ nguyện ý đi cùng.

Nghe Tuyết Lỵ Dương nói trong mộ có một cuộn Long Cốt Thiên Thư, bên trong có thể ghi lại một số thông tin về lời nguyền, chỉ vì điều này, họ cũng phải xuống một chuyến.

Trương Dạ Ninh thấy mọi người đều đồng ý đi, cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn một lúc, đường phố bên ngoài đã lên đèn, đã là buổi tối.

Lúc này mọi người trở về phòng của mình.

Không lâu sau, Nhược Ngưng cầm một đĩa hoa quả đi tới, nói: "Anh Ninh, anh ngủ chưa?

Em không ngủ được!" Ngôi làng này dù sao cũng không phải Đế Đô, cơ sở vật chất ở đây lạc hậu hơn nhiều, cộng thêm bây giờ là mùa hè, trời vừa mưa to xong nên oi bức, muỗi cũng nhiều.

Nhược Ngưng những năm nay về cơ bản đã quen sống ở Đế Đô, nên không quen với nơi này cũng là chuyện bình thường.

Trương Dạ Ninh nhận lấy đĩa hoa quả, cầm một miếng lên ăn, nói:

"Ngày mai còn phải đi đường, chỉ có thể ở lại một lúc thôi." Nhược Ngưng nói: "Cảm ơn anh Ninh, hôm nay anh Ninh mệt rồi nhỉ, để em bóp vai cho anh!" Trương Dạ Ninh đáp: "Cũng được, vừa hay cũng hơi mỏi!" "Thế nào, tay nghề của em không tệ chứ?" Nhược Ngưng hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Ừm, không tệ." Trương Dạ Ninh dựa vào một chiếc ghế nằm bằng gỗ lê, hai mắt nhắm hờ.

Trong lòng thầm nghĩ tay nghề của nha đầu này cũng không tệ, dẫn theo cô bé cũng khá tốt...

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạt Tử đã đến khách sạn đợi họ thức dậy.

Đợi mọi người đến đông đủ, Trần Hạt Tử liền trực tiếp quỳ xuống trước mặt Trương Dạ Ninh.

Hồ Bát Nhất và mọi người thấy cảnh này, đều ngây người, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Sáng sớm tinh mơ, thầy bói này sao lại đột nhiên quỳ xuống trước mặt Trương gia, chẳng lẽ ông ta đã làm gì sai?

Chưa đợi mọi người lên tiếng hỏi, Trần Hạt Tử tiếp tục nói: "Trương gia, tôi biết ngài thủ đoạn thông thiên, chuyện này e là chỉ có ngài mới làm được, xin ngài hãy giúp tôi!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu lấy ra một tấm bản đồ đã có chút cũ kỹ đưa cho Trương Dạ Ninh. "Thành công nhận được bản đồ lối vào Vân Nam Trùng Cốc!" Ngay khoảnh khắc Trương Dạ Ninh nhận lấy bản đồ, giọng nói của hệ thống cũng vang lên.

Nghe hệ thống nhắc nhở, Trương Dạ Ninh hơi sững sờ, anh không ngờ Trần Ngọc Lâu lại trực tiếp giao cho mình thứ mà ông ta đã liều mạng có được ở Bình Sơn. "Lão già, sáng sớm tinh mơ, ông bị làm sao

vậy?" Bàn Tử nghe mà ngơ ngác, không nhịn được hỏi.

Trần Hạt Tử không để ý đến Bàn Tử, mà tiếp tục nói: "Bao nhiêu năm nay tôi đã nghĩ thoáng rồi, thứ này để trong tay tôi cũng không có tác dụng gì, chi bằng giao lại cho Trương gia ngài.

Chỉ cầu Trương gia có thể mang thi thể của bạn tôi trở về, tôi thực sự không nỡ bỏ lại cậu ấy ở trong đó!" Nói rồi, Trần Hạt Tử bắt đầu rơi lệ.

Năm đó, Trần Hạt Tử quen biết Kim Toán Bàn của phái Mạc Kim, hai người cùng nhau vào Ngư Cốt Miếu, muốn đến đó lấy bảo vật, sau đó bán đi để nửa đời sau không phải lo nghĩ.

Vì mắt đã mù, Trần Hạt Tử chọn ở ngoài ứng cứu, còn Kim Toán Bàn thì xuống mộ.

Nhưng không ngờ, sau khi Kim Toán Bàn xuống, thì không bao giờ trở lên nữa.

Hơn nữa kể từ đó, cả Ngư Cốt Miếu bắt đầu trở nên âm u.

Trần Hạt Tử là người trọng nghĩa khí, thấy bạn bè không có tin tức, cũng muốn xuống kiểm tra tình hình, nhưng ông ta vừa đến gần Ngư Cốt Miếu, không biết tại sao, ngôi miếu đột nhiên xuất hiện một đám Âm Binh, chặn ông ta lại.

Cộng thêm đôi mắt đã mù, không nhìn thấy gì, nên những năm qua cũng đành bỏ dở.

Nhưng ông ta không muốn rời đi, vì ông ta đã tự xem cho mình một quẻ, biết rằng sau này sẽ có quý nhân đến, vì vậy ông ta đã ở lại đây.

Cứ như vậy là mấy chục năm.

Ngày hôm qua, khi nghe thấy giọng của Trương Dạ Ninh, ông ta

đã biết quý nhân mình chờ đợi đã đến.

Chỉ là ông ta không ngờ quý nhân này lại là Trương gia!

Phải biết rằng nhiều năm trước, khi đôi mắt của ông ta vẫn còn, ông ta đã đích thân bái kiến Trương gia, ông ta vẫn còn nhớ Trương gia đã bảo ông ta đừng đến gần đám độc chướng đó.

Chỉ tiếc là, lúc đó không biết tại sao, ông ta đột nhiên bị đám độc chướng đó hút vào, rồi mắt không còn nữa.

Sớm biết ngày đó, ông ta đã không nên vào Bình Sơn.

Nghe Trần Ngọc Lâu nói, Trương Dạ Ninh thản nhiên cười, nói: "Thứ ông muốn tìm là thi thể của Kim Toán Bàn, phải không?" Kim Toán Bàn!

Câu nói này của Trương Dạ Ninh khiến Trần Ngọc Lâu chấn động.

Ông ta không ngờ Trương gia lại biết người này là Kim Toán Bàn, quả thực lợi hại.

Nghe thấy ba chữ Kim Toán Bàn, Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc: "Cái gì?

Chương 64

Anh nói tiền bối Kim Toán Bàn chết ở đây sao?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi: "Lão Hồ, chẳng lẽ cậu quen Kim Toán Bàn này à?" Hồ Bát Nhất đáp: "Kim Toán Bàn cũng coi là tiền bối của tôi." Tôi là truyền nhân của phái Mạc Kim, tổ sư gia chính là Trương Tam Gia, ông từng thu bốn đệ tử là Liễu Trần trưởng lão, Kim Toán Bàn, Tôn Quốc Phụ và Thiết Ma Đầu.

Trong đó, Tôn Quốc Phụ chính là sư phụ của ông nội tôi!" "Không ngờ tiền bối Kim Toán Bàn lại chết ở nơi này, haiz!" Hồ Bát Nhất không kìm được mà thở dài.

Vương Bàn Tử thấy vậy chỉ vỗ vai lão Hồ, cũng thức thời không hỏi thêm gì nữa.

Sau đó hắn nhìn về phía Trần Hạt Tử, nói: "Lão già, không ngờ ông trông chẳng ra sao mà lại quen biết nhân vật tầm cỡ như Kim Toán Bàn!" Nhắc đến Kim Toán Bàn, Trần Ngọc Lâu mặt mày đau đớn, nói: "Hy vọng Trương gia có thể giúp tôi!" Nói rồi, ông ta lại cúi đầu lạy Trương Dạ Ninh một lần nữa, nhưng đã bị Trương Dạ Ninh cản lại.

Trương Dạ Ninh nói: "Thật ra dù không có tôi, ông cũng nhất định sẽ xuống dưới!

Trần Tổng Bả Đầu uy phong lẫm liệt năm nào, dù đã mất đi đôi mắt, nhưng võ công vẫn còn đó chứ?

Nếu tôi đoán không lầm, tài nghe tiếng đoán vị trí của ông, e là đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực rồi nhỉ?" Trần Tổng Bả Đầu!

Bốn chữ này vừa thốt ra, Trần Hạt Tử không khỏi run rẩy toàn thân.

Đã nhiều năm trôi qua, nếu không phải Trương gia nói ra bốn chữ này, có lẽ cả đời ông ta cũng sẽ không nhắc đến.

Cả đời ông ta, thành cũng vì bốn chữ này, bại cũng vì bốn chữ này.

Ông ta có lỗi với các huynh đệ Tá Lĩnh, có lỗi với kỳ vọng của lão Bả Đầu!

Có lẽ trong mắt người khác, ông ta là Trần Tổng Bả Đầu, khôi thủ của Tá Lĩnh uy phong lẫm liệt, dưới trướng có mười vạn huynh đệ, hô một tiếng trăm người hưởng ứng.

Nhưng trong mắt chính mình, bốn chữ này lại là nỗi đau vĩnh viễn!

Chuyến đi Trùng Cốc lần đó, huynh đệ của ông ta người chết kẻ bị thương!

Mấy chục vạn huynh đệ, cuối cùng chỉ còn lại một mình ông ta trở về!

Bảo ông ta làm sao còn dám nhắc đến cái tên này, còn mặt mũi nào mà quay về đối diện với các huynh đệ Tá Lĩnh nữa?

Lúc này, Hồ Bát Nhất và những người khác đều ngơ ngác, nghe ý của Trương gia, hình như lão già trước mặt họ chính là khôi thủ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu?

Nhưng sao có thể chứ?

Khôi thủ Tá Lĩnh uy danh lẫy lừng trong truyền thuyết lại là một lão già lôi thôi thế này sao?

Lúc này, Trần Ngọc Lâu tiếp tục nói: "Haiz, Trương gia, đáng lẽ lúc đầu tôi nên nghe lời ngài, không nên đến Trùng Cốc đó!" Trương Dạ Ninh nói: "Mắt của ông rốt cuộc là bị làm sao?

Lẽ ra tôi đã nhắc nhở ông rồi mới phải!" Trần Ngọc Lâu đáp: "Lúc tôi vào, Trùng Cốc vẫn rất bình thường, nhưng lúc tôi ra, sương trắng

bao phủ Trùng Cốc lại biến thành sương đỏ.

Sương đỏ vô cùng hung hãn, tôi không ngờ nó lại chủ động tấn công người, tôi không cẩn thận nên mới... haiz." Nghe Trần Ngọc Lâu nói vậy, Trương Dạ Ninh trong lòng kinh ngạc.

Theo lời miêu tả của ông ta, Trùng Cốc này đã sớm không phải là Trùng Cốc mà anh biết nữa rồi.

Sương trắng biến thành sương đỏ, chuyện này không hề đơn giản!

Nghe đến đây, mọi người cuối cùng cũng phản ứng lại, hóa ra lão già trước mặt họ thật sự là khôi thủ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu!

Bàn Tử kinh ngạc thốt lên với vẻ không thể tin được: "Ngài chính là khôi thủ Tá Lĩnh Trần Tổng Bả Đầu sao?

Tôi..." Trần Ngọc Lâu liếc nhìn Bàn Tử rồi nói: "Không sao, lão già này quen rồi, đó chỉ là thân phận trong quá khứ thôi, bây giờ tôi chỉ là một kẻ xem bói mà thôi!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng sững sờ.

Vị này là một nhân vật không hề nhỏ!

Bây giờ lại ở nơi này làm một thầy bói?

Nhìn bộ dạng hiện tại của Trần Tổng Bả Đầu, trong lòng Hồ Bát Nhất cảm thấy thật khó tả, một nhân vật lừng lẫy một thời trong truyền thuyết lại biến thành thế này, thật khiến người ta phải thở dài.

Đồng thời, trong lòng anh cũng vô cùng nghi hoặc, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho cả giới đạo mộ biến thành như vậy.

Sau đó, Trương Dạ Ninh đỡ Trần Ngọc Lâu dậy, mở lời nói: "Lần này ông cứ theo chúng tôi xuống dưới đi, nhưng Tá Lĩnh mới là nơi ông thuộc về, ông nhất định phải quay về đó!" Trần Hạt Tử thở dài nói: "Haiz, Trương gia, những điều này thực ra tôi đã nghĩ đến từ lâu rồi, nhưng ngài xem bộ dạng của tôi bây giờ, còn mặt mũi nào mà

quay về gặp các huynh đệ Tá Lĩnh nữa chứ?" Sau đó, Trần Ngọc Lâu tháo kính râm trên đầu xuống, để lộ đôi mắt toàn là những cục thịt sần sùi, trông mà hoảng sợ.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, họ không ngờ Trần Ngọc Lâu lại mù triệt để đến thế, ngay cả nhãn cầu cũng không còn.

Dù cho thiết bị y tế hiện đại có tiên tiến đến đâu, e là cũng không thể cứu chữa được nữa. "Tuy tôi đã luyện được thuật nghe tiếng đoán vị trí, nhưng trong lòng vẫn còn khúc mắc, tôi không muốn để các huynh đệ nhìn thấy bộ dạng này của mình!" Trương Dạ Ninh lắc đầu, sau đó lóe lên bên tai Trần Ngọc Lâu, khẽ nói hai chữ: "Trường sinh." Nói xong liền lùi lại.

Trần Ngọc Lâu nghe thấy hai chữ này, cả người không kìm được lùi lại hai bước, toàn thân có chút run rẩy, sau đó thăm dò hỏi: "Trương gia, ý ngài là?" Trương Dạ Ninh "ừ" một tiếng.

Lần này, trong lòng Trần Ngọc Lâu trở nên kích động.

Sau khi mất đi đôi mắt, tu vi của ông ta gần như hoang phế, không có tiến triển gì lớn, mấy chục năm qua đi, bây giờ mới chỉ chạm đến ngưỡng cửa của Ngự Khí Cảnh.

Còn về Trường Sinh Cảnh sau đó, ông ta chưa từng dám nghĩ tới.

Dù ông ta biết Trường Sinh Cảnh có thể khôi phục các chức năng cơ thể, nhưng cảnh giới này đâu phải dễ dàng đạt được.

Theo ông ta biết, trong cả giới đạo mộ, người có thể đạt tới Trường Sinh Cảnh ước chừng chỉ có các lão tổ của Nhị Gia Tứ Phái.

Còn người tiến vào Ngự Khí Cảnh, theo ông ta biết thì ba mươi năm trước chỉ có một mình Trương gia.

Bây giờ Trương gia nói có thể giúp ông ta tiến vào Trường Sinh Cảnh, điều này làm sao ông ta không kích động cho được.

Nếu là người khác nói, ông ta chắc chắn sẽ không tin, nhưng lời của Trương gia thì nhất định có thể làm được.

Năm đó khi ông ta đến bái kiến Trương gia, Trương gia đã là Ngự Khí Cảnh rồi, nay mấy chục năm trôi qua, e là ngài ấy đã đạt tới đỉnh phong của Ngự Khí Cảnh, thậm chí rất có khả năng đã bước vào Trường Sinh Cảnh trong truyền thuyết.

Trần Ngọc Lâu nói: "Trương gia, Trần Ngọc Lâu tôi tài đức gì mà đáng để Trương gia làm như vậy?" Trương Dạ Ninh nói: "Tất nhiên không phải giúp ông miễn phí!

Tôi xuất hiện ở đây, ông nên biết phải làm gì rồi chứ?" Nghe câu này, ánh mắt Trần Ngọc Lâu co lại, thầm nghĩ, xem ra giới đạo mộ này sắp có biến rồi.

Lập tức, ông ta chắp tay nói: "Nguyện nghe theo sự sắp đặt của Trương gia!" Thấy Trần Ngọc Lâu hiểu chuyện như vậy, Trương Dạ Ninh cũng rất hài lòng.

Đối với anh, Trần Ngọc Lâu dù không có sự giúp đỡ của mình, trong vòng trăm năm có lẽ cũng sẽ đạt tới Trường Sinh Cảnh, anh chẳng qua chỉ là đẩy nhanh tốc độ thêm vài năm mà thôi.

Có được sự trợ giúp của Tá Lĩnh, đối với anh vẫn là có ích.

Dù sao cũng có rất nhiều chuyện, Trương gia vẫn không tiện ra tay.

Hơn nữa, Trương Dạ Ninh cũng không muốn Uông gia phát hiện mình đã xuống núi sớm như vậy.

Trần Ngọc Lâu bình ổn lại tâm trạng kích động của mình, sau đó lại lần nữa cảm tạ Trương Dạ Ninh.

Nghe xong cuộc đối thoại của hai người, trong lòng mọi người chỉ cảm thấy chấn động.

Vương Bàn Tử lại càng thêm khâm phục Trương gia, không ngờ khôi thủ Tá Lĩnh Lực Sĩ Trần Tổng Bả Đầu lại cũng đối với Trương Dạ Ninh khách sáo như vậy, thậm chí còn lấy ngài ấy làm đầu.

Hắn rất khó tưởng tượng Trương gia rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Hồ Bát Nhất lúc này trong lòng cũng đầy kinh ngạc, anh không ngờ tiền bối Trần Ngọc Lâu lại kính trọng Trương tiên sinh đến vậy!

Chương 65

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên mở lời với Trần Ngọc Lâu: "Trần tiền bối, không biết ngài có quen Giá Cô Tiếu không?" Trần Ngọc Lâu nghe thấy cái tên này, hơi sững người, rồi nói: "Cô là?" Tuyết Lỵ Dương mở lời nói: "Tôi là cháu ngoại của ông ấy!" Lúc này, Trần Ngọc Lâu lại có chút kích động, nói: "Không ngờ, mấy chục năm sau còn có thể gặp được hậu nhân của cậu ấy!" Đối với Giá Cô Tiếu, trong lòng Trần Ngọc Lâu luôn mang ơn, đồng thời cũng xem ông là huynh đệ của mình.

Chuyến đi đến cổ mộ Bình Sơn năm đó, là nhờ có Giá Cô Tiếu rất nhiều.

Hai người vì thế mà trở thành huynh đệ vào sinh ra tử.

Đáng tiếc là sau lần đó, hai người không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Ông ta chọn đi đến Trùng Cốc ở Vân Nam, còn Giá Cô Tiếu thì chọn đi đến Hắc Thủy Thành.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Trần tiền bối, ông ngoại tôi khen ngợi ngài không ngớt đấy ạ.

Chuyến đi Bình Sơn năm đó của hai người, có thể nói là đã làm chấn động cả giới đạo mộ!" Trần Ngọc Lâu xua tay, nói: "Đều là chuyện cũ rồi, không nhắc cũng được!

À phải rồi, ông ngoại cô, Giá Cô Tiếu, cậu ấy thế nào rồi?" Nghe đến đây, Tuyết Lỵ Dương thở dài, không kìm được nước mắt, có chút nghẹn ngào nói: "Haiz, ông ngoại tôi bị lời nguyền giày vò, mỗi ngày sống không bằng chết, sau khi về Mỹ, không bao lâu thì đã tự sát rồi!" Trần Ngọc Lâu vừa nghe, huynh đệ của mình, Giá Cô Tiếu, lại tự sát, liền ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt trở nên bi thương, nói: "Haiz,

không ngờ, Giá Cô Tiếu cậu ấy lại ra đi như vậy!" Hồ Bát Nhất và những người khác nghe tin này cũng vô cùng tiếc nuối.

Dù sao thì Giá Cô Tiếu cũng là một nhân vật nổi tiếng.

Một thân võ công cùng với thuật thú ngữ độc đáo, quả thực là uy phong lẫm liệt.

Mà sự chú ý của Vương Bàn Tử tự nhiên không ở đây, hắn chú ý đến chuyện lời nguyền mà Tuyết Lỵ Dương nói, hắn không ngờ Giá Cô Tiếu nổi tiếng năm đó cũng chọn tự sát, vậy thì mấy người bọn họ làm sao có thể giải trừ lời nguyền thành công được?

Chẳng lẽ trước đó Tuyết Lỵ Dương đã lừa bọn họ?

Lập tức Vương Bàn Tử tức giận nói: "Cô gái ngoại quốc, lời nguyền này rốt cuộc là sao?

Cô chắc chắn chúng ta thật sự có cách giải trừ lời nguyền không?

Cái gọi là Mục Trần Châu, không phải ông ngoại cô tìm cả nửa đời người cũng không tìm thấy sao?

Vậy chúng ta làm sao có thể tìm được?" Đối với sự tức giận của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng không cản hắn.

Dù sao chuyện lời nguyền này liên quan đến tính mạng của họ, anh không thể không coi trọng!

Hơn nữa, dù hôm nay anh không đề cập, sau này họ cũng sẽ phải hỏi kỹ.

Trần Ngọc Lâu nghe cuộc đối thoại của mấy người, kinh ngạc nói: "Các người không phải là đều dính lời nguyền đó rồi chứ?

Đó không phải là chỉ có dòng dõi của Giá Cô Tiếu mới có sao?" Bàn Tử nghe Trần tiền bối nói vậy, càng tức giận hơn, mở miệng nói: "Lúc đầu tôi cũng không biết, nhưng không ngờ cô gái Mỹ này lại cố ý

tổ chức một đội khảo cổ, rồi lừa chúng tôi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, thế là, sau khi trở về, cả nhóm chúng tôi đều dính lời nguyền rồi." Nói xong Bàn Tử vạch áo sau lưng ra, Trần Ngọc Lâu tiến lên sờ, phát hiện trên đó có một hình dạng giống như con mắt, chính là lời nguyền. "Cô nói xem, cô gái Mỹ này rốt cuộc có ý đồ gì?" Bàn Tử tức đến nỗi muốn ra tay, nhưng đã bị Hồ Bát Nhất cản lại. "Được rồi, Bàn Tử, bớt nói vài câu đi!

Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách cô ấy, dù sao cũng là chúng ta chủ động xin gia nhập, hơn nữa không phải cô ấy đã cho không ít tiền sao?" Hồ Bát Nhất nói.

Bàn Tử mắng: "Đúng là cho không ít tiền, nhưng cũng phải có mạng mà tiêu chứ!" "Lão Hồ, không phải tôi nói cậu, đến bây giờ cậu vẫn còn nói đỡ cho cô gái Mỹ đó?

Cậu thành thật nói cho tôi biết, có phải cậu để ý cô gái Mỹ này rồi không!" Hồ Bát Nhất bị Bàn Tử nói vậy, có chút lúng túng liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương, rồi liền tức giận quát: "Bàn Tử, cậu có thể bình tĩnh lại được không!

Không thấy Trương tiên sinh và Trần tiền bối đều ở đây à?" "Hơn nữa, bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta còn có thể làm gì?

Người ta còn đặc biệt đến báo cho chúng ta manh mối, bây giờ có lẽ còn có chuyển biến!" "Theo cách nói của cậu, bây giờ có phải là nên chuẩn bị một cỗ quan tài chờ chết rồi không?" Một lúc lâu sau, Bàn Tử cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Hắn nhìn Tuyết Lỵ Dương nói: "Vậy chúng ta bây giờ còn bao nhiêu thời gian?

Long Cốt Thiên Thư mà cô nói bên trong thật sự có manh mối sao?" Tuyết Lỵ Dương có chút áy náy nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, thở dài một tiếng, nói: "Loại lời nguyền này giống như một loại virus,

người bị dính sẽ không sống quá bốn mươi tuổi.

Trong thời gian này, cơ thể sẽ liên tục thiếu nguyên tố sắt, nhiều nhất là mười năm, máu của họ sẽ biến thành màu vàng, cuối cùng đông đặc lại mà chết!

Hơn nữa, loại virus này còn di truyền cho thế hệ sau." Cái gì!

Bàn Tử vừa nghe nghiêm trọng như vậy, tâm trạng vừa mới bình ổn lúc này lại trở nên náo động.

Hồ Bát Nhất vội vàng cản hắn lại.

Sau đó, anh nhìn về phía Trương Dạ Ninh, nói: "Trương tiên sinh, có phải ngài cũng dính lời nguyền không?

Có phải đã có đối sách rồi không?" Phải biết Trương Dạ Ninh cũng đi cùng họ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, trông không hề lo lắng về chuyện này.

Chắc hẳn đã có đối sách rồi.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại lắc đầu, nói: "Thể chất của tôi đặc thù, lời nguyền này đối với tôi không có tác dụng gì." "Tuy nhiên, cách giải lời nguyền này, tôi lại có!" Nghe câu đầu tiên của Trương Dạ Ninh, mọi người vốn đang vô cùng thất vọng, nhưng nghe đến câu thứ hai của anh, lại bùng lên hy vọng.

Họ không ngờ Trương Dạ Ninh lại biết cách giải lời nguyền.

Bàn Tử mở lời nói: "Trương gia, cách đó rốt cuộc là gì?

Cầu xin ngài nói cho tôi và lão Hồ biết với, tôi và lão Hồ còn trẻ, không thể chết như vậy được!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng nhìn Trương Dạ Ninh với vẻ mặt đầy mong đợi.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn mấy người một cái, cũng không giấu

giếm, liền nói ra. "Giải lời nguyền thực ra cũng không khó, đầu tiên là lấy được Mục Trần Châu, sau đó là có được một đôi Quỷ Nhãn, đặt hai thứ này lên tế đàn ở Côn Luân là có thể giải trừ được!" Bàn Tử vừa nghe, hóa ra cuối cùng vẫn cần Mục Trần Châu, họ biết thứ này không dễ tìm.

Chưa kể đến Quỷ Nhãn mà họ chưa từng nghe qua ở phía sau.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Trương tiên sinh, ngài có biết hai thứ này ở đâu không?" Trương Dạ Ninh nói: "Mục Trần Châu ở Trùng Cốc, Vân Nam, còn về Quỷ Nhãn, đến Côn Luân Sơn các người sẽ biết!" "Cái gì?" "Trương gia, ngài nói Mục Trần Châu ở trong Trùng Cốc, Vân Nam?" Nghe câu này, Trần Ngọc Lâu không kìm được kinh ngạc thốt lên.

Trùng Cốc, Vân Nam là nơi ông ta quen thuộc nhất, dù sao thì đôi mắt của ông ta cũng mất ở đó.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Trần tiền bối, ngài biết nơi đó sao?" Trần Ngọc Lâu thở dài, lắc đầu nói: "Đi đến nơi đó là quyết định hối hận nhất trong đời tôi, đôi mắt của tôi chính là mất ở nơi đó.

Nơi đó quanh năm bị độc vật bao phủ, chỉ riêng việc đi vào thôi cũng đã tốn không ít công sức.

Tôi không ngờ Mục Trần Châu lại ở nơi đó, chuyến đi này của các người e là khó khăn rồi." Lời của Trần Ngọc Lâu khiến mọi người đều bàng hoàng, đúng vậy, ngay cả khôi thủ Tá Lĩnh uy danh lẫy lừng năm đó cũng suýt chút nữa bỏ mạng ở đó, chỉ dựa vào mấy người bọn họ làm sao có thể an toàn mang Mục Trần Châu trở về?

Trong chốc lát, cả bầu không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt. "Sợ cái gì, chúng ta không phải có Trương gia sao?

Trương gia thủ đoạn thông thiên, chắc chắn có thể lấy được Mục

Trần Châu!" Bàn Tử đột nhiên mở lời. "Bàn Tử, cậu còn mặt mũi làm phiền Trương tiên sinh à, Trương tiên sinh đâu có thời gian lại giúp cậu nữa?" Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử, anh biết chuyện này nếu có Trương tiên sinh giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng Trương tiên sinh lại không dính lời nguyền, ông ấy có lý do gì để giúp họ chứ?

Trần Ngọc Lâu mở lời: "Nếu các người có thể mời được Trương gia ra tay, thì bất kể là Trùng Cốc, Vân Nam hay Côn Luân Sơn sau này, đều không thành vấn đề." Đối với Trương Dạ Ninh, Trần Ngọc Lâu tin tưởng vô điều kiện, thực lực của hắn, ông ta đã được chứng kiến từ mấy chục năm trước.

Lấy độc vật ở Trùng Cốc, Vân Nam mà nói, những độc vật đó đối với người khác có thể là chí mạng, nhưng đối với Trương gia chẳng khác nào không khí.

Trương gia sở hữu huyết mạch Kỳ Lân độc nhất của Trương gia, độc tố này tự nhiên không có tác dụng gì.

Mọi người nghe Trần Ngọc Lâu nói vậy, không kìm được đều nhìn về phía Trương Dạ Ninh, muốn biết anh sẽ trả lời thế nào.

Tuyết Lỵ Dương nghe Trương Dạ Ninh nói, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cô không ngờ ông ngoại mình vì để giải trừ lời nguyền đã đi gần hết cuộc đời, cuối cùng ngay cả thông tin về Mục Trần Châu cũng không có.

Chương 66

Mà Trương tiên sinh không những biết vị trí của Mục Trần Châu mà còn biết cách giải trừ lời nguyền.

Đây quả thực là thủ đoạn của tiên nhân!

Nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của Trương tiên sinh, thì chuyện giải trừ lời nguyền sẽ có hy vọng.

Lập tức Tuyết Lỵ Dương mở lời nói: "Trương tiên sinh, xin ngài hãy giúp tôi giải lời nguyền này, vì điều này tôi có thể trả bất cứ giá nào!" Trương Dạ Ninh liếc nhìn mọi người một cái.

Đối với anh, giúp họ giải trừ lời nguyền chỉ là chuyện tiện tay, dù sao những nơi này sau này anh chắc chắn cũng sẽ đến.

Nhưng anh cũng không phải người tốt, sẽ không giúp họ miễn phí.

Sau đó, anh mở lời: "Thực ra giúp các người cũng có thể..." Mọi người nghe vậy, mắt sáng lên.

Bàn Tử mở lời: "Trương gia, ngài nói thật sao?

Nếu ngài có thể giúp tôi giải lời nguyền, sau này ngài nói gì tôi nghe nấy!" Hồ Bát Nhất cũng lập tức chắp tay nói theo.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

Ba người này là Mạc Kim Tam Nhân Tổ, tuy thực lực kém một chút, nhưng vận khí không tồi, đáng để kết giao. ...

Ăn sáng xong, đến trưa, mọi người đã đến Miếu Xương Cá. "Hù, chết tiệt, sao Miếu Xương Cá này lại xây ở nơi hẻo lánh thế, chân tôi sắp gãy rồi!" Bàn Tử nhìn Miếu Xương Cá ở phía xa, thở hổn hển nói.

Miếu Xương Cá ở phía xa chỉ có một gian miếu đường, vì đã

hoang phế từ lâu, cả ngôi miếu đã sụp đổ hơn một nửa.

Nếu không nhìn thấy đầu lâu của con cá Thiết Đầu Long Vương, họ thậm chí còn tưởng mình đã đi nhầm chỗ.

Đại Kim Nha nói: "Các vị gia, hay là chúng ta nghỉ ngơi ở ngoài một lát đi, đi liên tục ba tiếng đồng hồ, thật sự không chịu nổi nữa!" Hồ Bát Nhất mở lời: "Cứ qua đó rồi nói, chỉ còn vài bước chân thôi, hơn nữa ở đây cũng không có chỗ nào để nghỉ!" Tiếp đó, cả nhóm cắn răng đi tiếp một lúc, cuối cùng mười phút sau cũng đã đến được Miếu Xương Cá.

Hồ Bát Nhất đứng trước Miếu Xương Cá, nhìn ra xa, mở lời nói: "Nơi này có chút tà môn!

Sao Miếu Xương Cá này lại không ở vị trí phong thủy?" Bàn Tử nói: "Lão Hồ, nơi này làm sao?

Tôi thấy nơi này cũng tốt mà, trong phong thủy thì gió khá đủ, chỉ thiếu chút nước thôi!" Hồ Bát Nhất lắc đầu, tiếp tục nói: "Nói chung, nơi xây chùa miếu và nơi đặt mộ là hai trường hợp khác nhau.

Xây chùa miếu chủ yếu là để tạo phúc cho một vùng, không thể tùy tiện tìm một nơi để xây!

Nơi xây chùa miếu phải là minh sơn đại điện, phải xây ở trên đỉnh núi.

Nhưng cậu xem nơi này, lại xây ở trong khe núi này, mọi người xem những khe rãnh này, núi non cằn cỗi, bản thân âm khí đã nặng, lại xây thêm một ngôi miếu như thế này không những không thể trấn áp được luồng âm khí này, mà còn làm nó tăng thêm.

Hơn nữa, trước đó Trần tiền bối cũng đã nói về nơi này, dân làng hái thuốc trước đây đã thấy thứ gì đó tà môn ở đây, cũng là vì nguyên nhân này!" Nói xong, Hồ Bát Nhất liền nhìn về phía Trương Dạ Ninh,

nói: "Trương tiên sinh, ngài xem tôi nói có đúng không?" Trương Dạ Ninh nói: "Cơ bản là đúng, nhưng so với âm khí, nơi này tử khí còn nặng hơn." "Trước khi xây miếu, nơi này tuy có âm khí, nhưng không bốc ra ngoài.

Các người nhìn ra xa xem, dãy núi này tuy cằn cỗi, nhưng địa thế thoáng đãng, các rặng núi dọc ngang xen kẽ, giống như một trận pháp tự nhiên, có thể tụ tập linh khí trời đất vào trong đó, xem như là thánh địa tu hành." "Hơn nữa, nơi này trước có sông Hoàng Hà, sau lưng là rặng núi, dưới lòng đất không ngừng có tử khí bốc lên, phong thủy cực tốt, nơi này chắc chắn có đại mộ!" Mọi người chợt hiểu ra.

Trần Ngọc Lâu nói: "Vẫn là Trương gia nhìn toàn diện hơn.

Trước khi xây Miếu Xương Cá này, quả thực giống như ngài nói, là một nơi tốt, nếu không lúc đầu tôi cũng không chọn đến đây trộm mộ!" Bàn Tử nghe có đại mộ liền trở nên phấn chấn, nói: "He he, Trương gia, vậy chúng ta mau đào đạo động đi?" Trần Ngọc Lâu mở lời: "Không cần phiền phức như vậy, đạo động trước kia vẫn còn, cứ xuống thẳng là được!" Sau đó, Trần Ngọc Lâu dẫn mọi người vào Miếu Xương Cá. "Chết tiệt, sao tôi lại cảm giác bên trong miếu này giống như đặt đá lạnh vậy, sao đột nhiên lạnh thế?" Vương Bàn Tử nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Một lát nữa các người đi sau lưng tôi!" Hồ Bát Nhất mở lời: "Trương tiên sinh, nơi này có vấn đề gì sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Âm khí rất nặng!" Mọi người tiếp tục đi vào trong.

Bên trong Miếu Xương Cá đổ nát không chịu nổi, mái nhà trên đầu khẽ lay động trong gió núi.

Cả ngôi miếu trống hoác, ngay cả tượng đất Long Vương duy nhất cũng chỉ còn lại chưa đến một phần năm.

Trương Dạ Ninh chỉ vào phía sau tượng đất, rồi nhìn Trần Ngọc Lâu nói: "Trần Bả Đầu, đạo động mà ông nói ở phía sau tượng đất đó phải không?" Trần Ngọc Lâu chắp tay nói: "Trương gia quả nhiên lợi hại, biết rõ thiên cơ, chưa từng đến đây mà lại biết đạo động ở đâu, bội phục, bội phục!" Một lát sau, Trần Ngọc Lâu lại mở lời: "Tuy nhiên, tôi nghĩ lại rồi, lần này tôi không xuống dưới nữa, các người xuống dưới cũng phải có người canh gác chứ?

Tôi sẽ ở ngoài đợi các người!" Đối với nơi này, trong lòng Trần Ngọc Lâu ngũ vị tạp trần, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Nói xong, Trần Ngọc Lâu cúi đầu thật sâu trước mọi người.

Hồ Bát Nhất mở lời: "Yên tâm đi, Trần tiền bối, thi thể của tiền bối Kim Toán Bàn tôi nhất định sẽ mang ra cho ngài.

Hơn nữa dù ngài không nói tôi cũng sẽ làm vậy, dù sao ông ấy cũng là tiền bối của tôi!" Trần Ngọc Lâu nói: "Vậy nhờ tiểu hữu!" Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên đứng ra, mở lời: "Trương tiên sinh, tôi ở lại cùng Trần tiền bối, chuyến này tôi không xuống dưới nữa." Hồ Bát Nhất hỏi: "Dương tiểu thư không xuống sao?

Cô không phải nói dưới kia có một cuộn Long Cốt Thiên Thư sao?

Cô không tìm nữa à?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Các người đi tìm đi, vừa hay tôi muốn cùng Trần tiền bối nói chuyện về ông ngoại tôi!" Vậy nên, mọi người cũng không nói thêm gì nữa.

Sau đó mọi người đi theo Trương Dạ Ninh vào từ phía sau tượng đất.

Phải nói rằng đạo động mà họ đào rất chuyên nghiệp, cả đạo động đều đi chéo xuống dưới, góc độ và kích thước đều được tính toán vô cùng chính xác.

Hồ Bát Nhất khen ngợi không ngớt.

Năm phút sau, mọi người theo đạo động đến hang động bên trong.

Vừa đến hang động này, Trương Dạ Ninh đã cảm nhận được một luồng âm khí từ xa bay tới, luồng âm khí này rất nặng, thậm chí còn nặng hơn cả luồng âm khí anh gặp trên thuyền quỷ trước đó.

Nhưng anh lại không cảm nhận được âm khí mạnh mẽ, có lẽ sẽ không có Quỷ Chủ.

Vì vậy, nguồn gốc của những âm khí này nên là một lượng lớn âm binh và âm tướng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Dạ Ninh lóe lên.

Quả nhiên không khác gì anh nghĩ, chỉ không biết nơi này rốt cuộc có bao nhiêu âm binh!

Sau đó Trương Dạ Ninh dẫn mọi người đi tiếp, đi khoảng mười mấy phút, họ đến một hang động tương đối lớn.

Nơi họ đang ở, dưới lòng đất có nhiều hang động, lớn nhỏ khắp nơi.

Những hang động này chằng chịt phức tạp, không ai biết rốt cuộc thông đến đâu.

Trương Dạ Ninh lấy Tầm Long Xích ra, bắt đầu đo phương hướng, sau một đoạn khẩu quyết, kim chỉ nam bắt đầu quay, cuối cùng dừng lại ở bên phải. "Đi về bên phải!" Trương Dạ Ninh nói.

Lúc này Đại Kim Nha mở lời: "Các vị gia, các vị có cảm thấy nơi này có thứ gì đó đang nhìn chúng ta không!

Từ lúc vào đây, mí mắt tôi cứ giật liên tục!" Bàn Tử nói: "Đại Kim Nha, nói cậu này, dù sao cũng lớn từng này rồi, còn chưa thấy bánh ú mà đã bắt đầu sợ rồi sao?

Lát nữa mà thấy bánh ú, cậu không phải là tè ra quần luôn sao?"

Đại Kim Nha nghe thấy bánh ú, sắc mặt càng khó coi hơn, nói: "Bàn gia, ông đừng dọa tôi, ở đây còn có cả bánh ú à?" Bàn Tử thấy Đại Kim Nha run lẩy bẩy, không kìm được cười phá lên.

Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, cậu còn mặt mũi nói người khác?

Mỗi lần thấy bánh ú, lần nào cậu không phải là người chạy nhanh nhất?" Bàn Tử nghe lời mình bị lão Hồ vạch trần, có chút lúng túng nói: "Lão Hồ, dù sao cũng giữ chút thể diện chứ, tôi đây là tiêm phòng trước cho Đại Kim Nha, để cậu ta có sự chuẩn bị tâm lý trước." Thế là mọi người lại tiếp tục đi theo Trương Dạ Ninh vào trong.

Lần này chỉ đi khoảng năm phút, Trương Dạ Ninh đã dừng lại.

Chương 67

Đại Kim Nha hỏi: "Trương gia, sao đột nhiên dừng lại vậy?

Ở đây có gì không ổn à?" Trương Dạ Ninh không nói gì, mà nhìn lên sâu trong hang động phía trên. "Trương gia?" "Mẹ kiếp!

Lão Hồ, mau nhìn lên trên kìa, trong những hang động đó hình như có người!" Lúc này Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng.

Mọi người vội vàng nhìn lên, họ cùng chiếu đèn pin lên, không ngờ bên trong những hang động lớn nhỏ này toàn là những bóng người phát ra ánh sáng xanh lam!

Điều này khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Ánh mắt Trương Dạ Ninh lóe lên, lạnh lùng hừ một tiếng: "Đến đúng lúc lắm, hy vọng các ngươi đừng làm ta thất vọng!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp lấy Quỷ Tỳ ra, sau đó điều khiển Quỷ Tỳ hút lấy các âm binh trên hang động. "Thu thập thành công một âm binh!

Nhận được một điểm thuộc tính!" "Thu thập thành công một âm binh, nhận được một điểm thuộc tính!" "Thu thập thành công một âm tướng, nhận được mười điểm thuộc tính!" ...

Chỉ trong một hơi thở, toàn bộ âm binh, âm tướng trong hang động đều bị Trương Dạ Ninh thu vào trong Quỷ Tỳ.

Trương Dạ Ninh kiểm đếm lại, tổng cộng nhận được 50 âm tướng, 500 âm binh!

Thu hoạch lần này không tồi, một lúc đã tăng thêm 1000 điểm thuộc tính.

Nếu đổi toàn bộ số điểm thuộc tính này thành ba loại điểm thuộc

tính, anh bây giờ có lẽ đã đạt đến giới hạn rồi.

Vì vậy, bây giờ đối với anh, chỉ cần có được vật phẩm thăng cấp cuối cùng là Thánh Tuyền Thạch, là có thể bắt đầu thăng cấp lên Vĩnh Sinh Cảnh.

Sau đó, Trương Dạ Ninh liền cất Quỷ Tỳ đi.

Lúc này mọi người đã hoàn toàn chết lặng, họ hoàn toàn không biết phải nói gì.

Ban đầu, họ thấy nhiều âm binh như vậy, cả trái tim đều lạnh toát, nhưng rồi lại thấy những âm binh này trong nháy mắt đã bị Trương gia thu hết, trong lòng lại trở nên kinh ngạc tột độ.

Hồ Bát Nhất và những người khác tuy trước đó đã từng chứng kiến Quỷ Tỳ trong tay Trương gia, nhưng họ không ngờ nó có thể trong nháy mắt thu hết mấy trăm âm binh.

Thủ đoạn như vậy thực sự là nghịch thiên.

Mà Đại Kim Nha chưa từng thấy chiêu này của Trương Dạ Ninh, lúc này lại càng kinh ngạc hơn.

Đồng thời, ông ta cũng rất may mắn với lựa chọn ban đầu của mình, ông ta rất may mắn vì đã chủ động kết giao với Trương gia, người có thần thông như vậy mà kết oán, ông ta thật không biết phải làm sao.

Trần Ngọc Lâu cũng vậy, tuy ông ta không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được tình hình vừa rồi.

Ông ta thầm đoán, cảnh giới hiện tại của Trương gia e là đã đạt đến Trường Sinh Cảnh.

Người duy nhất tương đối bình tĩnh có lẽ là Nhược Ngưng, dù sao Ninh ca mạnh mẽ hơn nữa cô cũng đã từng thấy.

Phải biết rằng anh ấy đã ngồi lên vị trí tộc trưởng từ một trăm năm trước. "Được rồi, đi tiếp thôi!" Trương Dạ Ninh mở lời.

Âm binh ở nơi này chỉ là món khai vị mà thôi, anh biết sâu trong mộ huyệt chắc chắn còn nhiều âm binh hơn nữa. "Trương gia, ngài chính là thần của tôi, nhiều âm binh như vậy một lúc đã biến mất!" Bàn Tử nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Đừng lơ là cảnh giác, nơi này không chỉ đơn giản là có âm binh đâu!" Nghe thấy hai chữ Âm binh, mọi người cũng không quá sợ hãi, dù sao thì Trương Dạ Ninh cũng đang ở đây.

Hơn nữa, mấy người họ cũng đã được chứng kiến thủ đoạn của Trương Dạ Ninh ở thành cổ Tinh Tuyệt, nhưng họ cũng không dám quá lơ là, chỉ có thể bám sát sau lưng anh.

Lúc này, Đại Kim Nha mặt mày trắng bệch nói: "Âm binh mà Trương gia nói có phải là loại Âm binh quá cảnh trong truyền thuyết không?" Đại Kim Nha thì khác, đây là lần đầu tiên gã thấy thứ này, tự nhiên là sợ đến chết khiếp.

Bàn Tử thấy Đại Kim Nha sợ hết hồn, bèn đi tới vỗ vỗ vai gã nói: "Đúng là Âm binh trong truyền thuyết đấy, nhưng cậu sợ cái gì?

Chẳng phải có Trương gia ở đây sao!

Cậu không thấy vừa rồi Trương gia chỉ trong nháy mắt đã giải quyết hết đám Âm binh đó à?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Đại Kim Nha cũng an tâm phần nào.

Đi được nửa giờ, Trương Dạ Ninh dừng lại trước một bức tường đá. "Trương gia, sao vậy?

Bức tường đá này có vấn đề gì à?" Lúc này Vương Bàn Tử và những người khác đều vây lại, tò mò hỏi. "Phía trước chính là Minh Điện!" Trương Dạ Ninh nói.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trước mặt họ không phải là một tảng đá khổng lồ sao, nhìn thế nào cũng không giống có đường đi, tại sao Trương tiên sinh lại nói đã đến Minh Điện rồi?

Hơn nữa, cho dù phía trước là Minh Điện, với tảng đá lớn thế này, làm sao mà vào được?

Hồ Bát Nhất lên tiếng hỏi: "Trương tiên sinh, ở đây cũng không có đường nữa, chúng ta phải phá vỡ tảng đá này để vào sao?" Đại Kim Nha nói: "Trương gia, tảng đá này ít nhất cũng phải dày nửa mét, cho dù có dụng cụ chuyên nghiệp cũng phải mất mấy phút.

Chúng ta không có thiết bị gì cả, nếu phải đào thì e là mất cả buổi trời." "Chỉ là một tảng đá thôi, các ngươi lùi lại một chút!" Trương Dạ Ninh thản nhiên nói.

Lực tấn công hiện tại của anh đã đạt tới 700 điểm, cộng thêm sức mạnh từ huyết mạch và Kỳ Lân Tí, trong nháy mắt có thể tung ra đòn tấn công ít nhất 6300 điểm.

Thuộc tính như vậy đã quá nghịch thiên, đừng nói là dày nửa mét, cho dù có thêm mười mét nữa, e rằng anh cũng có thể dễ dàng đập nát. "Rầm!" Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trương Dạ Ninh dùng sức tay phải, đấm một cú trực tiếp phá thủng một lỗ lớn trên tảng đá trước mặt. "Đi thôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh đi thẳng vào trong. "Cái này!" Mấy người còn lại nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng chấn động.

Quả nhiên, Trương gia đúng là kỳ nhân, cách trộm mộ này thật sự quá bá đạo.

Phía sau bức tường đá là một Minh Điện.

Mái vòm của Minh Điện có hình tròn, còn kết cấu mộ thất lại là

hình vuông, tượng trưng cho trời tròn đất vuông.

Sau khi vào Minh Điện, Bàn Tử tìm kiếm một vòng nhưng không phát hiện ra gì, bèn hỏi: "Sao trong Minh Điện này không có quan quách gì cả?

Chẳng lẽ đã bị trộm đi hết rồi?" Đại Kim Nha nói: "Bàn gia, quan quách ít nhất cũng nặng cả ngàn cân, trộm mộ nào lại đi lấy thứ này chứ!" Hồ Bát Nhất nói: "Đại Kim Nha nói đúng.

Các cậu nhìn xung quanh xem, toàn bộ kết cấu mộ thất vô cùng hoành tráng, trên tường khắc đủ loại bích họa, trên bích họa đều là hình ảnh cung nữ, đây chắc chắn là lăng mộ của một thành viên hoàng thất thời nhà Đường!" "Mà lăng mộ của thành viên hoàng thất thì cấu hình quan quách đều là loại cao cấp nhất, về cơ bản đều là quan tài gỗ Kim Ti Nam Mộc, tuy giá trị không nhỏ nhưng nặng gần 2000 cân, kẻ trộm mộ tuyệt đối không thể làm như vậy được." Mọi người nghe xong mới vỡ lẽ.

Đại Kim Nha nói: "Hồ gia nói không sai, bên trong này chắc chắn có điều gì đó mờ ám!

Nhưng tại sao những bức bích họa này chỉ vẽ được một nửa, cả gian mộ thất trông như còn chưa hoàn công, chuyện này thật quá kỳ lạ?" Bàn Tử nói: "Chẳng lẽ đám thợ xây lăng mộ nhận tiền rồi không làm việc, bỏ trốn hết rồi à?" Đại Kim Nha lắc đầu: "Bàn gia, việc xây dựng lăng mộ hoàng gia là đại sự, những người thợ xây lăng mộ chỉ cần nảy ra ý nghĩ đó thôi là sẽ bị chém đầu ngay lập tức!" Lúc này, Trương Dạ Ninh đi thẳng đến tiền điện.

Tiền điện có quy mô khá lớn, có thêm một vài đình đài lầu các, nhưng cũng chỉ mới xây dựng được một nửa.

Ở vị trí trung tâm tiền điện có một đài phun nước nhỏ đang phun nước róc rách.

Chương 68

Phía trên đài phun nước có một viên đá trong suốt lấp lánh, cực kỳ bắt mắt.

Cùng lúc đó, Trương Dạ Ninh cũng nhận được thông báo của hệ thống. "Phát hiện vật phẩm cần để thăng cấp: Thánh Tuyền Thạch, mời Túc chủ lưu ý." Nghe thấy thông báo của hệ thống, lòng Trương Dạ Ninh khẽ động.

Anh đoán quả nhiên không sai, Thánh Tuyền Thạch chính là ở trong đài phun nước này.

Bây giờ cuối cùng cũng đã thấy được vật phẩm cuối cùng cần thiết để thăng cấp, như vậy những thứ anh cần để thăng cấp cũng đã đủ rồi.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh không chút do dự, đi thẳng tới lấy Thánh Tuyền Thạch ra. "Nhận được vật phẩm thăng cấp: Thánh Tuyền Thạch!" Cùng lúc đó, cả mặt đất rung chuyển dữ dội, đài phun nước đột nhiên nứt ra từ giữa, một chiếc quan quách bằng gỗ Kim Ti Nam Mộc trồi lên từ bên trong. "Trương gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lúc này, những người khác cũng chạy tới. "Hóa ra là vậy, quan quách ở đây!

Nhưng sao quan quách lại ở đây?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Chả trách hậu điện không có quan quách, hóa ra nơi này là một huyệt ẩn." "Huyệt ẩn thích hợp để chôn cất nữ tử, con cháu ắt sẽ được hưởng phúc ấm." Bàn Tử vừa nghe, cả người lập tức phấn chấn, liền nói: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau mở quan tài thôi, tôi đi thắp nến đây!" Lúc này Trương Dạ Ninh lại ngăn anh ta lại, nói: "Bàn Tử, đừng tốn công vô ích nữa, bên trong này

trống rỗng!" Nghe câu này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Quan quách này rõ ràng là của chủ mộ, hơn nữa không có bất kỳ dấu vết bị cạy mở nào, sao lại trống rỗng được?

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, quan quách này trông còn nguyên vẹn như vậy, sao lại trống được chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trương Dạ Ninh nói: "Nơi mà các người đang thấy thực chất là một ngôi mộ thời Tây Chu!

Chủ nhân ngôi mộ là Tây Bá Chu Văn Vương, Tây Bá cũng được xem là một kỳ nhân trong giới đạo mộ, giỏi phong thủy bí thuật, đám Âm binh gặp trước đó cũng là do ông ta tạo ra." Nghe Trương Dạ Ninh giải thích, mọi người mới vỡ lẽ.

Chả trách ngôi mộ thời Đường này chỉ xây được một nửa, thì ra là đám kiến trúc sư thời Đường đó đã gặp phải Âm binh, sau đó đều chết cả ở đây.

Hồ Bát Nhất nói: "Không ngờ lại là mộ Tây Chu, Trương tiên sinh, vậy thi thể của tiền bối Kim Toán Bàn ở đâu?" Trương Dạ Ninh chỉ về phía trước, rồi dẫn mọi người đi qua đó.

Mọi người đến góc đông nam của mộ thất, nơi đó đặt một chiếc quách đá, Trương Dạ Ninh không chút do dự liền mở chiếc quách đá này ra.

Ngay sau đó, bên trong lộ ra một cửa hang.

Cửa hang tối đen như mực, không biết dẫn đến nơi nào.

Hồ Bát Nhất nói: "Không ngờ bên trong quách đá này lại là một cửa hang, Trương gia, thi thể của tiền bối Kim Toán Bàn ở trong này sao?" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Sau đó, mọi người lần lượt nhảy xuống cửa hang.

Phía dưới cửa hang là một hành lang hẹp và dài, đi qua hành lang là một dãy bậc thang.

Nhưng có Trương Dạ Ninh dẫn đường, mọi người cũng không mất quá nhiều thời gian ở đây.

Rất nhanh, họ đã đến cuối hành lang.

Phía dưới cuối hành lang có một cái hố lớn, mọi người dùng đèn pin chiếu xuống, phát hiện bên dưới là một hang động khổng lồ.

Sau khi đi xuống, thứ đầu tiên mọi người nhìn thấy là một chiếc đỉnh đồng đặt cách đó không xa.

Chiếc đỉnh đồng này rất lớn, cao bằng hai người đàn ông trưởng thành và rộng ba mét.

Thân đỉnh khắc đầy các loại phù văn, trông có vẻ giống như đồ dùng để tế lễ. "Mẹ kiếp, sao trong cái hang núi này lại có một cái đỉnh đồng lớn như vậy?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Ngay sau đó, gã lại nhìn sang Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, cậu nói xem trong cái đỉnh lớn này có giấu báu vật gì không?

Giúp một tay, tôi leo lên xem thử!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu không muốn sống nữa à?

Cái đỉnh đồng này dùng để tế lễ, bên trong chắc toàn là xương trắng, oán khí rất nặng, cậu leo vào không sợ chọc phải thứ bẩn thỉu sao?

Trương tiên sinh, tôi nói có đúng không?" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Chiếc đỉnh đồng này quả thực dùng để tế lễ, đám Âm binh gặp trước đó có lẽ cũng được tạo ra bằng phương pháp này.

Tây Bá đã dùng chiếc đỉnh đồng này để tế sống người, sau khi

chết những người đó sẽ biến thành Âm binh để cho Tây Bá sai khiến.

Bàn Tử thấy ngay cả Trương gia cũng gật đầu, vậy thì cơ bản không thể sai được.

Lúc này gã đâu còn dám đến gần chiếc đỉnh đồng, cả người chán nản chửi thề mấy tiếng rồi vội vàng lùi lại.

Trương Dạ Ninh nói: "Thi thể của Kim Toán Bàn ở ngay phía trước rồi, Lão Hồ, Bàn Tử, hai người qua đó xem đi!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gật đầu, đi tới. "Lão Hồ, cậu nói xem Kim Toán Bàn có để lại thứ gì tốt không?" Bàn Tử nói nhỏ.

Hồ Bát Nhất lập tức nghiêm giọng nói: "Bàn Tử, Kim Toán Bàn là tiền bối của tôi, cho dù trên người ông ấy có thứ gì, chúng ta cũng không được động vào!" "Được rồi, được rồi, không động thì không động, tiền bối Kim Toán Bàn này đi lâu như vậy rồi, báu vật tự nhiên cũng thành đồ vô chủ, keo kiệt làm gì!" Bàn Tử lẩm bẩm trong lòng.

Hai người cầm đèn pin cùng chiếu về phía trước.

Dưới ánh đèn, không tìm thấy thi thể của Kim Toán Bàn, mà lại phát hiện ra một mảng tơ nhện màu trắng rất lớn, trên mặt đất còn có mấy vũng chất nhầy.

Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, sau đó lại dùng đèn pin chiếu sâu vào bên trong.

Ánh sáng đèn pin không thể chiếu quá xa, gã phát hiện trong hang động phía xa lại thấy được mấy cái mặt "người".

Bàn Tử kéo kéo Hồ Bát Nhất bên cạnh, chỉ về phía trước, nhỏ giọng nói: "Lão Hồ, cậu nhìn kìa, ở đó hình như có mấy người!" Hồ Bát Nhất nhìn về phía xa, phát hiện ra đó đâu phải là mặt "người", chỉ là trông giống người mà thôi.

Sau đó anh phát hiện dưới chân chúng lại có tám cái chân, trên đầu

có tới sáu con mắt.

Giây tiếp theo, những thứ này dường như đã phát hiện ra Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, con nào con nấy như phát điên lao về phía họ. "Mẹ kiếp!" "Thứ quái gì thế này, sao lại trông giống con nhện vậy!" Bàn Tử kinh hãi hét lên, sau đó kéo Lão Hồ chạy ra ngoài. "Không xong rồi, bên trong toàn là nhện tinh!" Bàn Tử chạy nhanh ra khỏi đó, lập tức la lớn.

Trương Dạ Ninh lập tức đi tới, định lấy Quỷ Tỳ ra triệu hồi Âm binh.

Nhưng lúc này, Nhược Ngưng lại giữ anh lại, nói: "Anh Ninh, mấy con vật nhỏ này để em đối phó là được rồi, đâu cần anh ra tay!" Trương Dạ Ninh có chút do dự, nhưng vẫn đồng ý với yêu cầu của cô.

Anh cũng muốn xem thử nha đầu này tu luyện lâu như vậy, thực lực rốt cuộc đã tăng lên bao nhiêu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chạy tới, thấy em gái Nhược Ngưng lại một mình xông lên, liền vội vàng la lớn: "Em Nhược Ngưng, đừng đi, bên trong toàn là nhện tinh, em vào đó e là một lát sẽ bị hút khô đấy!" "Đúng vậy, Nhược Ngưng tiểu thư, cô mau quay lại đi!" Hồ Bát Nhất cũng lập tức lên tiếng khuyên can.

Đối với Trương Dạ Ninh, họ tự nhiên rất yên tâm, nhưng đối với em gái của anh là Trương Nhược Ngưng thì họ lại vô cùng lo lắng.

Theo họ thấy, tuổi của Nhược Ngưng thậm chí chưa đến hai mươi, hoàn toàn là một nha đầu nhỏ, cho dù có lợi hại đến đâu, làm sao có thể đối phó được với nhiều nhện tinh như vậy!

Nhược Ngưng không để ý đến tiếng của hai người, cô bình tĩnh nhìn đám nhện mặt người trước mặt.

Lũ nhện mặt người thấy cô, liền phun ra mấy ngụm tơ nhện.

Chương 69

Nhược Ngưng thân hình nhẹ nhàng, khẽ nhảy lên, cơ thể mềm mại lập tức né được mấy đòn tấn công bằng tơ nhện. "Phập!

Phập!

Phập!" Những sợi tơ nhện rơi xuống đất phát ra những tiếng động lớn, cả mặt đất lập tức bị đâm thủng mấy cái lỗ.

Né được mấy sợi tơ nhện, Nhược Ngưng rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn đao màu nhạt.

Sau đó Nhược Ngưng khẽ quát một tiếng, một luồng khí thế mạnh mẽ lập tức tuôn ra từ cơ thể.

Ngay sau đó, tốc độ của Nhược Ngưng tăng lên gấp mấy lần, giây tiếp theo cô đã xuất hiện sau lưng một con nhện mặt người, một nhát đao chém xuống, đầu của con nhện mặt người đó lập tức bị chặt đứt. "Cái gì!" "Lợi hại quá vậy!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thấy cảnh này không khỏi trợn tròn mắt, hơn nữa họ cảm thấy khí thế trên người Nhược Ngưng lại có phần tương tự với Trương gia! "Vút!

Vút!

Vút!" Những con nhện mặt người khác thấy cảnh này, trở nên càng thêm hung dữ, tần suất tấn công của chúng tăng lên gấp mấy lần, trong nháy mắt đã có mấy chục sợi tơ nhện đâm về phía cơ thể cô, muốn đâm cô thành tổ ong!

Nhược Ngưng hừ lạnh một tiếng, rút từ sau lưng ra một chiếc Kim Cương Tán, sau đó nhanh chóng nhấn cơ quan, chiếc Kim Cương Tán "xoạt" một tiếng bung ra.

Mấy chục sợi tơ nhện đánh vào Kim Cương Tán phát ra một tràng

tiếng "phanh phanh phanh", mấy giây trôi qua, chiếc Kim Cương Tán không hề có một vết xước.

Sau đó Nhược Ngưng nắm bắt thời cơ lũ nhện mặt người phun tơ, tay trái cầm Kim Cương Tán nhảy lên, xoay người trên không trung lao về phía trước, tơ nhện lúc này như đậu hũ đập vào tường, lần lượt vỡ nát. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Sau khi tiếp cận lũ nhện mặt người này, thanh nhuyễn đao trong tay Nhược Ngưng như thái rau, một đao một con, chẳng mấy chốc, toàn bộ nhện mặt người trong hang động đều biến thành mảnh vụn.

Giải quyết xong mọi chuyện, Nhược Ngưng lấy ra một chiếc khăn lụa, lau sạch vết máu trên đao rồi cất lại vào hông.

Trong suốt quá trình, vẻ mặt Nhược Ngưng vô cùng bình tĩnh, sau đó cô đi đến trước mặt Trương Dạ Ninh, cười nói: "Anh Ninh, đi thôi!" Một bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều ngây người!

Lợi hại quá vậy!

Con nhện lớn như vậy dưới đao của cô cứ như thái rau, quá dễ dàng rồi?

Đây chính là em gái của Trương gia sao?

Quả nhiên lợi hại.

Trương gia này đúng là yêu nghiệt, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vừa kinh ngạc vừa có chút tự ti.

Trương gia mạnh như vậy thì thôi đi, cô em gái trông chưa đến hai mươi tuổi của anh ta cũng mạnh đến thế, khiến hai người họ giống như hai cô gái yếu đuối, chỉ có thể được bảo vệ, thật là xấu hổ!

Giải quyết xong đám nhện mặt người, mọi người tiếp tục đi về

phía trước.

Đi được khoảng năm phút, Bàn Tử phát hiện một xác khô ở một góc khuất.

Bàn Tử lên tiếng: "Trương gia, Lão Hồ, mau đến xem, đây chắc là thi thể của tiền bối Kim Toán Tử rồi phải không?" Trương Dạ Ninh đi tới, nhìn thoáng qua thi thể trên đất, gật đầu.

Thấy Trương gia gật đầu, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lạy trước xác khô này, sau đó lấy ra một cái túi lớn đựng thi thể của tiền bối Kim Toán Bàn vào.

Trong lúc đựng thi thể, từ trên xác khô rơi ra một cái túi gấm, bên trong nặng trịch.

Bàn Tử mở cái túi này ra, rồi đổ những thứ bên trong ra đất.

Mọi người cúi xuống nhìn, không ngờ lại là hai tấm Mạc Kim Phù và một viên châu màu sẫm.

Bàn Tử cầm một tấm Mạc Kim Phù lên, rồi giật tấm Mạc Kim Phù trên cổ mình ra so sánh. "Lão Hồ, mau nhìn xem, sao tấm Mạc Kim Phù này lại không giống của chúng ta vậy?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất lấy Mạc Kim Phù từ tay Bàn Tử, cẩn thận so sánh, phát hiện quả thực không giống.

Mấy tấm Mạc Kim Phù họ phát hiện này, tay nghề tinh xảo hơn nhiều, đầu trước sắc bén, đầu sau hình nón, bên trên nạm chỉ vàng, cầm trong tay còn có cảm giác lành lạnh.

So với tấm trong tay anh, quả thực một trời một vực.

Hồ Bát Nhất cũng có chút hiểu biết về đồ cổ, lập tức phán định tấm họ đang cầm chỉ là đồ giả mà thôi.

Sau đó, Hồ Bát Nhất đi đến trước mặt Đại Kim Nha, đặt hai tấm

Mạc Kim Phù trước mặt gã, chất vấn: "Đại Kim Nha, tôi nghĩ cậu không thể không nhận ra đâu nhỉ?

Nói đi, tại sao lại đưa cho anh em chúng tôi tấm Mạc Kim Phù giả?" Đại Kim Nha đối mặt với sự chất vấn của Hồ Bát Nhất, vẻ mặt xấu hổ, gã không ngờ lại bị phát hiện nhanh như vậy. "Cái gì?" "Lão Hồ, cậu nói tấm Mạc Kim Phù mà Đại Kim Nha đưa cho chúng ta là giả à?" Bàn Tử nói với vẻ không thể tin được, sau đó gã nhìn về phía Đại Kim Nha, phát hiện tên nhóc này lại có vẻ mặt chột dạ, lập tức nổi giận.

Gã bước hai ba bước tới, túm lấy cổ áo Đại Kim Nha, giận dữ hỏi: "Đại Kim Nha, bọn tôi coi cậu là anh em mà cậu lại đối xử với chúng tôi như thế à?

Tôi đã nói tại sao mỗi lần chúng ta mở quan tài đều gặp trá thi, thì ra thứ cậu đưa là hàng giả!" Nói đến đây, Bàn Tử trực tiếp ném tấm Mạc Kim Phù giả xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Đại Kim Nha lúc này cũng mặt mày khổ sở, gã nói: "Hai vị gia à, thật không phải tôi lừa các vị, mà là Mạc Kim Phù này thực sự rất hiếm!

Mạc Kim Phù ban đầu có chín tấm, đến thời nhà Minh bị hủy đi sáu tấm, hiện nay trên đời chỉ còn ba tấm lưu truyền.

Các vị nói xem, tôi chỉ là một kẻ buôn bán đồ cổ quèn, lấy đâu ra báu vật như vậy cho các vị?

Nếu các vị không tin, có thể hỏi Trương gia?" Nói xong, Đại Kim Nha nhìn Trương Dạ Ninh với vẻ mặt vô tội, lúc này người có thể nói giúp gã chỉ có Trương gia. "Trương gia, Đại Kim Nha nói có đúng không?

Tên nhóc này có phải đang lừa chúng ta không?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Gã nói không sai, Mạc Kim Phù hiện nay chỉ còn lại ba tấm, một tấm trong tay Shirley Dương, hai tấm còn lại thì ở trong tay Kim Toán Bàn." Đại Kim Nha nghe Trương gia lên tiếng, liền vội vàng nói với hai người: "Các vị nghe thấy chưa?

Tôi nói đúng không?

Hai vị gia, chuyện này thật sự không phải lỗi của tôi!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, thôi bỏ đi, chuyện này thực ra cũng không liên quan nhiều đến Đại Kim Nha, chúng ta xuống mộ đều là vì mục đích của riêng mình!" Bàn Tử hừ một tiếng, tuy có chút không tình nguyện nhưng vẫn buông Đại Kim Nha ra.

Đại Kim Nha chắp tay với Hồ Bát Nhất: "Đa tạ Hồ gia!" Sau đó gã lại chắp tay với Trương Dạ Ninh, nhưng Trương Dạ Ninh không để ý đến gã nữa.

Anh đang nhìn chằm chằm vào viên châu màu sẫm kia.

Sau đó anh cầm viên châu lên tay, ngay lập tức tiếng thông báo của hệ thống vang lên. "Nhận được Minh Quang Châu!" "Minh Quang Châu: Có thể giúp một Âm binh đột phá giới hạn, tăng lên một cấp, đồng thời nâng cấp Quỷ Tỳ một lần." Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Anh không ngờ viên châu này lại lợi hại như vậy, lại có thể trực tiếp nâng cấp một Âm binh, hơn nữa còn có thể nâng cấp Quỷ Tỳ!

Anh hiện đang sở hữu một Quỷ Chủ, nếu sử dụng Minh Quang Châu này, Quỷ Chủ có thể trực tiếp thăng cấp thành Quỷ Vương.

Phải biết rằng một Quỷ Vương là một tướng lĩnh có thể vung tay triệu hồi 5000 Âm binh, thử tưởng tượng xem, sau này xuống mộ, nếu mang theo 5000 Âm binh, còn phải lo lắng gì nữa?

Chương 70

Hơn nữa thực lực của Quỷ Vương còn hơn thế nữa, bản thân nó cũng vô cùng lợi hại, vung tay liền có thể tiêu diệt đối thủ dưới Ngự Khí Cảnh.

Thật không ngờ, báu vật như vậy lại rơi vào tay Kim Toán Bàn.

Nhưng Kim Toán Bàn lại không biết rằng Minh Quang Châu là thần vật của Âm binh, cho dù có được, không có đủ thực lực thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Lão ta hẳn là đã bị Minh Quang Châu hút hết linh khí mà chết, chỉ có thể nói Kim Toán Bàn quá nóng vội, muốn một bước lên trời!

Thật đáng tiếc!

Sau đó Trương Dạ Ninh cũng không chút do dự, trực tiếp chọn sử dụng Minh Quang Châu! "Đinh, mục tiêu lựa chọn thành công, Quỷ Chủ đã thành công thăng cấp thành Quỷ Vương!" "Đinh, Quỷ Tỳ nâng cấp thành công, cấp độ thu phục hiện tại là Quỷ Vương, giới hạn là 10000 điểm." Thấy tiếng thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng, đây thật sự là thu hoạch bất ngờ.

Sau khi sử dụng Minh Quang Châu, Trương Dạ Ninh liền tiếp tục đi vào trong.

Đối với anh, chuyến đi này ngoài Thánh Tuyền Thạch cần thiết để thăng cấp Vĩnh Sinh Cảnh ra, chính là lấy được thân đao của Đại Việt Long Tước.

Đại Việt Long Tước là thần khí, nếu có thể sở hữu hoàn chỉnh thanh đao này, vậy sau này anh sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề vũ khí nữa.

Tiếp tục đi dọc theo hang động vào bên trong, rất nhanh họ đã đến một hành lang.

Đi qua hành lang, mọi người đến trước một bậc thang đá màu sẫm.

Hai bên bậc thang là vách đá sâu không thấy đáy, phía trên là một tảng đá khổng lồ, giữa tảng đá có một cánh cửa đôi màu sẫm, hai bên cửa đặt hai bức tượng đá.

Hai bức tượng này mặc áo giáp tinh xảo, tay cầm trường mâu, một đôi mắt uy nghiêm nhìn thẳng về phía trước.

Đại Kim Nha nhìn cánh cửa đang phát ra ánh sáng xanh lam, sợ hãi nói: "Đây là nơi nào vậy?

Sao trông âm u thế?" Hồ Bát Nhất nhìn hai bức tượng đá phía trước, nói: "Trương tiên sinh trước đó đã nói, nơi này vốn là một ngôi mộ Tây Chu, và hai bức tượng đá trước mặt chúng ta chính là phong cách của Tây Chu, xem ra chúng ta đã đến lăng mộ của Chu Văn Vương rồi!" "Điều này có chút không hợp lý, nơi này là mộ Tây Chu, vậy tại sao kiến trúc sư thời Đường lại chọn xây mộ ở đây?

Chính cái gọi là một núi không thể có hai hổ, chuyện này cũng kỳ lạ quá?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu lên đỉnh đầu, phát hiện có một số nơi có dấu vết sụp đổ rõ ràng.

Bèn nói: "Ngôi mộ Tây Chu này có thể được xây ở phía trên, kiến trúc sư thời Đường có lẽ ban đầu không phát hiện ra ở đây có mộ Tây Chu!" Trương Dạ Ninh không để ý đến cuộc đối thoại của mấy người họ, mà nhìn về phía cánh cửa đá đang phát ra ánh sáng xanh lam.

Anh biết nơi này hẳn là U Linh Trủng được miêu tả trong nguyên tác, chỉ là hình dạng U Linh Trủng anh thấy bây giờ có chút thay đổi

mà thôi.

Thực chất bản chất vẫn giống nhau.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp bước lên bậc thang màu sẫm.

Những người khác thấy Trương gia đã đi, tự nhiên cũng vội vàng đi theo.

Phía sau cánh cửa lớn trước mặt họ chính là quan quách của Tây Bá Chu Văn Vương, báu vật bên trong chắc chắn cũng không ít.

Vì vậy mọi người cũng rất phấn khích.

Nhưng đúng lúc họ đến trước cánh cửa lớn, Trương Dạ Ninh lại đột nhiên dừng lại.

Bàn Tử nghi hoặc nhìn cánh cửa lớn phía trước, hỏi: "Trương gia, sao vậy?" Đối với Trương gia, gã vô cùng khâm phục và tin tưởng, mọi người cũng sớm đã coi anh là trụ cột của đội, bây giờ anh đột nhiên dừng lại, những người còn lại tự nhiên không dám tiến lên.

Trương Dạ Ninh chỉ vào vũ khí trên bức tượng đá, mọi người nhìn theo, họ phát hiện trường mâu trên bức tượng lại mới tinh, không có một chút dấu vết của năm tháng, giống như có người định kỳ bảo dưỡng vậy. "Cái, cái này là sao?" Bàn Tử sợ hãi lùi lại mấy bước.

Trương Dạ Ninh không nói gì, mà bước một bước về phía trước. "Keng!" Giây tiếp theo, hai bức tượng đá như sống lại, vũ khí trong tay đâm thẳng ra giữa, chặn đứng cánh cửa. "Trời ạ!" "Tình huống gì thế này!" Mọi người kinh hãi kêu lên, họ không ngờ hai bức tượng đá này lại đột nhiên cử động.

Lúc này, Trương Dạ Ninh lấy Quỷ Tỳ ra, khẽ quát một tiếng: "Mở cửa!" Tiếp theo, một chuyện kinh người đã xảy ra, mọi người thấy hai bức tượng đá vốn đang giơ trường mâu cản đường lúc này lại thần kỳ thu về.

Sau đó chúng quay về phía cánh cửa sau lưng, cánh cửa cứ thế được mở ra!

Trong suốt quá trình, hai bức tượng đá vô cùng ngoan ngoãn, giống như Trương gia là quân vương của chúng vậy.

Đây là thủ đoạn gì?

Bàn Tử và những người khác tuy biết Trương Dạ Ninh có Quỷ Tỳ có thể hấp thu Âm binh, nhưng bây giờ anh đâu có làm vậy, tại sao hai bức tượng đá này lại ngoan ngoãn nghe lời anh?

Trương Dạ Ninh thấy cửa đá đã mở, bèn nói: "Vào đi!" Rồi bình tĩnh bước vào trong.

Nhược Ngưng theo sát phía sau.

Còn Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha thì nhìn nhau, trong lòng vô cùng chấn động.

Mãi một lúc sau, Bàn Tử mới từ từ lên tiếng: "Lão Hồ, chúng ta cũng vào đi, Trương gia vào trong được một lúc rồi!" ...

Cùng lúc đó, Trương Dạ Ninh đã vào trong đại điện.

Chính xác hơn nên gọi là lăng tẩm của Chu Văn Vương, nơi này không lớn lắm, còn nhỏ hơn cả Minh Điện thời Đường trước đó.

Nhưng bên trong lại rất xa hoa, trên mặt đất bày đầy các loại châu báu.

Ở vị trí trung tâm mộ thất đặt một chiếc quan quách đá, bức tường phía sau quan quách cắm một thanh đao màu đỏ máu.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên. "Phát hiện thân đao Đại Việt Long Tước, mời Túc chủ lưu ý!" Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, vừa vào mộ thất anh đã cảm nhận được sự phi thường của thân đao này, không ngờ đây chính là thân đao anh cần tìm.

Thế là Trương Dạ Ninh đi thẳng lên phía trước, ra tay rút thẳng thân đao màu đỏ máu xuống. "Nhận được thân đao Đại Việt Long Tước!" "Mẹ kiếp!

Chu Văn Vương này giàu thật đấy, nhiều châu báu như vậy mà vứt bừa trên đất!" Lúc này, Bàn Tử và những người khác cũng đã đi vào, Bàn Tử thấy đầy đất châu báu, cả người vui ra mặt.

Sau đó gã lại thấy quan quách trước mặt Trương gia, bèn hỏi: "Trương gia, đây là quan quách của Chu Văn Vương à?" Trương Dạ Ninh gật đầu, gian mộ thất này không có hậu điện, nếu không nhầm thì người trong quan quách tám phần là Chu Văn Vương rồi.

Đại Kim Nha lúc này cũng kích động nói: "Trên chiếc quan tài đá này khắc đầy các loại phù văn, những phù văn này đều được khắc bằng một loại chất liệu đặc biệt.

Loại chất liệu này tuy tôi không nhận ra cụ thể là gì, nhưng có một điều có thể khẳng định là những chất liệu này chỉ có người địa vị cực cao mới có tư cách dùng!

Báu vật bên trong e là vô giá!" Sau khi xác nhận đây là quan quách của Chu Văn Vương, tất cả mọi người đều phấn chấn.

Đặc biệt là Bàn Tử, gã nghe Đại Kim Nha nói bên trong có báu vật vô giá, đâu còn quan tâm đến đống châu báu trên đất, trực tiếp đến gần quan quách.

Sau đó hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương gia, chúng ta có mở quan tài không?" Trương Dạ Ninh nói: "Mở đi, đã đến đây rồi, có lý nào lại không mở?" Vương Bàn Tử nghe vậy, cười càng tươi hơn, vội vàng lấy nến ra, đi đến góc đông nam của mộ thất thắp lên. "Vẫn là Trương gia hiểu tôi, chuyện nhỏ như mở quan tài cứ giao cho tôi và Lão Hồ, chút việc này chúng tôi vẫn có thể giúp được!" Sau đó, Bàn Tử kéo Lão Hồ đến trước quan quách, lấy dụng cụ ra cắm thẳng vào khe hở

của quan tài, chuẩn bị mở nắp.

Hồ Bát Nhất nói: "Đại Kim Nha, chú ý ngọn nến, nếu nến tắt thì báo cho tôi ngay!" Đại Kim Nha nói: "Yên tâm đi, Hồ gia, ngọn nến đang cháy rất vượng!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất cũng yên tâm hơn nhiều, nếu ngọn nến này mà tắt, thì không thể mở quan tài được nữa.

Chương 71

"Đúng rồi, Lão Hồ, chúng ta đeo tấm Mạc Kim Phù này vào, lỡ như có trá thi, biết đâu còn có thể bảo vệ mạng sống của chúng ta!" Nói rồi, Bàn Tử liền đeo tấm Mạc Kim Phù vừa nhận được lên người. "Lần này Bàn gia tôi không tin, có Mạc Kim Phù thật rồi, tôi còn có thể gặp trá thi!" Bàn Tử lẩm bẩm một tiếng, có tấm Mạc Kim Phù này, gã cảm thấy tự tin hơn nhiều.

Sau đó Bàn Tử và Lão Hồ ra hiệu cho nhau, rồi mạnh mẽ nhấc lên, quan quách lập tức phát ra một tiếng "két", một luồng âm khí từ bên trong tức thì bùng ra.

Ngọn nến ở góc đông nam lập tức bị luồng âm phong này thổi tắt, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất sợ đến mức mặt mày trắng bệch, "bịch bịch" hai tiếng, cả hai cùng ngã ngửa ra sau.

Đại Kim Nha kinh hãi nói: "Xong rồi, nến tắt rồi!" Lần này, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều hoảng hồn, Bàn Tử nói: "Trương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nến tắt rồi, Chu Văn Vương này e là sắp trá thi rồi!" Trương Dạ Ninh nhìn thoáng qua quan quách, nói: "Trá thi là chuyện bình thường.

Các người lùi lại, đừng đến gần quan tài!" Nghe câu này, mọi người không khỏi ngẩn ra, lời này của Trương gia là có ý gì?

Chẳng lẽ anh đã biết trước sẽ có trá thi?

Trương Dạ Ninh không giải thích nhiều, theo anh thấy, anh và chủ nhân trong quan tài này ắt sẽ có một trận chiến!

Thân đao Đại Việt Long Tước và Chu Văn Vương này tám phần là có liên quan đến nhau! "Cạch cạch cạch..." Giây tiếp theo, quan quách

bắt đầu rung chuyển dữ dội, một luồng âm khí bàng bạc từ trong quan quách tỏa ra, chỉ trong chốc lát, cả mộ thất đã tràn ngập âm khí nồng nặc.

Nhiệt độ trong mộ thất lập tức giảm xuống hơn mười độ.

Ầm!

Sau đó, chiếc quan quách phát ra một tiếng nổ lớn, nắp quan tài bay thẳng lên trời, một người đàn ông trung niên mặc cẩm y hoa phục từ bên trong đứng dậy.

Người đàn ông này toàn thân tỏa ra ánh sáng màu xanh u tối, đầu đội vương miện, bên hông đeo đai ngọc kim ty, mặt lộ vẻ uy nghiêm, đang lạnh lùng nhìn đám người đột nhập vào lăng mộ của mình. "Mẹ kiếp, Chu Văn Vương này thật sự trá thi rồi!" Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên. "Các bác ơi, giờ phải làm sao đây?

Sớm biết thế này tôi đã không tò mò trong ngôi mộ cổ này có cái gì rồi, phen này đến cái mạng nhỏ cũng phải bỏ lại!" Đại Kim Nha mặt mày hoảng sợ nói.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất lúc này cũng vô cùng khó coi, nhưng anh ta không hề lùi bước, vội vàng lấy từ trong túi ra một cái hắc lư đề tử rồi xông tới, mạnh mẽ nhét thẳng vào miệng Chu Văn Vương.

Thế nhưng, trạng thái hiện tại của Chu Văn Vương không thuộc phạm trù cương thi, vì vậy hắc lư đề tử không có tác dụng gì với hắn!

Giây tiếp theo, Chu Văn Vương phất tay áo, đánh bay Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ!" Vương Bàn Tử hét lớn, vội vàng chạy tới đỡ lão Hồ. "Các ngươi là ai!

Dám làm phiền bổn vương an nghỉ?" Một giọng nói lạnh lùng từ miệng Chu Văn Vương truyền ra, âm thanh u ám uy nghiêm, khiến người ta không khỏi tê cả da đầu!

Nghe câu nói này, Trương Dạ Ninh ánh mắt lóe lên.

Không ngờ Chu Văn Vương này lại là một Quỷ Vương!

Đây là một thứ tốt đấy!

Kể từ sau vụ thuyền quỷ lần trước, anh chưa từng gặp lại âm binh cấp cao, bây giờ lại gặp thẳng một Quỷ Vương.

Nếu có thể thu phục được Quỷ Vương này, vậy thì anh sẽ có hai Quỷ Vương.

Nhược Ngưng nói: "Ninh ca, bây giờ phải làm sao?" Lúc nói câu này, Nhược Ngưng không kìm được mà nép sát vào Trương Dạ Ninh, rõ ràng cô cũng có chút sợ hãi Chu Văn Vương này. "Yên tâm đi, chỉ là một Chu Văn Vương mà thôi!" Trương Dạ Ninh cười xoa đầu Nhược Ngưng, được anh xoa đầu, cả người cô liền bình tĩnh lại. "Hỗn xược!

Dám coi thường bổn vương!" Chu Văn Vương dường như nghe hiểu lời Trương Dạ Ninh, lập tức nổi giận đùng đùng, con người này lại dám không coi hắn ra gì!

Sau đó hắn phất tay áo, một luồng âm phong mạnh mẽ lập tức ập tới.

Trương Dạ Ninh phản ứng rất nhanh, lập tức rút Phù Ảnh ra, vung một đường kiếm ý, trực tiếp đánh tan luồng âm phong đó. "Loài người nhỏ bé!

Dám chống lại bổn vương!" Chu Văn Vương thấy đòn tấn công của mình bị Trương Dạ Ninh hóa giải, càng thêm tức giận, sau đó hắn vung hai tay, từ sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện một đám lớn âm binh, dày đặc như kiến, bao vây lấy mọi người.

Những âm binh này đều cầm trường mâu, vô cảm nhìn chằm chằm bọn họ.

Thấy đám âm binh đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều sợ hãi co cụm lại vào giữa, Đại Kim Nha thì hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, nếu không phải Bàn Tử và lão Hồ kéo lùi lại, e rằng giờ này đã chết dưới tay âm binh.

Những người còn lại tuy cũng sợ hãi, nhưng dù sao đây cũng không phải lần đầu họ thấy âm binh, nên không đến nỗi khoa trương như Đại Kim Nha. "Giết hết bọn chúng!" Chu Văn Vương lạnh lùng ra lệnh, đám âm binh lập tức nhận lệnh, tăng tốc bước chân, cầm trường mâu xông tới. "Trương gia!" Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Dạ Ninh, trong mắt họ, chỉ có Trương gia ra tay mới có thể đối phó được với nhiều âm binh như vậy!

Trương Dạ Ninh nhìn đám âm binh, ánh mắt lạnh đi, rồi trực tiếp triệu hồi Quỷ Vương từ trong Quỷ Tỳ ra. "Ầm!" Giây tiếp theo, trước mặt Trương Dạ Ninh xuất hiện một Quỷ Vương, Quỷ Vương này cũng mặc cẩm y hoa lệ, đầu đội vương miện. "Trời ạ, sao lại thêm một tên nữa!" Bàn Tử kinh hô, một Chu Văn Vương đã đủ cho hắn mệt rồi, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một tồn tại không thua kém gì Chu Văn Vương.

Đại Kim Nha nào đã thấy cảnh tượng này bao giờ, sợ đến mức ngất xỉu tại chỗ. "Lui!" Giây tiếp theo, Quỷ Vương trước mặt họ quát khẽ về phía sau một tiếng, trong nháy mắt, những âm binh đang bao vây họ toàn bộ lui về, sau đó biến mất trong mộ thất.

Sau đó, Quỷ Vương cung kính chắp tay với Trương Dạ Ninh, nói: "Bái kiến Chúa công!" Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu.

Cảnh này khiến mọi người chết lặng!

Chuyện quái gì đây?

Mặc dù họ biết Trương gia có Quỷ Tỳ có thể điều khiển âm binh, nhưng họ không bao giờ ngờ rằng anh lại sở hữu một âm binh có cấp

bậc ngang với Chu Văn Vương!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này, Nhược Ngưng lên tiếng: "Đây là Quỷ Vương!" Nghe câu nói của Nhược Ngưng, Hồ Bát Nhất và những người khác càng thêm kinh ngạc, không ngờ âm binh này lại là một Quỷ Vương!

Điều này đã đảo lộn nhận thức của họ, Quỷ Vương là tồn tại như thế nào chứ?

Đó là tồn tại cao hơn âm binh đến hai cấp bậc, nếu không có Trương gia ra tay, e rằng họ không chống đỡ nổi nửa khắc!

Bây giờ đối mặt với Quỷ Vương này, họ càng chỉ có thể ngước nhìn, nhưng may mắn là, Quỷ Vương này nghe lệnh Trương gia, nếu không họ chỉ có thể chờ chết.

Cùng lúc đó, vẻ mặt của Chu Văn Vương cũng vô cùng đặc sắc, hắn không hiểu tại sao một kẻ cùng là vua như hắn lại nghe lệnh một con người?

Tại sao lại tôn kẻ đó làm chủ?

Chương 72

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm Quỷ Vương đột nhiên xuất hiện, nói: "Ngươi và ta đều là vương hầu một phương, tại sao ngươi lại nghe lệnh một con người?" Quỷ Vương lạnh lùng đáp: "Câm mồm, dám bất kính với Chúa công!" Sau đó, hắn trực tiếp vung tay về phía Chu Văn Vương, một luồng âm khí ập tới.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy cảnh này không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Quỷ Vương dưới trướng Trương gia này cũng quá quyết đoán và bá khí rồi?

Không hề có dấu hiệu báo trước mà đã ra tay, hơn nữa trông còn mạnh mẽ hơn Chu Văn Vương vài phần.

Có Quỷ Vương này ở đây, họ còn phải sợ gì nữa?

Chẳng trách Trương gia từ đầu đến cuối đều bình tĩnh như vậy, hóa ra đã sớm có chuẩn bị!

Chu Văn Vương phản ứng cũng rất nhanh, trực tiếp né được đòn tấn công đó, sau đó hắn nhìn Quỷ Vương trước mặt, nói: "Dù ngươi cũng là Quỷ Vương thì sao?

Bổn vương đã tu luyện mấy ngàn năm, tuy khí thế của ngươi không tệ, nhưng chắc mới tấn thăng Quỷ Vương không lâu phải không?

Một kẻ vừa mới bước vào cảnh giới Quỷ Vương mà đòi đối phó ta, e là chưa đủ tư cách!" Nói xong, Chu Văn Vương quát khẽ một tiếng, những phù văn xung quanh quan quách đột nhiên phát ra ánh sáng u tối kỳ dị, tức thì âm khí ngút trời bốc lên.

Chu Văn Vương vung tay phải, luồng âm khí ngút trời này lập tức ngưng tụ thành một thanh trường đao, quan sát kỹ, thanh trường đao này lại giống hệt như Đại Việt Long Tước.

Rất rõ ràng, đây là Chu Văn Vương dựa theo thân đao Đại Việt Long Tước, dùng âm khí chế tạo ra một thanh y hệt. "Ầm!" Giây tiếp theo, Chu Văn Vương cầm thanh trường đao u tối trong tay, rồi vung về phía Quỷ Vương, trong khoảnh khắc một con rồng dài u tối xuất hiện từ hư không, với khí thế dời non lấp biển ập về phía mọi người.

Nhìn thấy thanh trường đao u tối này, Trương Dạ Ninh khẽ nhíu mày.

Chẳng trách thân đao Đại Việt Long Tước lại cắm trên bức tường phía sau quan quách của Chu Văn Vương, hóa ra là hắn lợi dụng khí tức tỏa ra từ thân đao để chế tạo thần binh.

Sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp thu Quỷ Vương lại, rồi tự mình xông lên.

Mặc dù thanh Đại Việt Long Tước trên tay Chu Văn Vương chỉ là hàng nhái, nhưng uy lực của nó cũng không hề tầm thường, Quỷ Vương trong tay anh chắc chắn không phải là đối thủ.

Sau đó Trương Dạ Ninh vung ra mấy đạo kiếm ý, chặn đứng đòn tấn công của Chu Văn Vương.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh lóe lên một cái, xuất hiện ngay trước mặt Chu Văn Vương, rồi một luồng sáng trắng xuất hiện, đánh thẳng vào người hắn. "Vù vù vù!" Kiếm ý kinh khủng nổ tung trên người Chu Văn Vương, phát ra một trận âm thanh trầm thấp, cả mộ thất tức thì rung chuyển.

Đường kiếm ý này Trương Dạ Ninh đã dùng ít nhất bảy phần sức lực, uy lực của nó mạnh hơn bất kỳ lần nào trước đó.

Kiếm ý cuồng bạo như những lưỡi dao gió đục thủng mấy lỗ trên cơ thể u tối của Chu Văn Vương! "Sao có thể?" "Đòn tấn công của con người sao có thể có hiệu quả với ta?" Chu Văn Vương mặt đầy kinh ngạc, phải biết rằng hắn bây giờ là thân thể Quỷ Vương, loài người nhỏ bé sao có thể làm hắn bị thương?

Trương Dạ Ninh lạnh lùng nói: "Không có gì là không thể!" Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh lại vung thêm mấy đạo kiếm ý về phía hắn, Quỷ Vương giận dữ gầm lên, cầm thanh trường đao u tối trực tiếp đỡ lấy.

Nhưng dù vậy, Chu Văn Vương vẫn bị thương không nhẹ.

Giây tiếp theo, hắn có chút hoảng sợ nói: "Vũ khí của ngươi là gì, tại sao linh binh của ta không đỡ được?" Trương Dạ Ninh đáp: "Linh kiếm!" Nghe vậy, Chu Văn Vương mặt đầy vẻ không tin, tại sao cùng là linh binh, linh binh của người này lại mạnh hơn của hắn nhiều như vậy?

Trương Dạ Ninh tiếp tục nói: "Cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất, chủ động thần phục ta!

Thứ hai, chết!" Chu Văn Vương nghe những lời ngạo mạn của con người này thì sững sờ, hắn dù gì cũng là một vương hầu một phương, bắt hắn chịu dưới trướng người khác?

Đơn giản là sỉ nhục, hắn lập tức nói: "Con người, tuy ngươi may mắn có được linh binh, nhưng thì sao chứ?

Ngươi không nghĩ rằng như vậy là đối phó được bổn vương chứ?

Bổn vương chinh chiến nhiều năm, sao có thể chỉ có một món linh binh nhỏ bé?

Thanh trường đao trong tay ta, chẳng qua chỉ là sản phẩm thử nghiệm của ta mà thôi!

Bây giờ, để ngươi xem, thế nào mới là vũ khí thật sự!

Chết dưới thanh vũ khí huyền thoại Đại Việt Long Tước, cũng coi như là vinh hạnh của ngươi!" Nói xong, Chu Văn Vương trực tiếp lóe mình đến bức tường phía sau, chuẩn bị rút thân đao Đại Việt Long Tước ra.

Nhưng giây tiếp theo, hắn lại sững sờ, hắn tức giận nói: "Đao của bổn vương đâu?" Trương Dạ Ninh thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu, anh vốn tưởng Chu Văn Vương này vì anh rút thanh đao trên tường ra mới bị động thi, nhưng xem ra, là anh đã lo xa rồi.

Chu Văn Vương còn ngu hơn anh tưởng!

Bây giờ anh bỗng không muốn Quỷ Vương này nữa.

Sau đó Trương Dạ Ninh nói: "Đừng tìm nữa, đao của ngươi ở chỗ ta!

Nếu ngươi thích thanh đao này như vậy, ta sẽ dùng nó để tiễn ngươi một đoạn!" Nói xong, Trương Dạ Ninh lấy Đại Việt Long Tước ra, rồi lóe mình xông tới.

Mặc dù chỉ có bản thể, không có đao linh, nhưng cũng không phải là thứ linh binh có thể chống đỡ được. "Xoẹt!" Giây tiếp theo, một luồng ánh sáng màu đỏ máu xuất hiện trên người Chu Văn Vương, trúng một chiêu này, cả cơ thể hắn liền trở nên ảm đạm, như sắp tan biến. "Đừng qua đây!" "Dừng tay!" "Bổn vương chọn thần phục!" Chu Văn Vương hoảng sợ nhìn Trương Dạ Ninh đang đi về phía mình, lúc này đâu còn vẻ cao cao tại thượng như ban nãy?

Trong lòng chỉ còn lại sự sợ hãi.

Hắn có thể cảm nhận được con người này thật sự có thể giết được hắn!

Hắn không muốn chết!

Hắn đã tốn mấy nghìn năm tu luyện ở nơi này, khó khăn lắm mới tu thành thân thể Quỷ Vương, sao có thể chết như vậy?

Hắn còn nghĩ một ngày nào đó có thể tu luyện thành Quỷ Đế để tái tạo lại cơ thể, chết như thế này hắn sao cam lòng?

Hắn sợ rồi!

Còn Hồ Bát Nhất và những người khác thấy cảnh này, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài.

Ngầu, đây mới thật sự là ngầu!

Chu Văn Vương ban nãy còn cao cao tại thượng, bây giờ lại cầu xin Trương gia tha mạng, thật quá nghịch thiên!

Trương Dạ Ninh lạnh lùng nhìn Chu Văn Vương, nói: "Ta nhớ ta đã cho ngươi cơ hội rồi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền lóe mình đến trước mặt Chu Văn Vương, chuẩn bị một đao kết liễu hắn. "Đừng giết ta, ta sai rồi!

Ta còn biết rất nhiều chuyện, ngươi muốn hỏi gì ta cũng nói cho ngươi!" Chu Văn Vương thấy bộ dạng của Trương Dạ Ninh, liền quỳ sụp xuống.

Nghe câu nói này, Trương Dạ Ninh dừng lại, anh cũng muốn nghe xem Chu Văn Vương này còn có gì muốn nói.

Chu Văn Vương thấy Trương Dạ Ninh dừng lại, cũng thở phào một hơi nói: "Chỗ cất giấu Đại Việt Long Tước, có một thánh địa tu luyện, linh khí bên trong đậm đặc hơn bên ngoài gấp trăm lần.

Ta sở dĩ chọn nơi này làm lăng mộ cũng là vì lý do này!" Mọi người bừng tỉnh.

Trương Dạ Ninh trong lòng cũng rung động, đây quả là một nơi tốt.

Nhưng anh có hệ thống, thánh địa tu luyện này đối với anh thực ra có cũng được, không có cũng không sao.

Chương 73

Nhưng đối với người khác, lại là một bảo địa, vừa hay có thể để người Trương gia và đám Hồ Bát Nhất vào đó tu luyện. "Thế nào?

Bí mật lớn nhất của ta đều đã nói cho ngươi, có thể tha cho ta được chưa?" Chu Văn Vương thấy Trương Dạ Ninh mãi không trả lời, tưởng anh định tha cho mình, liền vội vàng hỏi. "Xoẹt!" Chu Văn Vương vừa dứt lời, một luồng ánh sáng màu đỏ máu xuất hiện trên cổ hắn.

Chu Văn Vương lập tức trợn tròn mắt, ánh mắt tràn đầy hận thù, rồi cả cơ thể trực tiếp hóa thành tro bụi.

Đến đây, Chu Văn Vương tồn tại dưới hình thái này mấy nghìn năm đã chết dưới tay Trương Dạ Ninh.

Thấy Chu Văn Vương chết, Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng: "Ta có nói sẽ tha cho ngươi đâu!" Anh chưa bao giờ nói rằng Chu Văn Vương kể hết bí mật thì sẽ tha cho hắn, đó chẳng qua chỉ là hắn tự mình đa tình mà thôi.

Nói ra thì thanh Đại Việt Long Tước này thật sự lợi hại, bây giờ chỉ là thân đao, vậy mà đã có thể chém chết Chu Văn Vương thân là Quỷ Vương!

Nếu có được đao linh thì chẳng phải sẽ nghịch thiên sao? "Giết chết Quỷ Vương Chu Văn Vương!

Nhận được giới hạn tối đa Quỷ Tỳ 5000 điểm!" Nghe thông báo của hệ thống, trong lòng Trương Dạ Ninh khẽ động, không ngờ giết chết Quỷ Vương này lại được thưởng 5000 điểm giới hạn.

Như vậy Quỷ Tỳ của anh lại có thể thu nạp thêm nhiều âm binh

hơn!

Giải quyết xong Chu Văn Vương, cả khu mộ cũng không còn nguy hiểm gì nữa.

Thế là Trương Dạ Ninh mở bảng hệ thống ra, anh muốn xem ba thuộc tính cơ bản của mình còn thiếu bao nhiêu điểm để đạt đến giới hạn.

Sau đó anh sẽ dùng âm binh âm tướng trong Quỷ Tỳ để cộng điểm, như vậy anh có thể bắt đầu tấn cấp Vĩnh Sinh Cảnh.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 700 (Huyết mạch cộng thêm 3 lần) Phòng ngự: 660 (Huyết mạch cộng thêm 3 lần) Tốc độ: 690 (Huyết mạch cộng thêm 3 lần) Cảnh giới: Trường Sinh Cảnh (Vật phẩm tấn cấp đã đủ.

Giới hạn thuộc tính là 1000) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +3 Thần khí: Quỷ Tỳ Quỷ chủ: 1 Âm tướng: 51 Âm binh: 500 (Giới hạn là 15000 điểm, cấp độ thu phục hiện tại là: Quỷ Vương) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Trệ Không...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, bản đồ lối vào Trùng Cốc Vân Nam...

Điểm thuộc tính của anh về cơ bản đều đã vượt qua 600 điểm, hiện tại tổng cộng còn thiếu khoảng 900 điểm thuộc tính nữa là có thể đạt đến giới hạn.

Nhưng anh không cần phải cố gắng đi kiếm những điểm thuộc tính này, trong Quỷ Tỳ còn có 51 âm tướng và 500 âm binh, vừa hay

có thể chuyển hóa thành điểm thuộc tính.

Như vậy anh có thể trực tiếp tấn cấp Vĩnh Sinh Cảnh.

Sau đó Trương Dạ Ninh cũng không chút do dự, chọn trực tiếp tiêu hao âm binh trong Quỷ Tỳ. "Tiêu hao thành công 500 âm binh, nhận được 500 điểm thuộc tính!" "Tiêu hao thành công 45 âm tướng, nhận được 450 điểm thuộc tính!" "Chuyển hóa thành công 950 điểm thuộc tính, trong đó phân phối 300 điểm thuộc tính công kích, 340 điểm thuộc tính phòng ngự, 310 điểm thuộc tính tốc độ!" "Ting, các chỉ số đã đạt đến giới hạn, có bắt đầu tấn cấp Vĩnh Sinh Cảnh không?" "Bắt đầu!" "Ting!

Lựa chọn thành công, đang tấn cấp!" "Thông báo: Trường Sinh Cảnh tấn cấp Vĩnh Sinh Cảnh, biến hóa tương đối lớn, vì vậy cần thời gian khá dài, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi!" "Còn 6 ngày 23 giờ 59 phút 59 giây nữa sẽ tấn cấp Vĩnh Sinh Cảnh…" Nghe âm thanh hệ thống bắt đầu tấn cấp, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng, một tuần sau anh sẽ có thể thành công tấn cấp Vĩnh Sinh Cảnh.

Sau đó Trương Dạ Ninh thu lại bảng hệ thống, rồi nhìn về phía bức tường sau quan quách của Chu Văn Vương.

Vừa rồi trước khi chết Chu Văn Vương từng nói, phía sau này có một thánh địa tu luyện, vừa hay có thể qua đó xem thử.

Sau đó anh đi đến trước bức tường, quan sát kỹ một chút, phát hiện cái rãnh vừa rút đao ra lại là một cơ quan, rồi Trương Dạ Ninh đưa tay vào, tìm thấy một cái lẫy rồi ấn xuống, giây tiếp theo, cả bức tường phát ra một tiếng động lớn, nứt ra từ giữa, lộ ra một lối đi hẹp dài. "Trương gia, đây chính là thánh địa tu luyện mà Chu Văn Vương nói đúng không, chúng ta mau qua xem!" Bàn Tử lúc này cũng đã hoàn hồn sau cảnh tượng vừa rồi, vội vàng đi tới.

Trương Dạ Ninh gật đầu, ngay khi lối đi xuất hiện anh đã cảm

nhận được một luồng linh khí đậm đặc từ bên trong bay ra, xem ra Chu Văn Vương không lừa anh.

Lối đi không quá dài, mọi người đi khoảng năm phút thì đến cuối đường.

Cuối đường là một cánh cửa đá, đẩy cửa ra, một nơi tựa như tiên cảnh hiện ra trước mắt mọi người.

Núi cao nước chảy, đồng bằng cỏ xanh, quả thực là thánh địa tu luyện.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc thốt lên: "Không ngờ trên đời lại có nơi như thế này, nếu có thể tu hành ở đây, tu vi e là một ngày đi ngàn dặm!" "Lão Hồ, nơi này thật không tệ, tôi cảm thấy cả người nhẹ bẫng!" Bàn Tử nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Nơi này quả thật không tệ, các người có thể ở lại!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp quay người chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Bàn Tử nói: "Trương gia, anh đi ngay sao?" Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu, nói: "Nơi này đối với tôi không có tác dụng gì!" Bàn Tử vừa thấy Trương gia muốn đi, cũng không định ở lại đây nữa, trong mắt hắn bảo vật vẫn quan trọng hơn.

Lúc này những người khác cũng bày tỏ muốn rời khỏi đây trước, nơi này là thánh địa tu luyện không sai, nhưng họ hiện tại còn mang lời nguyền trên người, trước khi lời nguyền được giải trừ, họ không có tâm tư tu luyện.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh cũng không nói gì. "Đúng rồi, Trương tiên sinh, tôi nhớ cô Dương hình như muốn tìm thứ gì đó gọi là Long Cốt Thiên Thư, anh có biết thứ đó ở đâu không?" Hồ Bát Nhất nói.

Trương Dạ Ninh chỉ vào quan quách của Chu Văn Vương, nói: "Thứ đó ở bên trong, cậu có thể tìm thử!" Đối với Trương Dạ Ninh mà nói, Long Cốt Thiên Thư này thực ra không có tác dụng gì, bên trong chỉ ghi lại một số manh mối về Trùng Cốc mà thôi.

Trong nguyên tác, ban đầu mọi người không biết Mục Trần Châu ở Trùng Cốc Vân Nam, nên mới phải tìm Long Cốt Thiên Thư này.

Nhưng bây giờ, Long Cốt Thiên Thư này thực ra có cũng được, không có cũng không sao, dù sao mọi người cũng đã biết manh mối rồi.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất lục lọi trong quan quách một lúc, rồi từ bên trong lấy ra một chiếc hộp màu đen.

Mở ra, mọi người thấy có một miếng mai rùa đặt bên trong, trên đó khắc đầy những văn tự chi chít, những văn tự này vô cùng phức tạp, họ hoàn toàn không nhận ra.

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ một chút, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: "Hình dạng của văn tự này giống như Quỷ Động Văn!" Bàn Tử nói: "Tuy tôi không biết những chữ này, nhưng hình dạng của nó quả thực giống với những chữ ở Tinh Tuyệt Cổ Thành trước đây, hình như là cái gì đó Quỷ Động Văn!" Trương Dạ Ninh nói: "Đừng đoán nữa, đây đúng là Quỷ Động Văn, vào đây lâu rồi, cũng đến lúc phải về thôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền dẫn mọi người rời đi.

Nơi này đối với Trương Dạ Ninh mà nói, đã không còn tác dụng lớn nữa.

Khi trở lại Miếu Xương Cá, đã là giữa trưa ngày hôm sau, lúc này mọi người cũng có chút mệt mỏi.

Hồ Bát Nhất lần lượt giao thi thể của tiền bối Kim Toán Bàn và Long Cốt Thiên Thư cho Trần Ngọc Lâu và Shirley Dương.

Sau đó mọi người trở về nhà khách ở địa phương.

Ngày hôm sau, Shirley Dương dò hỏi được nơi ở của giáo sư Tôn, liền dẫn mọi người đi qua.

Trương Dạ Ninh vốn định rời đi, nhưng anh nghĩ kỹ lại, giáo sư Tôn này anh phải đi gặp một lần, dù sao gã này cũng là hậu nhân của Quan Sơn, đi dò hỏi khẩu khí của hắn cũng không tệ.

Một giờ sau, mọi người đến nơi ở của giáo sư Tôn, gõ cửa phòng ông ta.

Sau khi Shirley Dương giải thích mục đích đến, giáo sư Tôn cũng mời họ vào phòng.

Lão già này khoảng gần 60 tuổi, người gầy gò, da hơi ngăm đen, hói đầu khá nghiêm trọng.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn giáo sư Tôn một cái, quả nhiên không khác mấy so với miêu tả trong nguyên tác, dù sao cũng là hậu nhân của dòng dõi Quan Sơn, tuy có chút già nua, nhưng trong cử chỉ vẫn toát ra khí thế sắc bén, nhìn qua đã biết không đơn giản.

Sau khi giáo sư Tôn mời mọi người ngồi xuống, liền nói: "Cô Dương phải không?

Chuyện của cô tôi cũng đã nghe nói, nhưng sao lần này cô đột nhiên thay đổi vậy?

Không nghiên cứu Long Cốt Thiên Thư nữa à?" Shirley Dương nói: "Thật không dám giấu, chúng tôi đã biết phương pháp giải trừ lời nguyền rồi, Long Cốt Thiên Thư này xin tặng cho ngài!" Trước khi mọi người đến cổ điền huyện, Shirley Dương thực ra đã tìm giáo sư Tôn từ trước, họ thông qua bút ký của cha cô phát hiện ra sự tồn tại của Long Cốt Thiên Thư, sau đó mới đồng ý đến đây. "Tìm được phương pháp giải quyết rồi sao?

Chương 74

Long Cốt Thiên Thư này không phải lão già tôi khoe khoang, trên thế giới này người có thể giải được văn tự trên đó không quá hai bàn tay?

Các người làm sao biết được?" Giáo sư Tôn nói câu này với vẻ rất kiêu ngạo, trong mắt ông ta, đám thanh niên này làm sao có thể hiểu được Quỷ Động Văn!

Phải biết rằng ông ta đã nghiên cứu nó mấy chục năm.

Shirley Dương nói: "Là Trương tiên sinh nói cho chúng tôi biết!" "Cái gì, cậu nhóc trông chưa đến hai mươi này nói cho cô sao?

Nó thì biết cái quái gì!" Giáo sư Tôn nói.

Nhược Ngưng nghe vậy liền nổi nóng: "Lão già này, lúc anh trai tôi uy phong, ông còn chưa ra đời đâu!" Bàn Tử cũng nói: "Trương gia nhà tôi là người ông có thể coi thường sao?

Hơn nữa, Trương gia anh ấy căn bản không cần cái Long Cốt Thiên Thư này, anh ấy chỉ cần suy đoán là có thể tính ra phương pháp giải trừ lời nguyền!" Nghe vậy, giáo sư Tôn liền bật cười, nói: "Cậu nhóc, ban ngày ban mặt, sao lại bắt đầu nói bậy rồi?

Trương huynh đệ đây mới hai mươi tuổi, biết được cái gì?

Hơn nữa, các người không sợ cậu ta lừa các người à?

Các người thử nói xem, phương pháp cậu ta nói là gì?" Đối với Trương Dạ Ninh này, giáo sư Tôn hoàn toàn không coi trọng, trong mắt ông ta một thanh niên hai mươi tuổi làm sao biết được Quỷ Động Văn?

E là chữ Hán còn nhận chưa hết, huống chi là thuật suy đoán.

Trương Dạ Ninh nói: "Không cần họ nói, tôi nói cho ông biết, ông có thể xem kỹ, trên Long Cốt Thiên Thư này viết hẳn là vị trí của Mục Trần Châu, Trùng Cốc Vân Nam!" Giáo sư Tôn không cho là đúng, nói: "Cậu nhóc khá lắm, đến giờ vẫn còn cứng miệng, lão phu sẽ vạch trần lời nói dối của cậu!" Nói xong, giáo sư Tôn lấy ra một chiếc kính lúp, bắt đầu giải đọc tại chỗ.

Khoảng nửa giờ sau, sắc mặt giáo sư Tôn đột nhiên đại biến, ông ta kinh ngạc nhìn Trương Dạ Ninh nói: "Không, không thể nào, cậu mới hai mươi mấy tuổi, sao lại biết được nội dung trên này!

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Trương Dạ Ninh cười nói: "Không có gì là không thể!

Ông không biết tôi là chuyện bình thường, nhưng tôi thì lại biết ông!" Giáo sư Tôn nói: "À à, lão phu trong giới học thuật quả thực rất có danh tiếng, cậu nhóc này biết tên tôi cũng là chuyện bình thường, không biết cậu biết những gì?" Trương Dạ Ninh nói: "Một bài cổ phú của ông rất nổi tiếng, đặc biệt là nửa sau do ông sáng tác, quả thực kinh diễm!" Giáo sư Tôn mặt đầy nghi hoặc, hỏi: "Cổ phú gì?

Tôi nhớ tôi hình như chưa từng làm bài phú nào?" Trương Dạ Ninh nói: "Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ; nương tử bất lai, quần sơn bất khai; thiêu sài khởi oa, chử liễu can phế; tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền; điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi; dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương..." Lời này vừa nói ra, sắc mặt giáo sư Tôn càng thêm khó coi, ông ta kinh hãi nhìn Trương Dạ Ninh nói: "Cậu rốt cuộc là ai?

Cậu, cậu sao lại biết cái này?" Còn Hồ Bát Nhất và những người khác thì mặt mày ngơ ngác, họ hoàn toàn không biết chuỗi cổ phú khó hiểu này rốt cuộc đang nói về cái gì.

Nhưng họ lại nhìn ra được, bài cổ phú này đối với giáo sư Tôn

dường như là một chuyện không nhỏ, nếu không ông ta cũng sẽ không kinh ngạc đến vậy, thậm chí giọng nói còn có chút run rẩy.

Trương Dạ Ninh nói: "Tôi đã có thể nói ra bài cổ phú này, thì tự nhiên cũng biết ý nghĩa bên trong, ông chắc không muốn tôi nói ra chứ?

Tôn, giáo thụ?" Lúc nói câu này, Trương Dạ Ninh cố ý kéo dài chữ Tôn.

Nghe vậy, vẻ mặt giáo sư Tôn cực kỳ khó coi.

Lời Trương Dạ Ninh vừa nói là *chỉ mê phú* của dòng dõi Quan Sơn bọn họ.

Thứ này là chìa khóa để tìm thấy Địa Tiên Thôn và Địa Tiên Mộ!

Theo lý mà nói, ngoài dòng dõi họ Phong của họ ra, không thể nào lưu truyền ra ngoài được.

Nhưng bây giờ một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi lại đặt bài cổ phú này trước mặt ông ta, hơn nữa còn ra vẻ cái gì cũng biết.

Điều này khiến ông ta khó mà đoán ra được thân phận cụ thể của Trương Dạ Ninh.

Nhưng may mắn là, người trước mặt này không trực tiếp vạch trần ông ta, xem ra chuyện này vẫn còn có thể thương lượng.

Sau đó giáo sư Tôn mặt mày khách sáo đưa cho Trương Dạ Ninh một tách trà, nói: "Vị tiểu hữu này, xin mời theo tôi!" Sau đó ông ta mời Trương Dạ Ninh đến mật thất phía sau.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh cũng để mọi người ở lại, xem ra giáo sư Tôn này cũng không ngốc.

Những người ở lại nhìn bóng lưng hai người rời đi, chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Giáo sư Tôn ban nãy còn mặt đầy kiêu ngạo, sao bây giờ lại đối với Trương gia thấp giọng như vậy?

Ngay cả một lời nặng cũng không dám nói!

Nhược Ngưng nói: "Coi như lão già này thức thời, nếu không em đã phá cái nhà này của ông ta rồi!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này trong lòng cũng vô cùng sảng khoái, chuyên gia thì sao chứ?

Trước mặt Trương gia chẳng phải cũng phải cúi đầu sao?

Giáo sư Tôn kéo Trương Dạ Ninh vào mật thất, cẩn thận hỏi: "Cậu còn biết những gì?" Trương Dạ Ninh nói: "Thực ra tôi biết không nhiều, ngoài thân phận của ông và ông muốn làm gì ra thì cũng không có chuyện gì khác!" "Phong Học Vũ!" Giáo sư Tôn mặt mày khó coi, đặc biệt là khi nghe ba chữ cuối cùng, ông ta không ngờ người này lại biết tên của mình.

Một lúc lâu sau, giáo sư Tôn thấp giọng nói: "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Trương Dạ Ninh cười nói: "Cũng không muốn làm gì, chỉ là muốn dòng dõi Quan Sơn của ông xuất sơn mà thôi!" Nghe câu nói này, giáo sư Tôn sững sờ, tự giễu nói: "Tôi nào đâu không muốn tái hiện lại huy hoàng của dòng dõi Quan Sơn?

Nhưng cậu xem bộ dạng của tôi bây giờ?

Còn có thể làm gì?" Giáo sư Tôn tuy vẫn còn một thân võ nghệ, nhưng đó chẳng qua chỉ là hoa hòe hoa sói mà thôi, có lẽ có thể đối phó được vài người thường, nhưng trong mắt những người tu hành thực sự, chẳng qua chỉ là một trò cười.

Cũng vì như vậy, ông ta mới chọn cách ẩn danh.

Trương Dạ Ninh nói: "Tôi có thể giúp ông tiêu diệt Thi Tiên!" "Cái gì?" Nghe câu nói này, giáo sư Tôn mặt đầy kích động, tiêu diệt Thi Tiên là tâm nguyện của ông ta bấy lâu nay, nếu có thể tiêu diệt Thi

Tiên, ông ta cũng coi như không phụ tổ huấn. "Tình trạng hiện tại của ông, tôi cũng có thể giúp ông, nhưng dòng dõi Quan Sơn của ông phải trung thành với tôi!" Trương Dạ Ninh bình tĩnh nói.

Đối với anh mà nói, tuy dòng dõi Quan Sơn chỉ còn lại một mình Phong Học Vũ, nhưng truyền thừa vẫn còn, sau này phát triển tất nhiên cũng là một thế lực, thu về dưới trướng, tự nhiên cũng là một phần trợ lực. "Cậu nói thật sao?

Nếu cậu thật sự làm được, dòng dõi Quan Sơn của tôi trung thành với cậu thì có sao!

Nhưng, cậu làm sao chứng minh mình có năng lực đó?" Giáo sư Tôn tự nhiên không phải kẻ ngốc, tuy thanh niên trước mặt này đã đoán ra thân phận của ông ta, nhưng điều đó không có nghĩa là ông ta sẽ tin lời cậu ta nói.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ khẽ cười, rồi lấy ra chiếc Lục Giác Linh Đang độc quyền của tộc trưởng Trương gia. "Cậu, cậu là…" Giáo sư Tôn kinh ngạc tột độ, Lục Giác Linh Đang này là vật mà chỉ tộc trưởng của Trương gia, một trong hai đại gia tộc, mới có thể sở hữu.

Ông không ngờ người thanh niên trông chỉ độ hai mươi tuổi này lại có nó.

Không đúng, huyết mạch Trương gia rất đặc thù, người trước mặt này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Trương Dạ Ninh mỉm cười, sau đó cất Lục Giác Linh Đang đi và nói: "Có những chuyện ông chỉ cần biết là được rồi!" Giáo sư Tôn dĩ nhiên hiểu ý của Trương Dạ Ninh, bèn chắp tay nói: "Bái kiến Trương tộc trưởng!" Ban đầu ông không tin người thanh niên này, nhưng bây giờ xem ra ông đã nhìn lầm.

Là một trong hai đại gia tộc, Trương gia giúp ông tiêu diệt Thi Tiên tất nhiên không có vấn đề gì. "Cầm lá thư này đến Ba Sơn, tự nhiên sẽ có người tiếp đãi ông!" Nói rồi, Trương Dạ Ninh lấy ra một lá thư đưa cho giáo sư Tôn.

Vài phút sau, hai người cũng ra khỏi mật thất.

Lúc ra ngoài, thái độ của giáo sư Tôn đối với mọi người đã thay đổi rất lớn, ông đối xử với ai cũng vô cùng khách sáo.

Cả nhóm ngồi xuống trò chuyện thêm một lúc, Trương Dạ Ninh xem giờ rồi chuẩn bị rời đi, bèn nói: "Các vị, cũng không còn sớm nữa, đã đến lúc phải đi rồi!" Ba ngày sau, cả nhóm rời khỏi Cổ Điền.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha ba người quay về Phan Gia Viên ở đế đô, bắt đầu buôn bán đồ cổ.

Tuyết Lỵ Dương thì bay sang Mỹ, chuẩn bị mua sắm một số vũ khí trang bị tiên tiến để tiện cho chuyến đi Trùng Cốc Vân Nam sau này.

Còn Trương Dạ Ninh thì đưa Nhược Ngưng đến Ba Sơn.

Chương 75

Lâu lắm rồi không về, không biết Tiểu Tuyết thế nào rồi.

Đương nhiên còn có đám hoa cỏ mà anh đã vất vả vun trồng.

Trên tàu hỏa, Nhược Ngưng hỏi: "Ninh ca, anh thật sự đồng ý với Tuyết Lỵ Dương và mọi người, muốn giúp họ giải trừ lời nguyền sao?" "Em không hiểu, họ có điểm gì đáng để anh giúp đỡ chứ!" Trương Dạ Ninh nói: "Thật ra không có tôi ra tay, họ cũng có thể giải trừ thành công lời nguyền, tôi làm vậy chẳng qua chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi!" Đối với chuyện này, Trương Dạ Ninh thực ra cũng đã cân nhắc, ba người này tuy thực lực có hơi kém, nhưng kỳ ngộ của bản thân lại không tồi.

Nếu không thì trong nguyên tác, họ đã không thể nhiều lần rơi vào hiểm cảnh mà vẫn an toàn thoát thân.

Không chỉ vậy, khả năng lĩnh ngộ của họ cũng rất tốt, nếu được dẫn dắt thêm, họ cũng sẽ là một trợ lực lớn.

Nhược Ngưng nghe vậy cũng chỉ đành gật đầu, cô biết Ninh ca làm vậy chắc chắn có lý do của anh.

Đối với cô, chỉ cần Ninh ca ở bên cạnh là cô đã mãn nguyện rồi.

Sau vài giờ, Trương Dạ Ninh cuối cùng cũng về đến Quy Trần Nguyên ở Ba Sơn.

Phải nói rằng, nhà cửa bên ngoài dù có xa hoa đến đâu cũng không thể thoải mái bằng nhà mình.

Vừa về đến đây, Trương Dạ Ninh chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Chỉ là tại sao căn nhà này đã lâu như vậy mà không có một chút

bụi bặm, lẽ nào có người dọn dẹp?

Anh đã sống ở nơi này cả trăm năm, từng bông hoa, từng ngọn cỏ nơi đây, anh đều nhớ rõ mồn một.

Vì vậy, sự thay đổi của căn nhà anh cũng nhận ra ngay lập tức.

Sau đó Trương Dạ Ninh đi đến bên bờ suối nhỏ, thấy Tiểu Tuyết ban ngày ban mặt mà vẫn còn đang nằm ườn trên tảng đá bên suối ngủ nướng.

Anh không khỏi lắc đầu, Tiểu Tuyết này vẫn tính cũ không đổi, ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ.

Nhược Ngưng nhìn Tiểu Tuyết ở phía xa, nói: "Ninh ca, sao Tiểu Tuyết vẫn lười biếng như vậy?

Hay là anh tìm cho nó một người bạn đi, để nó đỡ suốt ngày chỉ biết ngủ!" Lúc này, Tiểu Tuyết ở xa dường như nghe hiểu được lời Nhược Ngưng nói, bỗng nhiên tỉnh dậy, liếc nhìn Trương Dạ Ninh với vẻ oán trách, rồi chạy vào khu rừng phía sau.

Nhược Ngưng cười nói: "Tiểu Tuyết chắc chắn là xấu hổ rồi, lần sau em sẽ tìm cho nó một người bạn!" Trương Dạ Ninh tỏ vẻ bất đắc dĩ, Tiểu Tuyết rõ ràng là sợ nha đầu này, lần trước cô bé đến chơi đã hành hạ nó không ít.

Ngay lúc này, một thiếu nữ bước tới, thấy Trương Dạ Ninh, vội vàng cung kính nói: "Xin hỏi có phải là Trương tộc trưởng không ạ?" Thiếu nữ này tên là Khanh Nguyệt, sống ở Trương Gia Cổ Trấn dưới chân núi.

Cô không phải người Trương gia, sở dĩ cô được ở lại đây là do Trương Dạ Ninh cho phép.

Nói ra thì cô cũng là một người đáng thương, mẹ cô sau khi sinh ra cô thì qua đời, người Trương gia thấy cô đáng thương nên đã mang

về.

Trương Dạ Ninh nói: "Ừm, sao mới qua một thời gian mà đã không nhận ra tôi rồi?" Thiếu nữ nghe vậy, mặt hơi ửng hồng, thực ra cô có nhận ra Trương Dạ Ninh, cô đã gặp anh từ khi còn rất nhỏ, nhưng đó là chuyện của mười năm trước rồi, bây giờ đã qua lâu như vậy, thấy Trương Dạ Ninh không hề có chút già đi nào, cô cũng có chút do dự.

Trương Dạ Ninh nói: "Tôi nhớ cô không phải sống ở Trương Gia Trấn sao?

Sao đột nhiên lại đến đây?" Khanh Nguyệt nói: "Tộc trưởng, Trương Gia Cổ Lâu xảy ra chút chuyện, xin ngài qua đó xem thử!" Thực ra Khanh Nguyệt đã ở đây được một thời gian, trong những ngày tộc trưởng không có ở đây, đều là cô dọn dẹp.

Cô biết mình có thể sống ở đây là nhờ ơn của tộc trưởng, vì vậy cô đã chủ động xin được dọn dẹp nhà của tộc trưởng.

Nghe vậy, Trương Dạ Ninh nhíu mày, Trương Gia Cổ Lâu sao lại xảy ra chuyện?

Lẽ nào có liên quan đến Tiểu Ca?

Sau đó, Trương Dạ Ninh bảo Nhược Ngưng và Khanh Nguyệt đợi ở đây, còn mình thì lập tức đi đến Trương Gia Cổ Lâu.

Trương Gia Cổ Lâu là nơi trọng yếu của Trương gia, trừ tộc trưởng hoặc người được tộc trưởng cho phép, người thường không được vào.

Còn Nhược Ngưng và Khanh Nguyệt ở lại thì nhanh chóng thân thiết với nhau, hai người không lâu sau đã trở thành bạn tốt, sau đó họ cùng nhìn về phía Tiểu Tuyết trong rừng...

Phía Trương Dạ Ninh, sau vài giờ cũng đã đến bên ngoài hang

động ở cửa Trương Gia Cổ Lâu.

Bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu có hai người Trương gia đứng gác, họ thấy Trương Dạ Ninh, vội vàng chắp tay nói: "Tộc trưởng!" Trương Dạ Ninh xua tay, nói: "Bên trong tình hình thế nào?" Một người Trương gia lộ vẻ khó xử nói: "Tộc trưởng, Trương Hải Quan đã vào Trương Gia Cổ Lâu từ tháng trước, đến nay đã một tháng rồi vẫn chưa ra!" "Chúng tôi không có lệnh thì không thể vào trong, mà Trương Hải Quan này lại là đại tộc trưởng do ngài đích thân chỉ định, chúng tôi lo ngài ấy sẽ xảy ra chuyện gì!" "Mấy hôm trước chúng tôi đưa cơm, còn thấy thức ăn vơi đi, nhưng mấy ngày gần đây, ngay cả dấu vết động vào thức ăn cũng không có!" Nghe những lời này, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, vội vàng đi vào.

Trước đây Tiểu Ca xin vào Trương Gia Cổ Lâu, anh còn tưởng cậu chỉ muốn tìm lại một số ký ức, nhưng bây giờ xem ra anh đã nghĩ sai rồi.

Tiểu Ca tám phần là vì muốn nâng cao thực lực mà xông vào lầu, theo tính cách của cậu, thực lực chưa đạt đến một trình độ nhất định e là sẽ không ra ngoài.

Trương Gia Cổ Lâu bây giờ so với trước đây đã có rất nhiều thay đổi.

Đây thực ra chính là công lao của Trương Dạ Ninh.

Trong một trăm năm anh đánh dấu, tuy thực lực không tăng lên đáng kể, nhưng lại nhận được rất nhiều phần thưởng khác.

Ví dụ như Trương Gia Cổ Lâu này, trong nguyên tác, Trương Gia Cổ Lâu là nơi chứa thi thể của người Trương gia, bên trong cơ quan trùng điệp, trên tầng cao nhất ẩn giấu bí mật về sự trường sinh.

Còn Trương Gia Cổ Lâu hiện tại, càng giống như một tòa tháp thử

luyện hơn.

Bề ngoài, cổ lâu có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng giống như một không gian riêng biệt, bên trong có đặt các cửa ải, vượt qua cửa ải sẽ nhận được bảo vật tương ứng để nâng cao thực lực.

Những bảo vật này đều do các đời tộc trưởng Trương gia để lại.

Ngoài ra, toàn bộ Trương Gia Cổ Lâu còn có một không gian ẩn bí, đây là nơi chỉ có Trương Dạ Ninh mới có tư cách tiến vào.

Nghe nói bên trong ẩn giấu bí mật liên quan đến thế giới này.

Tuy Trương Dạ Ninh có tư cách, nhưng hiện tại anh vẫn chưa thể vào được, vì muốn vào bên trong ngoài thân phận tộc trưởng ra, còn phải có thực lực nhất định mới có thể mở ra.

Đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của Trương gia, đồng thời cũng chính vì những điều này mà Uông gia không dám đối đầu trực diện với Trương gia.

Đi qua một hành lang hẹp dài, Trương Dạ Ninh cuối cùng cũng đến được Trương Gia Cổ Lâu.

Trương Dạ Ninh nhìn tòa lầu có phần u ám trước mặt, trong lòng muôn vàn suy nghĩ.

Tòa lầu này anh cũng đã rất lâu rồi không vào.

Sau đó, Trương Dạ Ninh bay thẳng lên không, đến giữa không trung.

Anh cất tiếng gọi: "Trương Hải Quan!" Âm thanh rất lớn, cả không gian vang lên những tiếng vọng, nhưng cho đến khi âm thanh biến mất cũng không có bất kỳ hồi âm nào!

Trương Dạ Ninh chau mày, lẽ ra anh nên nghĩ đến sớm hơn, Tiểu Ca con người này luôn thích gánh vác mọi thứ trên vai mình, không

biết những ngày qua cậu đã ép mình làm những gì.

Sau đó, Trương Dạ Ninh quay trở lại mặt đất, đi vào bên trong Trương Gia Cổ Lâu.

Cánh cửa của Trương Gia Cổ Lâu rất mới, như thể vừa được lau chùi.

Trương Dạ Ninh đẩy cửa ra, bước vào không gian tầng một.

Thực ra tầng một không có thử luyện gì, chỉ là một số khảo nghiệm tâm cảnh thông thường.

Nơi này chủ yếu là để đặt thi thể của người Trương gia, và gia phả của Trương gia.

Trương Dạ Ninh không có tâm trạng ở lại tầng một, trực tiếp dùng Lục Giác Linh Đang mở cửa dịch chuyển, đi thẳng vào tầng tiếp theo.

Cuối cùng, sau khi tìm kiếm suốt hai giờ, Trương Dạ Ninh đã phát hiện ra bóng dáng của Tiểu Ca ở một góc của tầng năm.

Chương 76

Tiểu Ca lúc này đang dựa vào góc tường, trên người đầy vết thương, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Nếu không phải lồng ngực vẫn còn phập phồng nhẹ, rất khó để xác định cậu bây giờ còn sống.

Trương Dạ Ninh thấy Tiểu Ca như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, đồng thời cũng vô cùng tự trách.

Cậu không nên một mình gánh chịu nhiều như vậy.

Tuy nghĩ vậy, nhưng anh lại không thể từ chối yêu cầu của cậu, thân là người Trương gia, phải có năng lực bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu và Thanh Đồng Môn.

Điều duy nhất anh có thể làm là khiến Trương gia trở nên mạnh hơn, mạnh đến mức tất cả mọi người đều phải e sợ!

Sau đó Trương Dạ Ninh đi đến trước mặt Tiểu Ca, vỗ vỗ vào vai cậu.

Một lúc lâu sau, Tiểu Ca mới từ từ mở mắt ra, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

Khi nhận ra người trước mặt là Trương Dạ Ninh, cậu mới vội vàng vực dậy tinh thần, cắn răng, lập tức đứng dậy, hắng giọng nói: "Tộc trưởng!" Trương Dạ Ninh thấy Tiểu Ca như vậy có chút tức giận, nói: "Sao?

Cậu đến Trương Gia Cổ Lâu này là để tự hành hạ mình à?" "Tộc trưởng, tôi..." Không đợi Tiểu Ca nói xong, Trương Dạ Ninh đã nói thẳng: "Một tháng tới, không có lệnh của tôi, không được phép vào Trương Gia Cổ Lâu!" "Trong miếu Ngư Cốt ở Long Lĩnh, Thiểm Tây

có một thánh địa tu luyện, một tháng sau cậu hãy xuất phát đi!" "Sau khi vào Trường Sinh Cảnh, hãy đến gặp tôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền dùng Lục Giác Linh Đang trực tiếp đưa Tiểu Ca đến tầng một, sau đó cử người đưa cậu về Trương Gia Trấn.

Tiểu Ca chưa vào Trường Sinh Cảnh mà đã xông lên được tầng năm đã là vô cùng khó khăn, muốn vào tầng sáu, không có sức mạnh của Trường Sinh Cảnh thì tuyệt đối không thể nào.

Làm xong những việc này, Trương Dạ Ninh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Trương Dạ Ninh rời khỏi Trương Gia Cổ Lâu, đi về phía Quy Trần Nguyên.

Trương Gia Cổ Lâu tuy có rất nhiều bảo vật, nhưng đối với anh thực ra không giúp ích được nhiều, vì vậy cũng không cần thiết phải xông vào.

Khi trở về Quy Trần Nguyên, hai nha đầu Nhược Ngưng và Khanh Nguyệt đang cưỡi trên lưng Tiểu Tuyết.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh cũng không nói gì nhiều, Quy Trần Nguyên, náo nhiệt một chút có lẽ cũng không tệ.

Ba ngày sau, Trương Dạ Ninh ngồi bên giường, yên tĩnh chờ đợi thông báo của hệ thống.

Theo tính toán thời gian, anh sắp thành công tiến cấp Vĩnh Sinh Cảnh rồi.

Vì Vĩnh Sinh Cảnh này anh đã chờ đợi rất lâu, trước đây khi còn ở cảnh giới trước đó, anh có lẽ còn có chút e ngại.

Nhưng một khi anh tiến vào Vĩnh Sinh Cảnh, ngoài Uông Tàng Hải và những lão quái vật dưới lòng đất ra, anh sẽ không còn bất kỳ đối thủ nào. "Còn 1 phút 59 giây nữa là tiến cấp Vĩnh Sinh Cảnh..."

"Tiến cấp Vĩnh Sinh Cảnh thành công!" "Tiến cấp Vĩnh Sinh Cảnh, thưởng giới hạn Quỷ Tỳ 5000 điểm!" "Tiến cấp Vĩnh Sinh Cảnh, thưởng cường hóa Kỳ Lân Huyết Mạch một lần!" "Nhận được năng lực huyết mạch: Kỳ Lân Ấn!" "Kỳ Lân Ấn: Xua đuổi tất cả độc vật, phá trừ tất cả ảo cảnh." "Nhận được năng lực độc quyền của Vĩnh Sinh Cảnh: Ngự Không!" "Nhận được năng lực độc quyền của Vĩnh Sinh Cảnh: Sinh Mệnh Vĩnh Sinh!" "Vĩnh Sinh Thể: Chỉ cần không bị thương tổn trí mạng, liền có thể sống sót mãi mãi, thọ ngang trời đất!" Nghe thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh chậm rãi thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng đã tiến cấp thành Vĩnh Sinh Thể.

Nhìn thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vô cùng hài lòng.

Sự nâng cấp của Vĩnh Sinh Thể quả thực rất lớn, không thể so sánh với Trường Sinh Thể được.

Chỉ nói về tuổi thọ, bây giờ anh hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề tuổi thọ, tuổi thọ của anh đã là vĩnh sinh.

Đến cảnh giới này, anh cũng không cần phải trốn tránh nữa, Uông gia, ngoài Uông Tàng Hải ra, đã không còn là mối đe dọa nào.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh liền mở thông tin hiện tại của mình ra, anh muốn xem sau khi tiến cấp, thực lực của mình rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 1000 (huyết mạch nhân 4) Phòng ngự: 1000 (huyết mạch nhân 4) Tốc độ: 1000 (huyết mạch nhân 4) Cảnh giới: Vĩnh Sinh Cảnh (còn thiếu Tinh huyết Thần thú, Sinh Mệnh Đan, Vạn Niên Tiên Chi, Thiên Ngoại Thạch, Tinh huyết Vạn Nô Vương, Bất Tử Tiên Lộ để đến Bất Diệt Cảnh, giới hạn thuộc tính là 5000) Huyết mạch: Kỳ Lân

Huyết Mạch +4 Thần khí: Quỷ Tỳ Quỷ Vương: 1 Quỷ Chủ: 0 Âm Tướng: 51 Âm Binh: 500 (giới hạn là 20000 điểm, cấp độ thu phục hiện tại là: Quỷ Vương) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Bản đồ lối vào Trùng Cốc Vân Nam, Thân đao Đại Việt Long Tước...

Nhìn thuộc tính nhân vật của mình, Trương Dạ Ninh không khỏi cười khổ, thực lực của mình quả thực đã tăng lên không ít, nhưng cảnh giới tiếp theo lại cần đến 5000 điểm thuộc tính.

Đây là một thử thách rất lớn đối với anh.

Tuy nhiên đối với anh hiện tại, Vĩnh Sinh Cảnh cũng có thể làm được rất nhiều việc rồi.

Tiếp theo, cũng đã đến lúc anh đi xem "Ngô Tam Tỉnh" rốt cuộc nói thật hay giả, Cửu Môn này rốt cuộc là tình hình gì!

Một tuần sau, Trương Dạ Ninh xử lý xong chuyện của Trương gia, liền quay về Trương gia ở đế đô.

Ba ngày sau, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe tin Trương gia đã về, bèn lập tức đến bái kiến. "Cô em này, hai chúng tôi thật sự là bạn của Trương gia, cô cứ cho chúng tôi vào đi!" "Đúng vậy, chúng tôi tìm Trương tiên sinh có chuyện cần bàn!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lần lượt nói.

Người cản họ lại chính là Khanh Nguyệt đi theo Trương Dạ Ninh. "Khanh Nguyệt, không được vô lễ!

Để họ vào đi!" Lúc này Trương Dạ Ninh đột nhiên đi ra nói.

Bàn Tử vừa thấy Trương gia xuất hiện, liền vội vàng cười tươi đi tới, nói: "Trương gia, cuối cùng ngài cũng ra rồi, tôi nói rát cả lưỡi mà cô em này của ngài cũng không cho tôi vào!" Trương Dạ Ninh cười nói: "Khanh Nguyệt nha đầu này mới đến đế đô, không quen thuộc nơi này." Bàn Tử nói: "Thì ra là vậy à, Trương gia ngài nói sớm đi chứ." Sau đó vài người cũng theo Trương Dạ Ninh đi vào sân sau của Trương gia.

Trương Dạ Ninh nói: "Thế nào, Bàn Tử, buôn bán đồ cổ sao rồi?" Bàn Tử cười nói: "Trương gia, nói đến chuyện này, thật sự phải cảm ơn ngài nhiều, lần này chúng tôi buôn bán đồ cổ kiếm được không ít, tôi với lão Hồ đều đổi được nhà lớn rồi!" "Nhưng mà, vẫn là nhà của Trương gia ngài lớn thật, chỉ riêng cái sân này đã rộng mấy trăm mét vuông rồi." Sau đó Bàn Tử cầm một cái hộp gỗ, đưa cho Trương Dạ Ninh, nói: "Tôi có một hộp trà mới loại tốt, vị không tồi, tặng ngài nếm thử!" Trương Dạ Ninh nhìn Bàn Tử, cũng nhận lấy hộp trà.

Anh biết Bàn Tử làm sao biết về trà, hộp trà này chắc hẳn đã tốn của gã không ít tâm tư.

Bàn Tử thấy Trương gia nhận trà, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Sau đó, gã lấy miếng ngọc Thanh Trản đeo trên cổ ra, hỏi: "Trương gia, ngài xem giúp tôi miếng ngọc này rốt cuộc bị sao vậy, dạo này lúc ngủ, tôi cứ cảm thấy có một luồng khí mát lạnh từ bên trong chảy ra." Trương Dạ Ninh nói: "Cứ tiếp tục đeo đi, qua một thời gian nữa cậu hẳn là có thể bước vào ngưỡng cửa tu luyện rồi!" Nghe lời của Trương Dạ Ninh, mắt Bàn Tử sáng lên, kích động hỏi: "Cái gì!

Trương gia, ý ngài là tôi cũng có thể giống như lão Hồ bọn họ, có thể tu luyện sao?" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Miếng ngọc này chuyên dùng để ngưng khí, Bàn Tử đeo là rất

hợp.

Bàn Tử kéo lấy Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, cậu nghe thấy không, tôi cũng có thể tu luyện rồi!" "He he, có phải điều này có nghĩa là tôi cũng có thể bay lượn trên không trung như Trương gia không!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu mới đến đâu mà đến đâu, cho cậu thêm một trăm năm nữa chắc cũng không bay nổi!" Bàn Tử nói: "Lão Hồ, cậu có thể đừng đả kích người khác như vậy không, hơn nữa, chúng ta không phải có Trương gia ở đây sao?" Hồ Bát Nhất không để ý đến Bàn Tử nữa, bèn nói với Trương Dạ Ninh: "Trương tiên sinh, lần này chúng tôi đến tìm ngài thực ra là muốn nhờ ngài đến chống lưng cho chúng tôi.

Chúng tôi có một món đồ cổ muốn bán ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nơi đó cá rồng lẫn lộn, chúng tôi sợ xảy ra chuyện!" Nghe vậy, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, anh vốn đang định xem tình hình Cửu Môn hiện tại thế nào, không ngờ lại đúng lúc gặp được buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Không thể không thừa nhận, Tân Nguyệt Phạn Điếm là khách sạn lớn nhất đế đô, đồng thời cũng là trung tâm liên lạc của cả giới đạo mộ.

Tân Nguyệt Phạn Điếm bề ngoài chỉ là một khách sạn bình thường, nhưng thực tế lại là một nơi giao dịch đồ cổ, ở đó sẽ có đủ loại người mang đồ cổ đến đấu giá.

Tuy nhiên, đồ cổ ở đây không phải là hàng vỉa hè có thể so sánh được, phàm là những thứ có thể được đấu giá tại Tân Nguyệt Phạn Điếm về cơ bản đều là đồ trong mộ lớn.

Vì vậy Trương Dạ Ninh muốn tìm hiểu tình hình của Cửu Môn, Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi thích hợp nhất.

Chỉ là Trương Dạ Ninh không nhớ Tân Nguyệt Phạn Điếm bây

giờ là do ai nắm quyền, là Doãn Tân Nguyệt hay Doãn Nam Phong, hay là người khác của Doãn gia.

Tình hình cụ thể vẫn phải đến nơi mới biết được.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh gọi Khanh Nguyệt đến, nói: "Chuẩn bị xe, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Hồ Bát Nhất nói: "Trương tiên sinh, lần này cảm ơn ngài nhiều!" Trương Dạ Ninh gật đầu, sau đó vài người lên xe đi thẳng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hôm nay Tân Nguyệt Phạn Điếm đúng dịp tổ chức buổi đấu giá lớn hàng năm, có rất nhiều nhân vật lớn sẽ đến, vì vậy cũng náo nhiệt hơn một chút.

Cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm trải một tấm thảm đỏ lớn, hai bên còn bày đầy hoa.

Trương Dạ Ninh cho xe dừng ở một bên, sau đó dẫn mọi người đi men theo một bên thảm đỏ.

Chương 77

Bàn Tử đối với điều này vô cùng không hiểu, không nhịn được hỏi: "Trương gia, sao ngài không đi thảm đỏ, Trương gia là một trong hai đại gia tộc, nếu ngài đi thảm đỏ, e là ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phải ra đón ngài!" Trương Dạ Ninh nói: "Không cần đâu, chúng ta xem náo nhiệt là đủ rồi!" Nghe Trương gia nói vậy, mấy người cũng không tiện nói gì thêm.

Bàn Tử nói: "Mà này, hôm nay phô trương cũng lớn thật, không biết hôm nay sẽ có những ai đến!" Hồ Bát Nhất nói: "Chắc là những nhân vật lớn trong Cửu Môn thôi!" "Trương tiên sinh, ngài có biết không?" Trương Dạ Ninh lắc đầu, thực tế anh đối với tình hình Cửu Môn hiện tại cũng khá xa lạ.

Ngoài họ ra, những người xung quanh cũng vô cùng tò mò, phải biết rằng nhân vật có thể khiến Tân Nguyệt Phạn Điếm danh tiếng lẫy lừng chiêu đãi như vậy không hề đơn giản.

Có người đoán rằng rất có thể là người đứng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp đến, nếu không cũng không thể có trận thế lớn như vậy.

Đối với cách nói này, mọi người khá tin tưởng.

Phải biết rằng Tân Nguyệt Phạn Điếm sừng sững ở đế đô mấy trăm năm không đổ, không phải là không có nguyên nhân, cho dù là người trong Cửu Môn đến đây, cũng không dám gây sự.

Ngay lúc mọi người đang phỏng đoán, một chiếc xe sang trọng đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Ngay sau đó, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, anh ta mặc một bộ vest, dáng người cao ráo. "Kia, kia là Trương Nhật Sơn

của hiệp hội Cửu Môn, Trương hội trưởng!" Lúc này một người qua đường kinh ngạc nói.

Trương Nhật Sơn hiện là hội trưởng hiệp hội Cửu Môn, đồng thời cũng là người đứng đầu Trương gia của Cửu Môn.

Từng là phó quan của Trương Đại Phật Gia có uy vọng cao nhất trong Cửu Môn, được ông vô cùng tin tưởng.

Nói ra, anh ta cũng là người của Trương gia chính tông, nhưng anh ta đã đầu quân cho Trương Khải Sơn, vì vậy thái độ của chính tông đối với anh ta không được tốt lắm.

Tuy nhiên Trương Dạ Ninh đối với Trương gia của Cửu Môn tuy không có thiện cảm, nhưng cũng không đến mức thù địch.

Đối với anh, những người này đã rời đi thì thôi, chỉ cần không làm tổn hại đến lợi ích của chính tông thì cũng mặc kệ họ.

Sau đó, từ bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đi ra một người phụ nữ xinh đẹp.

Người phụ nữ này búi một mái tóc đen, mặt trang điểm nhẹ, trông rất có khí chất.

Lúc này cũng có người nhận ra thân phận của người phụ nữ này, đó chính là người nắm quyền hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong.

Họ không ngờ hội trưởng Trương của hiệp hội Cửu Môn lại đến buổi đấu giá này, xem ra lần đấu giá này không hề đơn giản.

Lúc này Doãn Nam Phong cũng vội vàng đi ra đón, nói: "Trương đại ca, cuối cùng anh cũng đến rồi!

Hôm nay buổi đấu giá này có anh trấn giữ, tôi cũng yên tâm rồi." Trương Nhật Sơn xua tay, bảo cô không cần để ý, sau đó nói: "Đúng

rồi, dạo này không có ai gây sự chứ?" Doãn Nam Phong nói: "Khách sạn mọi thứ đều tốt!" Nói xong liền đón Trương Nhật Sơn đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này Hồ Bát Nhất nhìn thấy hai người kinh ngạc nói: "Không ngờ lại là hội trưởng hiệp hội Cửu Môn Trương Nhật Sơn, lần này ghê gớm thật!" Bàn Tử nói: "Lão Hồ, cậu biết người này à?" Hồ Bát Nhất nói: "Người này là một mãnh tướng dưới trướng Trương Đại Phật Gia đấy, nghe nói anh ta cũng là người của Trương gia chính tông, không biết Trương tiên sinh có quen không?" Trương Dạ Ninh gật đầu, không muốn nói nhiều.

Bèn nói: "Được rồi, vào trong thôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền đi thẳng vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngay lúc anh rời đi, Trương Nhật Sơn dường như cảm nhận được sự tồn tại của Trương Dạ Ninh, bèn nhìn về phía anh rời đi. "Người vừa rồi trông có vẻ quen mắt, người của Trương gia chính tông cũng đến sao?" Trương Nhật Sơn thầm nghĩ.

Anh ta tuy không thể nhận ra ngay thân phận của Trương Dạ Ninh, nhưng anh ta có thể xác định được thân phận chủ gia của anh.

Bởi vì những người sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch có thể cảm ứng lẫn nhau.

Đồng thời đây cũng là một phương thức liên lạc của chính tông. "Trương đại ca, sao vậy?" Doãn Nam Phong hỏi.

Trương Nhật Sơn lắc đầu, nói: "Không có gì, buổi đấu giá hôm nay e là sẽ náo nhiệt đây." Sau đó vài người cũng đi vào.

Cùng với sự xuất hiện của Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong, không khí của cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng trở nên náo nhiệt, cả đại sảnh trong phút chốc đông nghịt người.

Trong đó có không ít người có vai vế đến bắt chuyện với Trương Nhật Sơn, bàn tán sôi nổi.

Trương Dạ Ninh không có chút hứng thú nào với việc này, anh cầm thẻ khách quý của Hồ Bát Nhất và những người khác đưa cho đi lên lầu hai.

Bàn Tử là lần đầu tiên đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, vì vậy khi vào trong, gã không nhịn được mà nhìn ngó xung quanh. "Chậc chậc chậc, không hổ là Tân Nguyệt Phạn Điếm đệ nhất đế đô!

Vinh Thiện Phạn Trang mà chúng ta đến trước đây so với nơi này, thật sự kém quá xa!" Bàn Tử chép miệng nói. "Bàn Tử, đừng nhìn nữa, đi nhanh lên!" Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử.

Nửa giờ sau, buổi đấu giá chính thức bắt đầu, những món đồ được đấu giá lần này vô cùng hiếm có, mỗi món đều là bảo vật hiếm thấy.

Một món đồ cổ của Hồ Bát Nhất và những người khác đã được bán với giá một triệu.

Trong suốt thời gian này, Trương Dạ Ninh luôn nhắm mắt dưỡng thần, bởi vì những món đồ xuất hiện hiện tại tuy quý giá, nhưng đối với anh lại không có chút tác dụng nào.

Cho đến nửa sau, Trương Dạ Ninh mới có chút hứng thú.

Anh không ngờ trong buổi đấu giá này lại xuất hiện một khối Quỷ Tỳ.

Phải biết rằng Quỷ Tỳ là thần khí, nó không chỉ triệu hồi âm binh, mà còn là chìa khóa để mở Thanh Đồng Môn.

Vì vậy, Trương Dạ Ninh phải đấu giá được Quỷ Tỳ này.

Cuối cùng, sau một loạt các cuộc đấu giá, Trương Dạ Ninh đã

giành được Quỷ Tỳ này với giá cao ngất ngưởng ba mươi triệu.

Sau khi ra giá, rất nhanh đã có người mang Quỷ Tỳ đến.

Tuy nhiên, điều đáng kinh ngạc là người mang Quỷ Tỳ đến cho họ lần này lại chính là Doãn Nam Phong.

Chỉ thấy cô bưng một chiếc hộp gỗ tinh xảo đưa cho Trương Dạ Ninh, nói: "Thưa tiên sinh, đây là Quỷ Tỳ ngài đã đấu giá, mời ngài xem qua!" Trương Dạ Ninh nhận lấy hộp gỗ và mở ra, phát hiện bên trong quả nhiên là Quỷ Tỳ, bèn cất nó đi.

Anh nói: "Làm phiền Doãn tiểu thư đích thân đi một chuyến rồi!" Doãn Nam Phong mỉm cười nói: "Ngài đã chi tiêu hàng nghìn vàng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi, nhận được sự đãi ngộ này là điều nên làm." "Thúy Trúc, đưa đồ cho vị tiên sinh này!" Sau đó từ phía sau Doãn Nam Phong đi ra một người hầu gái, lấy ra một tấm thẻ khách quý bằng vàng đưa cho Trương Dạ Ninh. "Đây là thẻ khách quý tầng ba của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, xin ngài nhận lấy." Trương Dạ Ninh không từ chối ý tốt của Doãn Nam Phong, thẻ khách quý tầng ba quả thực không tồi, có được tấm thẻ này, anh có thể hiểu rõ hơn về những người khác trong Cửu Môn.

Phải biết rằng đại diện của các thế lực lớn về cơ bản đều ngồi ở tầng ba, không có thẻ khách quý thì căn bản không lên được. "Nhận được thẻ khách quý tầng ba của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Cùng lúc Trương Dạ Ninh nhận lấy thẻ khách quý, âm thanh của hệ thống cũng vang lên.

Sau khi giao nhận xong Quỷ Tỳ, Doãn Nam Phong cũng rời khỏi phòng riêng.

Bàn Tử nhìn bóng lưng Doãn Nam Phong rời đi, không hiểu hỏi: "Trương gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Người nắm quyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao lại đích thân đi một chuyến thế này?" Hồ Bát Nhất cũng tỏ vẻ không hiểu, hỏi: "Đúng vậy, tuy Trương tiên sinh đã tiêu ba mươi triệu, nhưng thẻ khách quý tầng ba vẫn quá quý giá rồi phải không?

Phải biết rằng tầng ba không phải cứ có tiền là lên được!" Đối với điều này Trương Dạ Ninh không giải thích nhiều.

Theo anh, tấm thẻ khách quý này hẳn là do Trương Nhật Sơn sắp xếp.

Dùng một tấm thẻ khách quý để thể hiện thái độ của anh ta đối với chính tông, quả là thông minh.

Bàn Tử thấy Trương gia im lặng không nói, cũng biết ý không hỏi nữa.

Chương 78

Bây giờ Trương gia đã có thẻ khách quý, điều đó có nghĩa là sau này anh có thể nhận được sự đãi ngộ cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn hai người họ tự nhiên có thể theo sau Trương gia vào tầng ba.

Chuyện này nói ra, thật là có thể diện.

Ngay lúc Bàn Tử đang đắc ý, lúc này từ tầng ba đi xuống một người hầu, nói: "Ba vị, Hoắc Lão Thái mời các vị lên lầu một chuyến!" Nói rồi, người hầu này liền làm một động tác mời, khom người, thái độ vô cùng cung kính, không thể so sánh với người hầu đã tiếp đãi họ trước đó.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Họ không biết đây là tình huống gì.

Tại sao Hoắc Lão Thái danh tiếng lẫy lừng lại mời họ?

Lẽ nào bà ta quen biết Trương gia sao?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều lắc đầu, Hoắc Lão Thái đã gần trăm tuổi rồi, làm sao có thể quen biết Trương gia!

Trương Dạ Ninh nói: "Đi thôi, qua đó uống vài chén trà!" Đối với ý đồ của Hoắc Lão Thái, Trương Dạ Ninh dĩ nhiên là rõ, bà ta chẳng qua là muốn thăm dò ý của anh.

Dù sao thì Quỷ Tỳ cũng đã bị anh đấu giá được rồi.

Tuy nhiên, anh nào phải không nghĩ như vậy, Hoắc Lão Thái có uy vọng rất cao trong Cửu Môn, biết cũng không ít chuyện, anh vừa hay có thể nhân cơ hội này nghe xem bà ta có quan điểm gì về Cửu Môn.

Sau đó ba người dưới sự dẫn dắt của người hầu, đã đến tầng ba của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trang trí của tầng ba so với tầng một và tầng hai có chút khác biệt, phòng riêng ở trên tinh xảo hơn, và ở giữa tầng ba còn có một sân khấu xem kịch, trên đó còn có diễn viên đang ngâm xướng.

Trương Dạ Ninh và những người khác đi dọc theo một hành lang hình vòng cung được nửa vòng, sau đó đến trước cửa một phòng riêng rất lớn.

Cửa của phòng riêng này vô cùng xa hoa, toàn bộ được tạo thành từ một tấm bình phong lớn chạm khắc.

Bên ngoài cửa còn có hai người trẻ tuổi đứng thẳng tắp, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

Trên biển cửa còn khắc ba chữ "Thải Hà Đường".

Sau đó người hầu cung kính nói: "Ba vị, Hoắc Lão Thái ở ngay bên trong, mời vào!" Hai người trẻ tuổi đứng ngoài cửa liền mở cửa, ba người vén rèm châu san hô bước vào.

Vừa đi được vài bước, một mùi hương Tạng thoang thoảng bay tới.

Không gian của gian phòng riêng này rất lớn, phía trên là một chiếc đèn chùm khổng lồ, các cột trụ xung quanh được điêu khắc hoa văn sen xanh, giữa phòng là một chiếc bàn vuông, sau bàn có một tấm bình phong màu xanh nhạt ngăn cách.

Ba người đi dọc theo hành lang ra sau bình phong, phía sau là một gian phòng nhỏ giống như thư phòng, xung quanh bày biện một số sách và vài chậu cây xanh.

Giữa gian phòng đặt một chiếc kỷ trà nhỏ, sau kỷ trà là một bà lão tóc bạc trắng đang ngồi.

Bà ta mặc một bộ Đường trang màu tím, sắc mặt trắng bệch, ngay cả nếp nhăn cũng có màu trắng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vừa nhìn thấy người này thì bất giác lùi lại một bước, bà lão này mang lại cho hai người họ cảm giác có chút rợn người, tuyệt đối không đơn giản.

Ngoài bà lão ra, bên cạnh còn có một thiếu nữ trẻ tuổi đứng đó.

Thiếu nữ này có làn da cũng vô cùng trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, gương mặt thanh thuần, giữa hai hàng lông mày ẩn hiện một tia quyến rũ, rất ưa nhìn.

Trương Dạ Ninh lên tiếng nói: "Chắc hẳn bà là Hoắc Lão Thái của Hoắc gia rồi nhỉ?

Không biết tìm tôi có chuyện gì?" Hoắc Lão Thái không trả lời trực tiếp câu hỏi của Trương Dạ Ninh mà cẩn thận đánh giá hắn.

Chàng trai trẻ này cũng không tệ, một lúc sau, bà ta mới nói: "Ngồi trước đi, Tú Tú, rót trà cho các vị khách!" Hoắc Tú Tú đáp một tiếng, sau đó đến bên kỷ trà lấy lá trà từ trong một hộp gỗ nhỏ ra, pha trà xong lần lượt đưa cho mấy người.

Trương Dạ Ninh thản nhiên ngồi xuống phía đối diện kỷ trà, nhận lấy tách trà, chậm rãi thưởng thức.

Hoắc Lão Thái tiếp tục đánh giá Trương Dạ Ninh một lúc rồi lên tiếng: "Chẳng hổ là người của Trương gia, quả nhiên bất phàm.

Nhưng không biết Quỷ Tỳ này có phải là đại diện cho Trương gia đấu giá không?" Hoắc Lão Thái nói rất thẳng thắn, lý do bà ta mời Trương Dạ Ninh lên đây chính là vì chuyện Quỷ Tỳ.

Quỷ Tỳ là chìa khóa của Thanh Đồng Môn, ý nghĩa phi thường, không ít kẻ thèm muốn.

Nếu hắn đấu giá được Quỷ Tỳ là ý của Trương gia, vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp.

Trương Dạ Ninh nói: "Cũng có thể xem là vậy, tôi không hy vọng Quỷ Tỳ này rơi vào tay người khác!" Nghe câu này, Hoắc Lão Thái có chút kinh ngạc, nghe giọng điệu của hắn, chàng trai trẻ này dường như có địa vị không tầm thường trong Trương gia, bèn thăm dò hỏi: "Cậu có thể đại diện cho Trương gia?" Trương Dạ Ninh đáp: "Cũng có thể nói được vài câu." Nghe vậy, Hoắc Lão Thái đột nhiên hừ lạnh một tiếng, giọng điệu thay đổi hẳn, có chút bất mãn nói: "Đúng là Trương gia thật, nhưng Trương gia cũng thật yên tâm, chỉ để ba người các cậu đến đây sao?" Bàn Tử lúc này cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Hoắc Lão Thái, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, nói: "Sao nào, Hoắc Lão Thái, lẽ nào hôm nay các người muốn cản chúng tôi à?" Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng: "Tân Nguyệt Phạn Điếm là khách sạn số một ở Đế Đô, chắc sẽ không làm mà không chịu trách nhiệm chứ?" Nghe vậy, Hoắc Lão Thái cười lạnh một tiếng, nói: "Ha ha, chàng trai trẻ, cậu đúng là còn non quá, đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ cục diện." "Cậu vẫn chưa hiểu Quỷ Tỳ rốt cuộc có ý nghĩa gì đâu, tôi nghĩ người kia cũng sẽ không để các cậu đi dễ dàng như vậy!" Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc, hỏi: "Người kia là ai?" Hồ Bát Nhất lúc này sắc mặt vô cùng khó coi, hắn đoán rằng buổi đấu giá lần này có lẽ là một cái bẫy, mà Quỷ Tỳ trong tay Trương gia chính là mồi nhử.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, biểu cảm không có nhiều thay đổi, sau đó hắn ra hiệu cho Bàn Tử ngồi xuống.

Rồi hắn mới lên tiếng: "Một người nửa thân đã vào đất rồi, không đáng lo ngại." "Huống hồ, Hoắc Lão Thái, bà sẽ đích thân tiễn chúng tôi rời đi!" Hoắc Lão Thái nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng, nực cười, bà ta sẽ đích thân tiễn một đứa nhóc rời đi ư?

Bà ta nói: "Tôi muốn xem xem cậu làm thế nào để tôi tiễn cậu rời đi?

Năm đó dù là Trương Đại Phật Gia cũng phải nể tôi mấy phần, cậu có phải là quá không coi bà già này ra gì rồi không?" Hoắc Lão Thái không nhận ra thân phận của Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh uống một ngụm trà rồi nói: "Con gái của bà, Hoắc Linh, không ở trong tay chúng tôi!" "Cái gì!" Hoắc Lão Thái nghe câu này, cả người suýt chút nữa ngã khỏi ghế.

Bà ta không ngờ Trương Dạ Ninh lại nói thẳng vào nỗi đau của mình, con gái bà là Hoắc Linh sau khi tham gia đội khảo cổ Tây Sa thì mất tích, mấy chục năm qua không có chút tin tức nào.

Bao năm nay bà ta vẫn luôn điều tra bí mật về sự mất tích của con gái, bà ta biết được không chỉ con gái mình, mà hầu hết thành viên đội khảo cổ Tây Sa năm đó đều mất tích.

Mà những chuyện này đều không thể thoát khỏi liên quan đến bí mật của Trương gia, vì vậy bà ta mới suy đoán rằng Hoắc Linh và những người khác chắc hẳn đã phát hiện ra điều gì đó, sau đó bị người của Trương gia bắt đi.

Hoắc Lão Thái run giọng nói: "Cậu, cậu biết con gái tôi ở đâu?" Trương Dạ Ninh gật đầu, tung tích của Hoắc Linh hắn tự nhiên là biết rõ.

Hoắc Tú Tú càng khẩn cầu: "Xin anh, hãy cho tôi biết tung tích của cô tôi.

Bao năm nay, bà nội vì tìm cô ấy mà thật sự đã hao hết tâm tư!" "Cốc cốc!" Ngay lúc này, bên ngoài gian phòng vang lên tiếng bước chân, dường như có người đã bao vây nơi này.

Hồ Bát Nhất rất nhạy cảm với loại âm thanh này, ngay giây tiếp

theo, cả người hắn trực tiếp đứng dậy, nhìn về phía Trương tiên sinh và Bàn Tử, nói: "Chúng ta bị bao vây rồi, dựa vào âm thanh để phán đoán thì có ít nhất mười người trở lên!" Lúc này Hoắc Lão Thái cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vừa mới nghe được tin tức của Hoắc Linh, bà ta không muốn ba người này cứ thế bị bắt đi, bèn nói với họ: "Tú Tú, con đưa họ đi trước đi, đây là địa bàn của bà già này, bọn chúng nhất thời không vào được đâu!" "Các vị, mời đi theo tôi!" Nói rồi, Hoắc Tú Tú định dẫn mấy người rời đi từ một cánh cửa bí mật bên cạnh.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại lắc đầu nói: "Chỉ là một đám ruồi bọ thôi, không cần để ý, tiếp tục uống trà đi." Bàn Tử hùa theo: "Trương gia nói đúng đấy, chẳng phải chỉ có hơn chục người thôi sao?

Có gì mà phải sợ, hơn nữa bọn chúng có lợi hại cũng không bằng Trương gia chúng ta!" Đối với thực lực của Trương gia, Bàn Tử tin tưởng một trăm phần trăm. "Rầm rầm rầm!" Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng phá cửa.

Sau đó, Trương Dạ Ninh ra hiệu cho Hoắc Lão Thái và Hoắc Tú Tú rời đi trước, dù sao Hoắc gia hiện tại vẫn đang ở thế trung lập, ở lại đây không có chút lợi ích nào cho hoàn cảnh của họ. "Lão Hồ, lên!" Lúc này một đám người xông vào, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, sau đó lao vào đánh nhau với đám người xông tới.

Hai người tuy thân thủ không tệ, nhưng tu vi còn nông cạn, sau khi miễn cưỡng hạ được bốn năm người thì đã phải lùi lại.

Ngay lúc này, mấy tên mặc đồ đen thấy bộ dạng kiệt sức của hai người, liền lao thẳng tới. "Lão Hồ!" Bàn Tử hét lớn. "Ầm!" Ngay khi hai người sắp trúng đòn, Trương Dạ Ninh, người vẫn chưa ra tay, đã động thủ.

Trương Dạ Ninh khẽ vung tay phải, mấy người đang vây quanh

cùng với mấy chục tên mặc đồ đen phía sau như bị một lực cực lớn đánh trúng, tất cả đều bay ngược ra ngoài. "Ầm!

Chương 79

Ầm!" Mấy chục tên mặc đồ đen toàn bộ từ lầu ba rơi xuống đại sảnh, gây ra một tràng tiếng động.

Cú này khiến cả Tân Nguyệt Phạn Điếm đều im lặng.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào gian phòng riêng trên lầu ba nơi Trương Dạ Ninh đang ở. "Hôm nay có chuyện gì vậy?

Lẽ nào có người gây sự trong Tân Nguyệt Phạn Điếm?" "Anh không thấy đó là phòng riêng của Hoắc Lão Thái sao?

Rõ ràng là đám người mặc đồ đen này ra tay trước, sau đó bị người ta đánh bay ra ngoài!" "Không phải Hoắc Lão Thái, tôi vừa thấy bà ấy hình như đã rời đi rồi!" "Không biết bên trong rốt cuộc là ai?

Thủ đoạn này thật không đơn giản!" Mọi người bắt đầu bàn tán.

Mà bên phía Trương Dạ Ninh, hắn vẫn bình tĩnh tiếp tục uống trà.

Đối với thân phận của những người này, hắn không cần đoán cũng biết là bút tích của "gã". "Chẳng hổ là Trương gia, quả nhiên lợi hại!" "Trương gia, bây giờ chúng ta làm sao đây?

Có cần đánh ra ngoài không?" Trương Dạ Ninh nói: "Không vội, sẽ có người đến xử lý chuyện này!" Vài phút sau, quả nhiên như lời Trương Dạ Ninh nói, có người đến.

Người đến chính là Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong.

Hai người thực ra đã biết chuyện ở đây từ đầu, nhưng họ không trực tiếp ra tay.

Đối với Trương Nhật Sơn, hắn muốn xem xem người mà Trương gia phái tới lần này rốt cuộc có thực lực thế nào.

Còn đối với Doãn Nam Phong, lần này cô cũng không thể làm chủ, cô chỉ chịu trách nhiệm dọn dẹp hậu quả.

Nếu đám người mặc đồ đen thành công, cô sẽ làm như không thấy.

Nếu đám người mặc đồ đen thất bại, cô sẽ lên tiếng xin lỗi.

Trương Nhật Sơn đánh giá chàng trai trẻ trước mặt, trong lòng khẽ động, hắn không ngờ ngoại hình của Trương Dạ Ninh lại trẻ như vậy.

Ở Trương gia, mặc dù mọi người đều có huyết mạch Kỳ Lân, có thể duy trì dung mạo nhưng thực ra vẫn có sự khác biệt nhất định.

Huyết mạch càng thuần khiết, dung mạo duy trì được sẽ càng trẻ trung.

Mà dáng vẻ của Trương Dạ Ninh, không nghi ngờ gì là người Trương gia trẻ nhất mà hắn từng thấy.

Còn bản thân hắn, tuy cũng là người Trương gia, nhưng dung mạo của hắn nhiều nhất chỉ có thể duy trì ở tuổi ba mươi mấy, huyết mạch của hắn không thuần khiết.

Chỉ là huyết mạch của người này thuần khiết như vậy, thậm chí còn thuần hơn cả huyết mạch của Tiểu Ca, nhưng tại sao Trương Khởi Linh lại không do hắn đảm nhiệm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Trương Nhật Sơn cũng không dám hỏi thẳng.

Dù sao trong người hắn cũng chảy dòng máu của Trương gia, huyết mạch của đối phương đã thuần khiết hơn mình, tự nhiên phải đối xử như với trưởng bối.

Vì vậy, hắn cúi người nói: "Trương Nhật Sơn ra mắt Trương

công tử!" Nghe câu này, Doãn Nam Phong bên cạnh có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ địa vị của chàng trai trẻ này trong Trương gia cao đến vậy sao?

Ngay cả vị Trương hội trưởng được mệnh danh là Bách Tuế Sơn này cũng phải hành lễ với hắn?

Trương Dạ Ninh khẽ gật đầu, nói: "Chuyện này anh định xử lý thế nào?" Trương Nhật Sơn nói: "Trương công tử, ngài yên tâm, chuyện lần này tôi nhất định sẽ cho ngài một lời giải thích!" Doãn Nam Phong thấy vậy cũng vội vàng nói: "Trương công tử, để bày tỏ lời xin lỗi, Quỷ Tỳ này cứ xem như Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi tặng cho ngài!" Mà Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bên cạnh lúc này thì mặt mày ngơ ngác, đây là tình huống gì?

Tại sao Trương Nhật Sơn, Trương hội trưởng lừng lẫy lại kính trọng Trương gia như vậy?

Hơn nữa, lần này Trương gia e là đã phá hỏng không ít đồ đạc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong không tức giận thì thôi, lại còn muốn tặng Quỷ Tỳ cho Trương gia để tạ lỗi?

Trương Dạ Ninh đối với chuyện này cũng không so đo với họ, bèn thản nhiên đồng ý.

Về phần "gã", Trương Dạ Ninh chỉ hừ lạnh một tiếng, hắn muốn xem xem người kia rốt cuộc còn có thủ đoạn gì. "Vị này chắc hẳn là hậu nhân của Mạc Kim nhất mạch, Hồ Bát Nhất rồi nhỉ?

Nay gặp mặt quả nhiên thân thủ bất phàm!" Lúc này, Trương Nhật Sơn chuyển ánh mắt sang Hồ Bát Nhất bên cạnh Trương Dạ Ninh.

Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Trương hội trưởng biết tôi sao?" Trương Nhật Sơn đáp: "Mạc Kim Giáo Úy trong tứ phái, tôi tự nhiên là biết, năm xưa tôi đã từng chứng kiến sự lợi hại của Mạc Kim Giáo

Úy, bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 đó thật sự kinh diễm!" Nhớ lại hoạt động trộm mộ mấy chục năm trước, họ có thể xác định chính xác vị trí mộ huyệt cũng là nhờ vào Mạc Kim nhất mạch.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất có chút kích động.

Hắn không ngờ tổ tiên của mình lại có một đoạn lịch sử như vậy.

Sau đó, Doãn Nam Phong thuận thế nói: "Các vị, chắc hẳn mọi người vẫn chưa ăn cơm nhỉ?

Để tỏ lòng xin lỗi, chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc ở một đại sảnh khác, hy vọng các vị không chê!" Nghe có bữa ăn miễn phí, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên, buổi đấu giá vừa rồi kéo dài mấy tiếng đồng hồ, bụng gã sớm đã đói meo.

Thế là không cần nghĩ ngợi, gã nói: "Được thôi được thôi!" Hồ Bát Nhất thấy vậy vội kéo Bàn Tử, Trương tiên sinh còn chưa lên tiếng, sao gã có thể tùy tiện nhận lời như vậy.

Trương Dạ Ninh nói: "Vậy thì đa tạ Doãn lão bản!" Sau đó, dưới sự kinh ngạc của mọi người, Trương Dạ Ninh đến một gian phòng riêng, rồi ăn tối ở đó.

Trong khoảng thời gian này, Doãn Nam Phong cũng vội vàng cử người thay thế những thứ vừa bị hư hỏng.

Cũng vì chuyện này, rất nhiều người đã ghi nhớ dáng vẻ của Trương Dạ Ninh, dặn dò thuộc hạ của mình không được đối đầu với hắn.

Dù sao người có thể khiến cả Trương hội trưởng và Doãn Nam Phong đích thân tiếp đãi cũng không đơn giản.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng vì thế mà lọt vào mắt của nhiều thế lực, cũng bị liệt vào danh sách những người không thể gây

sự.

Vương Bàn Tử rất hưởng thụ điều này, gã không ngờ có một ngày mình lại có thể ăn chực ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà còn có cả Trương hội trưởng và Doãn Nam Phong tiếp đãi.

Chuyện này mà nói ra ngoài, chẳng phải là rất có thể diện sao.

Nếu thằng nhóc Đại Kim Nha mà biết chuyện hôm nay, chắc cằm cũng rớt xuống vì sợ hãi.

Lúc rời đi, Trương hội trưởng và Doãn Nam Phong đích thân tiễn, vì vậy xung quanh có rất nhiều người vây xem.

Trương Dạ Ninh không để tâm, nhưng Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại không chịu nổi ánh mắt này, luôn cảm thấy mình nhẹ bẫng.

Đi đến cửa, Hoắc Tú Tú đột nhiên từ bên cạnh đi tới, sau khi xác nhận người trước mặt là Trương Dạ Ninh, liền kính cẩn nói: "Trương tiên sinh, bà nội đã đợi lâu, mời ngài lên xe!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ngây người.

Đây lại là tình huống gì nữa?

Hoắc Lão Thái không lẽ đã đợi họ hơn một tiếng đồng hồ rồi sao?

Chẳng lẽ thật sự như lời Trương gia nói, bà ta sẽ tiễn Trương gia về?

Trương Dạ Ninh nói: "Bàn Tử, Lão Hồ, hai người cứ lên xe của nha đầu Khanh Nguyệt trước, để nó đưa hai người về!

Đợi Shirley Dương về rồi thì đến báo cho tôi!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy cũng biết ý gật đầu, xem ra Trương gia có chuyện cần bàn với Hoắc Lão Thái, hai người họ cũng không đi theo nữa.

Bàn Tử vỗ vai Lão Hồ, cười nói: "Lão Hồ, anh em mình về tìm thằng nhóc Đại Kim Nha, tôi phải khoe khoang cho đã về sự tích anh

hùng của Bàn gia tôi hôm nay mới được!" Hồ Bát Nhất lườm gã một cái, nói: "Xem cậu tài giỏi chưa kìa, nếu không phải Trương gia, cậu có được đãi ngộ này không?" Một giờ sau, Hoắc Lão Thái và những người khác theo Trương Dạ Ninh đến Trương gia.

Chương 80

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Sau khi vào Trương gia không lâu, liên tục có người hành lễ với Trương Dạ Ninh.

Vừa nghe thấy những lời này, sắc mặt Hoắc Lão Thái và Hoắc Tú Tú đại biến.

Đây là tình huống gì?

Người của Trương gia lại gọi chàng trai trẻ trước mặt họ là tộc trưởng?

Sao có thể!

Lúc này trong lòng Hoắc Lão Thái càng thêm chấn động, đồng thời cảm thấy một trận sợ hãi.

Bà ta vạn lần không ngờ chàng trai trẻ này lại là tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia, thái độ trước đó của bà ta… người khác có thể không hiểu, nhưng bà ta vẫn hiểu rõ sức nặng của bốn chữ "Trương gia Tộc trưởng".

Trong nội bộ Trương gia, thực lực là trên hết.

Nếu Trương tộc trưởng muốn so đo với bà ta, đừng nói là biết được tung tích của con gái Hoắc Linh, e là đến lúc đó cả Hoắc gia cũng phải đi tong.

Cứ như vậy, Hoắc Lão Thái và Hoắc Tú Tú run rẩy đi theo Trương Dạ Ninh ra sân sau.

Ngay cả đi đường cũng hết sức cẩn thận. "Hoắc Lão Thái, mời vào!" Trương Dạ Ninh mở cửa lớn của phòng khách, nói với Hoắc Lão Thái phía sau.

Nếu là trước đây, Hoắc Lão Thái nhất định sẽ thản nhiên chấp nhận lễ ngộ như vậy, vì dù sao bà ta cũng là một trong những người có thân phận cao trong Cửu Môn.

Nhưng bây giờ bà ta hoàn toàn không dám bước đi, người trước mặt là Trương gia Tộc trưởng, bất kể so sánh về cái gì, bà ta cũng không bằng, làm sao còn dám giữ thái độ như trước với hắn?

Đó chẳng phải là tự đào mồ chôn mình sao?

Hoắc Lão Thái lắc đầu, thái độ cực kỳ cung kính nói: "Xin Trương tộc trưởng đừng làm khó bà già này, vẫn là ngài mời trước!" Trương Dạ Ninh liếc nhìn Hoắc Lão Thái, bà lão này cũng có chút thú vị, chẳng trách Hoắc gia có thể giữ vững lập trường trung lập trong tình hình này.

Sau khi vào phòng khách, Hoắc Lão Thái ra hiệu cho Hoắc Tú Tú, bảo cô đừng nói năng lung tung.

Hoắc Tú Tú trong lòng cũng rất rõ ràng, muốn biết tung tích của cô mình thì phải kết giao tốt với hắn.

Thực ra đối với Hoắc Tú Tú mà nói, cô có cảm tình khá tốt với Trương Dạ Ninh.

Vị Trương tộc trưởng trước mặt này, bất kể là dung mạo, khí chất, hay thực lực, đều thuộc hàng cực phẩm.

Mà khi cô biết được thân phận của hắn, trong lòng càng thêm kinh ngạc!

Vị Trương tiên sinh này, lại là nhân vật tầm cỡ như thái sơn bắc đẩu trong giới đạo mộ.

Nhưng tại sao hắn lại phải che giấu thân phận để vào Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Trương Dạ Ninh tự nhiên ngồi vào ghế chủ vị, thấy hai người mãi không động đậy, bèn hòa nhã nói: "Không cần câu nệ, ngồi trước đi!" Hoắc Lão Thái nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, không có Trương tộc trưởng lên tiếng, bà ta làm sao dám?

Nhưng dù sao bà ta cũng đã sống nhiều năm, tuy có chút e dè, nhưng cũng không đến nỗi gây ra chuyện cười, sau khi cảm ơn Trương Dạ Ninh, bà ta chọn một chiếc ghế ở rìa rồi ngồi xuống. "Trương tộc trưởng, nếu ngài báo trước cho lão bà tử tôi, nhất định tôi sẽ chủ động đón gió tẩy trần cho ngài, trước đó đã gây ra chuyện nực cười, mong Trương tộc trưởng lượng thứ!" Lúc này Hoắc Tú Tú cũng lên tiếng: "Xin thứ cho tiểu nữ tử đã mạo phạm Trương tộc trưởng!" Nói rồi, Hoắc Tú Tú lấy ra một chiếc hộp gỗ đưa cho Trương Dạ Ninh.

Bên trong là vật phẩm mà họ đã đấu giá được trong buổi đấu giá lần này. "Trương tộc trưởng, thật sự xin lỗi, món đồ trong hộp này coi như là quà tạ lỗi, xin Trương tộc trưởng nhận cho.

Sau này, Hoắc gia sẽ còn có những món quà tạ lỗi khác gửi đến, hy vọng Trương tộc trưởng có thể giơ cao đánh khẽ!" Hoắc Lão Thái cung kính nói.

Đối với món quà tạ lỗi của Hoắc Lão Thái, Trương Dạ Ninh không nhận.

Đối với hắn, đây chỉ là một chuyện nhỏ.

Hắn để Hoắc Lão Thái đến Trương gia là muốn nghe quan điểm của bà ta về Cửu Môn, nếu có thể trở thành trợ lực cho hắn thì càng tốt.

Đã có ý này, vậy thì hắn cũng không cần thiết phải nhận món quà tạ lỗi này.

Bậc đại tướng, phải có khí độ.

Trương Dạ Ninh nói: "Chỉ là chuyện nhỏ, tôi sẽ không để ý." Hoắc Lão Thái nói: "Trương tộc trưởng, nếu ngài không nhận, trong lòng tôi thật sự áy náy không yên." Trương Dạ Ninh cười cười, đánh giá Hoắc Lão Thái một lượt.

Hoắc Lão Thái thấy cảnh này, cả người không khỏi run lên, trong một khoảnh khắc, bà ta cảm thấy suy nghĩ của mình đã bị Trương Dạ Ninh nhìn thấu.

Những gì bà ta nghĩ trong lòng, dường như Trương Dạ Ninh đều biết hết.

Cảm giác này hoàn toàn khác với Trương công tử hòa nhã mà bà ta thấy ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngồi trên ghế, bà ta chỉ cảm thấy như ngồi trên đống lửa, như có một áp lực vô hình đè nặng lên người.

Lúc này, Hoắc Lão Thái không thể ngồi yên được nữa, bèn đứng dậy cúi người nói: "Xin Trương tộc trưởng chỉ thị!" Trương Dạ Ninh cười cười, nói: "Không cần căng thẳng như vậy, Hoắc đương gia!" Khi nói hai chữ cuối cùng, Trương Dạ Ninh cố ý kéo dài một chút.

Nghe câu này, Hoắc Lão Thái toàn thân run rẩy, lúc này bà ta cũng đã hiểu dụng ý của Trương tộc trưởng.

Sự sống chết của Hoắc gia, giờ đây đều nằm trong một ý niệm của hắn.

Hoắc gia sau này muốn trung lập e là không còn khả năng nữa, Hoắc gia cuối cùng cũng không thể đứng ngoài cuộc.

Chỉ là không biết thái độ của vị Trương tộc trưởng này rốt cuộc ra sao.

Lập tức Hoắc Lão Thái thăm dò: "Trương tộc trưởng, nếu ngài muốn ra tay, Hoắc gia nhất định sẽ ủng hộ.

Chỉ là hiện nay các gia tộc trong Cửu Môn đã tỏ thái độ, Hoắc gia chúng tôi là bên duy nhất tỏ thái độ trung lập, một khi bại lộ, Hoắc gia sẽ trở thành mục tiêu của mọi người." Trương Dạ Ninh cười cười nói: "Yên tâm, nếu Hoắc đương gia bằng lòng toàn tâm toàn ý, tự nhiên sẽ không bạc đãi Hoắc gia." Hoắc Lão Thái nói: "Trương tộc trưởng muốn biết điều gì, lão bà tử tôi nhất định sẽ không giấu giếm." Trương Dạ Ninh uống một ngụm trà, chậm rãi nói ra hai chữ: "Cửu Môn!" Nghe hai chữ này, Hoắc Lão Thái không nhịn được lùi lại mấy bước.

Quả nhiên không khác gì bà ta nghĩ, Trương tộc trưởng đưa họ vào Trương gia chính là vì chuyện này.

Hoắc Lão Thái bình tĩnh lại, nói: "Kể từ khi Trương Nhật Sơn nhậm chức hội trưởng, nội bộ Cửu Môn thực ra đã chia rẽ, các nhà đều nghĩ đến sự phát triển của riêng mình, có vài nhà thậm chí vì lợi ích mà chọn đầu quân cho Uông gia.

Nói khó nghe một chút, Cửu Môn hiện tại một nửa chắc đều là người của Uông gia." "Gần đây, hành động của Uông gia ngày càng lớn, muốn thâu tóm toàn bộ Cửu Môn." Nghe đến đây, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, Cửu Môn chẳng qua chỉ là một nước cờ của Uông gia mà thôi.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, nói: "Uông gia, sớm muộn gì tôi cũng sẽ diệt nó." Hoắc Lão Thái tiếp tục nói: "Trương tộc trưởng, tình hình của Cửu Môn cơ bản là như vậy, chi tiết sau này tôi sẽ cho người gửi một bức thư cho ngài.

Ngài xem, không biết Trương tộc trưởng có thể cho tôi biết tung tích của con gái tôi không." Trương Dạ Ninh chậm rãi nói ra mấy chữ:

"Đằng Cách Nhĩ Liệu Dưỡng Viện!" Hoắc Lão Thái nghe thấy mấy chữ này, cả người trực tiếp ngã quỵ xuống.

Tình huống bà ta lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Bao năm nay bà ta âm thầm điều tra, tự nhiên cũng biết ý nghĩa của ba chữ "liệu dưỡng viện".

Nếu Hoắc Linh thật sự ở đó, bây giờ e là lành ít dữ nhiều. "Bà nội, bà nội, bà sao vậy?" Hoắc Tú Tú thấy Hoắc Lão Thái ngã quỵ trên đất, vội vàng tiến lên đỡ bà dậy, cô không hiểu tại sao bà nội nghe thấy mấy chữ này lại thay đổi lớn như vậy.

Được Hoắc Tú Tú đỡ, Hoắc Lão Thái từ từ đứng dậy.

Chuyện này thật sự quá lớn, liệu dưỡng viện là địa bàn của "gã".

Bà ta muốn đưa Hoắc Linh ra ngoài vô cùng khó khăn, hơn nữa cũng sẽ vì chuyện này mà rước họa vào thân.

Chương 81

Bà già này đã có tuổi thì không sao, chỉ là Tú Tú còn trẻ.

Thế là bà ta hít một hơi thật sâu, quỳ xuống trước mặt Trương Dạ Ninh, nói: "Trương tộc trưởng, xin ngài cho phép Tú Tú ở lại Trương gia một thời gian." Trương Dạ Ninh suy nghĩ một lát, trực tiếp từ chối Hoắc Lão Thái hiển nhiên là không thích hợp, dù sao Hoắc gia cũng đã đồng ý phục vụ cho Trương gia.

Một lúc sau, Trương Dạ Ninh nói: "Ở Trương gia vài ngày thì không sao, nhưng không có sự cho phép của tôi thì không được tùy ý đi lại, ra vào cũng phải báo trước." Hoắc Lão Thái thấy Trương Dạ Ninh gật đầu, trong lòng vui mừng, sau đó nhìn Hoắc Tú Tú, nói: "Tú Tú, còn không mau cảm ơn Trương tộc trưởng?" Hoắc Tú Tú ban đầu có chút ngơ ngác, cô không hiểu tại sao bà nội lại muốn cô ở lại Trương gia.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, cô cũng hiểu ra.

Bà nội nhất định là vì sự an toàn của cô mà để cô ở lại đây. "Cảm ơn Trương tộc trưởng!" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Chỉ là ở tạm Trương gia thì không có vấn đề gì, Trương gia cũng không thiếu một miệng ăn.

Sau đó Trương Dạ Ninh gọi Khanh Nguyệt đến, nói: "Tìm cho cô ấy một phòng!" Khanh Nguyệt cung kính đáp một tiếng rồi dẫn Hoắc Tú Tú rời đi.

Thấy vậy, Hoắc Lão Thái cũng hài lòng rời đi. … Trương Dạ Ninh trở về phòng mình, sau đó lấy Quỷ Tỳ đấu giá được ra. "Có sử dụng Quỷ Tỳ không?" "Sử dụng!" Trương Dạ Ninh không chút do dự, trực tiếp chọn sử dụng. "Sử dụng thành công, giới hạn Quỷ Tỳ tăng 10000

điểm!" "Nhận được 1000 Âm binh!

Nhận được 100 Âm tướng!

Nhận được 1 Quỷ chủ!" Nghe thấy tiếng của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vẫn rất hài lòng, không chỉ nhận được mấy ngàn Âm binh, mà giới hạn của Quỷ Tỳ còn tăng thêm 10000 điểm, đây là điều rất tốt. "Ninh ca, anh ngủ chưa?" Lúc này, giọng của Nhược Ngưng vang lên từ ngoài cửa.

Trương Dạ Ninh đáp một tiếng, mở cửa ra.

Nhược Ngưng hỏi: "Ninh ca, hôm nay nhà mình có khách ở lại à?" Trương Dạ Ninh nói: "Ừ, Hoắc Tú Tú, cháu gái của Hoắc Lão Thái, chỉ ở tạm vài ngày thôi." "Vậy em có thể đến chơi với chị ấy không?" Nhược Ngưng hỏi.

Nghe câu này, Trương Dạ Ninh hơi sững sờ, nha đầu này tốt bụng thế, hắn còn tưởng cô sẽ quấy khóc không ngừng, xem ra hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Sáng sớm hôm sau, Trương Dạ Ninh nhận được một bức thư từ Ngô Tam Tỉnh, trên đó viết Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đã bị người của "gã" lừa đến Tần Lĩnh.

Trương Dạ Ninh sau đó đốt phong thư đi, cũng lập tức chuẩn bị, rồi thẳng tiến đến Tần Lĩnh.

Theo diễn biến của cốt truyện gốc, Hạo Thiên Chân bị người bạn thân Giải Tử Dương dụ đến Tần Lĩnh, nói là để có thể biến mẹ cậu ta trở lại dáng vẻ thuần khiết ban đầu.

Nhưng thực tế, Giải Tử Dương đã chết từ lâu, Giải Tử Dương hiện tại chỉ là một người nhân bản mà thôi.

Theo suy đoán của Trương Dạ Ninh, người nhân bản này hẳn là đã bị "gã" khống chế.

Đồng thời điều này cũng cho thấy những người đó đã chú ý đến sự tồn tại của Hạo Thiên Chân.

Đến Tần Lĩnh ngoài việc giải cứu Hạo Thiên Chân, mục đích chính của Trương Dạ Ninh là thu phục Chúc Long, nhận được đao linh.

Lần này, Trương Dạ Ninh không mang theo ai khác, mà chọn đi một mình.

Tần Lĩnh cách Đế Đô không xa lắm, Trương Dạ Ninh mất hai ngày đã đến được đích.

Trương Dạ Ninh tìm một nhà nghỉ để hỏi thăm, biết được Hạo Thiên Chân và những người khác đã rời đi hai ngày, tính theo thời gian, Hạo Thiên Chân chắc hẳn đã đến gần sông ngầm rồi.

Cùng lúc đó, bên phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Lão Dương đang bị trói bên cạnh quan tài.

Họ không ngờ đám người mà họ thấy bên ngoài lại đi theo họ suốt cả chặng đường.

Bàn Tử thấy một người đi về phía họ, vội vàng nói: "Các người muốn làm gì?" "Ngoan ngoãn chút đi!" Người đó không để ý đến Bàn Tử, vẫy tay về phía sau, ngay sau đó mấy người vây lại, rồi bắt đầu động thủ mở nắp quan tài đá sau lưng họ.

Bàn Tử nhìn ra sau, kinh hãi thấy một cánh tay khô quắt treo lủng lẳng bên ngoài, lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, liền hét lên với bọn họ: "Các người rốt cuộc muốn làm gì?

Bên trong là một con Tống Tử, các người mà mở quan tài ra, tất cả chúng ta đều toi đời!" Mấy người đó nghe vậy, liền phá lên cười, một người trong số đó nói: "Tống Tử gì chứ?

Các người nhìn kỹ lại đi!" Nói xong, họ dùng sức đẩy nắp quan tài ra, trong tiếng la hét của Hạo Thiên Chân và những người khác, một ông lão trông giống nông dân bước ra từ bên trong.

Người này họ biết, chính là Thái Thúc.

Hạo Thiên Chân mặt đầy kinh ngạc, tay của ông ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tay của Thái Thúc giống như bị Tống Tử cào qua, móng tay vàng khè, cả bàn tay vừa đen vừa dài, thậm chí còn có chút teo tóp.

Thái Thúc không để ý đến Hạo Thiên Chân và những người khác, mà nói với một người trong số họ: "Lương sư gia, ông có biết cửa bí mật ở đâu không?" Lương sư gia nói: "Bản đồ của Lý lão bản tôi đã xem rồi, không có vấn đề gì lớn, nếu nói có cửa bí mật, vậy thì khả năng cao sẽ ở dưới chiếc quan quách này." Sau đó, mấy người họ hợp sức đẩy quan quách ra, một lối vào rộng khoảng một mét xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhưng họ không xuống ngay, mà để Hạo Thiên Chân và những người khác xuống trước dò đường.

Đối với điều này, Hạo Thiên Chân và những người khác chỉ có thể tuân theo, cũng vì lý do này mà họ mới được giữ lại mạng sống.

Sau khi đi xuống theo lối vào, qua một đoạn hầm mỏ, mọi người đến một bờ sông.

Nước sông chảy rất xiết, một người không cẩn thận bước một chân xuống sông, hét lớn: "Mẹ kiếp, nước sông này sao nóng thế!" "Thái Thúc, bây giờ chúng ta làm sao đây?" Một người trẻ tuổi có chút bất an nói. "Lương sư gia, ông xem?" Thái Thúc nhìn về phía Lương sư gia.

Lương sư gia ngồi xổm xuống, sờ vào nước: "Nơi này chắc là

suối nước nóng và sông ngầm trộn lẫn vào nhau, chúng ta đi về phía trước, tìm được chỗ giao nhau là có thể tiếp tục đi!" Nửa giờ sau, mọi người cuối cùng cũng tìm được chỗ giao nhau.

Thế là mọi người bắt đầu xuống nước, bơi trong nước chưa được bao lâu, Nhị Ma Tử đột nhiên hét lên một tiếng, rồi cả người chìm thẳng xuống đáy nước.

Tất cả mọi người lúc này đều hoảng loạn, không biết đã xảy ra chuyện gì!

Lương sư gia thấy vậy vội hét lớn: "Bơi nhanh lên, tuyệt đối đừng dừng lại!" "A!" Không lâu sau, lại có một người phát ra tiếng hét thảm thiết. "Dưới nước hình như có thứ gì đó!" Bàn Tử hét lớn.

Lúc này, sau lưng Bàn Tử lao ra một con cá lớn dài mười mét, nó đang há miệng rộng ngoạm thẳng về phía Bàn Tử. "Bàn Tử, cẩn thận phía sau!" Hạo Thiên Chân hét lớn.

Bàn Tử bất giác nhìn ra sau, sắc mặt lập tức sợ đến tái mét, sao nơi này lại có một con cá lớn như vậy!.

Mắt thấy Bàn Tử sắp bị con cá lớn này nuốt chửng, một vệt sáng trắng lóe lên, ngay sau đó con cá lớn bị chém thành hai nửa. "Phụt!

Phụt!" Hai tiếng động lớn vang lên, xác con cá lớn rơi thẳng xuống nước, cả mặt nước lập tức nhuốm một màu đỏ máu.

Vương Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt. "Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Bàn Tử nói. "Trương tiên sinh!" Hạo Thiên Chân đứng sau lưng Bàn Tử, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cậu ta thấy Trương tiên sinh đột nhiên xuất hiện từ hư không sau lưng con cá lớn đó.

Chương 82

"Trương, Trương gia, sao ngài lại ở đây!" Lúc này Bàn Tử cũng phát hiện ra bóng dáng của Trương gia, gã không thể nào ngờ Trương gia lại xuất hiện ở đây.

Trương Dạ Ninh nói: "Các người lên bờ trước đi!" Bàn Tử và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, sau đó lần lượt quay lại bờ. "Trương gia, cẩn thận!" Không lâu sau, Bàn Tử kinh hãi hét lên, chỉ thấy dưới nước không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy chục con cá lớn như con ban nãy, tất cả đều có hàm răng sắc nhọn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Dạ Ninh.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hạo Thiên Chân nói: "Những con cá lớn này có vẻ là Triết La Khuê mà chúng ta gặp trước đó, nhưng loài cá này chỉ sống ở vùng nước lạnh, tại sao lại xuất hiện ở đây?" Trương Dạ Ninh đứng giữa không trung nhìn bầy Triết La Khuê dưới nước, trực tiếp triệu hồi Quỷ Vương.

Quỷ Vương vừa xuất hiện, cả không gian trở nên lạnh lẽo.

Mà bầy Triết La Khuê dưới nước dưới uy thế của Quỷ Vương, ánh mắt đại biến, lại lộ ra vẻ kinh hãi. "Đây, đây là âm binh của Trương gia!

Nhưng mà, âm binh này là sao vậy, sao uy thế lại lớn thế?" Bàn Tử biết Trương gia có Quỷ Tỳ, nên lập tức nhận ra nguồn gốc của âm binh này.

Nhưng âm binh này lại khác hẳn những âm binh gã từng thấy trước đây, khí thế của nó còn lớn hơn bất kỳ cương thi nào gã từng

gặp.

Hạo Thiên Chân cũng nhận ra điều đó, chỉ vào Quỷ Vương nói: "Bàn Tử, cậu mau nhìn, xung quanh âm binh kia!" Vương Bàn Tử nhìn kỹ, chỉ thấy xung quanh thân thể Quỷ Vương không biết từ lúc nào đã ngưng tụ một đoàn âm khí, sau đó những âm khí này như có lực hút vô tận, trong nháy mắt lại hút toàn bộ Triết La Khuê dưới nước lên.

Trong khoảnh khắc, Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh buốt, nếu không phải đứng khá xa âm binh kia, có lẽ bọn họ đã bị đông thành tượng băng rồi.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại như không có chuyện gì, từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên đứng sau lưng Quỷ Vương. "Chết!" Giữa lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Trương Dạ Ninh thản nhiên thốt ra một chữ. "Ầm!" Giây tiếp theo, một tiếng nổ lớn vang lên từ trong đám âm khí, bầy Triết La Khuê trong nháy mắt biến thành thịt nát, rơi lả tả xuống nước.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Họ không ngờ âm binh này lại lợi hại đến vậy.

Và điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là âm binh mang khí thế đế vương này lại nghe lệnh của Trương Dạ Ninh.

Sau khi Quỷ Vương tiêu diệt bầy Triết La Khuê, nó chắp tay hành lễ rồi biến mất tại chỗ. "Giải Tử Dương đâu?" Lúc này, Trương Dạ Ninh quay lại bờ, hỏi hai người. "Giải Tử Dương là ai?" Bàn Tử ngơ ngác.

Hạo Thiên Chân nói: "Là Lão Dương, Trương tiên sinh, Lão Dương có chuyện gì sao?" Hạo Thiên Chân không hiểu, tại sao Trương Dạ Ninh lại hỏi tin tức người bạn thuở nhỏ của cậu ngay lập

tức, lẽ ra Trương tiên sinh không nên biết cậu ta mới đúng.

Tại sao hai người này lại có liên quan đến nhau?

Trương Dạ Ninh nói: "Tất cả những thứ này đều là kiệt tác của cậu ta!" Giải Tử Dương là một người nhân bản, có khả năng tạo ra mọi thứ từ ý niệm, bầy Triết La Khuê này hoàn toàn là do cậu ta tưởng tượng ra.

Tuy là ảo ảnh, nhưng những sinh vật này lại không khác gì đồ thật. "Cái, cái này sao có thể!" Nghe câu này, Hạo Thiên Chân kinh ngạc tột độ, cậu hoàn toàn không nghĩ tới tình huống này.

Con người Lão Dương cậu rất rõ, sao cậu ta có thể cố tình hãm hại mọi người được? "Có gì mà không thể!

Tôi đã nói rồi mà, suốt đường đi chúng ta gặp bao nhiêu nguy hiểm, lần nào cũng may mắn thoát được, tôi không tin vận khí của chúng ta tốt đến thế!" "Chỉ là Lão Dương tại sao lại làm vậy, nếu thật như Trương gia nói, Lão Dương có thủ đoạn như thế, tại sao cậu ta không ra tay trực tiếp mà lại tốn công tốn sức dẫn chúng ta vào đây?" Bàn Tử suy đoán.

Nghe Bàn Tử nói, Hạo Thiên Chân cũng nhớ lại sự bất thường của Lão Dương mấy ngày nay.

Lão Dương nói trí nhớ mình không tốt, nhưng trên đường đi cậu ta lại có thể nhớ chính xác lộ trình. "Đi trước đã!" Trương Dạ Ninh lắc đầu nói, nói xong liền đi về phía trước.

Trương Dạ Ninh không chọn truy đuổi Giải Tử Dương ngay, đối với anh mà nói, giải quyết cậu ta chỉ là chuyện tiện tay, bây giờ anh còn có việc quan trọng hơn.

Đó chính là tìm được đao linh Chúc Long trước!

Nếu anh nhớ không lầm, việc xây dựng Thần Thụ Tần Lĩnh ngoài

mục đích tế tự, còn có một mục đích quan trọng nhất là để cung phụng Chúc Long.

Trong truyền thuyết, Chúc Long có năng lực cường đại, nó có thể khiến người thường cũng có được sức mạnh to lớn.

Mà tộc trưởng tộc Xa xưa kia cũng đã phát hiện ra điểm này, vì thế đã đạt được một thỏa thuận nào đó với Chúc Long.

Cứ cách một khoảng thời gian, người tộc Xa sẽ trói người sống lên Thần Thụ, sau đó đâm mấy lỗ trên cơ thể họ để lấy máu.

Máu này sẽ theo thân cây Thần Thụ Bằng Đồng chảy thẳng xuống lòng đất để cung cấp cho Chúc Long.

Về phần Lão Dương dụ Hạo Thiên Chân đến đây, có lẽ là để lợi dụng sức mạnh của Chúc Long, xem thử cậu ta có phải người đó không, nếu đúng thì sẽ mang cậu ta về.

Nhưng những chuyện này đối với Trương Dạ Ninh mà nói, thực ra lại là một chuyện tốt.

Sau khi có được đao linh, rồi thuận tay giải quyết tên người nhân bản này, vậy thì "nó" chắc chắn sẽ ngồi không yên, sau đó sẽ phái người đến.

Lúc đó, Trương Dạ Ninh chỉ cần ngồi chờ, đám người kia sẽ tự đến nộp mạng.

Đương nhiên, tiêu diệt "nó" chỉ là bước đầu tiên mà thôi, tổ chức "nó" nói trắng ra là do một lão già theo đuổi trường sinh lập nên, thực lực thực ra không mạnh.

Sở dĩ có năng lượng lớn như vậy, chủ yếu là vì Uông gia.

Tầng lớp cao tầng của "nó" về cơ bản đều là người Uông gia, nói một cách nghiêm túc, coi "nó" là sức mạnh của Uông gia cũng không

quá đáng.

Sau khi làm rõ những điều này, Trương Dạ Ninh dẫn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đi thẳng về phía cây Thần Thụ Bằng Đồng.

Một giờ sau, họ cuối cùng cũng nhìn thấy một cây Thần Thụ Bằng Đồng khổng lồ.

Nhìn cây Thần Thụ Bằng Đồng trước mặt, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cây này chỉ riêng đường kính đã khoảng hai mươi mét, ngẩng đầu nhìn lên thì không thấy ngọn.

Trên thân cây bằng đồng có vô số lỗ nhỏ, dày đặc không biết bao nhiêu mà kể.

Hạo Thiên Chân kinh ngạc thốt lên: "Ở đây lại có một cây cổ thụ bằng đồng lớn như vậy, thật không thể tin nổi!" Bàn Tử cũng nói: "Mẹ ơi, một cây cổ thụ khổng lồ làm bằng đồng thế này, phải tốn bao nhiêu tiền chứ!" Trương Dạ Ninh không nói gì, mà chỉ đánh giá cây thần thụ.

Anh không có hứng thú gì với cây đồng này, thứ anh muốn tìm nhất chính là Chúc Long, đợi anh thu phục được Chúc Long thì thanh Đại Việt Long Tước trong tay cũng có thể kích hoạt thành công, sau đó khôi phục lại phẩm cấp thần khí. "Trương tiên sinh, bây giờ phải làm sao?" Hạo Thiên Chân lên tiếng hỏi.

Việc quan trọng nhất của Trương Dạ Ninh bây giờ là vào bên trong cây đồng này, sau đó tìm Chúc Long.

Nhưng muốn vào trong cây đồng cũng không đơn giản như vậy, dù sao đây cũng là nơi Chúc Long cư ngụ, muốn phá hủy cây đồng để vào rõ ràng là không thực tế.

Vì vậy Trương Dạ Ninh suy nghĩ một chút, Chúc Long cư ngụ

dưới lòng đất, đỉnh cây đồng cách Chúc Long khá xa, sức mạnh tương đối yếu, nên anh chuẩn bị đi lên từ đó.

Trương Dạ Ninh nói: "Đi lên trên, chú ý đừng dừng lại ở một chỗ quá lâu!" Nói xong, Trương Dạ Ninh nhảy vọt một cái, cả người nhanh chóng bay lên trên, không lâu sau đã bay xa hơn mười mét.

Chương 83

Còn Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì vụng về hơn nhiều, họ chỉ có thể nhìn theo bóng lưng xa dần của Trương gia, thốt lên một tiếng kinh ngạc, rồi bắt đầu chậm rãi leo lên. "Thiên Chân, cậu nói xem tại sao Trương gia không đưa chúng ta đi cùng?

Ngài ấy vèo một cái đã lên tới nơi, giờ để lại hai chúng ta ở đây, lỡ gặp phải nguy hiểm gì thì phải làm sao?" Vương Bàn Tử có chút lo lắng nói.

Hạo Thiên Chân nói: "Bàn Tử, cậu đừng có nói gở, chúng ta mau leo nhanh lên đi!" Cùng lúc đó, phía Trương Dạ Ninh đã dừng lại trên một cành cây khổng lồ mọc ra từ cây đồng.

Nơi này tụ tập rất nhiều thi thể, trên người những thi thể này đều đeo mặt nạ, Trương Dạ Ninh biết đây chính là Ly Cổ, loại sinh vật này có thể bám vào thi thể rồi điều khiển chúng.

Những thứ này xuất hiện với số lượng lớn ở đây, chứng tỏ nơi này tuyệt đối không đơn giản.

Biết đâu lại có thứ gì tốt.

Sau đó Trương Dạ Ninh lại triệu hồi Quỷ Vương, sự xuất hiện của Quỷ Vương trực tiếp khiến đám Ly Cổ này bạo động, giây tiếp theo, những thi thể đang nằm trên cành cây đều đứng dậy, nhanh chóng áp sát Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ra lệnh cho Quỷ Vương ra tay, "Âm!" Một luồng âm khí mạnh mẽ đánh thẳng vào những thi thể này, như một chùm tia laze, trong nháy mắt tất cả thi thể đều biến thành tro bụi.

Sau khi giải quyết xong những thi thể này, Trương Dạ Ninh đi thẳng về phía sau chúng, đến cuối con đường, anh phát hiện sau cành cây lại là một hang động.

Trong hang động toàn là đồ đằng màu đỏ, ở giữa hang đặt một chiếc hộp báu màu đỏ.

Trương Dạ Ninh bước vào hang, cầm chiếc hộp báu lên rồi mở ra.

Bên trong đặt một viên đá màu sẫm.

Cầm trên tay, Trương Dạ Ninh chỉ cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo xuyên qua cả lòng bàn tay, vô cùng thần bí. "Nhận được Linh Huyết Thạch!" "Linh Huyết Thạch: Thánh vật của tộc Xa, sau khi sử dụng có thể cường hóa ngẫu nhiên vật phẩm của Túc chủ." Nghe hệ thống giới thiệu, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động.

Linh Huyết Thạch này thật thú vị, những bảo vật trước đây đều tăng một thuộc tính nhất định, còn thứ này lại là cường hóa ngẫu nhiên.

Điều này có chút giống như đánh bạc.

Sau đó Trương Dạ Ninh không do dự sử dụng ngay lập tức. "Sử dụng Linh Huyết Thạch thành công, đang cường hóa vật phẩm..." "Ting!

Cường hóa Lục Giác Linh Đang thành công." "Lục Giác Linh Đang: Sau khi cường hóa nhận được năng lực khống chế cổ trùng." Nghe hệ thống thông báo, Trương Dạ Ninh có chút kinh ngạc.

Anh không ngờ thứ này lại cường hóa chiếc Lục Giác Linh Đang trong tay mình, điều này khiến anh có chút bất ngờ.

Nhưng chức năng khống chế cổ trùng này cũng không tệ.

Đối với anh mà nói, đây quả thực là một thần khí để cày thuộc

tính.

Những thứ khác trên cây Thần Thụ Bằng Đồng này anh không dám nói, nhưng Ly Cổ, theo những gì anh thấy, ít nhất cũng phải có mấy trăm con.

Vốn dĩ Trương Dạ Ninh lười đi giết từng con một, nhưng bây giờ anh không cần làm gì cả, chỉ cần khẽ lắc chiếc chuông trong tay, toàn bộ Ly Cổ trên cây sẽ kéo đến.

Đến lúc đó anh chỉ cần ra lệnh một tiếng, đám Ly Cổ này sẽ tự sát, rồi anh có thể thong thả thu hoạch tinh phách.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi! "A!" Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử đang leo trên cây đồng đột nhiên hét lên một tiếng kỳ quái.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân, cậu làm gì ở phía sau thế?

Cậu sờ mông tôi làm gì?" Vừa nói gã vừa nhìn xuống Hạo Thiên Chân ở dưới.

Hạo Thiên Chân không trả lời Bàn Tử, mà kinh hãi nhìn sau lưng gã.

Cậu thấy một con côn trùng mặt người đang bám sau lưng Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử cũng nhận ra có điều không ổn, vội đưa tay phải ra sau lưng đập tới.

Con côn trùng mặt người thấy cánh tay Bàn Tử đập tới, liền nhảy sang một bên, rồi lao thẳng vào mặt Bàn Tử.

Bàn Tử cảm thấy thứ sau lưng biến mất, vốn định thở phào một hơi, nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại thấy một con quái trùng đang lao về phía mình.

Bàn Tử hoàn toàn không kịp phản ứng, cả khuôn mặt bị con quái

trùng này bao chặt lấy.

Bàn Tử vội đưa tay ra, muốn gỡ thứ trên mặt xuống, nhưng đã không kịp.

Sau đó, gã chỉ cảm thấy một thứ giống như cái ống đang điên cuồng chui vào miệng mình. "Bàn Tử!" Ngay lúc Bàn Tử thoi thóp, từ phía trên cây đồng đột nhiên vang lên một tràng tiếng chuông trong trẻo. "Đinh đong đong ~ Đinh đong đong ~" Con Ly Cổ trên đầu Bàn Tử nghe thấy tiếng chuông này, lại tự động rời khỏi đầu gã. "Khụ khụ khụ!" Sau khi Ly Cổ rời đi, Bàn Tử ho khan liên tục mấy tiếng, hơi thở cũng dần ổn định lại.

Cảm giác vừa rồi thực sự khiến gã sống không bằng chết, chỉ cần thêm vài giây nữa, có lẽ gã đã chết ngạt rồi. "Bàn Tử, cậu không sao chứ!" Lúc này Hạo Thiên Chân cũng vội vàng tiến lên đỡ lấy Bàn Tử, rồi dừng lại trên một cành cây. "Khụ khụ, không chết được!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này!

Con trùng vừa rồi là quái vật gì vậy!" Bàn Tử khó khăn nói.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, thứ này cậu cũng không biết, giống như đột nhiên xuất hiện vậy. "Xào xạc!" Chưa kịp để hai người thở dốc, cả thân cây đột nhiên vang lên một trận âm thanh.

Ngay sau đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn thấy một cảnh tượng kinh người, họ thấy mấy trăm con quái trùng giống con ban nãy đang bò trên cây đồng!

Thậm chí còn có mấy chục con đang ở ngay sau lưng họ! "Mẹ kiếp!

Sao đột nhiên xuất hiện nhiều quái trùng thế này!

Vừa rồi một con đã suýt lấy mạng tôi, phen này chắc toi rồi!" Bàn Tử tuyệt vọng nhìn đám quái trùng bên dưới. "Đinh đong đong!

Đinh đong đong!" Ngay sau đó lại là một tràng tiếng chuông trong trẻo.

Ngô Tà và Bàn Tử vốn đang tuyệt vọng, nhưng giây tiếp theo họ lại phát hiện mục tiêu của đám quái trùng này dường như không phải là họ.

Mà là tiếng chuông trong trẻo kia. "Thiên Chân, đây, đây là chuyện gì?

Chương 84

Đám quái trùng này hình như không nhắm vào chúng ta?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Ngô Tà nói: "Tôi cũng không rõ lắm, biết đâu có liên quan đến Trương tiên sinh!" "Thiên Chân, có phải là Trương gia đã cứu chúng ta không?" Bàn Tử hỏi.

Hạo Thiên Chân nói: "Rất có khả năng, Bàn Tử, cậu còn nhớ chuyện ở Tích Thi Địa không?" Bàn Tử suy nghĩ một lát, giây tiếp theo, đột nhiên vỗ đầu, dường như nhớ ra điều gì đó, vội nói: "Tôi nhớ lúc ở Tích Thi Địa, Trương gia hình như đã lấy ra một cái chuông, âm thanh phát ra cũng giống thế này!" Trước đây khi họ vào Tích Thi Địa, đã gặp phải bầy Thi Miết, cuối cùng là Trương gia dùng tiếng chuông để đuổi chúng đi, họ mới thoát nạn. "Chẳng lẽ, Trương gia ngoài việc đuổi quái trùng, còn có thể khống chế chúng sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Đám quái trùng này rõ ràng là bị tiếng chuông thu hút, rốt cuộc Trương gia định làm gì?

Cùng lúc đó, Trương Dạ Ninh không nghĩ nhiều như vậy, anh bây giờ chỉ muốn dụ hết Ly Cổ trên cây đồng đến, sau đó dung hợp tinh phách, biến chúng thành điểm thuộc tính.

Vài phút sau, trước mặt Trương Dạ Ninh đã chất đầy Ly Cổ.

Trương Dạ Ninh nhìn đám Ly Cổ trước mặt rất hài lòng, bèn lại lắc chiếc Lục Giác Linh Đang trong tay.

Ngay sau đó, trên người đám Ly Cổ này lần lượt vang lên một tiếng trầm đục, rồi trực tiếp mất đi sinh khí.

Trương Dạ Ninh cười bước lên, sau đó bắt đầu dung hợp những "bao kinh nghiệm" này.

Tốc độ dung hợp của Trương Dạ Ninh rất nhanh, sau khi nhận được một loạt thông báo từ hệ thống, anh chỉ đơn giản kiểm kê lại.

Lần này anh nhận được tổng cộng 400 điểm thuộc tính công kích, 300 điểm thuộc tính phòng ngự và 300 điểm thuộc tính tốc độ, tổng cộng là 1000 điểm thuộc tính.

Điểm thuộc tính tuy nhiều, nhưng đối với Trương Dạ Ninh mà nói thực ra vẫn chưa đủ, vì để thăng cấp cảnh giới tiếp theo cần đến 5000 điểm thuộc tính.

Vì vậy Trương Dạ Ninh lại tiếp tục dung hợp, lần này anh muốn dung hợp sạch sẽ toàn bộ Ly Cổ trên cây trong một lần.

Vài phút sau, Trương Dạ Ninh lại nhận được thêm 1000 điểm thuộc tính. "Cuối cùng cũng dung hợp sạch sẽ rồi!" Trương Dạ Ninh nhìn đống xác Ly Cổ nằm la liệt trước mặt, thở ra một hơi đầy mãn nguyện.

Sau đó anh cũng chuẩn bị tìm kiếm trên này xem có lối vào nào dẫn vào giữa cây không.

Hai phút sau, Trương Dạ Ninh phát hiện một hang động trên thân cây cách đó không xa.

Hang động rất sâu, có lẽ thông thẳng xuống gốc cây.

Điều này khiến Trương Dạ Ninh có chút vui mừng, như vậy anh có thể trực tiếp đến dưới gốc cây đồng này, sau đó thu phục Chúc Long. "Trương tiên sinh!" "Trương gia!" Đúng lúc này, Ngô Tà và Bàn Tử cuối cùng cũng đã lên tới nơi.

Trương Dạ Ninh nói: "Đi theo tôi!" Nói xong, liền nhảy thẳng xuống cái hang đó.

Bên trong hang là một không gian tương đối thẳng đứng, nhưng may mắn là trên vách tường xung quanh có rất nhiều khối đồng nhô ra, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng có thể dựa vào đó để nhanh chóng đi xuống. "Quả nhiên ở đây!" Trương Dạ Ninh theo hang động xuống lòng đất, quả nhiên phát hiện một con rồng khổng lồ đang quấn quanh trong hang.

Con rồng này rất lớn, đầu rồng khổng lồ ngẩng cao, thân hình đồ sộ của nó linh hoạt quấn quanh gốc cây đồng.

Ánh đèn pin chiếu vào gốc cây, có thể thấy những lớp vảy đen dày, lấp lánh ánh sáng.

Trương Dạ Ninh không ngờ Chúc Long này lại lớn như vậy, chỉ riêng cái đầu lâu đã chiếm hết cả không gian. "Mẹ kiếp!

Đây là cái gì!" Bàn Tử vừa đến nơi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

Vì thứ này thực sự quá lớn.

Trương Dạ Ninh nói: "Chúc Long!" "Trương tiên sinh, đây không phải là Chúc Long trong Sơn Hải Kinh chứ?" Ngô Tà nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Cũng gần giống, nhưng bản chất của Chúc Long này thực ra không phải là rồng mà là đao linh!" "A!" Đúng lúc này, bên ngoài cây đồng vang lên một tiếng hét thảm.

Mọi người nhìn qua lỗ nhỏ trên vách tường về phía nguồn âm thanh, thấy Lão Dương vung tay một cái, lại hất văng Lương sư gia và những người khác ra ngoài.

Thân thể Lương sư gia và những người khác đập vào cây đồng, phát ra tiếng động lớn, mấy người hét thảm vài tiếng rồi trực tiếp tắt thở.

Bàn Tử kinh hãi tột độ, gã thấy máu tươi của Lương sư gia và

những người khác chảy dọc theo thân cây đồng xuống, giống như một thác nước, vô cùng quỷ dị.

Ngô Tà lúc này cũng vô cùng chấn động, đồng thời trong lòng vô cùng nghi hoặc, cậu không hiểu tại sao Lão Dương lại biến thành thế này?

Rốt cuộc cậu ta đã trải qua chuyện gì?

Trương Dạ Ninh ánh mắt khẽ nheo lại, nhìn Giải Tử Dương ở xa, cậu ta quả nhiên là người nhân bản, nhìn bộ dạng hiện tại của cậu ta có lẽ đã phát hiện ra anh rồi.

Tên người nhân bản này muốn lợi dụng máu để đánh thức Chúc Long đang ngủ say, đây đúng là một kế hoạch không tồi.

Đáng tiếc cậu ta đã tính sai, đối với Trương Dạ Ninh mà nói, sau khi Chúc Long bị đánh thức, ngược lại còn có lợi cho việc thu phục của anh. "Mẹ kiếp, mắt Chúc Long hình như vừa mới mở ra!" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

Gã bây giờ có chút hối hận, vốn dĩ gã tưởng đi theo Trương gia đến đây sẽ phát hiện ra bảo bối gì đó.

Dù sao cây đồng này bản thân nó đã lớn như vậy, giá trị không hề nhỏ, vậy thì bên trong thân cây giấu bảo bối tốt hơn cũng rất hợp lý phải không?

Kết quả là bảo bối chưa thấy đâu, lại thấy một con quái vật khổng lồ.

Hơn nữa tình hình hiện tại, họ căn bản không thể trốn thoát. "Gầm!" Chưa đợi mấy người quan sát kỹ, Chúc Long đang quấn trong cây đột nhiên phát ra một tiếng gầm trầm, cả thân thể đột nhiên bắt đầu di chuyển.

Sau đó Chúc Long mở mắt ra, trong mắt lóe lên một luồng ánh

sáng màu xanh lam, cả lòng đất trực tiếp biến thành một chốn địa ngục.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn xung quanh, chỉ thấy khắp nơi đều là thi thể, những thi thể này thấy họ, từng cái một lại như xác sống, tất cả đều đứng dậy, gào thét lao về phía họ. "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này, sao xung quanh lại xuất hiện nhiều cương thi thế!" Vương Bàn Tử kinh hãi nói. "Xong rồi!" Ngô Tà nói, cậu nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có đường lui, nơi này quả thực là ổ của cương thi. "Đứng yên đừng động!" Ngay lúc Bàn Tử và Ngô Tà đang tuyệt vọng, Trương Dạ Ninh không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên đầu họ. "Trương gia!" "Trương tiên sinh!" Bàn Tử và Ngô Tà vui mừng reo lên, hóa ra Trương gia không rời đi, mà vẫn luôn ở trên đó.

Có Trương gia ở đây, vẻ mặt hai người tự nhiên thả lỏng hơn nhiều. "Kỳ Lân Ấn!" Trương Dạ Ninh quát lạnh một tiếng, trong lòng thôi động kỹ năng huyết mạch.

Giây tiếp theo, một ấn tỷ khổng lồ trực tiếp xuất hiện trên không, phát ra một luồng ánh sáng vàng.

Tiếp đó cả không gian vang lên một tiếng "rắc", trở lại dáng vẻ ban đầu. "Hóa ra là ảo giác!" Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói, may mà vừa rồi gã nghe lời Trương gia không động đậy lung tung.

Chúc Long thấy ảo cảnh bị phá giải dễ dàng như vậy, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Chương 85

Thế là trong mắt lại phóng ra một tia sáng xanh lam, nhưng giây tiếp theo nó lại sững sờ, cả thân thể trực tiếp đứng yên tại chỗ.

Chúc Long phát hiện công kích của mình quả thực không có hiệu quả gì, và nguồn cơn của tất cả chuyện này đều đến từ con người trước mặt.

Ngô Tà và Bàn Tử thì trực tiếp ngây người, họ không ngờ Chúc Long lại bị Trương gia trấn áp.

Đây còn là người sao? "Thiên Chân, cậu nói xem Trương gia có phải là yêu tinh biến thành không, thủ đoạn này quá lợi hại rồi phải không?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Ngô Tà.

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, cậu nói bậy bạ gì đó, Trương tiên sinh và Muộn Du Bình là cùng một gia tộc, sao ngài ấy có thể là yêu tinh được!" Nói xong Ngô Tà hung hăng lườm gã một cái.

Trương Dạ Ninh nói: "Các người rời khỏi đây trước đi, Chúc Long này có thể sẽ hơi phiền phức!" Mặc dù Chúc Long tạm thời bị Kỳ Lân Ấn của anh trấn áp, nhưng dù sao cũng không gây ra tổn thương thực tế nào cho nó.

Nếu Chúc Long một khi bạo động, thì cả cây đồng có thể sẽ sụp đổ, anh thì không sao, nhưng Bàn Tử và Ngô Tà có thể sẽ gặp nạn.

Chúc Long này là do đao linh chuyển hóa thành, vì vậy Trương Dạ Ninh không thể giết nó, muốn thu phục nó thì phải dùng thực lực để thu phục. "Gầm!" Lúc này, Chúc Long bắt đầu động, cả thân thể bắt đầu lắc lư trái phải, sau đó Chúc Long dùng cái đuôi rắn khổng lồ của mình hung hăng quất về phía Trương Dạ Ninh, muốn đập anh thành bột mịn.

Trương Dạ Ninh phản ứng rất nhanh, thấy Chúc Long phản ứng lại, cả người nhanh chóng né tránh đòn tấn công của nó.

Cái đuôi rắn khổng lồ đập xuống đất phát ra một tiếng động lớn, Trương Dạ Ninh nắm lấy cơ hội này, lướt đến trước mặt Chúc Long, một quyền trực tiếp đấm vào đầu nó. "Ầm!" Cú đấm này của Trương Dạ Ninh uy lực cực lớn, trực tiếp đánh bay đầu Chúc Long đi.

Sau đó đầu Chúc Long đập vào thân cây đồng, phát ra một tiếng động lớn, cả cây đồng cũng có chút rung chuyển.

Còn Trương Dạ Ninh thì hai tay tỏa ra ánh sáng đỏ đứng giữa không trung. "Mẹ kiếp, Thiên Chân cậu mau nhìn, trên cánh tay của Trương gia có phải có một con kỳ lân không!

Điều này quá bá đạo rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng ngây người, cậu cũng đã nhìn thấy hình xăm kỳ lân trên cánh tay Trương Dạ Ninh.

Tuy cách xa, nhưng Ngô Tà có thể cảm nhận được sự khủng bố của đôi cánh tay kỳ lân đó, hình xăm kỳ lân trên đó cứ như vật sống, muốn xông ra khỏi cánh tay anh. "Gầm!" Sau đó, Chúc Long trực tiếp phát ra một tiếng gầm giận dữ, cả thân thể bắt đầu bạo động, tức thì một luồng khí thế mạnh mẽ từ cơ thể nó tỏa ra.

Luồng khí thế này uy lực cực lớn, ngay cả Ngô Tà và Bàn Tử ở cách đó mấy trăm mét cũng bị khí thế này ảnh hưởng, bị áp bức đến toát mồ hôi hột. "Ầm!" Ngay lúc Ngô Tà và Bàn Tử bị áp bức đến sắp không thở nổi, cơ thể Trương Dạ Ninh đột nhiên bùng nổ một luồng khí thế không thua kém Chúc Long, trực tiếp phá vỡ khí thế của nó.

Hai luồng khí thế đối kháng, phát ra một tiếng nổ lớn.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng nhờ đó mà được cứu.

Chúc Long thấy khí thế của mình bị chặn lại, cả thân thể điên

cuồng cuộn tròn, dường như đang thể hiện sự bất mãn của mình.

Con người này quả thực đang tìm chết!

Sau đó Chúc Long há miệng ra, một quả cầu lửa màu xanh lam trực tiếp ngưng tụ từ miệng nó, rồi hung hăng ném về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh thấy vậy cũng huyết mạch đại khai, thuộc tính gia tăng gấp bốn lần, khiến thực lực tổng thể của anh tăng lên đến mức độ vô cùng khủng bố.

Tiếp đó Trương Dạ Ninh thân hình lóe lên, trực tiếp né tránh quả cầu lửa như sao băng kia, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Chúc Long.

Trương Dạ Ninh quát khẽ, lại một quyền nữa đấm vào đầu Chúc Long.

Mười sáu nghìn điểm thuộc tính công kích trong nháy mắt bộc phát.

Cả thân thể Chúc Long trực tiếp bị đập xuống đất, lún thành một cái hố khổng lồ.

Cú đấm này giáng xuống, dù phòng ngự của Chúc Long có cao đến đâu cũng không thể chống đỡ, cả thân thể nó đập xuống đất trở nên tan nát.

Cơ thể đầy vết thương. "Ngao ~" Chúc Long phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể muốn cử động nhưng lại phát hiện cơ thể mình như bị trói buộc, dù nó giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Ngô Tà và Trương Dạ Ninh ở xa thấy cảnh này, chỉ cảm thấy không thể tin nổi, đồng thời họ rất may mắn vì đã nghe lời Trương gia, sớm rời khỏi nơi này. "Trương gia, cũng quá lợi hại rồi, chỉ dựa vào nắm đấm mà đã hạ gục được Chúc Long trong truyền thuyết!"

Bàn Tử kinh hô.

Ngô Tà cũng kinh hãi nhìn Trương Dạ Ninh. "Gầm!" Chúc Long yếu ớt gầm lên một tiếng, rõ ràng đã đến giới hạn.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh thấy cơ thể Chúc Long đang dần tan biến, trên đầu nó đang ngưng tụ một đạo linh thức.

Trương Dạ Ninh biết Chúc Long đang muốn trở lại hình dạng đao linh.

Linh thể đao linh, bản thân thực lực còn mạnh hơn, y hiểu rằng bây giờ mới là trận chiến thật sự.

Muốn thu đao linh vào tay, thì phải có được sự công nhận của nó trước.

Bàn Tử nói: "Đây, đây là chuyện gì?

Sao Chúc Long lại biến thành u linh rồi?" Ngô Tà lên tiếng: "Đây không phải u linh, u linh không có uy thế mạnh như vậy, cậu nhìn kỹ xem, trong linh thể này dường như có một tiếng đao ngâm mạnh mẽ." Một lúc sau, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Thiên Chân, thứ đó quả thực giống như cậu nói, bên trong thật sự có tiếng đao ngâm!" Trương Dạ Ninh lặng lẽ đứng tại chỗ, chờ đợi Chúc Long hoàn toàn chuyển hóa thành linh thể đao linh.

Nhưng khi linh thể đao linh ngưng tụ thành công, đao linh này lại cảm nhận được điều gì đó, lại vung tay một cái về phía Trương Dạ Ninh, sau đó thanh Đại Việt Long Tước trong nhẫn của Trương Dạ Ninh như bị điều khiển, lại xuất hiện giữa không trung.

Giây tiếp theo, một chuyện kinh người xảy ra, linh thể đao linh và thân đao Đại Việt Long Tước trực tiếp hợp làm một, một luồng hồng quang mãnh liệt tức thì bao trùm cả lòng đất.

Sau khi hồng quang kết thúc, thanh Đại Việt Long Tước phát ra

một tiếng rồng ngâm, giống như một con thần long, lại bắt đầu xoay tròn trên không.

Trương Dạ Ninh hai chân nhảy vọt, trực tiếp đến trước mặt Đại Việt Long Tước, muốn cầm nó trong tay, nhưng ngay lúc anh chạm vào thân đao, Đại Việt Long Tước lại biến mất một cách quỷ dị, rồi xuất hiện ở một nơi khác.

Đây là chuyện gì?

Trương Dạ Ninh sững sờ một chút, anh vốn tưởng rằng sau khi đao linh dung hợp với thân đao, anh có thể nhân cơ hội thu phục nó, nhưng bây giờ xem ra, không đơn giản như vậy.

Việc thu phục thần khí này có lẽ còn khó hơn cả việc thu phục Linh Kiếm Phù Ảnh trước đây. "Ting!

Kích hoạt nhiệm vụ, Sự công nhận của Thần Đao!" "Sự công nhận của Thần Đao: Thần khí cần dùng máu Phượng Hoàng để tế đao, sau đó thêm máu Thần thú để nhận chủ!" Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Máu thần thú thì hắn không lo, nhưng máu phượng hoàng này lại khiến hắn hơi khó xử.

Máu phượng hoàng là huyết mạch độc quyền của nhà họ Uông, muốn có được nó thì phải tìm được người nhà họ Uông.

Ngay lúc Trương Dạ Ninh đang đau đầu vì máu phượng hoàng, Bàn Tử ở phía xa đột nhiên hét lên kinh ngạc. "Thiên Chân!

Chương 86

Tôi vừa mới thấy Giải Tử Dương thì phải!" Ngô Tà nói: "Cậu chắc là không nhìn nhầm chứ?

Trang bị đều ở chỗ chúng ta, lão Dương sao lại xuất hiện ở đây được?

Chẳng lẽ cậu ta bay xuống?" Bàn Tử lại kinh hô: "Thiên Chân cậu mau nhìn kìa, trời hình như đỏ lên rồi!" Ngô Tà ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên đúng như lời Bàn Tử nói, bầu trời đã chuyển sang màu đỏ.

Bàn Tử nói: "Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Không ổn rồi!" Ngô Tà nói: "Chẳng lẽ là do thanh đao trước mặt Trương tiên sinh?

Trong truyền thuyết, thần đao xuất thế trời đất đều sẽ xuất hiện dị tượng, chẳng lẽ những thứ này là do thần đao gây ra?" Bàn Tử nói: "Không phải thần đao, Thiên Chân cậu nhìn xem, Giải Tử Dương hình như đang ở trên không!" "Cái gì?

Lão Dương?" Ngô Tà lúc này cũng nhìn kỹ, anh ta không ngờ lão Dương thật sự đang ở trên không, nhưng bộ dạng hiện tại của cậu ta nào còn giống như trước kia.

Hoàn toàn là một người xa lạ.

Nếu không phải vì vết rách trên quần áo, anh ta hoàn toàn không nhận ra người đó là lão Dương.

Thấy vậy, Ngô Tà hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa, anh ta không hiểu rốt cuộc đây là tình huống gì?

Lúc này Trương Dạ Ninh đã chú ý đến sự tồn tại của Giải Tử Dương, cũng nhíu mày lại.

Tình hình này là điều hắn không ngờ tới, Giải Tử Dương tuyệt đối không đơn giản là người nhân bản.

Có thể đứng trên không trung, ít nhất cũng phải có cảnh giới Vĩnh Sinh Cảnh mới được. "Lão Dương, rốt cuộc là sao?

Cậu, sao lại..." Ngô Tà không thể tin nổi mà hét lên. "Ha ha...

Còn tưởng tôi là lão Dương à?

Lão Dương đã chết từ ba năm trước rồi!" Người kia cười lạnh nói. "Cái gì?

Không thể nào!

Vậy ngươi là ai?

Tại sao lại biến thành bộ dạng của lão Dương?" Ngô Tà kinh hãi nói. "Ha ha..." Đột nhiên, người kia trực tiếp tung ra một đòn tấn công từ trên không bắn về phía Ngô Tà, nhưng đã bị Trương Dạ Ninh chặn lại. "Ngươi, ngươi là ai?

Sao bên cạnh Ngô Tà lại có cao thủ như vậy?" Người kia nói. "Nói ra thì Chúc Long này là tác phẩm của ngươi nhỉ?

Uông Tử Dương!" Trương Dạ Ninh lạnh lùng nói.

Người có thực lực cỡ này, ngoài nhà họ Uông ra Trương Dạ Ninh không nghĩ ra được ai khác.

Nhưng lần này nhà họ Uông đúng là đã xuống tay rất mạnh, cảnh giới Vĩnh Sinh Cảnh ở nhà họ Uông hẳn phải là hàng lão cổ hủ rồi, không ngờ lại đích thân ra tay. "Ngươi, ngươi làm sao biết thân phận của ta!" Uông Tử Dương nghe Trương Dạ Ninh nói ra tên mình, vẻ mặt vốn bình tĩnh lập tức hoảng hốt, hắn chưa bao giờ tiết lộ tên của mình, tại sao người trước mắt này lại biết?

Nghe Uông Tử Dương thừa nhận thân phận, trong lòng Trương

Dạ Ninh vui mừng, hắn đúng là không ngờ tới, vốn còn đang nghĩ xem đi đâu tìm người nhà họ Uông để lấy máu phượng hoàng, không ngờ hắn ta lại tự mình tìm tới cửa. "Cái gì?

Họ Uông!" Lúc này Ngô Tà và Bàn Tử cũng vô cùng kinh ngạc, anh ta hoàn toàn không nghĩ tới người này lại là người nhà họ Uông.

Trước đó khi tìm kiếm Tam Thúc, anh ta đã tìm hiểu về các thế lực trong giới đạo mộ, cũng có biết đôi chút về nhà họ Uông này. "Thiên Chân, bình tĩnh đi, hắn không còn là lão Dương nữa rồi!" Bàn Tử kéo Ngô Tà đang hơi kích động lại và nói.

Uông Tử Dương nhìn Trương Dạ Ninh mãi không trả lời, vô cùng bất mãn.

Hắn nói: "Không muốn nói, vậy thì chết đi!" Nói xong, Uông Tử Dương ngưng tụ một lưỡi dao sắc bén giữa không trung rồi bắn thẳng về phía đầu của Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh đứng yên tại chỗ không hề di chuyển, chỉ bình tĩnh nhìn lưỡi dao đang bay tới. "Trương gia, cẩn thận!" Bàn Tử thấy vậy không nhịn được nhắc nhở một câu.

Trương Dạ Ninh không trả lời, vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Dường như mục tiêu của lưỡi dao này không phải là hắn.

Giây tiếp theo, ngay khi lưỡi dao sắp đâm trúng Trương Dạ Ninh, một đôi ngón tay thon dài của hắn đã trực tiếp kẹp lấy lưỡi dao đó.

Dù tốc độ của lưỡi dao này trong mắt Bàn Tử và Ngô Tà rất nhanh, nhưng trong mắt hắn lại chậm như sên.

Hắn thậm chí không cần dùng đến thủ đoạn nào khác, chỉ dựa vào mắt thường cũng có thể chặn đứng đòn tấn công của đối phương một cách chính xác.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thấy cảnh này, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh. "Vãi chưởng, đây là thao tác gì vậy?

Trương gia lại dùng tay không đỡ vũ khí sắc bén?" Bàn Tử kinh hô.

Ngô Tà lúc này cũng vô cùng chấn kinh, tốc độ của mũi dao vừa rồi bọn họ nhìn còn không rõ, không ngờ Trương tiên sinh lại dễ dàng chặn được như vậy, hơn nữa còn là dùng hai ngón tay kẹp lấy. "Cái này, không thể nào!" Uông Tử Dương thấy đòn tấn công của mình bị hóa giải dễ dàng, cả khuôn mặt đều trở nên méo mó, hắn đã đột phá Vĩnh Sinh Cảnh rồi, tên trẻ tuổi vô danh này sao có thể là đối thủ của hắn? "Rầm!" Giây tiếp theo, thân hình Trương Dạ Ninh trực tiếp xuất hiện trước mặt Uông Tử Dương, một quyền đấm xuống khiến Uông Tử Dương bị nện thẳng xuống đất, phát ra một tiếng động lớn. "Lợi hại thật!" Bàn Tử nói.

Hắn không ngờ Trương gia chỉ một chiêu đã giải quyết xong Uông Tử Dương, thật là hả giận, ai bảo vẻ mặt tên nhóc đó đáng đòn như vậy? "Không ổn, hắn vẫn chưa chết!" Ngô Tà nói.

Sau đó họ nhìn về phía Uông Tử Dương, chỉ thấy trên người hắn ta toát ra một luồng hồng quang, một hư ảnh hiện ra từ trong cơ thể hắn. "Phượng hoàng!" Bàn Tử cũng nhận ra chân diện mục của hư ảnh, đó là một hư ảnh của Chu Tước, đồng thời sau lưng Uông Tử Dương còn có một hình xăm phượng hoàng đang lóe hồng quang, giống như vật sống vậy.

Cảnh tượng này vô cùng chấn động lòng người, bọn họ không ngờ người này lại giống Trương gia, cũng có hình xăm đặc biệt!

Trương Dạ Ninh thì vẻ mặt bình tĩnh nhìn cảnh này.

Hắn chờ chính là huyết mạch phượng hoàng.

Chương 87

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh cũng phóng thích Kỳ Lân huyết mạch của mình, tương tự, trên người hắn cũng xuất hiện một hư ảnh Kỳ Lân. "Kỳ Lân huyết mạch, ngươi là người Trương gia?" Lúc này Uông Tử Dương đã chú ý đến hư ảnh sau lưng Trương Dạ Ninh. "Nhưng mà, người Trương gia thì sao chứ, Trương gia các ngươi sắp tiêu rồi!" Uông Tử Dương tuy có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là khinh thường, trong mắt hắn Trương gia chẳng qua chỉ là nỏ mạnh hết đà, hắn hiện đã là Vĩnh Sinh Cảnh, Trương gia có mấy người là đối thủ của hắn? "Chết đi!" Uông Tử Dương hét lớn một tiếng, trực tiếp tấn công vào yếu hại của Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh nhẹ nhàng lách người, trực tiếp né được đòn tấn công của Uông Tử Dương, sau đó lại thong dong xuất hiện trước mặt hắn ta.

Uông Tử Dương không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt, tưởng mình nhìn nhầm, bèn tấn công Trương Dạ Ninh lần nữa.

Chỉ tiếc là, mỗi lần tấn công của hắn đều bị Trương Dạ Ninh dễ dàng né được.

Từ đầu đến cuối, hắn thậm chí còn chưa chạm được vào vạt áo của Trương Dạ Ninh. "A a a!

Ta không tin, ta không tin!" Không bao lâu sau, Uông Tử Dương hoàn toàn nổi giận, hắn không hiểu tại sao mình là Vĩnh Sinh Cảnh mà lại không đối phó được một tên nhóc Trương gia!

Phải biết hắn đã tu luyện ròng rã năm trăm năm, mãi đến mấy ngày trước mới đột phá Vĩnh Sinh Cảnh.

Giờ lại không đối phó được một tên nhóc Trương gia, điều này

khiến hắn sao có thể chấp nhận?

Sau đó, Uông Tử Dương phóng thích toàn bộ huyết mạch của mình, tất cả thực lực đều bộc phát. "Ầm!" Uông Tử Dương một quyền đấm về phía Trương Dạ Ninh, nhưng lại bị hắn dễ dàng chặn lại. "Thủ đoạn dùng cũng gần hết rồi nhỉ?

Cũng nên đến lượt tôi ra tay rồi!" Trương Dạ Ninh bình tĩnh nói.

Sở dĩ hắn không trực tiếp giết Uông Tử Dương là vì muốn xem người nhà họ Uông có những thủ đoạn gì.

Nhưng xem ra kết quả lại không được như ý. "Để ngươi xem thế nào gọi là tốc độ thực sự!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp phóng thích toàn bộ huyết mạch, tốc độ lập tức tăng lên đỉnh phong, đạt đến 6400 điểm.

Tốc độ này trực tiếp hơn đỉnh phong Vĩnh Sinh Cảnh tới 5400 điểm, thậm chí ở một mức độ nào đó có thể sánh ngang với tốc độ của Bất Tử Cảnh, điều này vô cùng đáng sợ.

Dưới tốc độ kinh khủng này, Uông Tử Dương thậm chí còn không nhìn thấy bóng của Trương Dạ Ninh.

Ngay sau đó, tiếng hét thảm của Uông Tử Dương vang vọng khắp lòng đất. "Ầm!" Cú cuối cùng, Trương Dạ Ninh tung một quyền đấm thẳng vào mặt Uông Tử Dương.

Uông Tử Dương lập tức bay ngược ra ngoài, ngã mạnh xuống đất.

Ngô Tà và Bàn Tử thấy cảnh này, cả người trực tiếp ngây ra.

Trương gia này cũng quá bá đạo rồi.

Đây quả thực là đàn áp đơn phương.

Bọn họ vốn thấy Uông Tử Dương có hình xăm độc đáo, lại còn có thể lơ lửng trên không, còn tưởng hắn có thể đấu với Trương gia vài

hiệp, nhưng xem ra bọn họ đã đánh giá quá cao Uông Tử Dương rồi.

Trương Dạ Ninh nhìn Uông Tử Dương đang ngã ở phía xa, cả người liền lao tới, bây giờ là lúc giải quyết hắn ta rồi.

Uông Tử Dương nằm trên đất, phát hiện Trương Dạ Ninh chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt mình, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Hắn sợ rồi, bây giờ hắn đã hiểu mình hoàn toàn không phải là đối thủ của người này. "Ngươi, sao ngươi có thể!

Ta không tin Trương gia có Vĩnh Sinh..." Uông Tử Dương trợn to mắt kinh hoàng nói. "Ha ha, không có gì là không thể, có thể dùng để khai đao cho Đại Việt Long Tước là vinh hạnh của ngươi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh không chút do dự rút kiếm Phù Ảnh đâm xuyên tim Uông Tử Dương, lấy ra một giọt máu bắn thẳng về phía Đại Việt Long Tước ở xa.

Uông Tử Dương đáng thương đến chết cũng không gây ra được bất kỳ tổn hại nào cho Trương Dạ Ninh.

Giải quyết xong Uông Tử Dương, Trương Dạ Ninh trực tiếp đi về phía Đại Việt Long Tước.

Lúc này, Đại Việt Long Tước sau khi hấp thụ máu phượng hoàng, toàn bộ thân đao phát ra một luồng sáng màu đỏ máu, thân đao phát ra tiếng oanh minh.

Ngay sau đó, xung quanh thân đao xuất hiện một con phượng hoàng, phượng hoàng bay quanh thân đao chín vòng rồi dung nhập vào mũi đao. "Ầm!" Một luồng đao ý mạnh mẽ lập tức xông thẳng lên trời.

Trương Dạ Ninh lách mình đến trước Đại Việt Long Tước, trực tiếp nhỏ vào một giọt máu của mình.

Máu của thần thú Kỳ Lân dung nhập vào Đại Việt Long Tước,

toàn bộ thân đao lại một lần nữa phát ra tiếng oanh minh, một hư ảnh Kỳ Lân ứng vận mà sinh, cũng bay quanh thân đao chín vòng rồi dung nhập vào thân đao.

Cùng lúc đó, Trương Dạ Ninh cảm thấy giữa mình và Đại Việt Long Tước đã có một tia liên kết. "Nhận được Đại Việt Long Tước thành công!" Thông báo của hệ thống vang lên ngay sau đó.

Nghe thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng đã có được Đại Việt Long Tước hoàn chỉnh.

Chuyến đi Tần Lĩnh lần này cũng xem như viên mãn. "Vậy, vậy là chết rồi?" Vương Bàn Tử trợn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hắn thực sự không dám tin, một trong nhị đại gia là người nhà họ Uông, trong tay Trương gia lại không có chút khả năng phản kháng nào, quá mạnh rồi?

Trên thế giới này thật sự có người là đối thủ của Trương gia sao?

Mà vẻ mặt của Ngô Tà lúc này tuy cũng có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn lại là đau khổ.

Anh ta không ngờ người này lại là giả mạo, còn lão Dương thật sự đã chết từ lâu.

Điều này khiến lòng anh ta rất khó chịu.

Sau khi có được Đại Việt Long Tước hoàn chỉnh, Trương Dạ Ninh mở bảng hệ thống ra, hắn muốn kiểm kê lại thu hoạch lần này ở Tần Lĩnh. * Túc chủ: Trương Dạ Ninh * Thân phận: Tộc trưởng Trương gia * Công kích: 1800 (gia trì huyết mạch x4) * Phòng ngự: 1600 (gia trì huyết mạch x4) * Tốc độ: 1600 (gia trì huyết mạch x4) * Cảnh giới: Vĩnh Sinh Cảnh (cách Bất Tử Cảnh còn thiếu tinh huyết thần thú, sinh mệnh đan, vạn năm tiên chi, thiên ngoại thạch, tinh huyết Vạn Nô Vương, bất tử tiên lộ, thuộc tính giới hạn là 5000) *

Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch +4 * Thần khí: Quỷ Tỳ * Quỷ Vương: 1 * Quỷ Chủ: 1 * Âm Tướng: 106 * Âm Binh: 1000 (giới hạn là 30000 điểm, cấp độ thu phục hiện tại là: Quỷ Vương) * Đại Việt Long Tước (bỏ qua mọi phòng ngự, ẩn chứa chân long chi uy) * Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn... * Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, linh kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, bản đồ lối vào Trùng Cốc Vân Nam, thẻ khách quý tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm,...

Ba thuộc tính cơ bản đều có tăng lên, tuy nhìn chung không nhiều, nhưng vẫn rất đáng kể.

Lần này chủ yếu là vì Đại Việt Long Tước, khi Trương Dạ Ninh nhìn thấy phần giới thiệu thuộc tính của Đại Việt Long Tước, hắn mỉm cười hài lòng.

Bỏ qua mọi phòng ngự, chậc chậc chậc, quả không hổ là thần khí.

Có thần đao này, sau này dù gặp phải tống tử trên vạn năm cũng có thể dễ dàng chém giết.

Chương 88

"Trương gia, đây không phải là Đại Việt Long Tước trong truyền thuyết chứ?" Lúc này, Bàn Tử đi tới hỏi.

Trương Dạ Ninh gật đầu. "Hít!" Vừa rồi hắn đã chú ý đến thanh đao trong tay Trương tiên sinh, nhưng suốt lúc đó không dám tiến lên hỏi, thấy Trương tiên sinh mỉm cười, hắn mới dám lấy hết can đảm hỏi.

Bởi vì bộ dạng vừa rồi của Trương gia thực sự khiến hắn có chút sợ hãi, trước đó đối phó với đám tống tử thì không sao, nhưng hắn không ngờ Trương gia sau khi giết Uông Tử Dương lại không có chút biểu cảm nào.

Nhưng bây giờ thấy vẻ mặt thoải mái của Trương gia, Bàn Tử lại phản ứng lại, Trương gia quả nhiên vẫn là Trương gia của hắn.

Đại Việt Long Tước, đó chính là thanh đao còn nổi tiếng hơn cả Phù Ảnh trong tay Trương gia trước đây, thật khó tưởng tượng sau khi Trương gia có được Đại Việt Long Tước, thực lực sẽ đạt đến mức nào.

Trương Dạ Ninh nói: "Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết, các cậu định đi dạo thêm ở đây, hay là quay về?" Ngô Tà nhìn lão Dương giả, trong lòng vẫn khó chấp nhận, sau đó cắn răng, mở miệng nói: "Trương tiên sinh, tôi muốn tìm thi thể của lão Dương!" Trương Dạ Ninh gật đầu, không nói gì thêm.

Hắn biết lão Dương là bạn tốt từ nhỏ của Ngô Tà, cậu ta không nỡ để thi thể bạn mình cứ nằm ở đây cũng là chuyện rất bình thường.

Nếu cậu ta không muốn rời đi, vậy thì cứ để cậu ta đi.

Thế là hắn không chút do dự rời khỏi nơi này.

Sau khi rời khỏi Tần Lĩnh, Trương Dạ Ninh cũng lên đường đến Đế Đô.

Ngoài việc có được thần đao, hắn cũng nên chuẩn bị lên đường đến Trùng Cốc, dù sao vật phẩm đầu tiên hắn cần để thăng cấp chính là tinh huyết thần thú.

Đương nhiên tinh huyết của chính mình không tính trong đó, nếu không hắn cũng không cần phải tính toán khác.

Nếu hắn nhớ không lầm, trong Trùng Cốc có một tấm bia đá, thần thú bị trấn áp dưới bia đá là Bí Hý trong truyền thuyết, đây hẳn là tinh huyết thần thú hắn cần để thăng cấp.

Khi về đến nhà, Nhược Ngưng và Hoắc Tú Tú bất ngờ sống với nhau rất hòa thuận.

Thấy Trương Dạ Ninh trở về, Nhược Ngưng kéo Hoắc Tú Tú vội vàng gọi Trương Dạ Ninh một tiếng.

Chỉ có điều Hoắc Tú Tú không thẳng thắn như Nhược Ngưng, giọng nói tuy có chút e thẹn nhưng không mất đi sự cung kính.

Không còn cách nào, dù sao thân phận của Trương Dạ Ninh ở đó, cô tự nhiên không dám nói năng lung tung.

Hai cô nhóc nói chuyện với Trương Dạ Ninh một lúc rồi biến mất, Trương Dạ Ninh nhìn bóng lưng Nhược Ngưng rời đi, trong lòng cũng mừng cho cô.

Xem ra Hoắc Tú Tú ở đây cũng không tệ, ít nhất có người nói chuyện với cô nhóc.

Ít ngày sau, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lị Dương, và Vương Khải Toàn đến nhà Trương gia.

Trương Dạ Ninh đưa mấy người đến phòng khách, ra hiệu cho Khanh Nguyệt rót trà cho họ.

Khanh Nguyệt rất hiểu chuyện, nhanh nhẹn rót cho bốn người họ mấy tách trà mới.

Sau khi trò chuyện đơn giản một lúc, Tuyết Lị Dương thấy thời cơ cũng đã đến, liền mở miệng nói: "Trương tiên sinh, lần này tôi trở về đã chuẩn bị rất nhiều trang bị tiên tiến, đây là danh sách, ngài xem chúng ta khi nào có thể lên đường?" Nói rồi Tuyết Lị Dương đưa cho Trương Dạ Ninh một tờ giấy.

Trương Dạ Ninh nhận lấy tờ giấy, lướt qua một lượt, gật đầu rồi trả lại cho Tuyết Lị Dương.

Phải nói rằng, những thứ Tuyết Lị Dương chuẩn bị rất toàn diện, đều là những vật dụng cần thiết.

Nào là mặt nạ phòng độc, bánh quy nén, đá đánh lửa, túi chống nước, thuốc trừ sâu, băng cá nhân, túi cứu thương, thuốc giảm đau, tất cả những vật dụng sinh tồn có thể nghĩ tới về cơ bản đều có trong đó.

Xem ra Trần Ngọc Lâu cũng đã nói cho cô không ít thông tin về Trùng Cốc.

Vương Bàn Tử cười nói: "Trương gia, nhờ có cái ngọc giác này mà mấy ngày nay tôi cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, chuyến đi Trùng Cốc này, tôi thấy một mình tôi cũng có thể solo với tổng tử!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu mới nhập môn mà đã vênh váo rồi à?

Cậu bây giờ mới chỉ đến Luyện Khí thôi, cô Dương đây cao hơn cậu hai cấp còn không dám nói câu đó." Vương Bàn Tử có chút lúng túng cười nói: "Tôi chỉ nói bừa thôi, với lại chẳng phải có Trương gia ở đây sao, lỡ có mấy con chim sẻ không biết điều nào đó, tôi còn có

thể giúp đối phó mà?" Trương Dạ Ninh nói: "Vào Luyện Khí rồi à?

Cậu đấm một quyền tôi xem." Nghe Trương gia nói vậy, Vương Bàn Tử cũng rất biết ý, trực tiếp dùng hết sức huy một quyền vào không trung.

Tuy nhìn chung vẫn còn yếu, nhưng Trương Dạ Ninh có thể cảm nhận được một luồng linh khí yếu ớt từ cú đấm của hắn, rõ ràng cú đấm này đã có hình có dạng.

Trương Dạ Ninh nói: "Không tệ, khi nào cậu luyện đến trình độ này thì có thể theo tôi!" Nói xong Trương Dạ Ninh tùy ý đấm một quyền vào không trung.

Giây tiếp theo, một luồng khí lưu mạnh mẽ phát ra từ nắm đấm của Trương Dạ Ninh, sau đó chỉ nghe một tiếng "Rầm", tảng đá ở xa trực tiếp biến thành bột vụn.

Linh khí ngoại phóng, tiêu chuẩn của Ngự Khí Cảnh, cũng có nghĩa là khi Bàn Tử đạt đến Ngự Khí Cảnh hắn sẽ cân nhắc nhận cậu ta làm đồ đệ. "Trương gia, cái này, cái này cũng quá khó rồi!" Bàn Tử thấy cảnh này, ý chí chiến đấu vừa mới dâng lên lập tức bị dập tắt.

Trong mắt hắn, thủ đoạn này căn bản là chuyện không thể hoàn thành, đừng nói là cách xa như vậy, cho dù là đi đến trước tảng đá, hắn cầm cuốc gõ cũng phải gõ nửa ngày.

Hồ Bát Nhất giải thích: "Đây là chuyện mà Ngự Khí Cảnh mới làm được, nói chung, một người bình thường muốn tu luyện đến Ngự Khí Cảnh, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm." Bàn Tử vừa nghe, vẻ mặt càng thêm đau khổ, hóa ra Trương gia đang đùa giỡn với hắn.

Bàn Tử nói: "Cái gì?

Còn phải mấy trăm năm, vậy tôi chẳng phải đã biến thành bộ xương khô rồi sao?" Đúng lúc này, Nhược Ngưng kéo Hoắc Tú Tú đi

tới, mở miệng nói: "Yên tâm đi, có Ninh ca ở đây, không cần đến mấy trăm năm đâu." "Nhược Ngưng muội tử, em đến rồi!

Vị bên cạnh em là?" Bàn Tử hỏi.

Nhược Ngưng nói: "Đây là Hoắc Tú Tú của Hoắc gia, gọi cô ấy là Tú Tú là được!" Ngay sau đó, mấy người làm quen với nhau, tính cách của họ đều rất tốt, vì vậy cũng nhanh chóng trở nên thân thiết.

Nhưng không bao lâu, ngoài cửa lớn vang lên một giọng nói. "Trương Nhật Sơn đến cầu kiến Trương gia!" Giọng nói này vang lên, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức nhớ ra chủ nhân của giọng nói này.

Chủ nhân của giọng nói không ai khác, chính là hội trưởng của hiệp hội Cửu Môn hiện nay, Trương Nhật Sơn.

Nhưng tại sao ông ta lại đến bái kiến Trương gia?

Mà Tuyết Lị Dương thì dường như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Danh tiếng của Trương Nhật Sơn cô cũng biết.

Đó chính là hội trưởng Cửu Môn lừng lẫy trong giới đạo mộ!

Tại sao ông ta lại đến bái kiến Trương tiên sinh?

Đại nhân vật như vậy, tại sao lại cung kính với Trương tiên sinh đến thế?

Chẳng lẽ địa vị của Trương tiên sinh trong Trương gia còn cao hơn cả Trương Nhật Sơn?

Nhưng sao có thể!

Tuyết Lị Dương không thể tin nổi nhìn ra ngoài cửa. "Trương gia, trước đây ở Tân Nguyệt Phạn Điếm là chúng tôi suy xét không chu toàn, đã tiếp đãi ngài không tốt, nhóm người tấn công ngài trước đó tôi đã phái người bí mật giải quyết rồi, hy vọng Trương gia có thể không

tính toán chuyện cũ!" "Tại hạ đặc biệt mang lễ vật đến tạ lỗi, hy vọng Trương gia có thể tha thứ cho tôi lần này!" Trương Nhật Sơn ở ngoài cửa lớn thành khẩn nói.

Trong mấy ngày Trương Dạ Ninh rời đi, Trương Nhật Sơn cũng đã thông qua Hoắc Lão Thái biết được thân phận thật sự của Trương Dạ Ninh.

Ông ta tuy đã nghĩ thân phận của Trương Dạ Ninh ở chủ gia sẽ rất cao, nhưng không ngờ hắn lại là tộc trưởng hiện nhiệm của Trương gia.

Nói như vậy Trương Hải Quan chỉ là tộc trưởng tạm quyền, nếu là như vậy, thì quá đáng sợ.

Chương 89

Điều này cho thấy Trương gia có thể đã sớm tích lũy sức mạnh, sự xuất hiện của Trương Dạ Ninh bây giờ cho thấy họ rất có khả năng sắp hành động.

Mà vào thời điểm mấu chốt này, ông ta tuyệt đối không thể gây thù chuốc oán với Trương Dạ Ninh!

Bởi vì trong lòng ông ta, ông ta vẫn hướng về Trương gia, dù sao trên người ông ta cũng chảy dòng máu của Trương gia.

Trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh.

Tuyết Lị Dương và Hoắc Tú Tú yên lặng nhìn Trương Dạ Ninh, họ rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến Trương hội trưởng lừng danh đối xử với Trương tiên sinh khách khí như vậy.

Mà lúc này, họ phát hiện Trương tiên sinh dường như không nghe thấy tiếng của Trương Nhật Sơn bên ngoài, vẫn đang thong thả thưởng trà.

Về điều này, mọi người trong đại sảnh cũng không dám nói gì.

Họ không dám nói bên ngoài có người đang cầu kiến.

Tuyết Lị Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không dám, họ đã từng chứng kiến mặt lạnh lùng của Trương gia, họ sợ vì thế mà khiến Trương gia chán ghét.

Còn Hoắc Tú Tú thì càng không dám, bà bà đã nhiều lần dặn dò cô tuyệt đối không được tiếp đãi Trương tiên sinh không chu đáo.

Thế là cứ như vậy, Trương Dạ Ninh thong thả uống trà năm phút.

Cả đại sảnh cũng vì thế mà yên tĩnh năm phút, năm phút sau,

Trương Dạ Ninh mới nhàn nhạt nói: "Khanh Nguyệt, để ông ta vào đi!" Vài phút sau, ngoài đại sảnh vang lên tiếng bước chân vội vã, sau đó một người đàn ông ăn mặc vô cùng chỉnh tề bước vào.

Người này chính là Trương Nhật Sơn.

Trên tay ông ta đang bê một chiếc hộp gỗ tinh xảo, vừa nhìn thấy Trương Dạ Ninh, ông ta liền cúi người, cung kính nói: "Trương Nhật Sơn, ra mắt Trương gia!" Trương Dạ Ninh thấy Trương Nhật Sơn rất biết điều, bèn mở miệng nói: "Ngồi đi, Khanh Nguyệt, rót cho Trương hội trưởng một tách trà!" Trương Nhật Sơn nói: "Trương gia, cái này, tôi, hay là thôi đi ạ!" Trương Nhật Sơn lúc này đâu còn dám nhận trà của Trương gia mà uống, ông ta sợ làm Trương gia không vui!

Trương Dạ Ninh cười nói: "Sao?

Trương hội trưởng đây là không nể mặt tôi à?" Nghe câu này, Trương Nhật Sơn đâu còn dám từ chối nữa, bèn vội vàng cảm tạ: "Đa tạ Trương gia!" Nói xong liền cẩn thận chọn một chỗ ngồi cuối cùng bên cạnh đại sảnh ngồi xuống, vốn dĩ ông ta định nói thẳng điều gì đó, nhưng Trương Dạ Ninh lại bảo ông ta uống trà trước, đối với điều này ông ta cũng chỉ có thể tuân theo.

Uống trà ròng rã nửa tiếng, Trương Nhật Sơn nhiều lần định mở miệng nói chuyện, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Trương Dạ Ninh, ông ta đều nén lại.

Rất nhanh lại qua nửa tiếng nữa, Trương Dạ Ninh mới có chút tùy ý nói: "Nói đi!" Trương Nhật Sơn nghe Trương Dạ Ninh cuối cùng cũng mở miệng, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, bèn vội vàng nói: "Trương gia, món đồ này là bảo bối mang ra từ ngôi mộ ba mươi năm trước, vốn dĩ sau ngày đó tôi đã định giao cho ngài, nhưng khi tôi đến thì ngài đã rời khỏi Đế Đô.

Đây không phải, nghe nói ngài đã trở về, tôi lập tức chạy đến!"

Nói xong, Trương Nhật Sơn mở chiếc hộp gỗ trong tay ra, dâng lên cho Trương Dạ Ninh.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vô cùng tò mò, cũng ghé đầu qua xem.

Kết quả phát hiện bên trong là một khối ngọc tủy màu đỏ. "Ngọc này sao lại màu đỏ?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất nói: "Xem ra, hẳn là ngọc tủy, nhưng ngọc tủy này lại có chút khác biệt, ngọc tủy này màu đỏ, phải biết ngọc tủy bình thường ít nhất cũng phải được nuôi dưỡng trăm năm mới xuất hiện một chút màu đỏ, niên đại của khối trước mặt này, ít nhất cũng phải năm nghìn năm rồi!" Mà bên Trương Dạ Ninh, khi hắn nhìn thấy khối ngọc tủy này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. "Ngọc tủy năm nghìn năm: được linh khí nuôi dưỡng ba nghìn năm mà thành, trong cơ thể chứa đựng linh khí trời đất, dung hợp sau có thể nhận được 500 điểm thuộc tính công kích, 400 điểm thuộc tính phòng ngự, 400 điểm thuộc tính tốc độ!" Ngọc tủy năm nghìn năm!

Quả nhiên là một bảo vật.

Trương Dạ Ninh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bảo vật có thể tăng nhiều thuộc tính như vậy, phải biết trước đây những thứ hắn nhận được về cơ bản đều không đến một trăm điểm, mà khối ngọc tủy này lại có thể tăng cho hắn tổng cộng 1300 điểm thuộc tính.

Điều này vô cùng đáng sợ!

Có thể tăng nhiều thuộc tính như vậy, cho thấy thứ này đối với người bình thường chắc chắn cũng là trân bảo thế gian, khó mà tưởng tượng Trương Nhật Sơn đã phải trả giá như thế nào mới có được thứ này!

Trương Dạ Ninh đóng hộp lại, mở miệng hỏi: "Để có được thứ này hẳn đã tốn không ít tâm tư nhỉ?

Niên đại của thứ này là năm nghìn năm, xung quanh chắc chắn có thứ gì đó canh giữ.

Bây giờ, ngươi tặng ngọc tủy này cho ta, chắc hẳn ngoài việc bồi tội ra, còn có yêu cầu khác nữa nhỉ?" Trương Nhật Sơn nói: "Trương gia quả nhiên liệu sự như thần, tôi quả thực có chút yêu cầu, hy vọng Trương gia có thể đáp ứng cho tôi!" Trương Dạ Ninh gật đầu, ra hiệu cho ông ta tiếp tục nói.

Trương Nhật Sơn nói: "Trương gia, chủ gia... tôi còn có thể trở về không?" Khi nói những lời này, giọng của Trương Nhật Sơn có chút run rẩy.

Nghe vậy, Trương Dạ Ninh hơi sững sờ, hắn vốn tưởng Trương Nhật Sơn sẽ đưa ra yêu cầu gì khác, không ngờ ông ta lại đề nghị trở về chủ gia, điều này khiến hắn có chút bất ngờ.

Trương Dạ Ninh nói: "Hãy nhớ dòng máu đang chảy trong người ngươi!

Tháng sau, ngươi về xem đi!" Nghe vậy, Trương Nhật Sơn lập tức mừng rỡ.

Ông ta không ngờ Trương Dạ Ninh lại trực tiếp đồng ý chuyện này, ông ta còn tưởng Trương Dạ Ninh sẽ còn do dự, dù sao ông ta rời khỏi chủ gia cũng đã một thời gian.

Thực ra đối với Trương Dạ Ninh mà nói, Trương gia thêm một Trương Nhật Sơn cũng không có gì, trong chủ gia hắn đã sớm sắp xếp ổn thỏa, nếu Trương Nhật Sơn dám có dị tâm, dám có ý đồ gì với Trương Gia Cổ Lâu, không cần hắn ra tay, trong cổ lâu tự nhiên sẽ có người xử lý ông ta.

Sở dĩ đồng ý yêu cầu Trương Nhật Sơn trở về Trương gia ngoài việc ông ta dâng lên ngọc tủy năm nghìn năm, thực ra còn một nguyên

nhân khác, đó chính là địa vị hội trưởng Cửu Môn của ông ta.

Danh hiệu hội trưởng Cửu Môn này vẫn có thể dùng được, vào thời khắc mấu chốt có thể hiệu triệu người trong Cửu Môn.

Vì vậy hắn có thể lợi dụng điều này để thanh lý những kẻ phản bội trong Cửu Môn.

Mục tiêu của hắn từ trước đến nay chỉ có một, đó là thống nhất giới đạo mộ, đứng trên đỉnh của thế giới này.

Trương Nhật Sơn nói: "Trương gia, tầng ba của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đặc biệt chuẩn bị một phòng cho ngài, lần sau ngài có thể trực tiếp nghỉ ngơi ở đó, tôi bảo đảm lần sau tuyệt đối sẽ không xảy ra tình huống như lần trước!" Trương Dạ Ninh liếc nhìn Trương Nhật Sơn.

Phải nói rằng, Trương Nhật Sơn trong việc đối nhân xử thế quả là không tồi, không hổ là hội trưởng của Cửu Môn, có thể ngồi vững lâu như vậy cũng có lý do.

Ngay sau đó hắn mở miệng nói: "Được." Trương Nhật Sơn thấy Trương gia đồng ý, khẽ thở phào một hơi, chuyện này cuối cùng cũng đã qua.

Sau đó Trương Nhật Sơn cũng rất biết điều mà rời đi, không làm phiền Trương Dạ Ninh nữa.

Sau khi Trương Nhật Sơn rời đi, Tuyết Lị Dương có chút tò mò hỏi: "Trương tiên sinh, đây, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy?" Lúc này, Bàn Tử giải thích cho Tuyết Lị Dương, trong lúc đó không ngừng tâng bốc Trương gia, cuối cùng vẫn là Hồ Bát Nhất kéo hắn lại, hắn mới có chút kiềm chế.

Mọi người sau khi nghe chuyện xảy ra ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng vô cùng kinh ngạc.

Họ không ngờ Tân Nguyệt Phạn Điếm lại xảy ra sự cố như vậy, nhưng điều khiến họ chấn kinh nhất vẫn là thái độ của họ đối với Trương gia.

Trương gia rốt cuộc có thân phận gì, tại sao Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong lại cung kính như vậy?

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng chuyện này Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lị Dương cũng không dám hỏi.

Dù sao đây là chuyện riêng của người ta, huống hồ Trương gia không chủ động nói ra thì có nghĩa là hắn hiện tại vẫn chưa muốn tiết lộ.

Bây giờ họ hỏi ngược lại sẽ khiến Trương gia phản cảm.

Thực ra đối với chuyện này, sau khi Trương Dạ Ninh thăng cấp Vĩnh Sinh Cảnh cũng không nghĩ đến việc che giấu nữa.

Dù sao thì trong giới đạo mộ hiện tại, ngoài mấy thế lực kia ra không có mấy người là đối thủ của hắn!

Sau khi Trương Nhật Sơn rời đi, mấy người bắt đầu thương lượng kế hoạch đến Trùng Cốc.

Chương 90

Trong lúc đó, Nhược Ngưng kéo Hoắc Tú Tú bày tỏ cũng muốn tham gia cùng họ, vốn dĩ Trương Dạ Ninh từ chối chuyện này, nhưng không thể chống lại sự nũng nịu của Nhược Ngưng, cuối cùng mềm lòng vẫn đồng ý chuyện này.

Hoắc Tú Tú nghe Trương Dạ Ninh đồng ý dẫn mình đi, cũng vô cùng kích động.

Trùng Cốc này cô cũng đã từng nghe nói, bên trong có một Hiến Vương Mộ.

Đây chính là một ngôi mộ lớn, nói ra, đây là lần đầu tiên cô xuống một ngôi mộ lớn như vậy, nếu là bình thường đâu có cơ hội này chứ?

Nghe vậy, Hoắc Tú Tú cũng vội vàng nói: "Yên tâm đi Trương tiên sinh, cháu tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức đâu, ngài nói gì cháu cũng nghe theo hết!" Trương Dạ Ninh phát hiện Hoắc Tú Tú nói chuyện với mình, má lại đỏ bừng lên, bèn nghi hoặc hỏi: "Tú Tú, em không khỏe à?

Sao mặt lại đỏ thế?" "A?

Em, em không có!" Hoắc Tú Tú ngẩn ra, vội vàng phủ nhận.

Sao cô dám nói sự thật với Trương tiên sinh chứ, lỡ như Trương tiên sinh tức giận không dẫn cô đi nữa thì gay go.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lên chuyến tàu hỏa đi Vân Nam.

Phong cảnh phương Nam rất đẹp, khí hậu cũng vô cùng dễ chịu, rất tốt cho sức khỏe.

Sau khi xuống tàu, Vương Khải Toàn, tức Vương Bàn Tử, liền nói: "Chỗ này cũng không tệ thật, nghe nói nơi chúng ta sắp đến là

một cái miếu trại, không biết con gái miếu trại có xinh không nữa!" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Miếu trại không tốt đẹp như cậu tưởng đâu.

Người Miêu giỏi dùng cổ thuật, nếu cậu không cẩn thận dính phải cổ của mấy cô gái Miêu, đến lúc đó khóc cũng không kịp đâu!" Nhược Ngưng xuống xe cũng vô cùng kích động, không khí ở Vân Nam trong lành hơn nhiều, xung quanh đâu đâu cũng là cây cỏ xanh mướt.

Cô đi đến bên cạnh Trương Dạ Ninh, hỏi: "Anh Ninh, Vân Nam này cũng không tệ thật đấy, hay là hôm nay chúng ta nghỉ lại đây một ngày đi, tiện thể dẫn Tú Tú đi xem xung quanh!" Trương Dạ Ninh cũng đồng ý với yêu cầu của cô em gái Nhược Ngưng.

Sau đó, họ ở lại đây một ngày, mãi đến sáng sớm hôm sau mới lên xe khách đường dài để đến địa điểm đã định.

Xe khách xuất phát từ bến xe Vân Nam, thẳng tiến đến núi Già Long.

Lúc đầu đường sá vẫn còn tốt, nhưng khi đến gần sông Lan Thương thì đường trở nên tồi tệ, xe chạy qua đủ loại dốc cao và đường hẹp, về cơ bản là đi trên vách đá, có thể nói là vô cùng kinh hãi.

Thế nhưng tài xế lại chẳng hề để tâm, ông ta lái xe ở đây quanh năm, đã thuộc lòng đường đi nước bước.

Vì vậy, mỗi lần gặp những khúc cua gấp, ông ta luôn có thể biến nguy thành an.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ngồi trên xe, trong lòng cứ như đang đi tàu lượn siêu tốc, cả quãng đường tim treo lơ lửng trên cổ họng, chỉ sợ tài xế lỡ tay một cái là rơi xuống dưới.

Những hành khách khác trên xe thì không khó chịu như Bàn Tử và mọi người, họ đã sớm quen với đường sá ở đây.

Bàn Tử ngồi bên cửa sổ, nhìn vách đá xa xa, chứng sợ độ cao tái phát, cả người toát mồ hôi lạnh, sau đó mở miệng phàn nàn: "Mẹ kiếp, cái gã tài xế chết tiệt này là cái thá gì vậy, cứ như đang biểu diễn xiếc ấy nhỉ?

Nếu không xuống xe nữa, chắc Bàn gia tôi hôm nay phải về chầu trời rồi!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu tưởng tôi muốn à, xe khách này là phương tiện giao thông duy nhất để đến núi Già Long, nếu chúng ta không đi xe này, e là chỉ có thể đi bộ đến núi Già Long thôi." Đối với những chuyện này, Nhược Ngưng, Hoắc Tú Tú và Shirley Dương lại khá ổn, cả quãng đường không hề có chút khó chịu nào.

Khoảng nửa tiếng sau, Trương Dạ Ninh đột nhiên lên tiếng: "Chú ý phía trước, có động tĩnh!" Hoắc Tú Tú nhìn về phía trước, phát hiện trên sườn núi ở cuối con đường mờ mịt có mấy cỗ thi thể đang nằm, giữa ban ngày ban mặt trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng dù sao Hoắc Tú Tú cũng lớn lên ở Cửu Môn, tuy ban đầu có chút sợ hãi nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó cô nói: "Trương tiên sinh, chỗ đó hình như bị sạt lở, có mấy thứ giống như thi thể trồi ra." Cụ thể là gì, Hoắc Tú Tú vẫn chưa thể kết luận, dù sao họ vẫn còn cách sườn núi đó một khoảng.

Nghe có động tĩnh, Bàn Tử cũng cố nén chứng sợ độ cao, nhìn về phía Tú Tú vừa nhìn.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã suýt nữa sợ đến mức ngã khỏi ghế.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Trời ạ, lão Hồ, cậu mau nhìn kìa, ở đó thật sự có mấy cỗ thi thể trồi lên từ trong đất, có thi thể trông chỉ cao nửa mét, thật là tàn nhẫn quá, đến cả trẻ con cũng không tha." Trương Dạ Ninh nói: "Đây không phải là thi thể bình thường, đây là một sản vật từ thời Hiến Vương, Đẳng Nhân!" Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi:

"Trương gia, Đẳng Nhân là gì?" Nhưng ngay lúc Bàn Tử định hỏi Trương gia, cả chiếc xe đột nhiên rung lên một cái, như thể đã cán phải thứ gì đó, tài xế vội vàng phanh gấp.

Cú phanh này khiến không ít người đâm thẳng vào ghế phía trước, nhất thời cả cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. "Mẹ kiếp, tình hình gì thế này!" "Khốn nạn, tôi biết ngay gã tài xế này không đáng tin mà, cả quãng đường cứ phải liều mạng lái nhanh như vậy, giờ thì hay rồi, sớm muộn gì chúng ta cũng chết trong tay gã tài xế này thôi!" Vương Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên.

Trương Dạ Ninh nói: "Đẳng Nhân!" Nghe câu này, mọi người cũng ý thức được sự việc có lẽ không đơn giản như vậy, chỉ là họ đều không biết Đẳng Nhân rốt cuộc là thứ gì? "Không hay rồi, cán chết người rồi!" Lúc này, có người ở phía trước đầu xe hét lớn.

Sau đó rất nhiều người cũng vội vàng xuống xe để kiểm tra.

Bàn Tử chửi rủa: "Cái gã tài xế thần kinh này, lái nhanh như thế, không cán chết người mới lạ!" Nói rồi mấy người họ mở cửa sổ, nhìn về phía trước.

Lúc này, họ mới phát hiện đó thực sự không phải là thi thể, mà là một tượng người bằng đá bị xe khách cán đứt, bên trong lộ ra một mảng lớn chất lỏng màu xanh lá cây, xen lẫn trong đó là vô số con trùng màu trắng, trông cực kỳ ghê tởm.

Vương Bàn Tử nhìn những con trùng trắng bị cán nát nằm trên mặt đất, không nhịn được mà nôn thốc nôn tháo ra ngoài cửa sổ. "Mẹ nó, đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?" Sắc mặt Hồ Bát Nhất lúc này cũng vô cùng khó coi, thứ này thật sự quá ghê tởm.

Shirley Dương nhìn những con trùng trắng bên ngoài, quay sang hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương tiên sinh, đây chính là Đẳng Nhân mà ngài nói sao?" Là người thừa kế của phái Bàn Sơn, Shirley Dương

cũng có chút hiểu biết về những thứ này, chỉ là không được chi tiết cho lắm.

Sau đó cô lại bổ sung: "Thứ này trông giống như sản vật thời Hiến Vương, lẽ nào Đằng Nhân mà Trương tiên sinh nói chính là do Hiến Vương tạo ra?" Trương Dạ Ninh gật đầu, nói: "Những Đằng Nhân này quả thực là thứ được tạo ra từ thời Hiến Vương, nói chính xác thì đây là một loại cổ thuật, gọi là Đằng thuật, có nghĩa là dùng người sống làm vật chứa, sau đó đặt trứng có ấu trùng vào bên trong cơ thể, rồi lại rót dược thủy vào, để trứng nở ra rồi từ từ nuốt chửng máu thịt của con người, cho đến khi biến thành một cái vỏ rỗng." Nghe những lời này, mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê dại. "Hiến Vương này quả là tàn nhẫn, lại dùng người sống để làm những thứ này, đúng là không phải con người!" Bàn Tử chửi.

Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng: "Hiến Vương quả thực tàn bạo, nghe nói Hiến Vương đã hao hết của cải cả nước để xây dựng một tòa tiên cung, sau đó ông ta hạ lệnh xử tử toàn bộ mấy vạn người xây dựng lăng mộ, có lẽ những người này đã bị Hiến Vương đem đi luyện cổ." Họ thực sự không thể tưởng tượng nổi, Đằng thuật lại có thể được sử dụng trên người, đây quả thực là đối xử với con người như súc vật.

Sắc mặt của Shirley Dương và những người khác lúc này cũng không khá hơn, loại Đằng thuật này thực sự quá thảm khốc, họ khó có thể tưởng tượng ra cảnh tượng những người đó bị cấy những con trùng này vào người sẽ như thế nào.

Sau đó, Trương Dạ Ninh và những người khác cũng xuống xe, Bàn Tử tiến lên hỏi thăm tình hình, một người buôn trà nói với họ rằng đây thực ra là chuyện thường ngày, trong thời gian gần đây, về cơ bản mỗi tháng đều xuất hiện mấy tượng người đá như vậy.

Họ vô cùng chán ghét những tượng người đá kỳ lạ này, cho rằng đó là điềm gở, báo hiệu bệnh tật và cái chết.

Hôm nay mấy người họ gặp phải là điềm vô cùng xui xẻo, người buôn trà khuyên họ mau đi bái thần, thỉnh một lá bùa gì đó.

Hồ Bát Nhất thấy người buôn trà cũng là người tốt bụng, bèn hỏi ông ta miếu ở đâu, người buôn trà nói với họ rằng ở trại Già Long cách đây vài cây số có một ngôi miếu, ông ta cũng sống ở đó, có thể trực tiếp dẫn họ đi.

Thế là mọi người liền đi theo người buôn trà về hướng trại Già Long, vừa hay mục tiêu của họ là núi Già Long, mà trại Già Long lại ở ngay gần đó, họ có thể nghỉ ngơi ở đó một lúc rồi mới vào núi.

Bây giờ họ đã cách núi Già Long không xa, đợi khi đi qua núi Già Long, họ sẽ coi như đã đến phạm vi của Trùng Cốc, sau đó anh có thể bắt đầu thu thập những vật phẩm cần thiết để thăng cấp.

Vài giờ sau, dưới sự dẫn dắt của người buôn trà, mọi người đã đến trại Già Long.

Đương nhiên, họ không thực sự đến miếu thỉnh bùa, mà đến một khách sạn tên là Thải Vân.

Khách sạn Thải Vân là nhà nghỉ duy nhất ở nơi này được mở để tiếp đãi người ngoài, chủ nhân bên trong là một phụ nữ người Bạch, là một góa phụ trẻ tuổi.

Ngoài ra còn có một cô bé bán hàng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, là em gái của chồng cô, người Hán, tên gọi là Khổng Tước.

Khổng Tước có một đôi mắt to long lanh, mặc trang phục đặc trưng của địa phương, trông vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Hai người họ thấy Trương Dạ Ninh và những người khác đến, cũng vô cùng nhiệt tình tiếp đãi.

Sau khi mọi người đã thu dọn xong hành lý, Khổng Tước bưng một ấm trà tới.

Bàn Tử nhận lấy trà, ngửi một cái rồi khen: "Trà này thơm thật đấy, em gái nhỏ, đây là trà gì vậy?" Khổng Tước nói: "Đây là đặc sản ở đây của chúng em, trà Vụ Đỉnh Kim Tuyến Hương." Lúc này, Khổng Tước dường như nhìn thấy vợt bắt côn trùng trong tay họ, vô cùng tò mò, bèn nhìn Trương Dạ Ninh, chớp chớp đôi mắt to hỏi: "Anh trai, các anh có phải muốn đến núi Già Long bắt hồ điệp không?

Em nghe nói hồ điệp ở đó to lắm đấy!" Trương Dạ Ninh ngồi xổm xuống, xoa đầu Khổng Tước, đưa cho cô bé một viên kẹo rồi cười nói: "Em có biết hồ điệp đó trông như thế nào không?

Có gì đặc biệt không?" Khổng Tước nhận lấy kẹo, không nghĩ ngợi gì mà nhét ngay vào miệng nhỏ nhai rôm rốp.

Chương 91

Một lúc sau, cô bé nói: "Em nghe các cụ trong thôn kể, hồ điệp ở núi Già Long dài đến tận ba mét." Nghe câu này, sắc mặt Trương Dạ Ninh hơi nghiêm lại, quả nhiên Trùng Cốc này không đơn giản như vậy.

Theo tình tiết trong nguyên tác, hồ điệp ở đó tuy cũng lớn, nhưng chỉ bằng kích thước của bát, chậu, bây giờ lại dài đến khoảng ba mét, xem ra lời Trần Ngọc Lâu nói hẳn là thật. … Sau một buổi chiều, mọi người cũng đã quen thân với bà chủ khách sạn Thải Vân và Khổng Tước, từ đó họ cũng biết được rất nhiều thông tin về núi Già Long.

Trong đó, bà chủ sợ họ lạc đường, còn đặc biệt chỉ cho họ một con đường tắt.

Bà nói ở chân núi Già Long có một hang động, bên trong có đá vôi bị hòa tan, còn có một con sông ngầm.

Đi qua con sông ngầm này là có thể đến được phía bên kia của núi Già Long, như vậy họ sẽ không cần phải tốn công sức leo núi, một chuyến đi đi về về có thể tiết kiệm được không ít thời gian.

Đương nhiên con đường này cũng không an toàn lắm, bà chủ nói bên trong con đường này có rất nhiều hài cốt, không chừng sẽ có nguy hiểm gì đó.

Vì vậy, bà chủ còn đặc biệt lấy ra mấy khẩu súng hơi đưa cho mấy người họ, bảo họ dùng để phòng thân.

Phải nói là bà chủ thật sự rất tốt bụng, sau khi cảm ơn nhiều lần, sáng sớm hôm sau, mọi người liền thẳng tiến về phía núi Già Long.

Vị trí hang động rất dễ tìm, họ đi dọc theo dòng sông chưa đầy hai

tiếng đồng hồ đã tìm thấy hang động mà bà chủ nói.

Sau đó, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu chặt tre ở khắp nơi, bắt đầu dựng bè.

Còn Trương Dạ Ninh nhìn hang động tối om, nói: "Dòng nước bên trong biến đổi rất lớn, làm bè tre cẩn thận một chút!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng lập tức gật đầu, phối hợp với Shirley Dương cố định thêm một số loại dược liệu đặc biệt.

Đối với lời của Trương gia, họ tin tưởng tuyệt đối.

Sau khi mọi người cùng nhau bận rộn hơn nửa giờ, một chiếc bè tre chắc chắn cũng đã hoàn thành.

Sáu người họ đứng trên đó hoàn toàn không có vấn đề gì.

Sau đó, Trương Dạ Ninh và những người khác trực tiếp nhảy lên bè tre bắt đầu chèo vào trong hang động.

Đây là một hang động đá vôi, cửa vào khá rộng, thậm chí có thể chứa được ba hàng bè tre cùng lúc đi vào.

So với Tích Thi Địa chật hẹp ở Lỗ Vương Cung trước đây thì tốt hơn nhiều.

Nhưng con sông này không sâu, ánh đèn chiếu xuống có thể nhìn thấy đáy, trông chỉ sâu khoảng ba mét, nói là sông thì chi bằng gọi là khe suối sâu sẽ hợp lý hơn.

Thay vì nói là sông, gọi là một con suối sâu thì thích hợp hơn.

Trương Dạ Ninh và những người khác đứng trên bè tre, cầm sào tre từ từ chống về phía trước.

Vương Bàn Tử nói: "Tốc độ của chúng ta chậm quá, phải chèo đến năm nào tháng nào đây?

Tôi thấy nước dưới này không quá ba mét, hay là chúng ta mặc đồ

lặn lặn qua đi?" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu điên rồi à, sau khi vào hang động, nhiệt độ nước này rõ ràng không bình thường, cậu lặn qua e là người còn chưa ra ngoài đã chết giữa đường rồi." Trương Dạ Ninh nói: "Phía trước dòng nước sẽ tăng tốc, muốn qua an toàn thì phải dùng bè tre!" Nghe Trương gia đã nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Khoảng hơn mười phút sau, dòng nước quả nhiên như lời Trương gia nói, bắt đầu chảy nhanh hơn.

Bàn Tử nói: "Trương gia, ngài thần thật đấy, đúng như lời ngài nói!" Hồ Bát Nhất cũng gật đầu đồng tình.

Bè tre xuôi theo dòng nước tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã đến sâu trong lòng núi Già Long, khác với thời tiết nóng nực bên ngoài, trong hang động này, càng đi vào trong càng cảm thấy gió lạnh thổi qua.

Thỉnh thoảng sẽ thấy từng đàn lân tinh lúc ẩn lúc hiện ở xa xa.

Xem ra lời bà chủ nói không sai, bên trong này quả thực có rất nhiều hài cốt.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: "Lão Hồ, cậu nói xem chỗ này tối như vậy, liệu có con bánh ú nào đột nhiên nhảy ra tấn công chúng ta không?" Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, nói: "Đây lại không phải trong mộ, ở đâu ra nhiều bánh ú thế?

Bàn Tử, tôi thấy cậu một ngày không gặp bánh ú là da lại ngứa ngáy phải không?

Đến lúc thật sự gặp bánh ú, cậu đừng có co giò chạy như lần trước nhé!" Bàn Tử nói: "Lão Hồ, cậu nói bậy bạ gì đấy, sao tôi có thể chạy trốn được, tôi nói cho cậu biết…" Nhưng ngay lúc này, Shirley Dương đột nhiên làm động tác "suỵt", ra hiệu cho mọi người

dừng lại.

Đợi Bàn Tử và lão Hồ cắm sào tre vào nước để cố định bè, Shirley Dương mới chỉ vào phía xa, nói: "Các người nhìn kìa, trên đó hình như đang treo Đằng Nhân mà Trương tiên sinh đã nói trước đó!" Bàn Tử điều chỉnh đèn pha trên bè chiếu về phía xa, phát hiện phía trên hang động treo dày đặc Đằng Nhân!

Những Đằng Nhân này đều bị trói ngược hai tay, ngũ quan có màu xám tro, đường nét khuôn mặt đã hoàn toàn mơ hồ.

Ánh đèn chiếu lên, trông vô cùng đáng sợ.

Lần này, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó coi, họ không ngờ dưới núi Già Long lại treo nhiều Đằng Nhân như vậy!

Bàn Tử có chút lo lắng hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Tôi nhớ Trương gia đã nói thứ này có độc, lỡ như tất cả Đằng Nhân này sống lại, chúng ta phải làm sao?" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu có thể nói câu nào dễ nghe hơn không?

Những Đằng Nhân này đều bị trói ở trên đó, làm sao có thể sống lại được?

Hơn nữa, chúng ta cũng không phải chưa từng thấy, bên trong là những con trùng màu trắng, lẽ nào cậu còn sợ trùng à?" Bàn Tử nói: "Mẹ nó chứ, cậu mới sợ trùng, tôi đâu phải đàn bà!" Nghe câu này, Nhược Ngưng có chút không vui, lên tiếng nói: "Tên Bàn Tử chết bầm, anh có ý gì?" Bàn Tử ý thức được mình vô tình nói sai, cô em Nhược Ngưng này là một nhân vật khó chơi, hắn không dám chọc giận cô, bèn nói: "Không, cô nương, tôi sai rồi." Cô em Nhược Ngưng không phải là người dễ chọc, ngoài việc đối xử tốt với Trương gia ra, đối với những người khác cô đều giữ một bộ mặt lạnh như băng. "Trương tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Shirley Dương hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Cứ xông qua trước đã!" Nghe vậy, mọi người cũng gật đầu, bây giờ đã vào rồi, nếu lui lại chẳng phải là công cốc sao, thế là Bàn Tử và lão Hồ lần lượt rút những cây sào tre cắm trong nước để cố định bè ra, rồi bắt đầu chèo thuyền.

Bàn Tử nhìn Đằng Nhân trên đầu, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lỡ như Đằng Nhân này thật sự sống lại thì phải làm sao, thế là hắn ra sức chèo về phía sau.

Dòng sông chảy ngày càng xiết, tốc độ di chuyển của bè tre dưới chân mọi người cũng ngày càng nhanh. "Bịch!" Nhưng ngay lúc này, bè tre dường như va phải thứ gì đó, đột nhiên rung lắc mạnh một cái, mọi người suýt nữa ngã xuống nước. "Bàn Tử, xảy ra chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất lên tiếng hỏi. "Không rõ, phía trước không có gì cả, lạ thật!" "Lẽ nào những Đằng Nhân đó thật sự sống lại rồi?" Bàn Tử đoán. "Đừng nói bậy, tiếp tục chèo!" Hồ Bát Nhất nói.

Tuy nhiên, lời của Hồ Bát Nhất vừa dứt, đã nghe thấy dưới đáy sông phát ra tiếng "cạch cạch".

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt vô cùng khó coi, loại âm thanh này không phải là điềm tốt, hình như họ đã kích hoạt cơ quan gì đó.

Quả nhiên không lâu sau, phía sau vang lên từng tiếng "ùm ùm" rơi xuống nước, âm thanh ngày càng dồn dập.

Mọi người bất giác nhìn lại, phát hiện những Đằng Nhân treo trên đỉnh hang lại lần lượt rơi xuống nước.

Tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc, toàn bộ Đằng Nhân ở trên đều đã rơi xuống nước.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương nhìn thấy cảnh này đều chết lặng. "Bàn Tử, có phải miệng cậu đã được khai quang rồi không?" Hồ Bát Nhất sắc mặt khó coi nói. "Lão Hồ, tôi cũng không

biết tại sao lại như vậy, tôi…" Bàn Tử lúc này cũng vô cùng tự trách, hắn không ngờ lời mình nói lại thật sự linh nghiệm. "Trương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử nhìn về phía Trương Dạ Ninh hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Xem ra cơ quan này không tránh được, đừng vội, tiếp tục xông về phía trước." Đối với những thứ trong nước này, Trương Dạ Ninh thực ra có ấn tượng, anh nhớ trong nguyên tác những con trùng trắng trong Đằng Nhân này là một loại thủy trệ phong, loại trùng này tuy lợi hại nhưng lại không thể bay ra khỏi mặt nước.

Chương 92

Vì vậy họ cũng không cần phải quá lo lắng.

Sau đó, Bàn Tử và những người khác tiếp tục chèo bè xông về phía trước.

Ngay lúc này, nước sông phía sau họ đột nhiên thay đổi, như thể đang sôi lên, nổi lên từng chuỗi bong bóng.

Shirley Dương ở phía sau lấy đèn pha chiếu xuống đáy nước, phát hiện cơ thể của Đằng Nhân dưới đáy nước đột nhiên phình to ra, khuôn mặt vốn mơ hồ, sau khi ngâm nước lại trở nên rõ ràng.

Những Đằng Nhân này vẫn còn giữ lại biểu cảm đau đớn giãy giụa thảm thiết trước khi chết, dù là Shirley Dương của phái Bàn Sơn cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Sau đó, những Đằng Nhân phình to này, trên cơ thể bắt đầu xuất hiện những vết nứt, từ mắt, tai, mũi, miệng của Đằng Nhân không ngừng nổi lên bong bóng, bên trong chảy ra một đàn trứng trùng màu trắng.

Những con trùng này vừa gặp nước liền như sống lại, cơ thể nhanh chóng phình to, sau đó nhanh chóng bơi về phía họ.

Lúc này, Vương Bàn Tử và những người khác cũng chú ý đến sự bất thường phía sau, thế là vừa ra sức chèo, vừa nói: "Trong nước này là thứ gì vậy, sao lại xuất hiện nhiều trùng thế!" Hồ Bát Nhất nói: "Những con trùng này chính là những quả trứng trùng màu trắng mà chúng ta thấy trước đó, chúng đang đuổi theo, Bàn Tử, mau chèo thuyền đi!" Bàn Tử gật đầu, lại tăng tốc độ chèo thuyền, nhưng tốc độ của họ dù nhanh đến đâu cũng sao có thể so được với những sinh vật sống trong nước này?

Chẳng mấy chốc, bè tre của họ đã bị những con trùng này đuổi kịp.

Bàn Tử thấy hai bên bè tre bị bám đầy những con trùng màu trắng, bèn vội vàng vung sào tre đập, nhưng chẳng bao lâu sau, cây sào tre trên tay hắn đã bị cắn nát hết.

Bàn Tử nói: "Mẹ nó, đây là con trùng gì vậy, mạnh quá đi, lần này chúng ta phải làm sao đây?

Bè tre của chúng ta e là không trụ được bao lâu nữa, đến lúc đó chúng ta đều phải toi đời!" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lúc này cũng không có cách nào, tu vi của họ đều tương đối thấp, không thể phóng linh khí ra ngoài, nếu gặp phải chúng trên cạn, họ có lẽ còn có thể nghĩ ra cách, nhưng bây giờ gặp phải chúng dưới nước, họ làm gì có ý tưởng hay ho nào.

Bây giờ người duy nhất họ có thể nghĩ đến chính là Trương gia. "Khí thế của Trương gia hình như thay đổi rồi!" Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

Lúc này, tất cả mọi người cũng nhìn về phía Trương Dạ Ninh, họ phát hiện Trương gia lúc này đang tỏa ra một loại khí thế thần thánh, ngay sau đó, sau lưng anh sáng lên một hình xăm Kỳ Lân màu đỏ, trong hình xăm có một ảo ảnh Kỳ Lân chui ra, rồi từ từ bay lên không trung. "Đây là!" Ảo ảnh Kỳ Lân này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vô cùng quen thuộc, đây là năng lực độc hữu của Kỳ Lân Huyết Mạch của Trương gia.

Trước đây ở Cửu Tầng Yêu Lâu, họ đã được chứng kiến sự lợi hại của thứ này. "Mau nhìn kìa, những con trùng đó bắt đầu rút lui rồi!" Hồ Bát Nhất nói.

Sau đó mọi người nhìn xuống nước, quả nhiên, họ thấy những con trùng màu trắng vốn đang điên cuồng cắn xé bè tre như chó điên, lúc

này lại như thể nhìn thấy thứ gì đáng sợ, từng con một bắt đầu bơi ngược trở lại.

Thậm chí còn không dám ngoảnh đầu lại. "Cái này!" "Huyết mạch của Trương gia lợi hại quá đi!" Bàn Tử nói.

Tuy trước đây cũng đã thấy, nhưng mỗi lần chứng kiến, hắn đều có một cảm giác khác biệt.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy cảnh này, trong mắt càng hiện lên vô số ngôi sao nhỏ, Trương tiên sinh thật sự quá lợi hại.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, tiếp tục lên đường đi." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử gật đầu, cũng tiếp tục chèo thuyền.

Lúc này, tính theo thời gian, họ đã đi được khoảng hai phần ba hang động, sắp có thể rời khỏi đây rồi.

Hồ Bát Nhất cầm sào tre cắm xuống, phát hiện hoàn toàn không chạm tới đáy sông, bèn dừng bè lại, lấy ra một chiếc phao có áp kế ném xuống nước, phát hiện nơi này lại sâu đến hai mươi mét, đây không phải là điềm tốt. "Lão Hồ, mau nhìn kìa, phía trước hình như có một người đang nổi trên mặt nước!" Lúc này Bàn Tử chỉ vào mặt nước ở xa nói.

Mọi người chèo thuyền về phía trước xem, phát hiện trên mặt nước nổi một xác nam.

Xác nam này máu thịt bầy nhầy, chỉ còn lại nửa thân trên.

Nửa thân dưới như bị thứ gì đó cắn xé, trên đó để lại một vòng lớn vết cắn.

Hồ Bát Nhất nói: "Sao ở đây lại có một xác chết?

Trông thế này, hình như mới chết được hai ngày!" Shirley Dương nói: "Người này trước khi chết hình như bị thứ gì đó cắn, phía trước e

là không an toàn!" Nghe câu này, tất cả mọi người cũng bắt đầu căng thẳng.

Họ khó có thể tưởng tượng được rốt cuộc là thứ gì, có thể một miếng cắn đứt nửa người của anh ta.

Bàn Tử nói: "Trong nước này không phải có cá sấu chứ?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Chắc không phải cá sấu, nếu là cá sấu, sao có thể còn lại nửa người chứ?" Trương Dạ Ninh quan sát cỗ thi thể trong nước, phát hiện trên cánh tay của cỗ thi thể này lại có một hình xăm, trên đó vẽ một con phượng hoàng sống động như thật.

Thấy vậy, Trương Dạ Ninh không khỏi nhíu mày, hình xăm phượng hoàng anh vô cùng quen thuộc, đây là hình xăm đặc trưng của người nhà họ Uông.

Trước đây anh cũng đã thấy hình xăm này trên người Uông Tử Dương. "Ầm ầm ầm ầm!" Xa xa đột nhiên truyền đến từng trận tiếng động, trong bóng tối dường như có một vật khổng lồ gì đó đang di chuyển về phía họ.

Tiếng động rất lớn, tất cả mọi người đều cảnh giác.

Bàn Tử nói: "Đó là thứ gì vậy, không phải lại là Đằng Nhân chứ?" Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Không đúng, động tĩnh lớn như vậy, nghe âm thanh dường như là một loại sinh vật!" Vương Bàn Tử lúc này điều chỉnh đèn pha, chiếu về phía phát ra tiếng động, chỉ thấy "tảng đá" khổng lồ đó đang di chuyển về phía họ. "Đây là một con thanh mãng!" Nhược Ngưng đột nhiên lên tiếng.

Bàn Tử nghe vậy cũng vội vàng cầm đèn pha chiếu về một nơi khác, rồi phát hiện "tảng đá" khổng lồ đó quả nhiên là một con mãng xà.

Con thanh mãng này rất lớn, to bằng mười cái chum. "Trời ạ, đúng

là một con mãng xà lớn thật!

Thứ này ăn gì mà lớn thế!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, suýt nữa sợ đến rơi xuống nước.

Ban đầu hắn còn tưởng đó là một tảng đá, không ngờ lại là một con mãng xà lớn.

Khóe miệng của con mãng xà này còn dính chút máu tươi, chắc là vừa mới ăn xong không lâu.

Giây tiếp theo, con mãng xà dường như bị Bàn Tử và những người khác kinh động.

Nó dừng lại tại chỗ một lúc, rồi đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, sau đó thanh mãng trực tiếp chui xuống nước. "Cúi xuống!" Trương Dạ Ninh quát khẽ một tiếng, mọi người nghe vậy vội vàng làm theo.

Tiếp đó, họ chỉ cảm thấy có thứ gì đó bay qua đầu. "Ầm!" Phía sau phát ra một tiếng động lớn, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vách đá trước mặt họ bị một tảng đá lớn đập ra một cái lỗ to. "Hít!" "Con mãng xà này sức mạnh lớn thật, một tảng đá phải nặng mấy nghìn cân chứ!" Bàn Tử vẫn còn sợ hãi nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là một con thanh mãng sắp hóa giao!" "Hóa giao?" "Tôi nhớ loài rắn tu luyện trên ba nghìn năm mới có cơ hội hóa giao, lẽ nào con mãng xà này đã sống hơn ba nghìn năm sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Dạ Ninh gật đầu. "Cái gì, con mãng xà lớn này đã sống hơn ba nghìn năm, lẽ nào người vừa rồi chính là bị con mãng xà lớn này cắn?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Ừ, chắc là vậy, các người cẩn thận một chút, tôi sẽ đối phó với con thanh mãng." "Anh Ninh, cẩn thận nhé!"

Lúc này, Nhược Ngưng nói một câu.

Trương Dạ Ninh "ừ" một tiếng rồi trực tiếp đi trên mặt nước qua đó.

Chương 93

"Xì xì xì ~" Con thanh mãng thấy Trương Dạ Ninh, lập tức lè lưỡi rắn, rồi đuôi quật mạnh một cái, một tảng đá lớn từ đáy hồ trực tiếp bay về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh lấy ra Đại Việt Long Tước, chém nhẹ một nhát vào tảng đá đó, tảng đá trực tiếp biến thành hai nửa rơi xuống nước. "Đao tốt!" "Lại là Đại Việt Long Tước, không ngờ lại ở trong tay Trương tiên sinh!" Shirley Dương kinh ngạc nói.

Đại Việt Long Tước cô cũng đã từng nghe nói, đó là do quốc vương nước Hạ, Hách Liên Bột Bột, rèn vào thời Thập Lục Quốc.

Nghe nói vào ngày đao thành, thân đao hóa thành một con huyết long, bay vút lên trời.

Nghe câu này, tất cả mọi người cũng kinh ngạc, họ không ngờ Trương tiên sinh lại sở hữu loại vật phẩm truyền thuyết như vậy.

Trương Dạ Ninh né được đòn tấn công của thanh mãng, trực tiếp lướt qua, một đao chém thẳng vào đuôi của thanh mãng.

Đại Việt Long Tước sắc bén vô cùng, trực tiếp phá vỡ lớp vảy dày của thanh mãng. "Rít!" Đại thanh mãng phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, điên cuồng quẫy đuôi, muốn thoát khỏi đòn tấn công của Trương Dạ Ninh.

Nhưng giây tiếp theo, thanh mãng lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết khác.

Nó quẫy đuôi, phát hiện đuôi của mình đã đứt thành hai khúc. "Không hổ là thần đao!" Trương Dạ Ninh thấy cảnh này cũng không nhịn được khen một câu.

Sau đó, Trương Dạ Ninh lại vung đao chém về phía đuôi của con mãng xà khổng lồ, "xoẹt" một tiếng, đuôi của con mãng xà khổng lồ lại bị cắt đi một miếng thịt. "Ầm!" Thanh mãng đau đến mức cả cơ thể trực tiếp đâm vào vách đá, phát ra một tiếng động lớn.

Máu tươi chảy khắp nơi, thậm chí cả một vùng sông đều bị nhuộm đỏ. "Trời ạ, lợi hại thế!" Mọi người ở phía sau trực tiếp kinh ngạc, Trương gia cầm Đại Việt Long Tước trong tay mạnh đến mức vô lý, tuy trước đây Trương gia cũng rất lợi hại, nhưng so với bây giờ thì yếu hơn không ít.

Ban đầu họ thấy con đại thanh mãng này có chút sợ hãi, nhưng bây giờ xem ra, họ không những không sợ thanh mãng, ngược lại còn có chút đồng tình với nó.

Con đại thanh mãng này đã sống hơn ba nghìn năm, khó khăn lắm mới sắp hóa giao, không ngờ lại gặp phải Trương gia.

Bây giờ đã qua mấy phút rồi, con thanh mãng này ngay cả sợi tóc của Trương gia cũng không chạm tới được. "Rít!" Đại thanh mãng phát ra một tiếng gầm giận dữ, cơn đau ở đuôi khiến đôi mắt nó trở nên đỏ ngầu, sau đó nó như phát điên lao về phía Trương Dạ Ninh, muốn xé nát cơ thể anh.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng "Muốn chết", trực tiếp biến mất tại vị trí vừa rồi, xuất hiện trước mặt đại thanh mãng.

Giây tiếp theo, một luồng đao quang màu đỏ máu trực tiếp chém về phía đầu của con mãng xà.

Ánh đao màu đỏ máu lướt qua, con mãng xà xanh lập tức không còn động tĩnh.

Ngay sau đó, cái đầu của nó "phụt" một tiếng rơi xuống nước, máu tươi tức thì tuôn xối xả.

Lúc này, dòng sông vốn đã bị nhuộm đỏ nay lại càng thêm sậm màu.

Thế là con mãng xà xanh lớn đã tu luyện rất lâu cứ thế mất đi sự sống. "Trời!" "Trương gia cũng biến thái quá rồi!

Nhanh như vậy đã giải quyết xong con mãng xà lớn này!" Bàn Tử kinh hãi kêu lên, có chút không thể tin nổi nhìn cái đầu của con mãng xà xanh dưới sông.

Vừa rồi Trương gia nói con mãng xà xanh này sắp hóa giao rồi, gã vốn tưởng nó sẽ rất lợi hại, nhưng không ngờ nó thậm chí còn chưa chạm được vào Trương gia một cái đã chết dưới tay anh.

Vương Bàn Tử cảm thấy Trương gia ngày càng lợi hại.

Lúc này, sau khi giải quyết xong con mãng xà xanh, Trương Dạ Ninh cũng lập tức bắt đầu dung hợp tinh phách của nó. "Dung hợp thành công tinh phách mãng xà xanh ba ngàn năm, nhận được 200 điểm thuộc tính công kích, 180 điểm thuộc tính phòng ngự, 210 điểm thuộc tính tốc độ." Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở lạnh lùng của hệ thống vang lên.

Sau khi dung hợp tinh phách của con mãng xà xanh lớn, Trương Dạ Ninh mở giao diện thuộc tính hệ thống ra xem xét, kiểm tra ba hạng thuộc tính hiện tại của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 2000 (Huyết mạch cộng thêm 4 lần) Phòng ngự: 1780 (Huyết mạch cộng thêm 4 lần) Tốc độ: 1810 (Huyết mạch cộng thêm 4 lần) Cảnh giới: Vĩnh Sinh Cảnh (Cách Bất Tử Cảnh còn thiếu tinh huyết Thần thú, Sinh Mệnh Đan, vạn năm tiên chi, thiên ngoại thạch, tinh huyết Vạn Nô Vương, Bất Tử Tiên Lộ, giới hạn thuộc tính là 5000) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +4 Thần khí: Quỷ Tỳ Quỷ Vương: 1 Quỷ Chủ: 1 Âm Tướng: 106 Âm Binh: 1000 (Giới hạn là

30000 điểm, cấp độ thu phục hiện tại là: Quỷ Vương) Đại Việt Long Tước (Bỏ qua mọi phòng ngự, ẩn chứa chân long chi uy) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, bản đồ lối vào Trùng Cốc Vân Nam, thẻ khách quý lầu ba Tân Nguyệt Phạn Điếm,...

Nhìn thuộc tính của mình lại tăng thêm mấy trăm điểm, lòng Trương Dạ Ninh khẽ gợn sóng.

Mặc dù để đột phá lên Bất Tử Cảnh cần 5000 điểm thuộc tính, nhưng số điểm tăng thêm sau này cũng không ít, thực tế độ khó không tăng lên bao nhiêu.

Tiếp theo, anh chỉ cần làm theo gợi ý của hệ thống, thu thập đủ những thứ cần thiết để đột phá là về cơ bản có thể thăng cấp.

Sau đó anh cất hệ thống đi, quay người nói với mọi người: "Được rồi, đến lúc rời khỏi đây rồi." Bây giờ con mãng xà xanh lớn đã bị giải quyết, họ không cần phải ở lại đây nữa.

Hơn nữa, từ những thi thể trước đó có thể phán đoán rằng, trước khi họ vào Trùng Cốc, người của Uông gia đã đến đây từ trước.

Mặc dù con mãng xà xanh không bị bọn họ giải quyết, nhưng anh không cho rằng tất cả người của Uông gia đều chết dưới tay con mãng xà.

Rất có khả năng họ đã vào trong sơn cốc.

Anh nhớ trong sơn cốc có một cỗ quan tài, bên trong có không ít đồ

tốt.

Hy vọng người của Uông gia vẫn chưa lấy được. …… Trước lối vào Trùng Cốc, một nhóm người trang bị tinh nhuệ đang tập trung tại một chỗ.

Giờ phút này, họ đang mệt mỏi ngồi bệt dưới đất thở hồng hộc, như thể vừa trải qua một tai nạn kinh hoàng.

Một người trong số đó nói: "Ly gia, vừa rồi trong rừng rốt cuộc là thứ gì vậy, kinh khủng quá!

Mười mấy huynh đệ của chúng ta nói mất là mất!" Người dẫn đầu nói: "Cổ quan tài đó quả thực có điều kỳ quặc, bảo mọi người tạm thời đừng đến gần." "Cổ quan tài này hẳn là do Hiến Vương tạo ra, rất có thể liên quan đến đằng thuật!" Lúc này, một người từ phía sau đột nhiên chạy đến nói: "Ly gia, hình như có người theo sau!" "Cái gì?" "Người nào lợi hại như vậy?

Có thể đi vòng qua địa bàn của con mãng xà xanh đó?" Nói xong, gã nhìn về phía Già Long Sơn sau lưng. "Không ổn!" Người được gọi là Ly gia đột nhiên biến sắc, như thể đã biết được chuyện gì đó kinh hoàng. "Ly gia, xảy ra chuyện gì vậy?" một người của Uông gia hỏi. "Con mãng xà xanh đó đã bị người ta giải quyết rồi!" Nghe câu này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên.

Chuyện này, sao có thể chứ.

Con mãng xà xanh đó đã sống hơn ba ngàn năm, thực lực gần bằng Vĩnh Sinh Cảnh, sao có thể chết đơn giản như vậy?

Phải biết người đạt đến Vĩnh Sinh Cảnh không nhiều, hơn nữa họ đâu có rảnh rỗi đến nơi này? "Ly gia, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nếu đối phương giải quyết được con mãng xà xanh đó, thực lực

chắc chắn không đơn giản, đến lúc đó chúng ta e là…" người đàn ông kia tiếp tục nói.

Chương 94

Lúc này, người đàn ông dẫn đầu cũng vô cùng đau đầu, gã không bao giờ ngờ được có người lại giết chết con mãng xà xanh này.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của họ.

Phải biết rằng thực lực của nhóm người này trong giới đạo mộ đã được coi là mức khá rồi.

Nhưng dù vậy, họ cũng đã mất mấy huynh đệ mới miễn cưỡng thoát khỏi nơi đó.

Nếu không phải trước đó họ đã để lại đồ vật trong hang động, nhờ đó gã cảm nhận được con mãng xà đã mất đi sinh khí, thì gã tuyệt đối không tin vào kết quả này.

Dù sao đó cũng là con mãng xà xanh lớn sắp hóa giao, e rằng dù tộc trưởng ra tay cũng phải tốn không ít công sức. "Trong nước sông có một mùi máu tanh bay tới!" một người của Uông gia nói.

Cả nhóm nhìn dọc theo dòng sông, phát hiện nước sông từ thượng nguồn chảy xuống lại có màu đỏ như máu.

Chưa đợi mấy người nói xong, ngay sau đó, trong dòng nước lại trôi đến một miếng thịt đuôi rắn và một cái đầu.

Thấy vậy, mọi người cũng đành phải tin rằng con mãng xà xanh thật sự đã bị người ta giải quyết. "Vớt cái đầu đó lên xem!" Lúc này, người được gọi là Ly gia lên tiếng.

Mấy người của Uông gia phía sau gật đầu, rồi lấy ra một tấm lưới lớn, trực tiếp vớt cái đầu rắn dưới sông lên.

Mọi người lại gần xem xét, phát hiện vết cắt ở cổ con rắn vô cùng phẳng phiu. "Dựa vào vết thương, rất có thể là một thanh trường

kiếm hoặc trường đao đã chém đứt đầu nó từ bên cạnh chỉ bằng một nhát!" một người của Uông gia phân tích. "Ly gia, tôi thấy không thể nào là do vũ khí gây ra được, lớp vảy của con mãng xà xanh này phòng ngự cực cao, ngay cả thuốc nổ cũng không làm nó bị thương, vũ khí sao có thể phá vỡ được lớp phòng ngự đó!" một người khác của Uông gia nói. "Nói tiếp đi." Ly gia nói. "Theo tôi thấy, chúng ta đã lo xa rồi, nhóm người phía sau chúng ta căn bản không mạnh như vậy!" "Lúc chúng ta rời đi, con mãng xà xanh đó đã ở giai đoạn sắp hóa giao rồi, nói không chừng bọn họ đã gặp đúng lúc nó hóa giao, nhân cơ hội đánh lén, sau đó con mãng xà bị thiên lôi đánh đứt đầu.

Các người xem, phía sau đầu rắn, thịt có chút cháy khét, rõ ràng là bị thứ gì đó làm bỏng." Nghe xong phân tích của gã, mọi người bừng tỉnh ngộ, xem ra họ đã nghĩ nhiều rồi, làm sao có thể có người dùng vũ khí một chiêu giết chết con mãng xà xanh đó?

Theo cách nói của gã, nhóm người phía sau họ chẳng qua chỉ là may mắn trục lợi mà thôi.

Thật vậy, loài rắn khi hóa giao sẽ phải trải qua thiên lôi độ kiếp, vì vậy cách nói của gã tuy có chút gượng ép nhưng cũng hợp lý.

Hơn nữa, mọi người càng muốn tin vào cách giải thích này, dù sao họ cũng không cho rằng có người nào có thể một chiêu giải quyết con mãng xà xanh.

Cả giới đạo mộ làm gì có ai đạt đến trình độ này?

Nếu nhất định phải nói, họ sẽ chỉ nghĩ đến một người, đó chính là lão tổ tông của Uông gia, Uông Tàng Hải.

Nhưng làm sao có thể, lão tổ tông đã mất tích nhiều năm rồi, nếu không phải gia tộc đến hồi tồn vong thì không thể nào xuất hiện. "Ly gia, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nhóm người phía sau, chúng ta có cần phải...?" một người của Uông gia nói xong, làm một động tác cắt cổ.

Ly gia nhìn về phía cỗ quan tài không xa phía trước, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói: "Không vội, vừa hay chúng ta bây giờ không có cách nào giải quyết những sợi tơ máu màu đỏ đó, cứ để bọn họ đi dò đường đi!" Nói xong, Ly gia liền ra lệnh cho mọi người mai phục cách quan tài không xa.

Lặng lẽ chờ đợi nhóm Trương Dạ Ninh đến. …… Cùng lúc đó, trong hang động dưới chân núi Già Long.

Nhóm Trương Dạ Ninh đang đứng trên bè tre, thuận theo dòng nước xiết nhanh chóng tiến về phía cửa động.

Khi sắp đến cửa hang Nấm, họ gặp phải một đàn cá Đao Xỉ Khuê.

Đàn cá này còn hung dữ hơn cả đám đỉa nước lúc trước, Bàn Tử dùng xẻng công binh gõ vào nhưng lại phát hiện cả cái xẻng đều bị cắn nát.

Bàn Tử lo lắng nói: "Đám cá ăn thịt người này đúng là tàn bạo, mới qua bao lâu mà bè tre đã bị cắn nát mấy chỗ rồi!

Chúng ta mà không ra tay, lát nữa e là tất cả đều bị chúng nó gặm chết mất." "Không chỉ đơn giản là cá Đao Xỉ Khuê đâu!" Lúc này Trương Dạ Ninh nói một câu.

Anh nhìn về phía hang động tối đen phía sau, phát hiện trong bóng tối có một bóng đen đang nhìn chằm chằm vào họ.

Nhìn hình dáng có vẻ là một đứa trẻ! "Cái gì?

Trương gia, anh đừng dọa tôi, sắp đến lối ra rồi, không lẽ còn có bánh tét nào nữa chứ?" Bàn Tử nói.

Trong lúc gã nói chuyện, một con cá Đao Xỉ Khuê lao về phía gã,

mắt thấy sắp cắn trúng, thời khắc mấu chốt đã bị Nhược Ngưng một đao chém thành hai nửa.

Ngay sau đó Nhược Ngưng lên tiếng: "Chú ý đi, đừng phân tâm!" Bàn Tử cảm kích nhìn Nhược Ngưng một cái, rồi cầm lấy sào tre tiếp tục chống về phía trước. "Tú Tú, cô sao vậy?

Sắc mặt sao lại trắng bệch thế?" Cùng lúc đó, Nhược Ngưng phát hiện sự bất thường của Hoắc Tú Tú, liền lên tiếng hỏi.

Hoắc Tú Tú chỉ vào hang động phía sau, run rẩy nói: "Tôi nghe thấy bên trong hình như có tiếng trẻ con khóc!" Hoắc Tú Tú có thính lực rất tốt, tiếng kim chỉ rơi cách xa mấy chục mét cô cũng có thể nghe thấy. "Trẻ con?

Trong hang động này sao lại có trẻ con, Tú Tú cô nương, cô không nghe nhầm đấy chứ?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Đúng là có tiếng trẻ con, mọi người chú ý một chút." Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Thật hay giả?

Các người không phải đang lừa tôi để trêu tôi đấy chứ, Bàn gia tôi tuy gan nhỏ, nhưng các người cũng đừng coi thường tôi!" Tiếng trẻ con?

Sao có thể chứ?

Chắc chắn là Tú Tú và Trương gia đang lừa gã!

Trong cái hang động tối om này lấy đâu ra trẻ con?

Chẳng lẽ là bánh tét?

Hơn nữa, dù có là bánh tét thì sao?

Tuy những cái bánh tét lớn gã không đối phó được, nhưng một cái bánh tét trẻ con mà gã còn không xử lý được sao?

Nhược Ngưng nói: "Mập chết bầm, anh Ninh không rảnh rỗi như

vậy đâu, anh tin hay không thì tùy, đến lúc đó tôi không cứu anh đâu!" Ngay sau đó Hoắc Tú Tú lại nói: "Thật đó, tôi không lừa anh, tôi thật sự nghe thấy tiếng trẻ con." Hồ Bát Nhất cũng vội vàng nói: "Bàn Tử, đừng chủ quan, không khí xung quanh quả thật không ổn." Lúc này cậu ta cũng nhìn về phía hang động sau lưng, lờ mờ thấy được một bóng đen kịt.

Bàn Tử không nói gì nữa.

Sau đó gã giơ tay lên, chỉ vào vách đá bên cạnh.

Mọi người theo bản năng nhìn về hướng Bàn Tử chỉ, họ phát hiện một đứa trẻ đang đứng sừng sững trên vách đá, một đôi mắt đen ngòm đang nhìn chằm chằm vào họ.

Chương 95

"Oa~" "Oa~" Giây tiếp theo, đứa trẻ này phát ra vài tiếng khóc, chói thẳng vào tai.

Âm thanh này vô cùng khàn khàn, thay vì nói là tiếng khóc của trẻ con, chi bằng nói là tiếng gầm gừ của mèo hoang ban đêm, cực kỳ quỷ dị.

Ngay sau đó Bàn Tử lên tiếng: "Đúng là bánh tét trẻ con thật, Trương gia, cái bánh tét nhỏ này cứ giao cho tôi.

Bàn gia tôi không nói gì khác, nhưng cái bánh tét nhỏ này vẫn xử lý được!" Nói xong, Bàn Tử liền rút ra một con dao găm, chuẩn bị chiến đấu với cái bánh tét trẻ con này.

Nhưng gã vừa đi về phía trước, đột nhiên phát hiện đầu của cái bánh tét trẻ con này lại nứt ra.

Trong phút chốc, cả người gã sững sờ.

Sau đó, cái đầu của bánh tét trẻ con này, từ miệng bắt đầu nứt toác thành bốn mảnh, bên trong mỗi mảnh đều mọc đầy những chiếc gai ngược hình răng cưa, giống như răng của côn trùng.

Vừa nứt ra, Bàn Tử liền ngây người!

Đây mà là trẻ con?

Trẻ con nhà ai lại trông như thế này?

Gã sắp nôn cả bữa tối hôm qua ra rồi, thứ này thật sự quá ghê tởm.

Vẻ mặt của những người khác lúc này cũng vô cùng khó coi.

Trương Dạ Ninh nhìn "đứa trẻ" đó rồi nói: "Đây là Đằng Anh!

Một loại đẳng thuật của Hiến Vương." Bàn Tử thấy vậy vội vàng lấy ra một khẩu súng trường, bắn thẳng về phía Đằng Anh, nhưng lại phát hiện đạn như bắn vào một tấm thép dày, không hề có tác dụng. "Trương gia!

Thứ này phòng ngự cũng cao quá rồi!

Đạn không có tác dụng gì cả, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Tôi không muốn bị thứ này cắn một miếng đâu!" Bàn Tử nói.

Cái Đằng Anh này thật sự vượt ngoài dự đoán của họ, lớp da ngay cả đạn cũng không xuyên thủng được, e rằng chỉ có Trương gia mới đối phó được.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại tỏ ra vô cùng thoải mái, bình tĩnh nói: "Đừng lo, chỉ là một con Đằng Anh thôi mà!" Nghe câu này, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trương gia đối phó được là tốt rồi.

Họ vô cùng tin tưởng Trương Dạ Ninh.

Sau đó Trương Dạ Ninh rút Đại Việt Long Tước ra, lướt một cái đã đến trước mặt Đằng Anh, một đao chém xuống, trực tiếp chém con quái vật bốn mảnh đó thành hai nửa. "Trời!" "Hóa ra Đằng Anh yếu như vậy sao?" Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Gã vốn tưởng Đằng Anh lợi hại đến mức nào, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn là gã nghĩ nhiều rồi.

Đằng Anh trong tay Trương gia không cầm cự được một giây, trong khoảnh khắc đó, gã thậm chí còn cảm thấy mình lên cũng được.

Hồ Bát Nhất thấy vậy không nhịn được liếc gã một cái, nói: "Thôi đi Bàn Tử, là Trương tiên sinh lợi hại, chứ không phải Đằng Anh yếu, cậu mà lên, e là chưa đến một giây đã bị nuốt chửng rồi." Bàn Tử nói:

"Lão Hồ, cậu có cần phải đả kích người ta như vậy không?

Một giây?" Giải quyết xong Đằng Anh, Trương Dạ Ninh cũng nhanh chóng dung hợp tinh phách của nó.

Dù sao muỗi tuy nhỏ cũng là thịt. "Dung hợp tinh phách Đằng Anh, nhận được 10 điểm thuộc tính công kích, 10 điểm thuộc tính phòng ngự, 10 điểm thuộc tính tốc độ." Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

Nghe thấy lời nhắc của hệ thống, Trương Dạ Ninh hơi sững người, một con Đằng Anh tích lũy được 30 điểm thuộc tính, cũng không tệ.

Nếu anh nhớ không lầm, trong hang động Hồ Lô có không ít loại Đằng Anh này, đến lúc đó anh cũng có thể thu hoạch một đợt kinh nghiệm. "Trương gia, anh nói Đằng Anh là một trong những loại đằng thuật của Hiến Vương, vậy thứ này cụ thể được tạo ra như thế nào?

Ghê tởm quá đi mất!" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Sau khi Đằng Anh bị Trương gia giải quyết, gã cũng dừng lại quan sát kỹ thi thể, gã phát hiện con Đằng Anh này ngoài cái đầu trẻ con ra, các bộ phận khác lại có hình dạng côn trùng.

Trương Dạ Ninh nhẹ nhàng nhảy về bè tre, nói: "Đằng Anh là một loại khá lợi hại trong đằng thuật, cơ thể nó chứa đầy độc tính, tính công kích mạnh hơn Đằng Nhân gấp mấy lần." "Đồng thời, phương pháp nuôi cấy Đằng Anh cũng tàn nhẫn hơn, để nuôi cấy Đằng Anh, bắt buộc phải dùng phụ nữ mang thai mười tháng làm vật chủ, tiêm dẫn đằng vào cơ thể họ, sau đó hành hạ người phụ nữ đó đến chết.

Như vậy, cô ta sẽ sinh ra oán khí, dẫn đằng bên trong hấp thụ oán khí đó sẽ biến đổi, cuối cùng trở thành Đằng Anh phá cơ thể mà ra." "Chuyện đó vẫn chưa kết thúc, những thi thể phụ nữ còn lại sẽ được

xử lý đặc biệt, biến thành một nguồn cung cấp oán khí, để liên tục cung cấp oán khí cho Đằng Anh." Nghe Trương Dạ Ninh giải thích, mọi người không nhịn được chửi rủa sự tàn bạo của Hiến Vương.

Bàn Tử còn lên tiếng: "Hiến Vương này đúng là không phải thứ tốt, Đằng Nhân trước đó đã đủ tàn bạo rồi, bây giờ ngay cả phụ nữ cũng không tha!" Hồ Bát Nhất nói: "Nghe nói Hiến Vương năm đó để xây dựng lăng mộ đã chôn vùi cả nửa vương quốc của mình, lúc đầu tôi tưởng chỉ là dã sử bịa đặt, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ là thật!" Bàn Tử nói: "Hừ, Hiến Vương này sợ người khác trộm mộ đến mức nào chứ, mới xa như vậy đã bắt đầu đặt biện pháp chống trộm.

Vì chính nghĩa, lần này nói gì cũng phải dọn sạch lăng mộ của Hiến Vương này!" Shirley Dương nghe vậy không nhịn được cười, nói: "Tôi lần đầu tiên nghe có người có thể nói chuyện trộm mộ một cách thanh cao thoát tục như vậy đấy." Sau đó, trong tiếng cười vui vẻ, mọi người thuận theo dòng nước rời khỏi hang động. "Phù, vẫn là bên ngoài thoải mái hơn!" Bàn Tử thở ra một hơi dài nói.

Cùng lúc đó, mọi người đeo kính râm, quay đầu nhìn lại, họ đang ở dưới những vách núi hiểm trở của Già Long Sơn, trên đầu là những tầng mây cao.

Ánh nắng mặt trời chiếu lên người, ai nấy đều cảm thấy một trận khoan khoái.

Nhìn về phía trước là một sơn cốc khổng lồ, hai bên là những dãy núi cao chót vót, ở giữa là một khu rừng nguyên sinh rộng lớn.

Khu rừng nguyên sinh này um tùm xanh tốt một cách lạ thường, những cây cổ thụ khổng lồ che khuất cả bầu trời.

Bên trong có vô số loài hoa cỏ kỳ lạ không gọi được tên, còn có vô số khe rãnh, thung lũng sâu, suối và ghềnh hiểm trở.

Tuy nhiên, sâu trong khu rừng lại bị một màn khói đỏ bao phủ, khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Mọi người lên bờ, Bàn Tử cầm ống nhòm nhìn về phía xa nói: "Khu vực khói đỏ đằng xa chính là sương độc mà Trần tiền bối đã nói phải không?" Shirley Dương gật đầu.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đi về phía trước vài bước, rồi ngồi xổm xuống ra hiệu cho mọi người qua đó.

Cậu ta nói: "Mọi người mau nhìn này, ở đây có rất nhiều dấu chân, dấu chân rất mới, trên mặt đất thậm chí còn có vài vệt máu." Shirley Dương phân tích: "Có liên quan đến những người chúng ta thấy trong hang động lúc trước không, chẳng lẽ trước chúng ta còn có một nhóm người khác vào đây?" Bàn Tử có chút lo lắng nói: "Hóa ra là một nhóm người, thi thể người vừa rồi chết ít nhất cũng hai ngày rồi, cậu nói xem bọn họ có khi nào đã vào lăng mộ Hiến Vương rồi không?

Nói không chừng Mục Trần Châu đã ở trong tay họ rồi!" Trương Dạ Ninh nhìn về khu vực bị khói đỏ bao phủ sâu trong đó, nói: "Không thể nào, khói đỏ vẫn chưa tan, nhóm người này hẳn là chưa vào lăng mộ Hiến Vương." Trước khi vào lăng mộ Hiến Vương sẽ có một con yêu trùng tên là Hoắc Thị Bất Tử Trùng cản đường, đồng thời con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này cũng là nguồn gốc của độc vật.

Nếu họ muốn vào lăng mộ Hiến Vương, thì trước tiên phải giải quyết con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này còn lợi hại hơn cả mãng xà xanh, muốn thoát khỏi tay nó là điều không thể.

Vì vậy anh phán đoán nhóm người Uông gia này hẳn là chưa vào lăng mộ Hiến Vương. "Trương gia, vậy chúng ta mau đi thôi, đừng để đám người đó nhanh chân hơn!" Bàn Tử nói.

Nói xong, Bàn Tử liền chuẩn bị đi thẳng vào rừng.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Khoan đã, hình như có gì đó không ổn!" "Xảy ra chuyện gì vậy, Trương tiên sinh?" Shirley Dương hỏi.

Lúc này những người khác cũng căng thẳng lên, phải biết rằng Trương Dạ Ninh không phải là người hay đùa, anh nói có vấn đề thì cơ bản là có vấn đề.

Chương 96

Sau đó mọi người cảnh giác nhìn xung quanh, sợ lại xuất hiện thứ gì đó tương tự như Đằng Anh.

Mặc dù có Trương gia ở đây, nhưng lỡ như họ bị đánh lén, dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng rất khó chịu.

Trương Dạ Ninh chỉ về phía sâu trong khu rừng ở hạ lưu, nói: "Các ngươi ngửi kỹ xem, trong không khí có một mùi máu tanh thoang thoảng!" Bàn Tử nói: "Không phải là mùi của vết máu trên đất đấy chứ?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, cậu ta đi đến bờ sông, giây tiếp theo một cơn gió thổi qua, một mùi tanh nồng xộc tới, ngay sau đó cậu ta nhíu mày, nói: "Mùi máu tanh này... rất nồng, tuyệt đối không đơn giản chỉ là bị thương!" Vương Bàn Tử ghé sát qua, phát hiện trong gió quả thật có một mùi máu tanh.

Gã nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Mùi máu tanh nồng như vậy, e là đã chết không ít người, họ đã gặp phải chuyện gì?" Hồ Bát Nhất nói: "Rất có thể là một loại cơ quan cạm bẫy nào đó của Hiến Vương, hoặc là một con quái vật được tạo ra bằng đằng thuật!

Trương tiên sinh, tôi nói có đúng không?" Trương Dạ Ninh nói: "Ừm, cậu nói không sai." Ngoài khu vực bị khói đỏ bao phủ, sâu trong rừng có một cỗ quan tài bằng ngọc máu, trong quan tài có một thi thể của đại tế ti, xung quanh thi thể được bảo vệ bởi hàng nghìn sợi tơ máu.

Những sợi tơ máu này sẽ tự động cướp đoạt sinh khí, sau đó cung cấp cho chủ nhân của quan tài.

Những người đó tám phần là đã đi lạc vào lãnh địa của huyết

quan, sau đó bị tơ máu tấn công. "Nơi này có thể đi vòng qua được không?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh lấy bản đồ ra đưa cho Bàn Tử, nói: "Muốn vào lăng mộ Hiến Vương, bắt buộc phải đi qua nơi này." "A?

Vậy chúng ta phải làm sao?

Mùi máu tanh nồng như vậy, e là đã chết không ít người, chúng ta…" Bàn Tử có chút sợ hãi nói.

Trương Dạ Ninh nói: "Nếu cậu sợ, cậu cứ về trước đi!" Bây giờ đã đến đây rồi, Trương Dạ Ninh sao có thể từ bỏ.

Chưa nói đến những thứ khác, Thần thú Bí Hý đang ở gần huyết quan, anh không muốn bỏ lỡ.

Hơn nữa, Bí Hý này là Thần thú, nếu có thể thu phục được, đó sẽ là một trợ thủ đắc lực.

Vừa hay có thể thay anh canh giữ Trương Gia Cổ Lâu.

Sau đó, Trương Dạ Ninh không chút do dự, đi thẳng dọc theo bờ sông vào sâu trong rừng.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng đi theo, nói: "Trương gia, đợi tôi với, tôi chỉ nói bừa thôi!" Hai mươi phút sau, mọi người tìm một sườn núi khá bằng phẳng để nghỉ ngơi một lúc.

Từ sáng đến trưa, họ vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Trương Dạ Ninh thì không sao, nhưng nhóm Hồ Bát Nhất quả thực có chút chịu không nổi.

Nghỉ ngơi nửa tiếng, mọi người tiếp tục đi vào rừng. "Ly gia, ngài nói xem họ có đi đường này không?

Sao cả nửa ngày rồi mà không có động tĩnh gì?" Sâu trong rừng, một người của Uông gia nói với Ly gia. "Qua đó xem thử, trời sắp tối

rồi, nói không chừng họ sẽ cắm trại ở phía trước!" Ly gia nói. "Ầm!" Đúng lúc này, huyết quan dưới hai cây đa lớn phía trước họ không xa đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó, họ chỉ thấy nắp quan tài của huyết quan bay thẳng về phía mình. "Bốp!" Một người đàn ông không kịp phản ứng, bị tông bay xa mấy mét, chết ngay tại chỗ. "Cái này… Ly gia, chuyện gì vậy?" Sau đó, một nhóm người Uông gia nhìn về phía huyết quan, họ phát hiện một người đàn ông mặc trang phục tế ti đang đứng dậy từ trong huyết quan.

Người đàn ông này tay phải cầm một cây quyền trượng đầu rồng hổ bằng vàng, trên đầu đội một chiếc mặt nạ vàng, trông vô cùng quỷ dị. "Không hay rồi, xác chết vùng dậy!" một người của Uông gia hét lớn. "A!" Không lâu sau, người đàn ông tế ti vung quyền trượng, một người của Uông gia lập tức bay lên không trung về phía huyết quan, sau đó hóa thành một vũng máu rơi vào trong quan tài.

Cảnh tượng này khiến mọi người sởn cả gai ốc!

Chuyện gì thế này?

Họ vốn tưởng những sợi tơ máu đã rất kinh khủng, nhưng không ngờ chủ nhân trong quan tài còn kinh khủng hơn.

Sớm biết như vậy, họ đã không tham lam bảo vật trong quan tài này.

Lúc này, vẻ mặt của người đàn ông được gọi là Ly gia cũng vô cùng khó coi.

Lần này gã phụng mệnh đến lăng mộ Hiến Vương để lấy Mục Trần Châu, không ngờ bây giờ mộ còn chưa tìm thấy mà nhân viên đã tổn thất một nửa, điều này làm sao gã có thể chấp nhận được.

Cơ hội lần này là do gã rất khó khăn mới giành được, nếu có thể

thuận lợi lấy được Mục Trần Châu, thì địa vị của gã trong Uông gia cũng sẽ tăng lên một bậc.

Gã không thể trơ mắt nhìn cơ hội cứ thế vuột khỏi tay mình.

Ngay lập tức, gã cắn răng, nói với mấy người phía sau: "Thay đổi kế hoạch, cưỡng ép vào lăng mộ Hiến Vương!" Theo kế hoạch ban đầu, họ định đi qua con đường đó để vào lăng mộ Hiến Vương, nhưng bây giờ xem ra e là không thể.

Người đàn ông tế ti đó lợi hại hơn những sợi tơ máu trước đó gấp mấy lần, họ muốn đi qua quả là khó như lên trời.

Bây giờ đối với họ, cách duy nhất là đi thẳng vào khu vực bị sương mù đỏ bao phủ, sau đó tìm lối vào khác.

Nhưng làm như vậy cũng có một nhược điểm, cưỡng ép sử dụng sức mạnh huyết mạch sẽ làm huyết mạch của gã bị tổn thương.

Nhưng bây giờ gã cũng không quan tâm nhiều đến vậy nữa.

Sau đó, gã dẫn mọi người đi thẳng về phía sau. …… Nửa giờ sau, nhóm Trương Dạ Ninh cũng đến gần hai cây đa này. "Hít~" "Sao đột nhiên lạnh đi nhiều vậy?" Bàn Tử không nhịn được rùng mình. "Âm khí nặng quá!" Trương Dạ Ninh đột nhiên nói.

Anh nhìn về phía cây đa lớn không xa phía trước, phát hiện ở đó có mấy xác khô, xung quanh cây đa tràn ngập âm khí. "Cẩn thận một chút, đặc biệt là cây đa đó!" Trương Dạ Ninh nhắc nhở.

Sau đó, mọi người từ từ tiến lại gần cây đa đó, khoảng năm sáu phút sau, Bàn Tử đột nhiên phấn khích chỉ về phía trước nói: "Trương gia, lão Hồ, mau nhìn kìa!

Dưới gốc cây lớn có một cỗ quan tài màu đỏ!

Nhưng mà, hình như quan tài đó đã bị người ta mở rồi, chúng ta

qua đó xem, nói không chừng còn sót lại bảo bối gì đó!" Hồ Bát Nhất nói: "Đợi đã, Bàn Tử, đừng qua đó, hình như có chút không ổn!

Xung quanh quan tài không có dấu chân!" Shirley Dương nói: "Đúng vậy, mọi người nhìn bên phải xem, nắp quan tài lại cắm thẳng đứng trên mặt đất, trên đất còn có một xác khô!" Hoắc Tú Tú nói: "Nhưng mà kỳ lạ quá, nắp quan tài này ít nhất cũng phải nặng bốn năm ngàn cân, tại sao lại xuất hiện ở chỗ đó?

Khoảng cách giữa chúng ít nhất cũng bảy tám trăm mét!" Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đang nghi ngờ, Vương Bàn Tử đột nhiên sắc mặt trở nên tái nhợt, rồi như thể cả người bị đóng băng, ngơ ngác đứng tại chỗ. "Bàn Tử, cậu…!" Hồ Bát Nhất lúc này cũng chú ý đến sự khác thường của Bàn Tử, vội vàng lên tiếng, nhưng cậu ta còn chưa nói xong, đột nhiên thấy sau lưng Bàn Tử không xa xuất hiện một người đàn ông đội mặt nạ vàng, mặc trang phục tế ti.

Chương 97

Thấy cảnh tượng này, mọi người không nhịn được lùi lại. "Đây, đây là xác chết vùng dậy?" Hồ Bát Nhất có chút kinh hãi nói.

Shirley Dương nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trương Dạ Ninh nói: "Đừng hoảng, chỉ là một cái bánh tét nhỏ thôi!" Mọi người nghe vậy, da mặt không nhịn được co giật, những cái bánh tét gặp trước đây nói là bánh tét nhỏ họ có thể tin, nhưng cái trước mắt này, họ không tin nó là bánh tét nhỏ!

Bánh tét nhỏ có thể mặc trang phục tế ti lộng lẫy như vậy sao?

Bánh tét nhỏ có thể đội mặt nạ vàng sao?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng họ không thể hiện ra ngoài.

Lúc này, Vương Bàn Tử lại lo lắng, hiện tại gã đang bị cái bánh tét đó khống chế, nghe Trương gia nói vậy, gã vội vàng nói: "Trương gia, Trương gia, ngài chính là ông nội ruột của tôi, mau giúp tôi giải thoát với, tôi cảm giác sắp chết đến nơi rồi!" Trương Dạ Ninh gật đầu, sau đó hét lạnh một tiếng, ngay sau đó một Kỳ Lân Ấn khổng lồ xuất hiện ngay trên đầu con thây ma đó. "Ầm!" Kỳ Lân Ấn phát ra một luồng sóng màu vàng, con thây ma đó lập tức lùi lại mấy bước, Bàn Tử cũng hồi phục lại. "Trương gia, cẩn thận!" Bàn Tử sau khi hồi phục, thấy con thây ma lấy ra một cây quyền trượng giơ lên vung, liền vội vàng nhắc nhở. "Vút vút vút!" Lúc này, từ trong huyết quan đột nhiên xuất hiện hàng nghìn sợi tơ máu, mạnh mẽ tấn công về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh tung người nhảy lên, trực tiếp né được đòn tấn công của mấy trăm sợi tơ máu đầu tiên. "Bốp!" Tơ máu tấn công hụt, rơi xuống đất phát ra một tiếng nổ lớn. "Chán sống!" Trương Dạ Ninh

hừ lạnh một tiếng, rút Đại Việt Long Tước ra, chém thẳng một đao về phía cỗ quan tài. "Xoẹt!" Đại Việt Long Tước trực tiếp chém huyết quan thành hai nửa.

Giây tiếp theo, những sợi tơ máu đó như mất đi linh hồn, "bốp" một tiếng rơi xuống đất, sau đó hóa thành tro bụi.

“Trời đất, Trương gia này cũng quá mãnh liệt rồi!” Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh lao thẳng về phía tên tế ti, một đao chém lên người hắn.

Cú đao này uy lực cực lớn.

Tên tế ti đau đớn, cả cơ thể bị rạch một vết thương khổng lồ, lùi lại liên tiếp mấy bước mới dừng lại được.

“Vụt!” Trương Dạ Ninh không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để thở dốc, lại một lần nữa lao tới, một đao nữa chém thẳng tên tế ti thành hai nửa.

“Thành công dung hợp tinh phách, nhận được thuộc tính công kích 100 điểm, thuộc tính phòng ngự 200 điểm, thuộc tính tốc độ 150 điểm.” Sau khi dung hợp xong tinh phách, Trương Dạ Ninh đi về phía cỗ huyết quan.

Lúc này, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vẫn chưa kịp phản ứng.

Thế là giải quyết xong rồi ư?

Con hàng này nhìn kiểu gì cũng không phải loại đơn giản, vậy mà Trương gia chỉ dùng hai đao đã kết liễu?

Rốt cuộc thực lực của Trương gia mạnh đến mức nào?

“Đinh, kiểm tra thấy gần đây có Huyết Ngọc, xin Túc chủ lưu ý!” Khi Trương Dạ Ninh đến gần huyết quan, giọng nói của hệ thống

vang lên.

Huyết Ngọc ư?

Vốn chỉ định thử vận may, không ngờ bên trong lại thật sự có bảo bối.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh lục lọi một hồi trong chiếc quách đã vỡ nát và tìm thấy một miếng ngọc bội màu đỏ như máu.

Cầm trên tay, Trương Dạ Ninh cảm nhận được bên trong nó ẩn chứa một luồng năng lượng mạnh mẽ, ngay cả anh cũng phải kinh ngạc.

Tiếp đó, giọng nói của hệ thống cũng vang lên.

"Nhận được Huyết Ngọc!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh hơi sững sờ, hóa ra miếng ngọc bội nhỏ này chính là Huyết Ngọc.

Thứ này có lẽ là nguồn sống của tên tế ti kia.

Anh có thể cảm nhận được sinh mệnh chi lực ẩn chứa trong Huyết Ngọc, loại sức mạnh này gần gũi với huyết mạch chi lực, hẳn là có tác dụng đối với huyết mạch.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh cũng vội vàng mở thông tin chi tiết của Huyết Ngọc ra xem.

"Huyết Ngọc: Vật do đại tế ti nước Điền dùng cả đời tâm huyết ngưng luyện, bên trong ẩn chứa sinh mệnh chi lực vô tận, có thể cường hóa huyết mạch trên diện rộng, nâng cao độ tinh khiết của huyết mạch." Thấy hệ thống giới thiệu, Trương Dạ Ninh mừng thầm, thứ này đúng là đồ tốt.

Lại có thể cường hóa huyết mạch, nâng cao độ tinh khiết của huyết mạch.

Hiện tại, mức gia tăng huyết mạch của anh đã đạt đến bốn lần, nếu tăng thêm hai lần nữa, e rằng anh có thể dễ dàng giết chết cả những con hàng hơn vạn năm tuổi.

Không chỉ vậy, sau khi huyết mạch được cường hóa còn có thể nhận được năng lực huyết mạch.

Lần trước là Kỳ Lân Ấn, năng lực huyết mạch lần này chắc chắn sẽ còn mạnh hơn.

Nghĩ thôi đã thấy kích động rồi.

Sau đó, Trương Dạ Ninh cũng không hề chần chừ, trực tiếp sử dụng Huyết Ngọc.

"Sử dụng Huyết Ngọc thành công!" "Cường hóa huyết mạch +1" "Cấp cường hóa hiện tại là cấp 5!" "Nhận được năng lực huyết mạch: Huyết Đồng!" "Huyết Đồng: Dạng sơ cấp, là một loại đồng thuật được ngưng tụ từ huyết mạch chi lực.

Có thể cảm nhận vạn vật trong phạm vi trăm dặm, có thể phóng thích Kỳ Lân thánh uy." "Cường hóa huyết mạch +1" "Cấp cường hóa hiện tại là cấp 6!" "Nhận được năng lực huyết mạch: Kỳ Lân Hàng Lâm!" "Kỳ Lân Hàng Lâm: Túc chủ có thể hóa thành hình thái Kỳ Lân trong mười phút, toàn bộ thuộc tính tăng lên ba lần!

Có thể sử dụng một trong những năng lực chuyên thuộc của Kỳ Lân: Lôi Kích!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Anh không ngờ Huyết Ngọc này lại cường hóa huyết mạch cho anh tới hai lần!

Hơn nữa anh còn nhận được hai năng lực hoàn toàn mới.

Nhìn giới thiệu về năng lực này, Trương Dạ Ninh chỉ cảm thấy Kỳ Lân Huyết Mạch này thật mạnh mẽ.

Đầu tiên là Huyết Đồng mà anh nhận được khi cường hóa đến cấp năm.

Huyết Đồng này lại có thể cảm nhận mọi vật trong phạm vi trăm dặm, đây là một năng lực cực kỳ nghịch thiên.

Có năng lực này rồi, anh còn cần bản đồ làm gì nữa, chỉ cần đứng một chỗ là biết lăng mộ ở vị trí nào.

Hơn nữa, có năng lực này, anh cũng không cần lo lắng không tìm được thứ cần thiết để thăng cấp.

Về phần Kỳ Lân thánh uy ở sau cũng cực kỳ tốt, tiện lợi hơn rất nhiều, sau này anh có thể trực tiếp dùng Huyết Đồng để trấn nhiếp kẻ địch.

Điều quan trọng nhất là, đây chỉ mới là dạng sơ cấp, nếu là dạng cuối cùng, chẳng phải toàn bộ giới đạo mộ đều nằm trong lòng bàn tay anh sao?

Sau đó là năng lực anh nhận được khi cường hóa đến cấp sáu, Kỳ Lân Hàng Lâm.

Năng lực này còn nghịch thiên hơn, anh có thể hóa thành hình thái Kỳ Lân.

Phải biết thần thú Kỳ Lân là con của Chân Long, thực lực không cần phải bàn cãi.

Chương 98

Hóa thành hình thái Kỳ Lân, các thuộc tính của anh có thể tăng lên ba lần, điều này vô cùng khủng khiếp.

Cộng thêm mức gia tăng huyết mạch vốn có, thực lực của anh có thể tăng vọt lên gấp 18 lần, dù gặp phải đối thủ ở Bất Tử Cảnh, anh cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.

Hơn nữa, sau khi hóa thành Kỳ Lân còn nhận được một trong những năng lực của Kỳ Lân, Lôi Kích.

Phải biết sấm sét đại diện cho thiên phạt, có thể khắc chế vạn vật, năng lực này vô cùng nghịch thiên.

Phải công nhận, Kỳ Lân Huyết Mạch quả nhiên lợi hại.

Kỳ Lân Huyết Mạch là huyết mạch độc nhất của Trương gia, đồng thời cũng là sự tồn tại đặc biệt nhất trong giới đạo mộ, người Trương gia có thể đời đời bảo vệ cửa Thanh Đồng cũng là nhờ vào Kỳ Lân Huyết Mạch.

Sau đó Trương Dạ Ninh cũng tiếp tục đi vào bên trong.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy Trương gia đã đi, cũng vội vàng đuổi theo.

Hai giờ sau, mọi người phát hiện phía trước đã không còn đường, khắp nơi đều là dây leo gai góc.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thấy vậy vội vàng qua mở đường, phải công nhận hai người làm việc khá nhanh nhẹn, mất hơn nửa tiếng đã mở ra được một con đường.

Sau đó mọi người men theo con đường nhỏ này tiếp tục đi về phía trước.

“Lão Hồ, mau qua đây xem, ở đây hình như có một tấm bia đá!” Bàn Tử nói.

Lúc này, những người khác cũng vội vàng xúm lại.

Họ phát hiện trong một khu vực núi non có một con Bí Hý bằng đá khổng lồ, trên lưng Bí Hý có một tấm bia ngắn.

Thân thể Bí Hý rất lớn, ước chừng phải cao hơn mười mét.

“Lão Hồ, thứ này có phải là bia đá Bí Hý không, tôi nhớ là trước các ngôi mộ lớn đều xuất hiện loại bia đá này, cái trước mặt chúng ta rất giống Bí Hý!” Bàn Tử lên tiếng.

Hồ Bát Nhất nói: “Cái này trông không giống Bí Hý lắm, lạ thật!” Shirley Dương cũng lên tiếng: “Đúng là không giống Bí Hý, mọi người xem, toàn bộ nó đều được chế tác bằng thủ pháp điêu khắc tròn, vân mai rùa rõ ràng, chỉ có bốn móng vuốt là hình dáng sắc nhọn, giống như vũ khí bén, trong miệng toàn là răng nanh, những thứ này rất giống với thần thú Tiêu Đồ.

Trương tiên sinh, ngài xem tôi nói có đúng không?” Trương Dạ Ninh gật đầu nói: “Đây đúng là Tiêu Đồ, nhưng tấm bia đá này lại có chút khác biệt, tấm bia này thực ra là dùng để phong ấn Tiêu Đồ!” Nghe câu này, mọi người đều kinh ngạc.

Trương gia nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ con thần thú Tiêu Đồ này vẫn còn sống sao?

Lúc này, Trương Dạ Ninh không để ý đến mọi người, mà tung một quyền thẳng vào tấm bia đá trên lưng Tiêu Đồ.

“Ầm!” Tấm bia đá hoàn toàn không chịu nổi lực lớn của Trương Dạ Ninh, phát ra một tiếng nổ lớn, vỡ tan thành nhiều mảnh.

“Ầm ầm!” Tấm bia đá vỡ nát không lâu, cơ thể của Tiêu Đồ liền

phát ra một tiếng nổ lớn.

Bỗng nhiên trời đất rung chuyển, trên trời mây đen giăng kín, sấm sét ầm ầm vang dội.

Mọi người thấy vậy, không khỏi lùi lại mấy bước.

Tiếp đó, trên cơ thể khổng lồ đột nhiên xuất hiện từng vết nứt, vết nứt ngày càng lớn, sau đó một con quái vật khổng lồ màu đen xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây quả thực là một thần thú Tiêu Đồ sống sờ sờ.

"Khỉ thật, thứ này sống lại rồi?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Sau đó hắn cũng theo bản năng nhấc súng trường lên bắn một loạt về phía Tiêu Đồ.

Một phút sau, cả băng đạn bị hắn bắn hết sạch, kết quả là ngay cả một vết hằn cũng không để lại trên người Tiêu Đồ, có thể thấy phòng ngự của con Tiêu Đồ này cao đến mức nào!

Bàn Tử nói: "Thứ này cũng biến thái quá rồi, cứ như mặc mấy chục lớp áo chống đạn đặc chế, căn bản là không xuyên thủng!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, đừng có ngẩn ra đó nữa, chúng ta không phải đối thủ của nó, mau lui về sau!" Nói xong anh ta cũng không dám chần chừ, vội vàng lùi về phía sau.

Thần thú Tiêu Đồ này vừa nhìn đã biết không phải là thứ họ có thể đối phó.

Tuy nhiên, ngay khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang rút lui, họ phát hiện một bóng người lao về phía Tiêu Đồ.

Là Trương gia!

Họ thấy Trương gia lại lao thẳng về phía con Tiêu Đồ, một quyền đấm thẳng vào mai rùa của nó.

“Ầm!” Mai rùa phát ra một tiếng nổ lớn, sau đó con Tiêu Đồ rú lên một tiếng thảm thiết, cả cơ thể khổng lồ lùi về sau mấy bước!

Cái gì!

Trương gia này còn là người không?

Thứ này không phải là thần thú Tiêu Đồ sao?

Đây là thần thú đó, vậy mà Trương gia một quyền đã đánh lui nó?

Một quyền này của Trương gia e là phải có mấy vạn cân rồi!

Mẹ kiếp, biến thái quá rồi!

Sau đó, con Tiêu Đồ cũng bắt đầu nổi điên, nó không ngờ một con người lại dám coi thường nó?

Ngay lập tức, nó lao về phía Trương Dạ Ninh, tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Trương Dạ Ninh nhìn con Tiêu Đồ lao tới, trực tiếp sử dụng năng lực vừa nhận được sau khi cường hóa huyết mạch, Kỳ Lân Hàng Lâm.

Vừa hay anh cũng muốn thử xem năng lực này rốt cuộc thế nào!

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp hóa thành một thực thể Kỳ Lân, một luồng uy áp kinh khủng lập tức lan tỏa từ trong cơ thể anh ra.

Mà con thần thú Tiêu Đồ sau khi cảm nhận được luồng uy áp này, cả cơ thể lại dừng lại.

Trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc!

Nhưng rất nhanh, Tiêu Đồ đã hoàn hồn, rồi tiếp tục lao về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, hai tay vung lên, một tia sét

đánh thẳng vào cơ thể Tiêu Đồ.

"Ầm ầm!" Cơ thể khổng lồ của Tiêu Đồ bị tia sét này đánh trúng, lập tức bị hất văng xuống đất.

Có thể thấy tia sét này kinh khủng đến mức nào!

Thấy cảnh này, ngay cả Trương Dạ Ninh cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Năng lực Kỳ Lân Hàng Lâm này quả nhiên nghịch thiên, sức phá hoại này lại có thể hất văng Tiêu Đồ, xem ra nếu thêm một đòn nữa, con Tiêu Đồ này có lẽ sẽ nổ tung tại chỗ.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở phía sau thấy cảnh này, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc.

Họ vừa thấy cái gì vậy?

Chương 99

"Lão Hồ, ông có thấy không, Trương gia hình như biến thành Kỳ Lân!" Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: "Hình như vậy, tôi cũng vừa thấy Trương tiên sinh biến thành hình dạng Kỳ Lân, thật quá thần kỳ!" Nghe lời Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nói: "Thần kỳ quá đi mất, này, lão Hồ, ông nói xem Trương gia có phải không phải là người không?

Tôi, tôi còn tưởng ngài ấy là Kỳ Lân biến thành?

Nếu không sao lại biến thành hình dạng Kỳ Lân được!" Lúc này Nhược Ngưng lên tiếng: "Bàn Tử, anh nói bậy gì thế, anh mới không phải là người, cả nhà anh đều không phải là người!

Anh Ninh sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch, đây là năng lực có được từ huyết mạch của Trương gia!" Hoắc Tú Tú cũng nói: "Trương gia là một trong Nhị đại gia, sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch độc nhất vô nhị, năng lực hóa thành Kỳ Lân này tôi cũng từng nghe nói qua, nhưng muốn đạt đến trình độ này, huyết mạch phải đạt đến một mức độ nhất định mới được!" Nghe mấy câu này, mọi người cũng bừng tỉnh ngộ, thảo nào Trương gia có thủ đoạn nghịch thiên như vậy, hóa ra là nhờ Kỳ Lân Huyết Mạch.

Sau khi biến thành thân thể Kỳ Lân, Trương Dạ Ninh đi thẳng đến trước mặt Tiêu Đồ, gầm lên một tiếng giận dữ!

Sau đó, anh ta dẫm một chân lên người Tiêu Đồ, giọng điệu lạnh lùng nói: "Thần phục hoặc là chết!" Con Tiêu Đồ đó tự nhiên không thể dễ dàng thần phục như vậy, thế là bốn chi dùng sức, muốn lật người lại, nhưng Trương Dạ Ninh làm sao có thể cho nó cơ hội này,

trực tiếp đè chặt Tiêu Đồ.

Sau đó, trên không trung bắt đầu ngưng tụ một luồng sức mạnh sấm sét, luồng sấm sét từ từ lớn dần, nhắm thẳng vào đầu lâu của Tiêu Đồ.

Lúc này, chỉ cần Trương Dạ Ninh ra lệnh một tiếng, sấm sét có thể xuyên thủng đầu lâu của Tiêu Đồ trong nháy mắt.

"Nói lại lần cuối, thần phục hay là chết!" Một phút sau, con Tiêu Đồ cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sự ép buộc của Trương Dạ Ninh, chọn thần phục.

Sau đó, Tiêu Đồ cũng quỳ lạy trước mặt Trương Dạ Ninh.

"Cái này!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vốn đã đủ kinh ngạc, không ngờ Trương gia lại thu phục được cả thần thú, lợi hại quá đi!

Phải biết Tiêu Đồ là thần thú trong truyền thuyết, bây giờ lại bị Trương gia thu phục!

Quá biến thái!

Trương gia thật sự là con người sao?

Đây quả thực là thần tiên hạ phàm, Bàn Tử và những người khác xem như đã được mở mang tầm mắt.

Còn về phía Trương Dạ Ninh, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Thành công thu phục thần thú Tiêu Đồ!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh mừng thầm, sau đó anh cũng vội vàng mở hệ thống ra, kiểm tra thuộc tính hiện tại của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh Thân phận: Tộc trưởng Trương gia Công kích: 2110 (Huyết mạch gia thành 6 lần) Phòng ngự: 1990 (Huyết mạch gia thành 6 lần) Tốc độ: 1950 (Huyết mạch gia thành 6 lần) Cảnh giới: Vĩnh Sinh Cảnh (Cách Bất Diệt Cảnh còn thiếu tinh

huyết thần thú, sinh mệnh đan, vạn năm tiên chi, thiên ngoại thạch, tinh huyết Vạn Nô Vương, bất tử tiên lộ, giới hạn thuộc tính là 5000) Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +6 Thần khí: Quỷ Tỳ Quỷ Vương: 1 Quỷ Chủ: 1 Âm Tướng: 106 Âm Binh: 1000 (Giới hạn là 30000 điểm, cấp độ thu phục hiện tại là: Quỷ Vương) Đại Việt Long Tước (Bỏ qua mọi phòng ngự, ẩn chứa uy lực Chân Long) Thần thú: Tiêu Đồ (Có thể ngưng tụ trận pháp phòng ngự.) Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, bản đồ lối vào Trùng Cốc Vân Nam, thẻ khách quý tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm,...

Nhìn thấy giao diện thuộc tính của mình có thêm một mục thần thú, Trương Dạ Ninh hài lòng mỉm cười.

Thần thú này cũng không tệ, có thể ngưng kết trận pháp phòng ngự, quả thực thích hợp để bảo vệ Trương Gia Cổ Lâu.

Sau khi thu phục thần thú Tiêu Đồ, Trương Dạ Ninh cũng thuận lợi thu thập được một giọt tinh huyết thần thú.

"Nhận được tinh huyết thần thú." Sau đó Trương Dạ Ninh nhìn sắc trời, nói: "Nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai hẵng vào mộ Hiến Vương!" Bây giờ tuy đã giải quyết được thần thú Tiêu Đồ, nhưng thực tế vẫn chưa thực sự tiến vào phạm vi lăng mộ của Hiến Vương.

Mà muốn tiến vào mộ Hiến Vương, theo tính toán thời gian, ít nhất cũng cần nửa ngày.

Xung quanh mộ Hiến Vương đều là độc vụ, muốn nghỉ ngơi ở đó hiển nhiên là không thể.

Vì vậy nghỉ ngơi bây giờ là lựa chọn tốt hơn.

Đối với lời của Trương Dạ Ninh, mọi người cũng đồng tình, dù sao họ cũng đã đi cả ngày đường, ít nhiều cũng có chút mệt mỏi.

Thế là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bắt đầu giúp mọi người dựng lều.

Sau một đêm ngon giấc, sáng sớm hôm sau, mọi người lại theo Trương Dạ Ninh tiếp tục đi vào trong.

Đến trưa, mọi người cuối cùng cũng đến trước Trùng Cốc.

Thảm thực vật ở Trùng Cốc dày đặc hơn nhiều so với khu rừng nguyên sinh trước đó, vì vậy trông không được rộng rãi.

Mọi người đi qua hai tảng đá lớn trước khe núi, men theo một con suối nhỏ tiếp tục đi sâu vào trong, trên đường đi, dây leo gai góc cũng ngày càng nhiều.

Nhìn vô số loài thực vật muôn hình vạn trạng, đủ màu đủ sắc trước mặt, treo trên sườn núi, cộng thêm những con bướm rực rỡ bay lượn, giống như lạc vào một khu vườn trên không, một chốn bồng lai tiên cảnh.

Hoắc Tú Tú không khỏi lên tiếng khen ngợi: "Nơi này đẹp quá!" Nhược Ngưng nói: "Đúng vậy, những loài hoa cỏ này mọc thật tốt." Hồ Bát Nhất nói: "Phong thủy nơi này quả thực thượng thừa, thảo nào Hiến Vương lại xây lăng mộ ở đây!" Bàn Tử nói: "He he, thế thì tốt quá, phong thủy tốt như vậy, trong địa cung của Hiến Vương chắc chắn giấu không ít bảo bối!" Nghe câu này, Shirley Dương và những người khác có chút cạn lời, tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp đang tốt, thoáng cái đã bị hắn phá hỏng.

Shirley Dương nói: "Bàn Tử, lần này chúng ta vào mộ Hiến Vương là để lấy Mục Trần Châu, anh có thể đừng suốt ngày nghĩ đến mấy món minh khí đó được không?

Hơn nữa, trước đó ở Tinh Tuyệt Cổ Thành và Long Lĩnh, anh chẳng phải đã lấy rất nhiều minh khí rồi sao?" Vương Bàn Tử khựng lại, nói: "Cái này cô yên tâm, mục tiêu chính của chúng ta không nghi ngờ gì là lấy được Mục Trần Châu, nhưng trên đường nếu thấy minh khí thì không thể làm ngơ được đúng không?

Minh khí này tự nhiên là càng nhiều càng tốt, cô không biết dạo trước tôi và lão Hồ đã sống sót qua ngày như thế nào đâu!" "Nhắc đến những ngày đó, tôi và lão Hồ để sinh tồn…" Nói rồi, Vương Bàn Tử định bắt đầu kể khổ trước mặt Shirley Dương.

Nhưng rất nhanh đã bị Hồ Bát Nhất kéo lại, nói: "Được rồi, Bàn Tử, chuyện đã qua rồi thì cho qua đi, đừng để cô Dương chê cười!" Vương Bàn Tử bị lão Hồ kéo lại như vậy cũng nhanh chóng dừng lại, sau đó hắn nhìn lão Hồ một cái đầy ẩn ý.

"Đừng động, hoa cỏ ở đây tuy trông đẹp mắt, nhưng thực tế lại chứa kịch độc!" Ngay khi Hoắc Tú Tú định hái một bông hoa để ngửi, Trương Dạ Ninh đột nhiên lên tiếng.

Hoắc Tú Tú nghe vậy, lập tức dừng lại.

Shirley Dương nói: "Trương tiên sinh nói không sai, trước đây Trần tiền bối cũng đã nói với tôi chuyện này, nơi đây khắp nơi đều ẩn chứa độc tố, sơ sẩy một chút là trúng chiêu ngay!

Đặc biệt là sương mù đỏ ở sâu bên trong, độc tố trong đó càng mạnh hơn, hơn nữa còn có tính công kích, mắt của ông ấy cũng vì thế mà mất đi." Mọi người gật đầu.

Họ không dám đùa giỡn với tính mạng của mình.

Sau đó Trương Dạ Ninh tiếp tục dẫn mọi người đi vào trong, một giờ sau, mọi người phát hiện một di tích tường đổ.

Trương Dạ Ninh lấy bản đồ ra đối chiếu, phát hiện đây chính là

bức tường thấp đầu tiên được đánh dấu trên bản đồ.

Bức tường này giờ chỉ còn dày ba mét, trên đó mọc đầy cỏ dại.

Mọi người đến gần bức tường này phát hiện phía sau nó không có thực vật sinh trưởng, thậm chí có thể nói là không có một chút màu xanh nào.

Shirley Dương lên tiếng hỏi: "Theo như bản đồ đánh dấu, nơi này cách mộ Hiến Vương còn một đoạn, nhưng tại sao nơi này lại thiết lập Đoạn Trùng Đạo?" Hồ Bát Nhất nói: "Có thể liên quan đến phong thủy ở đây, theo bản đồ Trần tiền bối đưa, nơi này ít nhất có bốn bức tường thấp, bức đầu tiên là Đoạn Trùng Đạo, vậy phía sau là gì?

Hơn nữa từ bức tường thứ hai trở đi, chính là khu vực bị sương mù đỏ phong tỏa, chúng ta phải vào bằng cách nào?" Vấn đề của Hồ Bát Nhất cũng chính là vấn đề mà mọi người đang đối mặt.

Đúng vậy, chưa nói đến bốn bức tường này đại diện cho cái gì, làm thế nào để đi vào sương mù đỏ đây?

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Shirley Dương hỏi: "Cô Dương, Trần tiền bối có nói với cô làm thế nào để vào Trùng Cốc không?" Shirley Dương nói: "Tôi nhớ Trần tiền bối có nói qua chuyện này, lúc đó họ gặp phải một trận mưa lớn, sau đó sương mù tan đi, họ mới vào được.

Nhưng theo tình hình thời tiết hiện tại, e là trong vòng một tháng cũng sẽ không có mưa!" Bàn Tử nói: "Cái gì?

Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Đợi một tháng thì hoa hòe cũng nguội lạnh, đến lúc đó minh khí bên trong sớm đã bị người ta khoắng sạch rồi!" "Trương gia, ngài có cách nào không?" Bàn Tử lên tiếng.

Lúc này những người khác cũng nhìn về phía Trương Dạ Ninh, họ

cũng rất muốn biết Trương Dạ Ninh có cách nào vào được mộ Hiến Vương không.

Trương Dạ Ninh nói: “Muốn vào mộ Hiến Vương thực ra cũng không phải không có cách.

Chương 100

Thực ra lão Hồ nói không sai, bốn bức tường thấp này quả thực có liên quan đến phong thủy.

Thực tế đây chính là bố cục của Hiến Vương, bức tường thứ nhất là Đoạn Trùng Đạo, đồng thời cũng là cửa nạp khí phong thủy, Hiến Vương lợi dụng bốn bức tường này để thay đổi phong thủy nơi đây, tập trung toàn bộ linh khí xung quanh lại, dùng nó để nâng cao phong thủy của lăng mộ." "Không chỉ vậy, để ngăn phong thủy bị phá hoại, Hiến Vương còn thiết lập cơ quan gần bốn bức tường này, huyết quan mà chúng ta gặp trước đó chính là cơ quan đầu tiên." "Vì vậy, bây giờ muốn vào mộ Hiến Vương thì phải phá giải cơ quan này." Hơn nữa bốn bức tường thấp này chẳng qua chỉ là một loại trận pháp để khuếch đại sương mù đỏ, nguồn gốc thực sự tạo ra sương mù đỏ là đám Hoắc Thị Bất Tử Trùng trong động hồ lô.

Trần Ngọc Lâu sau khi vào mộ Hiến Vương, không giải quyết Hoắc Thị Bất Tử Trùng, sau đó khi ông ta ra ngoài, độc vụ lại ngưng tụ, khiến ông ta mất đi đôi mắt.

Nói ra thì Trần Ngọc Lâu có thể thoát được cũng là nhờ vào tu vi của mình, nếu là người bình thường gặp phải độc vụ này, e là chết ngay tại chỗ.

Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, mọi người cũng nhớ lại tên tế ti trong huyết quan lúc trước.

Hóa ra thứ đó là do Hiến Vương làm ra.

Nhưng đó mới chỉ là cửa ải đầu tiên, ba cơ quan phía sau chẳng phải còn nguy hiểm hơn sao?

Lần này, mọi người đều có chút do dự.

Bàn Tử lên tiếng: “Sợ gì chứ, không phải có Trương gia ở đây sao?

Hơn nữa chúng ta đều đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về?

Ngài nói có phải không, Trương gia?” Trương Dạ Ninh gật đầu.

Ba cơ quan phía sau tuy nguy hiểm, nhưng đối với anh mà nói thì không là gì cả.

Anh vừa mới cảm nhận qua, các cơ quan phía sau đều do âm binh canh giữ, tướng lĩnh cao nhất trong đó cũng chỉ ở cấp Quỷ Chủ.

Ngược lại, đối với Trương Dạ Ninh mà nói, đây lại là một chuyện tốt.

Dung lượng âm binh trong Quỷ Tỳ của anh còn hơn hai vạn điểm, những âm binh này vừa hay có thể dùng để mở rộng Quỷ Tỳ của anh.

Không chừng sau này còn có thể tạo ra một đội quân âm binh!

Những người còn lại thấy Trương Dạ Ninh gật đầu, tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn quyết định đi theo.

Dù sao cũng đã đến đây, làm gì có chuyện quay về!

Hơn một giờ sau, mọi người cũng đã đến bức tường thấp thứ hai.

Nơi này vô cùng quỷ dị, bức tường thấp cao hơn mấy mét, trên tường có rất nhiều lỗ hổng.

Qua những lỗ hổng này có thể thấy phía sau tường có một tế đàn bằng đá khổng lồ, xung quanh tế đàn bày đầy xương trắng hếu.

Phía trên tế đàn còn bốc lên một luồng khí lạnh màu u tối, khiến mọi người không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “Đây là nơi nào?

Hố chôn người sống à?

Sao nhiều xương người thế?" Những người khác cũng lộ vẻ kinh hãi.

Họ không ngờ phía sau bức tường thứ hai lại là một tế đàn lớn như vậy, xung quanh toàn là xương trắng, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Hồ Bát Nhất phân tích: "Chắc không phải hố chôn người sống, hẳn là một loại tế đàn hiến tế, Trương tiên sinh trước đó nói nơi này bị thiết lập bốn cơ quan, chắc tế đàn này là một trong số đó!" Nghe Hồ Bát Nhất phân tích, mọi người cũng thấy có lý.

Shirley Dương nói: "Nếu dùng để hiến tế, tại sao những bộ xương này lại giống nhau đến vậy?

Nhìn những bộ xương này toàn bộ đều là xương của nam giới trưởng thành!" Bàn Tử nói: "Ai?

Đúng thật, không lẽ Hiến Vương hiến tế cả quân đội của mình sao?" Chuyện biến quân đội thành tượng người thì hắn có nghe qua, nhưng dùng làm vật hiến tế thì đây là lần đầu tiên họ nghe nói, có khả năng này sao?

Trương Dạ Ninh nói: "Thực ra Bàn Tử nói không sai, tế đàn này chính là nơi Hiến Vương hiến tế quân đội của mình, ngoài ra, phía sau còn có hai tế đàn nữa, cũng là nơi Hiến Vương dùng để hiến tế binh lính và tướng lĩnh." Shirley Dương nói: "Hiến Vương này thật tàn nhẫn, ngay cả binh sĩ dưới trướng của mình cũng không tha, nhiều xương trắng như vậy, phải có bao nhiêu người chết ở đây!" Trương Dạ Ninh nói: "Những binh sĩ bị hiến tế này thực ra chưa chết, sau khi Hiến Vương có được Mục Trần Châu, đã có được năng lực này, những binh sĩ này giờ đây đã biến thành âm binh cả rồi!" Chuyện này cũng giống như nguyên lý của âm binh mà họ gặp ở Long Lĩnh.

Sau đó Trương Dạ Ninh lấy ra Đại Việt Long Tước, một đao

chém thẳng bức tường cao mấy mét thành hai nửa.

"Ầm ầm!" Cùng với tiếng gạch đá rơi xuống, tế đàn bắt đầu không ngừng tuôn ra âm khí, sau đó từ trong âm khí hiện ra một đám âm binh dày đặc.

"Trời đất, âm binh này cũng nhiều quá đi!" Vương Bàn Tử nói.

Tuy Trương gia đã nói ở đây có âm binh, nhưng hắn không ngờ số lượng lại nhiều đến vậy, những âm binh này còn nhiều hơn gấp mấy chục lần so với những gì họ thấy ở Long Lĩnh!

Ước chừng phải có ít nhất năm, sáu nghìn tên, không biết Quỷ Tỳ trong tay Trương gia có thu được hết đám âm binh này không!

Trương Dạ Ninh tâm niệm vừa động, trực tiếp triệu hồi Quỷ Vương trong Quỷ Tỳ ra.

Sự xuất hiện của Quỷ Vương khiến tất cả mọi người kinh ngạc, nhưng họ rất nhanh đã phản ứng lại, con Quỷ Vương này họ đã từng thấy ở Long Lĩnh, là nghe lệnh của Trương gia.

Nhưng Trương gia triệu hồi Quỷ Vương ra là định làm gì?

"Lão Hồ, nhìn kìa!" "Đám âm binh đó đều quỳ xuống cả rồi!" Bàn Tử nói.

Lúc này mọi người cũng nhìn về phía đám âm binh, phát hiện những âm binh đó lại toàn bộ dừng lại, quỳ lạy về phía Trương Dạ Ninh.

"Để chúng vào Quỷ Tỳ!" Trương Dạ Ninh ném Quỷ Tỳ lên không trung, trực tiếp ra lệnh cho Quỷ Vương.

Tiếp đó, dưới sự áp chế của Quỷ Vương, từng tên âm binh ngoan ngoãn đi vào trong Quỷ Tỳ.

Trương Dạ Ninh thì mỉm cười nhìn cảnh này.

Quỷ Vương quả thực rất tiện lợi, có Quỷ Vương rồi anh cũng không cần phiền phức như vậy, phải đi thu từng tên âm binh một.

Thấy cảnh này, mọi người lại một lần nữa bị sốc, họ không ngờ đám âm binh này lại ngoan ngoãn đến vậy!

Shirley Dương nói: "Đây hẳn là công lao của con Quỷ Vương này, âm binh bình thường căn bản không thể thoát khỏi ý chí của Quỷ Vương!" Quả thực, dưới trướng Trương gia có một Quỷ Vương như vậy tồn tại, đám âm binh này nào dám động thủ?

Xem ra đám âm binh này cũng rất biết điều.

Sau đó trong đầu Trương Dạ Ninh, giọng nói của hệ thống cũng vang lên.

"Thành công thu phục một âm binh, nhận được một điểm thuộc tính!" "Thành công thu phục một âm binh, nhận được…" "…" Sau một loạt thông báo, Trương Dạ Ninh thống kê lại, tổng cộng nhận được 7000 âm binh.

Đây là điều Trương Dạ Ninh không ngờ tới, vốn dĩ anh tưởng ở đây chỉ có khoảng năm nghìn âm binh mà thôi.

"Đinh!

Kiểm tra thấy một lần thu phục trên 5000 âm binh, kích hoạt nhiệm vụ ẩn!" "Sau khi số lượng âm binh tích lũy vượt quá một vạn, phần thưởng là trận pháp sơ cấp cho âm binh: Vạn Ảnh Trận!" "Vạn Ảnh Trận: Thực lực âm binh trong trận pháp tăng lên 1 lần, mỗi khi tăng thêm một nghìn âm binh, thực lực tăng thêm 0.1 lần, giới hạn trên là 10 lần!" Nghe thấy thông báo tiếp theo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động.

Anh không ngờ lại có thu hoạch bất ngờ, lại kích hoạt được nhiệm vụ ẩn.

Hơn nữa phần thưởng nhiệm vụ này cũng thật không tệ.

Vạn Ảnh Trận, trận pháp được thiết kế riêng cho âm binh, vừa hay phù hợp với tình hình hiện tại của anh.

Hiệu quả ban đầu của trận pháp này thực ra không mạnh, nhưng theo số lượng âm binh tăng lên sẽ trở thành một sự tồn tại cực kỳ khủng bố.

Chương 101

Giới hạn trên là 10 lần, cũng có nghĩa là sau khi anh thu phục được 10 vạn âm binh, trận pháp này sẽ đạt đến đỉnh cao. 10 vạn âm binh được tăng 10 lần sức mạnh, chiến lực tương đương với một đội quân trăm vạn âm binh, điều này vô cùng khủng khiếp.

Lúc này, anh đã bắt đầu có chút mong đợi, sau khi mình có được mười vạn âm binh, chỉ cần vung tay một cái, một đội quân âm binh có sức chiến đấu ngang với trăm vạn quân đội xuất hiện, đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Sau đó Trương Dạ Ninh cũng kéo suy nghĩ trở lại, dù sao bây giờ cách mười vạn âm binh vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Bây giờ phải lấy được Vạn Ảnh Trận trước đã.

Nghĩ vậy, Trương Dạ Ninh thu Quỷ Tỳ lại, dẫn theo Quỷ Vương đi thẳng về phía bức tường thấp thứ ba.

"Soạt soạt soạt!" Sau khi âm binh bị thu phục, những bộ xương trắng đó đều biến thành tro bụi, gió nhẹ thổi qua, tất cả đều tan biến.

Trương Dạ Ninh tự nhiên không để ý đến những thứ này, tiếp tục đi sâu vào trong.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Dạ Ninh, bọn họ nhanh chóng đến được bức tường đất thứ ba.

Nơi này cũng tương tự như chỗ trước, cũng có một bức tường cao chừng bốn năm mét, phía sau tường là một tế đàn.

Xung quanh tế đàn chất đầy xương trắng.

Điểm khác biệt duy nhất là âm khí ở đây nồng đậm hơn một chút, những bộ xương trắng cũng được sắp xếp ngay ngắn hơn.

Trương Dạ Ninh ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm vào tế đàn phía sau tường đất, hắn thấy dưới tế đàn đó đang có một lượng lớn âm binh âm tướng canh giữ. "Vút!" Trương Dạ Ninh không chút do dự, trực tiếp rút Đại Việt Long Tước ra, một đao chém bức tường đất thành hai nửa.

Ngay sau đó, một lượng lớn âm binh lập tức tràn ra.

Nơi này có rất nhiều âm binh, nhưng số lượng âm tướng lại càng nhiều hơn.

Trương Dạ Ninh nhìn những âm binh trước mặt, trong lòng khẽ động, không biết lần này có thể thu phục được bao nhiêu âm binh đây?

Không biết có đủ để đạt được điều kiện một vạn âm binh không?

Sau đó, Trương Dạ Ninh lại triệu hồi Quỷ vương ra, dùng phương pháp như trước, không lâu sau đã thu phục toàn bộ âm binh âm tướng ở nơi này.

Lúc này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. "Thu phục thành công một âm binh, nhận được một điểm thuộc tính!" "Thu phục thành công một âm tướng, nhận được mười điểm thuộc tính!" … "Đinh, chúc mừng Túc chủ, số lượng âm binh cộng dồn vượt quá một vạn, thưởng âm binh sơ cấp trận pháp: Vạn Ảnh Trận!" Sau một loạt thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh cũng đã thành công nhận được âm binh trận pháp, Vạn Ảnh Trận.

Hắn thống kê lại, lần này thu được tổng cộng 1000 âm tướng, 3000 âm binh.

Số lượng âm binh vừa tròn một vạn, giúp hắn nhận được trận pháp thành công.

Có được trận pháp này, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng, bây giờ âm binh của hắn có thể được tăng cường toàn diện, thực lực chắc chắn mạnh hơn trước rất nhiều.

Đương nhiên, một nghìn âm tướng này cũng không tệ, nếu chuyển thành điểm thuộc tính thì chính là 10000 điểm.

Điều này có nghĩa là hắn sẽ không còn phải lo lắng về điểm thuộc tính nữa.

Giải quyết xong tế đàn thứ ba này, đã đến lúc phải đến tế đàn cuối cùng.

Nếu hắn nhớ không lầm, Hồ Lô Động Huyệt cũng ở gần đó.

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản, Trương Dạ Ninh đi về phía bức tường đất cuối cùng.

Đối với phong thái sấm rền gió cuốn của Trương Dạ Ninh, mọi người tuy kinh ngạc nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục đi theo.

Đối với bọn họ, việc có lấy được Mục Trần Châu và giải trừ lời nguyền hay không, tất cả đều trông cậy vào Trương Dạ Ninh.

Hai ba tiếng sau, mọi người cuối cùng cũng đến được bức tường đất cuối cùng. "Mọi người mau nhìn kìa, sau tế đàn hình như có một ngôi miếu!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Mọi người lúc này cũng phát hiện ra ngôi miếu sau tế đàn.

Ngôi miếu đó được xây dựa vào núi, trước cửa vương vãi đầy dây leo xanh biếc, trông như bị thứ gì đó cắt qua. "A!" Ngay lúc mọi người đang quan sát bức tường đất cuối cùng, trong miếu đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Ngay sau đó là tiếng binh khí va chạm, nhưng cuộc chiến diễn ra rất nhanh, chỉ kéo dài chừng một phút, rồi bên trong không còn chút

động tĩnh nào nữa.

Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Đúng là không biết sống chết!

Không giải quyết đám âm binh ở đây mà cũng dám xông vào!" Ngôi miếu trước mặt bọn họ đúng là cơ quan để vào mộ Hiến Vương, nhưng âm binh ở bức tường đất cuối cùng này cũng là lợi hại nhất.

Lúc hắn đến đã cảm nhận được mấy âm binh cấp bậc Quỷ chủ.

Đám người kia tưởng có thể đi vòng qua bốn bức tường đất này, chỉ có thể nói là quá ngây thơ.

Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc, hỏi: "Trương gia, đây là tình huống gì vậy?" Trương Dạ Ninh nói: "Ngôi miếu phía trước có cơ quan mở lối vào mộ Hiến Vương, nhưng đồng thời đó cũng là nơi được bức tường đất cuối cùng bảo vệ." Nghe vậy, mọi người không khỏi nhìn nhau, sắc mặt trở nên khó coi.

Động tĩnh vừa rồi không hề nhỏ, âm binh bên trong chắc chắn không ít, mà thực lực chắc chắn còn mạnh hơn.

Mặc dù họ biết có Trương gia ở đây, dù âm binh có lợi hại đến đâu cũng không làm gì được Trương gia, nhưng trong lòng họ vẫn có chút căng thẳng và sợ hãi.

Còn về phía Trương Dạ Ninh, hắn lại không để tâm nhiều như vậy.

Những người của Uông gia đó chết cũng tốt, đỡ phải để hắn tự tay ra tay.

Mà đám âm binh bên trong hắn cũng có thể dùng để mở rộng Quỷ Tỳ của mình.

Nghĩ vậy, Trương Dạ Ninh trực tiếp một đao chém bức tường đất thứ tư thành hai nửa. "Ầm!" Sau khi bức tường đất cuối cùng bị phá

hủy, trên bầu trời vang lên một tiếng sét.

Ngay sau đó, từ trong ngôi miếu tuôn ra một luồng âm khí cuồn cuộn, hàng nghìn bóng người u tối từ bên trong hiện ra.

Trương Dạ Ninh cảm nhận được trong số những âm binh này có tới năm con Quỷ chủ, thậm chí bên trong còn có một con Quỷ vương.

Chẳng trách đám người của Uông gia lại chết trong tay chúng.

Thực lực của Quỷ vương đã tương đương với Vĩnh Sinh Cảnh rồi.

Lúc này, những âm binh trên không trung cũng cảm nhận được sự tồn tại của Trương Dạ Ninh và những người khác, không nói lời nào liền lao thẳng về phía họ.

Vương Bàn Tử và những người khác đâu đã từng thấy cảnh tượng này, lập tức bị dọa đến mặt mày tái mét, suýt nữa thì ngồi bệt xuống đất.

Khí thế của đám âm binh này thực sự quá mạnh, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những lần trước.

Chương 102

Mặc dù họ cũng đã theo Trương gia thấy qua không ít âm binh, nhưng với quy mô và cấp bậc thế này, họ vẫn là lần đầu gặp phải, nói không sợ hãi chắc chắn là nói dối.

Thực ra như vậy đã là khá lắm rồi, nếu để một người bình thường ở đây, có lẽ sẽ bị dọa chết khiếp.

Họ ước tính sơ bộ, trong số những người bảo vệ ở bức tường đất cuối cùng này, ít nhất cũng phải có hơn một vạn âm binh.

Mà lúc này họ chỉ có 6 người, đối phó thế nào đây, cho dù Trương gia có lợi hại đến đâu, cũng không thể trong nháy mắt thu phục hết nhiều âm binh như vậy được?

Trương Dạ Ninh nhìn những âm binh này, ánh mắt cũng co lại.

Hắn không ngờ rằng, bên trong lại có tới hơn một vạn âm binh.

Điều này nhất thời khiến hắn cũng có chút khó xử, không phải hắn sợ hãi, mà là dung lượng của Quỷ Tỳ nhiều nhất chỉ chứa được khoảng 5000 âm binh.

Xem ra hắn chỉ có thể chọn cách giải quyết đám âm binh này.

Nếu không nhầm, trước đây ở Hải Nam, hắn cũng đã giải quyết một nhóm âm binh, sau đó Quỷ Tỳ của hắn đã được mở rộng, đồng thời có mấy âm binh cũng được thăng cấp.

Hơn nữa, vừa hay, hắn cũng có thể dùng thử Vạn Ảnh Trận này, hắn muốn xem Vạn Ảnh Trận khi đối đầu với một vạn âm binh đủ mọi cấp bậc sẽ đạt đến trình độ nào.

Sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp triệu hồi toàn bộ âm binh trong Quỷ Tỳ ra.

Số lượng tuy không ít, nhưng so với đám âm binh trên không trung vẫn có chênh lệch không nhỏ. "Lão Hồ, ông nói xem Trương gia có khả năng thắng không?" Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất lại hỏi nhỏ.

Trong số âm binh trên không trung của ngôi miếu, những tên cấp cao cũng không ít, hơn nữa số lượng của chúng còn áp đảo quá nửa so với số âm binh trong tay Trương gia, hắn rất lo lắng Trương gia có thể chiến thắng hay không.

Hồ Bát Nhất nói: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng ông nhìn biểu cảm của Trương gia xem, chắc là có nắm chắc phần thắng!" Nói xong, mọi người liền nhìn về phía Trương gia.

Họ phát hiện biểu cảm của Trương gia lúc này vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có chút hoảng sợ nào.

Trương Dạ Ninh dĩ nhiên cũng nghe thấy những lời mọi người nói, nhưng hắn không để tâm.

Sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp sử dụng Vạn Ảnh Trận.

Vạn Ảnh Trận vừa xuất hiện, khí thế của cả đội quân âm binh lập tức tăng vọt, tất cả các chỉ số đều tăng thêm hơn một nửa so với ban đầu.

Rõ ràng số lượng còn chưa đến một vạn, nhưng khí thế lại cao hơn vạn người gấp mấy lần.

Trương Dạ Ninh khẽ động tâm niệm, Quỷ vương dẫn đầu trực tiếp phát ra một tiếng hiệu lệnh, ngay lập tức tất cả âm binh xông về phía đối phương.

Dưới sự gia trì của Vạn Ảnh Trận, tốc độ của những âm binh này rất nhanh, trực tiếp bao vây đối phương. "Kỳ Lân giáng lâm!" Trương Dạ Ninh nhanh chóng bay lên trên không trung của Vạn Ảnh Trận, sau đó cả cơ thể hóa thành hình dạng của Kỳ Lân.

Mặc dù những âm binh kia đã bị trận pháp của hắn bao vây, nhưng Vạn Ảnh Trận dù sao cũng chỉ là trận pháp sơ cấp, phòng thủ trên không khá yếu, vì vậy hắn mới phải tự mình canh giữ ở phía trên.

Sau khi hóa thành hư ảnh Kỳ Lân, Trương Dạ Ninh trực tiếp dùng sức mạnh sấm sét phong tỏa bầu trời.

Trong đó có mấy âm binh không cẩn thận chạm phải sấm sét, lập tức biến thành tro bụi. "Ôi mẹ ơi!

Trương gia lại biến thành Kỳ Lân rồi!

Đúng là quá bá đạo!" Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lúc này cũng nhìn qua, quả thực dáng vẻ hiện tại của Trương Dạ Ninh giống hệt như trước đây, huyết mạch Kỳ Lân này thật lợi hại!

Lúc này, bên phía Trương Dạ Ninh, sau khi phong tỏa không trung, các âm binh của Vạn Ảnh Trận bắt đầu tấn công nhanh chóng.

Nghiền ép!

Nghiền ép một chiều!

Điểm hay của Vạn Ảnh Trận là ghép cặp thực lực của âm binh với một đối thủ vừa tầm, không chỉ rèn luyện thực lực của âm binh mà còn tiêu diệt kẻ địch, một công đôi việc.

Những âm binh canh giữ ở nơi cuối cùng này tuyệt đối không thể là đối thủ của âm binh dưới Vạn Ảnh Trận của Trương Dạ Ninh.

Không lâu sau, trong đầu Trương Dạ Ninh vang lên một loạt thông báo của hệ thống.

Mỗi khi một âm binh của đối phương bị tiêu diệt, giọng nói của hệ thống lại vang lên một lần.

Những âm binh bị tiêu diệt này cũng giống như lần ở trên con tàu

ma ở Hải Nam, một phần chuyển hóa thành giới hạn của Quỷ Tỳ, một phần khác thì chuyển thành kinh nghiệm cho âm binh. 10 điểm giới hạn Quỷ Tỳ! 100 điểm giới hạn Quỷ Tỳ! … Con số này không ngừng tăng lên, và tốc độ ngày càng nhanh hơn, đối với điều này, Trương Dạ Ninh cũng vô cùng hài lòng.

Vạn Ảnh Trận quả nhiên lợi hại.

Số lượng âm binh canh gác trước mắt chỉ còn lại khoảng một nửa, có thể nói là vô cùng nghịch thiên.

Mà bây giờ mới chỉ qua mười phút thôi.

Trong nháy mắt lại mười phút nữa trôi qua, lúc này những âm binh canh gác trong Vạn Ảnh Trận đã bị giải quyết sạch sẽ.

Nhìn tình hình trước mắt, Trương Dạ Ninh biến trở lại hình dạng ban đầu, quay về mặt đất.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa. "Tổng cộng tiêu diệt một vạn âm binh, một Quỷ vương, 5 Quỷ chủ!" "Nhận được 20000 điểm giới hạn Quỷ Tỳ!" "Tổn thất 2000 âm binh, 606 âm tướng!" "Trong đó 100 âm binh lấy một địch trăm, tổng cộng giết chết một trăm âm binh, thăng cấp thành âm tướng!" "Trong đó 2 âm tướng lấy một phá nghìn, giết chết một nghìn âm binh, thăng cấp thành Quỷ chủ!" Nghe thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng, không ngờ lần này đối đầu với đội quân âm binh vạn người, chỉ tổn thất một phần tư âm binh, chiến tích này Trương Dạ Ninh vẫn khá hài lòng.

Dù sao những âm binh quanh năm canh giữ ở đây không phải là âm binh bình thường, chúng về cơ bản đều là những binh lính được Hiến Vương tuyển chọn kỹ lưỡng, đặc biệt dùng để phòng thủ bên ngoài, bản thân chúng đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Một phần tư âm binh đối với Trương Dạ Ninh mà nói, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

So với tổn thất, điều hắn hài lòng chủ yếu là kết quả, không chỉ giải quyết hoàn hảo việc phòng thủ của bức tường đất cuối cùng, mà còn nhận được trọn vẹn hai vạn điểm giới hạn Quỷ Tỳ.

Trong đó có mấy trăm âm binh còn thăng cấp thành công, đây được coi là một niềm vui bất ngờ.

Có được hai vạn điểm giới hạn Quỷ Tỳ này, Trương Dạ Ninh tạm thời không cần lo lắng dung lượng của Quỷ Tỳ không đủ dùng.

Còn về những âm binh đã tổn thất, hắn chỉ cần thu lại thêm là được.

Bây giờ còn chưa vào mộ Hiến Vương mà đã xuất hiện nhiều âm binh như vậy, đến lúc vào mộ Hiến Vương, không biết bên trong sẽ xuất hiện bao nhiêu âm binh nữa.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh không để ý đến đám người đang kinh ngạc phía sau, trực tiếp đi vào trong ngôi miếu.

Trương Dạ Ninh trong lòng rất rõ, lối vào Hồ Lô Động Huyệt phải vào miếu mở cơ quan mới xuất hiện.

Chương 103

Những người Uông gia kia cũng biết điều này nên mới vào trong miếu, nhưng họ không ngờ ở đây lại xuất hiện nhiều âm binh đến vậy.

Vương Bàn Tử và những người khác thấy Trương gia đi vào miếu, cũng vội vàng đi theo.

Lúc này, ngôi miếu sau một trận chiến đã trở nên càng thêm đổ nát.

Xà ngang trên ngưỡng cửa đã nứt một khe lớn, lung lay sắp sập, có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Vừa bước vào cửa lớn, một mùi máu tanh nồng nặc đã ập tới.

Mọi người đi vào, phát hiện trên mặt đất nằm mấy cỗ thi thể.

Đối với những thi thể này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác vẫn ổn, dù sao họ trước đây cũng từng chen lấn, đối với người chết vẫn có thể chấp nhận được.

Những người khác cũng không có phản ứng gì quá lớn, ngoại trừ Hoắc Tú Tú có chút khó chịu ra thì không có gì.

Trương Dạ Ninh sau khi đến miếu, không dừng lại trước những thi thể này quá lâu, chỉ xác nhận thân phận của những người này, sau đó đi thẳng ra hậu điện.

Hậu điện khá đơn sơ, ngoài chín con thiềm thừ ra thì không có thứ gì đặc biệt khác. "Trong ngôi miếu này sao lại đặt chín con thiềm thừ?

Có ý gì vậy?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất nhìn chín con thiềm thừ này, mắt sáng lên, nói: "Nếu tôi không nhìn lầm, đây hẳn là Cửu Long Hồi Hoàn Chi Cục.

Mấy con thiềm thừ này chính là mấu chốt để phá giải cục này, muốn phá giải, ngoài việc cần tinh thông Dịch Kinh Bát Quái ra, còn cần những thứ khác.

Nếu không, cả đời cũng không giải được.

Trương gia, tôi nói không sai chứ?" Trương Dạ Ninh gật đầu, nói: "Đúng là như vậy, Cửu Long Hồi Hoàn Chi Cục này, phối hợp với 'Thuẫn' tự quyết là vừa khớp." Hồ Bát Nhất nghe câu này, không khỏi trừng lớn hai mắt, nhìn dáng vẻ của Trương gia, chẳng lẽ hắn cũng biết 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》?

Vừa rồi anh ta còn chưa nhớ ra, bây giờ được Trương gia nhắc nhở, anh ta lập tức nhớ lại nội dung của Thuẫn tự quyết.

Sau đó, Hồ Bát Nhất cũng lợi dụng Thuẫn tự quyết để bắt đầu tính toán vị trí của cơ quan, sau khi tính toán xong liền kéo Bàn Tử bắt đầu di chuyển những con thiềm thừ bằng đá này.

Rất nhanh, sau khi tất cả các con thiềm thừ đá được đặt đúng vị trí, dưới lòng đất bên ngoài miếu truyền đến tiếng cơ quan chuyển động, dường như có thứ gì đó đang từ dưới đất dâng lên.

Mọi người phản ứng cũng rất nhanh, vội vàng chạy ra ngoài miếu.

Ra đến bên ngoài miếu, chỉ thấy trước miếu đột nhiên xuất hiện một cánh cổng đá nhô lên, cổng đá nối liền với lòng đất, vừa bẹt vừa thấp.

Toàn bộ được xây thành hình dạng miệng lớn của thiềm thừ, trên đó khắc một số hoa văn đơn giản, hai bên treo một vòng đồng lớn, có thể kéo lên trên. "Đúng là lối vào thật!

Lão Hồ được đấy!" Shirley Dương có chút kích động nói.

Bàn Tử nghe Shirley Dương khen Lão Hồ, lập tức có chút đắc ý, nói: "Đó là dĩ nhiên, tuy không bằng Trương gia, nhưng Lão Hồ dù sao

cũng là Mạc Kim Giáo Úy, chút cơ quan này vẫn không làm khó được cậu ấy đâu." "Khụ khụ!" Nghe Bàn Tử tâng bốc mình, Hồ Bát Nhất không khỏi ho khan một tiếng, ra hiệu cho cậu ta đừng nói nhiều.

Mặc dù cơ quan là do anh ta giải, nhưng anh ta hiểu rõ nếu là Trương gia giải, tốc độ chắc chắn sẽ nhanh hơn anh ta rất nhiều.

Anh ta không dám khoe khoang trước mặt Trương gia.

Bàn Tử thấy Lão Hồ nói vậy cũng không nói tiếp nữa, sau đó cậu ta đến trước cổng đá hỏi: "Cánh cổng đá này trông có vẻ kỳ lạ, sao lại là miệng thiềm thừ?

Liệu có nguy hiểm không?

Phải biết là chúng ta trên đường đi đã gặp không ít chuyện quái dị rồi!" Bị Bàn Tử nói vậy, tất cả mọi người cũng có chút căng thẳng, dù sao có vết xe đổ, không ai dám chủ động tiến lên chạm vào cánh cổng đá này.

Lúc này, Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Yên tâm đi, cổng đá này không có nguy hiểm gì, bên trong chính là đường hầm dẫn đến mộ Hiến Vương." Mọi người nghe Trương gia nói vậy, cả người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nói cách khác, cuối cùng họ cũng có thể nhìn thấy mộ Hiến Vương, thật không dễ dàng chút nào.

Điều này quả thực còn khó hơn đi Tây Thiên thỉnh kinh!

Ngay từ trước khi vào đây, họ đã gặp phải đằng noãn trên con đường trước Già Long Sơn.

Sau đó vào Già Long Sơn, gặp phải thủy trệ phong, khó khăn lắm mới thoát ra được, rồi lại gặp đại thanh mãng.

Khi sắp rời khỏi động huyệt, còn gặp cả đằng anh, nếu không có

Trương gia ở đây, e rằng họ đã chết mấy lần trong sơn động Già Long Sơn rồi.

Thế vẫn chưa hết, sau khi vào Trùng Cốc, đầu tiên là huyết quan tế ti tống tử, sau đó là tiêu đồ thần thú trong truyền thuyết, cuối cùng còn có bốn nơi có âm binh canh giữ.

Trước họ có một nhóm người, trông thực lực cũng không tệ, nhưng kết quả là ngay cả cánh cửa này cũng chưa thấy đã đầu lìa khỏi cổ.

May mà họ có Trương gia, mới có thể bình an đến được đây.

Đợi họ tìm được mộ Hiến Vương, lấy ra Mục Trần Châu rồi có thể đến Côn Luân giải trừ lời nguyền.

Nghĩ đến đây, mọi người cũng không khỏi kích động.

Đợi giải trừ được lời nguyền, họ có thể trở về hưởng phúc.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn mọi người, nói: "Đừng vội mừng, bây giờ mới chỉ là vào phạm vi mộ huyệt thôi, quan quách của Hiến Vương vẫn còn ở sâu dưới lòng đất, phía trước là một Hồ Lô Động Huyệt, lát nữa mọi người đừng đi lung tung, đặc biệt là Bàn Tử, đến lúc đó nếu chạm phải cơ quan gì, tôi không thể đảm bảo có thể kịp thời cứu được các người đâu!" Đám người vốn đang vui mừng, nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, tâm trạng lại thay đổi.

Đúng vậy, họ bây giờ mới chỉ vào lối đi của mộ Hiến Vương mà thôi, bên trong không chừng còn nhiều nguy hiểm hơn, bây giờ vui mừng quả thực có hơi sớm.

Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp mở cổng đá đi vào bên trong.

Hắn không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây, đợi sau khi thu thập xong những thứ cần thiết, hắn phải lập tức quay về.

Bên Ngô Tam Tỉnh cách đây không lâu cũng đã gửi tin tức, Cừu Đức Khảo và người của "Nó" đã nhắm vào Trường Bạch Sơn, rất nhanh sẽ xuất phát.

Là tộc trưởng của Trương gia, hắn sẽ không cho phép Thanh Đồng Môn xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Thấy Trương Dạ Ninh đi vào, những người khác cũng nhanh chóng theo sau.

Lối vào khá tối, Bàn Tử bắn một quả pháo sáng vào bên trong, cả lối vào lập tức sáng lên.

Mọi người phát hiện hai bên lối đi hẹp dài này chất đầy xương trắng khổng lồ và ngà voi, trông giống như một hào tuẫn táng.

Nơi này tổng thể là một đường hầm hình chữ " ", qua pháo sáng có thể thấy, hai bên trái phải đều có một cửa động không đối xứng.

Cuối đường lấp lánh ánh nước, Trương Dạ Ninh chỉ về phía trước nói: "Phía trước chính là hệ thống nước ngầm của sông Xà, qua đó có thể tìm thấy địa cung của Hiến Vương!

Lát nữa các người đều thay đồ lặn vào, nếu không sẽ rất khó đi qua." Về phần Trương Dạ Ninh, hắn không cần để ý những thứ này, hắn nhớ Thủy Linh Châu mà Ngô Tam Tỉnh đưa cho hắn trước đây vẫn đang nằm mốc trong hệ thống, lần này vừa hay có thể dùng đến.

Mọi người nghe vậy, cũng gật đầu.

Tiếp đó, Nhược Ngưng, Tú Tú, Shirley Dương cũng lấy đồ lặn ra, sau đó đi sang một bên bắt đầu thay đồ.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy cũng lặng lẽ quay đầu sang một bên, bắt đầu thay đồ lặn của mình.

Chương 104

Phải công nhận rằng, vóc dáng của Nhược Ngưng, Tú Tú và Shirley Dương quả thực không tệ, sau khi mặc đồ lặn vào, những đường cong trên cơ thể được thể hiện một cách hoàn hảo.

Shirley Dương là người Mỹ nên khá cởi mở, còn Nhược Ngưng và Tú Tú thì có vẻ hơi ngại ngùng.

Sau khi hai người ra ngoài, đều trốn sau lưng Trương Dạ Ninh, dường như cố ý né tránh ánh mắt của mọi người.

Trương Dạ Ninh đối với điều này cũng dở khóc dở cười, nha đầu này bình thường mạnh dạn là thế, sao thay bộ đồ lại biến thành thế này.

Hồ Bát Nhất thấy Shirley Dương ra ngoài, ánh mắt cũng bắt đầu liếc ngang liếc dọc.

Về phần Vương Bàn Tử, lúc này đang ra sức mặc đồ lặn, nhưng mặc mãi mà không được, dứt khoát không muốn mặc nữa.

Hồ Bát Nhất thu lại ánh mắt, nhìn Bàn Tử, nói: "Cậu không mặc cũng được, dù sao gã này da dày thịt béo, chịu lạnh tốt!" Shirley Dương lên tiếng: "Không mặc không được, các anh không nhớ nhiệt độ nước trong sơn động Già Long Sơn sao?

Nhiệt độ đó ít nhất cũng phải âm mấy độ, nơi này chỉ có thể lạnh hơn, anh không mặc đồ lặn, e rằng xuống chưa được bao lâu đã bị đông thành que kem rồi.

Đồ nhỏ quá thì Lão Hồ qua giúp một tay, dù thế nào cũng phải mặc vào, không thì anh cứ ở đây đi!" Được Shirley Dương nhắc nhở, Bàn Tử cũng nhớ lại nhiệt độ nước ở sơn động Già Long Sơn, cả

người cậu ta lúc đó lạnh đến tím tái.

Hơn nữa cậu ta cũng không muốn ở lại đây, trong mộ Hiến Vương chắc chắn không ít bảo bối, cậu ta không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Không còn cách nào khác, Bàn Tử đành gọi Lão Hồ, sau đó hít vào hóp bụng, gắng sức kéo mãi mới mặc được bộ đồ lặn vào.

Sau khi mặc xong, Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy cả người khó chịu, đặc biệt là một chỗ nào đó bị chật cứng, khiến cậu ta muốn khóc không ra nước mắt.

Hồ Bát Nhất nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, không nhịn được cười nói: "Bàn Tử, lúc chọn đồ lặn tôi đã bảo cậu rồi, kêu cậu chọn cỡ lớn nhất, mà cậu cứ không nghe, nhất quyết phải lấy cỡ nhỏ hơn một số, còn nói gì mà dạo này đang giảm béo!

Ha ha ha, tôi thấy cái bụng mỡ của cậu có giảm đi chút nào đâu!" Bàn Tử bị Lão Hồ nói vậy, không nhịn được đáp lại: "Lão Hồ, ông bớt cười trên nỗi đau của người khác đi, đừng tưởng tôi không biết vừa rồi ông nhìn cái gì nhé, ông trông thì có vẻ nghiêm túc… Tôi…" "Khụ khụ, Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất nghe vậy liền ho khan mấy tiếng, ra hiệu cho Bàn Tử dừng lại.

Đợi Bàn Tử mặc xong đồ lặn, lúc này về cơ bản mọi người đều đã mặc xong, chỉ duy nhất Trương Dạ Ninh là không mặc.

Shirley Dương lên tiếng hỏi: "Trương tiên sinh, ngài không mặc đồ lặn sao?" Trương Dạ Ninh chỉ thản nhiên nói: "Tôi không cần phải mặc!" Nghe câu này, cả Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng ngẩn người, nhưng họ rất nhanh đã phản ứng lại, Trương Dạ Ninh thủ đoạn thông thiên, thể chất lại khác hẳn người thường, nhiệt độ nước này chắc chắn cũng không làm khó được hắn.

Vì vậy Shirley Dương cũng không nói thêm gì nữa.

Cô hiểu Trương Dạ Ninh là một người cẩn trọng, chắc chắn sẽ không làm những việc không nắm chắc.

Sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp đi xuống nước.

Phải nói rằng, nước này quả thực lạnh buốt, nhưng đối với Trương Dạ Ninh thì không có tác dụng gì, Thủy Linh Châu của hắn có thể ngăn cách nước sông với cơ thể, hơn nữa hắn hiện tại đã là Vĩnh Sinh Cảnh.

Chút lạnh lẽo này đối với hắn, căn bản không đáng là gì. "Hít!

May mà mặc đồ lặn, không thì chết cóng mất!" Bàn Tử vừa xuống nước đã không nhịn được hít một hơi lạnh, chửi thề.

Hồ Bát Nhất nói: "Vẫn là Dương tiểu thư suy nghĩ chu đáo!" Phải công nhận Shirley Dương là người duy nhất trong bộ ba Mạc Kim được huấn luyện bài bản, cô ấy quả thực rất giỏi, làm người cũng lý trí hơn.

Trương Dạ Ninh dẫn mọi người đi vào trong.

Đi trong nước được khoảng hơn mười mét, lúc này hai chân đã không chạm được tới đáy, nước ngầm lạnh thấu xương cũng ngày càng sâu.

Mọi người thấy vậy đành phải buộc túi chống nước vào người bằng một sợi dây, sau đó bắt đầu bơi về phía trước.

Càng bơi xa, địa hình cũng dần dần thấp xuống.

Sơn động ngập đầy nước ngầm, khoảng cách giữa mặt nước và đỉnh động dần được kéo cao, việc hô hấp của mọi người trở nên thuận lợi hơn.

Đồng thời, mọi người phát hiện trong nước có rất nhiều cột đá

thiên nhiên, trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện các loại rễ cây xanh biếc, thỉnh thoảng còn có cá bơi qua bên cạnh họ.

Để nhìn rõ hơn, Bàn Tử lấy pháo sáng ra bắn một quả lên không trung, pháo sáng vẽ một đường cong màu trắng rồi cuối cùng móc vào dây leo trên đỉnh đầu, phát ra ánh sáng trắng, ngay lập tức cả sơn động đều sáng lên.

Hóa ra đó căn bản không phải là cột đá gì cả, mà là một số hóa thạch, chính xác hơn là hóa thạch của cây cối thời viễn cổ.

Hoắc Tú Tú nói: "Những hóa thạch này đẹp thật!" Nhược Ngưng cũng nói: "Những khu rừng hóa thạch này trải qua năm tháng dài đằng đẵng mới biến thành thế này, đây là cảnh quan của tự nhiên, có thể nhìn thấy cảnh sắc như vậy, coi như không uổng chuyến đi này." Đối với hai người họ, những cảnh vật này lại càng dễ khơi gợi hứng thú hơn.

Bàn Tử nói: "Mấy cảnh này có gì đẹp đâu, đẹp nữa cũng chỉ là mấy hòn đá vỡ không đáng tiền, theo tôi nói chúng ta chi bằng sờ mấy món minh khí về, rồi đem ra Tân Nguyệt Phạn Điếm kiếm một mớ!" Hồ Bát Nhất vừa định nói, pháo sáng trên đỉnh đầu đã hết năng lượng.

Bây giờ chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt từ đèn pin trong tay họ, môi trường vốn sáng sủa lập tức biến thành màu đen, một cảm giác cô độc và áp bức ập đến với mọi người.

Ngay cả Hoắc Tú Tú và Nhược Ngưng cũng không nhịn được mà nép sát vào Trương Dạ Ninh.

Hai người họ tuy đều xuất thân từ thế gia đạo mộ, bản lĩnh hơn người thường không ít, nhưng bóng tối chật hẹp này vẫn khiến họ có chút sợ hãi.

Mà Trương Dạ Ninh vẫn bình tĩnh như thường, sau khi có được

Huyết đồng, không có rào cản đặc biệt nào ngăn cách, hắn có thể cảm nhận được vật thể trong phạm vi trăm dặm, vì vậy bóng tối đối với hắn căn bản không là gì.

Thế là mọi người đành phải tiếp tục bơi theo Trương Dạ Ninh vào bên trong.

Sau đó họ bơi chưa được bao lâu, mọi người đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, dường như có điều gì đó không ổn. "Kia, kia là cái gì!" Lúc này không biết ai đột nhiên nói một câu, tất cả mọi người đều nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một nữ thi mặc tang phục trắng đang từ từ trôi về phía họ.

Mọi người nhìn thấy nữ thi này, da đầu tê dại, một cảm giác hoảng sợ không tên dâng lên, tim đập thình thịch.

Lúc này mọi người đều không dám nói lớn tiếng, khi nữ thi dần dần đến gần, mọi người cũng đã nhìn rõ hình dáng của nữ thi đó.

Nữ thi ngửa mặt lên trời, hai tay khoanh sau lưng, trên người bao bọc một lớp ánh sáng xanh lam, giống như ngọn lửa ma quỷ từ địa ngục.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Sao nơi này lại xuất hiện một nữ thi như vậy?

Trương Dạ Ninh thấy Hồ Bát Nhất và những người khác dừng lại, liền nói: "Không cần để ý đến nó, chúng ta tiếp tục bơi về phía trước!" Nói xong, Trương Dạ Ninh liền tiếp tục bơi đi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử liếc nhìn nhau, đành phải cắn răng đi theo.

Đi chưa được bao lâu, Bàn Tử vẫn có chút không yên tâm, cầm đèn pin soi về phía sau, lại phát hiện nữ thi kia đã biến mất không thấy

tăm hơi.

Bàn Tử nói: "Lão Hồ, ông nói xem cái thi thể kia rốt cuộc là gì?

Không phải là u linh chứ?

Giống như lần ở Long Lĩnh?" Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Chắc không phải, vừa rồi thi thể đó là thật sự đang trôi ở đó." Lời của Hồ Bát Nhất vừa dứt không lâu, lúc này phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng động. "Vo ve vo ve ~" Nghe giống như tiếng côn trùng đập cánh, Bàn Tử và những người khác cẩn thận bơi về phía trước vài mét để xem, phát hiện trên đám cỏ nước phía trước không xa chi chít toàn là chuồn chuồn.

Hơn nữa những con chuồn chuồn này không giống chuồn chuồn bình thường, thân hình chúng vô cùng to lớn, lớn hơn chuồn chuồn bình thường gấp hơn mười lần.

Bàn Tử nói nhỏ: "Chuồn chuồn này ăn gì mà lớn thế, sao lại to như vậy?" Shirley Dương nói: "Thứ này tôi hình như đã thấy ở đâu đó rồi, là một loại bọ vằn đen chỉ có ở vùng đất ngập nước nóng ẩm, nhưng loại sinh vật đó chỉ lớn bằng móng tay thôi, sao lại có thể lớn như vậy?" Ngay khi Bàn Tử định nói tiếp, cậu ta đột nhiên cảm thấy một bóng đen khổng lồ lao về phía mình.

Bàn Tử theo phản xạ rút ra một khẩu súng lục, bắn một loạt đạn về phía bóng đen đó.

Chương 105

Mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện bóng đen khổng lồ đó lại là một con nhện, con nhện này to bằng cả một cái xô nước, trông vô cùng đáng sợ. "Mẹ ơi, dọa chết tôi rồi, con nhện to thế!" Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói, nếu bị nó cắn một phát chắc là gặp Diêm Vương luôn. "Mau bơi lên bờ!" Lúc này, Trương Dạ Ninh hét lên một tiếng. "Vo ve vo ve ~" Lời của Trương Dạ Ninh vừa dứt không lâu, chỉ thấy những con chuồn chuồn lớn vốn đang đậu trên cỏ nước lúc này đồng loạt lao về phía họ.

Nhìn khí thế đó dường như muốn bao vây họ lại.

Bàn Tử lúc này cũng ý thức được mình có thể đã gây họa, những con chuồn chuồn lớn này chắc là bị tiếng súng thu hút đến.

Nhưng mấy người họ đều đang trôi nổi trong nước, tốc độ dù có nhanh đến đâu cũng không thể bằng những con chuồn chuồn lớn có cánh này được? "Xong rồi!" Mọi người không khỏi thầm nghĩ trong lòng, khoảng cách này e là không còn cách nào khác, họ chỉ có thể chọn lặn xuống nước, chỉ mong dưới nước không có nguy hiểm!

Nhưng khi họ lặn xuống nước, họ lại phát hiện ra một chuyện còn kinh hoàng hơn.

Dưới mặt nước có rất nhiều cóc lưng đỏ khổng lồ, mỗi con cao tới một mét, trông như những con quái vật.

Lũ cóc cũng phát hiện ra nhóm Hồ Bát Nhất, ngay lập tức mọi người chỉ cảm thấy vô số cặp mắt xung quanh đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Lần này chết chắc rồi!” Vốn dĩ họ tưởng dưới nước sẽ an toàn, nhưng xem ra họ đã nghĩ quá nhiều rồi, đáy nước này mới là nơi nguy

hiểm nhất.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng mình sẽ bị lũ cóc lưng đỏ khổng lồ này vây công, dưới chân họ đột nhiên sáng lên một vầng hào quang.

Giây tiếp theo, một cái bóng đen khổng lồ xuất hiện dưới chân, họ cảm giác có thứ gì đó đang nâng mình lên.

"Gầm!" Sau đó, họ chỉ nghe thấy một tiếng gầm tựa như tiếng rồng, cái bóng đen dưới chân phát ra một luồng sáng trắng, rồi trong nháy mắt, cả đàn chuồn chuồn khổng lồ trên mặt nước đều hóa thành tro bụi!

"Đây là!" "Đây là Tiêu Đồ thần thú!" Vương Bàn Tử lúc này cũng nhận ra sinh vật dưới chân họ, chính là con Tiêu Đồ thần thú đã bị Trương gia thu phục trước đó!

Phải công nhận, con thần thú này quả thật lợi hại, chỉ một tiếng gầm giận dữ mà đám chuồn chuồn và cóc xung quanh đã hóa thành tro bụi.

Lúc này họ mới cảm nhận được thực lực đáng sợ của Trương gia.

Trước đây khi thấy Trương gia giao đấu với Tiêu Đồ thần thú, họ còn tưởng con thần thú này rất yếu, nhưng giờ xem ra họ đã nhầm.

Không phải thần thú yếu, mà là Trương gia quá mạnh.

"Đây là năng lực thật sự của Tiêu Đồ sao?

Xem ra chúng ta đã đánh giá quá thấp thực lực của Trương tiên sinh rồi!" Shirley Dương cảm thán.

Mọi người cũng gật đầu đồng tình với lời của Shirley Dương.

Sau đó, họ đều nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Lúc này Trương Dạ Ninh đang đứng bên bờ nhìn họ.

Thấy mọi người không sao, Trương Dạ Ninh liền ra lệnh cho Tiêu Đồ bơi vào.

Trên đường Tiêu Đồ bơi vào, mấy đàn chuồn chuồn và nhện khổng lồ từ xa bay tới, còn chưa kịp chạm vào họ đã hóa thành tro bụi ngay trên không.

"Mẹ kiếp, con Tiêu Đồ này mạnh quá, đúng là một pháo đài di động!" Bàn Tử lên tiếng khen ngợi.

Nhóm Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, thủ đoạn của Tiêu Đồ quả thật rất mạnh, có thứ này rồi thì họ còn lo gì lũ chuồn chuồn với cóc kia nữa?

Đồng thời, trong lòng họ càng thêm bội phục Trương Dạ Ninh, họ biết rằng tất cả những điều này đều do Trương Dạ Ninh mang lại.

Đợi mọi người an toàn lên bờ, Trương Dạ Ninh nói: "Tiếp tục đi về phía trước!" Thế là mọi người tiếp tục đi theo Trương Dạ Ninh.

Sau khi lên bờ, họ đến một nơi giống như tế đàn, bên trên mọc đầy cỏ dại.

Shirley Dương nói: "Nơi này là nơi nào vậy?

Có phải là do Hiến Vương cố ý để lại không?" Bàn Tử vừa nghe Shirley Dương nói có thể là do Hiến Vương để lại, liền vội vàng lấy xẻng công binh ra: "Có phải hay không cứ đào lên xem là biết, biết đâu bên trong có giấu bảo vật của Hiến Vương!" Nói xong, Bàn Tử định gạt đám cỏ dại đi để xem trên tế đàn có cơ quan gì không.

Nhưng lúc này, Trương Dạ Ninh đi đến trước mặt Bàn Tử, cản gã lại và nói: "Đừng chạm vào tế đàn, bên trong toàn là khí độc." Bàn Tử nghe vậy thì giật mình, nào còn dám động vào tế đàn nữa, vội vàng lùi lại.

Sau đó mọi người tiếp tục đi vào trong, rất nhanh họ đã rời khỏi

khu vực này, đến một khu vực gần Hồ Lô Chủy.

Khu vực này phần lớn chìm trong nước, ở giữa nước sâu, hai bên là những lớp đá điệp sinh nhô lên, có thể cho người đi lại.

Mọi người men theo những lớp đá này từ từ dò dẫm đi về phía trước, đi được khoảng mười mấy phút.

Bàn Tử đột nhiên nói nhỏ với mọi người: "Vãi chưởng, mau nhìn phía trước kìa, sao lại có nhiều xác phụ nữ trôi nổi thế!" Mọi người cẩn thận chiếu ánh đèn pin về phía Bàn Tử chỉ, phát hiện sâu trong hang động phía trước quả nhiên có vô số xác phụ nữ mặc tang phục màu trắng đang trôi lềnh bềnh.

Trên người những xác chết này còn lấp lánh những đốm sáng mờ ảo, trông vô cùng rợn người!

"Những xác phụ nữ này rốt cuộc là gì?

Sao lại nhiều như vậy?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Những xác phụ nữ này chính là mẫu thể của Đẳng Anh mà trước đây tôi đã nói với các người, cũng chính là những phụ nữ mang thai bị dụ dỗ làm thuốc dẫn." "Chú ý nhìn bụng của những xác phụ nữ này, phần lớn đều phình to, chứng tỏ Đẳng Anh bên trong vẫn chưa ra đời!" Hồ Bát Nhất kinh ngạc, không ngờ những xác phụ nữ này lại chính là mẫu thể của đám Đẳng Anh mà họ đã thấy ở núi Già Long.

Thật khó tưởng tượng cái thứ đầu vỡ toác kia lại được tạo ra như vậy.

Bàn Tử nói: "Trương gia, ông nói xem đám Đẳng Anh trong bụng những xác phụ nữ này có đột nhiên sống lại tấn công chúng ta không?" Trương Dạ Ninh đáp: "Tạm thời thì không, đám Đẳng Anh này sẽ không chủ động chui ra.

Thực tế, cả Đằng Anh và những xác phụ nữ này chẳng qua chỉ là thức ăn cho một sinh vật cổ đại mà thôi!" Sinh vật cổ đại?

Mọi người trong lòng chấn động!

Shirley Dương lên tiếng: "Trương tiên sinh, sinh vật cổ đại mà ngài nói có giống với con kỳ nhông bá vương mà chúng ta gặp dưới chân núi tuyết Côn Luân không?" Lúc này, Shirley Dương cũng nhớ ra, cô nhớ ở dưới chân núi tuyết Côn Luân, họ đã gặp phải loại sinh vật cổ đại đó, kỳ nhông bá vương thời tiền sử.

Thứ đó không hề đơn giản.

Trương Dạ Ninh gật đầu, rồi bảo mọi người chú ý nhìn về phía trước.

Ánh đèn chuyển hướng.

Mấy luồng sáng đèn pin chiếu sâu vào trong hang động.

Dù không rõ lắm nhưng họ vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng hình khổng lồ.

Cái bóng khổng lồ đó dường như đang phun ra khói đỏ, đồng thời trong làn khói đó có một lực hút cực mạnh, những xác phụ nữ đến gần làn khói đỏ đều bị hút thẳng vào trong.

Chưa hết, vài giây sau, mọi người chỉ nghe thấy tiếng nhai rôm rốp.

Cái bóng đen khổng lồ đó dường như đang ăn những xác phụ nữ này.

"Rắc!

Chương 106

Rắc!" Âm thanh giòn tan khiến mọi người cảm thấy tê dại.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Nhìn hình dáng này ít nhất cũng phải dài hai mươi mét, mà nó lại còn ăn những xác phụ nữ chứa Đằng Anh?

Điều này thật quá đáng sợ!

"Trương gia, đó rốt cuộc là thứ gì vậy?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Hoắc thị bất tử trùng." Nghe thấy cái tên này, tất cả mọi người đều kinh ngạc, kể cả Nhược Ngưng và Hoắc Tú Tú cũng không ngoại lệ.

Phải biết rằng Hoắc thị bất tử trùng là sinh vật trong truyền thuyết, chất dịch trong cơ thể nó có thể tạo thành lớp vỏ ngoài cứng rắn, không có bất kỳ thiên địch nào, tương truyền chỉ cần còn lại một phần mạng lưới thần kinh là có thể sống sót.

Thứ này cơ bản là không thể chết!

Mà bây giờ họ lại gặp phải nó?

Một thứ không thể chết, làm sao họ đối phó được đây?

Đúng lúc này, Bàn Tử dường như vô tình làm rơi thứ gì đó, nó rơi xuống nước tạo ra một tiếng động giòn tan.

Âm thanh tuy không lớn, nhưng trong hang động yên tĩnh này lại nghe rất rõ.

Mọi người lập tức quay sang nhìn Bàn Tử với ánh mắt oán trách.

Bàn Tử nói: "Nếu tôi nói không phải tôi làm rơi, các người có tin không?" Nhưng khi mọi người còn đang định mắng Bàn Tử, con

Hoắc thị bất tử trùng ở đằng xa đã phát hiện ra họ và phun về phía họ một đám khói đỏ.

Ánh mắt Trương Dạ Ninh ngưng lại, đôi đồng tử đã biến thành màu huyết sắc, một luồng thánh uy của Kỳ Lân từ trong mắt anh bắn ra.

Dưới luồng thánh uy đó, đám khói đỏ lập tức hóa thành hư vô.

"Mẹ kiếp, sao cái thứ này còn đeo mặt nạ nữa!" Nhóm Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Sau khi khói đỏ tan đi, mọi người cũng đã nhìn thấy bộ mặt thật của Hoắc thị bất tử trùng.

Toàn thân nó trông giống như một con rết khổng lồ, bên ngoài bọc từng lớp giáp dày, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng.

Rõ ràng, đây tuyệt đối là do con người nuôi dưỡng, chỉ riêng độ tinh xảo của chiếc mặt nạ đã đủ thấy.

Con Hoắc thị bất tử trùng thấy làn khói đỏ mình phun ra biến mất, toàn thân nó đột nhiên chuyển động, vung cái đuôi dài vô tận, quất thẳng về phía họ.

Trong phút chốc, dòng sông vốn tĩnh lặng bỗng trở nên dữ dội, những xác phụ nữ bị cái đuôi khổng lồ quật trúng đều văng ra xa, va vào vách đá tạo ra một tiếng động lớn.

Mọi người dùng đèn pin chiếu tới, chỉ thấy mấy cái xác đó đã bị đập nát thành thịt vụn, có thể thấy sức mạnh của con Hoắc thị bất tử trùng này lớn đến mức nào.

Trương Dạ Ninh di chuyển thân hình, lóe lên bên cạnh cái đuôi khổng lồ, cánh tay tỏa ra ánh sáng đỏ, hai tay vung lên, trực tiếp ném bay con Hoắc thị bất tử trùng ra xa.

“Ầm!” Thân hình khổng lồ như một quả đạn pháo bị ném thẳng vào vách đá, tạo ra một tiếng vang lớn.

“Vãi chưởng, Trương gia mạnh thật!” Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Lực cánh tay này e là phải đến cả vạn cân mới có thể ném bay con Hoắc thị bất tử trùng dài hơn hai mươi mét này.

“Ting!

Bên trong Hoắc thị bất tử trùng có chứa Sinh Mệnh Đan, xin Túc chủ lưu ý!” “Sinh Mệnh Đan: ẩn chứa linh khí đất trời, ngưng tụ một tia tiên linh chi khí, có thể biến mục nát thành thần kỳ, là vật phẩm quan trọng để tấn cấp Bất Tử Cảnh.” Lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên.

Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, không ngờ Sinh Mệnh Đan lại ở trong cơ thể của Hoắc thị bất tử trùng.

Chẳng trách thứ này có thể sống lâu như vậy.

Nhưng điều này cũng đúng ý anh, Hoắc thị bất tử trùng là nguồn gốc của độc vật trong Trùng Cốc, dù thế nào anh cũng phải giải quyết nó.

Bây giờ Sinh Mệnh Đan lại ở trong cơ thể nó, đúng lúc thu hồi luôn một thể.

“Không ổn rồi, con Hoắc thị bất tử trùng kia lại sống lại rồi!” Hồ Bát Nhất nói.

Mặc dù đòn tấn công vừa rồi của Trương Dạ Ninh đã gây ra tổn thương không nhỏ cho nó, ngay cả lớp giáp trên người cũng vỡ nát, nhưng đối với bản thân nó, đòn tấn công đó không đủ để trí mạng.

Chỉ cần Sinh Mệnh Đan trong cơ thể nó vẫn còn, nó sẽ hồi sinh vô hạn.

Mọi người nhìn về phía Hoắc thị bất tử trùng, phát hiện lúc này nó đã từ một đống thịt nát trực tiếp khôi phục lại hình dạng ban đầu, khả năng hồi phục này quả thực biến thái.

Sau khi hồi phục, con Hoắc thị bất tử trùng liền nổi giận, gầm lên một tiếng, rồi há cái miệng lớn như chậu máu, điên cuồng lao về phía họ, muốn nuốt sống tất cả.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, muốn nuốt anh sao?

Đúng là mơ mộng hão huyền!

Trương Dạ Ninh đứng yên tại chỗ, một lần nữa triệu hồi Tiêu Đồ.

Tiêu Đồ vừa xuất hiện, một lớp lá chắn tức thì bao bọc xung quanh mọi người.

Dù con Hoắc thị bất tử trùng có đâm vào thế nào cũng không thể phá vỡ.

Bàn Tử nói: "Con thần thú này quả nhiên biến thái, bị con Hoắc thị bất tử trùng này đâm như vậy mà cũng không sao." Hồ Bát Nhất nói: "Nhưng theo lời đồn, sức sống của con Hoắc thị bất tử trùng này cực kỳ biến thái, chúng ta cứ giằng co thế này cũng không phải là cách." Bàn Tử nói: "Sức sống mạnh thì sao chứ?

Trương gia thủ đoạn thông thiên, đối phó nó chắc không thành vấn đề!" Trong lúc mọi người đang bàn tán, Trương Dạ Ninh lại một lần nữa ra tay.

Lần này anh trực tiếp lấy Đại Việt Long Tước ra.

Là một thần khí, sức phá hoại của Đại Việt Long Tước không cần phải nghi ngờ.

Trương Dạ Ninh lóe lên trước mặt Hoắc thị bất tử trùng, một đao chém xuống, trực tiếp cắm sâu vào cơ thể nó.

“Gầm!” Đại Việt Long Tước phát ra một luồng sáng màu đỏ, một hư ảnh Chúc Long hiện ra từ trên thân đao.

Mọi người nhìn kỹ, mặt đầy kinh ngạc, họ thấy thanh đao trong tay Trương gia lại có một con Chúc Long đang tồn tại.

Mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Họ đã từng chứng kiến sức mạnh của Đại Việt Long Tước, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng rồng gầm.

Nhưng họ chưa bao giờ nghĩ rằng trong thanh đao này lại có một con Chúc Long thật sự, làm sao mà họ không kinh ngạc cho được?

Phải biết rằng Chúc Long là bá chủ trong Sơn Hải Kinh, giờ lại xuất hiện trong thanh đao của Trương gia?

Mọi người làm sao không kinh ngạc cho được?

“Gầm!” Hư ảnh trên thân đao lại gầm lên một tiếng nữa, trực tiếp trấn áp con Hoắc thị bất tử trùng.

Trước mặt Chúc Long, một con Hoắc thị bất tử trùng nhỏ bé làm sao dám phản kháng, lập tức nằm rạp xuống nước, không dám nhúc nhích nửa phân.

Chương 107

Nó cảm nhận được một sự áp chế đến từ huyết mạch, thậm chí là từ sâu trong linh hồn.

Cảnh tượng này, mọi người cũng đều thấy rõ, con Hoắc thị bất tử trùng vừa nãy còn há miệng muốn nuốt chửng họ, giờ lại ngoan ngoãn co mình trong nước, nếu không phải tận mắt chứng kiến, nói gì họ cũng không tin.

Sau đó, Trương Dạ Ninh vung đao một lần nữa, bụng của Hoắc thị bất tử trùng lập tức bị rạch một đường lớn, một viên châu màu xanh lục thuần khiết hiện ra từ bên trong.

Nhìn thấy viên châu này, ánh mắt Trương Dạ Ninh ngưng lại, đây hẳn là Sinh Mệnh Đan rồi.

"Thu được vật phẩm cần thiết để tấn cấp, Sinh Mệnh Đan!" Sau khi lấy được Sinh Mệnh Đan, giọng nói của hệ thống cũng vang lên đúng lúc.

Cùng lúc đó, con Hoắc thị bất tử trùng vốn dài hơn hai mươi mét sau khi mất đi Sinh Mệnh Đan, đang khô héo lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chưa đầy nửa phút, toàn bộ con Hoắc thị bất tử trùng đã biến thành một cái vỏ khô, chết không thể chết hơn được nữa.

"Mẹ kiếp, Hoắc thị bất tử trùng trong truyền thuyết cứ thế mà chết sao?" Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Không phải nói Hoắc thị bất tử trùng này không thể chết sao?

Mới qua bao lâu mà đã toi rồi?

Shirley Dương nói: "Mọi người nhìn kìa, viên châu màu xanh trong

tay Trương tiên sinh, đó hẳn là điểm yếu của Hoắc thị bất tử trùng!" Nghe vậy, mọi người cũng nhìn về phía tay của Trương Dạ Ninh, tuy có chút khoảng cách, nhưng họ đều có thể cảm nhận được sinh khí dồi dào trong viên châu đó.

Sau khi có được Sinh Mệnh Đan, Trương Dạ Ninh cũng mỉm cười hài lòng, tiếp theo cũng nên rời khỏi đây thôi.

Nơi này đã có thể nghe thấy tiếng nước chảy, chứng tỏ họ không còn xa vũng nước nữa, đến được vũng nước thì cũng không xa mộ Hiến Vương.

"Phụt phụt!" Trong hang động đột nhiên phát ra tiếng nước sôi.

"Không ổn rồi, đám xác phụ nữ này hình như sắp sống lại!" Lúc này Bàn Tử nói một câu.

Mọi người nhìn xung quanh, chỉ thấy những cái xác vốn đang yên tĩnh lúc này như vỡ tổ, điên cuồng quẫy đạp trên mặt nước.

Không chỉ vậy, bụng của những cái xác này đang nhanh chóng phình to, trên da bụng hiện rõ hình hài một đứa trẻ, ngũ quan cũng ngày càng rõ ràng, dường như sắp chui ra từ bên trong.

Ngay sau đó, từ bên trong chui ra từng con quái vật nửa người nửa trùng giống như trẻ sơ sinh, chính là đám Đằng Anh mà họ đã gặp dưới chân núi Già Long!

"Bàn Tử, cái miệng của cậu đúng là khai quang rồi!" Hồ Bát Nhất không nhịn được mắng Bàn Tử một câu, trước đây ở núi Già Long cũng vậy, nói đám người tượng kia sẽ có chuyện, kết quả đúng là có chuyện thật.

"Lão Hồ, ông đừng hoảng, đám Đằng Anh này hình như không dám đến gần chúng ta!" Bàn Tử nói.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên là như vậy.

Đám Đằng Anh này sau khi chui ra từ bụng xác phụ nữ, thật sự không hề đến gần họ.

Không chỉ vậy, họ còn cảm thấy đám Đằng Anh này dường như còn đang sợ hãi họ.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Trương gia bây giờ cũng đâu có triệu hồi thần thú?

"Nhìn mắt của Trương gia kìa!" Bàn Tử nói một câu.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía mắt của Trương Dạ Ninh, phát hiện mắt anh lúc này lại đỏ như máu, và họ có thể lờ mờ cảm nhận được một luồng khí thế đáng sợ tỏa ra từ đôi mắt đó.

Đây chính là lúc Trương Dạ Ninh đang sử dụng Huyết Đồng.

Đối với anh, đám Đằng Anh này đã không còn tác dụng gì, tiếp tục dây dưa với chúng chỉ lãng phí thời gian.

Bây giờ nên nhanh chóng tiếp tục lên đường.

Sau đó anh trực tiếp nói: "Được rồi, mau rời khỏi đây thôi!" Những người khác cũng không có ý kiến gì, tiếp tục đi theo Trương Dạ Ninh.

"Phía trước hình như là một thác nước!" Shirley Dương nói.

Càng đi sâu vào trong, tiếng nước bên ngoài hang động càng lúc càng lớn.

Khi họ đi ra, họ nhìn thấy một quần thể thác nước lớn.

Mọi người đến trước thác nước, cuối cùng cũng đã rời khỏi hang động tối tăm như ban đêm, được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, mọi người chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khoan khoái.

“Trương gia, lão Hồ, mọi người mau nhìn sang đối diện!” Vương Bàn Tử mắt tinh hơn, gã đã nhìn thấy cảnh tượng ở phía đối diện từ xa!

Mọi người nhìn sang phía đối diện, chỉ thấy một cung điện nguy nga tráng lệ nằm trên vách đá, giống như chùa Huyền Không.

Bên dưới là một vùng mây mù bao phủ, tầm nhìn rất thấp.

Một tia nắng chiếu xuống, một dải cầu vồng vắt ngang dưới cung điện, làm cho toàn bộ cung điện càng thêm huyền bí, như tiên cảnh.

Trên cầu vồng, tòa cung điện tựa như thiên cung kia trông như mơ như ảo, đầy đủ cung khuyết, tường thần, bia đình, giác lâu, hiến điện, linh đài.

Khiến người ta phải trầm trồ thán phục!

Shirley Dương lên tiếng: “Đây chính là mộ Hiến Vương rồi!” Bàn Tử cũng nói: “Hiến Vương này cũng lợi hại thật!

Lăng mộ mà cũng xây lên tận trời, các người nói xem Hiến Vương có phải là tiên nhân không?” Hồ Bát Nhất nói: “Bàn Tử, cậu có thể có chút kiến thức được không?

Cậu nhìn kỹ lại xem, cung điện này không phải xây trên không trung, mà là xây trên mặt thẳng đứng của vách đá.

Do xung quanh đều là thực vật, khiến cho màu sắc của toàn bộ cung điện nổi bật hơn, cộng thêm ánh sáng bảy màu từ thác nước bên dưới tạo thành một hiện tượng quang học đặc biệt, nhìn từ xa, giống như một thiên cung được xây trên trời!” Nói xong Hồ Bát Nhất dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục: “Nhưng về Hiến Vương này tôi lại không hiểu rõ lắm, có thể xây lăng mộ ở nơi này, chắc chắn không phải tầm thường!

Cũng không trách Trần tổng đà đầu lại biến thành như vậy, Hiến

Vương này e là không đơn giản.

Trương gia, ngài có biết về Hiến Vương này không?" Trương Dạ Ninh nói: "Thiên cung mà các người thấy thực ra không phải lăng mộ của Hiến Vương, lăng mộ của ông ta được xây dưới vũng nước này.

Hiến Vương luôn có một giấc mơ thành tiên, tòa thiên cung này là do ông ta xây dựng đặc biệt để tiếp đãi tiên nhân.

Ông ta hy vọng tiên nhân có thể nhìn thấy mảnh đất phúc địa này của mình, hạ phàm, rồi có thể nói cho ông ta con đường thành tiên." Nghe lời Trương Dạ Ninh, mọi người chợt hiểu ra.

Bàn Tử không quan tâm đến Hiến Vương, gã chỉ quan tâm đến bảo vật của ông ta, liền hỏi: "Trương gia, ngài nói Hiến Vương ở dưới vũng nước, vậy chúng ta có cần qua thiên cung xem thử không?" Shirley Dương nói: "Bàn Tử, tôi biết cậu nghĩ gì, nhưng việc quan trọng nhất bây giờ là tìm được Mục Trần Châu!" Trương Dạ Ninh nói: "Dưới vũng nước có một cơ quan, chìa khóa để giải cơ quan đó ở trên thiên cung, thiên cung này bắt buộc phải đi một chuyến!" Vốn dĩ theo tình tiết gốc, nhóm Hồ Bát Nhất thuận theo xoáy nước bên dưới mà xông vào mộ Hiến Vương, nhưng bây giờ lại có chút khác biệt.

Anh thấy dưới vũng nước có một cơ quan khóa lại, muốn vào được phải dùng chìa khóa đặc biệt.

Trong thiên cung có một lớp chắn đặc biệt đã cách ly phần lớn khả năng cảm tri của anh, vì vậy anh chỉ biết vị trí đại khái của chìa khóa.

Bàn Tử vừa nghe Trương gia nói phải lên thiên cung, tâm trạng vốn đang có chút thất vọng lập tức phấn chấn hẳn lên, nói: "Vậy thì tốt quá, thiên cung này xây dựng xa hoa như vậy, bảo vật bên trong chắc chắn không ít!" Hồ Bát Nhất nhìn thiên cung ở xa, nói: "Nếu chìa khóa ở trên thiên cung, vậy chỉ có thể qua đó xem thử thôi, nhưng Trương gia, chúng ta làm sao lên được thiên cung này?" Trương Dạ

Ninh nói: “Thiên cung này được xây trên vách đá, nói cho cùng cũng là do con người xây dựng, đã là do con người tạo ra, vậy thì nhất định có đường.” Sau đó Trương Dạ Ninh nhìn về phía vách đá bên phải, chỉ vào mấy con đường sạn đạo cổ và nói: “Nhìn kỹ đi, ở vị trí đó có ba con đường sạn đạo, hai trong số đó dẫn xuống vũng nước, con còn lại dẫn lên thiên cung phía trên, lên được sạn đạo là có thể vào thiên cung!” Lúc này những người khác cũng đã nhìn thấy di tích sạn đạo ở xa, đó là những con đường được làm từ cọc gỗ và ván đá, cách nơi họ đang đứng khoảng bốn năm mươi mét, muốn đi qua có chút khó khăn.

Shirley Dương nói: “Trương tiên sinh, vậy chúng ta làm sao qua đó?” Trương Dạ Ninh nói: “Đưa dây thừng cho tôi!” Nghe vậy, Shirley Dương hơi sững sờ, rồi lấy dây thừng từ trong ba lô ra đưa cho Trương Dạ Ninh.

Sau khi nhận được dây thừng, Trương Dạ Ninh dùng một cái đinh sắt cố định một đầu vào chân mình, rồi tay phải cầm dây thừng, trực tiếp nhảy về phía vách đá.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chương 108

Trương gia đang làm gì vậy?

Cho dù có khinh công đi nữa, cũng không đến mức khoa trương như vậy chứ?

Ngay khi mọi người còn đang ngơ ngác nhìn xuống, thân ảnh của Trương Dạ Ninh đã xuất hiện giữa không trung, rồi cả người cứ như có cánh, bay lượn trên không trung, mà tốc độ còn không chậm, chẳng bao lâu đã bay đến sạn đạo.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người, bao gồm cả Nhược Ngưng, đều chấn động.

Đây là bay thật sự, không phải thủ đoạn khinh công gì cả, Trương gia rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Bàn Tử nói: "Trời ơi, các người nói xem Trương gia có phải đã thành tiên rồi không?" Hồ Bát Nhất nói: "Không biết, nhưng nhìn tư thế này, Trương gia cho dù không phải tiên, chắc cũng không còn xa nữa!" Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, Trương Dạ Ninh đã cố định đầu dây thừng còn lại, rồi gọi về phía họ: "Được rồi, các người có thể qua đây!" Giọng của Trương Dạ Ninh có sức xuyên thấu rất mạnh, dù cách bốn năm mươi mét nhưng vẫn có thể nghe rất rõ.

Nhược Ngưng, Tú Tú và Shirley Dương nghe thấy vậy liền nhảy lên sợi dây thừng đã được cố định.

Phải công nhận, cả ba người đều được truyền thừa chính thống, tuy không khoa trương như Trương Dạ Ninh nhưng cũng không phải tầm thường, ba người di chuyển nhanh chóng trên dây thừng, thân pháp vô cùng nhẹ nhàng.

Chẳng bao lâu, cả ba đã biến mất khỏi tầm mắt của Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nói: "Được rồi, Bàn Tử, ba người họ đã qua rồi, chúng ta cũng nên đi thôi." Nói xong, Hồ Bát Nhất lấy một đôi găng tay từ trong túi ra đeo vào, tuy anh là đệ tử Mạc Kim Giáo Úy, nhưng dù sao cũng chỉ là tự mày mò, không được ai chỉ điểm, nên thân thủ không tốt bằng mấy người kia.

Nhưng anh cũng không phải là người vô dụng, cộng thêm những năm tháng lăn lộn trong quân ngũ, thể chất vẫn rất tốt, muốn qua được cũng khá dễ dàng.

Nhưng Bàn Tử lúc này lại mặt mày tái mét, hai chân run lẩy bẩy, run rẩy nói: "Lão Hồ, ông qua trước đi!" Hồ Bát Nhất vừa nhìn là biết, gã này chắc chắn sợ độ cao, nếu mình đi trước thật, để gã ở lại đây tự loay hoay, chắc nửa tiếng sau cũng chưa nhúc nhích.

Thế là Hồ Bát Nhất đi ra sau lưng Bàn Tử, buộc chặt dây thừng và khóa an toàn vào người gã, rồi nói: "Bàn Tử, cậu nhìn gạch lát nền của thiên cung kia kìa, làm bằng ngọc đấy!" Bàn Tử vừa nghe đến ngọc, mắt liền sáng lên, hai chân cũng ngừng run.

Không ngờ gã còn chưa kịp nhìn kỹ, giây tiếp theo, gã chỉ cảm thấy mông đau nhói, rồi cả người không tự chủ được bay ra ngoài.

"Ái chà, lão Hồ, mẹ nó chứ ông học cái trò âm hiểm này ở đâu ra thế?

Tôi khinh ông!" Bàn Tử mắng to một tiếng, liếc nhìn lão Hồ đang cười trên vách đá, rồi hai tay nắm chặt lấy sợi dây thừng, sợ rơi xuống.

May mà lực tay của gã cũng không tệ, đặc biệt là tay phải, nên đã nắm chắc được sợi dây.

Mười mấy phút sau, gã cũng đã đến được sạn đạo.

Sau khi đáp đất, Bàn Tử còn không quên mắng lão Hồ một câu: "Lão Hồ, tôi khinh cả nhà ông, ông không thể nói trước một tiếng được à?

Một cú đá của ông, tôi sợ đến mức lên cơn đau tim luôn rồi!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, tôi còn không hiểu cậu sao?

Nếu tôi không đá cậu một cú, e là cậu nửa tiếng sau cũng không nhúc nhích, lỡ như trong hang động còn có thứ gì, đến lúc đó xem cậu một mình xoay sở thế nào!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử cũng hiểu ra ý của Hồ Bát Nhất, đúng là anh ta nói không sai, mình sợ độ cao, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Trương Dạ Ninh thấy lúc này mọi người đã đến đủ, liền nói: "Được rồi, đông đủ rồi, tiếp tục lên đường thôi!" Nói xong, anh liền đi thẳng về phía thiên cung.

Anh không có thời gian ở đây để chiêm ngưỡng công trình của Hiến Vương, đối với anh, tìm được chìa khóa giải cơ quan mới là quan trọng nhất.

Hơn nữa, nếu anh nhớ không lầm, trong thiên cung này có một con quỷ nữ mặc đồ đỏ chỉ có cái đầu.

Nếu không có gì bất ngờ, con quỷ nữ này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Khi bước vào mộ Hiến Vương, anh đã hiểu rằng, những ngôi mộ trong thời kỳ này tuy đại khái tình hình vẫn giống như trong nguyên tác, nhưng thực tế đã phát sinh rất nhiều biến số.

Lấy Trùng Cốc làm ví dụ, mấy đạo âm binh ở bức tường thấp kia chính là biến số, Tiêu Đồ thần thú, còn có Hoắc thị bất tử trùng, thực lực của chúng đều đã được nâng cao không ít.

Nhưng điều này không có nghĩa là anh sợ hãi, ngược lại, trở nên như vậy mới thú vị, mới có tính thử thách.

Những người khác cũng vội vàng đi theo.

Trên sạn đạo khá an toàn, suốt đường đi cũng không xảy ra tai nạn gì.

Chẳng bao lâu, mấy người đã đến trước một bậc thang ngọc dài, bậc thang này có tổng cộng chín mươi chín bậc, dẫn thẳng đến cổng lớn của thiên cung.

Đi qua bậc thang ngọc, mấy người đến trước cổng điện, phát hiện trước cổng có một tấm bia ngọc, dưới tấm bia là một con rồng đá đang cúi đầu.

Trên tấm bia có khắc mấy hàng chữ lớn, nét chữ phức tạp, trông giống như chữ triện cổ.

Bàn Tử nhìn những văn tự này, đầu óc mơ hồ, thử đọc: "Cung chi hựu cung, la thập yêu sơn môn, ki..." Hồ Bát Nhất thực sự không thể nghe nổi nữa, tiến lên kéo Bàn Tử sang một bên, nói: "Bàn Tử, cậu không biết chữ thì đừng đoán bừa, để cô Dương qua xem!" Nói xong, anh liền nhìn về phía Shirley Dương.

Shirley Dương đi qua, nhìn chưa đầy một phút đã lên tiếng: "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Lăng vân thiên cung, hội tiên bảo điện." Hóa ra tòa minh lâu này có tên, gọi là "Lăng Vân Cung", bên trong còn có một gian điện các, gọi là "Hội Tiên Điện".

Bàn Tử nghe Shirley Dương giải thích, cảm thấy có chút ngượng ngùng, rồi đi sang một bên.

Shirley Dương nói: "Hiến Vương này quả nhiên giống như Trương tiên sinh nói, thật sự đã xây một Hội Tiên Điện ở đây, cái tên

này có phải là đại diện cho việc ông ta muốn gặp gỡ thần tiên không?" Nhược Ngưng nói: "Mấy vị hoàng đế này đều giống nhau cả, chỉ nghĩ đến con đường trường sinh!" Hoắc Tú Tú nói: "Đúng vậy, những vị hoàng đế này quyền lực ngút trời, tự nhiên không muốn buông bỏ." Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nói với họ: "Trương gia, lão Hồ, không ổn rồi, cửa điện tự mở!" Nghe câu này, mấy người sững sờ, rồi vội vàng đi qua xem, phát hiện cửa lớn của đại điện không biết từ lúc nào đã mở ra một khe hở.

"Két~~" Chưa kịp để mọi người phản ứng, cửa điện phát ra một tiếng động, rồi như bị thứ gì đó đẩy, "ầm" một tiếng va vào phía sau.

Tất cả mọi người lập tức căng thẳng.

Rốt cuộc là tình huống gì đây?

Tại sao cửa lại tự mở?

Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, có phải cậu lại táy máy động vào cơ quan nào rồi không?" Bàn Tử nói: "Lão Hồ, lần này thật sự không phải tôi, ông nói xem bên trong có quỷ không?" Nhược Ngưng nói: "Có quỷ thì sao?

Cậu to con thế này rồi, chẳng lẽ còn sợ quỷ à?" Bàn Tử bị Nhược Ngưng nói như vậy, nào dám thừa nhận, gã không muốn bị coi thường, lập tức nói: "Nói đùa, tôi mà sợ quỷ sao?

Bàn gia tôi từ khi sinh ra đến giờ chưa từng biết sợ là gì!" "Nếu bên trong là quỷ nam, tôi chặt nó luôn, nếu là quỷ nữ…" Hồ Bát Nhất thấy vậy liền kéo Bàn Tử lại, nói: "Được rồi được rồi, Bàn Tử cậu cũng đừng có khoác lác nữa, cậu là người thế nào, chúng tôi còn không biết sao?" Sau đó anh nhìn về phía Trương Dạ Ninh, nói: "Trương gia, ngài xem chúng ta bây giờ có nên vào thẳng không?" Dù sao cũng đã có bài học kinh nghiệm, họ không dám tùy tiện xông vào, phải hỏi ý của Trương gia.

Trương Dạ Ninh nói: “Yên tâm đi, tiền điện không có nguy hiểm gì, có thể yên tâm vào.” Nói xong, Trương Dạ Ninh liền đi thẳng vào trong.

Động tĩnh vừa rồi anh cũng đã nhận ra, chẳng qua chỉ là lời cảnh cáo của con quỷ áo đỏ ở hậu điện mà thôi.

Một lời cảnh cáo nho nhỏ mà có thể cản được anh sao?

Tiến vào đại điện, mọi người đều lấy vũ khí và thiết bị chiếu sáng ra, dù sao động tĩnh vừa rồi cũng không nhỏ, bên trong đây chắc chắn là vô cùng nguy hiểm.

Thiết bị chiếu sáng vừa rọi lên, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là hơn mười pho tượng khổng lồ, hai pho tượng phía trước là sư tử đồng Tịch Tà uy vũ, móng vuốt đang đè lên một quả cầu vàng.

Hồ Bát Nhất đi tới quan sát con sư tử đồng một lúc rồi nói: "Bệ đồng mà con sư tử đồng này đứng lên được điêu khắc hình phượng hoàng và mẫu đơn, ba thứ kết hợp lại tượng trưng cho vua của các loài thú, vua của các loài chim, và vua của các loài hoa.

Điều này đại biểu cho vương quyền tối thượng!" Sau đó, Hồ Bát Nhất lại chiếu đèn về phía mấy pho tượng khổng lồ phía sau, nói: "Phía sau là một số tượng Hống, voi, lạc đà, kỳ lân.

Tượng trưng cho võ tướng, văn thần, huân thần, tổng cộng ba mươi sáu pho.

Những pho tượng này đều làm ra động tác cúi lạy, giống như các vì sao xoay quanh mặt trăng, vây quanh vương tọa ở nơi sâu nhất." Mọi người chợt hiểu ra.

Bàn Tử lên tiếng: "Mấy lão hoàng đế này đều thích bày vẽ mấy thứ này, thậm chí vì cái gọi là quyền lực mà không biết đã hại chết bao nhiêu dân lành vô tội, chúng ta lần này cũng coi như vì dân trừ hại,

bảo bối của Hiến Vương này tôi xin nhận thay hắn vậy!" Trương Dạ Ninh nói: "Đi thôi, đừng quan tâm mấy pho tượng đá này, mau chóng tìm được chìa khóa, sau đó tiến vào địa cung của Hiến Vương, lấy được Mục Trần Châu là có thể rời khỏi đây rồi!" Đối với anh, đến mộ Hiến Vương lần này, quan trọng nhất là phải lấy được những thứ cần thiết để thăng cấp.

Hiện tại, cả mộ Hiến Vương chỉ còn lại Vạn Niên Tiên Chi là còn chút giá trị đối với anh, đợi anh lấy được Vạn Niên Tiên Chi thì cũng có thể rời khỏi đây.

Theo thời gian tính toán, bên Ngô Tam Tỉnh đã chuẩn bị gần xong, bên Cửu Môn chắc cũng đã xảy ra không ít chuyện, giải quyết xong chuyện ở đây, phải mau chóng qua đó xem sao.

Chương 109

Tiếp đó, mọi người đến hậu điện, trong hậu điện có rất nhiều bia khắc, có tám bức tường vẽ độc lập, trên đó ghi lại toàn bộ các lĩnh vực chính trị, kinh tế, văn hóa, ngoại giao, quân sự, tế tự của nước Điền cổ thời Hiến Vương.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương khá hứng thú với những thứ này, liền đi tới nghiên cứu.

Chỉ có Bàn Tử cảm thấy mấy thứ này nhàm chán, cầm súng tiểu liên và đèn pin đi lang thang khắp nơi. "Trương gia, lão Hồ mau qua đây xem!

Ở đây có một cái đỉnh đồng lớn!" Bàn Tử đột nhiên nói.

Mọi người vây lại xem, phát hiện giữa hậu điện có một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Bàn Tử đi qua, dùng báng súng tiểu liên gõ vào đỉnh đồng, đỉnh đồng lập tức phát ra âm thanh trầm đục. "Trương gia, ngài nói xem có phải Hiến Vương có quá nhiều bảo bối không có chỗ để, nên mới bỏ hết vào trong cái đỉnh lớn này không?" Bàn Tử quay đầu hỏi Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là cái đỉnh lớn Hiến Vương dùng để tế tự, miệng đỉnh bịt kín, chứng tỏ Hiến Vương chưa hề 'thi giải hóa tiên', thi thể của hắn vẫn còn trong địa cung." "Còn về cái đỉnh này, đây là một loại tà thuật của Hiến Vương, hắn dùng cái đỉnh này để thiêu xác tế trời luyện đỉnh, hơn nữa người bị luyện đỉnh không thể là nô lệ, mà phải là người có thân phận, nếu không chính là bất kính với trời." Nghe Trương Dạ Ninh giải thích, mọi người chợt hiểu ra.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Hiến Vương này vì để thành tiên mà đúng

là không từ thủ đoạn nào, phương thức này thật tàn nhẫn, không biết hắn đã hại chết bao nhiêu người!" Hồ Bát Nhất nói: "Ai, từ xưa đến nay, kẻ vô tình vô nghĩa nhất chính là đế vương rồi, Hiến Vương có thể luyện nô lệ thành Đằng Nhân, luyện thai nhi trong bụng phụ nữ mang thai thành Đằng Noãn, đã sớm chứng minh sự vô tình của hắn, huống chi là việc thiêu xác luyện đỉnh!" "He he he lạc lạc lạc ~" Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, không biết từ đâu vọng lại tiếng cười của một người phụ nữ, tiếng cười vừa sắc bén vừa lạnh lẽo.

Như sương băng, phảng phất có thể đóng băng cả lòng người.

Nghe thấy tiếng cười này, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, trong cung điện tĩnh mịch không người sao lại có tiếng cười của phụ nữ?

Hơn nữa âm thanh này rõ ràng không giống do người sống phát ra.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Mau nhìn kìa, chỗ đó hình như có người!" Hồ Bát Nhất vội dùng đèn pin chiếu về hướng Vương Bàn Tử chỉ, phát hiện trên vương tọa ở đại điện trước đó của họ đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người khá mảnh mai, giống như một phụ nữ!

Điều này khiến toàn thân mọi người run lên, cái vương tọa đó họ đã xem qua trước đây, trên đó không có bất cứ thứ gì, sao bây giờ lại xuất hiện một bóng người?

Đèn pin từ từ di chuyển lên trên, họ thấy một người phụ nữ mặc váy lụa đang cúi đầu ngồi trên vương tọa, dáng vẻ vô cùng quỷ dị.

Tóc của cô ta rũ xuống phía trước, đôi tay trắng đến đáng sợ. "Chết tiệt, thứ này không phải là quỷ đấy chứ?

Cửa điện lúc trước có phải do nó làm không?" Vương Bàn Tử thì thầm một câu.

Hồ Bát Nhất nói: "Tôi cũng cảm thấy vậy, lúc trước ở đại điện tôi đã mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, tại sao một cung điện lớn như vậy lại sạch không một hạt bụi?

Tôi đoán tám phần là do con nữ quỷ này, Trương gia, tôi nói có đúng không?" Lúc này Trương Dạ Ninh nhìn về phía bóng người đó, giây tiếp theo, anh lại nhíu mày nói: "Không phải quỷ, người này có vẻ hơi quen mắt!" Nếu là quỷ, anh đã có thể cảm nhận được ngay lập tức, đối với anh hiện tại, muốn giết là giết, không có gì khó khăn.

Hơn nữa anh nhớ nữ quỷ trong hậu điện thiên cung là một người phụ nữ mặc vu bào màu đỏ, hoàn toàn khác với người phụ nữ mặc váy lụa này.

Hơi quen mắt?

Người có thể khiến Trương gia cảm thấy quen mắt chỉ có mấy người bọn họ, chẳng lẽ người đó là một trong số họ?

Bóng người đó là bóng của một phụ nữ, mọi người vội vàng nhìn nhau, lúc này Nhược Ngưng lên tiếng: "Ninh ca, người đó hình như là Tú Tú!" Nhắc đến Hoắc Tú Tú, Nhược Ngưng ban đầu không hề nhận ra điều gì khác thường, nhưng khi cô tiến vào đại điện này, cô liền phát hiện Tú Tú dường như đã biến thành một người khác, trở nên không thích nói chuyện, ánh mắt cũng vô cùng ngây dại.

Ban đầu cô chỉ nghĩ Tú Tú mệt mỏi, nhưng bây giờ xem ra e là có nguyên nhân khác.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng nhìn qua, phát hiện người đó quả thực là Tú Tú, nói ra chiếc váy lụa đó là lúc mới xuống Vân Nam, cô đã giúp chọn.

Tuyết Lỵ Dương thử gọi hai tiếng: "Tú Tú?

Tú Tú?" Tuy nhiên, mấy phút trôi qua, Hoắc Tú Tú cũng không đáp

lại, cô lúc này giống như đang ngủ gật trên vương tọa. "Không được, em phải qua xem Tú Tú!" Lúc này Nhược Ngưng lại lên tiếng, mấy ngày nay cô và Tú Tú cũng khá thân thiết, bây giờ cô tự nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ, trơ mắt nhìn Tú Tú biến thành bộ dạng này. "Nha đầu, đừng qua đó!" Lúc này, Trương Dạ Ninh đột nhiên nắm lấy cánh tay Nhược Ngưng. "Cô ấy bây giờ đã không còn là Hoắc Tú Tú nữa!" Trương Dạ Ninh nói.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Đây rõ ràng là Hoắc Tú Tú cơ mà?

Nhưng tại sao Trương gia lại nói cô ấy không phải là Hoắc Tú Tú?

Trương Dạ Ninh tiếp tục nói: "Cô ấy đã trúng Âm độc, bây giờ e là đã bị nữ quỷ nhập thân rồi!" Ban đầu Trương Dạ Ninh còn không thể phán đoán, nhưng anh vừa phát hiện trên hậu điện không có tung tích của nữ quỷ áo đỏ, do đó anh phán đoán Hoắc Tú Tú có thể đã trúng chiêu. "He he he lạc lạc lạc ~" Lúc này, Hoắc Tú Tú đang ngồi trên vương tọa lại phát ra một tràng cười âm lãnh, lần này âm thanh càng thêm sắc nhọn, cười đến nỗi mọi người da đầu tê dại. "Rắc!" Chưa đợi mọi người phản ứng, cơ thể Hoắc Tú Tú đột nhiên đứng dậy, sau đó cái đầu quay về phía họ với một góc độ vô cùng quỷ dị.

Một khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đen kịt lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người sợ đến mức không nhịn được lùi lại mấy bước, khuôn mặt này tuy đúng là của Hoắc Tú Tú, nhưng không ai nghĩ rằng cô ấy là Hoắc Tú Tú.

Lần này mọi người không biết phải làm sao. "Trương gia, cái này…" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Nếu là loại cương thi bình thường, có lẽ họ đã cầm vũ khí xông lên rồi, nhưng người này là Hoắc Tú Tú, cháu gái của Hoắc Lão Thái.

Anh ta nào dám làm như vậy? "Ninh ca, bây giờ phải làm sao đây?

Mau cứu Tú Tú đi!" Nhìn thấy bộ dạng này của Hoắc Tú Tú, Nhược Ngưng cũng vô cùng lo lắng.

Trương Dạ Ninh xoa đầu Nhược Ngưng, bảo cô yên tâm.

Dám chơi trò quỷ hồn nhập xác trước mặt anh ư?

Đúng là không biết sống chết.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh trực tiếp phóng ra một luồng Kỳ Lân thánh uy, tiếp đó mọi người nghe thấy một tiếng hét thảm, sau đó họ thấy một bóng người màu đỏ từ trong cơ thể Hoắc Tú Tú lui ra.

Huyết mạch Kỳ Lân vốn có công năng trừ tà, cộng thêm huyết mạch của Trương Dạ Ninh hiện tại đã đạt đến độ tinh khiết rất cao, do đó nữ quỷ này lập tức bị trục xuất ra ngoài.

Sau khi nữ quỷ áo đỏ lui ra, mọi người theo phản xạ lấy đèn pin chiếu qua, họ phát hiện dưới thân nữ quỷ áo đỏ này lại trống không, chỉ có một cái đầu lâu treo lơ lửng.

Do tóc của nữ quỷ rũ về phía trước nên không nhìn rõ mặt. "He he he lạc lạc lạc ~" Nữ quỷ đó nghe xong không những không sợ hãi mà còn tiếp tục cười. "Tìm chết!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, rút ra Đại Việt Long Tước, một đao chém thẳng về phía nữ quỷ trên không.

Đại Việt Long Tước là thần khí, bất kể là hư thể hay thực thể đều có thể gây ra sát thương, giây tiếp theo nữ quỷ phát ra một tiếng hét thảm thiết, bóng dáng lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chương 110

"Trương gia, nữ quỷ ở trên xà ngang!" Vương Bàn Tử lên tiếng.

Trương Dạ Ninh tốc độ cực nhanh, tự nhiên sẽ không cho nữ quỷ cơ hội phản kháng, tiếp đó một cái lóe thân trực tiếp xuất hiện sau lưng nữ quỷ, một đao chém xuống, bổ đôi đầu lâu của nữ quỷ.

Giải quyết xong nữ quỷ này, Trương Dạ Ninh cũng không quên dung hợp tinh phách của nó. "Dung hợp tinh phách nữ quỷ áo đỏ năm nghìn năm, nhận được thuộc tính tấn công 150 điểm, thuộc tính phòng ngự 100 điểm, thuộc tính tốc độ 200 điểm." "Nhận được một chìa khóa cơ quan mộ Hiến Vương!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng, không ngờ chìa khóa cơ quan của mộ Hiến Vương lại ở trên người nữ quỷ này.

Nữ quỷ này tuy thực lực thấp, nhưng cũng có thực lực Vĩnh Sinh Cảnh, cũng chẳng trách Trần Ngọc Lâu lại phải tay không trở về. "Ninh ca, mau xem Tú Tú đi, thân nhiệt của Tú Tú thấp đến đáng sợ!" Nhược Ngưng lo lắng nói.

Trương Dạ Ninh đến bên cạnh Hoắc Tú Tú, cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó nói: "Hoắc Tú Tú trúng phải Âm độc, Âm độc là một loại độc tố cực kỳ phiền phức, người trúng độc này, cả người sẽ mặt mày xanh mét, cơ thể lạnh lẽo khác thường." "Cô ấy bây giờ đã rất nguy hiểm rồi, nha đầu, đưa cô ấy đến thiên điện, sau đó không cho ai vào làm phiền." Nhược Ngưng không nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý.

Cô nhìn ra được tình hình của Tú Tú bây giờ rất nguy cấp, sau đó cô dìu Tú Tú đến thiên điện, rồi đứng canh ở cửa.

Tú Tú dù sao cũng là con gái, có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở đó chắc chắn không tiện.

May mà Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng khá biết điều, cũng đi lang thang trong hậu điện, không làm phiền Trương Dạ Ninh. "Lão Hồ, cậu nói xem Trương gia sẽ giải độc cho Tú Tú thế nào?

Có phải là cái kiểu…" Bàn Tử nói một câu bỉ ổi.

Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, nói: "Bàn Tử, cậu tưởng ai cũng như cậu à?

Sao, không làm được con rể chui gầm chạn của Tinh Tuyệt nữ vương giờ hối hận rồi à?" Bàn Tử nói: "Lão Hồ, cậu có biết nói chuyện không hả?

Đã nói với cậu rồi, đó gọi là phò mã, cậu có hiểu không?

Hơn nữa, Tinh Tuyệt nữ vương đó trông cũng xinh phết!

Tôi chỉ nghĩ thôi, người ta cũng…" Cùng lúc đó, trong thiên điện.

Trương Dạ Ninh lấy túi ngủ ra trải lên gạch đá, sau đó đặt Hoắc Tú Tú nằm lên một cách ổn định, chuẩn bị cứu người.

Lúc này, Nhược Ngưng đi vào, nói: "Ninh ca, em vào giúp anh một tay!

Bên ngoài em đã bảo Tuyết Lỵ canh rồi." Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm, cô ấy sẽ không sao đâu, lát nữa giữ chặt cô ấy, đừng để cô ấy cử động lung tung!" Nhược Ngưng gật đầu, chuyện này tự nhiên không thể lơ là.

Trương Dạ Ninh nhìn Hoắc Tú Tú nói: "Quá trình loại bỏ Âm độc có hơi đau đớn, lát nữa cô ráng chịu đựng một chút." Anh biết Tú Tú lúc này có thể nghe thấy, chỉ là cơ thể không có sức lực mà thôi.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp vận dụng huyết mạch Kỳ Lân của mình, ảo ảnh Kỳ Lân lập tức xuất hiện trên người anh, sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp truyền luồng Kỳ Lân thánh uy này vào trong

cơ thể Hoắc Tú Tú.

Lúc đầu, Hoắc Tú Tú chỉ cảm thấy một luồng khí ấm lan tỏa khắp toàn thân, cơ thể chỉ cảm thấy như một cơn gió xuân thổi qua, vô cùng thoải mái.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, cô lại cảm thấy toàn thân đau nhói, giống như bị xe tải cán qua, tứ chi, hai tay, ngực, có thứ gì đó đang từ từ bị rút ra. "A!" Hoắc Tú Tú hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể bắt đầu mất kiểm soát mà giãy giụa.

Nhược Ngưng vội vàng giữ chặt toàn bộ cơ thể cô ấy.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn Hoắc Tú Tú, sau đó vỗ một chưởng, một luồng linh khí trực tiếp đánh vào người Hoắc Tú Tú.

Giây tiếp theo, Hoắc Tú Tú phun ra một ngụm máu đen, sau đó cả người lại một lần nữa hôn mê.

Thấy Âm độc đã được loại bỏ, Trương Dạ Ninh cũng thở phào nhẹ nhõm. "Ninh ca, Hoắc Tú Tú có đẹp không?" Nhược Ngưng lên tiếng hỏi. "Đẹp." Trương Dạ Ninh theo phản xạ đáp lại một câu, Hoắc Tú Tú tuy đang mặc quần áo, nhưng lúc này đã bị mồ hôi thấm ướt, đường cong cơ thể được phô bày một cách hoàn hảo.

Không thể không nói, Hoắc Tú Tú là cháu gái của Hoắc Lão Thái, vóc dáng quả thực không tồi.

Nhược Ngưng nghe vậy, lập tức không vui, nói: "Có phải nếu em không ở đây, anh còn định động tay sờ thử không?" Trương Dạ Ninh toát mồ hôi hột, hóa ra nha đầu này vào đây là để giám sát mình.

Sau đó anh nói: "Nha đầu, đừng nói bậy, anh không hề có ý nghĩ đó." Nhược Ngưng đối với lời này chỉ đảo mắt một cái, làm sao tin được lời của Trương Dạ Ninh. "Nước ~~" Lúc này, Hoắc Tú Tú khẽ gọi một tiếng.

Trương Dạ Ninh quay đầu nhìn lại, thấy cơ thể Hoắc Tú Tú đang dần hồi phục, liền nói: "Cho cô ấy uống chút nước đi, lát nữa em để ý cô ấy một chút, chúng ta phải tiếp tục lên đường rồi!" Nhược Ngưng bĩu môi, nhưng vẫn biết nặng nhẹ, dù sao bây giờ vẫn còn ở trong mộ Hiến Vương.

Sau đó cô quay người lấy một bình nước từ trong túi ra, từ từ cho Tú Tú uống một ít nước.

Sau khi uống một ít nước, sắc mặt Hoắc Tú Tú càng thêm hồng hào, mắt cũng từ từ mở ra. "Nhược Ngưng, mình...

A!" Hoắc Tú Tú có chút nghi ngờ không biết mình bị làm sao?

Nhưng khi cô nhận ra tình hình hiện tại của mình, phát hiện quần áo của mình lúc này đã bị mồ hôi làm ướt, liền hét lên một tiếng, theo phản xạ trốn sau lưng Nhược Ngưng.

Tiếp đó cô nhìn quanh, thấy ở đây không có người khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô vội vàng lấy một bộ quần áo sạch từ trong túi ra thay.

Sau đó cô hỏi Nhược Ngưng: "Nhược Ngưng, mình bị làm sao vậy?" Nhược Ngưng nói: "Cậu không cẩn thận trúng phải Âm độc, vô tình hôn mê đi rồi!" Nghe câu này, Hoắc Tú Tú chợt hiểu ra, thảo nào cô không có bất kỳ ký ức nào, hóa ra là mình đã hôn mê. "Nhược Ngưng, là cậu cứu mình à?" Hoắc Tú Tú hỏi.

Nhược Ngưng do dự một chút, nhìn về phía cửa thiên điện, nói: "Ừm!

Là mình!" Nghe vậy, Hoắc Tú Tú mới đặt tảng đá trong lòng xuống, bộ dạng này của mình nếu bị Trương tiên sinh và mọi người nhìn thấy thì sẽ xấu hổ biết bao. "Khụ khụ, nha đầu, chúng ta cũng nên đi rồi, Bàn Tử và lão Hồ chắc đợi đến mất kiên nhẫn rồi!"

Trương Dạ Ninh ho nhẹ một tiếng, ra hiệu cho Nhược Ngưng và Tú Tú mau ra ngoài. "Trương công tử!" Rất nhanh hai người liền đi ra, Tú Tú cũng gọi Trương Dạ Ninh một tiếng.

Trương Dạ Ninh đáp lại một tiếng, nói: "Bây giờ cảm thấy thế nào rồi?" Hoắc Tú Tú nói: "Cảm ơn Trương công tử, bây giờ tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi!" Sau đó Trương Dạ Ninh liền dẫn hai người từ thiên điện ra. "He he he lạc lạc lạc ~" Chưa đi được mấy bước, trong hậu điện lại một lần nữa vang lên tiếng cười quỷ dị, tiếng cười này giống hệt tiếng cười của nữ quỷ lúc trước!

Lần này, tất cả mọi người đều bị dọa sợ!

Nữ quỷ không phải đã bị Trương gia giải quyết rồi sao?

Tại sao vẫn còn tiếng cười của nữ quỷ?

Trương Dạ Ninh nói: "Lão Hồ, đi xem Bàn Tử đi!" Nếu anh nhớ không lầm, trong nguyên tác, Bàn Tử đã lấy Thiệt ngọc ở miếu Xương Cá, sau đó trúng Thiệt cổ, đến mộ Hiến Vương thì bắt đầu phát tác.

Nghe lời Trương Dạ Ninh, Hồ Bát Nhất sững sờ, chẳng lẽ âm thanh này là do Bàn Tử gây ra?

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất cũng vội vàng đi về phía Bàn Tử.

Chương 111

Những người khác cũng theo sau. "Lạc lạc lạc..." Bàn Tử không nhịn được lên tiếng, nhưng rất nhanh hắn liền ý thức được điều gì đó, vội vàng ngậm miệng lại.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều tỏ ra nghi hoặc, Bàn Tử bị làm sao vậy?

Sao giọng lại biến thành giọng nữ?

Hồ Bát Nhất không nhịn được mắng: "Bàn Tử, mẹ kiếp nhà cậu rốt cuộc đang làm trò gì vậy?

Sao?

Ra ngoài dạo một vòng, giới tính cũng thay đổi rồi à?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Có phải Bàn Tử cũng bị thứ gì đó nhập vào rồi không?" Trương Dạ Ninh nói: "Hắn đã lấy thứ gì đó không nên lấy, trúng phải Thiệt cổ!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, cậu rốt cuộc đã lấy thứ gì, còn không mau lấy ra!" Bàn Tử cười một cách ma quái, mắt lại liếc đi, nhìn vào cái túi da trước ngực mình, liên tục nháy mắt.

Đó là một cái túi bách bảo, ban đầu được Bàn Tử cất đi, không biết từ lúc nào đã được hắn đeo lên người.

Hồ Bát Nhất lập tức đưa tay qua sờ, từ trong đó lôi ra một vật đen sì, vừa dài vừa phẳng.

Lấy đèn chiếu vào, phát hiện bên trong lại ẩn hiện màu đỏ vàng xen lẫn, mờ ảo.

Trương Dạ Ninh lấy Thiệt ngọc từ tay Hồ Bát Nhất.

Cánh tay dùng sức, trực tiếp bóp nát Thiệt ngọc thành bột mịn.

Sau đó nói: "Lão Hồ, giữ chặt Bàn Tử!

Nhược Ngưng, banh miệng hắn ra!" Hồ Bát Nhất và Nhược Ngưng gật đầu, lập tức tiến lên giữ chặt Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy liền điên cuồng lắc đầu, Trương gia định làm gì đây?

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của Nhược Ngưng và Hồ Bát Nhất, miệng của Bàn Tử đã bị banh ra.

Đèn chiếu vào, chỉ thấy trong miệng Bàn Tử mọc ra một cái đầu phụ nữ, chính xác là một cái đầu phụ nữ.

Nó vàng vàng không lớn lắm, chỉ to bằng ngón tay cái.

Cái đầu phụ nữ này ngũ quan đầy đủ, giây tiếp theo nó phát ra một tràng cười lạnh, lúc này mọi người mới hiểu, hóa ra âm thanh vừa rồi không phải Bàn Tử cười, mà là cái thứ này đang cười.

Trương Dạ Ninh ra hiệu cho Hồ Bát Nhất đưa cho mình một con dao nhỏ, sau đó chỉ hơ qua trên bật lửa một lúc, rồi từ từ tiến lại gần cái đầu phụ nữ đó. "Đừng mà, Trương gia, tôi sai rồi, tôi không dám lấy đồ lung tung nữa đâu, tôi còn chưa muốn chết!" Bàn Tử thấy anh cầm dao tiến lại gần mình, tưởng rằng Trương gia định lấy mạng mình, liền vội vàng cầu xin tha thứ. "Đừng động, duỗi thẳng lưỡi ra!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp dùng dao nhỏ gẩy một cái, trong nháy mắt, đã gẩy được cục thịt thừa trong miệng Bàn Tử ra.

Bàn Tử lúc này cũng hiểu ra Trương gia không phải muốn giết hắn mà là đang cứu hắn, do đó dù máu trong miệng tuôn ra như suối, vẫn cố há miệng không rên một tiếng.

Hồ Bát Nhất thấy vậy vội lấy thuốc cầm máu rắc lên lưỡi Bàn Tử để cầm máu cho hắn, nói với hắn: "Bàn Tử, cậu phải cẩn thận hơn đi, cái tật này của cậu không sửa, sớm muộn cũng phải gặp Diêm

Vương!" Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ lắc đầu, sau khi ném cục thịt thừa sang một bên, liền đi ra ngoài điện.

Những người khác thấy Trương Dạ Ninh đi, cũng vội vàng theo sau.

Ra đến cửa, lúc này bên ngoài đã mây đen giăng kín, trăng sao không còn ánh sáng, cầu vồng ban ngày cũng đã biến mất.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn dưới thác, giống như một con quái thú ẩn mình trong bóng tối, làm chấn động lòng người.

Mọi người sau khi sắp xếp lại kính lặn và trang bị, liền nhảy xuống nước, hồ nước rất lớn, đường kính khoảng hơn trăm mét, sâu bốn năm mươi mét.

May mà mọi người đều có thân thủ tốt, giúp đỡ lẫn nhau, mất hơn mười phút đã xuyên qua đáy nước, đến một hành lang ngầm.

Nguyên lý này thực ra rất đơn giản, tương tự như mộ dưới đáy biển.

Đến cuối hành lang, mọi người phát hiện một cánh cửa đá vạn cân màu xanh xám.

Hồ Bát Nhất lau nước trên mặt, nhìn cánh cửa đá trước mặt, vừa mừng vừa ngạc nhiên, nói: "Trương gia, đây chính là lối vào địa cung của Hiến Vương phải không?" Trương Dạ Ninh "Ừm" một tiếng.

Bàn Tử lúc này đã khỏe lại gần hết, hắn chỉ vào cánh cửa lớn nói: "Này, Trương gia, lão Hồ, mọi người xem, sao trên đó lại có một cái cửa nhỏ vậy?

Chẳng lẽ đó là con đường đặc biệt dành cho chúng ta?" Cánh cửa mà Vương Bàn Tử nói nằm ở ngay phía trên cánh cửa đá khổng lồ này.

Chỗ đó có một cánh cửa nhỏ được mở riêng.

Cánh cửa nhỏ này toàn thân màu đen, kết cấu vô cùng tinh xảo, kích thước vừa đủ cho một người đi qua.

Phía trên cửa nhỏ còn có máng xối, xung quanh điêu khắc mây và chim bay.

Trương Dạ Ninh nói: "Chỗ đó gọi là Thiên Môn, dùng cho chủ nhân ngôi mộ 'thi giải hóa tiên'." Vương Bàn Tử nói: "He he, Hiến Vương này đúng là có tâm quá, kệ nó là cửa gì, chúng ta vừa hay có thể chui vào từ trên đó!" Trương Dạ Ninh nói: "Chậm quá, đi thẳng qua cửa lớn đi!" Mọi người sững sờ, có cửa thì tốt rồi, nhưng cánh cửa này ít nhất cũng phải nặng mấy vạn cân, hơn nữa nó còn đóng chặt, không có một kẽ hở, làm sao mà vào? "Ầm!" Ngay lúc mọi người đang nghi hoặc, Trương Dạ Ninh trực tiếp tung một cước đá vào cửa đá.

Cánh cửa đá khổng lồ, bị Trương Dạ Ninh một cước như vậy, trực tiếp bị đá văng ra.

Mọi người nhìn thấy mà ngây người.

Có cần phải tùy ý như vậy không?

Vương Bàn Tử nhìn dáng vẻ dễ như trở bàn tay của Trương gia, hắn thậm chí còn cảm thấy cánh cửa này làm bằng bọt biển, hắn lên hắn cũng làm được.

Sau đó hắn ma xui quỷ khiến học theo dáng vẻ của Trương Dạ Ninh, cũng đá một cước vào cửa đá. "Ái chà, cửa này cứng thật!" Bàn Tử lập tức đeo lên vẻ mặt đau đớn.

Những người khác nhìn thấy dáng vẻ hài hước của Bàn Tử, cũng không nhịn được cười.

Bàn Tử này, đúng là cực phẩm!

Tiếp đó mọi người theo Trương Dạ Ninh đi vào.

Không gian phía sau cửa mộ không lớn, bên trong là một hành lang nối liền mộ thất và cửa mộ.

Trước hành lang là một số tượng đồng, còn có một số tượng binh lính.

Mọi người không dừng lại lâu, trực tiếp đi sâu vào trong hành lang.

Đi đến cuối cùng, họ thấy mộ đạo lại nối liền ba cây cầu đá.

Cầu đá khá ngắn, bên dưới là một khe sâu, trong khe là một vùng nước vàng, không biết sâu bao nhiêu.

Hồ Bát Nhất nói: "Cây cầu này gọi là Tam Thế Kiều, trong thần thoại cổ đại, người sau khi chết sẽ hóa tiên lên trời, bước đầu tiên là phải vượt qua Tam Thế Kiều này, sau đó họ mới có thể thoát thai hoán cốt, trở thành thần tiên!" Bàn Tử nói: "Hiến Vương này đúng là muốn thành tiên đến phát điên rồi, hắn xây một cây cầu là thành Tam Thế Kiều à?

Thế tôi làm một cái rồi đi tiểu một bãi, chẳng phải thành nước tiểu rồng rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương nói: "Bàn Tử, anh không nói không ai bảo anh câm đâu, còn nước tiểu rồng, tôi thấy là nước tiểu chó thì có!" Bàn Tử nghe vậy, lập tức không vui, cô gái Mỹ này nói chuyện ngày càng xấc xược, lão Hồ mà yêu cô ta, chẳng phải thành sợ vợ sao?

Thế không được, sợ vợ mất mặt lắm, sau này hắn sẽ không thích kiểu này!

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, tiếp tục đi thôi!" Qua khỏi Tam Thế Kiều, họ nhìn thấy một cánh cửa đá màu trắng.

Chương 112

Sau phương pháp đơn giản của Trương Dạ Ninh, họ cũng đã thành công tiến vào cửa đá.

Phía sau cửa đá là một mộ thất khổng lồ, để nhìn rõ hơn, Bàn Tử bắn một phát pháo sáng lên trời.

Sau khi pháo sáng bay lên, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là ba chiếc quan tài, trong đó có một chiếc được treo lên bằng dây xích đồng.

Đó là một chiếc quách đồng khổng lồ, trên đó phủ một lớp bụi rất dày, nhìn kỹ, trên quách đồng còn được niêm phong bằng chín lớp trấn nặng, phong ấn đặc biệt nghiêm ngặt.

Còn hai cỗ kia trông có vẻ bình thường, một cỗ làm bằng gỗ, một cỗ làm bằng đá.

Hồ Bát Nhất gõ vào nắp quan tài bằng gỗ, lập tức phát ra tiếng "keng keng" như tiếng chuông đồng va chạm, nghe rất vang dội.

Hồ Bát Nhất nói: "Ban đầu tưởng đây chỉ là gỗ nam mộc đơn giản, không ngờ lại là Âm Tử Mộc trong truyền thuyết, loại gỗ này vô cùng quý giá, nó từ lúc sinh trưởng chưa từng thấy ánh mặt trời, cây gỗ bình thường một năm tăng một vòng tuổi, còn loại gỗ này phải mất mười năm thậm chí cả trăm năm mới tăng một vòng." Bàn Tử đưa tay sờ vào quan tài Âm Tử: "Trời ơi, theo lời cậu nói, Âm Tử Mộc này chẳng phải rất đáng tiền sao?

Một cái quan tài lớn như vậy, phải bao nhiêu tiền chứ?

Chắc còn quý hơn cả vàng nhỉ?

Chúng ta mà vác nó về, chuyến này đến Vân Nam coi như gỡ lại

vốn rồi." Lúc này, về phía Trương Dạ Ninh, anh không quan tâm đến ba cái quan tài này, đối với anh, nhanh chóng tìm được quách của Hiến Vương, sau đó lấy được Vạn Niên Tiên Chi mới là quan trọng nhất.

Sau đó anh nhìn lên phía trên, phát hiện trên tường quả nhiên có một khoảng trống hình tam giác, nếu anh nhớ không lầm, mộ của Hiến Vương ở ngay trong đó.

Trương Dạ Ninh nói với mấy người phía sau: "Các người ở dưới canh chừng, Mục Trần Châu để tôi đi lấy, đồ trong ba cái quan tài này, nếu các người muốn lấy, thì mau động thủ đi!" "Nha đầu, phiền em trông chừng họ một chút, đặc biệt là Bàn Tử, không có lệnh của anh, tuyệt đối không được để họ lên đây." Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp nhảy lên, rồi bay thẳng lên trên.

Mộ của Hiến Vương ở ngay phía trên, Trương Dạ Ninh chắc chắn không thể lãng phí thời gian nữa.

Nghe vậy, mọi người tự nhiên không dám nói nhiều.

Dù sao lời của Trương gia, vẫn khá quan trọng.

Bàn Tử nói: "Lão Hồ, còn ngẩn ra đó làm gì, mở quan tài đi!

Trương gia đã lên tiếng rồi, chúng ta không lấy thì phí, Hiến Vương này không phải người tốt, chúng ta lấy hết bảo bối của hắn trước đã!" Hồ Bát Nhất gật đầu, có thể lấy bảo bối, anh tự nhiên cũng sẵn lòng, sau đó anh lấy từ trong túi ra một cây nến trắng, rồi theo quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy, đốt lên ở góc đông nam của mộ huyệt.

Đối với việc này, Vương Bàn Tử cũng không để ý, phương pháp thắp đèn này vẫn rất hữu dụng.

Phải biết rằng, hồi ở núi Ngưu Tâm, cũng là vì cái này mà họ đã kịp thời phát hiện ra biến cố, sau đó chuẩn bị trước.

Đợi lão Hồ quay lại, Bàn Tử cũng lên tiếng hỏi: "Lão Hồ, cậu nói

xem trong ba cái quan tài này chôn những ai vậy?

Trương gia nói mộ Hiến Vương ở trên kia, vậy trong ba cái quan tài này không phải đều là vợ của hắn chứ?" Hồ Bát Nhất nói: "Chính thê thì không thể nào, quách của chính thê thường được đặt gần chủ nhân ngôi mộ." Vương Bàn Tử nghe vậy cũng gật đầu, cảm thấy có lý.

Nói: "Cũng phải, không phải chính thê, vậy là ba bà vợ lẽ rồi?" Hồ Bát Nhất dừng lại một chút, dường như nhớ ra điều gì đó, liền nói: "Bàn Tử, cậu cả ngày chỉ nghĩ đến cái gì vậy?

Vợ lẽ càng không thể, trong ba cái quan tài này e là chôn 'ảnh cốt' mà Hiến Vương tìm được, còn nhớ Tam Sinh Kiều lúc trước không?" Bàn Tử gật đầu.

Hồ Bát Nhất tiếp tục nói: "Hiến Vương chắc đã tìm ba vị đại quý nhân bị xử tử hình, sau đó đặt họ ở đây, Hiến Vương chắc đã dùng ba cỗ thi thể này để đại diện cho tiền thế của mình, biểu thị rằng hắn đã trải qua ba ngục." Mọi người chợt hiểu ra, hóa ra mục đích của Hiến Vương là như vậy.

Sau đó hai người liền bắt đầu lấy dụng cụ mở quan tài.

Hoắc Tú Tú có chút lo lắng hỏi Nhược Ngưng: "Nhược Ngưng, cậu nói xem Trương công tử một mình đi lấy Mục Trần Châu, có xảy ra chuyện gì không?

Hai chúng ta có nên lên giúp anh ấy không!" Nhược Ngưng lắc đầu nói: "Yên tâm đi, Tú Tú, Ninh ca rất mạnh, nếu Mục Trần Châu này mà anh ấy còn không lấy được, thì dưới gầm trời này cũng không ai có thể lấy được đâu!" Shirley Dương cũng lên tiếng: "Đúng vậy, thực lực của Trương tiên sinh quả thực rất mạnh, tôi cũng vô cùng đồng tình với điều này, tôi tin chắc anh ấy nhất định có thể lấy được Mục Trần Châu." Đối với mấy người họ, sau chuyến đi đến thành cổ

Tinh Tuyệt, họ đã vô cùng khâm phục thực lực của Trương Dạ Ninh, cộng thêm chuyện ở Long Lĩnh sau này và các hành động trước đó, địa vị của anh trong lòng họ đã sớm đạt đến một tầm cao mới, gần như đã được thần thánh hóa.

Cùng lúc đó, phía Trương Dạ Ninh đã đến được đỉnh ngôi mộ.

Nơi này cao hơn trong tưởng tượng của hắn không ít, phải đến hơn mười mét.

Xung quanh hốc trống không hề có gạch gỗ hay dược liệu gì khác, cả một mảng lớn toàn bộ đều là đá thạch anh trắng.

Hơn nữa, trên những phiến đá thạch anh này còn vẽ đầy các loại bích họa bảy màu cỡ lớn, mang đậm màu sắc Hán di và tôn giáo.

Trương Dạ Ninh chỉ đứng ở đây một lát đã cảm thấy những bức họa xung quanh dường như đang chuyển động, sau đó có một thứ gì đó đột nhiên chui ra từ vách tường. "Bùm!" "Vù vù vù ~" Một tiếng động vang lên, một bầy Thi Nga lớn chui ra từ thứ đó.

Cảm nhận được sự tồn tại của Trương Dạ Ninh, đám Thi Nga này đồng loạt lao về phía hắn. "Lũ Thi Nga quèn cũng dám ra tay với tôi?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, đôi mắt trực tiếp phóng ra một luồng khí thế.

Bầy Thi Nga đang lao tới cảm nhận được luồng khí thế này liền lập tức dừng lại tại chỗ. "Cút!" Trương Dạ Ninh quát lớn, toàn thân tỏa ra một luồng khí thế kinh khủng, đám Thi Nga này như bị khống chế, quả thực đã rời đi.

Thậm chí còn không dám quay đầu lại.

Trương Dạ Ninh không dừng lại ở đây lâu, hắn nhìn quanh một vòng, quả nhiên phát hiện ra một khe hở, sau đó đi thẳng vào trong.

Hắn không có kiên nhẫn để lãng phí thời gian với đám Thi Nga

này.

Sau khi vào khe hở, Trương Dạ Ninh đến một gian mộ thất.

Mộ thất khá đơn sơ, bên trong chỉ đặt một cỗ quan tài bằng đồng, phía sau quan tài còn có một hành lang hẹp dài, không biết thông đến đâu. "Đinh!

Phát hiện Tước Linh Ngọc, mời Túc chủ lưu ý!" Trương Dạ Ninh vốn định đi thẳng đến hành lang kia, vì hắn biết mộ Hiến Vương chắc chắn nằm trong đó, nhưng ngay khi đi ngang qua cỗ quan tài bằng đồng, hệ thống đã lâu không lên tiếng đột nhiên vang lên.

Tước Linh Ngọc?

Mặc dù Trương Dạ Ninh không rõ thứ này có tác dụng gì, nhưng thứ có thể khiến hệ thống đặc biệt nhắc nhở chắc chắn không phải tầm thường.

Ngay sau đó, hắn đi thẳng đến trước cỗ quan tài đồng, chuẩn bị mở nắp.

Đối với hắn, tự nhiên không cần tuân theo quy tắc của đám Mạc Kim, nếu bên trong có nguy hiểm, cứ trực tiếp giải quyết là được. "Rầm!" Cỗ quan tài này được làm bằng gỗ và đồng hỗn hợp, phần gỗ là gỗ trinh nam, rất nhẹ nhàng.

Trương Dạ Ninh tiện tay nhấc lên đã quăng nắp quan tài xuống đất.

Bên trong rất ít đồ, chỉ có một viên ngọc thạch màu đỏ.

Viên ngọc này vô cùng đặc biệt, tổng thể có màu đỏ, nhưng trong sắc đỏ lại xen lẫn một ít màu vàng.

Cầm trong tay, Trương Dạ Ninh phát hiện chất liệu của nó vô cùng tinh xảo, tuyệt không phải vật phàm.

Khi tiếp xúc với viên ngọc này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. "Nhận được Tước Linh Ngọc!" "Tước Linh Ngọc: Chứa một giọt tinh huyết của hoang thú viễn cổ, dùng cho thú cưng sẽ có hiệu quả kỳ diệu!" Nhìn thấy phần giới thiệu của Tước Linh Ngọc, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, không chút do dự sử dụng ngay. "Sử dụng Tước Linh Ngọc thành công, thú cưng của Túc chủ đã xảy ra biến hóa, mời Túc chủ lưu ý!" Sau đó, Trương Dạ Ninh vội vàng kiểm tra sự thay đổi của thú cưng.

Chỉ thấy Tiêu Đồ vốn có hình dạng vỏ sò, lúc này vỏ sò đã biến mất, thay vào đó là thân thể tựa như hổ.

Chương 113

Đầu rồng, thân hổ, đuôi sư tử, toàn thân có màu đỏ, một đôi mắt giận dữ màu vàng, cơ bắp vô cùng cân đối và phát triển, đặc biệt là cặp vuốt sắc bén, trông như móng sắt, cực kỳ sắc bén.

Không chỉ vậy, xung quanh nó còn có một vòng phong nhận bao bọc, những lưỡi đao gió vô cùng dày đặc, chỉ cần đến gần là có cảm giác như sắp bị xé thành bột vụn.

Phải nói rằng, dáng vẻ hiện tại của nó so với trước kia hoàn toàn là một trời một vực.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh mở phần giới thiệu chi tiết của thần thú, không xem thì thôi, vừa xem cả người hắn đã kinh ngạc.

Hắn phát hiện thần thú Tiêu Đồ trong ba lô của mình lúc này đã đổi thành Ang Dũ Thần Thú.

Điều này quả thực quá nghịch thiên! "Ang Dũ Thần Thú: Thần thú thượng cổ Ang Dũ, có hai hình thái.

Hình thái tấn công: tự động khóa mục tiêu, phóng ra phong nhận, quang kiếm...

Hình thái phòng ngự: phạm vi phong nhận xung quanh mở rộng, hình thành một kết giới gió phạm vi cực lớn, kẻ nào đến gần sẽ lập tức bị hàng ngàn lưỡi đao gió tấn công." Thấy vậy, Trương Dạ Ninh mừng rỡ trong lòng, hắn không ngờ một viên Tước Linh Ngọc nhỏ bé lại có thể khiến Tiêu Đồ trực tiếp biến thành Ang Dũ, điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn.

Vốn dĩ hắn định để Tiêu Đồ canh giữ Trương Gia Cổ Lâu, nhưng bây giờ xem ra, có Ang Dũ rồi thì lại hơi phí của trời, hắn hoàn toàn

có thể mang theo bên mình.

Hơn nữa, thứ này cũng là một tọa kỵ, dáng vẻ đẹp hơn Tiêu Đồ không biết bao nhiêu lần, nếu để ra ngoài thì không biết sẽ ngầu đến mức nào!

Sau đó, Trương Dạ Ninh tâm niệm vừa động, phát hiện mình có thể cộng hưởng linh hồn với Ang Dũ.

Rõ ràng, mối quan hệ giữa hắn và Ang Dũ bây giờ đã đạt đến một mức độ vô cùng bền chặt và không thể tách rời.

Điều này có nghĩa là Trương Dạ Ninh là chủ nhân của nó, có thể ra lệnh cho mọi hành động của nó.

Toàn quyền khống chế tuyệt đối!

Điều này thực sự quá bá đạo, vốn dĩ lúc trước khi thu phục Tiêu Đồ, Trương Dạ Ninh thấy kỹ năng của nó còn có chút thất vọng, nhưng sau khi nó tiến hóa, hắn đã hoàn toàn thoải mái.

Hiện tại, bất kể là trạng thái, ngoại hình hay thực lực của Ang Dũ đều khiến hắn vô cùng hài lòng.

Hơn nữa, hắn sắp đến mộ Hiến Vương, vừa hay có thể thử uy lực của Ang Dũ.

Nghĩ vậy, Trương Dạ Ninh trấn tĩnh lại tâm trạng kích động, rồi đi thẳng về phía hành lang kia.

Rất nhanh, Trương Dạ Ninh rời khỏi hành lang, đến một gian mộ thất khổng lồ.

Mộ thất này rất lớn, phải bằng hai sân bóng đá.

Xung quanh đều được làm bằng đá thạch anh trắng, ở giữa mộ huyệt còn có một cái đỉnh đồng khổng lồ, dường như là dùng để luyện đan của Hiến Vương.

Phía trước đỉnh đồng còn có một pho tượng khổng lồ.

Nhưng pho tượng này không phải là tượng của Hiến Vương, mà là tượng của một người phụ nữ, bên dưới pho tượng còn có một ngai vàng màu đen, trông vô cùng tinh xảo và hoa lệ.

Khi Trương Dạ Ninh nhìn thấy hình dáng của pho tượng này, cả người hắn không nhịn được mà lùi lại mấy bước.

Người trên pho tượng này hắn vô cùng quen thuộc, đây là tượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tại sao cô ta lại xuất hiện trước quan tài của Hiến Vương?

Theo tính toán thời gian, hai người này lẽ ra không có quan hệ gì mới phải!

Chẳng lẽ đây là âm mưu của Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Nếu nhớ không lầm, lần trước ở thành cổ Tinh Tuyệt, Tinh Tuyệt Nữ Vương từng để lại một câu nói.

Lẽ nào?

Khoảng năm phút sau, Trương Dạ Ninh mới kéo lại được dòng suy nghĩ của mình.

Theo hắn suy đoán, pho tượng này nhiều nhất cũng chỉ chứa một phân thân của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đã là phân thân thì hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Sau đó, Trương Dạ Ninh đi về phía quan tài của Hiến Vương. "Ầm!" Thế nhưng chưa kịp đến gần, chỉ nghe pho tượng đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, sau đó lớp đá bên ngoài pho tượng trực tiếp bong ra, một bóng người hiện ra từ bên trong.

Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Mái tóc đen tuyền, cùng với đôi mắt lạnh lùng đó, Trương Dạ

Ninh lập tức xác định được thân phận của cô ta.

Không ngờ lại thật sự là Tinh Tuyệt Nữ Vương, hơn nữa khí thế của cô ta bây giờ dường như mạnh hơn trước rất nhiều. "Ha ha ha..." "Ngươi cuối cùng cũng đến!" Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy Trương Dạ Ninh đến, không hề có chút kinh ngạc nào, ngược lại như thể đã đoán trước được.

Sau đó, cô ta nở một nụ cười với Trương Dạ Ninh, nụ cười tràn đầy vẻ quyến rũ.

Lớp ngọc y trên vai bắt đầu từ từ trượt xuống, một mảng da thịt trắng như tuyết dần dần hiện ra trước mặt Trương Dạ Ninh... "Chết tiệt!" Trương Dạ Ninh không nhịn được thầm chửi một tiếng, Tinh Tuyệt Nữ Vương này rốt cuộc đang có âm mưu gì?

Muốn quyến rũ hắn sao? "Kỳ Lân Ấn!" Không lâu sau, Trương Dạ Ninh chỉ cảm thấy khí huyết trong người cuộn trào, sau đó hắn ổn định lại tâm trí, trực tiếp phóng ra năng lực huyết mạch.

Một ấn tỳ Kỳ Lân khổng lồ lập tức xuất hiện phía trên Trương Dạ Ninh.

Cùng lúc đó, cơ thể nóng rực của Trương Dạ Ninh cũng lập tức bị áp chế xuống. "Nói đi?

Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?" Trương Dạ Ninh nói.

Đối với điều này, Tinh Tuyệt Nữ Vương không trả lời, mà chỉ cười một cách đầy ẩn ý với hắn, sau đó đeo tấm mạng che mặt vẫn chưa từng đeo lên, giây tiếp theo, một luồng âm phong mạnh mẽ lập tức càn quét khắp mộ thất. "Xem ra, phải giết ngươi thêm một lần nữa!" Trương Dạ Ninh lạnh lùng nói.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương không chịu mở miệng, vậy hắn cũng không cần phải nói nhảm với cô ta nữa.

Ngay sau đó, Trương Dạ Ninh giơ tay phải lên, Đại Việt Long Tước lập tức xuất hiện trong tay hắn, một đao chém thẳng về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Bốp!" Kiếm ý không trúng Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngược lại hắn cảm thấy như đã chém trúng một sinh vật dạng thịt.

Đây, đây là Thái Tuế trong truyền thuyết.

Trương Dạ Ninh không ngờ, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có thể khống chế Thái Tuế ở đây, điều này khiến hắn có chút bất ngờ.

Nhưng, Thái Tuế thì sao chứ, đối với hắn đã là Vĩnh Sinh Cảnh, chẳng qua chỉ là con kiến mà thôi.

Sau đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp triệu hồi Ang Dũ ra.

Chương 114

"Ang Dũ, giải quyết nó!" Ang Dũ nhận được lệnh của Trương Dạ Ninh, liền nhảy vọt lên không trung, sau đó phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa, khí thế cực mạnh, nhất thời cả mộ thất đều có chút rung chuyển.

Trước mặt Ang Dũ, một lưỡi đao gió ngưng tụ, lưỡi đao ngày càng lớn, sau đó như một tia laser, chém thẳng vào thân thể Thái Tuế.

Thái Tuế cảm nhận được luồng năng lượng kinh khủng này, muốn bỏ chạy, kết quả chưa đi được hai bước, toàn bộ thân thể đã bị xuyên thủng.

Cứ như vậy, Thái Tuế trực tiếp bị Ang Dũ một chiêu giết chết. "Ha ha ha..." "Không tệ!

Không tệ!" Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy cảnh này không hề có chút tức giận nào, ngược lại còn có chút kinh ngạc, con người này quả thực ngoài dự đoán của cô ta. "Ang Dũ, giải quyết cô ta!" Trương Dạ Ninh ra lệnh.

Thế nhưng ngay lúc đòn tấn công của Ang Dũ sắp trúng Tinh Tuyệt Nữ Vương, bóng dáng của cô ta bỗng nhiên biến mất.

Chỉ còn lại một tràng cười trong trẻo vang vọng khắp mộ thất. "Ha ha ha, rất nhanh chúng ta sẽ thật sự gặp mặt!" Cùng lúc đó, tại mộ thất bên dưới.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng những người khác lúc này đã mở xong quan tài thứ hai, ngay khi họ định mở quan tài thứ ba, đột nhiên nghe thấy một tiếng động từ trên cao, sau đó cả mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Nếu không phải Trương gia ở trên đó, họ đã tưởng là động đất.

Không chỉ vậy, họ còn loáng thoáng nghe thấy tiếng gầm của mãnh thú từ phía trên.

Tiếng gầm này, họ chưa bao giờ nghe thấy, vô cùng xa lạ. "Chuyện gì thế này?

Phía Trương gia xảy ra chuyện gì vậy?" Bàn Tử lúc này cũng dừng lại hỏi.

Hoắc Tú Tú nói: "Có phải Trương công tử gặp nguy hiểm gì không?

Động tĩnh lớn như vậy, e là còn lớn hơn cả lúc gặp Tiêu Đồ trước kia?

Trương công tử, anh ấy không sao chứ?" Bàn Tử nói: "Hay là, chúng ta lên xem một chút, xác nhận xem sao?" Thế nhưng, Trương Nhược Ngưng lại không chút do dự từ chối: "Không được, anh Ninh đã nói, không được để mọi người qua đó." "Hơn nữa, nếu chuyện ở trên đó ngay cả anh Ninh cũng không giải quyết được, chúng ta đi lên cũng chỉ là nộp mạng mà thôi!" Hoắc Tú Tú nói: "Nhược Ngưng, nói thì nói vậy, nhưng em thật sự không lo lắng cho an toàn của Trương công tử sao?" Trương Nhược Ngưng chần chừ một lúc, nhưng vẫn nói: "Em tin anh ấy...

Nếu như..." Sau đó, Trương Nhược Ngưng lắc đầu, nhìn lên phía trên, nói: "Sẽ không có nếu như, em tin anh Ninh của em nhất định là người mạnh nhất!" Mọi người nghe Trương Nhược Ngưng nói vậy cũng không nói gì thêm, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi tin tốt của Trương Dạ Ninh.

Còn Bàn Tử thì tiếp tục thúc giục lão Hồ mở nốt cỗ quan tài cuối cùng để lấy minh khí.

Trong mộ Hiến Vương, âm thanh cuối cùng vang vọng trong mộ thất cũng đã tan biến, Trương Dạ Ninh hít sâu một hơi, tiếp tục đi về phía quan tài của Hiến Vương.

Hiện tại hắn không có hơi sức để quản chuyện của Tinh Tuyệt Nữ Vương, điều quan trọng nhất bây giờ là lấy được Mục Trần Châu và Vạn Niên Tiên Chi.

Đến giữa mộ thất, Trương Dạ Ninh dùng Đại Việt Long Tước chém một nhát lớn dưới đất, sau đó quan tài của Hiến Vương liền xuất hiện trước mặt hắn.

Trương Dạ Ninh không chạm vào quan tài ngay lập tức, mà nhảy xuống phía dưới quan tài, một cây tiên chi màu trắng đang mọc ở đó.

Trương Dạ Ninh không chút do dự, trực tiếp nhổ cây tiên chi lên, rồi bỏ vào trong nhẫn. "Nhận được Vạn Niên Tiên Chi!" "Vạn Niên Tiên Chi: Một trong những vật phẩm cần thiết để thăng cấp Bất Tử Cảnh." Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống cũng đúng lúc vang lên.

Sau khi lấy Vạn Niên Tiên Chi, Trương Dạ Ninh lại đến gần quan tài, hắn nhẹ nhàng sờ vào, phát hiện quả nhiên đúng như hắn dự đoán, đây không phải là quan tài bình thường, mà là Thái Tuế.

Thái Tuế cộng với Mục Trần Châu, phải nói rằng, thủ đoạn của Hiến Vương quả thực cao minh.

Cách này e là còn tinh vi hơn cả thủ đoạn của Tây Vương Mẫu, nhưng nó có một khuyết điểm chí mạng, đó chính là Mục Trần Châu.

Mục Trần Châu cuối cùng cũng không phải là thứ của ông ta, cho dù có sở hữu, ông ta cũng không thể nào thấu hiểu được bí ẩn bên trong.

Vì vậy, Mục Trần Châu cuối cùng trong tay Hiến Vương chẳng qua cũng chỉ biến thành một viên ngọc hàm bình thường mà thôi.

"Bốp!" Sau đó, Trương Dạ Ninh quát khẽ một tiếng, hai tay dùng sức, nhấc nắp quan tài bằng thịt lên, rồi quăng thẳng ra sau, cả cái nắp rơi thẳng xuống đất.

Sau khi nắp quan tài được mở, một cỗ thi thể lập tức lộ ra, chính là Hiến Vương.

Ông ta đầu đội vương miện, mình mặc áo giáp ngọc văn mãng xà màu đen, eo đeo đai tử kim, cả thi thể như đang ngủ say nằm trong quan tài.

Đầu lâu của Hiến Vương đã trở nên mơ hồ, méo mó, miệng mũi khó phân biệt, cả khuôn mặt như được khảm một miếng ngọc.

Rõ ràng, toàn bộ đầu lâu của ông ta đã bị ngọc hóa.

Trương Dạ Ninh muốn lấy đi Mục Trần Châu thì phải chặt cả cái đầu của Hiến Vương xuống.

Ánh mắt Trương Dạ Ninh lóe lên, lấy ra một con dao găm từ sau lưng, chuẩn bị ra tay, sau khi chặt xong cái đầu này, về cơ bản chuyến đi đến mộ Hiến Vương cũng coi như hạ màn.

Nhưng mọi chuyện lại không thuận lợi như vậy, ngay khoảnh khắc Trương Dạ Ninh chuẩn bị ra tay, mắt của Hiến Vương đột nhiên mở ra.

Một đôi mắt vô cùng sâu thẳm cứ thế nhìn thẳng vào Trương Dạ Ninh, trên mặt ông ta không có bất kỳ biểu cảm nào, rõ ràng không hề ngạc nhiên trước cảnh tượng này.

Đối với người sở hữu Mục Trần Châu như ông ta, sớm đã tính toán được sẽ có hai nam một nữ tình cờ đến trước quan tài của mình.

Người trước mắt, có lẽ là một trong số đó.

Đối với ánh mắt của Hiến Vương, Trương Dạ Ninh hoàn toàn

không sợ, trực tiếp phóng ra huyết đồng.

Huyết mạch Kỳ Lân đối chiến với Hiến Vương, hoàn toàn dư sức.

Đối với Trương Dạ Ninh, hắn vốn dĩ không nghĩ rằng sẽ dễ dàng lấy được Mục Trần Châu như vậy, dù sao trong nguyên tác, nơi này cũng đã xảy ra hiệu ứng Thi Động.

Hiến Vương thấy đồng thuật của mình không có tác dụng, ngón tay khẽ động, trong mộ huyệt vốn trống rỗng, không biết từ đâu xuất hiện một đàn Thi Nga lớn đột nhiên bay về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lùi ra khỏi phạm vi quan tài.

Nếu hắn đoán không lầm, đám Thi Nga này cũng là do Hiến Vương dùng đẳng thuật tạo ra.

Hiến Vương này quả thực tàn bạo.

Ngay khoảnh khắc đám Thi Nga sắp lao tới Trương Dạ Ninh, hắn tâm niệm vừa động, trực tiếp triệu hồi Ang Dũ Thần Thú ra.

Ang Dũ Thần Thú xuất hiện từ hư không trước mặt Trương Dạ Ninh, gầm lên một tiếng giận dữ về phía không trung, sau đó một kết giới gió lấy nó làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Gần như trong nháy mắt, toàn bộ Thi Nga trong mộ huyệt đều bị phong nhận chém thành bột vụn.

Giải quyết đám Thi Nga này đối với Ang Dũ mà nói, đơn giản như nghiền chết một con kiến.

Tuy nhiên, mặc dù đám Thi Nga đã bị giải quyết, nhưng Hiến Vương lại không bị thương tổn gì nhiều.

Chỉ thấy xung quanh ông ta có một vòng chắn màu đỏ, trực tiếp chặn đứng những lưỡi đao gió này. "Đây là thần thú gì?

Chương 115

Tại sao ta lại cảm nhận được khí tức của Tiêu Đồ trên người nó?" Hiến Vương thấy đám Thi Nga mà mình vất vả nuôi dưỡng cứ thế bị con thần thú trước mắt giải quyết, không khỏi kinh ngạc, đồng thời ông ta cẩn thận quan sát Ang Dũ một lượt, không xem thì thôi, vừa xem, ông ta lại có cảm giác quen thuộc.

Năm xưa khi nhận được Mục Trần Châu, ông ta từng nhìn thấy được một tia thiên cơ, từ đó biết được phương pháp ngự thú, con Tiêu Đồ trong trùng cốc chính là do ông ta tốn rất nhiều công sức mới trấn áp được ở nơi đó, để nó đời đời kiếp kiếp canh giữ mộ cho mình.

Giây tiếp theo, Hiến Vương cảm nhận được, phong ấn của thần thú Tiêu Đồ đã bị phá vỡ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ có liên quan đến con người trước mặt?

Trương Dạ Ninh khẽ cười, nói: "Chuyện không nên biết thì ngươi không cần quan tâm, bây giờ ngoan ngoãn giao Mục Trần Châu ra đây, ta sẽ xem xét cho ngươi chết một cách toàn thây!" Nếu Hiến Vương này thức thời giao Mục Trần Châu cho hắn, hắn cũng chuẩn bị cho ông ta một cái chết nhẹ nhàng.

Nếu không, chỉ có thể để ông ta cảm nhận cảm giác hồn phi phách tán. "Ha ha ha, con người ngu dốt, quả thực không biết trời cao đất rộng?

Có biết ta là ai không?

Ta là Hiến Vương, đừng nói là một mình ngươi, cho dù là ngàn người vạn người thì sao?

Vong hồn trong tay ta đã sớm vượt quá trăm vạn!" Hiến Vương

nghe lời Trương Dạ Ninh không nhịn được mà cười lớn.

Đây là lần đầu tiên ông ta nghe có người dám nói chuyện với mình như vậy, quả thực cuồng vọng đến cực điểm. "Ồ, vong hồn vượt quá trăm vạn?

Chẳng qua là tàn sát tử dân của chính mình mà thôi!" Trương Dạ Ninh cười lạnh nói. "Đừng có hỗn xược!" Hiến Vương quát lớn, quan tài sau lưng trực tiếp biến thành một cái hố đen khổng lồ, như một cái miệng lớn, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ trên đời.

Thấy thứ này, Trương Dạ Ninh ánh mắt ngưng lại.

Hóa ra đây là một năng lực của Hiến Vương.

Thứ này gọi là Thi Động, trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và những người khác sau khi lấy đi đầu của Hiến Vương cũng bị thứ này điên cuồng truy đuổi.

Thi Động này trong lúc truy đuổi họ, sẽ không ngừng nuốt chửng các vật phẩm xung quanh, sau đó dần dần mở rộng kích thước của mình.

Hơn nữa đây còn chưa phải là điểm lợi hại nhất của nó, điểm lợi hại nhất của Thi Động là nó gần giống như Hoắc thị bất tử trùng, có thể tái sinh vô hạn!

Nếu nó giống như Hoắc thị bất tử trùng, trong cơ thể có một hạt nhân sinh mệnh thì còn đỡ, nhưng Thi Động này lại không có bất kỳ điểm yếu nào, thứ duy nhất nó sợ có lẽ là thiên lôi.

Nhưng, thật trùng hợp, Trương Dạ Ninh lại có năng lực này.

Sau đó, Trương Dạ Ninh tâm niệm vừa động, toàn thân phát ra một luồng ánh sáng chói mắt, cả cơ thể bắt đầu biến đổi.

Ánh sáng lóe lên, Trương Dạ Ninh trực tiếp hóa thành hình dạng

Kỳ Lân, đứng sừng sững giữa không trung.

Đây, chính là một trong những năng lực huyết mạch Kỳ Lân của Trương Dạ Ninh, Kỳ Lân Hàng Lâm!

Năng lực này tự nhiên là ngoài lần đối chiến với Tiêu Đồ, Trương Dạ Ninh đã sử dụng một lần, sau đó hắn chưa từng sử dụng lại.

Bây giờ vừa hay, hắn muốn xem lại, năng lực hóa thân thành Kỳ Lân này rốt cuộc nghịch thiên đến mức nào!

Thi Động thấy dáng vẻ của Trương Dạ Ninh hoàn toàn không có chút sợ hãi, cả cơ thể dường như càng thêm hưng phấn, trực tiếp lao về phía hắn.

Trương Dạ Ninh không hoảng không vội, giơ tay phải lên, một đạo thần lôi từ hư không xuất hiện, chuẩn xác đánh về phía Thi Động. "Ầm!" Một tiếng sấm vang lên, sau đó trên thân thể Thi Động trực tiếp bốc lên một làn khói đen.

Toàn bộ cơ thể Thi Động bắt đầu bốc cháy, ngọn lửa này đang với tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng lan rộng, trực tiếp muốn thiêu rụi Thi Động.

Hiến Vương thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, trực tiếp vung tay phải, chia Thi Động thành hai nửa, lúc này mới ngăn được thế lửa lan rộng. "Ta trái lại muốn xem, ngươi làm sao ngăn được thiên lôi của ta!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, hai tay trực tiếp vung lên trời, giây tiếp theo ba bốn đạo thiên lôi trực tiếp giáng xuống thân thể Thi Động. "Ầm!

Ầm!" Liên tiếp mấy tiếng sấm vang lên, trong khoảnh khắc, toàn bộ Thi Động trực tiếp biến thành tro bụi, cho dù Hiến Vương muốn cứu cũng đã không kịp.

Trương Dạ Ninh đứng giữa không trung thấy cảnh này, trong mắt

không khỏi lộ ra một tia kinh hãi.

Không hổ là Kỳ Lân, quả nhiên biến thái.

Không chỉ vậy, hắn có thể cảm giác được đây còn chưa phải là toàn bộ thực lực của Kỳ Lân, hắn sử dụng chẳng qua chỉ là một phần nhỏ năng lực của nó mà thôi.

Không biết đợi đến khi hắn giải khóa toàn bộ năng lực của Kỳ Lân, đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Còn Hiến Vương thấy cảnh này, trực tiếp ngây người.

Đây còn là con người sao?

Năng lực hóa thân thành Kỳ Lân này, dù nhìn thế nào ông ta cũng không cảm thấy hắn là một con người! "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, ngươi không thể là con người!" "Ngươi không phải là một trong ba người trong lời tiên tri của ta, ngươi có phải là tiên nhân không?" Hiến Vương lúc này đã sắp sụp đổ, loại sức mạnh này cho dù là người sở hữu Mục Trần Châu như ông ta cũng chưa từng thấy qua.

Trương Dạ Ninh đối với điều này chỉ lạnh lùng nhìn ông ta. "Tiên nhân, đừng giết tôi, ngài muốn gì tôi cũng có thể cho ngài, mỹ nhân, tài phú, tất cả mọi thứ đều có thể cho ngài!

Chỉ cần ngài nói cho tôi phương pháp thành tiên!" Hiến Vương mở miệng nói. "Ồ, tài phú sao, ta không thiếu, còn về mỹ nhân, ta đối với những thứ chết chóc của ngươi không có chút hứng thú nào." Nói xong, Trương Dạ Ninh ánh mắt lóe lên, giơ tay vung lên, một đạo thiên lôi trực tiếp đánh về phía Hiến Vương.

Hiến Vương nhìn thiên lôi đang nhanh chóng bay về phía mình trên trời, trực tiếp sử dụng toàn bộ con bài tẩy, các loại năng lực phòng ngự đều dùng hết.

Tiếc là, những thứ đó đối với thiên lôi mà nói chẳng qua chỉ là giấy vụn.

Thấy cảnh này, Hiến Vương cũng ý thức được mình đã chọc phải người không nên chọc.

Có lẽ nên nghe theo đề nghị trước đó của hắn. "A!" Sau đó, Hiến Vương hét lên một tiếng thảm thiết, cả cơ thể trực tiếp bị thiên lôi đánh thành tro bụi, linh hồn cũng theo đó tiêu tán.

Chỉ còn lại một cái đầu lâu.

Sau khi linh hồn Hiến Vương chết, cả mộ huyệt cũng bắt đầu rung chuyển, dường như sắp sụp đổ.

Trương Dạ Ninh thấy vậy trực tiếp khôi phục lại hình dạng ban đầu, nhanh chóng xách đầu của Hiến Vương lên, rồi quay trở lại theo đường cũ.

Nhưng ngay khi Trương Dạ Ninh vừa bước ra khỏi khe hở đến đỉnh mộ, trên không không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người.

Bóng người này tốc độ rất nhanh, trực tiếp lao về phía Trương Dạ Ninh.

Năng lực cảm giác của Trương Dạ Ninh cực mạnh, tự nhiên sẽ không bị bóng người này đánh lén, giây tiếp theo, chỉ thấy hắn lăng không nhảy lên, trực tiếp né được đòn tấn công của nó.

Chương 116

Lúc này, Trương Dạ Ninh cũng đã nhìn rõ diện mạo của bóng người này.

Đây là một người phụ nữ hoàn toàn khác với Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô ta đầu đội phượng quan, mặt che mạng bạc, trên người mặc tước linh ngọc y.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là thi thể đã biến mất trong quan tài trống trước đó, cũng chính là vợ của Hiến Vương. "A!" "Giết phu quân ta, ta muốn mạng của ngươi!" Nữ thi này lúc này cũng nhìn thấy cái đầu lâu trong tay Trương Dạ Ninh, ngay sau đó cô ta phát ra một tiếng gầm xé lòng, sau đó móng tay vốn bình thường trên tay cô ta đột nhiên bắt đầu mọc dài ra nhanh chóng.

Trong vài giây, cả đỉnh mộ đã bị móng tay của nữ thi bao vây.

Những móng tay này tuy dài nhưng cực kỳ sắc bén, đánh xuống đất có thể trực tiếp đâm ra một cái hố lớn.

Nhưng tốc độ của Trương Dạ Ninh cực nhanh, trực tiếp dễ dàng thoát khỏi vòng vây của móng tay.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng cảm nhận được động tĩnh lớn trên cao, cầm đèn pin soi lên, vừa hay nhìn thấy Trương Dạ Ninh trên không trung và nữ thi sau lưng hắn. "Trương gia!" Bàn Tử thấy Trương gia xuất hiện vốn rất vui mừng, nhưng khi nhìn thấy thứ sau lưng anh ta, nụ cười liền tắt ngấm. "Trương gia, thứ sau lưng anh là cái gì vậy?

Mỹ nữ đưa tiễn?" Sự xuất hiện của nữ thi này không nghi ngờ gì đã dọa mọi người nhảy dựng lên.

Trương Dạ Ninh nhanh chóng đáp xuống đất, sau đó ném đầu của Hiến Vương cho Shirley Dương nói: "Đây là đầu của Hiến Vương, Mục Trần Châu ở bên trong, cô giữ cho kỹ!" Rồi lại giải thích với mọi người: "Nữ thi này là vợ của Hiến Vương!" "Cái gì!" "Vợ của Hiến Vương?" Nghe câu này, mọi người không nhịn được kinh hô một tiếng, không thể tin được nhìn nữ thi trên cao.

Còn Bàn Tử, sau khi nghe nữ thi này là vợ của Hiến Vương, ngược lại không còn sợ hãi như vậy nữa.

Bàn Tử nói: "Vợ của Hiến Vương này sao cũng chơi trò của Tinh Tuyệt Nữ Vương vậy, đang yên đang lành đeo mạng che mặt làm gì?" Hồ Bát Nhất nói: "Đây có thể là tập tục của Điền quốc, sao, Bàn Tử trước kia có hứng thú với Tinh Tuyệt Nữ Vương, bây giờ lại thèm muốn vợ của Hiến Vương rồi à?

Bàn Tử, suy nghĩ này của cậu nguy hiểm lắm đấy!" Bàn Tử nghe vậy, không nhịn được đá nhẹ lão Hồ một cái, mắng: "Cút đi, cái gì gọi là có hứng thú?

Tôi chỉ tò mò thôi, tò mò cậu hiểu không?" Hồ Bát Nhất cười cười nói: "Được được được, tò mò, hy vọng lát nữa cậu đừng tò mò đến mức dính vào người ta là được!" Bàn Tử lườm lão Hồ một cái, không thèm để ý đến nữa.

Bàn Tử hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương gia, anh nói xem vợ của Hiến Vương này rốt cuộc trông thế nào?" Trương Dạ Ninh không trả lời Bàn Tử, mà nhìn về phía nữ thi kia.

Nói thật lòng, hắn đối với dung mạo của vợ Hiến Vương một chút cũng không tò mò.

Đối với con người Hiến Vương, hắn khá hiểu.

Loại người si mê đằng thuật, theo đuổi trường sinh này, làm sao

có thể cứ thế để vợ mình ở bên cạnh mộ huyệt của mình được.

Ông ta ngay cả người thân của mình cũng xuống tay được, huống chi là vợ. "Ngươi không được chết tử tế!" "Giết phu quân ta, ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!" Giây tiếp theo, nữ thi này ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, sau đó cả mộ huyệt bắt đầu rung chuyển dữ dội, vài giây sau, những bức bích họa xung quanh động huyệt bắt đầu cuồng loạn tuôn ra âm khí.

Dường như có thứ gì đó sắp bước ra từ bên trong.

Rất nhanh, từ những bức bích họa này xuất hiện một đàn Âm Binh lớn, dày đặc, số lượng cực nhiều. "Mẹ kiếp, sao đột nhiên xuất hiện nhiều Âm Binh thế này!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Những người khác lúc này cũng nhíu chặt mày, chỉ trong nháy mắt họ đã bị Âm Binh bao vây, bây giờ muốn ra ngoài, e là phải giải quyết đám Âm Binh này.

Sau đó, họ nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Mà vẻ mặt của Trương Dạ Ninh lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí họ còn nhìn thấy một tia kích động trong mắt hắn.

Đúng vậy, Trương Dạ Ninh hiện đang rất kích động.

Hắn không ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương trước đó tặng hắn Âm Binh thì thôi, bây giờ vợ của Hiến Vương cũng muốn tặng hắn Âm Binh, điều này khiến hắn thật ngại quá!

Sau đó, Trương Dạ Ninh quét mắt một vòng đám Âm Binh này, hắn ước tính sơ bộ có ít nhất hai vạn tên.

Lần này vừa hay có thể mở rộng đội quân Âm Binh của hắn.

Quỷ Tỳ trong tay hắn vừa mới nâng cấp không lâu, dung lượng bên trong chứa đám Âm Binh này hoàn toàn đủ.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh trực tiếp lộ ra nụ cười.

Tâm niệm vừa động, Quỷ Tỳ lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Quỷ Tỳ xuất hiện, lập tức tỏa ra một luồng u quang, chiếu thẳng về phía đám Âm Binh trong mộ thất. "Ngươi, sao ngươi lại có Quỷ Tỳ?" Nữ thi thấy cảnh này, không khỏi sắc mặt đại biến, thậm chí cả mạng che mặt cũng trực tiếp rơi xuống.

Sau khi tấm mạng che mặt của nữ thi rơi xuống, một gương mặt hung tợn lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên mặt nữ thi này chi chít những lỗ nhỏ, trông vô cùng ghê tởm. "Mẹ kiếp, đây là quái vật gì vậy!" Bàn Tử nhìn bộ dạng của cái xác này mà bữa tối hôm qua cũng sắp nôn ra.

Những người khác nhìn thấy bộ dạng của nữ thi cũng cảm thấy tim đập thình thịch.

Ngược lại, Trương Dạ Ninh lại tỏ ra rất bình thản.

Sau đó, anh ta vung tay phải, tốc độ thu nạp của Quỷ Tỳ lập tức tăng lên gấp mấy lần.

Cùng lúc đó, những tiếng thông báo của hệ thống trong đầu Trương Dạ Ninh cũng vang lên không ngớt.

Những âm binh này chỉ cần lại gần phạm vi của Quỷ Tỳ, không một tên nào không bị hút vào.

Nữ thi kia nhìn đám âm binh đang dần ít đi, vẻ mặt lúc này đã từ phẫn nộ chuyển thành một loại tuyệt vọng.

Con người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Sao lại có thủ đoạn kinh khủng như vậy!

Ả không ngờ rằng mấy vạn âm binh mà mình dựa vào lại trở thành của người khác như thế, điều này khiến ả làm sao có thể chấp nhận

được?

Nhưng dù vậy, ả cũng không định đầu hàng cầu xin tha thứ.

Người này đã giết chết phu quân của mình, thậm chí linh hồn của ông ta cũng bị kẻ này hủy diệt.

Mối thù như vậy, không thể nào dễ dàng buông bỏ được.

Trương Dạ Ninh nhìn về phía nữ thi, lúc này âm binh xung quanh ả đã bị hấp thu gần hết, chỉ còn lại vài tên lẻ tẻ ở các góc.

Trương Dạ Ninh tiến về phía trước mấy bước, tâm niệm vừa động, Quỷ Tỳ xoay nhanh một vòng trên không, thu nốt mấy âm binh cuối cùng vào trong, đồng thời nữ thi này cũng rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn.

Sau khi thu hết đám âm binh, Trương Dạ Ninh rút Đại Việt Long Tước ra, chém thẳng về phía nữ thi.

Nữ thi lúc này cũng nhìn về phía Trương Dạ Ninh, ả sẽ không khoanh tay chịu trói.

Ngay sau đó, ả vung hai tay, những ngón tay dài ngoẵng trên đỉnh mộ đồng loạt đâm về phía Trương Dạ Ninh với tốc độ cực nhanh, muốn đâm anh ta thành tổ ong vò vẽ.

Chương 117

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ bình tĩnh đứng tại chỗ, tốc độ này đối với anh ta mà nói, thật sự là quá chậm. "Vút!

Vút!" Ngay khi những móng tay dài ngoẳng sắp đâm trúng Trương Dạ Ninh, tay phải của anh khẽ vung mấy cái, sau đó những móng tay đó lập tức biến thành mảnh vụn, rơi lả tả trên mặt đất. "A!" Nữ thi lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, cả cơ thể "rầm" một tiếng rơi thẳng xuống đất.

Những móng tay này thực chất nối liền với mệnh mạch của nữ thi, vừa là vũ khí, cũng vừa là điểm yếu.

Trương Dạ Ninh không định tha cho ả, lại vung thêm hai nhát đao, chém đứt cả hai cánh tay của ả.

Nữ thi thấy cánh tay mình đã mất, cuối cùng cũng biết sợ.

Giây tiếp theo, hai chân ả đạp mạnh, trực tiếp chạy trốn về phía đỉnh mộ.

Đối với cảnh này, Trương Dạ Ninh không vội đuổi theo.

Nữ thi kia quay đầu lại nhìn, phát hiện con người kia vẫn đứng tại chỗ, thở phào một hơi, càng ra sức chạy về vị trí mộ huyệt ban đầu. "Đi đi!" Trương Dạ Ninh tất nhiên không thể tha cho nữ thi này, tiếp đó anh tâm niệm vừa động, một luồng sáng từ trước người anh bay lên, một con thần thú đầu rồng thân hổ cứ thế xuất hiện trong mộ thất.

Cùng lúc đó, nữ thi kia cũng cảm nhận được sự tồn tại của Ngang Dũ, quay đầu lại nhìn, trực tiếp suy sụp.

Con thần thú này trước đó ả cũng đã cảm nhận được, thực lực của nó cực kỳ lợi hại, lần này ả e là khó thoát.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Trương Dạ Ninh, Ngang Dũ lao thẳng lên phía trên, một lưỡi đao gió khổng lồ khóa chặt nữ thi đang chạy trốn.

Giây tiếp theo, đầu của nữ thi bị chém bay.

Còn đám người Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang đứng xem xung quanh, lúc này thì ngây ngốc nhìn Trương Dạ Ninh và con thần thú trên đỉnh mộ.

Đây là tình huống gì?

Trương gia từ lúc nào lại sở hữu một con thần thú lợi hại như vậy?

Điều này lại một lần nữa làm mới nhận thức của họ về thực lực của Trương gia.

Bàn Tử trợn to mắt nói: "Đây, đây là thần thú gì?

Đẹp trai quá đi mất!" Bàn Tử nhìn con thần thú đầu rồng thân hổ trên đỉnh mộ, mắt sắp lồi cả ra.

Hồ Bát Nhất nói: "Đây hình như là thần thú Ngang Dũ trong truyền thuyết, đầu rồng thân hổ đuôi sư tử, xung quanh có lưỡi đao gió bao bọc, có thể lên trời xuống biển, chính là nói về nó.

Không ngờ Trương gia lại sở hữu một con thần thú nghịch thiên như vậy!" Sau khi nữ thi bị giải quyết, cả mộ huyệt cũng ngừng rung chuyển.

Trương Dạ Ninh đi về phía nữ thi.

Bây giờ anh phải tiến hành công việc cuối cùng, đó chính là dung hợp tinh phách của nữ thi này.

Đến trước thi thể của nữ thi, Trương Dạ Ninh không chút do dự mà trực tiếp dung hợp. "Dung hợp thành công!" "Nhận được 300 điểm

thuộc tính công kích, 300 điểm thuộc tính phòng ngự và 300 điểm thuộc tính tốc độ!" "Nhận được Tước Long Thạch!" "Tước Long Thạch: Vật phẩm chuyên dụng để cường hóa thần khí Đại Việt Long Tước, sau khi sử dụng có thể phóng ra một đạo long hồn, sức phá hoại của long hồn cực mạnh, đặc biệt là đối với các vật bất tử tà ác.

Mỗi lần tiêu hao cần nạp năng lượng, thời gian hồi chiêu là một ngày." Nghe thấy thông báo của hệ thống, lòng Trương Dạ Ninh khẽ động.

Anh không ngờ nữ thi này lại giàu có như vậy, ngoài việc có thể tăng ba loại thuộc tính, lại còn rớt ra cho anh một viên Tước Long Thạch.

Nhìn giới thiệu này, Tước Long Thạch quả là một thứ tốt.

Lại có thể khiến Đại Việt Long Tước của anh trực tiếp phóng ra long hồn.

Trước đây khi đối chiến với Hoắc thị bất tử trùng, anh chỉ sử dụng hư ảnh mà đã có thực lực mạnh như vậy, có thể thấy long hồn này biến thái đến mức nào.

Anh ước tính bây giờ sau khi sử dụng Tước Long Thạch, nếu lại đối chiến với Hoắc thị bất tử trùng, e là chỉ cần một đao là xong chuyện.

Thế là anh cũng không chút do dự, trực tiếp chọn sử dụng Tước Long Thạch.

Vài giây sau, Tước Long Thạch đã được Đại Việt Long Tước hấp thu hoàn toàn. "Sử dụng thành công Tước Long Thạch, nhận được một trong các năng lực chuyên dụng của Đại Việt Long Tước: Long Hồn Dẫn!" "Long Hồn Dẫn: Sau khi sử dụng Đại Việt Long Tước, có thể phóng ra một đạo long hồn, sức phá hoại cực mạnh, đặc biệt là

đối với các vật bất tử tà ác.

Mỗi lần tiêu hao cần nạp năng lượng, thời gian hồi chiêu là một ngày." Nhìn giới thiệu của hệ thống, Trương Dạ Ninh tâm niệm vừa động, không nhịn được muốn thử uy lực của Long Hồn Dẫn.

Sau đó, anh cầm Đại Việt Long Tước, chém thẳng về phía vị trí đặt quan quách của Hiến Vương trước đó.

Trong khoảnh khắc, một đạo long hồn khổng lồ từ thân đao lao ra, sau đó lao về phía trước với tốc độ kinh hoàng, cuối cùng đập mạnh xuống mặt đất. "Ầm!" Một tiếng nổ dữ dội vang lên, cả mặt đất bị nổ tung thành một cái hố sâu hơn mười mét!

Trong hố sâu còn lưu lại vô tận đao ý!

Trương Dạ Ninh kinh hãi nhìn Đại Việt Long Tước trong tay, Đại Việt Long Tước sau khi sử dụng Tước Long Thạch cũng quá kinh khủng rồi, đúng là nghịch thiên.

Hơn nữa chiêu này đặc biệt ngầu, hiệu ứng hình ảnh max điểm.

Ban đầu anh cứ tưởng thần khí Đại Việt Long Tước đã là điểm cuối rồi, nhưng bây giờ xem ra, nó mới chỉ là điểm khởi đầu.

Thần khí ngoài thuộc tính cao, sức mạnh lớn ra, còn có một điểm mạnh nhất, đó chính là khả năng trưởng thành.

Lấy Đại Việt Long Tước làm ví dụ, bây giờ chỉ mới sử dụng một viên Tước Long Thạch đã mạnh như vậy, anh khó có thể tưởng tượng giai đoạn tiếp theo của nó, thậm chí các giai đoạn sau này sẽ mạnh đến mức nào?

Đương nhiên, điều này cũng không đơn giản như vậy, dù sao Tước Long Thạch cũng không dễ kiếm.

Lần tới có được Tước Long Thạch không biết là đến khi nào.

Sau khi dung hợp xong nữ thi, Trương Dạ Ninh cũng quay lại vị trí ban đầu.

Đám người Hồ Bát Nhất thấy Trương Dạ Ninh quay lại cũng lập tức xúm lại.

Bàn Tử tò mò hỏi về lai lịch của thần thú Ngang Dũ, và cả những gì anh đã gặp ở trên đó.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ trả lời qua loa vài câu.

Sau đó, mấy người bắt đầu đi theo đường cũ trở về.

Khi đến đầm nước, Trương Dạ Ninh đột nhiên lên tiếng: "Các người về trước đi, đợi tôi ở ngoài Trùng Cốc, tôi xử lý một chút chuyện!" Ban đầu sau khi giải quyết xong nữ thi, Trương Dạ Ninh định rời đi ngay.

Nhưng khi anh quay lại đầm nước, phát hiện trong thiên cung dường như đã có sự thay đổi, bên trong tuôn ra một lượng lớn âm khí.

Trương Dạ Ninh suy đoán sau khi linh hồn của Hiến Vương và vợ ông ta hoàn toàn tiêu diệt, bố cục của toàn bộ lăng mộ Hiến Vương đã thay đổi, tất cả âm binh canh giữ xung quanh Trùng Cốc lúc này đều đã quay về thiên cung.

Đối với cơ hội này, Trương Dạ Ninh tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Chương 118

Đối với điều này, mọi người cũng không tiện nói thêm gì, đành phải rời đi trước.

Sau đó, Trương Dạ Ninh đến thiên cung, một lần nữa triệu hồi Quỷ Tỳ ra.

Tiếp theo là quá trình thu nạp âm binh.

Khoảng hơn mười phút trôi qua, tất cả âm binh đều biến mất không thấy đâu, đều bị Trương Dạ Ninh thu vào trong Quỷ Tỳ.

Sau đó Trương Dạ Ninh cũng kiểm kê lại số lượng âm binh thu được lần này.

Tổng cộng nhận được 2 vạn âm binh, 500 âm tướng, 3 quỷ chủ.

Cộng thêm số âm binh nhận được ở Trùng Cốc trước đó, chuyến đi này của Trương Dạ Ninh quả thực là hời to, dung lượng gần năm vạn, sắp đạt đến giới hạn rồi.

Điều này vô cùng khủng bố.

Sau khi kiểm kê xong, Trương Dạ Ninh cũng vội vàng thu Quỷ Tỳ lại, nơi này đã không còn âm binh nào nữa, cũng không cần thiết phải ở lại.

Ngay khi Trương Dạ Ninh chuẩn bị rời khỏi đầm nước, giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên. "Phát hiện Vạn Niên Mộc Tinh ở gần đây, mời túc chủ lưu ý!" Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh lại một lần nữa dừng lại, lăng mộ Hiến Vương này đúng là hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Sau đó, Trương Dạ Ninh làm theo chỉ dẫn của hệ thống, đến một vách núi cheo leo, sau khi gạt những dây leo trên đó ra, quả nhiên có

một cây Vạn Niên Mộc Tinh ở bên trong. "Nhận được Vạn Niên Mộc Tinh!" "Vạn Niên Mộc Tinh: Một loại thực vật cực kỳ hiếm thấy, thường chỉ tồn tại ở những nơi cực âm trong vách đá cổ sâu thẳm, bên trong chứa đựng tinh hoa địa khí, sau khi dùng có thể nhận được một lượng lớn điểm thuộc tính." "Vạn Niên Mộc Tinh, nhận được một lượng lớn điểm thuộc tính!" Nhìn thấy phần giới thiệu này, Trương Dạ Ninh vui mừng trong lòng.

Nếu nói chuyến đi đến lăng mộ Hiến Vương lần này còn có điều gì chưa đủ, thì đó chính là điểm thuộc tính.

Mặc dù âm binh có thể chuyển hóa thành điểm thuộc tính, nhưng điểm thuộc tính miễn phí này không phải tốt hơn sao?

Không ngờ chuyến đi đến lăng mộ Hiến Vương lần này của anh lại trở nên hoàn hảo.

Thế là Trương Dạ Ninh trực tiếp chọn sử dụng Vạn Niên Mộc Tinh. "Dùng Vạn Niên Mộc Tinh, nhận được 600 điểm thuộc tính công kích, 600 điểm thuộc tính phòng ngự, 600 điểm thuộc tính tốc độ!" Sau khi ba loại thuộc tính được nâng cao, Trương Dạ Ninh cảm nhận được công kích, phòng ngự và tốc độ của mình đã được tăng cường.

Cùng lúc đó, bên ngoài Trùng Cốc.

Hồ Bát Nhất và Nhược Ngưng đang đợi ở đó đã một thời gian dài, nhưng vẫn chưa thấy Trương Dạ Ninh quay lại.

Hoắc Tú Tú hỏi: "Nhược Ngưng, Trương công tử vẫn chưa quay lại sao?

Trời sắp tối rồi, anh ấy có gặp phải..." "Đừng nói bậy, Ninh ca sẽ không sao đâu!" Nhược Ngưng trực tiếp cắt ngang lời Hoắc Tú Tú, nói: "Yên tâm đi, Ninh ca sẽ không sao đâu, Hiến Vương và nữ thi

trước đó đều bị Ninh ca giải quyết dễ dàng, đám âm binh đó sao có thể là đối thủ của Ninh ca được?" Nghe lời Nhược Ngưng, những người khác cũng đồng tình.

Đúng vậy, Trương gia ngay cả Hiến Vương và vợ ông ta cũng giải quyết được, còn có gì mà không giải quyết được chứ.

Hơn nữa anh ta còn sở hữu một con thần thú kinh khủng. "Mau nhìn kìa, Trương gia về rồi!" Đúng lúc này, Bàn Tử mắt tinh chỉ vào bầu trời xa xa.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng người đang nhanh chóng tiếp cận họ.

Đợi bóng người đó hạ xuống mặt đất, không phải Trương Dạ Ninh thì là ai? "Trương gia!" "Ninh ca!" Mọi người thấy Trương Dạ Ninh quay lại cũng thở phào nhẹ nhõm, tinh thần tốt lên không ít.

Phải biết rằng Trương Dạ Ninh chính là trụ cột tinh thần của họ.

Tuyết Lỵ Dương thấy Trương Dạ Ninh quay lại, lúc này cũng tiến lên một bước, nói: "Trương tiên sinh, lần này cảm ơn ngài nhiều, nếu không phải có ngài, chúng tôi cũng không thể lấy được Mục Trần Châu thuận lợi như vậy." Trên suốt chặng đường này, họ đã gặp quá nhiều nguy hiểm, nếu không có Trương tiên sinh ở đây, họ đã sớm chết trên đường rồi, làm sao có thể nhìn thấy được Mục Trần Châu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thấy vậy cũng lên tiếng cảm ơn.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh chỉ xua tay, bảo họ không cần để ý.

Giúp họ lấy được Mục Trần Châu chỉ là chuyện tiện tay mà thôi.

Cuối cùng, sau khi kiểm kê sơ bộ vật phẩm, mọi người cũng chuẩn bị rời khỏi Trùng Cốc.

Lúc này Trùng Cốc đã hoàn toàn trở lại bình thường, không còn sương mù độc màu đỏ như trước nữa.

Rời khỏi lăng mộ Hiến Vương, mọi người đến thành phố tỉnh Vân Nam, ban đầu họ định rời đi ngay, nhưng trời đã tối, nên quyết định nghỉ lại một đêm ở địa phương rồi mới đi tàu hỏa.

Đêm đó, tất cả mọi người đều ngủ rất ngon.

Trương Dạ Ninh ngồi dựa trên một chiếc ghế bành, cẩn thận kiểm kê lại thu hoạch của chuyến đi đến lăng mộ Hiến Vương lần này.

Thực ra, trước và sau mỗi lần xuống mộ, Trương Dạ Ninh sẽ làm hai việc.

Trước khi xuống mộ, anh sẽ phân tích ngay lập tức, ngôi mộ này có đáng để anh xuống hay không, sau đó là tổng kết đơn giản những thứ cần thiết, và thu thập những thứ này trên đường đi.

Sau khi xuống mộ, anh sẽ tiến hành tổng kết toàn diện, kiểm kê thu hoạch lần này, sau đó suy nghĩ về những thứ mình cần cho giai đoạn tiếp theo.

Chỉ có như vậy, Trương Dạ Ninh mới có thể đảm bảo thực lực của mình được nâng cao nhanh chóng. * Túc chủ: Trương Dạ Ninh * Thân phận: Tộc trưởng Trương gia * Công kích: 3160 (huyết mạch gia thành 6 lần) * Phòng ngự: 2990 (huyết mạch gia thành 6 lần) * Tốc độ: 2950 (huyết mạch gia thành 6 lần) * Cảnh giới: Vĩnh Sinh Cảnh (cách Bất Diệt Cảnh còn thiếu thiên ngoại thạch, tinh huyết Vạn Nô Vương, bất tử tiên lộ, giới hạn thuộc tính là 5000) * Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +6 * Thần khí: * Quỷ Tỳ * Quỷ Vương: 1 * Quỷ Chủ: 5 * Âm Tướng: 1100 * Âm Binh: 26000 (giới hạn 50000 điểm, cấp độ thu nạp hiện tại: Quỷ Vương) * Đại Việt Long Tước +1 (sở hữu năng lực chuyên dụng: Long Hồn Dẫn) * Thần thú: Ngang Dũ (hai hình thái, sở hữu công kích cực cao đồng thời cũng có năng lực

phòng ngự) * Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Hàng Lâm, Vạn Ảnh Trận... * Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, thẻ VIP tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm,...

Bắt đầu kiểm kê từ trên xuống, đầu tiên là nâng cấp thuộc tính, lần này điểm thuộc tính đã đạt đến ngưỡng 3000, đây là một sự nâng cấp không tồi.

Khoảng cách đến 5000 điểm thuộc tính cũng ngày càng gần.

Vật phẩm cần thiết để thăng cấp cũng đã thu thập được một nửa, phần còn lại cơ bản ở xung quanh Thanh Đồng Môn, đến lúc đó anh có thể tiện thể thu thập luôn.

Tiếp theo là nâng cấp Quỷ Tỳ, lần này Quỷ Tỳ được nâng cấp lớn, không chỉ giới hạn được mở rộng lên 50000 điểm, mà còn nhận được một lượng lớn âm binh, số lượng âm binh này rất lớn, tổng cộng chiếm khoảng 47000 điểm.

Không chỉ vậy, khi ở vách tường thấp anh còn nhận được trận pháp của âm binh là Vạn Ảnh Trận, nếu triệu hồi tất cả âm binh này ra, thực lực có thể tăng thêm khoảng 5 lần.

Điều này vô cùng kinh khủng.

Sau đó là thần thú Ngang Dũ.

Ban đầu, sau khi Trương Dạ Ninh sở hữu thần thú đầu tiên là Tiêu Đồ, anh đã rất vui mừng.

Nhưng anh không ngờ sau này Tiêu Đồ lại xảy ra biến dị, trực tiếp

chuyển hóa thành Ngang Dũ, điều này khiến anh càng vui hơn.

Thuộc tính cơ bản của thần thú Ngang Dũ cao hơn Tiêu Đồ rất nhiều, bất kể là về tính thực dụng hay ngoại hình, đều là phẩm chất hàng đầu.

Cuối cùng, ngoài những thứ này ra, còn có một bất ngờ lớn là Đại Việt Long Tước.

Trước khi đến đây, Trương Dạ Ninh hoàn toàn không nghĩ rằng Đại Việt Long Tước còn có thể được nâng cấp, phải biết rằng lúc đầu khi xem thuộc tính của nó, anh đã cảm thấy thanh thần đao này đã đủ nghịch thiên rồi.

Dù sao nó cũng có thể phá vỡ mọi phòng ngự của tà túy, điều này có nghĩa là sau này anh không cần phải lo lắng vũ khí sẽ là điểm yếu của mình.

Chương 119

Và sau khi giải quyết nữ thi kia, anh nhận được một viên Tước Long Thạch, trực tiếp thay đổi cách nhìn của anh về Đại Việt Long Tước.

Anh không ngờ bên trong Đại Việt Long Tước lại còn có kỹ năng chuyên dụng!

Đúng là không hổ danh thần khí!

Nhìn chung, chuyến đi đến lăng mộ Hiến Vương lần này có thể coi là hoàn hảo.

Mọi phương diện của anh đều được tăng cường.

Tiếp theo, anh sẽ bắt đầu chuẩn bị đến Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch.

Ngoài việc thực hiện sứ mệnh của Trương gia, còn là nâng cao cảnh giới của mình lên Bất Diệt Cảnh.

Khi đạt đến Bất Diệt Cảnh, điều đó có nghĩa là anh cũng giống như những sinh vật bất tử kia, chỉ cần còn lại một chút thần kinh, đều sẽ hồi phục lại nguyên dạng.....

Một đêm ngon giấc.

Chớp mắt đã đến ngày thứ hai, sáu người Trương Dạ Ninh cùng nhau mua vé tàu hỏa, đi thẳng từ Vân Nam lên phía bắc, trở về Đế Đô.

Vài ngày sau, tại ga tàu hỏa Đế Đô.

Sáu người Trương Dạ Ninh vừa xuống tàu không lâu, một bóng người liền đi tới, người đến là Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha thấy mọi người trở về, cũng vội vàng cung kính tiến

lên chào hỏi. "Trương gia!

Các vị gia, chuyến đi này thuận lợi chứ ạ?" Đại Kim Nha nói.

Vương Bàn Tử cười nói: "Đó là tất nhiên, cũng không xem ai là người dẫn đội, có Trương gia ở đây, còn có thể có bất ngờ gì sao?

Chuyến này à, hehe, lát nữa về cho cậu xem mấy món đồ báu lớn, để cậu mở mang tầm mắt!" Đại Kim Nha nói: "Vậy thì tốt quá!

Sau này, tôi nhất định sẽ đến chỗ cậu xem thử!" Bàn Tử nói: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, theo tôi thấy, hôm nay đi, bây giờ chúng ta vừa hay có thể đi ăn một bữa!" Đại Kim Nha không trả lời.

Trương Dạ Ninh nói: "Có chuyện gì thì nói đi, lần này cậu đến đây chắc không chỉ đơn giản là để đón chúng tôi đâu nhỉ?" Đại Kim Nha nghe vậy, người hơi khựng lại, nói: "Trương gia, ngài thật là thần!" Sau đó, Đại Kim Nha đến bên tai Trương Dạ Ninh kể lại đầu đuôi sự việc.

Hóa ra trong thời gian anh rời đi, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã đến tìm ông ta, sau đó mấy người nghe nói Trương Dạ Ninh dường như có liên quan đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền chạy đến đó.

Mấy người vì không có tư cách vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, nên bị chặn ngay ở cửa, bây giờ đang gây náo loạn.

Nghe chuyện này, Trương Dạ Ninh ngẩn người.

Điều này có phần ngoài dự liệu của anh.

Trong nguyên tác, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng không bị chặn lại, mà thuận lợi đi vào bên trong, và còn tham gia một buổi đấu giá.

Trong thời gian đó, cậu ta bị Hoắc Lão Thái gài bẫy, tình cờ thế nào lại ngồi vào vị trí Thiên Đăng, cuối cùng gây ra náo loạn.

Còn bây giờ Ngô Tà lại không vào được cả cửa, điều này thật sự có chút kỳ lạ.

Lẽ nào là vì anh?

Hoắc Lão Thái và Hoắc Tú Tú lúc này đều không ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, dẫn đến tình tiết thay đổi?

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh nói với mọi người: "Bàn Tử, Lão Hồ, hai người về trước với Đại Kim Nha đi!

Tôi đi xử lý một chút chuyện!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, nói: "Được, Trương gia, chúng tôi đi trước đây!" Sau đó, anh dẫn Nhược Ngưng và Hoắc Tú Tú đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Về phần Tuyết Lỵ Dương, cô ấy nói muốn bay về Mỹ ngay lập tức, Mục Trần Châu ở trong đầu lâu của Hiến Vương, cần thiết bị chuyên nghiệp mới có thể lấy ra, cô ấy phải quay về một chuyến.

Ngoài ra, cô ấy còn cần chuẩn bị các thiết bị liên quan, cuối cùng để giải trừ lời nguyền cần phải đến núi tuyết Côn Luân, núi tuyết Côn Luân vô cùng lạnh lẽo, và cũng rất hẻo lánh, cô ấy phải chuẩn bị đầy đủ.

Đối với điều này, Trương Dạ Ninh cũng mặc kệ cô ấy.

Vài phút sau, Trương Dạ Ninh cùng Nhược Ngưng và Hoắc Tú Tú đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bị vây quanh bởi rất nhiều người, ở giữa đám đông có một thanh niên đang đứng.

Chính là Ngô Tà và Bàn Tử.

Bàn Tử giọng rất to, cách xa đã có thể nghe thấy tiếng của cậu ta. "Tôi nói này, Tân Nguyệt Phạn Điếm các người làm sao thế?

Tôi đã nói tôi tìm chủ của các người có việc, các người không thể

châm chước một chút được sao?" "Xin lỗi vị tiên sinh này, Tân Nguyệt Phạn Điếm cần có giấy thông hành mới có thể vào!" Người nói là một tiểu nhị gác cổng. "Sao?

Các người coi thường tôi à?

Không phải chỉ là kiểm tra tài sản sao?

Ông đây có tiền, còn không mau cho tôi vào!" Nói rồi, Bàn Tử liền giơ chiếc đồng hồ vàng to của mình ra.

Kể từ Lỗ Vương Cung, mộ dưới đáy biển, Bàn Tử cũng đã buôn bán không ít đồ cổ, tài sản của cậu ta cũng tăng lên đến một mức độ rất khoa trương. "Đồ nhà quê vẫn là đồ nhà quê, đeo một chiếc đồng hồ vàng to là có tiền sao?

Ai biết được cậu có đeo đồng hồ giả không?

Hơn nữa, ông chủ của chúng tôi đâu phải cậu muốn gặp là gặp được?

Mau cút đi, đừng ở đây làm lỡ việc kinh doanh của chúng tôi!" Lúc này, từ bên trong đi ra một người đàn ông mặc vest.

Trương Dạ Ninh nhìn thấy người này, trong đầu lóe lên một hình ảnh.

Người này anh hình như đã gặp qua, lần đầu tiên gặp Doãn Nam Phong, hắn ta đứng sau lưng cô.

Chắc là thuộc loại tay chân ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức nổi nóng, chửi: "Mẹ nó mày nói chuyện kiểu gì thế?

Tao..." Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị tiếp tục văng tục, Ngô Tà đã kéo cậu ta lại, nói: "Thôi đi, Bàn Tử, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta không chọc nổi đâu!" Tân Nguyệt Phạn Điếm này có lai lịch rất lớn,

chỉ hai người họ làm sao đối phó được.

Thế nhưng tên quản sự kia nghe thấy lời của Ngô Tà, lại càng tỏ ra kiêu ngạo hơn.

Hắn đứng trên bậc thềm cao, nhìn xuống nói: "Biết là không chọc nổi còn không mau cút?

Còn không cút tôi không ngại giúp các người một tay đâu!" Vương Bàn Tử đâu chịu được sự tức giận này, trực tiếp xắn tay áo, vung nắm đấm xông tới.

Tên quản sự này thấy Vương Bàn Tử ra tay, ánh mắt lạnh đi, khóe miệng nhếch lên, ngay khi nắm đấm của Bàn Tử sắp đấm vào mặt hắn, hắn nhanh chóng xoay người sang một bên, sau đó một cú đấm móc trực tiếp đánh bay Bàn Tử.

Chương 120

"Bịch!" Bàn Tử ngã xuống đất, hừ một tiếng, khóe miệng rỉ ra một tia máu.

Quản sự của Tân Nguyệt Phạn Điếm, lợi hại hơn nhiều so với đám tay chân bình thường, do đó Vương Bàn Tử hoàn toàn không phải là đối thủ. "Bàn Tử!" Ngô Tà hét lớn.

Lúc này, tên quản sự dường như không định tha cho họ, giây tiếp theo, hắn ra hiệu cho mấy người trực tiếp đuổi họ đi.

Ngay khi tình hình hoàn toàn nghiêng về một phía, một bóng người đột nhiên từ trong đám đông lao ra, sau đó mấy cú đá trực tiếp đá bay mấy tên tiểu nhị kia.

Cùng lúc đó, mọi người cũng đã nhìn rõ bộ dạng của bóng người này, chính là Trương Nhược Ngưng của Trương gia Đế Đô. "Là cô ấy!" "Trương Nhược Ngưng của gia tộc lớn thứ hai, Trương gia, lần này có chuyện vui để xem rồi!" "Mau nhìn đằng sau kìa, đi cùng cô ấy còn có người kia!" Lúc này, không biết ai đã nói một câu, tất cả mọi người đều nhìn về phía sau, người này họ đã gặp qua.

Lần trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngay cả Trương hội trưởng và Doãn Nam Phong cũng đích thân xin lỗi anh ta, và còn tặng cho anh ta Quỷ Tỳ trị giá ba mươi triệu và thẻ VIP tầng ba.

Do đó, họ đoán rằng địa vị của người này trong Trương gia e là còn cao hơn cả ma nữ này. "Trương gia!" "Trương gia!" Lúc này, Bàn Tử và Ngô Tà thấy Trương Dạ Ninh xuất hiện, trong lòng vui mừng, vội vàng lên tiếng.

Lúc này, Doãn Nam Phong từ Tân Nguyệt Phạn Điếm đi ra, liếc nhìn một cái, lạnh lùng nói: "Tất cả lui xuống cho tôi!" Một tiếng quát

của Doãn Nam Phong, tất cả mọi người đều im lặng.

Doãn Nam Phong xuất hiện, lần này có chuyện hay để xem rồi.

Doãn Nam Phong trừng mắt nhìn tên quản sự kia, sau đó vội vàng bước nhanh đến trước mặt Trương Dạ Ninh, cung kính nói: "Trương gia, có thất lễ xin ngài giáng tội!" "Hai vị bên cạnh là bạn của ngài phải không?

Chuyện này tôi sẽ cho ngài một lời giải thích!" Nói những lời này, mồ hôi trên trán Doãn Nam Phong túa ra.

Chuyện lần trước khó khăn lắm mới giải quyết xong, không ngờ quản sự trong tiệm lại chọc phải bạn của anh ta.

Tên quản sự lúc này cũng nhìn thấy ánh mắt của ông chủ đối với mình, hắn đâu biết hai người này thật sự quen biết Trương gia.

Nếu hắn biết, dù cho hắn một vạn lá gan, hắn cũng không dám đắc tội.

Bây giờ xong rồi!

Đời này của hắn coi như xong!

Còn đám đông hóng chuyện xung quanh thì lặng lẽ nhìn cảnh này, họ cũng muốn biết Doãn Nam Phong sẽ xử lý chuyện này như thế nào!

Tên quản sự này họ cũng biết, bình thường kiêu ngạo quen rồi.

Lần này đụng phải đá cứng rồi.

Còn Vương Bàn Tử và Ngô Tà thì kinh ngạc nhìn Trương Dạ Ninh.

Họ vạn lần không ngờ địa vị của Trương gia lại cao như vậy?

Doãn Nam Phong thấy Trương Dạ Ninh không trả lời, bèn ra lệnh

cho mấy tên phục vụ: "Kéo hắn xuống!" Tên quản sự nghe Doãn Nam Phong nói vậy, cả người trực tiếp suy sụp, sau đó vội vàng lớn tiếng cầu xin: "Ông chủ, đừng mà!" Nhưng Doãn Nam Phong lại hoàn toàn không để ý.

Sau đó, cô nhìn về phía Trương Dạ Ninh nói: "Trương gia, ngài xem?" Trương Dạ Ninh nhìn Vương Bàn Tử và Ngô Tà, nói: "Vào trong đi!" Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, gật đầu.

Doãn Nam Phong thấy Trương gia mở lời mới thở phào nhẹ nhõm, may mà Trương gia không so đo với cô, không thì khó xử rồi.

Sau đó, cô cũng đích thân đi cùng Trương Dạ Ninh và những người khác đến phòng riêng trên tầng ba, và sai người mang thuốc chữa thương tốt nhất đến đưa cho Bàn Tử.

Không chỉ vậy, cô còn tặng cho hai người một chiếc thẻ VIP.

Những người khác thấy cảnh này cũng bàn tán xôn xao.

Khoảng hơn mười phút sau, đợi Doãn Nam Phong rời đi, Bàn Tử mới lên tiếng: "Trương gia, ngài cũng quá có thể diện rồi, phòng riêng này thật xa hoa!" Bàn Tử nhìn xung quanh, phát hiện phòng riêng này lại là phòng lớn nhất trên tầng ba, và nội thất cực kỳ xa hoa, phong cách thiên về kiểu Trung, trông như được bố trí đặc biệt cho Trương Dạ Ninh vậy.

Sau đó, hai người trò chuyện với Trương Dạ Ninh một lúc lâu, Ngô Tà kể cho Trương Dạ Ninh nghe những gì mình đã trải qua trong những ngày này, kể từ Tần Lĩnh, cậu ta đã bắt đầu tìm mọi cách để điều tra tin tức của chú Ba mình, điều tra một thời gian dài, cuối cùng gặp được Phan Tử, mới có được một chút tin tức.

Chú Ba hiện không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ông ấy dường như đã dính líu vào một số chuyện, cậu ta vốn định tự mình

đến, kết quả Phan Tử nói chú Ba bảo cậu ta nhất định phải tìm Trương gia trước, thế là mới có chuyện vừa rồi.

Trương Dạ Ninh mô tả sơ qua tình hình hiện tại cho hai người, bảo hai người đừng vội.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, đã đến rồi thì xem đấu giá đi!" Sau đó, Trương Dạ Ninh cầm lấy một cuốn tài liệu về các món đồ đấu giá xem.

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm là buổi đấu giá lớn nhất trong giới đạo mộ, các món đồ đấu giá bên trong đều là cực phẩm trong cực phẩm.

Lấy Quỷ Tỳ lần trước làm ví dụ, đó là một bảo vật hiếm có.

Lần này, không chừng có thể có được thu hoạch bất ngờ nào đó.

Lật xem khoảng hai phút, ánh mắt của Trương Dạ Ninh cuối cùng dừng lại ở món đồ đấu giá cuối cùng.

Tị Hàn Châu: Bên trong chứa một viên Viêm Tinh vạn năm, có thể tạo thành một lá chắn bảo vệ 5x5m, nhiệt độ bên trong lá chắn ổn định ở mức 25°, là một vật phẩm tránh rét lợi hại.

Nhìn thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh khẽ động lòng.

Tị Hàn Châu này đến thật đúng lúc, vừa hay có thể dùng cho chuyến đi đến núi Trường Bạch sắp tới.

Rất nhanh, buổi đấu giá bắt đầu.

Lần đấu giá này cũng rất náo nhiệt, ghế VIP trên tầng ba có tới 4 nhân vật lớn ngồi.

Lần lượt là Trần Bì A Tứ, Giải Vũ Thần, Trương Nhật Sơn, và phe của Trương Dạ Ninh bí ẩn.

Không biết có phải vì có Trương Dạ Ninh ở đó không, người chủ trì buổi đấu giá này vốn là một nữ quản sự xinh đẹp trong tiệm, kết quả Doãn Nam Phong lại bảo cô ấy xuống, đích thân mình lên sân khấu.

Điều này nếu đặt ở trước kia thì tuyệt đối không thể xảy ra.

Sự xuất hiện của Doãn Nam Phong cũng khiến cả phòng đấu giá xôn xao.

Bàn Tử nói: "Thiên Chân, cậu nói xem Doãn Nam Phong này không phải là vì Trương gia mà cố ý lên sân khấu chứ?" Chưa đợi Ngô Tà trả lời, Nhược Ngưng đã nhanh miệng nói: "Coi như cô ta biết điều, không thì tôi đã sớm phá tan cái khách sạn của cô ta rồi!" Tiếp theo đó, trong không khí trò chuyện vui vẻ, buổi đấu giá dần đi đến hồi kết.

Lúc này, Trương Dạ Ninh mới bắt đầu có hứng thú.

Trên sân khấu, Doãn Nam Phong vỗ tay, mở lời: "Tiếp theo là vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá lần này, tin rằng phần lớn mọi người có mặt ở đây đều vì vật phẩm này mà đến.

Chắc hẳn mọi người đã tìm hiểu về vật phẩm này rồi, vậy nên tôi sẽ không giới thiệu thêm nữa!

Thưa quý vị, mời xem!" Nói xong, Doãn Nam Phong dứt khoát giật tấm vải đen trên bục trưng bày xuống.

Một viên châu màu đỏ rực lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau đó Doãn Nam Phong vỗ tay một cái, hội trường trực tiếp tỏa ra mấy chục luồng khí lạnh, trong nháy mắt, nhiệt độ của cả hội trường đột ngột giảm xuống hơn mười độ.

Không ít người lạnh đến run cả người.

Tiếp đó Doãn Nam Phong dùng tay chạm vào viên châu, giây tiếp theo một màn chắn màu đỏ tức thì khuếch tán ra, vô cùng chói mắt.

Chương 121

Những luồng khí lạnh lơ lửng giữa hội trường đấu giá trực tiếp bị nuốt chửng, sảnh đường vốn đang lạnh lẽo bỗng chốc trở nên ấm áp.

Có công năng tránh rét.

Không sai, đây chính là Tị Hàn Châu!

Ánh mắt Trương Dạ Ninh lóe lên, nhìn thẳng vào viên châu này.

Cùng lúc đó, âm thanh của hệ thống cũng vang lên. "Phát hiện gần đây có Tị Hàn Châu, mời túc chủ lưu ý!" "Tị Hàn Châu: Bên trong chứa một viên Viêm tinh vạn năm, có thể hình thành một màn chắn bảo vệ 5x5m, nhiệt độ bên trong màn chắn ổn định ở mức 25°, là một vũ khí tránh rét lợi hại.

Ngoài ra, nó còn hấp thụ một lượng lớn linh khí, có thể cầm trên tay để hấp thụ, sau khi hấp thụ sẽ nhận được 500 điểm thuộc tính công kích, 500 điểm thuộc tính phòng ngự, 500 điểm thuộc tính tốc độ!" Nhìn thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh không khỏi hít sâu một hơi.

Tị Hàn Châu này đúng là báu vật!

Lại có thể tăng nhiều chỉ số như vậy, đây là điều anh không ngờ tới.

Tổng cộng cộng lại là 1500 điểm thuộc tính, lần này đối với Trương Dạ Ninh là một sự thăng tiến không hề nhỏ.

Tị Hàn Châu này, dù thế nào anh cũng phải lấy được. "Thưa quý vị, đây chính là Tị Hàn Châu, công dụng của nó chắc không cần tôi giới thiệu nhiều, vừa rồi mọi người đã tự mình trải nghiệm rồi, bây giờ tôi tuyên bố Tị Hàn Châu, bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm 10 triệu,

mỗi lần tăng giá không dưới 100 nghìn!" Sau khi công năng của Tị Hàn Châu được thể hiện, Doãn Nam Phong mới bình thản lên tiếng.

Muốn bán được đồ với giá cao thì phải diễn cho đủ kịch.

Cùng lúc đó, trong một phòng riêng trên tầng ba.

Một lão già khoảng 70 tuổi, trên mặt có một vết sẹo dao cực dài, đang ngồi dựa vào vị trí gần cửa sổ nhìn xuống buổi đấu giá bên dưới.

Thân hình ông ta vô cùng ngay ngắn, vừa nhìn đã biết là dân luyện võ, hơn nữa thân thủ còn không tệ.

Lúc này, chỉ thấy ông ta vẫy tay với mấy người mặc đồ đen trước mặt rồi nói: "Đi, báo cho thằng nhóc nhà họ Giải và Trương hội trưởng một tiếng, nói là bán cho họ một ân tình, Tị Hàn Châu này tôi lấy!" Một người áo đen hỏi: "Tứ gia, vậy phòng bên kia có cần không ạ?" Trần Bì A Tứ hừ lạnh một tiếng: "Không cần, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc ranh mượn danh Trương gia mà thôi, có thể ngồi trên tầng ba chắc không biết đã dùng bao nhiêu mối quan hệ, cho nó một trăm lá gan cũng không dám tranh với tôi!

Đồ mà Trần Bì A Tứ này muốn chưa bao giờ thất thủ!" Nói xong, trong mắt Trần Bì A Tứ lóe lên một tia hung ác.

Trong Trương gia ngoài hai vị kia ra, chưa có ai khiến ông ta phải kiêng dè. "Vâng, Tứ gia!" Mấy người áo đen đáp một tiếng, đi về phía phòng của Giải gia và Trương Nhật Sơn.

Giữa hội trường, mọi người ở dưới nghe thấy mức giá 10 triệu thì xôn xao, họ không ngờ món đồ này vừa ra đã có giá 10 triệu, đây không phải là một con số nhỏ.

Khách ở tầng một thấy mức giá này liền chọn từ bỏ việc cạnh tranh, 10 triệu đối với họ thật sự quá cao, hơn nữa công năng này chỉ

là tránh rét mà thôi, tuy hữu dụng nhưng không đáng để họ bỏ ra một cái giá lớn như vậy để tranh giành.

Khoảng hai phút sau, tầng hai mới có một vị khách hô giá 11 triệu.

Đây là một người đàn ông trung niên mặc đồ sang trọng, xung quanh ông ta có mấy mỹ nữ vây quanh, xem ra Tị Hàn Châu này hẳn là ông ta mua để tặng lấy lòng mỹ nhân. "Vương lão bản hào phóng quá, viên châu 10 triệu mà nói mua là mua!" "Ha ha ha!" Vương lão bản ở tầng hai cười lớn, tay không kìm được mà sờ soạng mỹ nhân bên cạnh. "Các vị, nếu không có ai ra giá nữa, Tị Hàn Châu này Vương mỗ tôi xin nhận!" Vương lão bản đứng dậy nói với mọi người một câu. "Hì hì, đợi tôi mua được Tị Hàn Châu này, chúng ta về thử cách chơi mới!" Vương lão bản nhìn mỹ nhân bên cạnh nói. "Vương lão bản ~" Tuy nhiên, ngay khi mọi người nghĩ rằng viên châu này sắp bị Vương lão bản lấy đi, một giọng nói đầy nội lực vang lên từ tầng ba.

Giọng nói trầm nhưng lại vô cùng rõ ràng. "13 triệu!" "Tiểu Vương, món đồ này cậu đừng tham gia nữa!" Vương lão bản vốn đang rất tức giận, lại có người không nể mặt mình như vậy, còn gọi mình là Tiểu Vương, nhưng khi nhìn kỹ lại thì suýt chút nữa không đứng vững.

Thì ra người nói chuyện là Trần Bì A Tứ, danh tiếng của Trần Bì A Tứ trong giới đạo mộ ai mà chưa từng nghe qua?

Đó là một kẻ tàn nhẫn, ông ta từng đồ sát cả một ngôi làng!

Thế là ông ta lập tức gật đầu cúi người nói: "Tứ, Tứ gia, mời ngài!" Trần Bì A Tứ thấy thái độ của Tiểu Vương cũng hài lòng gật đầu, coi như cũng biết điều.

Lúc này, người ở tầng một và tầng hai cũng vỡ òa.

Họ không ngờ Trần Bì A Tứ lừng danh lại đến đây.

Lần này còn ai dám tranh giành với ông ta nữa?

Đây chẳng phải là chê mình sống quá lâu sao?

Trần Bì A Tứ thấy động tĩnh bên dưới cũng vô cùng hài lòng.

Có được Tị Hàn Châu này, chuyến đi đến Trường Bạch Sơn sắp tới cũng coi như có thêm một chút nắm chắc.

Ngoài sự ủy thác của Ngô Tam Tỉnh, ông ta hứng thú hơn với ngôi mộ lớn bên trong Trường Bạch Sơn.

Bên trong có vô số châu báu, ông ta cũng muốn vào xem thử.

Lần này, ngay khi mọi người đều nghĩ rằng Trần Bì A Tứ sẽ thành công, một giọng nói có sức xuyên thấu cực mạnh truyền ra từ phòng riêng lớn nhất trên tầng ba. "15 triệu!" Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía tầng ba, lại thật sự có người dám đối đầu với Tứ gia?

Đúng là không sợ chết mà! "Phòng riêng đó hình như là của chàng trai trẻ gây xôn xao một thời gian trước!" Lúc này trong đám đông vang lên một tiếng. "Dù vậy cũng không dám đối đầu với Tứ gia chứ?

Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn cũng sẽ nể mặt Tứ gia mà!" "Lần này lại có kịch hay để xem rồi!" Trần Bì A Tứ không ngờ thằng nhóc ở phòng đối diện lại thật sự dám ra giá, lập tức nổi giận.

Ông ta lên tiếng: "Nhóc con nhà họ Trương, tôi khuyên cậu đừng có không biết điều!

Dám tranh với lão phu?

Tốt nhất cậu nên suy nghĩ cho kỹ hậu quả!" Mà qua ba bốn phút, Trần Bì A Tứ lại không nghe thấy nửa lời đáp lại.

Hành động của người thanh niên đối diện đã hoàn toàn châm ngòi cho ngọn lửa giận của ông ta, ông ta thầm quyết trong lòng, bất kể có

mua được hay không, sau khi kết thúc ông ta cũng phải cho người thanh niên này biết thế nào là kính lão yêu trẻ!

Nếu không thì mặt mũi của Trần Bì A Tứ ông ta để đâu? "16 triệu!" Tiếp đó, Trần Bì A Tứ lại tăng giá.

Lúc này, trong phòng riêng của Trương Dạ Ninh.

Hồ Bát Nhất lên tiếng: "Trương gia, đối phương là Trần Bì A Tứ, ngài chắc chắn muốn đối đầu với ông ta sao?

Tôi nghe nói ông ta từng đồ sát cả một ngôi làng đấy!" Bàn Tử nói: "Đúng vậy, Trương gia, loại người này âm hiểm nhất, không biết chừng lúc nào sẽ đâm cho ngài một nhát!" Nhưng Trương Dạ Ninh lại bình tĩnh lắc đầu, không hề để trong lòng.

So tiền, anh chưa bao giờ sợ.

Chương 122

Còn so nắm đấm, ha ha... "Nha đầu, điểm thiên đăng!" Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh nói với Nhược Ngưng.

Lời này vừa ra, Bàn Tử trực tiếp bị dọa ngốc.

Bàn Tử nói: "Trương gia, ngài đừng dọa tôi chứ, thiên đăng này không phải để thắp chơi đâu, Trần Bì A Tứ trộm mộ cả nửa đời người, tiền chắc chắn không ít!

Nếu ông ta cố tình chơi chúng ta, vậy chúng ta không phải phá sản sao?" Ngô Tà đứng bên cạnh nghe mà mặt mày ngơ ngác, cậu không biết điểm thiên đăng nghĩa là gì, bèn quay sang hỏi Tú Tú.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú là bạn từ nhỏ, lúc họ gặp Trương gia cũng đã trò chuyện một lúc.

Hoắc Tú Tú giải thích cho cậu: "Điểm thiên đăng thực ra rất dễ hiểu, đây là một quy tắc độc nhất ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, có nghĩa là sau khi điểm thiên đăng, bất kể người khác ra giá bao nhiêu, cậu đều phải ra giá cao hơn đối phương một chút, dù đối phương hét bừa, cố tình nâng giá cậu, cậu cũng bắt buộc phải mua, tức là bao trọn gói!" Ngô Tà nghe xong mới biết là vậy, chẳng trách Bàn Tử lại phản ứng lớn như thế.

Tuy Trương gia có tiền thật đấy, nhưng với quy tắc này, e rằng có nhiều tiền đến mấy cũng vô dụng.

Hơn nữa nhìn bộ dạng của Trần Bì A Tứ kia, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Trương Dạ Ninh nói: "Không sao, ông ta không dám tăng giá với tôi đâu!" Vốn dĩ Ngô Tà còn muốn khuyên Trương gia thêm, nhưng

anh đã nói vậy rồi thì cậu cũng không nói nhiều nữa.

Có lẽ thật sự giống như Trương gia nói.

Sau đó, Nhược Ngưng cũng đi đến vị trí trước cửa sổ, thắp thiên đăng lên.

Khoảnh khắc thiên đăng được thắp lên, khách sạn vốn đang ồn ào lập tức im lặng.

Mà Trần Bì A Tứ thì với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Sao hắn dám?

Chuyện điểm thiên đăng đã rất nhiều năm không ai làm rồi, lần trước điểm thiên đăng là Trương Đại Phật Gia giúp Nhị Nguyệt Hồng mua thuốc cứu phu nhân, chuyện đó đã qua mấy chục năm rồi. "Trời đất, hắn lại điểm thiên đăng, đúng là điên rồi phải không?" "Các người mau nhìn kìa, mặt của Trần Bì A Tứ tức đến méo cả rồi!

Lần này người kia gặp rắc rối rồi!" "Tôi thấy không đến nỗi, phải biết Trương hội trưởng và Doãn lão bản đều rất kính trọng cậu ta!" "Chúng ta cứ xem tiếp đi, xem Trần Bì A Tứ sẽ hét giá tới bao nhiêu!" "Tôi cược một mỹ nhân, Trần Bì A Tứ sẽ hét tới hơn 50 triệu!" Lúc này, một số người hóng chuyện đã bắt đầu mở kèo cá cược. "Một mỹ nhân?

Lý gia công tử, cậu được lắm!

Ha ha ha, tôi cược với cậu, bên cạnh tôi vừa hay có năm người, cược hết!

Tôi cược Tứ gia sẽ hét tới một trăm triệu!" Người nói chuyện là Vương lão bản đã ra giá lúc đầu.

Mọi người thấy Vương lão bản cũng tham gia, về cơ bản tất cả

đều tham gia vào.

Trên tầng ba, trong một phòng riêng khác, Giải Vũ Thần và Trương Nhật Sơn lúc này đang ngồi cùng nhau. "Trương hội trưởng, ông thấy chuyện này thế nào?" "Ha ha, đám người này, sắp gặp xui xẻo rồi!" "Ha ha, cũng phải, đám người hóng chuyện này đáng đời!" ... "Điểm thiên đăng?

Nhóc con, ngươi gan thật đấy!" "Ta ra 100..." Trần Bì A Tứ cười khinh bỉ, chuẩn bị hét thẳng một trăm triệu, ông ta không tin thằng nhóc này thật sự có thể lấy ra nổi một trăm triệu, nhưng chưa kịp nói ra chữ triệu.

Một giọng nói truyền đến. "A Tứ, mắt của ông vẫn ổn chứ?" Lời này vừa ra, Trần Bì A Tứ trực tiếp sững sờ.

Chuyện mắt của ông ta không có mấy người biết, năm đó sau khi mắt ông ta bị mù đã không hề tiết lộ với bất kỳ ai, sau này ông ta thông qua Tiểu Ca mới gặp được một người chữa khỏi.

Chuyện này cũng chỉ có vị đó mới biết, lẽ nào! "Tứ gia, sao vậy?

Có cần tôi đi giúp ngài giải quyết hắn không!" Hòa hòa thượng lên tiếng. "Đừng động!" Trần Bì A Tứ sao có thể để Hòa hòa thượng đi làm phiền, lỡ như thật sự là vị đó thì toi rồi.

Sau đó ông ta trực tiếp đi ra khỏi phòng riêng, loạng choạng đi về phía phòng của Trương Dạ Ninh.

Trong lòng không ngừng lẩm nhẩm mong rằng không phải là người đó! "Các người nhìn kìa, Trần Bì A Tứ hình như đang đi về phía phòng đối diện!" "Tình hình gì đây?

Lẽ nào Trần Bì A Tứ muốn ra tay trực tiếp?" Mọi người bên dưới lúc này cũng phát hiện sự khác thường trên tầng ba.

Hòa hòa thượng phía sau thấy hành động kỳ lạ của Tứ gia không

hiểu tại sao, tưởng rằng ông ta muốn trực tiếp đến tính sổ, thế là hiểu lầm ý rút vũ khí ra đi theo sau lưng. "Cộp cộp cộp!" "Trương gia, làm sao bây giờ?

Bọn họ hình như qua đây rồi!" Ngô Tà lo lắng hỏi.

Bàn Tử nói: "Sợ cái quái gì, cùng lắm thì khô máu với hắn một trận!" Hai phút sau, Trần Bì A Tứ và Hòa hòa thượng cùng đám người đến phòng riêng của Trương Dạ Ninh.

Khoảnh khắc Trần Bì A Tứ nhìn thấy Trương Dạ Ninh, cả người ông ta trực tiếp sững sờ, thật sự là ngài ấy!

Mà Hòa hòa thượng vừa thấy Tứ gia không động, tưởng là muốn mình ra tay trước, thế là rút con dao bên hông ra, chuẩn bị hành động. "Nhóc con, mày là cái thá gì, dám ở trước mặt Tứ gia chúng tao điểm..." "Bốp!" "Câm miệng cho tao!" Tuy nhiên, Hòa hòa thượng mới nói được nửa câu, ông ta đã ăn một cái tát trời giáng của Tứ gia.

Cái tát này của Tứ gia rất mạnh, răng của ông ta cũng bị đánh rụng một chiếc, cả người trực tiếp bị đánh choáng váng.

Đây là tình huống gì?

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn Tứ gia, Tứ gia có nhầm không vậy?

Tại sao lại đánh Hòa hòa thượng mà không phải thằng nhóc trước mặt?

Mà Trần Bì A Tứ lúc này thì mặt đầy mồ hôi lạnh, hai chân bắt đầu run lên không tự chủ.

Đúng là vị gia đó thật!

Gốc gác của vị gia này không hề nhỏ!

Nếu ông ta nhớ không lầm, ngài ấy đáng lẽ phải đang bế quan ở

Ba Nãi, sao lại xuống núi rồi?

Mắt của mình là do ngài ấy chữa khỏi, bây giờ mình đối xử với ngài ấy như vậy, nếu ngài ấy truy cứu, chẳng phải mình toi rồi sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng ông ta đã tràn ngập sự sợ hãi.

Còn Ngô Tà và Bàn Tử thì vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trần Bì A Tứ.

Đây là tình huống gì?

Chương 123

Đây còn là Trần Bì A Tứ trong truyền thuyết giết người không chớp mắt sao?

Sao thấy Trương gia lại sợ thành ra thế này?

Trần Bì A Tứ thấy Trương gia mãi không lên tiếng, bèn thăm dò nói: "Trương...

Trương, Trương gia, sao ngài lại đến đây?

Ngài đến sao không nói với tôi một tiếng, A Tứ cũng tiện tự mình đi đón ngài!" Trong phòng riêng lập tức yên tĩnh lại.

Ngay cả Hòa hòa thượng và những người bên cạnh Trần Bì A Tứ nghe thấy câu này cũng không dám lên tiếng nữa.

Họ không ngờ Tứ gia xưa nay không sợ trời không sợ đất lại sợ người thanh niên này đến nỗi nói năng cũng không lưu loát.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Tứ gia như vậy!

Họ theo Tứ gia chinh chiến nhiều năm, tự nhiên biết đó là loại biểu cảm gì, đó là một loại sợ hãi từ tận đáy lòng.

Lúc này Ngô Tà, Bàn Tử và cả Tú Tú cũng bị chấn kinh, Trần Tứ gia lừng lẫy trong giới đạo mộ lại sợ Trương gia đến vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì? "Trương gia!" "Trương tiên sinh!" Lúc này, Doãn Nam Phong, Trương Nhật Sơn, và Giải Vũ Thần ba người cũng vội vã đi tới, họ không phải lo lắng cho an nguy của Trương gia, mà là lo Trần Bì A Tứ không biết nặng nhẹ đắc tội với Trương gia!

Doãn Nam Phong đi vào xong, cũng lên tiếng trách mắng Trần Bì A Tứ: "Tứ gia, mong ông tuân thủ quy tắc của Tân Nguyệt Phạn

Điếm, trong thời gian đấu giá không được tự ý can thiệp người khác!

Huống chi đây còn là Trương gia, Trương gia là khách quý của chúng tôi!

Nếu ông nhất quyết gây sự, vậy tôi đành phải cho người tiễn các ông ra ngoài!" Doãn Nam Phong đã coi như rất nể mặt Trần Bì A Tứ rồi, nếu đổi lại là khách tầng hai, cô ấy sẽ trực tiếp cho người lôi ra ngoài.

Tiếp đó Giải Vũ Thần và Trương Nhật Sơn cũng lần lượt đứng về phía Trương gia, lên tiếng quát mắng hành vi của Trần Bì A Tứ.

Lúc này, Hòa hòa thượng mới thật sự ý thức được sai lầm mình đã phạm phải, hắn không ngờ địa vị của người thanh niên này lại cao như vậy.

Trương Nhật Sơn, Giải Vũ Thần và Doãn Nam Phong vì cậu ta mà thậm chí trực tiếp lên tiếng trách mắng Tứ gia, hoàn toàn không nể mặt.

Hắn vừa rồi còn định động thủ với cậu ta, lần này hắn sợ là toi rồi.

Dựa theo bộ dạng của họ hiện tại, nếu người được gọi là Trương gia này muốn truy cứu, hắn tin rằng Tứ gia nhất định sẽ không do dự ra tay.

Nghĩ đến đây Hòa hòa thượng bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Hắn bắt đầu hối hận, lần này hắn đã lĩnh hội sai ý của Tứ gia.

Dù cho Trương gia kia có thể tha cho hắn, Tứ gia sợ là cũng không tha cho hắn.

Trần Bì A Tứ thấy Trương Dạ Ninh mãi không lên tiếng, cả người bắt đầu có chút run rẩy.

Giây tiếp theo, Trần Bì A Tứ, trực tiếp "bịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Trương Dạ Ninh, không nói hai lời liền dập đầu, sau khi dập hơn mười cái, da đầu cũng bị dập rách.

Sau đó Trần Bì A Tứ ra hiệu cho thuộc hạ cũng vội vàng quỳ xuống, rồi ông ta lên tiếng: "Trương gia, lần này là lỗi của tôi, là tôi có mắt không tròng!

Là tôi vong ân bội nghĩa đã đắc tội với ngài, xin ngài trách phạt!" Đối với Trương Dạ Ninh, ngoài sự sợ hãi từ tận đáy lòng, Trần Bì A Tứ còn có sự cảm kích và cung kính.

Nếu ông ta biết người đối diện là Trương gia kia, nói gì ông ta cũng sẽ không đi tranh với ngài.

Nếu năm đó không phải Trương gia ra tay, cặp mắt này của ông ta sợ là sớm đã phế rồi.

Đâu còn có ông ta của ngày hôm nay?

Trần Bì A Tứ tiếp tục nói: "Trương gia, tôi thật sự không biết là ngài, Tị Hàn Châu này lát nữa tôi sẽ cho người trực tiếp mang đến tận tay ngài!" Sau đó, ông ta lại nhìn về phía Hòa hòa thượng, mắng: "Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau dập đầu cho Trương gia?

Hôm nay nếu không dập đầu đến khi Trương gia hài lòng, ngươi cũng đừng đến gặp ta nữa!" Hòa hòa thượng không ngốc, hắn biết Tứ gia đang cho mình một lối thoát, thế là vội vàng dập đầu cho Trương gia, dù sao hắn có sống sót được hay không đều phụ thuộc vào một câu nói của Trương gia. "Bịch bịch bịch!" Hòa hòa thượng cũng là người thẳng tính, những cái dập đầu này khiến cả mặt đất cũng có chút rung động.

Những người khác thấy Hòa hòa thượng dập đầu, cũng dập đầu

theo.

Toàn bộ cảnh tượng trông cực kỳ khoa trương, người không biết còn tưởng đây là hiện trường nhận người thân.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì trợn to mắt nhìn cảnh tượng này, nếu không phải thật sự thấy Trương gia và mọi người ở đây, họ đều nghĩ mình đang nằm mơ.

Trương gia thật sự đáng sợ đến vậy sao?

Họ cảm thấy Trương gia là người rất tốt, bình thường rất dễ gần.

Thậm chí có lúc còn dạy họ một số kiến thức về trộm mộ.

Trương Nhật Sơn, Giải Vũ Thần và Doãn Nam Phong thấy cảnh này thì thở phào nhẹ nhõm, coi như Trần Bì A Tứ này cũng biết điều, nếu không họ thật sự không biết giải quyết thế nào.

Sau khi dập đầu khoảng nửa giờ, Trương Dạ Ninh mới từ từ lên tiếng: "Được rồi, đi xuống đi!

A Tứ, nhớ kỹ, cái tính này của ông phải sửa!" Trần Bì A Tứ nghe thấy Trương gia cuối cùng cũng lên tiếng, trái tim treo lơ lửng mới hạ xuống, ông ta vội vàng gật đầu, đáp: "Vâng, Trương gia, A Tứ nhớ rồi!

Tôi đi ngay, yên tâm, thằng nhãi này, tôi về sẽ xử lý nó thật tốt!" Sau đó, Trần Bì A Tứ vội vàng dẫn mọi người rời khỏi phòng riêng này.

Doãn Nam Phong, Giải Vũ Thần và Trương Nhật Sơn thấy sự việc đã giải quyết, cũng khách sáo nói: "Trương gia, ngài nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi xin phép đi trước!" Sau khi Trần Bì A Tứ rời đi, ông ta không lập tức rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà đến phòng riêng của Trương Nhật Sơn.

Lúc này, Trương Nhật Sơn, Giải Vũ Thần, và Doãn Nam Phong đang ngồi bên trong.

Doãn Nam Phong lên tiếng: "Tứ gia, vừa rồi có nhiều điều đắc tội!

Nhưng Trương gia này, chúng tôi thật sự không dám đắc tội!" Trương Nhật Sơn nói: "Đúng vậy, đây là vị kia của Trương gia, ngài ấy gần đây thay đổi không ít, trước đây tôi còn có thể miễn cưỡng cảm nhận được thực lực của Trương gia, nhưng bây giờ xem ra, tôi lại không cảm nhận được một chút khí tức nào trên người ngài ấy." "Trương gia sợ là đã đạt đến một cảnh giới vô cùng đáng sợ rồi." Trần Bì A Tứ sao lại không biết sự lợi hại của Trương gia?

Sớm đã lĩnh hội được từ lúc Trương gia chữa mắt cho ông ta, ông ta đối với Trương gia phải gọi là tâm phục khẩu phục.

Trần Bì A Tứ nói: "Ai, tôi cũng không ngờ lại là Trương gia!

Ban đầu tôi chỉ nghĩ là một tiểu bối của Trương gia, dù sao nghe giọng nói của ngài ấy trẻ như vậy!" Giải Vũ Thần nói: "Người của hai đại gia tộc không giống với người bình thường chúng ta, họ sở hữu huyết mạch thượng cổ, tuổi thọ bẩm sinh đã cao hơn người thường.

Dung mạo không già chỉ là một trong số đó, nếu quy đổi thành người thường, một trăm tuổi của họ cũng tương đương với hai mươi tuổi của chúng ta!" Doãn Nam Phong nói: "Ai, đây cũng là lý do chúng ta không dám chọc vào Trương gia!" Trần Bì A Tứ cũng thở dài một tiếng nói: "May mà, Trương gia đại nhân đại lượng, không tính toán với chúng ta những chuyện này, nếu không tôi có lẽ đã phải gục ở đây rồi!" Tiếp đó, Trần Bì A Tứ hỏi: "Đúng rồi, Trương hội trưởng, nghe nói ông đã trở về bản gia, ông có biết lần này Trương gia xuống núi vì chuyện gì không?

Lại còn kín tiếng như vậy, nếu không phải hôm nay gặp được, tôi

sợ là vẫn còn mông lung!" Trương Nhật Sơn nói: "Chuyện này, tôi cũng không rõ lắm, nhưng có lẽ không thoát khỏi liên quan đến Ngô Tam Tỉnh và Tiểu Ca, lần này Trương gia xuống núi, sợ là sắp bắt đầu chỉnh đốn lại toàn bộ giới đạo mộ, Uông gia thật sự quá đáng rồi!" Giải Vũ Thần nói: "Không sai, Uông gia những năm gần đây càng ngày càng quá đáng, lần này Trương gia xuống núi, ngày vui của Uông gia sợ là không còn bao lâu nữa!" "Đến lúc đó, chúng ta cứ phối hợp tốt với Trương gia là được!" Đối với quan điểm này, mọi người đều khá đồng tình.....

Trong phòng riêng của Trần Bì A Tứ, Hòa hòa thượng sau khi băng bó đơn giản, đến trước mặt Trần Bì A Tứ, hỏi: "Tứ gia, Trương gia đó rốt cuộc có lai lịch gì vậy?

Ban đầu tôi tưởng Trương hội trưởng và Doãn Nam Phong chỉ là khách sáo thôi!

Kết quả, ngay cả Tứ gia ngài cũng..." Nhắc đến Trương gia, Trần Bì A Tứ nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đây, ông ta nói: "Vị Trương gia này à, là một nhân vật thần tiên.

Ngài ấy là tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia, chỉ cần vẫy tay là có thể ra lệnh cho cả Trương gia!" "Đương nhiên đây vẫn chưa phải là điểm lợi hại nhất của ngài ấy, hơn ba mươi năm trước, trước hoạt động đạo mộ, gia chủ các nơi của Cửu Môn tứ phái đều đến bái kiến vị Trương gia này, kết quả không ai không bị thực lực cường hãn của ngài ấy khuất phục." "Trương gia ngoài bản thân thực lực mạnh mẽ, nơi ở của ngài ấy cũng trồng đầy các loại dược thảo, nói ra thì, tôi có thể có được sự phát triển như hôm nay là có công lao rất lớn của Trương gia!" Hòa hòa thượng nghe thấy lời này trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi, hóa ra lai lịch của vị Trương gia này lớn đến vậy.

Chương 124

Chẳng trách Trương Nhật Sơn và Doãn Nam Phong lại cung kính với Trương gia như thế.

Hòa hòa thượng hỏi: "Nhưng Trương gia và người bên cạnh ngài ấy trông sao lại trẻ như vậy?

Nếu không phải ngài nói trước cho tôi biết ngài ấy là Trương gia tộc trưởng, đổi lại là ai cũng không thể nghĩ ra!" Trần Bì A Tứ nói: "Ai, ta cũng đã chịu thiệt trong chuyện này!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Trương gia, chỉ nghe giọng nói ta thật sự không nhận ra Trương gia!" "Người Trương gia sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, dung mạo không già, ngoài ra, người Trương gia vừa sinh ra tuổi thọ đã cao tới ba trăm năm, nghe nói họ một trăm tuổi mới tổ chức lễ trưởng thành.

Một trăm năm trước đó sẽ trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, mà vị Trương gia của chúng ta, chưa đầy trăm năm thời gian, đã ngồi lên vị trí tộc trưởng Trương gia, có thể thấy thực lực của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Hòa hòa thượng nói: "Đúng là một người như thần vậy!" "Nhưng, ông trời thật không công bằng, người của hai đại gia tộc sở hữu huyết mạch thượng cổ, vạch xuất phát này không biết cao hơn người thường bao nhiêu, ngài nói xem người bình thường như chúng ta rốt cuộc phải làm sao đây?" Trần Bì A Tứ nói: "Chúng ta cũng không cần tự ti, có được địa vị như hôm nay là nhờ nỗ lực của mọi người.

Sau này nên giao hảo nhiều với Trương gia, biết đâu sau này Trương gia tiện tay ban chút ân huệ, chúng ta sẽ một bước lên mây!" Hòa hòa thượng gật đầu, nói: "Tứ gia, vậy tiếp theo chúng ta nên làm

gì?" Trần Bì A Tứ lúc này cũng nói đến chuyện chính. "Trước tiên đến Trường Bạch Sơn đi, dù sao chúng ta cũng đã nhận nhiệm vụ." "Tứ gia, vậy thằng nhóc Ngô Tà kia, chúng ta không cần quản sao?" Hòa hòa thượng hỏi.

Trần Bì A Tứ lắc đầu nói: "Tạm thời đừng quản nó, nó ở bên cạnh Trương gia sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Chúng ta thu dọn rồi mau chóng xuất phát đi, chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này e là sẽ rất náo nhiệt, đi muộn đến cả canh cũng không còn!" Cuối cùng, sau khi Trần Bì A Tứ đích thân mang Tị Hàn Châu đến cho Trương gia, toàn bộ buổi đấu giá coi như đã hạ màn.

Còn những người ban đầu mở kèo cá cược thì thua sạch túi, nếu ánh mắt có thể giết người, Trần Bì A Tứ sợ là đã chết cả nghìn lần rồi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng không ai dám nói ra trước mặt ông ta, dù sao đó cũng là Tứ gia.

Mà phía Trương Dạ Ninh miễn phí có được Tị Hàn Châu, tâm trạng cũng rất tốt.

Sau đó anh cầm Tị Hàn Châu trong lòng bàn tay, bắt đầu hấp thụ. "Hấp thụ thành công linh khí trong Tị Hàn Châu, nhận được 500 điểm thuộc tính công kích, 500 điểm thuộc tính phòng ngự, 500 điểm thuộc tính tốc độ!" Ngay sau đó, âm thanh của hệ thống cũng vang lên.

Tổng cộng 1500 điểm thuộc tính, điều này khiến Trương Dạ Ninh vô cùng hài lòng, cứ theo đà này, anh sẽ rất nhanh đột phá Bất Diệt Cảnh.

Xem ra lần này đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đúng là không tồi.

Ngô Tà và Bàn Tử đúng là phúc tinh của anh.

Sau khi hấp thụ hết linh khí, Trương Dạ Ninh cũng trở về Trương

gia đại trạch, đồng hành cùng anh còn có Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Khi trở về phòng, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên. "Kích hoạt nhiệm vụ đánh dấu!" "Mời túc chủ đến Vân Thiên Cung để đánh dấu, phần thưởng Long Tước Thạch, Thiên Ngoại Thạch!" "Kích hoạt nhiệm vụ đặc thù!" "Trách nhiệm của Trương gia tộc trưởng: Ngăn chặn người ngoài tiến vào Thanh Đồng Môn, và cùng Tiểu Ca tiến vào Thanh Đồng Môn, phần thưởng Bất Tử Tiên Lộ!" Trương Dạ Ninh không ngờ lần này lại đưa ra hai nhiệm vụ cùng lúc.

Điều này khiến Trương Dạ Ninh có chút bất ngờ, đây là tình huống chưa từng xảy ra.

Nhiệm vụ đầu tiên là đánh dấu Vân Thiên Cung, điều này nằm trong dự liệu của anh.

Dù hệ thống không phát hành nhiệm vụ, anh cũng chuẩn bị đi đến đó, mà bây giờ có nhiệm vụ của hệ thống rồi, việc thu thập vật phẩm thăng cấp của anh trở nên đơn giản hơn.

Sau đó là Long Tước Thạch, Trương Dạ Ninh không ngờ hệ thống ngoài việc cho vật phẩm thăng cấp, còn cho những thứ khác, điều này khiến anh có chút bất ngờ.

Phải biết Long Tước Thạch này là một thứ tốt, lần trước Đại Việt Long Tước của anh chính là vì hấp thụ Long Tước Thạch mà xảy ra biến hóa cực lớn.

Đã có được kỹ năng đầu tiên Long Hồn Dẫn.

Uy lực của Long Hồn Dẫn anh đã thử nghiệm qua, bây giờ hệ thống lại thưởng Long Tước Thạch, anh rất mong đợi, lần cường hóa thứ hai rốt cuộc sẽ nghịch thiên đến mức nào!

Còn về nhiệm vụ đặc thù kia, dù hệ thống không nói anh cũng sẽ vào Thanh Đồng Môn, bản thân anh cũng khá hứng thú với những gì

đằng sau Thanh Đồng Môn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến nửa đêm.

Lúc này ngoài cửa phòng của Trương Dạ Ninh vang lên một tiếng động.

Trương Dạ Ninh trực tiếp ra cửa, mở cửa phòng.

Người có thể tìm anh vào lúc này, ngoài Tiểu Ca ra cũng không có ai khác. "Tộc trưởng!" Quả nhiên, người đến chính là Tiểu Ca.

Lâu rồi không gặp Tiểu Ca, phong cách ăn mặc của cậu vẫn không thay đổi, áo khoác đen, trên đầu đội một chiếc mũ đen.

Trương Dạ Ninh cẩn thận đánh giá Tiểu Ca, phát hiện thực lực của Tiểu Ca lúc này đã đột phá Trường Sinh Cảnh.

Điều này khiến anh có chút kinh ngạc, anh tưởng rằng Tiểu Ca ít nhất phải vào Thanh Đồng Môn rồi mới thăng cấp. "Đến mượn Quỷ Tỳ phải không?" Trương Dạ Ninh lên tiếng.

Tiểu Ca nghe vậy, nhướng mày, trong lòng có chút kỳ quái, tộc trưởng sao biết cậu muốn Quỷ Tỳ, lẽ nào ngài biết mình định làm gì?

Trương Dạ Ninh lấy Quỷ Tỳ ra, trực tiếp đưa cho Tiểu Ca.

Anh biết Tiểu Ca hẳn là đã nhìn thấy ký hiệu mình để lại, muốn vào Thanh Đồng Môn tìm lại ký ức của mình, để tìm kiếm con người thật sự của mình.

Là tộc trưởng của Trương gia, tự nhiên nên giúp đỡ cậu.

Tiểu Ca hai tay nhận lấy Quỷ Tỳ, sau đó với vẻ mặt phức tạp nhìn Trương Dạ Ninh, cậu phát hiện dường như mình không thể giấu được ngài bất cứ điều gì.

Tiểu Ca nói: "Dùng xong, tôi sẽ trả lại ngài ngay lập tức!" Trương Dạ Ninh nói: "Không vội, âm binh trong Quỷ Tỳ cậu cũng có thể sử

dụng!" Đối với Trương Dạ Ninh, Quỷ Tỳ chỉ là một công cụ hỗ trợ mà thôi.

Cho dù không có Quỷ Tỳ này, thực lực của tôi cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng Tiểu Ca cầm thì lại khác, trong Quỷ Tỳ có chứa Quỷ Vương cùng trận pháp, dùng để đối phó với những sinh vật dưới lòng đất kia là rất tốt.

Tiểu Ca gật gật đầu, ngay lúc định rời đi, Trương Dạ Ninh nói một câu: "Cánh cửa Thanh Đồng không chỉ là sứ mệnh của cậu!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trở lại giường, trực tiếp đi ngủ.

Còn Tiểu Ca thì đứng ngây người tại chỗ...

Ngày hôm sau, Trương Dạ Ninh đưa Ngô Tà và Vương Bàn Tử rời khỏi Trương Gia Đại Viện.

Về phần sân vườn thì giao cho Nhược Ngưng và những người khác trông coi.

Nhóm ba người Trương Dạ Ninh đến ga tàu hỏa, bắt chuyến tàu đi thẳng tới Trường Bạch Sơn.

Sau hai ngày một đêm ngồi tàu hỏa đường dài, mọi người rốt cuộc cũng đến ga Cát Lâm.

Vừa xuống ga, Phan Tử đã vẫy tay chào bọn họ.

Tiếp đó, Phan Tử lái một chiếc xe Jeep dẫn đường cho họ. "Trương gia, ngài rốt cuộc cũng tới rồi, Tam gia đã xuất phát được một thời gian khá dài rồi!" Trương Dạ Ninh gật gật đầu.

Ngô Tà nghe Phan Tử nhắc đến Tam Thúc, cả người lập tức trở nên kích động, vội vàng hỏi: "Tam Thúc tôi sao rồi?

Hiện giờ ông ấy thế nào rồi?" Phan Tử mở miệng nói: "Tiểu Tam

gia, yên tâm đi, Tam gia không có việc gì đâu, còn về chân tướng, đợi cậu gặp được Tam gia, ông ấy sẽ tự thân nói cho cậu biết.

Đúng rồi, lát nữa sẽ đưa các cậu đi gặp mấy người!

Chương 125

Tam gia sắp xếp cả đấy!" Phan Tử nói thêm.

Địa điểm lần này bọn họ định đi là dãy núi Hành Sơn thuộc Trường Bạch Sơn, Cát Lâm.

Vị trí cụ thể thì vẫn phải tự mình tìm kiếm.

Xe Jeep chạy khoảng hơn một tiếng đồng hồ, sau đó dừng lại ở một nhà khách bên cạnh thôn.

Phan Tử bước xuống xe, chỉ tay vào nhà khách phía trước nói: "Người Tam gia sắp xếp đang ở ngay phía trước, chúng ta mau qua đó thôi!" Ngô Tà cảm thấy vô cùng nghi hoặc, anh không hiểu tại sao Tam Thúc còn phải sắp xếp thêm người?

Tam Thúc rốt cuộc có dụng ý gì?

Những người này lại là ai?

Còn Trương Dạ Ninh tự nhiên biết bên trong là ai, tám phần là Trần Bì A Tứ, Hoa Hòa Thượng, Quách Phong và Diệp Thành rồi.

Ngay khi mấy người định bước vào nhà khách, từ bên cạnh có một người đi tới, y nhàn nhạt nhìn thoáng qua Ngô Tà và Vương Bàn Tử, sau đó hướng về phía Trương Dạ Ninh. "Tiểu Ca, sao cậu lại tới đây?" "Muộn Du Bình, cậu rốt cuộc cũng xuất hiện rồi, những ngày qua cậu đã đi đâu vậy?" Vương Bàn Tử và Ngô Tà gần như đồng thanh nói.

Vương Bàn Tử thì còn đỡ, chứ Ngô Tà thì sắp không chịu nổi rồi.

Lần này nếu Muộn Du Bình không chủ động xuất hiện, anh còn tưởng y đã mất tích luôn rồi.

Tuy nhiên, Tiểu Ca chỉ đơn giản gật đầu với hai người bọn họ chứ không mở miệng nói chuyện.

Nhưng cũng may, Ngô Tà và Bàn Tử đã sớm quen với tính cách của Muộn Du Bình nên không nghĩ gì nhiều.

Sau khi vào nhà khách, bọn họ cũng gặp được nhóm người mà Tam Thúc sắp xếp, đúng như Trương Dạ Ninh dự liệu.

Đó chính là Trần Bì A Tứ, Hoa Hòa Thượng, Quách Phong và Diệp Thành, tổng cộng bốn người.

Trần Bì A Tứ thấy Trương Dạ Ninh tới, vội vàng cười nghênh đón, chắp tay nói: "Trương gia, ngài thế mà cũng tới, lần này có Trương gia ở đây, sự tình chắc chắn sẽ không còn gì đáng ngại nữa!" Trương Dạ Ninh nói: "Tôi sẽ không trực tiếp tham gia vào chuyện của các người, chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này tôi có việc riêng cần làm, còn chuyện của các người thì phải tự mình giải quyết lấy." Nghe vậy, không chỉ Trần Bì A Tứ mà ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng sửng sốt.

Trần Bì A Tứ nói: "Có Trương gia ở đây, ít nhất đoạn đường phía trước sẽ được an toàn!" Sau đó, Trần Bì A Tứ lại chắp tay một lần nữa rồi dẫn thuộc hạ rời đi.

Nghỉ ngơi một đêm, nhóm người Trương Dạ Ninh bắt đầu đi sâu vào khu rừng ở Trường Bạch Sơn.

Phong cảnh Trường Bạch Sơn rất đẹp, ngẩng đầu nhìn lên sẽ thấy mỗi đoạn của ngọn núi lại có một màu sắc khác nhau.

Nơi họ định đến là một khối núi lửa, xung quanh có rất nhiều suối nước nóng và các hồ núi lửa nhỏ.

Tiến vào Trường Bạch Sơn, nhiệt độ lập tức giảm xuống âm vài độ.

Nếu không phải Trương Dạ Ninh kịp thời lấy Tị Hàn Châu ra, thì nhóm người bọn họ e là đã bị lạnh đến mức chết cóng rồi.

Giữa núi tuyết mênh mông, mọi người đã đi được một ngày một đêm.

Lúc này dường như ông trời cũng không muốn thấy bọn họ thuận lợi, một trận bão tuyết lớn bắt đầu nổi lên, tuyết rơi dày đặc suốt nửa ngày.

Tuy nói họ đang ở trong phạm vi của Tị Hàn Châu nên không cảm thấy lạnh lẽo, nhưng tuyết rơi mãnh liệt khiến lớp tuyết ngày càng dày, mỗi bước chân đạp xuống đều lún sâu nửa mét, thậm chí đường đi xung quanh cũng trở nên mờ mịt.

Bàn tử mở lời: "Trương gia, phải đi đến bao giờ mới tới nơi đây?

Tôi cảm giác đôi chân này không còn là của mình nữa rồi, hay là chúng ta tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một lát đi?" Ngô Tà cũng lên tiếng: "Đi lâu như vậy rồi, mọi người quả thật đều đã mệt, nhưng hiện giờ phía trước chẳng có thôn làng, phía sau cũng không có quán trọ, biết nghỉ ở đâu bây giờ?" Trương Dạ Ninh quan sát xung quanh một chút, rồi đi về hướng đông bắc.

Thấy vậy, mọi người nhanh chóng đi theo, sau nửa giờ, họ nhìn thấy một căn nhà gỗ cũ nát xuất hiện phía trước.

Bàn Tử kích động nói: "Trương gia, ngài đúng là thần thật rồi, chúng ta mau vào nghỉ ngơi thôi!" Nói rồi Bàn Tử hăm hở chạy về phía căn nhà gỗ.

Tuy nhiên lúc này, Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Chỉ được nghỉ ngơi bốn tiếng đồng hồ, trong thời gian này tuyệt đối không được đi lung tung!" Nghe vậy, mọi người ban đầu đều sững sờ, nhưng sau đó lập tức phản ứng lại.

Đối với Trương gia, họ đã khá hiểu tính cách của anh, nói như vậy tự nhiên không phải để hại họ.

Thế nhưng Diệp Thành lại có vẻ không mấy để tâm, hắn mới chỉ được Tứ gia gọi đi cùng vài ngày gần đây nên không hề biết Trương Dạ Ninh.

Theo hắn thấy, Trương Dạ Ninh chẳng qua chỉ là đang hư trương thanh thế, bảo mọi người đừng ra ngoài để bản thân mình lén lút đi tìm gì đó thôi.

Hắn nghe nói chuyến này là một vụ làm ăn lớn, mấy người bọn hắn cũng vì thế mới đồng ý tham gia.

Hắn không tin trong lòng Trương Dạ Ninh không có quỷ.

Hai tiếng trôi qua.

Lúc này, từ phía ngoài căn nhà gỗ khoảng trăm mét đột nhiên vang lên một tiếng thét thảm thiết.

Tiếng thét này khiến mọi người đang nghỉ ngơi đều giật mình tỉnh giấc.

Tất cả vội vàng cầm lấy công cụ chạy tới kiểm tra, nhưng lại phát hiện ở vị trí phát ra tiếng thét chẳng có gì cả.

Vương Bàn Tử tiến lên phía trước một chút để nhìn cho rõ chuyện gì đã xảy ra, kết quả lại bị Trương Dạ Ninh ngăn lại. "Đừng đi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh gạt bỏ lớp tuyết phía trước, ngay sau đó một cái hố sâu khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Cái hố này có đường kính khoảng mười mét, bên dưới là một mảnh đen kịt, không thấy đáy.

Bàn Tử nhìn xuống, đôi chân run cầm cập vì sợ hãi.

May mà lúc nãy Trương gia đã kéo hắn lại, nếu không giờ chắc

hắn đã ngã chết rồi.

Nhìn cái hố sâu này, mọi người kiểm tra lại quân số và phát hiện Diệp Thành cùng túi dụng cụ đã biến mất.

Không cần nói họ cũng biết Diệp Thành định làm gì.

Bàn Tử mắng: "Đáng đời, thế mà lại định đi làm riêng!" "Á!

Tứ gia, cứu tôi với!" Ngay lúc này, từ dưới hố sâu vang lên tiếng kêu cứu của Diệp Thành.

Trần Bì A Tứ nghe thấy tiếng Diệp Thành, muốn tiến lên kiểm tra tình hình.

Kết quả là chưa đi được mấy bước, một luồng khí đen kỳ quái từ trong hố sâu ùa ra.

Hắn chỉ đứng gần miệng hố thôi mà đã cảm thấy một sự ngạt thở mãnh liệt.

Giây tiếp theo, dưới hố sâu truyền tới một âm thanh kỳ quái, sau đó không còn tiếng động nào nữa.

Trần Bì A Tứ vốn dĩ định cứu hắn, nhưng thấy tình cảnh này thì lập tức bỏ cuộc.

Ngược lại Ngô Tà lại muốn xông tới cứu người, dù sao người ta cũng là đặc biệt đến giúp mình.

Nhưng Ngô Tà đi chưa được mấy bước đã bị Bàn Tử kéo lại: "Bỏ đi Thiên Chân, hắn tám phần là không cứu nổi nữa rồi!" Hắn không tin Diệp Thành có thể sống sót dưới luồng khí đen quỷ dị kia.

Lúc nãy bọn họ chỉ đứng ở rìa thôi đã cảm thấy khó thở, nếu ở bên trong thì sẽ ra sao?

Chương 126

Quách Phong và những người khác thấy cộng sự của mình cứ thế mà mất mạng, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Đồng thời họ cũng cảm thấy may mắn, may mà mình không giống như Diệp Thành, không nghe lời Trương gia, nếu không lúc này người rơi xuống có lẽ là bọn họ rồi.

Lúc này Trương Dạ Ninh nhìn cái hố sâu bên dưới, vẻ mặt trở nên thận trọng.

Trần Bì A Tứ hỏi: "Trương gia, ngài có nhìn ra gì không?

Bên dưới rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Hiếm khi thấy Trương gia có vẻ mặt này, bên dưới chắc chắn có vấn đề.

May mà hắn không xung động nhảy xuống.

Còn cái tên Diệp Thành này, hắn thật sự quá tham lam, thành ra thế này cũng là đáng đời.

Trương Dạ Ninh nhìn Ngô Tà và những người khác nói: "Các cậu vào trong nhà gỗ trước đi, cầm lấy viên Tị Hàn Châu này." Nói rồi Trương Dạ Ninh ném viên Tị Hàn Châu cho Bàn Tử.

Ngô Tà hỏi: "Trương tiên sinh, trong nhà gỗ an toàn chứ?" Trương Dạ Ninh đáp: "Yên tâm đi, thứ dưới hố sẽ không lên đâu." Nghe vậy, bọn Ngô Tà cũng thở phào một hơi.

Họ biết năng lực của mình có hạn nên không muốn xen vào chuyện này nữa.

Sau đó, họ tự giác quay trở lại căn nhà gỗ.

Hiện tại chỉ còn Trương Dạ Ninh, Tiểu Ca và Trần Bì A Tứ đứng

tại chỗ.

Tiểu Ca cũng mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn xuống hố sâu, y có thể cảm nhận được bên dưới tuyệt đối không đơn giản.

Trần Bì A Tứ nói: "Trương gia, hay là chúng ta xuống dưới xem sao?" Trương Dạ Ninh nhìn cái hố sâu, gật đầu: "Chú ý đi sát tôi, đừng có cử động lung tung!" Nói xong, anh trực tiếp nhảy xuống hố.

Xuống đến dưới, họ mới phát hiện cái hố này trông thì sâu nhưng thực tế chỉ khoảng mười mét.

Bên trong vô cùng trống trải, xác của Diệp Thành nằm ngay đơ trước một bức tượng đá.

Cách chết của Diệp Thành rất kỳ lạ, trên người hắn không có bất kỳ vết thương nào, hoàn toàn không nhìn ra nguyên nhân tử vong.

Trần Bì A Tứ thắc mắc: "Chuyện này là sao?

Tên Diệp Thành này chết kiểu gì vậy?" Đúng lúc này, Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng: "Bức tượng có vấn đề." Nghe vậy, Trần Bì A Tứ vội vàng nhìn kỹ bức tượng đá kia, đó là một bức tượng vô cùng kỳ lạ.

Nó có đầu rồng, nhưng bên dưới thân lại khắc vô số chân giống như con rết.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là Bách Túc Long, một sự kết hợp giữa rồng và rết!" Lời vừa dứt không lâu, bức tượng Bách Túc Long đột nhiên phát ra một luồng hắc quang, một luồng khí đen từ miệng nó phun ra. "Cẩn thận!" Ngay lập tức, một tia hàn quang lóe lên trên tay Tiểu Ca, y trực tiếp chém tan luồng khí đen đó, sau đó lại bồi thêm một đao, bức tượng liền bị chém làm đôi. "Tiểu Ca thế mà lại sở hữu Hồng Minh Đao!" Trần Bì A Tứ lúc này cũng nhận ra món vũ khí trên tay Tiểu Ca, tương truyền thứ này do Hoàng Đế đúc ra, không ngờ lại nằm trong tay y. "Đừng lơ là!" Trương Dạ Ninh nhắc nhở một câu.

Lúc này, sau khi bức tượng Bách Túc Long bị chém làm đôi, một sinh vật dạng hài nhi chui ra từ bên trong. "Đây...

đây là Thi Thai sao?" Trần Bì A Tứ trợn tròn mắt, hắn không ngờ Thi Thai lại xuất hiện ở đây. "Hống!" Thi Thai gầm lên một tiếng giận dữ, trên người bốc lên tà khí đen kịt, giây sau cơ thể nó lóe lên, lao thẳng về phía đầu của Tiểu Ca.

Phản ứng của Tiểu Ca rất nhanh, Hồng Minh Đao rung lên một tiếng, trực tiếp chặn đứng đòn tấn công của Thi Thai. "Bành!" Cơ thể Thi Thai va chạm với Hồng Minh Đao phát ra một tiếng vang chói tai, có thể thấy sức mạnh của con Thi Thai này lớn đến mức nào. "Trương gia, chúng ta có cần giúp Tiểu Ca một tay không?" Trần Bì A Tứ hỏi.

Uy lực của con Thi Thai này hắn cũng đã cảm nhận được, sức mạnh này ít nhất phải trên năm ngàn cân.

Cho dù là Tiểu Ca thì cũng sẽ gặp khó khăn chứ?

Trương Dạ Ninh lắc đầu: "Không cần." Thực lực của Tiểu Ca hiện nay đừng nói là năm ngàn cân, e là cả vạn cân cũng chịu được, một con Thi Thai sao có thể là đối thủ của y?

Tiểu Ca vung tay phải, trên người hiện ra một luồng hồng quang, tiếp đó một luồng đao khí mạnh mẽ chém thẳng vào đầu con Thi Thai. "Xoạt!" Kèm theo một tiếng đao ngân, đầu của con Thi Thai trực tiếp bị chém rụng.

Trần Bì A Tứ thấy cảnh này thì không khỏi rùng mình sợ hãi, hắn không ngờ thực lực của Tiểu Ca lại trở nên mạnh đến vậy.

Người của Trương gia quả nhiên đều là biến thái cả!

Một người hai người toàn bộ đều là yêu nghiệt.

Động tác vừa rồi của Tiểu Ca, nếu hắn không nhìn kỹ thì có lẽ chỉ

thấy được một cái bóng mờ.

Sau khi giải quyết xong con Thi Thai, Trần Bì A Tứ liền chôn cất xác Diệp Thành tại chỗ.

Còn Trương Dạ Ninh đi đến trước xác Thi Thai, bắt đầu dung hợp tinh phách của nó. "Nhận được 100 điểm thuộc tính tấn công, 100 điểm thuộc tính phòng ngự, 100 điểm thuộc tính tốc độ." Một con Thi Thai mà nhận được 300 điểm thuộc tính cũng coi như là không tệ. "Đi thôi!" Sau khi dung hợp xong tinh phách, Trương Dạ Ninh cũng đưa hai người trở lại căn nhà gỗ.

Lúc này, mọi người trong nhà đang nhóm lửa, bắt đầu nấu canh rau. "Trương gia, ngài cuối cùng cũng về rồi, tới đây, canh rau vừa nấu xong, ngài nếm thử xem tay nghề của tôi thế nào!" Bàn Tử nhường một chỗ cho Trương Dạ Ninh, chuẩn bị múc canh cho anh.

Trương Dạ Ninh nhận lấy bát canh hớp một ngụm rồi nói: "Nghỉ ngơi 20 phút nữa rồi tiếp tục lên đường!" Mọi người gật đầu, không ai dám nghi ngờ lời nói của Trương Dạ Ninh nữa.

Nên biết rằng lúc nãy Diệp Thành chính là do không nghe lời Trương gia, tự mình chạy ra ngoài nên mới rơi xuống hố sâu.

Hai mươi phút sau, mọi người rời khỏi khu vực nhà gỗ, tiếp tục đi sâu vào Trường Bạch Sơn.

Đi được khoảng mười phút, phía sau đột nhiên vang lên một tràng tiếng động, quay đầu nhìn lại, họ thấy căn nhà gỗ lúc nãy đã bị một mảng tuyết trắng xóa bao phủ.

Tuyết lở!

Đó là phản ứng đầu tiên của mọi người.

Họ không ngờ rằng chân trước vừa đi được 10 phút, vị trí cũ đã xảy ra lở tuyết, chuyện này cũng quá kỳ quái rồi?

Hơn nữa điều không thể tin nổi là Trương gia lại có thể dự liệu chính xác thời gian tuyết lở, vị trí hiện tại của họ vừa vặn nằm ngoài phạm vi bao phủ, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều nằm trong dự tính của Trương gia?

Mọi người không nhịn được mà nhìn về phía Trương gia, đây thực sự là thủ đoạn mà một người bình thường có thể có sao?

Bàn Tử nói: "Trương gia, ngài cũng thần quá rồi, làm sao ngài biết ở đây sẽ xảy ra tuyết lở?" Trương Dạ Ninh nói: "Các cậu chú ý nhìn phía sau căn nhà gỗ đó, căn nhà dựa lưng vào sườn núi, sườn núi dốc và tuyết tích tụ dày, cộng thêm bão tuyết liên tục không ngừng, việc xảy ra tuyết lở là hiện tượng bình thường thôi." Mọi người chợt hiểu ra.

Nhưng tại sao Trương gia lại có thể tính toán thời gian chuẩn xác đến vậy?

Chương 127

Chẳng lẽ chuyện này cũng có thể nhìn ra được?

Tuyết lở đến nhanh mà đi cũng nhanh, qua khoảng nửa giờ, bão tuyết và lở tuyết đều đã dừng lại hoàn toàn, dưới ánh hoàng hôn, sườn núi nơi vừa xảy ra lở tuyết lộ ra một vách đá băng khổng lồ.

Mọi người nhìn vách đá băng kia, không khỏi thốt lên cảm thán, mặt vách đá nhẵn nhụi như một miếng xà phòng này, quả thực là một tác phẩm nghệ thuật. "Nhìn kìa, cái gì thế kia?" Mắt Bàn Tử rất tinh, dường như phát hiện ra thứ gì đó, đột nhiên chỉ về một hướng nói.

Mọi người nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, họ thấy sâu trong một khối băng xuyên màu xanh sẫm bán trong suốt thế mà lại có một cái bóng khổng lồ, trông giống như một đứa trẻ.

Ngô Tà lên tiếng: "Đó là thứ gì vậy?

Sao trông tà môn quá vậy?" Tiểu Ca nói: "Côn Luân Thai." Vừa nghe thấy là Côn Luân Thai, sắc mặt bọn Trần Bì A Tứ liền biến đổi, họ không ngờ lại gặp được Côn Luân Thai ở đây.

Bàn Tử và Ngô Tà không hiểu phản ứng của mọi người, liền lần lượt hỏi: "Côn Luân Thai là cái gì?" Trần Bì A Tứ giải thích: "Côn Luân Thai là một hiện tượng tự nhiên kỳ lạ, thường sinh ra ở nguồn của long mạch, hội tụ linh khí trời đất, phần lớn nằm trong nham thạch, băng xuyên hoặc cây cối, nó sẽ tự mình thai nghén ra một thứ tương tự như hài nhi.

Thứ này trong cổ tịch được gọi là 'Địa sinh thai', giống như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký vậy.

Còn có một cách nói khác, vào những năm cuối đời Tây Kinh,

truyền thuyết kể rằng có người tìm thấy một khối băng thai khổng lồ dưới lớp băng ở núi Côn Luân, khối băng thai đó thậm chí đã mọc đầy đủ ngũ quan, là một bé gái, sống động như thật, thế là 'Địa sinh thai' được gọi là 'Côn Luân Thai', người dân địa phương còn vì thế mà xây một ngôi miếu, gọi là miếu Côn Luân Đồng Tử.

Nơi bảo địa như thế này là có thể gặp chứ không thể cầu, truyền thuyết chỉ có những người có thủ đoạn thông thiên mới gặp được, trong lịch sử ghi chép lại, người duy nhất gặp được chỉ có một người, đó chính là Hoàng Đế!" Nói xong, Trần Bì A Tứ lại nhìn về phía Trương Dạ Ninh nói: "Trương gia, ngài xem tôi nói có đúng không?" Trương Dạ Ninh nhẹ nhàng gật đầu, công nhận cách nói của hắn.

Ngô Tà và Bàn Tử nghe vậy không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Hóa ra Côn Luân Thai này có lai lịch lớn như thế.

Bàn Tử nghe thấy Trương gia cũng công nhận lời của Trần Bì A Tứ, cả người trở nên phấn khích.

Trần Bì A Tứ nói trước đó chỉ có mỗi Hoàng Đế là gặp được Côn Luân Thai, vậy chẳng phải nói tình cảnh của họ hiện giờ cũng giống như vị Hoàng Đế kia sao?

Trong núi Côn Luân này nhất định là chôn giấu đại mộ gì đó, lần này họ sắp phát tài rồi!

Bàn Tử cười nói: "Nói như vậy thì phát hiện Côn Luân Thai này là chuyện tốt mà, sao các người đều có vẻ mặt như thế?

Trước chúng ta chỉ có Hoàng Đế gặp được, quy đổi ra thì chúng ta chẳng phải cũng tương đương với Hoàng Đế sao?

Lần này chắc chắn là phát tài rồi!" Trần Bì A Tứ nói: "Phát hiện Côn Luân Thai đúng là chuyện tốt, nhưng Côn Luân Thai ở đây đã bị phá hoại rồi.

Lúc trước khi tôi cùng Trương gia xuống hố sâu, đã phát hiện Thi Thai ở đó, con Thi Thai kia tám phần là do Côn Luân Thai này dẫn tới." Bàn Tử nghe xong, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Sau đó hắn tiếp tục hỏi: "Thi Thai là cái gì?

Có phải là loại tiểu tống tử thành tinh không?

Nếu là tiểu tống tử thành tinh thì không cần các người ra tay, một mình tôi là đủ rồi!" Nói rồi, Bàn Tử còn đắc ý vỗ vỗ ngực.

Hắn tuy không có thủ đoạn thông thiên như Trương gia, nhưng tiểu tống tử thì hắn vẫn đối phó được.

Đi theo Trương gia bao nhiêu ngày nay, giờ mà gặp tiểu tống tử, hắn có thể một đấm hạ gục một con.

Lúc này Tiểu Ca lên tiếng, y nói: "Thi Thai không phải là tống tử." Trần Bì A Tứ thở dài một tiếng nói: "Đúng vậy, Tiểu Ca nói không sai, Thi Thai lợi hại hơn tống tử nhiều.

Tống tử là do người sau khi chết biến thành, còn bản thể của Thi Thai là do đại tự nhiên thai nghén thành, bản chất hai thứ đều không giống nhau.

Thi Thai trước khi hình thành thực ra không có bất kỳ nguy hại nào, nó là một loại vật chất tương tự như địa tinh.

Sau khi chịu ảnh hưởng của Côn Luân Thai, thứ đó phát sinh biến dị, hấp thụ tà khí cuối cùng hình thành Thi Thai.

Hơn nữa sau khi Côn Luân Thai phát sinh biến dị, nếu con người vô tình chạm vào nó, sẽ lập tức bị nó khống chế, cuối cùng biến thành một loại sinh vật giống như con rối." Mọi người nghe xong, sắc mặt đại biến.

Ban đầu họ tưởng tìm được Côn Luân Thai là chuyện tốt, thậm chí

có thể được ghi vào sử sách, nhưng không ngờ đây lại là một khối Côn Luân Thai đã biến dị.

Điều này khiến họ vô cùng khó chịu!

Bàn Tử mở lời: "Trương gia, nếu Côn Luân Thai này đã biến dị rồi, vậy chúng ta còn phải qua đó kiểm tra không?

Hay là chúng ta đổi đường khác?" Trương Dạ Ninh nói: "Dưới Côn Luân Thai chính là một lối vào Vân Thiên Cung, chỉ có con đường này duy nhất thôi!

Nếu các ngươi sợ rồi thì quay về đi." Đối với Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn này, Trương Dạ Ninh tự nhiên không thể nói cho họ con đường thứ hai.

Bởi vì bên trong Vân Thiên Cung có cánh cửa Thanh Đồng mà Trương gia bao đời thủ hộ.

Huống hồ anh đâu có để con Thi Thai kia vào mắt, ngược lại những con Thi Thai đó đối với anh còn là chuyện tốt.

Một con Thi Thai tích lũy có thể mang lại cho anh ba trăm điểm thuộc tính, thêm vài con nữa thì điểm thuộc tính của anh gần như có thể cày đầy rồi.

Đối với anh, đây chẳng khác nào là những con 'quái kinh nghiệm' cả.

Nếu có thể thu thập đủ mọi thứ trước khi xong nhiệm vụ, việc nâng đầy điểm thuộc tính sớm sẽ giúp anh tiết kiệm được không ít tài nguyên.

Mặc dù anh có thể tiêu hao âm binh trong Quỷ Tỳ để cộng điểm, nhưng thực tế anh không muốn dùng phương thức đó lắm.

Anh còn đang tính xây dựng một đội quân âm binh hùng mạnh.

Thử nghĩ mà xem, một ngày nào đó anh tập hợp được một đội quân âm binh hàng triệu, thậm chí hàng chục triệu người, sau đó đặt hết ở chỗ cánh cửa Thanh Đồng kia, thì còn ai dám dòm ngó cửa Thanh Đồng nữa?

Hơn nữa như thế họ cũng không cần thêm người thân hành tới trấn thủ cửa Thanh Đồng nữa.

Những người khác nghe Trương gia nói vậy, ai nấy đều trầm mặc.

Quả thực, bất kể là bản thân Côn Luân Thai hay những con Thi Thai kia, đối với họ đều là một mối đe dọa cực lớn, sơ sẩy một chút có lẽ sẽ mất mạng ngay lập tức, giống như Diệp Thành lúc nãy vậy.

Quách Phong và những người khác lúc này cũng không nhịn được mà nhìn nhau mấy lần, họ tuy được Ngô Tam Tỉnh tìm tới giúp đỡ Ngô Tà, nhưng thực tế cái họ coi trọng là bảo vật trong Trường Bạch Sơn.

Bảo vật tuy tốt nhưng tính mạng của mình vẫn là quan trọng hơn cả.

Mấy người bọn họ không giống như Tứ gia, thân thủ tốt như vậy, cho dù là tống tử ngàn năm cũng chỉ là chuyện vài chiêu.

Họ cùng lắm chỉ đối phó được mấy con tống tử trăm năm, nếu hợp sức lại thì đối phó tống tử ngàn năm e là cũng vất vả.

Giờ bắt họ đối mặt với Thi Thai, đây chẳng phải là đi nộp mạng sao?

Trần Bì A Tứ tuy biết tâm tư của bọn Quách Phong, nhưng dù sao Trương gia cũng đang ở đây, hắn không muốn mất mặt trước Trương gia, thế là mở miệng mắng bọn họ: "Nhìn mấy người các cậu cái bộ dạng không ra gì thế này?

Một cái Côn Luân Thai đã dọa các cậu sợ thành thế này rồi?

Tôi đúng là nuôi không các cậu bấy lâu nay mà!

Vả lại, không thấy có Trương gia ở đây sao?

Thật không biết các cậu sợ cái gì nữa?" Nói đến cuối cùng, Trần Bì A Tứ lại lôi Trương gia ra làm chỗ dựa.

Lúc ở dưới hố sâu, hắn cũng đã thấy sự đáng sợ của Thi Thai.

Chương 128

Nếu lúc đó đổi lại là hắn, hắn chưa chắc đã có thể đối phó nhẹ nhàng được như Tiểu Ca.

Hiện tại Trương gia ở đây, hắn cũng chỉ có thể bám lấy cái đùi lớn này thôi.

Trương Dạ Ninh biết suy nghĩ của Trần Bì A Tứ, chẳng qua chỉ là muốn đứng ngoài quan sát mà thôi, nhưng anh cũng chẳng bận tâm.

Trương Dạ Ninh nói: "Ông nói không sai, những thứ này đối với tôi chẳng qua chỉ là chuyện búng ngón tay mà thôi." Nghe Trương gia nói vậy, mọi người mới coi như yên tâm. "Tuy nhiên, tôi không phải là bảo vệ của các người, lúc nào cũng theo sát bên cạnh đâu, nếu các người tự mình tìm chết đi lung tung, tôi không chắc có thể cứu được các người đâu!" Mọi người gật gật đầu, dù sao cũng đã có bài học nhãn tiền, họ sẽ không ngu ngốc như Diệp Thành, chưa thấy bảo vật đã bắt đầu lén lút bỏ chạy.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Trương Dạ Ninh, mọi người đi về phía vị trí Côn Luân Thai đằng xa.

Không xa lắm, đi nửa giờ họ đã tới được trên đỉnh Côn Luân Thai.

Bàn Tử dùng chân quét lớp tuyết trên băng, hình dạng của Côn Luân Thai bên dưới hiện ra rõ ràng hơn. "Trời ơi, nó thực sự trông giống hệt một đứa trẻ!" Bàn Tử kinh hô.

Những người khác lúc này cũng nhìn xuống dưới lớp băng, cũng thấy được hình dáng của Côn Luân Thai, ngũ quan của nó rất rõ ràng, không khác gì một đứa trẻ.

Ngô Tà nói: "Lớp băng này trông có vẻ dày ít nhất mười mấy mét,

chúng ta làm sao xuống được đây?" Bàn Tử nói: "Chúng ta không phải có mang theo thuốc nổ sao?

Theo tôi thấy, cứ đặt khoảng mười cân thuốc nổ, bùm một phát là nổ tung ra thôi?" Hoa Hòa Thượng nói: "Cái tối kiến này mà cậu cũng nghĩ ra được, nổ một phát thế này, băng xuyên có khi chẳng vỡ được bao nhiêu, mà tuyết trên núi e là đổ ụp xuống hết, lúc đó chúng ta chỉ việc chờ bị chôn sống thôi!" Bàn Tử vặn lại: "Vậy ông nói xem phải làm thế nào?

Không dùng được thuốc nổ chẳng lẽ dùng xẻng đào à?

Với độ dày lớp băng này, chúng ta đào đến năm sau chắc cũng chưa xong!" "Ờ..." Hoa Hòa Thượng bị Bàn Tử nói vậy thì nhất thời cứng họng.

Đây quả thực là một vấn đề nan giải, lớp băng ở đây quá dày, cộng thêm bão tuyết thường xuyên xảy ra, việc xuống dưới càng thêm khó khăn.

Họ phải nghĩ cách xuống dưới trước khi trận bão tuyết tiếp theo ập đến, hơn nữa phải đào được một cái hố giống như hầm đạo.

Ngay lúc này, trên bầu trời không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng đen khổng lồ. "Cái gì vậy?" Mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, họ thấy một sinh vật khổng lồ đầu rồng, thân hổ, đuôi sư tử xuất hiện trên bầu trời.

Quách Phong thấy thứ này, tưởng gặp phải nguy hiểm, kết quả là đôi chân mềm nhũn, cả người ngồi bệt xuống đất. "Đây...

đây là thần thú Ang Dũ sao?

Sao nó lại xuất hiện ở đây?" Trần Bì A Tứ nhìn lên trên với vẻ mặt không thể tin nổi, thần thú trong truyền thuyết sao lại xuất hiện ở đây?

Bàn Tử thấy bọn Quách Phong ngơ ngác, liền lên tiếng giải thích cho họ: "Các người không cần sợ, đây là thú cưng của Trương gia, thế nào, oai phong chứ?" Bàn Tử nói câu này với vẻ mặt tự hào như thể đó là thú cưng của mình vậy.

Thứ này Trương gia đã từng nói với họ, năng lực đặc biệt nghịch thiên.

Trần Bì A Tứ nghe xong, không ngờ đó thực sự là thần thú Ang Dũ.

Giờ có thần thú Ang Dũ ở đây, việc đào hầm đạo trở nên đơn giản hơn nhiều.

Tương truyền thần thú Ang Dũ có thể sử dụng phong nhận với uy lực cực lớn, có thể chẻ đôi cả ngọn núi.

Tiếp đó, thần thú Ang Dũ sau khi nhận được lệnh của Trương gia, bay đến ngay phía trên Côn Luân Thai, trực tiếp tung ra một đường phong nhận khổng lồ, giây tiếp theo, cả lớp băng nứt ra một khe hở lớn.

Côn Luân Thai bên trong lộ hẳn ra ngoài. "Bành!" Côn Luân Thai sau khi tiếp xúc với ánh nắng bên ngoài, cả cơ thể lập tức bắt đầu bạo động, ngay sau đó nó rút ra một cái chùy đá khổng lồ, trực tiếp ném về phía mọi người phía trên. "Không xong rồi, Côn Luân Thai sống lại rồi!" Hoa Hòa Thượng kêu lớn một tiếng, ra hiệu cho mọi người rút lui.

Trần Bì A Tứ lúc này cũng vội vàng lùi lại, Côn Luân Thai này không phải chuyện đùa đâu.

Hơn nữa lúc nãy qua khe nứt hắn còn thấy không ít Thi Thai, bên dưới giờ chẳng khác nào địa ngục, còn đứng đó không phải là chờ chết sao?

Còn Trương Dạ Ninh vẫn thản nhiên đứng tại chỗ, như thể không nhìn thấy cái chùy đá đang bay về phía mình, biểu hiện cực kỳ trấn định. "Trương gia!" Trần Bì A Tứ thấy vậy không nhịn được mà nhắc nhở một câu.

Ngay khi cái chùy đá sắp đánh trúng Trương Dạ Ninh, một luồng phong nhận trực tiếp xé toạc không trung, cái chùy đá đó trong nháy mắt đã biến thành những mảnh đá vụn.

Vẫn chưa dừng lại ở đó, giây tiếp theo, Ang Dũ trực tiếp phóng ra một đạo quang kiếm, quang kiếm có tốc độ cực nhanh, toàn thân tỏa ra hào quang chói mắt.

Hào quang xé rách không khí, tạo ra một tiếng nổ siêu thanh. "Oanh!" Trong sự kinh ngạc của mọi người, quang kiếm đâm xuyên qua cơ thể Côn Luân Thai, tỏa ra một luồng ánh sáng trắng.

Sau đó Côn Luân Thai trực tiếp biến thành đống thịt vụn.

Côn Luân Thai vừa chết, những con Thi Thai xung quanh như mất đi linh hồn, đồng loạt đổ rạp xuống đất. "Về đi!" Trương Dạ Ninh thấy Côn Luân Thai đã chết liền thu Ang Dũ lại. "Được rồi, Côn Luân Thai đã giải quyết xong, mau xuống dưới thôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp nhảy xuống khe nứt băng.

Hiện giờ Vân Thiên Cung đã ở ngay trước mắt, anh phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ đánh dấu mới được, anh muốn xem Đại Việt Long Tước sau khi cường hóa lần hai sẽ mạnh đến mức nào.

Tiểu Ca cũng nhanh chóng bám theo.

Ngô Tà và Bàn Tử tuy thân thủ không tốt bằng họ, nhưng may mà tay chân lanh lẹ, sau khi cố định dây thừng xong cũng trực tiếp đu xuống.

Còn lại bọn Trần Bì A Tứ thì đứng ngây người tại chỗ, rõ ràng là

vẫn chưa kịp phản ứng trước cảnh tượng vừa rồi?

Đây mà là Côn Luân Thai sao?

Cứ thế mà bay màu rồi?

Hóa ra lúc nãy Trương gia nói búng ngón tay là giải quyết xong vẫn còn là khiêm tốn rồi!

Chuyện này cũng quá khoa trương đi.

Trần Bì A Tứ lúc này cũng không nhịn được mà giật giật khóe miệng, thần thú này của Trương gia thực sự quá nghịch thiên rồi.

Hắn hiện giờ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi thực lực của Trương gia rốt cuộc đã mạnh đến mức nào! ...

Mười phút sau, mọi người cũng đã đáp xuống mặt đất.

Sau khi xuống tới nơi, họ phát hiện ở đây có tới mười con Thi Thai, điều này khiến họ không khỏi kinh ngạc.

Dẫu sao thứ này cũng đã bị ám bởi tà khí của Côn Luân thai, không biết chừng trên cơ thể vẫn còn tàn dư, họ không muốn dây vào.

Chương 129

Ngược lại, Trương Dạ Ninh không hề lo ngại, anh trực tiếp tiến đến trước xác của những thi thai này, bắt đầu dung hợp tinh phách bên trong.

Đây là trọn vẹn 1000 điểm thuộc tính, đối với anh mà nói là một thứ cực tốt. "Dung hợp thành công tinh phách thi thai, thuộc tính tấn công tăng thêm 100 điểm, thuộc tính phòng ngự tăng thêm 100 điểm, thuộc tính tốc độ tăng thêm 100 điểm!"...

Rất nhanh, Trương Dạ Ninh đã hấp thụ toàn bộ tinh phách thi thai.

Mỗi hạng mục thuộc tính tăng thêm 1000 điểm, lũy kế là 3000 điểm.

Điều này khiến Trương Dạ Ninh vô cùng hài lòng. "Đi thôi!" Trương Dạ Ninh nói.

Nơi này đối với anh đã không còn giá trị gì nữa, hiện tại việc cần làm là tiến vào Vân Thiên Cung.

Phía trước họ là một lối đi hẹp và dài, đi ròng rã hơn nửa giờ đồng hồ, mọi người mới tới điểm cuối.

Tại điểm cuối có một tòa cung điện khổng lồ, dưới mái hiên treo rất nhiều đồ trang trí bằng thanh đồng, đầu mái hiên đều là hình đầu rồng hướng phượng, trông vô cùng mang khí chất hoàng gia.

Tuy nhiên, toàn bộ cung điện đều đã bị đóng băng, nhìn qua như một tòa ngọc cung.

Trước cửa điện còn dựng một tấm bia đá rùa không chữ, phía sau bia đá chính là hai cánh cổng bằng bạch ngọc khổng lồ, cao tới ba mét, rộng hai mét.

Trên cửa còn khắc một số đồ án kỳ lạ, trông giống như những con quái điểu mặt người đang múa giữa làn mây.

Quách Phong đi một vòng xung quanh, thấy bên cạnh cung điện còn có một vực thẳm sâu không thấy đáy, không nhịn được cảm thán: "Tôi thật mẹ nó không hiểu nổi, mọi người nói xem lão Vạn Nô Vương này sao lại xây lăng tẩm ở cái nơi khỉ ho cò gáy này?

Tìm một chỗ đất bằng phẳng không được sao?

Đúng là hành hạ người ta mà!" Bàn Tử mở lời: "Nơi khỉ ho cò gáy mới tốt chứ, nếu ở chỗ bằng phẳng thì đồ bên trong còn đến lượt chúng ta sao?

Sớm đã bị đào rỗng từ đời nào rồi!" "Chậc chậc chậc, nhìn cái cửa điện này là biết Vạn Nô Vương nhất định rất giàu, bên trong chắc chắn giấu không ít bảo bối!" Những người khác cũng gật đầu, quả thực Bàn Tử nói không sai, quang hai cánh cổng ngọc này e là đã đáng giá không ít tiền, chưa nói đến đồ bên trong.

Tuy nhiên, Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Tiên đừng vội mừng, đây chẳng qua mới là lối vào thôi, cách Vân Thiên Cung còn một khoảng xa nữa." Mọi người nghe vậy, chỉ cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh, hứng thú lập tức giảm xuống.

May mà Trương tiên sinh nói đây là lối vào, chứng minh ít nhất phương hướng của họ không sai, như vậy thì việc tới được Vân Thiên Cung chỉ là vấn đề thời gian.

Nghĩ đến đó, họ lại có thêm chút động lực.

Quách Phong nói: "Mọi người nhìn kìa, trên mái hiên điện này treo rất nhiều khí cụ thanh đồng, còn có cánh cổng ngọc này nữa, nhìn là biết đáng tiền, hay là chúng ta ra tay kiếm một ít mang về?" Bàn Tử nói: "Quách Phong, nhìn cậu bây giờ cứ như thấy tôi ngày xưa vậy,

làm người thì tầm mắt phải rộng ra một chút, có chút đồ mọn này mà cậu đã động tâm rồi sao?

Trương tiên sinh đã nói rồi, hiện tại chúng ta còn cách Vân Thiên Cung một đoạn nữa, đến lúc tìm được Vạn Nô Vương, đồ tùy táng của lão chẳng phải đáng giá hơn nhiều sao?" Bàn Tử đi theo Trương Dạ Ninh hạ mộ cũng đã lâu, không dám nói là có thể nhận định giá trị của mọi minh khí, nhưng những kiến thức cơ bản thì ông ta vẫn hiểu.

Quách Phong bị Bàn Tử nói vậy thì ngẩn người, nhưng vẫn cứng miệng: "Muỗi nhỏ cũng là thịt, chẳng lẽ cứ đứng nhìn như vậy sao?" Bàn Tử đáp: "Giỏi lắm nhóc, cậu còn tham hơn cả tôi đấy, một chút đồ cũng không muốn để lại cho người khác à?

Cậu muốn lấy thì cũng phải xem mình có bê nổi không, cánh cửa to thế kia, cậu định khiêng về kiểu gì?" Nghe đến đó, Quách Phong lập tức nghẹn lời, quả thực cánh cổng ngọc này kiểu gì cũng phải nặng cả ngàn cân, một mình cậu ta không cách nào bê về được.

Bàn Tử nhìn vẻ mặt của gã thanh niên này mà không khỏi lắc đầu, Bàn Tử ông tuy tham tài nhưng ít nhất cũng để cho người khác chút cháo mà húp, không đến mức ngay cả cánh cửa nhà người ta cũng muốn gỡ đi.

Quách Phong làm việc tuyệt tình như vậy, đến lúc chịu thiệt chính là bản thân gã.

Trương Dạ Ninh không để ý đến họ, mà đi thẳng về phía cánh cổng ngọc.

Xung quanh cổng ngọc bị đóng băng cứng ngắc, Ngô Tà gõ gõ lên cửa, phát hiện lớp băng trên này ít nhất phải dày hai mét, muốn vào được, nếu dùng cuốc chim thì ít nhất cũng phải gõ mất một giờ.

Hoa Hòa Thượng nói: "Tìm cách khác đi, dùng cuốc phá băng thực

sự quá tốn thể lực, hơn nữa chúng ta còn chưa tới Vân Thiên Cung, nếu tiêu hao hết thể lực, lúc gặp nguy hiểm đến sức mà chạy cũng không có!" Trước lời của Hoa Hòa Thượng, mọi người đều tỏ ý tán thành.

Quả thực phương thức này quá tốn sức, ngộ nhỡ gặp phải cương thi thì tất cả đều toi đời!

Bàn Tử hỏi: "Vậy chúng ta tính sao?

Chẳng lẽ dùng thuốc nổ?

Tôi sợ lúc đó cả cung điện sụp xuống thì khổ!" Những người khác cũng hoàn toàn bó tay, thuốc nổ càng không thể dùng, nghĩ kỹ lại thì có lẽ dùng cuốc phá băng vẫn khả thi hơn. "Oanh!" Tuy nhiên ngay lúc này, cánh cổng ngọc đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn, sau đó lớp băng dày hơn hai mét trực tiếp biến thành mảnh vụn rơi xuống đất.

Chỉ thấy Trương Dạ Ninh tung hai nắm đấm, lớp băng trực tiếp bị đập nát, sau đó anh nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cổng ngọc liền mở ra.

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người không khỏi trợn tròn mắt!

Sức lực của Trương tiên sinh cũng quá lớn rồi đi?

Chẳng khác nào quái vật!

Lớp băng dày tận hai mét mà một đấm đã nát vụn?

Vương Bàn Tử và Ngô Tà tuy cũng kinh ngạc, nhưng dẫu sao đã đi theo Trương Dạ Ninh bấy lâu, họ cũng có nhận thức khái quát về thực lực của anh, vì vậy rất nhanh đã phản ứng lại.

Còn bọn Quách Phong thì khác, nói đúng ra đây là lần đầu tiên họ thấy Trương Dạ Ninh ra tay.

Họ biết về Trương tiên sinh chủ yếu là qua lời của Tứ gia, vì Tứ gia gọi anh là Trương tiên sinh nên họ cũng gọi theo.

Nhưng trong lòng họ thực chất không phục lắm, dù đã thấy linh thú Ang Dũ của anh, nhưng đó dẫu sao không phải thực lực thực sự của chính anh.

Nhưng hiện tại xem ra, Trương tiên sinh sở hữu thực lực vô cùng đáng sợ, một đấm này nếu thay bằng họ, e là mặc giáp thép cũng không đỡ nổi!

Trước sự kinh ngạc của bọn Quách Phong, Trương Dạ Ninh đã quá quen thuộc, anh không mấy để tâm mà trực tiếp đi vào bên trong.

Sau khi bước vào cổng ngọc, một luồng bóng tối bao trùm lấy mọi người, tất cả dừng lại một chút, sau khi đã thích nghi với bóng tối, họ mới lấy thiết bị chiếu sáng ra.

Ánh đèn chiếu về phía trước, hiện ra đầu tiên là những cột đá lớn ở hai bên linh điện, mỗi cây ít nhất cao khoảng năm mét.

Trên cột điêu khắc những đồ án kỳ lạ giống như trên cổng ngọc.

Ở giữa các cột đá còn treo không ít đèn nô, ánh sáng chiếu lên đó cư nhiên không hề có sự phản xạ, giống như một khoảng hư không vậy.

Vương Bàn Tử cầm mồi lửa định thắp những ngọn đèn nô đó lên, Trương Dạ Ninh bảo: "Đừng thắp!" Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Sao vậy Trương tiên sinh?

Tôi thấy ở đây tối quá, có đèn nô ở đây, thắp lên vài ngọn chúng ta sẽ không phải lo thiếu sáng nữa." Trần Bì A Tứ nói: "Bàn Tử, thứ này cậu đừng có thắp, nếu không tất cả sẽ chết vì cậu đấy!

Kiến trúc ở đây có thể trụ vững không sụp đổ, một nguyên nhân quan trọng chính là nhiệt độ thấp, nếu cậu thắp những ngọn đèn này lên, nhiệt độ linh cung tăng cao, kiến trúc phát sinh sụp đổ thì tất cả chúng ta sẽ bị chôn sống ở đây!" Sau đó Trần Bì A Tứ nhìn sang

Trương Dạ Ninh, cung kính hỏi: "Trương tiên sinh, tôi nói có đúng không?" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng thu hồi mồi lửa.

Mọi người dựa vào ánh sáng đèn pin tiếp tục đi về phía trước, xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, trên đường đi cơ bản chỉ nghe thấy tiếng thở của nhau.

Quách Phong không quá thích ứng với môi trường âm u này, đi không bao lâu đã cảm thấy trong những góc tối có thứ gì đó đang chằm chằm nhìn mình.

Cậu ta lên tiếng: "Mọi người sao tự dưng im lặng thế?

Cứ làm như đi ăn trộm vậy!" Lời chưa dứt, Tiểu Ca đang đi sau lưng Trương Dạ Ninh liền quay đầu làm động tác giữ yên lặng.

Chương 130

Bàn Tử nói khẽ với Quách Phong: "Cậu im lặng chút đi, chúng ta chẳng phải đang đi trộm sao?

Giờ đã vào trong mộ rồi, cậu còn nhí nhố như thế, ngộ nhỡ dẫm phải cơ quan gì, tôi không cứu nổi cậu đâu!" Đây được coi là một quy tắc bất thành văn trong giới đạo mộ, khi đi trong lối dẫn thì cố gắng không nói chuyện, vì đại đa số chủ mộ đều thiết kế cơ quan bẫy rập ở đây, nói chuyện không chỉ ảnh hưởng đến việc phán đoán âm thanh mà còn dễ làm phân tâm.

Quách Phong nghe vậy, vội vàng bịt miệng mình lại, sau đó căng thẳng nhìn xuống mặt đất, sợ mình vô tình dẫm phải cơ quan nào đó.

Đi được khoảng năm phút, mọi người đến khu vực trung tâm của linh cung, phía trước xuất hiện một đài ngọc.

Xung quanh đài ngọc vây quanh những bức tượng đồng khổng lồ hình thân chim mặt người, quan sát kỹ, mọi người phát hiện những tượng đồng này trùng khớp với đồ án trên cổng ngọc và cột đá, chẳng lẽ điều này có dụng ý đặc biệt gì?

Đó vẫn chưa phải điểm khiến họ nghi hoặc nhất.

Điều họ thắc mắc nhất chính là bức tượng có hình dáng đặc thù ở giữa các tượng đồng kia.

Bức tượng ở chính giữa tuy cũng có hình dạng thân chim mặt người, nhưng trên đỉnh đầu lại có một thứ giống như vương miện, rõ ràng thứ ở giữa chính là vua của chúng.

Bàn Tử lên tiếng hỏi: "Những thứ này là gì vậy?

Sao lại có hình dạng như thế này?

Theo lý mà nói trong linh điện phải đặt tượng của chủ mộ chứ?

Cái này trông như một con đỉa lớn vậy, lạ quá!" Lúc này, mọi người cũng tiến lại gần, quả thực ở giữa linh đài sao lại bày biện bức tượng kỳ quái như vậy?

Khi đó, Vương Bàn Tử phát hiện trong miệng những tượng đồng thân chim mặt người kia dường như ngậm một thứ gì đó giống như viên châu, định lấy thứ bên trong ra.

Ngô Tà thấy vậy liền vội vàng ngăn cản: "Đừng có động lung tung, vạn nhất chạm vào cơ quan thì sao?" Bàn Tử cười cười đáp: "Yên tâm đi Thiên Chân, tôi tự biết chừng mực, tôi đã nhìn kỹ rồi, ở đây chẳng có cơ quan nào nối với nó cả!" Nói xong, Bàn Tử cẩn thận lấy thứ bên trong ra.

Lúc này mọi người cũng ghé lại xem, phát hiện đó là một con khỉ đồng dát vàng mặt xanh nanh dài, trên người khắc vô số hoa văn kỳ lạ như tiểu quỷ.

Quách Phong tưởng thứ này đáng tiền, bèn lấy hết tất cả khỉ đồng ra, rồi hỏi: "Tứ gia, ngài xem mấy thứ này có đáng tiền không?" Trần Bì A Tứ trả lời: "Làm bằng thanh đồng, bên trong dường như rỗng ruột, không đáng bao nhiêu tiền đâu!

Nhưng thứ này rốt cuộc là gì?

Sao lại đặt trong miệng tượng đồng, Trương tiên sinh ngài có biết đây là gì không?" Trương Dạ Ninh nhìn qua, phong cách của thứ này không phù hợp với thời kỳ Vạn Nô Vương, chắc chắn không phải do Vạn Nô Vương làm ra.

Hơn nữa nếu anh nhớ không lầm, thứ này chính là một loại sinh vật ký sinh trong cơ thể chim mặt người, gọi là Khẩu Trung Hầu (khỉ trong miệng).

Tính ra nó cũng thuộc loại sinh vật dưới lòng đất, là thứ đứng sau cánh cổng thanh đồng.

Tuy nhiên, Trương Dạ Ninh tự nhiên sẽ không nói ra chuyện thứ này thuộc về cánh cổng thanh đồng, mà chỉ nói: "Chủ thần mà Đông Hạ quốc tín ngưỡng chính là một chủng tộc kỳ lạ thân chim mặt người, còn khỉ đồng này là một loại sinh vật ký sinh trong miệng loài đó, giống như một hệ thống cộng sinh, cả hai hỗ trợ lẫn nhau." Bàn Tử nói: "Tôi cứ tưởng là cái gì, hóa ra là mấy thứ lặt vặt mà đám người này tín ngưỡng thôi, mấy thứ này là không đáng tiền nhất, chúng ta cứ tiếp tục lên đường thôi." Trương Dạ Ninh cũng gật đầu, chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhưng ngay lúc này, bốn con khỉ đồng vốn bị Quách Phong và Bàn Tử vứt đi đột nhiên như bị nam châm hút lấy nhau, "phanh" một tiếng tất cả dính chặt lại.

Sau đó những con khỉ đồng này tự động quay về vị trí cũ, tượng đồng thân chim mặt người ở giữa phát ra một luồng hồng quang, toàn bộ linh cung lập tức bị luồng sáng này chiếu rọi thấu suốt.

Mọi người theo bản năng lùi lại phía sau, giây tiếp theo, một luồng gió lạnh lẽo âm u thổi về phía họ, mấy người rùng mình, chỉ cảm thấy một trận hàn ý.

Vương Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp chuyện gì thế này?

Tượng đồng sao lại tỏa hồng quang rồi?" Trần Bì A Tứ đột nhiên hét lớn: "Không xong rồi, chắc là chạm vào cơ quan nào đó rồi, mau rời xa bức tượng kia ra!" Mọi người lùi lại.

Lúc này Trương Dạ Ninh cũng nhìn về phía bức tượng đó, anh không ngờ ở đây lại xảy ra biến cố như vậy.

Sau đó, bức tượng đồng ở giữa dưới sự chứng kiến của mọi

người phát ra tiếng đổ vỡ loảng xoảng, tiếp đó một con quái vật thân chim mặt người đội vương miện từ bên trong chui ra. "Hống!" Nó phát ra một tiếng gầm rống, cả linh cung như rung chuyển.

Mọi người nhìn thấy cảnh này không khỏi rùng mình, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đây rốt cuộc là quái vật gì?

Quá khủng khiếp.

Quách Phong thấy vậy liền ngồi bệt xuống đất, cậu ta phát hiện đôi mắt con quái vật kia vừa rồi dường như đã liếc nhìn mình một cái đầy quỷ dị. "Á!" Lúc này, Hoa Hòa Thượng phát ra một tiếng hét, sau đó đôi mắt như bị tụ máu, trở nên đỏ ngầu.

Những người xung quanh thấy cảnh này thì bị dọa không nhẹ, đây là tình huống gì?

Trần Bì A Tứ hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương tiên sinh, Hoa Hòa Thượng bị làm sao vậy?

Sao hắn trông như phát điên thế kia?" "Á!

Quái vật, quái vật!" Lời Trần Bì A Tứ vừa dứt, Quách Phong đang ngồi bệt dưới đất lúc này cũng giống như Hoa Hòa Thượng, đôi mắt trở nên đỏ quạch.

Không dừng lại ở đó, hành vi của cậu ta trở nên kỳ quái hơn, giây tiếp theo, cậu ta rút ra một con dao nhỏ rồi lao thẳng về phía Hoa Hòa Thượng, cứ như thể Hoa Hòa Thượng mới là quái vật vậy.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà lúc này cũng nhận ra sự bất thường của hai người này, trông họ như đang trúng phải ảo giác.

Không lâu sau, những người còn lại cũng lần lượt rơi vào ảo giác, ngay cả Trần Bì A Tứ cũng không ngoại lệ.

Lúc này chỉ còn lại Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca vẫn giữ được

tỉnh táo.

Trương Dạ Ninh vận chuyển Huyết Đồng nhìn qua, quả nhiên là do con chim mặt người kia giở trò, sau đó anh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp sử dụng Kỳ Lân Ấn.

Giây tiếp theo, trên không trung xuất hiện một khối ngọc tỷ khổng lồ, ngọc tỷ tỏa ra một luồng uy thế của Kỳ Lân.

Nhân Diện Điểu Vương phát ra một tiếng thảm thiết, sau đó Bàn Tử và những người khác mới khôi phục lại bình thường. "Tôi, tôi bị làm sao thế này?" Mọi người nhìn nhau, nghi hoặc hỏi.

Tiểu Ca lên tiếng: "Mọi người vừa trúng ảo giác." Nghe câu trả lời của Tiểu Ca, họ cuối cùng cũng hiểu mình vừa gặp phải chuyện gì. "Á, quái vật, quái vật vẫn còn ở đó!" Lúc này, Quách Phong cũng đã tỉnh táo lại, đồng thời cậu ta cũng nhìn thấy con quái vật ở trung tâm linh cung.

Những người khác lúc này cũng phản ứng lại, sau đó tất cả đều rút vũ khí ra, chuẩn bị đối phó với Nhân Diện Điểu Vương.

Tuy nhiên lúc này, Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Đừng cử động!

Vũ khí thông thường không có tác dụng với nó đâu!" Mọi người sững sờ.

Sau đó Trương Dạ Ninh không để ý đến họ nữa, mà từ ngón tay nặn ra một giọt tiên huyết, rồi trực tiếp búng về phía Nhân Diện Điểu Vương.

Nhân Diện Điểu Vương sau khi bị giọt máu này bắn trúng, gầm lên một tiếng tại chỗ, vỗ vỗ cánh với Trương Dạ Ninh, cúi đầu xuống rồi bay ngược lại vị trí đài ngọc, biến trở lại hình dạng ban đầu.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà thấy tình cảnh đó không khỏi trợn mắt.

Chuyện gì vậy?

Trương tiên sinh chỉ nhỏ một giọt máu mà con quái vật này đã nghe lời anh rồi?

Chẳng lẽ thứ này bị Trương tiên sinh thu phục thành thú cưng rồi sao?

Nhưng dù có vậy thì cũng quá nhanh rồi, họ chưa từng nghe nói chỉ một giọt máu mà có thể thu phục được đối phương.

Chương 131

Bàn Tử hỏi: "Trương tiên sinh, chuyện này là sao?

Con chim mặt người đó sao lại biến trở lại rồi?" "Không lẽ nó bị ngài thu phục làm thú cưng rồi chứ?" Ngô Tà nói: "Bàn Tử, cậu quên rồi sao?

Trương tiên sinh là người họ Trương, sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, chắc là vì nguyên nhân này đấy!

Con chim mặt người này chắc chắn là sợ hãi nên trốn về rồi." Đối với cách giải thích này, Bàn Tử cũng gật đầu.

Đúng là vậy thật, Kỳ Lân huyết mạch có công năng trừ tà thì ông ta biết.

Về việc này, Trương Dạ Ninh không giải thích gì thêm.

Vừa rồi khoảnh khắc máu của anh nhỏ lên người Nhân Diện Điểu Vương, anh cũng đã sản sinh ra một chút liên hệ với nó, từ đó anh hiểu được một số thông tin.

Chim mặt người đúng là sinh vật dưới lòng đất phía sau cánh cổng thanh đồng, nhưng chúng đã sớm bị tổ tiên họ Trương thuần phục, sau đó đặc biệt để lại bên ngoài để canh giữ Vân Thiên Cung và cánh cổng thanh đồng phía sau.

Chúng chỉ nhận diện Kỳ Lân huyết mạch, ngoài ra, bất kỳ kẻ xâm nhập nào khác đều sẽ bị tấn công.

Sau đó mọi người tiếp tục đi vào bên trong, khi tới cuối đại điện, họ lại nhìn thấy một cánh cổng ngọc.

Nó được ghép từ bốn phiến đá hán bạch ngọc, trục cửa quấn quanh hình Bách Túc Bàn Long bằng lưu ly.

Lần này họ không dừng lại lâu, dẫu sao cổng ngọc có đáng giá đến mấy họ cũng không thể mang đi được.

Bước vào hành lang, hai bên và trên đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện những bức bích họa lớn nhỏ, trên những bức bích họa này phủ một lớp băng xám xịt.

Nhìn thấy những bức bích họa này, mọi người chỉ thấy lạnh sống lưng, nội dung vẽ hầu hết đều là những con rồng trăm chân uốn lượn trong mây mù, đủ mọi hình thái từ cuộn mình đến tung bay.

Bàn Tử cầm đèn pin nhìn những bức bích họa này rồi hỏi: "Trong lăng mộ này chôn cất ai vậy?

Liệu có phải là vợ của Vạn Nô Vương không?" Nhưng lúc này Ngô Tà lên tiếng: "Đừng quan tâm mấy thứ này nữa, mau nhìn phía trước kìa, dường như có gì đó." Nghe thấy có đồ, Bàn Tử lập tức ngậm miệng.

Mấy người vội vàng tiến lên, đi được khoảng hai trăm mét, họ tới hậu điện, hiện ra trước mắt đầu tiên là ba chiếc giường đá vân sấm bàn long màu đen đặt ngang ở giữa, trên đài phủ khung gỗ chạm khắc mây.

Phía sau ba chiếc giường đá này nổi lên một tấm phiến đá lớn hình vuông, trên phiến đá điêu khắc hai con quái điểu mặt người.

Bàn Tử nói: "Mộ thất này chẳng có gì cả, chỉ có tấm phiến đá này thôi, vậy dưới phiến đá chắc chắn là lối vào rồi!" Sau đó Bàn Tử gọi Hoa Hòa Thượng và những người khác lại, chuẩn bị khiêng tấm phiến đá này ra.

Tuy nhiên lúc này, Trương Dạ Ninh ngăn Bàn Tử lại, lên tiếng: "Đừng động vào, tấm phiến đá này có vấn đề!" Trần Bì A Tứ hỏi: "Trương tiên sinh, tấm phiến đá này có vấn đề gì vậy?" Trương Dạ

Ninh đáp: "Các người lấy la bàn ra xem thì sẽ biết." Mọi người vội vàng lấy la bàn của mình ra, họ phát hiện dù xoay thế nào, kim la bàn cũng chỉ về phía tấm phiến đá kia, rõ ràng phía dưới tấm đá có thứ gì đó đang làm nhiễu loạn từ trường.

Bàn Tử và Phan Tử nhìn sự biến hóa của kim la bàn vẫn không hiểu lắm, sau đó Ngô Tà giải thích cho họ một hồi, họ mới hiểu ra chút ít.

Bàn Tử nói: "Dưới này chẳng lẽ có một khối nam châm khổng lồ sao?

Vậy lão Uông Tàng Hải này rốt cuộc có dụng ý gì nhỉ?" Trương Dạ Ninh đáp: "Cạm bẫy!" Nghe câu này, sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi, cạm bẫy?

Điều này không khả thi lắm, ở đây chỉ có một con đường này mà? "Không thể nào, dưới phiến đá này có thể có thứ gì chứ?" Quách Phong nói. "Trương tiên sinh, vậy giờ chúng ta tính sao?

Quay lại à?" Ngô Tà hỏi.

Đối với lời của Trương Dạ Ninh họ đương nhiên tin tưởng, huống hồ từ trường ở đây thực sự đã bị loạn.

Trương Dạ Ninh nói: "Đợi!" Đợi?

Mọi người ngơ ngác, nếu ở đây toàn cạm bẫy, sao Trương tiên sinh còn bảo họ đợi?

Lúc này, Quách Phong không biết bị làm sao, đột nhiên não bộ chập mạch, lên tiếng: "Đợi, đợi cái gì?

Chúng tôi gọi anh một tiếng Trương tiên sinh, anh không phải muốn chơi xỏ chúng tôi đấy chứ?

Hiện tại có phải sắp tới Vân Thiên Cung rồi nên anh không muốn

cho chúng tôi chia đồ phải không?" Trần Bì A Tứ quát: "Quách Phong, thằng nhóc này thái độ cái mẹ gì thế hả?" Hoa Hòa Thượng lúc này cư nhiên cũng lên tiếng: "Tứ gia, tôi thấy Quách Phong nói đúng, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, tôi không muốn ở đây đợi chết đâu!" Nói xong, Hoa Hòa Thượng liền cùng Quách Phong lao ra ngoài.

Trần Bì A Tứ lúc này vẻ mặt đầy khó xử, ông không thể bỏ mặc hai người kia, thế là cũng lao theo.

Vương Bàn Tử nhìn họ lao ra, nói: "Trương tiên sinh, đám người này bị làm sao vậy, như vừa cắn thuốc súng thế?

Sao đột nhiên lật mặt nhanh vậy?" Trương Dạ Ninh đáp: "Nơi này có một loại từ trường đặc thù có thể gây nhiễu loạn cảm xúc của con người." Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Bàn Tử lại tiếp tục hỏi: "Trương tiên sinh, vậy chúng ta mặc kệ họ sao?" Trương Dạ Ninh thản nhiên nói: "Tùy họ đi!" Mấy người kia đi thì cũng đã đi rồi.

Đối với anh, quan trọng nhất là tiến vào Vân Thiên Cung.

Vài phút sau, cả mộ thất đột nhiên rung chuyển một cái, sau đó mọi người nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động, kế tiếp họ thấy lối vào bị một tấm phiến đá khổng lồ chặn lại.

Bàn Tử nói: "Trương tiên sinh, lối vào dường như bị đóng rồi, giờ chúng ta tính sao?" Ngô Tà lúc này cũng nghi hoặc: "Trương tiên sinh, nếu ngài biết dưới này có vấn đề, sao chúng ta không rời đi?" Ngô Tà thực sự không hiểu nổi tại sao Trương tiên sinh lại làm vậy, Tứ gia và những người khác đã rời đi rồi, hiện tại chắc đã an toàn.

Còn họ lại đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chẳng phải là đợi chết sao?

Trương Dạ Ninh nói: "Lối vào địa cung cũng ở dưới này!" Mọi

người nghe xong, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nếu lối vào ở đây, vậy Trần Bì A Tứ và những người khác chạy ra ngoài kia chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao? "Á!" Quả nhiên, không lâu sau, họ nghe thấy từ tiền điện truyền lại tiếng thét thảm thiết của Quách Phong, chắc hẳn đã bị thứ gì đó tấn công.

Ngô Tà nói: "Nghe tiếng họ dường như gặp rắc rối không nhỏ, Trương tiên sinh, hay là chúng ta đi giúp họ đi!" Chưa đợi Trương Dạ Ninh nói gì, Bàn Tử đã lên tiếng: "Tôi nói này Thiên Chân, cậu cũng quá thừa lòng thương hại rồi đấy, đám người này vốn chẳng phải hạng tốt lành gì, cậu quên lão già kia đã đồ sát cả một ngôi làng sao?

Huống hồ là chính họ không tin lời Trương tiên sinh, tự mình chạy ra ngoài!" Ngô Tà vẫn có chút không đành lòng, nói: "Nhưng Tứ gia vì cứu đàn em mà đuổi theo, chúng ta cứ bỏ mặc như vậy..." Bàn Tử thấy Ngô Tà vẫn còn cố chấp, bèn nói: "Thiên Chân, cậu lo bò trắng răng quá rồi.

Công phu của lão già đó còn cần cậu tới cứu sao?" Ngô Tà bị Bàn Tử nói vậy thì không biết nói gì thêm.

Ông ta nói quả thực không sai, thân thủ của Tứ gia tốt như vậy, anh thực sự không giúp được gì nhiều.

Bàn Tử hỏi: "Trương tiên sinh, vậy chúng ta làm sao xuống dưới?

Tấm đá này nhìn chẳng có gì to tát, không giống như có cạm bẫy!" Trương Dạ Ninh nói: "Mở tấm đá này ra trước, dẫn thứ bên trong ra!" "Ơ?

Sao mọi người cứ nhìn tôi thế?

Không phải định để tôi mở tấm đá này đấy chứ?" Bàn Tử thấy mọi người đang chằm chằm nhìn mình, không nhịn được lên tiếng.

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, cậu không mở thì ai mở?" Bàn Tử nhìn

Trương tiên sinh và Tiểu Ca, thấy hai người họ đang đứng yên một bên, dường như đang chuẩn bị nghênh địch.

Sau đó ông ta lại nhìn sang Ngô Tà, nói: "Thiên Chân, hay là cậu lại giúp một tay?" Ngô Tà đáp: "Tôi giúp cậu quan sát phía dưới, có nguy hiểm tôi sẽ nhắc cậu ngay lập tức!" Bàn Tử chửi: "Thiên Chân, đồ nhà cậu!" Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, bên dưới chỉ là một con sâu thôi!" Bàn Tử nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, con người Trương tiên sinh ông biết, chắc chắn không lừa ông.

Sau đó Bàn Tử không hề chần chừ, lấy xẻng công binh ra, cắm vào khe hở, xoay một vòng, hai tay dùng sức "phanh" một tiếng, tấm phiến đá trực tiếp bị lật mở. "Trương tiên sinh, Thiên Chân, bên dưới dường như là một hang động!

Có vẻ không có nguy hiểm gì cả!" Bàn Tử nhìn xuống dưới phiến đá rồi nói.

Chương 132

"Hống!" Tuy nhiên ngay lúc này, phía dưới đột nhiên truyền tới một tiếng gầm rống giống như dã thú, kế tiếp mặt đất bắt đầu rung chuyển, dưới lòng đất dường như có thứ gì đó sắp chui lên.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, thứ gì vậy, động tĩnh lớn thế này, Trương tiên sinh ngài chắc chắn bên dưới chỉ là một con sâu nhỏ chứ?" Nói xong, Bàn Tử vội vàng chạy ra sau lưng Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca.

Ban đầu ông ta vô cùng tin tưởng Trương tiên sinh, nhưng nghe động tĩnh này, có đánh chết ông ta cũng không tin bên dưới chỉ là một con sâu nhỏ.

Vài giây sau, một luồng hắc khí khủng bố xông thẳng lên trời.

Luồng hắc khí này vô cùng quỷ dị, tỏa ra sức phá hoại vô tận, trông hoàn toàn không giống như thứ thuộc về thế gian này.

Hắc khí tiếp xúc với mặt đất, mặt đất lập tức bị ăn mòn một mảng lớn.

Nếu là con người chạm vào luồng hắc khí này, e là sẽ trực tiếp biến thành xương trắng.

Trương Dạ Ninh thấy vậy trực tiếp dùng tâm thần giao tiếp với Ang Dũ, bảo nó giải phóng một lớp màn chắn gió.

Màn chắn gió lấy Trương Dạ Ninh làm trung tâm, trong nháy mắt lan rộng ra, luồng hắc khí quỷ dị kia trực tiếp bị ngăn cách bên ngoài màn chắn.

Sự việc chưa dừng lại ở đó, ngay sau đó từ lối vào bay ra một con quái vật đầu rồng thân rết.

Thể hình vô cùng khổng lồ, chiều dài ước tính sơ bộ ít nhất phải

hơn hai mươi mét, gần như chiếm hơn nửa không gian hậu điện. "Mẹ kiếp, Trương tiên sinh, đây là con sâu mà ngài nói đấy à?

Nó cũng to quá rồi đi?" Bàn Tử vốn định chửi thề, nhìn thể hình này nếu ông ta không chạy nhanh thì chắc đã bị nuốt chửng rồi.

Nhưng nhìn biểu cảm của Trương Dạ Ninh, ông ta mới thấy mình quá ngây thơ.

Ngô Tà hỏi: "Trương tiên sinh, đây là cái gì vậy?

Chẳng lẽ thực sự là sâu sao?

Trông chẳng giống chút nào!" Trương Dạ Ninh đáp: "Đây là Bách Túc Long, là hậu duệ của rồng và rết, về bản chất thì đúng là một con sâu." Con Bách Túc Long này trong mắt Trương Dạ Ninh quả thực chỉ là một con sâu.

Điểm khác biệt duy nhất là Bách Túc Long đến từ dưới lòng đất, luồng hắc khí vừa rồi cũng là do nó mang từ dưới đất lên.

Đáng lẽ theo đúng cốt truyện, Bách Túc Long phải xuất hiện ở vị trí Côn Luân thai trước đó, nhưng hiện tại nó lại xuất hiện ngay lối vào này, xem ra bên trong Vân Thiên Cung đã có biến hóa không nhỏ.

Anh phải nhanh chóng xuống dưới xem sao.

Còn con Bách Túc Long này chẳng qua chỉ là món khai vị, nhân tiện anh có thể thử xem Đại Việt Long Tước sau khi được cường hóa thực lực ra sao. "Hống!" Bách Túc Long lại phát ra một tiếng nộ hống, thân hình khổng lồ di chuyển cực nhanh, sau đó quất cái đuôi lớn trực tiếp về phía vị trí của nhóm Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, tay phải cầm Đại Việt Long Tước, trực tiếp dùng kỹ năng chuyên dụng: Long Hồn Dẫn.

Giây tiếp theo, Đại Việt Long Tước phát ra một luồng sáng, kèm

theo một tiếng rồng ngâm, một đạo rồng hồn từ thân đao vọt ra, lao thẳng về phía cái đuôi khổng lồ kia.

Uy lực của rồng hồn cực lớn, dễ dàng xuyên qua lớp phòng ngự của Bách Túc Long, trực tiếp phá nát huyết nhục bên trong, vẫn chưa dừng lại ở đó.

Rồng hồn gầm thét lên trời một tiếng, trong nháy mắt giải phóng một nguồn năng lượng cực đại.

Bách Túc Long nhận ra nguy cơ, bắt đầu điên cuồng vặn vẹo thân mình muốn chạy trốn.

Kết quả chưa kịp quay lại đã trực tiếp bị một luồng sáng nuốt chửng, sau đó toàn bộ thi thể biến thành tro bụi.

Cùng lúc đó, trong đầu Trương Dạ Ninh vang lên tiếng của hệ thống. "Chém giết thành công sinh vật dưới đất Bách Túc Long, nhận được 50 điểm thuộc tính tấn công, 60 điểm thuộc tính phòng ngự, 30 điểm thuộc tính tốc độ!" Nghe thấy tiếng của hệ thống, Trương Dạ Ninh hơi ngẩn người.

Hóa ra Đại Việt Long Tước sau khi cường hóa có thể trực tiếp thu thập tinh phách bên trong Bách Túc Long này, đây quả là một thu hoạch bất ngờ.

Tuy nói không có tác dụng quá lớn, nhưng đối với anh thì tiện lợi hơn nhiều.

Từ giờ về sau, anh cũng không cần phải đặc ý đi dung hợp tinh phách trong thi thể nữa.

Lúc này, bọn Bàn Tử và Ngô Tà đều đứng hình.

Thủ đoạn này của Trương gia là gì vậy?

Một chiêu liền giết gọn?

Thế này cũng quá khoa trương rồi.

Chẳng trách Trương tiên sinh nói con Bách Túc Long này chỉ là một con sâu nhỏ mà thôi.

Trương Dạ Ninh mở lời: "Được rồi, xuống thôi!" Nói xong, anh trực tiếp nhảy xuống.

Hiện tại Bách Túc Long đã được giải quyết, không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Anh chuẩn bị trực tiếp tiến về địa cung, sau đó là Vân Thiên Cung.

Đến được Vân Thiên Cung, Trương Dạ Ninh có thể tiến hành đánh dấu.

Những người khác cũng vội vàng đi theo.

Bên dưới phiến đá là một hang động, một bên hang động nối với một lối đi dài hẹp.

Bàn Tử nhìn hang động đen kịt, liên tưởng đến con Bách Túc Long vừa rồi, không khỏi có chút sợ hãi.

Anh ta mở miệng hỏi: "Trương gia, vừa nãy ngài nói Bách Túc Long chỉ là một con sâu nhỏ, vậy bên trong này có phải còn thứ gì khủng bố hơn không?" Trương Dạ Ninh bình tĩnh đáp: "Vạn Nô Vương." Nghe thấy ba chữ này, Vương Bàn Tử và Ngô Tà không nhịn được đưa mắt nhìn nhau, ba chữ Vạn Nô Vương này bọn họ chỉ mới thấy qua trên điển tịch mà thôi.

Chẳng lẽ ngoài đời thực thực sự có loại quái vật như vậy.

Ngô Tà nói: "Truyền thuyết kể rằng Vạn Nô Vương là sinh vật bò lên từ dưới đất, không biết là thật hay giả!" Sau đó cậu lại tiếp tục hỏi: "Trương gia, ngài có biết Vạn Nô Vương rốt cuộc là thứ gì không?" Lúc này Bàn Tử cũng vẻ mặt hiếu kỳ nhìn về phía Trương

Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh hồi tưởng lại một chút, nói: "Vạn Nô Vương quả thực là từ dưới đất bò lên, hắn không phải là đời đời truyền lại, mà mỗi khi đời trước chết đi, đời tiếp theo sẽ từ khe nứt dưới đất đó bò ra." "Về hình dáng, hắn mặc một bộ giáp dày, mọc ra hơn mười đôi tay!" Bàn Tử kinh hãi: "Vậy đó còn là người sao?" Lúc này Tiểu Ca lên tiếng: "Hắn là quái vật!" Ngô Tà nói: "Trương tiên sinh, nghe ngài mô tả, Vạn Nô Vương này hình như khá giống với cái xác nữ mười hai tay mà chúng ta từng thấy ở mộ dưới đáy biển, chẳng lẽ đó cũng là Vạn Nô Vương?" Sau đó cậu lại nhìn về phía Muộn Du Bình hỏi: "Muộn Du Bình, anh còn nhớ không?" Tiểu Ca không đáp lời, chỉ gật gật đầu.

Bàn Tử nói: "Vậy thì Vạn Nô Vương này cũng chẳng có gì ghê gớm, cái xác nữ mười hai tay lúc trước cũng chỉ cao hai ba mét, ước chừng tôi quăng mấy quả thuốc nổ là giải quyết xong!" Trương Dạ Ninh lắc đầu: "Xác nữ mười hai tay không phải là Vạn Nô Vương, hai thứ đó là hai sinh vật khác nhau.

Thực tế, xác nữ mười hai tay ở hải để mộ chẳng qua chỉ là vật thí nghiệm mà Uông Tàng Hải dùng để làm thí nghiệm thời kỳ đầu mà thôi.

Uông Tàng Hải trong một lần tình cờ đã phát hiện ra bí mật trường sinh của Vạn Nô Vương, thế nên hắn muốn sao chép phương pháp đó, nhưng đã thất bại." "Về sau, Uông Tàng Hải lại phát hiện ra phương pháp trường sinh bằng Thi Miết Đan và Vẫn Ngọc, cũng chính là Thiết Diện Sinh mà các người đã gặp ở Lỗ Vương Cung.

Phương pháp này hoàn thiện hơn, đồng thời cũng có tính khả thi." Nghe câu này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đưa mắt nhìn nhau.

Người cổ đại này thật sự vì trường sinh mà tốn hết tâm tư.

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, vậy nguyên lý của Thi Miết Đan và Vẫn Ngọc là gì?" Trương Dạ Ninh giải thích: "Thi Miết Đan tương tự như một hệ thống cộng sinh, sau khi uống Thi Miết Đan, con người sẽ cộng sinh với Thi Miết Vương bên trong, nhưng nếu chỉ uống Thi Miết Đan thì sẽ có di chứng rất lớn, chỉ khi kết hợp với Vẫn Ngọc mới có thể khôi phục bình thường!" Hai người bừng tỉnh đại ngộ.

Tuy nhiên những người này cũng thật điên cuồng, vì trường sinh mà ngay cả làm người cũng không muốn, lại chọn cộng sinh với động vật.

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, vậy không có kiểu vĩnh sinh theo đúng nghĩa sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Đáp án này có lẽ phải hỏi Tây Vương Mẫu rồi." Ngô Tà cảm thán: "Những người cổ đại này thật sự điên rồi, vì trường sinh mà lại tự biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, sống như vậy có ý nghĩa gì sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Đợi đến khi cậu nắm giữ quyền lực trong tay, cậu sẽ hiểu thôi." ...

Chương 133

Đi được khoảng hơn nửa giờ, trong hang động bắt đầu xuất hiện những khối băng, nhiệt độ cũng giảm xuống không ít.

Bàn Tử cầm đèn pin chiếu về phía trước, phát hiện phía sâu bên trong có một cánh cửa lớn. "Hống!" Tuy nhiên lúc này, phía trước truyền đến một tiếng gầm rú, Bàn Tử vội vàng dùng đèn pin chiếu qua, kết quả phát hiện xung quanh cánh cửa đó lại có hai con Bách Túc Long đang canh giữ. "Mẹ kiếp!

Bách Túc Long!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Lúc này hai con Bách Túc Long cũng phát hiện ra bọn họ, sau đó cơ thể chúng chuyển động, nhanh chóng lao về phía họ. "Trương gia!" Ngô Tà theo bản năng lùi lại mấy bước, bọn họ không ngờ bên trong này vẫn còn hai con Bách Túc Long. "Tìm chết!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lấy Đại Việt Long Tước ra, sau đó cơ thể di động cực nhanh, lao thẳng ra ngoài.

Tuy rằng Long Hồn Dẫn đã không thể sử dụng, nhưng thực lực của chính Trương Dạ Ninh từ sớm đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố, không lâu sau, Bách Túc Long đã bại trận.

Tiếp đó, trong đầu Trương Dạ Ninh vang lên tiếng thông báo của hệ thống. "Thành công giết chết Bách Túc Long, nhận được 40 điểm thuộc tính tấn công, 30 điểm thuộc tính phòng ngự, 30 điểm thuộc tính tốc độ!" "Thành công giết chết Bách Túc Long, nhận được 30 điểm thuộc tính tấn công, 25 điểm thuộc tính phòng ngự, 25 điểm thuộc tính tốc độ!" Sau khi dung hợp tinh phách của những con Bách Túc Long này, Trương Dạ Ninh cảm thấy thuộc tính của mình đã ngày càng gần đến giới hạn.

Chuyến đi Vân Thiên Cung này thu hoạch thật không nhỏ, hiện tại còn chưa vào đến Vân Thiên Cung, anh đã nhận được nhiều thuộc tính như vậy.

Vậy thì sau khi vào Vân Thiên Cung, anh sẽ nhận được sự thăng tiến lớn đến mức nào?

Theo tốc độ này, e rằng anh sẽ sớm thăng cấp lên Bất Tử Cảnh.

Thế là anh xem qua thuộc tính hiện tại của mình: [Túc chủ: Trương Dạ Ninh | Thân phận: Tộc trưởng Trương gia | Tấn công: 4880 (Huyết mạch cộng thêm gấp 6 lần) | Phòng ngự: 4705 (Huyết mạch cộng thêm gấp 6 lần) | Tốc độ: 4635 (Huyết mạch cộng thêm gấp 6 lần) | Cảnh giới: Vĩnh Sinh Cảnh (Cách Bất Tử Cảnh còn thiếu Thiên Ngoại Thạch, Tinh huyết Vạn Nô Vương, Bất Tử Tiên Lộ; giới hạn thuộc tính là 5000) | Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +6 | Thần khí: Quỷ Tỳ (Quỷ Vương: 1, Quỷ Chủ: 5, Âm Tướng: 1100, Âm Binh: 26000) | Đại Việt Long Tước +1 (Kỹ năng: Long Hồn Dẫn) | Thần thú: Ang Dũ | Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Hàng Lâm, Vạn Ảnh Trận... | Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Thẻ quý tân tầng 3 Tân Nguyệt Phạn Điếm...] Trương Dạ Ninh nhìn qua ba hạng thuộc tính của mình, hiện tại cơ bản đều đã tiếp cận mức đỉnh 5000.

Như vậy, chỉ cần thu thập xong Thiên Ngoại Thạch, Tinh huyết Vạn Nô Vương và Bất Tử Tiên Lộ là có thể bắt đầu tiến hóa lên Bất Tử Cảnh. "Được rồi, tiếp tục đi thôi!" Sau khi chỉnh lý thông tin đơn giản, Trương Dạ Ninh tiếp tục lên đường.

Phía sau cánh cửa có một cầu thang đi xuống, bên cạnh là vực thẳm.

Bọn họ phát hiện nơi mình đang đứng được xây dựng giống như ruộng bậc thang, từng tầng nhô ra ngoài, trên đó hầu như ngồi đầy những xác cổ đông lạnh màu xanh tím, từng tầng từng tầng, trông rất giống các nhà sư đang ngồi trong chùa.

Những thi thể này co rúm lại với nhau dày đặc, mặt mày vô cùng hung tợn, trông như bị chết cóng!

Hoàn toàn là một gác tàng thi. "Trời ạ, sao ở đây có nhiều 'kim thân' của các nhà sư xếp đống thế này!" Bàn Tử kêu khẽ một tiếng, nhìn thấy nhiều thi thể như vậy, hai chân cũng có chút phát mềm.

Thậm chí không dám thở mạnh, sợ những thi thể này sống lại.

Sắc mặt Ngô Tà lúc này cũng không tốt lắm, cậu cầm đèn pin chiếu một lượt, phát hiện đâu đâu cũng là loại thi thể này, nếu lúc này mà xảy ra 'khởi thi', bọn họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Ngô Tà nói: "Trương gia, chúng ta mau ra ngoài thôi, ở đây nhiều thi thể thế này nếu khởi thi thì xong đời!" Trương Dạ Ninh nói: "Không cần sợ, chỉ là một số thi thể tuẫn táng bình thường thôi, thi thể của họ lúc này đã bị đóng băng đến mức vô cùng giòn, chạm vào là nát, sẽ không xảy ra thi biến đâu." Nói xong, Trương Dạ Ninh dùng ngón tay búng nhẹ vào một cái xác, kết quả cái xác đó trực tiếp bị búng ra một hố sâu khổng lồ, phần ở giữa biến thành bột phấn.

Nghe vậy, Bàn Tử và Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử nói: "Hóa ra chỉ là thi thể bình thường, hại tôi lo lắng nãy giờ." Nói xong Bàn Tử cầm xẻng công binh gõ vào mấy cái xác.

Ngô Tà nói: "Được rồi Bàn Tử, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!" Mọi người tiếp tục đi, rất nhanh đã đến tận cùng.

Đi được không bao lâu, lúc này Phan Tử bỗng nhiên gọi một tiếng: "Bàn Tử, ông đang làm gì vậy?" Mọi người nhìn theo.

Bọn họ phát hiện lúc này Bàn Tử đang ngồi xổm trong một đống xác chết, mặt không cảm xúc, há to miệng.

Nhìn qua, mặt anh ta còn có chút xanh tím, giống hệt những thi thể bên cạnh.

Ngô Tà hỏi: "Bàn Tử, ông làm sao vậy?" Trương Dạ Ninh nói: "Cậu nhìn kỹ cổ của anh ta!" Ngô Tà dùng đèn pin chiếu về phía cổ Bàn Tử, phát hiện trên cổ anh ta lại quấn một vòng dải thịt, nhìn theo dải thịt đó ra phía sau, Ngô Tà cả người bị dọa sợ.

Cậu thấy đằng sau Bàn Tử có một cái xác, cái xác này vô cùng kỳ quái, cái đầu cực lớn, to gấp ba lần đầu người bình thường, ngũ quan vô cùng mờ nhạt.

Trông nó giống như một đứa trẻ phát triển không hoàn thiện, mà dải thịt kia chính là lưỡi của cái xác này.

Ngô Tà thấy Bàn Tử bị lưỡi của thứ đó quấn lấy, vô cùng lo lắng hỏi: "Trương gia, sau lưng Bàn Tử rốt cuộc là thứ gì vậy?

Bàn Tử hiện giờ không phải đã..." Trương Dạ Ninh lắc đầu: "Yên tâm đi, Bàn Tử còn sống, hiện tại chỉ là bị khống chế mà thôi." Ngô Tà hỏi: "Vậy thứ đó là gì, chúng ta giờ phải làm sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Đây là một loại Thi Thai, loại Thi Thai này thường là sinh vật sống theo bầy, thường không ăn mồi một mình." Trương Dạ Ninh vừa dứt lời, Thi Thai này liền bắt đầu cử động, sau đó nhanh chóng kéo Bàn Tử lao về phía hang động xa xa. "Tìm chết!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, tốc độ trực tiếp đẩy lên cực hạn, nhanh chóng lướt đến trước mặt Thi Thai, sau đó rút Đại Việt Long Tước một đao chém đứt cái lưỡi đó.

Giây tiếp theo, cái lưỡi trực tiếp bị cắt đứt phát ra tiếng "xoẹt", một dòng máu phun ra.

Bàn Tử nhờ vậy mà thoát nạn.

Sau khi được cứu, Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, thở dốc liên tục, rồi lấy tay sờ cổ mình, xác nhận mình không sao mới thở phào.

Vừa nãy anh ta như bị bóp nghẹt cổ họng, cả người sắp nghẹt thở đến nơi. "Muốn chạy?" Cái lưỡi của Thi Thai bị chém đứt phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó cả cơ thể nhanh chóng lao về phía hang động bên cạnh muốn bỏ chạy.

Nhưng Trương Dạ Ninh làm sao cho nó cơ hội đó, tay phải dùng lực, trực tiếp phóng Đại Việt Long Tước găm thẳng vào đầu Thi Thai. "Oanh!" Tốc độ của Đại Việt Long Tước cực nhanh, Thi Thai căn bản không chạy thoát, trong chớp mắt đã bị đóng đinh lên tường, cả cơ thể mất đi sinh khí. "Giết chết Thi Thai, nhận được 5 điểm thuộc tính tấn công, 5 điểm thuộc tính phòng ngự, 5 điểm thuộc tính tốc độ!" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, Trương Dạ Ninh nghe thấy không khỏi ngẩn ra.

Anh không ngờ hiện tại giết Thi Thai này lại chỉ cho chút ít điểm thuộc tính như vậy.

Chẳng lẽ về sau điểm thuộc tính lại tăng ít đi sao?

Nếu là vậy thì thật khó chịu.

Xem ra Quỷ Tỳ vẫn rất cần thiết.

Bàn Tử nhìn Thi Thai đã chết ở đằng xa, vẫn còn sợ hãi, nói với Trương Dạ Ninh: "Trương gia, lần này đa tạ ngài, nếu không có ngài chắc giờ tôi đã đi gặp Diêm Vương rồi!" Ngô Tà và Phan Tử lúc này cũng chạy tới hỏi han Bàn Tử: "Bàn Tử, ông thế nào rồi?" Vương Bàn Tử phủi bụi trên người, đứng dậy nói: "Không sao, lần này may có

Trương gia kịp thời cứu tôi, nếu không tôi không biết bị nó đưa đi đâu nữa!" "Nhưng cái thứ này rốt cuộc là gì?

Vừa nãy nghe Trương gia nói nó là Thi Thai, sao trông không giống lắm nhỉ?" Trương Dạ Ninh giải thích: "Đây là một loại Thi Thai, chúng bị ảnh hưởng bởi Côn Luân Thai nên biến thành bộ dạng này.

May mà khả năng tác chiến đơn lẻ của chúng không mạnh, nếu không cậu đã bị nó ăn thịt rồi." "Loại Thi Thai này thường sống thành đàn lớn với nhau, bình thường dựa vào việc hút tinh khí để sinh tồn." Bàn Tử mắng: "Mẹ kiếp, tôi thật đúng là xui xẻo, sao chuyện gì cũng nhắm vào tôi thế này!" Từ lúc bắt đầu đã vậy, Bàn Tử không biết vì sao mỗi lần xuống mộ, anh ta luôn là người đầu tiên gặp nguy hiểm.

Những thứ như bánh đậu, nữ quỷ gì đó đều muốn tìm đến anh ta, chẳng lẽ anh ta là thịt Đường Tăng sao?

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, ông cũng đừng than vãn nữa, ai bảo ông tham lam thế." Nghe vậy, Bàn Tử cũng thông suốt một chút, đúng là như vậy, nhưng nếu anh ta không thích bảo vật thì có còn là anh ta nữa không? "Được rồi, tiếp tục đi thôi!

Một lát nữa mọi người đi sau tôi, nhớ kỹ đừng có cử động lung tung!" Trương Dạ Ninh nói.

Chương 134

Nếu anh nhớ không lầm, trong hang động bên dưới có một đàn Thi Thai cực lớn.

Những con Thi Thai này chiếm giữ lối đi chính dẫn đến Vân Thiên Cung, bọn họ chỉ có thể đi theo hướng đó.

Đương nhiên, Trương Dạ Ninh cũng dự định thu gọn toàn bộ đàn Thi Thai đó vào túi, tuy chỉ trị giá năm điểm thuộc tính nhưng số lượng chúng nhiều, biết đâu giết xong thuộc tính lại đạt giới hạn luôn.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp nhảy xuống hang động đó.

Những người khác thấy Trương Dạ Ninh xuống liền vội vàng lấy dây thừng rồi đu xuống theo.

Sau khi xuống dưới, bọn Bàn Tử chỉ cảm thấy trong lòng hoang mang một cách khó hiểu, dường như trong sâu thẳm hang động đen kịt có một thứ gì đó to lớn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Bàn Tử nói: "Chỗ này trông tà môn thật, bên trong chắc không có thứ gì chứ?" Ngô Tà nói: "Bàn Tử, ông đừng có miệng quạ đen, không thể cầu điều gì tốt đẹp hơn được sao?" Tuy nhiên lời Bàn Tử vừa dứt không lâu, xung quanh đột nhiên phóng tới một loạt lưỡi, những cái lưỡi này ở dạng dải thịt màu đen, y hệt cái đã tấn công Bàn Tử lúc trước.

Rõ ràng chỗ này là ổ của bọn chúng. "Vãi!

Thật sự bị tôi nói trúng rồi!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Ngô Tà không nhịn được chửi thề: "Bàn Tử, tổ sư nhà ông!" Những cái lưỡi này không biết vì sao, như thể nhắm vào Bàn Tử, cứ thế lao thẳng về phía đầu anh ta. "Cái đệch, tại sao lại là tôi nữa?"

"Không thể đổi người khác mà tấn công sao?" "Trương gia, ngài mà không ra tay là tôi bị mấy cái lưỡi này hút khô mất!" Bàn Tử kêu oan, sau đó bắt đầu di chuyển muốn né tránh những cái lưỡi đang lao tới, nhưng tốc độ của anh ta có hạn, làm sao sánh được với tốc độ của Thi Thai. "Bàn Tử!" Ngô Tà hét lớn, cậu muốn cứu Bàn Tử nhưng số lượng Thi Thai quá nhiều, cậu hoàn toàn không kịp.

Cậu đâu có phải Trương gia, tốc độ làm sao nhanh như vậy được!

Ánh mắt Trương Dạ Ninh lóe lên, anh không ngờ những con Thi Thai này lại chọn tấn công Bàn Tử ở phía sau.

Lúc này, anh biết Bàn Tử đang gặp nguy hiểm, không chần chừ tại chỗ mà nhanh chóng lướt đến bên cạnh Bàn Tử, vung vài đao chém đứt những cái lưỡi đang vây công.

Sau đó lại nhanh chóng xuất thủ, giải quyết hết mấy con Thi Thai đó.

Vương Bàn Tử thấy mình đã an toàn, vội vàng thở dốc tại chỗ.

Bàn Tử nói: "Trương gia, may mà có ngài!" Lúc này, những con Thi Thai còn lại tiếp tục vây lên, không muốn cho bọn họ cơ hội thở dốc.

Hiển nhiên cái chết của đồng bọn khiến chúng có chút phẫn nộ.

Lúc này, Tiểu Ca và Trương Dạ Ninh cùng động thủ, hai người rút vũ khí ra, những đường đao lóe lên, xác Thi Thai trên mặt đất ngày càng nhiều.

Cùng lúc đó, trong đầu Trương Dạ Ninh liên tục vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Mười phút sau, cả hang động đã khôi phục lại sự yên tĩnh bình thường.

Lần này Trương Dạ Ninh không nhận được lượng thuộc tính lớn như mong đợi, chỉ nhận được 50 điểm tấn công, 75 điểm phòng ngự và 65 điểm tốc độ.

Sau khi giải quyết xong Thi Thai, mọi người tiếp tục lên đường.

Đi được khoảng hơn nửa giờ, mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng nước, Bàn Tử dùng đèn chiếu qua, hóa ra trên vách đá bên cạnh lại có mấy thác nước suối nguồn, chảy dọc theo vách đá, lớn nhỏ khác nhau, trong không khí còn phiêu tán lượng lớn hơi nước.

Bàn Tử nói: "Không ngờ ở đây còn có suối nước nóng, vừa hay chúng ta vào tắm một cái cho thoải mái.

Đi đường bao nhiêu ngày nay, trên người sắp thối hoắc rồi!" Nhưng Phan Tử lại nói: "Bàn Tử, ông không sợ chết thì cứ đi đi!" Bàn Tử hỏi: "Phan Tử, thằng cha mày có ý gì hả?" Ngô Tà nói: "Bàn Tử, ông nhìn kỹ lại phiến đá bên cạnh đi!" Bàn Tử cầm đèn pin chiếu qua, vừa nãy không nhìn kỹ, giờ nhìn lại chỉ thấy rợn tóc gáy, anh ta thấy trên tảng đá bên cạnh lại là từng con Du Diên to bằng cánh tay, màu sắc của chúng giống hệt nham thạch, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không phát hiện ra.

Ngay lập tức mọi người đều im lặng.

Bàn Tử khẽ hỏi: "Đây là thứ gì vậy?

Chúng ta vào ổ sâu bọ rồi sao?" Ngô Tà nói: "Đây là rết Du Diên, loại sinh vật này thường tập trung bên cạnh suối nước nóng, cho nên đừng thấy suối nước nóng là muốn xuống hưởng thụ, có khi trong suối toàn là đỉa đấy." Nghe vậy, Bàn Tử thấy rợn người, may mà vừa rồi Phan Tử gọi anh ta lại.

Nếu không giờ chắc anh ta đã bị đỉa vây kín rồi, nghĩ đến cảnh đó anh ta đã thấy buồn nôn. "Mẹ nó, chỗ này thật xúi quẩy, mau đi thôi.

Lỡ mấy con Du Diên này tỉnh giấc là chúng ta xong đời!" Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, những con Du Diên này đang ngủ say, nếu không có động tĩnh đặc biệt lớn thì chúng sẽ không tỉnh đâu." Đối với lũ Du Diên này, Trương Dạ Ninh không rảnh để tâm, chúng đã ngủ thì cũng không cần thiết phải quấy rầy.

Đương nhiên cho dù chúng có tỉnh lại hết thì cũng chẳng sao, Trương Dạ Ninh có thể trực tiếp giải phóng huyết mạch uy áp để chúng rời đi.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh dẫn bọn Bàn Tử tiếp tục đi vào bên trong.

Trên đường đi, mọi người tự giác tắt đèn pin, nguồn sáng từ đèn pin sẽ ảnh hưởng đến việc phán đoán về Du Diên, vì màu ngụy trang của chúng thực sự quá lợi hại.

Một giờ sau, mọi người đến tận cùng, ở đây có một cầu thang hướng lên trên, cần phải leo lên mới được.

May mà chỗ này có rất ít Du Diên, mọi người leo lên khá dễ dàng.

Trên đường, Bàn Tử hỏi: "Đúng rồi, nghe nói quan quách của Vạn Nô Vương là kiểu 'Cửu Long Kéo Quan', cái Cửu Long Kéo Quan này có ý nghĩa gì?" Ngô Tà lắc đầu, cái này cậu thực sự không biết, liền nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh khựng lại một chút, giải thích: "Cửu Long Kéo Quan là một hình thức mộ táng cổ xưa, ý nghĩa là quan tài của Vạn Nô Vương được chín con rồng khiêng đi, chín con rồng này có trách nhiệm canh giữ thi thể của hắn, không cho bất kỳ ai tiếp cận." Bàn Tử nói: "Chín con rồng?

Nếu là thật thì chúng ta chẳng phải sẽ phải chiến đấu với chín con rồng sao, thế này cũng quá khoa trương rồi." Trương Dạ Ninh nói:

"Không nhất định sẽ có rồng thật, có khả năng chỉ là họa tiết thôi." Về điểm này, Trương Dạ Ninh cũng không chắc chắn lắm.

Dù sao Vân Thiên Cung hiện tại so với nguyên tác vẫn có chút khác biệt.

Khả năng chín con rồng xuất hiện tuy nhỏ nhưng vẫn có thể xảy ra.

Tuy nhiên, dù là chín con rồng thì đã sao, phải biết rằng trong Đại Việt Long Tước của anh sở hữu chính là long hồn của Chúc Long, Chúc Long còn gọi là Long Vương, đứng đầu vạn rồng, áp chế mấy con rồng hoàn toàn không thành vấn đề!

Bàn Tử nói: "Nhưng nếu thật sự có rồng thì lại là chuyện tốt, điều đó chứng tỏ bên trong chắc chắn có không ít bảo vật!

Đến lúc đó, chúng ta e rằng sẽ phát tài lớn." Ngô Tà lườm anh ta một cái, nói: "Bàn Tử, ông nhìn cái tiền đồ của ông xem?

Chỉ nghĩ đến tiền, sao lúc này không lo về rồng nữa à?" Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Chẳng phải chỉ là chín con rồng thôi sao?

Trước mặt tiền bạc, tôi không ngại hóa thân thành dũng sĩ diệt rồng, trực tiếp làm gỏi chúng nó đâu." Ngô Tà nói: "Thôi đi, ông mà là dũng sĩ diệt rồng à, dũng sĩ diệt rồng nào có thân hình như ông?" Bàn Tử nghe vậy đại nộ, Ngô Tà này sao càng ngày càng nói móc người khác thế không biết, chẳng biết học từ ai, liền mắng: "Dũng sĩ diệt rồng sao không thể có thân hình như tôi?

Bàn gia tôi bôn ba nam bắc, lên trời xuống đất đều dựa vào lớp mỡ này đấy." "Rung một cái là phong vân biến sắc, lắc một cái là địa động sơn dao —— ái chà!" Bàn Tử chưa nói dứt lời thì sẩy chân ngã xuống.

Mọi người thấy vậy vội tiến lên kéo anh ta, kết quả nhìn lại, bọn họ đã đến tận cùng rồi.

Chỗ Bàn Tử ngã xuống là một cái dốc nhỏ, ngoài việc có nhiều tro bụi ra thì không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Qua mấy giây, Bàn Tử lồm cồm bò dậy từ mặt đất, nhìn mọi người nói: "Tôi nói các người cũng thật không nể mặt, thấy ở đây có cái dốc mà không nhắc tôi một tiếng!

Sao các người không nói gì?" "Ha ha ha!" Bàn Tử lăn mấy vòng dưới đất, cả người đầy tro núi lửa, mặt dính một mảng lớn trông cực kỳ tức cười, nên ai nấy đều không nhịn được mà cười rộ lên.

Ngay cả Tiểu Ca bình thường ít nói lúc này cũng phải quay đầu sang chỗ khác.

Bàn Tử lu loa: "Cười đi cười đi!

Cười cho chết các người luôn!" Nói xong, Bàn Tử quay đầu chuẩn bị lấy chai nước khoáng trong túi ra rửa mặt.

Chương 135

Kết quả anh ta lại thấy phía trước dường như có một không gian rất lớn. "Dừng, đừng cười nữa, nhìn phía trước kìa, đó là gì vậy?" Nói rồi Bàn Tử bắn một phát đạn chiếu sáng về phía trước, viên đạn vẽ một đường vòng cung dài, dừng lại ở độ cao mấy trăm mét, một quả cầu ánh sáng trắng rực rỡ nổ tung, ánh sáng tức khắc chiếu sáng toàn bộ phần đen kịt bên dưới. "Đây chính là Vân Thiên Cung sao?

Thật sự quá huy hoàng!" Bàn Tử kinh thán.

Bọn họ phát hiện sâu trong trung tâm núi lửa có một quần thể kiến trúc hùng vĩ, quy mô cực lớn, có thể sánh ngang với lăng Tần Thủy Hoàng.

Bàn Tử tiếp tục: "Trời đất ơi, lần này chúng ta phát tài rồi, các người xem bên trong kia có biết bao nhiêu bảo vật?" Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Bàn Tử, cậu chắc phải thất vọng rồi, bên trong này không có bảo vật gì đâu, Đông Hạ quốc chỉ là một nước nhỏ mà thôi." Vân Thiên Cung này là nơi chôn cất Vạn Nô Vương, nhưng thứ nguy hiểm bên trong không phải Vạn Nô Vương, mà là Thanh Đồng Môn phía sau hắn.

Tuy rằng vẫn chưa vào Thanh Đồng Môn, nhưng Trương Dạ Ninh đã có một số suy đoán đại khái về thứ bên trong.

Thanh Đồng Môn và thế giới dưới lòng đất có mối quan hệ không thể tách rời.

Bàn Tử nghe vậy vẻ mặt thất vọng, sau đó lại hỏi: "Vậy đồ bồi táng của Vạn Nô Vương chắc chắn phải nhiều chứ?" Trương Dạ Ninh nói: "Cái này tôi cũng không rõ lắm, cậu muốn biết thì tự mình đi xem chẳng phải sẽ rõ sao?" Nói xong, Trương Dạ Ninh không đợi Bàn

Tử trả lời, trực tiếp đi về phía Vân Thiên Cung.

Đối với anh, điều quan trọng nhất lúc này là đến được Vân Thiên Cung để hoàn thành nhiệm vụ đánh dấu trước đã.

Chỉ có hoàn thành đánh dấu anh mới nhận được vật phẩm thăng cấp và Long Tước Thạch. "Khoan đã, Trương gia, ngài đợi tôi với!" Vương Bàn Tử thấy Trương gia và Tiểu Ca lại lẳng lặng rời đi liền vội vàng gọi một tiếng, mau chóng đuổi theo.

Không lâu sau, bọn họ đã đến vị trí của sông hộ thành, mọi người dùng đèn pin chiếu xuống dưới phát hiện sông hộ thành đã sớm cạn khô.

Bọn họ còn thấy bên dưới có một cái hố lớn sâu một mét, bên trong là vô số tượng người gốm và tượng ngựa gốm cổ đại cao bằng người thật màu đen.

Rõ ràng đây là một hố tuẫn táng.

Sau khi quan sát sơ qua, mọi người tiếp tục tăng tốc, đi về phía đáy sông hộ thành.

Rất nhanh đã đến tận cùng sông hộ thành.

Trên đường đi, Bàn Tử cầm đèn pin chiếu khắp nơi, hy vọng có thể nhặt được món đồ quý giá nào đó bên lề đường, nhưng kết quả là ngay cả một cọng lông cũng không thấy. "Trương gia, sao lại dừng lại?" Lúc này Trương Dạ Ninh đột nhiên dừng bước.

Mọi người ghé mắt nhìn, phát hiện trên thành sông hộ thành có một thứ tương tự như tượng Lạc Sơn Đại Phật, rất lớn, đèn pin căn bản không chiếu hết được toàn cảnh.

Trương Dạ Ninh ngồi xuống, phát hiện bên dưới có khắc một dãy chữ dương văn.

Bàn Tử ghé sát vào nhìn, phát hiện dãy dương văn này hình như có chút quen mắt, nghĩ một hồi liền nói: "Trương gia, Tiểu Ngô, các người có thấy dương văn trên này có chút quen mắt không, dường như hơi giống với cái ở hải để mộ!" Ngô Tà hỏi: "Bàn Tử ông có chắc không?

Ông đến mấy chữ cái bẻ đôi còn chẳng biết, sao nhớ rõ được mấy thứ này?" Bàn Tử mắng: "Cái thằng này coi thường người khác thế à, tôi tuy không biết mặt chữ nhưng hình dạng thì vẫn nhớ được chứ." Ngô Tà nói: "Vậy thì kỳ quái rồi, trên này là một loại mật mã tiếng Anh, trước đây hải để mộ cũng có Tam Thúc và những người khác vào, chẳng lẽ đây là do Tam Thúc viết?

Nhưng Tam Thúc căn bản không biết tiếng Anh mà." Tuy nhiên lúc này, Tiểu Ca đột nhiên tiến lên sờ vào dãy văn tự này, nói: "Chỗ này hình như tôi đã từng đến!" Ngô Tà hỏi: "Từng đến, Muộn Du Bình, ý anh là sao?" Nhưng Tiểu Ca căn bản không thèm lý cậu, mà nhìn Trương Dạ Ninh một cái rồi trực tiếp chạy vụt về một hướng. "Muộn Du Bình?

Muộn Du Bình anh đi đâu thế?" Ngô Tà thấy Muộn Du Bình chạy đi, muốn đuổi theo nhưng lại bị Trương Dạ Ninh ngăn lại.

Trương Dạ Ninh nói: "Đừng đuổi theo, anh ta chắc là đã nhớ ra điều gì đó!" Đối với việc Tiểu Ca rời đi, Trương Dạ Ninh không thấy ngạc nhiên, anh biết Tiểu Ca đã mất trí nhớ, hiện tại đột ngột rời đi chắc chắn là vì nhớ lại chuyện gì đó.

Ngô Tà lo lắng: "Muộn Du Bình, anh ta sẽ không sao chứ?" Trương Dạ Ninh đáp: "Yên tâm đi, anh ta mạnh hơn cậu tưởng nhiều!" "Được rồi, mau xuống thôi!" Nói xong mọi người lấy hết trang bị ra, sau đó bắt đầu chui vào hang động bên dưới.

Trên đường, Thuận Tử ân cần nhắc nhở: "Các vị ông chủ, mặc dù

tôi không biết các vị muốn làm gì, nhưng khi chui vào hang động ở Trường Bạch Sơn, phải cẩn thận Tuyết Mao Tử, nếu thấy tình hình không ổn thì bịt tai lại trước, mùa này cái thứ đó vỏ đầu chưa cứng, chỉ có thể chui vào tai thôi." Thuận Tử là người dẫn đường mà bọn họ thuê tại địa phương.

Bàn Tử hiếu kỳ hỏi: "Vậy nếu cái đầu Tuyết Mao Tử đó cứng rồi thì sẽ thế nào?" Thuận Tử cười nói: "Đợi đầu nó cứng rồi, nó có thể trực tiếp chui vào da thịt của ông, râu sau của nó hễ kéo là đứt, thân thể sẽ kẹt lại trong da, ông chỉ có cách rạch thịt ra mới lấy nó ra được!

Còn nữa, điều quan trọng nhất là cái thứ này đặc biệt thích chui vào hậu môn, lúc ngồi phải hết sức cẩn thận." Bàn Tử nghe vậy, hậu môn thắt lại, vội vàng siết chặt thắt lưng, nói: "Sâu bọ bây giờ chơi bạo thế sao?" Thuận Tử nói: "Tôi không đùa với các ông đâu, trúng chiêu thì tự nghĩ cách đi!" Ngô Tà hỏi: "Chẳng lẽ phải dựa vào việc đi ngoài để thải ra?" Thuận Tử lắc đầu, biểu thị anh ta cũng chưa thấy ai trúng chiêu này mà xử lý được cả.

Bàn Tử nói: "Không sao, phân tôi thối, thứ này chắc chắn sẽ không dám lại gần tôi đâu!" Trương Dạ Ninh nghe mấy người này trò chuyện có chút thú vị, liền bồi thêm một câu: "Tuyết Mao Tử thích chui vào hậu môn chủ yếu là vì sinh vật này ưa thích các nguyên tố vi lượng, trường hợp của cậu, Tuyết Mao Tử lại càng thích hơn đấy!" “Không thể nào!

Trương gia, những gì anh nói là thật sao?” Bàn Tử trợn tròn mắt.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

“Mau đi thôi!

Béo tôi sợ rồi, tôi không muốn bị đục lỗ đâu!” Bàn Tử thúc giục một tiếng, tốc độ bò nhanh hơn không ít.

Sau khi xuyên qua động huyệt, mọi người đi qua một đoạn hành lang, họ phát hiện một ký hiệu tại đây, đó là ký hiệu truy vết.

Trương Dạ Ninh phán đoán, chắc hẳn người của Cầu Đức Khảo đã vào đây.

Tuy nhiên anh không hề lo lắng, vị trí của Vạn Nô Vương không dễ tìm như vậy, chỉ dựa vào mấy người đó muốn tìm thấy lão ta thì phải tốn không ít thời gian.

Cho dù họ tìm thấy, Vạn Nô Vương cũng chẳng dễ đối phó.

Đây chính là cơ hội để Trương Dạ Ninh đuổi kịp bọn họ, với Huyết Đồng cộng thêm ký ức của chính mình, anh có thể đến trước Thanh Đồng Môn trong thời gian ngắn nhất.

Bất kể là Cầu Đức Khảo hay là 'Nó', anh đều không cho phép chúng bước vào Thanh Đồng Môn.

Cuối hành lang là một mộ thất, khi pháo sáng rực lên, tất cả mọi người đều chấn kinh, họ thấy xung quanh mộ thất khắp nơi đều là những đống đồ dùng bằng vàng bạc, trân châu mỹ ngọc chất cao như núi.

Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì miệng cười đến tận mang tai, nói: "Ha ha ha, xem ra chúng ta tìm được kho báu của Vạn Nô Vương rồi!

Phen này chúng ta phát tài rồi!" Nói xong, Bàn Tử định ra tay lấy bảo vật, nhưng bị Trương Dạ Ninh ngăn lại.

Trương Dạ Ninh nói: "Đừng nhìn nữa, mấy thứ này là giả đấy!" Bàn Tử mặt đầy chấn kinh, hỏi: "Trương gia, không thể nào chứ?

Nhìn chân thực thế này sao lại là giả được?" Trương Dạ Ninh mở miệng nói: "Đây chỉ là chướng nhãn pháp của lũ tiểu quỷ thôi, chú ý nhìn vào góc kìa." Mọi người cầm đèn pin đi tới, họ phát hiện trong góc có mấy cái xác, trên người vẫn mặc quần áo của người hiện đại.

Bàn Tử lên tiếng: “Trương gia, chuyện này là sao?

Tại sao ở đây lại có nhiều quần áo người hiện đại thế này, nhìn kiểu dáng chắc cũng từ hai ba mươi năm trước rồi.” Đúng lúc này, Thuận Tử đột nhiên quỳ xuống, mắt trở nên đỏ hoe.

Bàn Tử định vỗ vai hỏi nguyên do nhưng bị Ngô Tà ngăn lại.

Ngô Tà nói nhỏ: “Đây chắc là người cha mất tích nhiều năm trước của Thuận Tử, anh ấy luôn tin rằng cha mình chưa chết, kết quả bây giờ...” Thuận Tử cuối cùng vẫn nén nước mắt vào trong, sau đó lấy từ trong túi áo ra một chiếc đồng hồ bỏ túi nắm chặt trong tay, bên trong là ảnh của anh và cha.

Thuận Tử mở miệng hỏi: “Trương gia, lúc nãy ngài nói đây là do lũ tiểu quỷ gây ra?

Là thật sao?” Trương Dạ Ninh đáp: “Đúng vậy, nơi này bị lũ tiểu quỷ thao túng thành một không gian độc lập, trong không gian này, vật thể và thời gian sẽ lặp đi lặp lại đan xen nhau, cha của anh chắc hẳn đã bị nhốt chết trong này.” Bàn Tử nghe vậy liền cuống cuồng, anh ta còn chưa thấy Vạn Nô Vương đâu, không muốn bị nhốt chết ở đây, liền hỏi: “Trương gia, vậy chúng ta ra ngoài bằng cách nào?

Chẳng lẽ chúng ta không ra được nữa sao!” Trương Dạ Ninh mỉm cười nhạt, trực tiếp đi tới cửa, một đao chém thẳng vào vách đá phía trên.

“Uỳnh!” Vách đá phát ra một tiếng nổ lớn, giây tiếp theo, xung quanh vang lên tiếng vỡ vụn như gương tan.

Vài phút sau, toàn bộ không gian trở lại nguyên hình, còn con tiểu quỷ kia thấy không gian bị phá vỡ thì biến mất ngay tại chỗ.

Mộ thất khôi phục nguyên trạng không hề có vàng bạc châu báu gì, thay vào đó là một khoảng trống lớn.

Chương 136

Ở phía bên phải mộ thất xuất hiện một đạo mộ môn, tám phần chính là lối vào cuối cùng dẫn tới Vân Thiên Cung.

Trương Dạ Ninh không chút do dự bước vào.

Ngay sau khi anh đẩy cửa bước vào, tiếng thông báo của hệ thống đã vang lên.

"Đã đến Vân Thiên Cung thành công, có tiến hành đánh dấu không?" Nghe thấy tiếng hệ thống, Trương Dạ Ninh hơi vui mừng, anh vốn tưởng phải đến tận quan quách của Vạn Nô Vương mới tính là đánh dấu thành công.

Không ngờ tới đây đã tính là phạm vi của Vân Thiên Cung rồi.

Dĩ nhiên, Trương Dạ Ninh không do dự chọn đánh dấu.

"Đánh dấu thành công!" "Đã phát Long Tước Thạch, Thiên Ngoại Thạch, mời túc chủ kiểm tra!" "Thiên Ngoại Thạch: Bên trong chứa đựng một luồng bất tử chi khí, là vật phẩm bắt buộc để đột phá Bất Tử Cảnh." "Long Tước Thạch: Vật phẩm chuyên dụng cường hóa thần khí Đại Việt Long Tước, sử dụng có thể kích hoạt kỹ năng chuyên thuộc của Đại Việt Long Tước, đồng thời rút ngắn thời gian hồi chiêu của Long Hồn Dẫn!" Rất nhanh, thông báo đánh dấu thành công vang lên.

Ngoài Thiên Ngoại Thạch cần cho việc thăng cấp, Trương Dạ Ninh mong đợi nhất chính là Long Tước Thạch này.

Anh rất tò mò nó có thể tăng thêm kỹ năng gì cho Đại Việt Long Tước của mình.

"Sử dụng Long Tước Thạch thành công!" "Số lần cường hóa Đại

Việt Long Tước hiện tại là 2 lần!" "Thời gian hồi chiêu Long Hồn Dẫn rút ngắn còn 12 giờ một lần!" "Nhận được kỹ năng chuyên thuộc của Đại Việt Long Tước: Âm Dương Dẫn." "Âm Dương Dẫn: Vốn là một trong các kỹ năng của Chúc Long, mở mắt là dương, nhắm mắt là âm, có thể thi triển huyễn cảnh lên đối phương, khiến kẻ đó rơi vào địa ngục vô tận và chịu sự khống chế của bạn, thời gian khống chế là một giờ, thời gian hồi chiêu là một ngày!" "Lưu ý: Âm Dương Dẫn dẫn đến cái chết của đối phương cũng sẽ tự động thu thập tinh phách của kẻ đó." Nhìn thấy giới thiệu của hệ thống, Trương Dạ Ninh trực tiếp bị kinh ngạc, lần cường hóa thứ hai của Long Tước Thạch này quả là món đồ tốt, thứ này đúng là nghịch thiên.

Âm Dương Dẫn này cư nhiên có thể trực tiếp khống chế đối phương, chẳng phải nghĩa là anh không cần động tay động chân, chỉ cần một ý niệm là có thể khiến đối phương tự kết liễu đời mình sao?

Phen này lợi hại rồi!

"Trương gia, sao anh không đi tiếp?" Lúc này, Bàn Tử lên tiếng.

Đám người Bàn Tử cứ ngỡ Trương gia vội vã lên đường là có việc gì quan trọng lắm, kết quả lại đứng ngẩn ngơ ở cửa nửa ngày.

Trương Dạ Ninh hoàn hồn, lắc đầu, sau đó quan sát môi trường xung quanh.

Vị trí họ đang đứng hiện tại là trên một hành lang lộ thiên, phía dưới là một mộ thất cực lớn, rộng khoảng hơn 600 mét vuông.

Phía dưới còn có một nhóm người, chính là đội ngũ của A Ninh.

Cùng lúc đó, bên cạnh họ còn có một số thi thể, Trương Dạ Ninh nhìn kỹ, phát hiện những người này cư nhiên là người của 'Nó'.

Xem ra trước đó, họ đã xảy ra chiến đấu với người của 'Nó'.

Đối với kết quả này, Trương Dạ Ninh hơi ngạc nhiên.

Theo lý mà nói, đám người A Ninh không phải là đối thủ của 'Nó', dù sao người của 'Nó' có gia tộc Uông gia chống lưng, chẳng lẽ Uông gia tọa thị không quản?

Sau đó đám người Trương Dạ Ninh cẩn thận tiến lên phía trước.

Lúc này, họ nhìn thấy càng rõ ràng hơn.

Họ phát hiện phía trước đám người A Ninh có một giếng quan hình kim tự tháp ngược, đáy giếng có tám chiếc quan tài đen khổng lồ, vây quanh một chiếc quan tài ngọc thạch khổng lồ bán trong suốt ở giữa.

Quan tài ngọc thạch đã bị mở ra, bên trong có bọ Du Diên liên tục bò ra ngoài.

Lúc này, A Ninh ra lệnh một tiếng, đạn lên nòng, mọi người nổ súng bắn loạn xạ vào lũ bọ Du Diên.

Tiếp đó chuyện gây chấn kinh đã xảy ra.

Bất kể họ bắn thế nào, số lượng Du Diên bên trong không những không giảm mà ngược lại càng ngày càng nhiều.

Bàn Tử mở miệng hỏi: "Trương gia, chúng ta có cần giúp một tay không?" Trương Dạ Ninh nói: "Không cần, trong quan quách không phải Vạn Nô Vương, chúng ta đi từ phía bên kia qua!" Trương Dạ Ninh không có tâm trí tiêu tốn thời gian ở đây, mục tiêu chủ yếu của anh là Vạn Nô Vương và Thanh Đồng Môn.

Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, Bàn Tử lên tiếng: "Trương gia, anh nói thật sao?" Trương Dạ Ninh "ừ" một tiếng.

Bàn Tử nghe thấy vậy liền nảy sinh ý định, nếu nói Vân Thiên Cung có thứ gì đáng giá, thì chắc chắn phải nằm trong quan quách của Vạn Nô Vương rồi.

“Trương gia, Bàn Tử, hình như tôi thấy Tam thúc của tôi rồi!” Lúc này Ngô Tà đột nhiên thấy trong đội ngũ của A Ninh có một người nước ngoài đang cõng trên lưng chính là Tam thúc của cậu.

Phan Tử hỏi: “Cậu chắc chứ?” Ngô Tà gật đầu.

Sau đó cậu chuẩn bị xuống dưới tìm Tam thúc, nhưng nhanh chóng bị Bàn Tử cản lại: “Thiên Chân, cậu điên rồi à, cậu không thấy bên dưới có bao nhiêu người sao?” Ngô Tà nói: “Vậy phải làm sao?” Trương Dạ Ninh nói: “Yên tâm đi, Tam thúc của cậu không sao, ông ấy chỉ bị hôn mê thôi, hiện tại ông ấy và A Ninh là quan hệ hợp tác!” Ngô Tà nghe vậy, mặt đầy vẻ không thể tin nổi, Tam thúc cư nhiên lại hợp tác với A Ninh, tại sao lại như vậy?

“Trương gia, chuyện này rốt cuộc là sao?” Ngô Tà hỏi.

“Sau khi chuyện này kết thúc, cậu hãy tự mình hỏi ông ấy đi!” Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp đi về phía hành lang phía trước.

Bàn Tử và Ngô Tà thấy vậy, chỉ đành tiếp tục đi theo.

Cuối hành lang là một nơi giống như lỗ thông hơi, chui qua đó, mọi người đến một đoạn mộ đạo.

Trương Dạ Ninh tăng tốc, nhanh chóng đi đến cuối mộ đạo.

Cuối mộ đạo là một vách đá, Bàn Tử cầm đèn pin chiếu xuống, phát hiện phía dưới một mảnh tối đen, ánh đèn pin hoàn toàn không chiếu tới đáy.

Bàn Tử nói: “Trương gia, có phải chúng ta đi nhầm đường rồi không?

Ở đây hết đường rồi.” Trương Dạ Ninh nói: “Quan quách của Vạn Nô Vương nằm ngay dưới vách đá này!” Bàn Tử nghe vậy, lại cầm đèn pin chiếu xuống dưới, thấy vách đá rất cao, anh ta ước tính ít nhất cũng phải ba mươi mét.

Bàn Tử nói: “Trương gia, vách đá này cao quá, chúng ta xuống bằng cách nào?” Trương Dạ Ninh nói: “Nhìn kỹ bên trái đi, trên đó có một sợi dây thừng, các người leo xuống từ đó.” Mọi người nhìn theo hướng tay chỉ của Trương gia, quả nhiên phát hiện một sợi dây leo núi treo từ phía trên xuống, treo thẳng đến một sợi xích đồng gần nhất và buộc ở đó.

Phan Tử lên kéo thử dây thừng thấy vô cùng chắc chắn, chịu được hai ba người cũng không vấn đề.

Trương Dạ Ninh thấy mọi người đã chuẩn bị hòm hòm, liền trực tiếp nhảy xuống.

Đối với Trương Dạ Ninh mà nói, anh căn bản không cần dây thừng.

Sau đó chỉ thấy cơ thể anh nhẹ như lông hồng, rơi xuống ổn định trong không trung.

Rất nhanh anh đã đáp xuống đất an toàn.

Còn Ngô Tà và những người khác thì chậm hơn một chút, họ chỉ có thể bám chặt vào dây thừng, như loài nhện từ từ tụt xuống.

Hơn mười phút sau, họ mới xuống tới mặt đất.

Phía dưới vô cùng hỗn loạn, toàn là những khối nham thạch núi lửa đen lồi lõm và xương cốt rơi từ trên xuống.

Dày đặc không biết có bao nhiêu xương cốt và một ít phân đen.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cầm đèn pin nhìn quanh quất, họ phát hiện vị trí hiện tại cư nhiên là một thung lũng nứt lớn, phía trước thung lũng có một cánh cửa đồng khổng lồ hai cánh.

Cánh cửa đồng đó cao bốn mươi mét, chiều rộng tiếp cận tám mươi mét.

Cánh cửa này đóng chặt, nhìn cánh cửa đồng này, họ chỉ cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé.

Cánh cửa đồng lớn như vậy chắc chắn không phải xây cho con người!

“Mẹ ơi, cánh cửa đồng lớn thế này làm sao mà tạo ra được, quá khoa trương rồi!” Bàn Tử chấn kinh nói.

Chương 137

Ngô Tà lên tiếng: "Đây chính là cánh cửa dưới lòng đất của Đông Hạ quốc mà Uông Tàng Hải đã nhắc tới sao?

Không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì!" Bàn Tử nói: "Còn phải nói sao, chắc chắn là kho báu của Vạn Nô Vương rồi, cánh cửa lớn thế này, xây dựng chắc tốn không ít tiền của đâu nhỉ?" Ngô Tà lắc đầu nói: "Đông Hạ quốc không hề giàu có, họ bỏ ra cái giá lớn như vậy để xây dựng Thanh Đồng Môn rốt cuộc là vì cái gì?" Đối với chuyện này, Trương Dạ Ninh không giải thích cho họ.

Thực tế, Thanh Đồng Môn không phải do Đông Hạ quốc xây dựng, họ chỉ tình cờ phát hiện ra nơi này, đồng thời phát hiện ra sức mạnh cộng sinh bên trong nên mới đạt được sự cộng sinh.

Còn Uông Tàng Hải là tình cờ phát hiện ra bí mật này, muốn mưu cầu một loại sức mạnh từ bên trong nên mới thành lập Uông gia, chuẩn bị lật đổ người Trương gia.

Trương gia kể từ đó cứ mỗi mười năm lại cử người tới trấn thủ.

Đến sau này thực lực Trương gia giảm mạnh, cuối cùng liên hợp với Cửu Môn, lúc này mới miễn cưỡng duy trì được Thanh Đồng Môn.

Nếu không, một khi Thanh Đồng Môn xuất thế, hậu quả sẽ khôn lường.

Trương Dạ Ninh nhìn chằm chằm vào cánh cửa đồng kia, sau cánh cửa này chính là thứ mà Trương gia họ phải thủ hộ.

Chỉ cần bước vào cánh cửa này, anh có thể biết được những bí mật từ xưa đến nay của Trương gia.

Tuy nói anh hiện là Tộc trưởng Trương gia, nhưng thực tế anh vẫn chưa từng bước vào Thanh Đồng Môn.

Ấn tượng của anh về bên trong chẳng qua là dựa theo ký ức trước khi xuyên không mà thôi.

Sau đó Trương Dạ Ninh lại nhìn về phía quan quách trước Thanh Đồng Môn.

Chiếc quan quách này đặt trên một bệ đá khổng lồ, xung quanh bệ đá có chín con rồng trăm chân chạm khắc bằng đá quấn quanh dưới đáy quan tài, tạo thành hình bông sen.

Xung quanh đó còn dựng bốn người đá đen, mặt hướng về bốn phương, tư thế quỳ bái.

Trương Dạ Ninh tiến lên vài bước, phát hiện trước quan quách có một chiếc đỉnh lớn đựng vật hiến tế, trên đó điêu khắc một số văn tự của Đông Hạ quốc.

Lúc này, Ngô Tà và Bàn Tử ở phía sau cũng đuổi tới.

Ngô Tà nhìn chiếc quan quách bằng đá trắng trên bệ đá, hít một hơi lạnh, nói: "Đây, đây chính là Cửu Long Sĩ Thi Quan của Vạn Nô Vương trong truyền thuyết sao?" Bàn Tử nói: "Chắc chắn rồi, Trương gia chẳng phải đã nói sao, dưới quan tài của Vạn Nô Vương có chín con thần long thủ hộ, cậu nhìn dưới quan quách kia đi, chẳng phải chính là chín con rồng trăm chân sao." "Có điều, rồng trăm chân này cũng tính là rồng à?

Còn chẳng chịu nổi một chiêu của Trương gia!" Nhìn thấy những bức tượng rồng trăm chân ở phía dưới, Bàn Tử lại không còn sợ hãi như vậy nữa.

Ban đầu anh ta còn tưởng là chân long cơ, xem ra Vạn Nô Vương này cũng chẳng ra gì.

Ngô Tà lườm anh ta một cái, nói: “Bàn Tử, rồng trăm chân sao lại không tính là rồng?

Lúc trước không biết là ai thấy rồng trăm chân là lập tức chạy ra sau lưng Muộn Du Bình và Trương gia đâu.” Bàn Tử nói: “Đó là rồng trăm chân thật, tôi đương nhiên sợ rồi, giờ chỉ là một lũ tượng đá thôi, chẳng lẽ tôi còn phải sợ à?” “Thiên Chân, cậu cũng thật là, tôi thấy cậu mới bị rồng trăm chân dọa cho ngốc rồi, mấy cái tượng cũng sợ, thôi bỏ đi, để tôi tự mình khai quan!” Nói đoạn, Bàn Tử tiến về phía quan quách chuẩn bị mở nắp.

Ngô Tà thấy Bàn Tử định tiến tới liền vội vàng kéo lại: “Bàn Tử, cậu mù thật đấy à!

Cậu nhìn kỹ bên cạnh bệ đá đi!” Bên cạnh bệ đá?

Bàn Tử cầm đèn pin chiếu lên trên, kết quả thấy bệ đá đó cư nhiên cử động một cái, sau đó anh ta thấy trên bức tượng kia cư nhiên quấn quanh một con rồng trăm chân khổng lồ, kích thước to gấp đôi con họ gặp trước đó.

Vì rồng trăm chân và màu của những bức tượng này gần giống nhau, cộng thêm môi trường tối tăm nên không dễ nhận ra.

Sau đó Bàn Tử lại nhìn sang mấy cái cột bên cạnh, anh ta phát hiện trên chín cái cột này cư nhiên đều có một con rồng trăm chân.

“Trời ạ, cư nhiên là chín con rồng trăm chân sống!” Vương Bàn Tử khẽ kêu một tiếng, tim vẫn còn đập thình thịch.

Nếu không phải lúc nãy Thiên Chân kéo lại, e là giờ anh ta đã bị mấy con rồng trăm chân kia nuốt chửng rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lập tức lùi lại.

Bàn Tử hỏi: “Vậy chúng ta phải làm sao?

Quan quách nằm trên rồng trăm chân?

Chẳng lẽ chúng ta phải bò qua mấy sợi xích sắt kia à?" Ngô Tà nói: "Đây đúng là một cách hay, chín con rồng trăm chân này rõ ràng đang ngủ say!" Tuy nhiên Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Chín con rồng trăm chân này đang thủ hộ Vạn Nô Vương, các người vừa chạm vào quan quách của lão ta, chúng sẽ lập tức tỉnh giấc!" Bàn Tử nói: "Hả?

Đáng sợ vậy sao, vậy chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ chỉ biết đứng nhìn thế này thôi à?" Trương Dạ Ninh nói: "Để tôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp nhảy vọt lên không, nhảy lên quan quách bạch ngọc trên bệ đá.

Một chân dẫm thẳng lên đó.

"Uỳnh uỳnh!" Gần như ngay khoảnh khắc chạm vào, xích sắt quanh quan quách phát ra một tiếng nổ lớn.

"Rầm rầm rầm!" Tiếp đó xích sắt phát ra tiếng nổ, lần lượt đứt rời toàn bộ.

"Mẹ kiếp, Trương gia mạnh thế sao?" Bàn Tử kinh hô.

Trương gia thế này cũng quá mạnh rồi, chẳng lẽ anh muốn một mình đối chiến với chín con rồng trăm chân?

Sau khi xích sắt đứt, chín con rồng trăm chân đồng thời mở mắt, cơ thể khổng lồ liên tục di chuyển trên cột, bò lên phía trên cùng, đồng loạt gầm lên một tiếng giận dữ về phía Trương Dạ Ninh.

Tuy nhiên Trương Dạ Ninh lại coi như không thấy, mặt đầy bình tĩnh.

Chín con rồng trăm chân thấy tình huống này thì tất cả đều phẫn nộ, há to miệng máu đồng loạt lao về phía Trương Dạ Ninh, muốn

nuốt chửng con người này.

Chúng không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, cư nhiên vẫn có kẻ dám tới tìm cái chết!

Trương Dạ Ninh nhìn những con rồng trăm chân này, mắt lộ hàn quang, nhìn những chiếc răng sắc nhọn của chúng cắn về phía mình, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng.

Lũ rồng trăm chân nhỏ bé cũng dám ra tay với anh?

Giây tiếp theo, anh trực tiếp huyễn hóa thành hình dạng Kỳ Lân, một đạo hư ảnh Kỳ Lân cao hàng chục mét trực tiếp xuất hiện phía trên quan quách bạch ngọc.

Trương Dạ Ninh gầm lên một tiếng giữa không trung, một luồng uy thế Kỳ Lân khổng lồ khủng bố trực tiếp bộc phát ra.

Chín con rồng cảm nhận được uy thế Kỳ Lân thì giật mình kinh hãi, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng, chúng cảm nhận được một sự áp chế huyết mạch mạnh mẽ.

"Uỳnh!" Tiếp đó trước mặt Trương Dạ Ninh trực tiếp ngưng tụ một đạo thiên lôi, thiên lôi đánh thẳng vào một con rồng trăm chân.

Cơ thể rồng trăm chân căn bản không chống đỡ được uy lực của thiên lôi, nổ tung ngay tại chỗ.

Tám con rồng còn lại thấy vậy định bỏ chạy, nhưng chúng phát hiện mình căn bản không thể thoát khỏi cây cột dưới thân.

Rõ ràng chúng đã bị Vạn Nô Vương khống chế ở đây.

Trương Dạ Ninh hoàn toàn không có ý định tha cho chúng, trước mặt lại ngưng tụ thêm mấy đạo thiên lôi.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Liên tiếp tám tiếng nổ, tám con rồng còn lại cứ thế tử thương toàn bộ dưới thiên lôi của Trương Dạ Ninh.

Có thể thấy thiên lôi này mạnh đến mức nào.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này thì không khỏi trợn tròn mắt.

“Thiên Chân, chúng ta vừa thấy cái gì vậy?

Chương 138

Trương gia là Kỳ Lân sao?

Tôi vừa thấy anh ấy biến thành một con Kỳ Lân khổng lồ!" Ngô Tà lên tiếng: "Đúng vậy, đó tuyệt đối là hình dáng Kỳ Lân, chẳng lẽ huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia có thể biến thành Kỳ Lân?

Không, anh ấy chắc hẳn chính là Kỳ Lân, thế này cũng quá lợi hại rồi!" Ngay từ trước họ đã biết thực lực Trương gia vô cùng biến thái, nếu nói Trương gia là Kỳ Lân thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi.

Nghĩ đến đây, cả hai không khỏi hít một hơi lạnh.

Trương Dạ Ninh nhìn hai người họ, lắc đầu nói: "Bàn Tử, anh còn muốn minh khí nữa không?" Bàn Tử phản ứng lại, nói: "Muốn, Trương gia tôi qua ngay đây!" Nói đến việc khai quan lấy minh khí, Bàn Tử là người nhiệt tình nhất.

Ngay sau đó Vương Bàn Tử lấy nến ra, đi tới góc đông nam châm lửa.

Quy tắc trước khi khai quan này không thể làm loạn được.

Tuy nhiên đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có thứ gì đó cứng cứng chĩa vào.

Bàn Tử biết đó là cái gì, vội vàng dừng lại.

"Đừng cử động, nếu không tôi bắn nát đầu anh!" Đó là giọng một người phụ nữ.

"A Ninh, cô muốn làm gì?

Mau thả tôi ra!" Ngô Tà lúc này cũng bị người của A Ninh khống

chế.

A Ninh không trả lời Ngô Tà mà nhìn về phía Trương Dạ Ninh.

"Trương tiên sinh, thủ đoạn giỏi đấy!

Tuy nhiên thứ bên trong quan quách này, ông chủ của chúng tôi muốn rồi, hôm nay e là anh không thể toại nguyện!" Trước khi tới đây, họ đã đánh nhau với một nhóm người, nhóm đó thực lực khá mạnh, nếu không phải họ có trang bị tiên tiến thì giờ chắc đã mất mạng rồi.

Mãi đến khi họ tiến lên kiểm tra, họ mới phát hiện tất cả chuyện này đều là mưu kế của Trương Dạ Ninh.

Ban đầu cô vốn có chút thiện cảm với Trương Dạ Ninh, nhưng vào khoảnh khắc đó, tất cả đều tan biến.

Trương Dạ Ninh nhìn A Ninh phía dưới, trong lòng hơi kinh ngạc.

Vẫn chưa đến nỗi ngốc.

Tuy nhiên mục đích của anh đã đạt được, cô ta có phát hiện ra thì đã sao?

Vương Bàn Tử lên tiếng: "Cô đúng là quân vong ơn phụ nghĩa, nếu không có Trương gia, cô có thể sống đến giờ không?" Bàn Tử không ngờ A Ninh lại đối xử với họ như vậy, nên biết lúc ở trên thuyền quỷ chính Trương gia đã cứu cô ta, và trong mộ dưới đáy biển cũng là Trương gia giải quyết mọi rắc rối bên trong, nếu không cô ta nghĩ mình có thể bình an sống sót sao?

A Ninh bị Bàn Tử nói vậy thì cả người sững lại, anh ta nói không sai, lúc cô tỉnh lại, trong mộ dưới đáy biển không hề có nguy hiểm gì, hơn nữa lúc ở trên thuyền quỷ cũng chính anh cứu mạng mình.

Tuy nhiên rất nhanh cô đã lấy lại tinh thần, nói: "Không còn cách

nào khác, đành ủy khuất hai vị, chúng tôi đều là người bán mạng cho ông chủ!" "Cô!" Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng.

"Trói hai người họ lại!" A Ninh nói.

"Trương tiên sinh, hiện tại Ngô Tà và Bàn Tử đều trong tay tôi, tốt nhất anh nên suy nghĩ cho kỹ!" A Ninh biết mình không phải đối thủ của Trương Dạ Ninh, lúc này chỉ có thể dùng phương thức này để uy hiếp anh.

Dĩ nhiên cô sẽ không thực sự giết hại hai người này, dù sao Ngô Tà cũng là cháu của Ngô Tam Tỉnh, còn Bàn Tử này thì không có ân oán gì với họ.

Trương Dạ Ninh khẽ mỉm cười, cái cô A Ninh này đúng là dạy mãi không đổi, một lão Cầu Đức Khảo mà đáng để cô ta bán mạng như vậy sao?

Xem ra anh cần phải dạy dỗ cô ta một chút, nếu không người phụ nữ này không biết thế nào là trên dưới, cư nhiên dám uy hiếp anh.

Tiếp đó Trương Dạ Ninh khẽ nhảy xuống từ trên quan quách bạch ngọc, đáp đất vững chãi.

Cảnh này khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

Cao như vậy mà anh ta nhảy xuống nhẹ nhàng thế sao.

"Trương tiên sinh!

Đắc tội rồi!" A Ninh lại lên tiếng.

Tuy nói nhiệm vụ của ông chủ là trên hết, nhưng cô cũng không thể triệt để đối đầu với vị Trương tiên sinh này.

"Trương gia!" Ngô Tà và Bàn Tử thấy Trương gia xuống dưới cũng vội vàng lên tiếng.

"Nếu cô muốn khai quan, vậy thì để cô mở!" Trương Dạ Ninh

thản nhiên nói.

Trong quan quách của Vạn Nô Vương có minh khí là thật, nhưng Vạn Nô Vương không phải là bù nhìn.

Anh hiện tại muốn xem đám người cầm vũ khí nóng này làm thế nào đối chiến với Vạn Nô Vương.

"Thật sao?" A Ninh mặt đầy kinh ngạc, cô không ngờ Trương tiên sinh lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

A Ninh thấy vậy lập tức ra hiệu thuộc hạ vây quanh quan quách, còn Bàn Tử và Ngô Tà cũng không trói nữa.

Chỉ cần Trương tiên sinh không ra tay, những người này căn bản không đáng ngại.

Ngô Tà và Bàn Tử sau khi được thả, họ nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh ở phía sau.

Ngô Tà thấy vậy vội vàng tiến lên kiểm tra tình hình, sau khi xác định Tam thúc mình bình an vô sự, cậu mới hoàn toàn trút bỏ được gánh nặng trong lòng, sau bao lâu cuối cùng cũng tìm thấy Tam thúc rồi.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Dạ Ninh một cái, sau đó cũng kể cho Ngô Tà nghe về trải nghiệm của mình.

Dĩ nhiên ông không nói ra toàn bộ sự việc, vì có những thứ chỉ có thể để Ngô Tà tự mình khám phá.

Trương Dạ Ninh đối với chuyện này không nói gì nhiều, anh đồng ý với kế hoạch của Ngô Tam Tỉnh chủ yếu là để đối phó Uông gia và chuẩn bị cho việc thành lập Cửu Môn mới sau này.

Còn về việc lần này đến lượt Ngô Tà trấn thủ Thanh Đồng Môn,

anh đương nhiên không định để cậu đi.

Thanh Đồng Môn liên quan trọng đại, huống hồ hiện tại Thanh Đồng Môn so với nguyên tác đã phát sinh không ít biến số, với thực lực hiện tại của Ngô Tà, chắc chắn là không thủ nổi.

Cuối cùng về nhân tuyển trấn thủ Thanh Đồng Môn, anh phải vào trong xem xét rồi mới tính.

"Uỳnh uỳnh!" Lúc này, dưới sự hợp lực của mọi người, nắp quan tài của chiếc quan quách bạch ngọc đã bị nhấc xuống.

Nắp quan tài vô cùng dày nặng, rơi xuống đất phát ra một tiếng vang lớn.

Sau khi quan quách được mở ra, tất cả mọi người đều nhìn vào bên trong.

Tuy nhiên chưa kịp nhìn rõ bên trong là thứ gì, chỉ thấy từ trong quan quách vươn ra mười hai cánh tay màu xanh tím, móng tay cực dài cử động trong không trung, trực tiếp kéo mấy người xung quanh vào trong.

"A!" Giây tiếp theo, mấy người bị kéo vào phát ra tiếng thảm thiết, một trận máu tươi từ bên trong bắn ra.

Mùi máu tanh nồng nặc lập tức lan tỏa.

"Không xong rồi!

Chương 139

Mau lui lại!" A Ninh hét lớn, cô không ngờ Vạn Nô Vương cư nhiên trực tiếp phục sinh!

Vạn Nô Vương sau khi hút máu của mấy người đó, toàn bộ cơ thể trực tiếp bò ra khỏi quan quách.

Đó là một con quái vật có mười hai cánh tay, đội vương miện!

"Mẹ ơi, Vạn Nô Vương này trông còn xấu hơn con ở mộ dưới đáy biển!" Bàn Tử kinh hô.

Lúc này A Ninh và những người khác cũng nhìn thấy chân diện mục của Vạn Nô Vương, cô hiện tại chỉ muốn chết đi cho xong.

Sớm biết bên trong là con quái vật thế này, cô có chết cũng không mở!

"Mau, nổ súng!" A Ninh hét lớn.

Mọi người nghe lệnh, vội vàng lấy súng trường ra, "tạch tạch tạch" nổ súng liên hồi vào đầu Vạn Nô Vương.

Kết quả đạn bắn vào đầu Vạn Nô Vương như đi vào hố đen, chẳng có tác dụng gì cả.

Rõ ràng, Vạn Nô Vương không hề sợ đạn.

Thấy tình cảnh này, mọi người nào còn dám tấn công, thi nhau chạy ra phía sau.

Tuy nhiên nói cũng lạ, Vạn Nô Vương không hề đuổi theo họ, mà đi thẳng về phía Thanh Đồng Môn.

Nhìn bộ dạng đó, dường như lão ta muốn bước vào Thanh Đồng Môn.

Trương Dạ Ninh nhìn hành động của Vạn Nô Vương, anh biết thọ nguyên của Vạn Nô Vương hiện đã tận, cơ thể đã bị lũ Du Diên ký sinh bên trong ăn mòn hết.

Lão ta hiện tại muốn vào Thanh Đồng Môn để nhập hồn vào cơ thể một Vạn Nô Vương khác bị Thanh Đồng Môn xóa sạch ký ức, thông qua phương thức truyền thụ ký ức để Vạn Nô Vương được phục sinh trong cơ thể mới.

A Ninh thấy cảnh này không khỏi biến sắc, hét lớn: "Tất cả quay lại cho tôi, không được để Vạn Nô Vương mở Thanh Đồng Môn!

Mở Thanh Đồng Môn sẽ giải phóng Chân Thực Chi Hỏa, đến lúc đó tất cả chúng ta đều phải chết ở đây!" Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều kinh hãi, lại vội vàng chạy trở lại, bắt đầu sử dụng đủ loại vũ khí nóng.

Thực ra cách nói này của A Ninh cũng không sai, năm xưa Đông Hạ quốc khi phát hiện nơi này đã từng mở Thanh Đồng Môn, nghe nói đoạn đầu tiên bên trong Thanh Đồng Môn là một mảnh hư vô.

Vạn Nô Vương để nhìn rõ con đường nên đã hạ lệnh cho người kiến tạo loại Chân Thực Chi Hỏa này bên trong, loại ngọn lửa này cực kỳ bá đạo, nói là lửa địa ngục cũng không quá.

Tuy nhiên trong mắt Trương Dạ Ninh, những ngọn lửa này chỉ là trò chơi mà thôi.

Anh hiện đã là Vĩnh Sinh Cảnh, ngọn lửa mạnh đến đâu cũng vô dụng với anh.

Vài phút sau, đám người A Ninh dùng hết sạch đạn dược, bom mìn, kết quả Vạn Nô Vương chẳng hề chịu chút thương tổn nào.

Họ hiện tại đã tuyệt vọng, Vạn Nô Vương này căn bản không phải thứ con người có thể đối phó.

Trương Dạ Ninh chỉ cười lạnh, Vạn Nô Vương tuy chỉ là một phế phẩm, nhưng ít nhất cũng là sinh vật bất tử dưới lòng đất, thực tế từ lâu đã đạt đến một trình độ khủng bố.

Chỉ với mấy người bọn họ làm sao đối phó nổi?

Biểu cảm của A Ninh lúc này càng lúc càng khó coi, cô hiện hối hận rồi, sớm biết thế cô đã không uy hiếp Trương tiên sinh.

Nhìn Vạn Nô Vương không ngừng tiếp cận Thanh Đồng Môn, A Ninh càng lúc càng sốt ruột, cô không muốn chết thế này, cô còn một người em trai nữa!

Cuối cùng cô chỉ đành chạy đến trước mặt Trương Dạ Ninh quỳ xuống, nói: "Trương tiên sinh, xin ngài hãy ra tay ngăn chặn Vạn Nô Vương!" Trương Dạ Ninh nhướng mày, trêu chọc nói: "Ồ?

Quan tài tôi chẳng phải đã nhường cho cô rồi sao?

Thế nào?

Giờ xảy ra chuyện lại bảo tôi đi dọn bãi à?" Tuy nói cuối cùng Trương Dạ Ninh chắc chắn sẽ đối phó Vạn Nô Vương, nhưng anh không muốn bỏ qua cho A Ninh dễ dàng như vậy.

A Ninh mặt đầy hổ thẹn, nhưng để giữ mạng, cô không thể không cầu xin Trương Dạ Ninh, lại nói: "Trương tiên sinh, chuyện này là tôi sai rồi.

Tôi còn một người em trai, tôi không muốn chết.

Hơn nữa, lẽ nào anh định đứng nhìn Ngô Tà và bọn họ chết sao?" Trương Dạ Ninh nghe xong, cô nàng này dù nhận sai mà thái độ vẫn còn cứng rắn thế này, xem ra vẫn chưa nhận rõ hiện thực.

Trương Dạ Ninh nói: "Sự an toàn của họ cô không cần lo, tôi tự có cách!" Chân Thực Chi Hỏa tuy lợi hại, nhưng so với Phong Thuẫn

của anh thì khoảng cách vẫn còn khá lớn.

Muốn bảo vệ Ngô Tam Tỉnh và những người khác, Phong Thuẫn hoàn toàn đủ sức.

“Tôi...” "Trương tiên sinh, cầu xin ngài ra tay giúp đỡ, chỉ cần ngài đồng ý, bảo tôi làm gì cũng được!" A Ninh nhìn Vạn Nô Vương đang tiến sát tới Thanh Đồng Môn ở không xa, cả người sốt ruột không thôi, giây tiếp theo cô trực tiếp quỳ xuống dập đầu với Trương Dạ Ninh.

Ánh mắt Trương Dạ Ninh khẽ động, cô nàng A Ninh này cũng thật thú vị, bình thường là một nữ cường nhân mạnh mẽ như vậy, thế mà vì em trai lại có thể biến thành bộ dạng này?

Sau đó Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Hãy nhớ kỹ những lời cô nói hôm nay." Kẻ đáng hận tất có chỗ đáng thương, đối với A Ninh, Trương Dạ Ninh tạm thời không định xử lý cô.

Nói cho cùng cô cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Thực tế anh quan tâm đến Cầu Đức Khảo đứng sau lưng cô hơn, anh tò mò không biết Cầu Đức Khảo rốt cuộc đã đối phó với người của "hắn" như thế nào.

Ngay khi Vạn Nô Vương sắp chạm tới Thanh Đồng Môn, Trương Dạ Ninh đã động.

Lúc này, mọi người cũng hướng mắt về phía Trương Dạ Ninh, bọn họ muốn biết anh định đối phó với con quái vật mà đạn bắn không thủng này như thế nào.

Đặc biệt là những người nước ngoài trong đội của A Ninh, bọn họ không hiểu tại sao Ninh tiểu thư lại quỳ xuống trước mặt người này, còn cầu xin khẩn thiết như vậy?

Chàng trai nhìn qua mới ngoài đôi mươi này có thể lợi hại đến

mức nào?

Chỉ thấy Trương Dạ Ninh trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Vạn Nô Vương, trực tiếp tóm lấy một cánh tay của nó, rồi quăng mạnh ra xa. "Oành!" Một tiếng nổ lớn vang lên, thân hình Vạn Nô Vương trực tiếp bị quăng bay xa mười mấy mét, sau đó đập mạnh xuống mặt đất phía xa, khiến mặt đất nứt toác ra từng đường.

Mọi người nhìn thấy cảnh này không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh!

Đặc biệt là đám người nước ngoài kia.

Sức mạnh như vậy đối với bọn họ mà nói, chẳng khác nào sức mạnh của thần linh.

Thật sự quá khủng khiếp.

A Ninh lúc này cũng trợn to hai mắt, cô không ngờ Trương Dạ Ninh đối phó với Vạn Nô Vương lại dễ dàng như thế.

Cô, vừa rồi cư nhiên dám uy hiếp anh.

Nghĩ đến đây A Ninh không kìm được mà toát mồ hôi lạnh, với năng lực của anh, hoàn toàn có thể trực tiếp kết liễu tính mạng của cô.

Hiện tại Vạn Nô Vương thực chất là một con du diên vô ý thức, căn bản không phải con người, vì thế nó không hề cảm thấy sợ hãi trước sức mạnh khủng khiếp của Trương Dạ Ninh.

Ngược lại, bản năng của nó đang thôi thúc nó phải tiêu diệt con người này để tiến vào Thanh Đồng Môn.

Trương Dạ Ninh lấy ra Đại Việt Long Tước, lập tức vung ra một chiêu Âm Dương Dẫn.

Chương 140

"Mẹ kiếp, sao trời lại sáng thế này!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Lúc này, cả hang động tối đen bỗng chốc sáng rực như ban ngày, trong mộ thất tràn ngập một luồng ánh sáng ấm áp.

A Ninh lên tiếng hỏi: "Đây, đây là tình huống gì?" Ngô Tà đáp: "Có lẽ là do Trương tiên sinh làm, các người nhìn thanh đao trong tay anh ấy kìa!" Bọn họ phát hiện thanh đao trong tay Trương Dạ Ninh lúc này đang tỏa ra một luồng hào quang kỳ dị, luồng sáng này hoàn toàn khác biệt với môi trường sáng rực xung quanh. "Mau nhìn Vạn Nô Vương, nó đang làm gì vậy!" Lúc này không biết ai đã thốt lên một câu.

Mọi người nhìn về phía Vạn Nô Vương, phát hiện nó lúc này đang ở tư thế quỳ phục, đối diện với Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh chậm rãi tiến lại gần Vạn Nô Vương, lấy ra một giọt tinh huyết.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngớ người, không hiểu Trương Dạ Ninh đang làm cái gì.

Phan Tử hỏi: "Bàn Tử, Trương tiên sinh đang làm gì thế?" Bàn Tử đáp: "Cái này thì anh không biết rồi, thủ đoạn của Trương gia thông thiên, hiện tại rất có thể là đang thu phục con Vạn Nô Vương này." Phan Tử nói: "Thu phục Vạn Nô Vương?

Nó không phải sinh vật dưới lòng đất sao?

Còn có thể thu phục được à?" Bàn Tử lên tiếng: "Có gì đâu, thần thú Trương gia còn thu phục được, một con Vạn Nô Vương cỏn con này chẳng phải quá dễ dàng sao?" Ngô Tà nói: "Thôi đi Bàn Tử, anh cũng đừng có lừa Phan Tử nữa.

Vạn Nô Vương trông như thế này, Trương tiên sinh sao có thể thu nó làm sủng vật được, mọi người nhìn kỹ lại đi." Về phía Trương Dạ Ninh, sau khi sử dụng Âm Dương Dẫn, anh phát hiện mình đã có quyền khống chế tạm thời đối với Vạn Nô Vương.

Anh không chút do dự, trực tiếp điều khiển để lấy ra một giọt tinh huyết.

Cùng lúc đó, âm thanh của hệ thống vang lên. "Nhận được tinh huyết Vạn Nô Vương!" Thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh thầm mừng rỡ, không ngờ Âm Dương Dẫn lại nghịch thiên đến thế.

Dễ dàng như vậy đã lấy được tinh huyết của Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương sau khi mất đi tinh huyết liền biến thành một xác chết.

Rõ ràng, giọt tinh huyết này chính là sinh cơ cuối cùng của nó. "Tiêu diệt Vạn Nô Vương, nhận được 300 điểm thuộc tính tấn công, 300 điểm phòng ngự, 300 điểm tốc độ!" Rất nhanh, âm thanh hệ thống lại vang lên.

Tổng cộng 900 điểm thuộc tính, hiện tại tất cả thuộc tính của Trương Dạ Ninh đã đạt tới giới hạn.

Điều này khiến anh không khỏi nở một nụ cười.

Hiện giờ chỉ còn thiếu một món đồ cuối cùng là có thể đạt tới Bất Tử Cảnh, đó chính là Bất Tử Tiên Lộ.

Sau khi Vạn Nô Vương chết, Trương Dạ Ninh nhìn về phía Thanh Đồng Môn.

Bây giờ chỉ đợi Tiểu Ca xuất hiện nữa thôi!

Bàn Tử và những người khác thấy Trương Dạ Ninh giải quyết

Vạn Nô Vương dễ dàng như vậy, định tiến lên khen ngợi, nhưng chưa đi được mấy bước, Thanh Đồng Môn bỗng phát ra một tiếng nổ lớn. "Oanh long!" Mọi người đều bị tiếng động cực lớn này làm cho chấn kinh.

Chỉ thấy các văn hoa trên Thanh Đồng Môn bắt đầu thay đổi nhanh chóng, tiếp đó từ bên trong tỏa ra vài luồng sáng đỏ.

Thanh Đồng Môn cứ thế chậm rãi mở ra.

Nhưng nó chỉ mở ra một khe hở, qua khe hở đó mọi người thấy một luồng ánh sáng xanh phát ra.

Lúc này, tất cả đều ngẩn người, nhìn nhau đầy thắc mắc, không hiểu tại sao Thanh Đồng Môn lại tự mở ra?

Chẳng lẽ có người mở nó từ bên trong?

Nhưng cánh cửa này nặng ít nhất cũng cả vạn tấn, sức người sao có thể mở nổi?

Và quan trọng nhất là bên trong không hề xuất hiện Chân Thực Chi Hỏa, tất cả chuyện này là sao?

A Ninh giải thích: "Chân Thực Chi Hỏa là do Vạn Nô Vương bố trí, chỉ có nó mới thao túng được!" Nghe giải thích của A Ninh, mọi người càng thêm hoảng hốt, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Có nên chạy không?

Nhưng ở nơi hẻo lánh này thì chạy đi đâu được?

Trong nhất thời, toàn bộ khung cảnh trở nên im lặng bất thường.

Trương Dạ Ninh nhìn vết nứt trên Thanh Đồng Môn, anh biết Tiểu Ca lúc này đã mở cửa thành công, rất nhanh sẽ lộ diện.

Trương Dạ Ninh trực tiếp đi về phía khe nứt của cánh cửa. "Trương tiên sinh!" Bàn Tử thấy anh đi về phía Thanh Đồng Môn liền

gọi một tiếng, cũng định đi theo.

Tuy nhiên, anh ta đã bị A Ninh ngăn lại, cô nhìn Trương Dạ Ninh và nói: "Trương tiên sinh, đừng đi vào, tương truyền bên trong Thanh Đồng Môn này kết nối với thế giới dưới lòng đất, bên trong có vô số sinh vật như Vạn Nô Vương, vào rồi không có đường ra đâu!" Trương Dạ Ninh dù sao cũng đã cứu cô, để báo đáp, đương nhiên cô không muốn thấy anh vào đó nộp mạng.

Bàn Tử lên tiếng: "Tôi nói này Ninh tiểu thư, cô hơi quá rồi đấy, Trương tiên sinh lợi hại như vậy, còn bị một cánh cửa làm khó sao?

Tôi thấy cô chính là không muốn chúng tôi được tốt, sao thế, bảo bối của Vạn Nô Vương không lấy được, giờ định tranh bảo bối trong Thanh Đồng Môn với chúng tôi à?

Tôi nói cho cô biết, tôi không sợ cô đâu!" Nói xong, Bàn Tử rút súng ra, anh ta tưởng A Ninh lại định giở trò cũ để đoạt bảo.

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, bỏ súng xuống, A Ninh không phải hạng người như vậy!" Bàn Tử nghe vậy lập tức nổi giận: "Thiên Chân, đến giờ mà cậu còn nói giúp cô ta, lúc trước không phải cô ta bắt trói chúng ta sao?" Ngô Tà nói: "Bàn Tử, cô ấy cũng có nỗi khổ tâm, vả lại cô ấy cũng chưa làm gì chúng ta!" "Đừng cãi nhau nữa, mau nhìn làn sương xanh kia đi, hình như nó đang tràn ra!" Phan Tử đột nhiên hét lớn một câu.

Mọi người nhìn lại, làn sương xanh từ khe cửa lúc này đang lan tỏa ra ngoài với tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc toàn bộ mộ thất đã tràn ngập sương xanh, đèn pin ở trong đây hoàn toàn vô dụng. "Đây là tình huống gì thế này?" Có người lên tiếng hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Đây không phải là chiêu cuối của Vạn Nô Vương để lại chứ?

Không lẽ là khí độc?" Nói rồi, Bàn Tử định lấy mặt nạ phòng độc ra đeo.

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, đừng nói bừa.

Đây không phải khí độc, làn sương xanh này giống hệt thứ chúng ta thấy trên tàu ma, hình như là âm khí!" Âm khí không có ảnh hưởng quá lớn đến cơ thể người.

Lúc này, Trương Dạ Ninh biết rằng âm binh sắp xuất hiện.

Ngay sau đó, một chuỗi tiếng tù và bằng sừng hươu vang lên từ phía bên kia hẻm núi, tiếng vang du dương và vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng tù và này.

Nhìn theo hướng âm thanh, họ thấy vô số bóng đen mờ ảo, xếp thành một hàng dài, hiện ra trong làn sương xanh.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

Sao đột nhiên xuất hiện nhiều người vậy?" Ngô Tà hỏi: "Liệu có phải người của Tứ gia quay lại không?" Bàn Tử lắc đầu: "Bọn họ chỉ có vài người thôi, ở đây đông như vậy chắc chắn không phải bọn họ." Giây tiếp theo, những bóng đen này cư nhiên đi thẳng về phía bọn họ.

Khoảng cách ngày càng gần, họ cũng nhìn rõ bộ dạng của những kẻ này.

Chương 141

Chỉ thấy những kẻ đi đầu đội mặc áo giáp rách nát từ thời Ân Thương, tay cầm cờ hiệu, phía sau có người khiêng tù và.

Điều kỳ lạ là họ mặc giáp nặng nề như vậy nhưng đi lại nhẹ bẫng, không hề phát ra một tiếng động nào.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Không xong rồi, đây là âm binh quá đạo, mọi người mau trốn đi, đừng để bọn chúng phát hiện." Nghe thấy là âm binh, mọi người vội vàng chạy ra sau tảng đá trốn.

Ngô Tà hỏi: "Tam thúc, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tại sao lại có âm binh quá đạo?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu biểu thị chính ông cũng không biết.

Theo lý mà nói, nơi này không nên xuất hiện âm binh mới đúng.

Chẳng lẽ có liên quan đến việc mở Thanh Đồng Môn?

Bàn Tử nói: "Mọi người mau nhìn Trương tiên sinh kìa!" Mọi người nhìn về phía Trương Dạ Ninh, phát hiện anh lúc này không hề di chuyển, trông giống như đang chuyên tâm chờ đợi đám âm binh này đi tới vậy.

Nhưng lúc này bọn họ cũng không dám gọi anh.

Đám âm binh ngày càng gần, sau đó chậm rãi đi qua trước mặt mọi người.

Ở khoảng cách gần như vậy, họ nhìn rõ bộ dạng của đám âm binh.

Đó là những khuôn mặt dài ngoẵng, chiều dài cả cái đầu gấp đôi người bình thường.

Tất cả đều vô biểu tình, sắc mặt trắng bệch, không có lấy một

chút huyết sắc.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, không ai dám lên tiếng.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử bỗng trợn tròn mắt, chỉ về phía cuối đoàn quân.

Ngô Tà nhìn theo, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Anh thấy Muộn Du Bình đang mặc giáp, đi ở cuối hàng.

Anh không thể nhìn nhầm được, Muộn Du Bình đang đeo thanh Hồng Minh Đao, đó là món quà Trương tiên sinh tặng cho anh ta.

Hơn nữa, khuôn mặt của anh ta so với những khuôn mặt quái dị xung quanh có sự khác biệt quá lớn.

Ngô Tà không thể hiểu nổi Muộn Du Bình định làm gì, chẳng lẽ anh ta muốn nhân cơ hội trà trộn vào đó, nhưng mục đích của anh ta là gì?

Hay là anh ta bị đám âm binh này khống chế rồi?

Nhưng ngay lúc đó Muộn Du Bình nhìn anh một cái, anh có thể khẳng định Muộn Du Bình hoàn toàn bình thường.

Lúc này họ lại nhìn về phía Trương Dạ Ninh trước Thanh Đồng Môn, phát hiện anh vẫn không hề cử động.

Chẳng lẽ anh đang đợi Muộn Du Bình?

Lượng thông tin quá lớn khiến đầu óc họ sắp nổ tung, rốt cuộc đây là tình huống gì?

Họ chỉ muốn xông ra hỏi cho ra lẽ.

Rồi giây tiếp theo, một chuyện còn gây sốc hơn đã xảy ra.

Đám âm binh này khi sắp đi ngang qua Trương Dạ Ninh thì đột

ngột dừng lại.

Cảnh tượng này làm mọi người sợ thót tim, chẳng lẽ đám âm binh này định ra tay với Trương tiên sinh?

Nhóm Vương Bàn Tử thì còn đỡ, họ biết năng lực của anh, đám âm binh này có cộng lại cũng không phải đối thủ của anh.

Nhưng người của A Ninh thì khác, họ nhìn thấy cảnh này chỉ thấy chân tay run rẩy, khi đám âm binh dừng lại, họ thậm chí cảm thấy nghẹt thở. "Không xong rồi, mọi người nhìn kìa, Trương tiên sinh cũng biến thành âm binh rồi!" Bàn Tử khẽ kêu lên.

Mọi người nhìn theo, phát hiện Trương Dạ Ninh vừa rồi còn bình thường, lúc này cơ thể cũng tỏa ra ánh sáng xanh, quần áo trên người biến thành màu sắc giống hệt bọn họ, đứng ở đầu hàng, dường như sắp đi vào bên trong Thanh Đồng Môn.

Lúc này, toàn bộ đoàn âm binh tiếp tục tiến vào trong cửa.

Thanh Đồng Môn cũng theo đó chậm rãi đóng lại, vào khoảnh khắc đóng cửa, Ngô Tà thấy Muộn Du Bình nhìn mình, mỉm cười một cách kỳ lạ, rồi cử động môi như muốn nói lời tạm biệt.

Sau khi cánh cửa đóng lại, làn sương xanh dần biến mất, mọi thứ trở lại bình thường.

Bàn Tử nói: "Rốt cuộc là chuyện gì thế?

Sao Trương tiên sinh cũng biến thành âm binh rồi?" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng: "Trương tiên sinh và Tiểu Ca không phải âm binh, bọn họ chắc là đi thực hiện nghĩa vụ của Trương gia rồi." Ngô Tà lo lắng nói: "Tam thúc, họ sẽ không sao chứ?" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, chuyện này ông cũng không biết, ông không rõ bên trong Thanh Đồng Môn thực sự có cái gì.

Ngô Tà hỏi: "Tam thúc, vừa nãy chú nói họ đi thực hiện nghĩa vụ

của Trương gia.

Nghĩa vụ đó rốt cuộc là gì?" Ngô Tam Tỉnh hít một hơi rồi nói: "Chuyện này cháu đừng hỏi nữa, sau này hãy tự mình hỏi họ đi." Ngô Tam Tỉnh không định nói những điều này cho Ngô Tà, đối với cậu, biết những chuyện này lúc này còn quá sớm.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Rời khỏi đây trước đã, về rồi chú sẽ nói cho cháu vài chuyện." Ngô Tà lắc đầu: "Tam thúc, mọi người về trước đi, cháu muốn ở đây đợi Trương tiên sinh và Muộn Du Bình ra ngoài." ...

Cùng lúc đó, về phía Trương Dạ Ninh.

Sau khi vào Thanh Đồng Môn, âm binh đã được Tiểu Ca thu hồi.

Anh ta trả lại Quỷ Tỳ cho Trương Dạ Ninh rồi đi về một hướng.

Trương Dạ Ninh không ngăn cản, anh hiểu Tiểu Ca chắc là đi tìm lại ký ức đã mất của mình.

Bước vào Thanh Đồng Môn, điều đầu tiên đập vào mắt là dãy đèn đồng hai bên.

Những chiếc đèn này được chạm khắc hoa văn thời Ân Thương, soi sáng không gian tối tăm.

Tuy nhiên, nhìn chung cảnh vật vẫn cứ mờ mờ ảo ảo, như thể đang đứng trong một không gian hư vô.

Trương Dạ Ninh đi theo hướng ánh sáng.

Khoảng hơn 10 phút sau, anh thấy một khối thiên thạch khổng lồ phía trước, trước thiên thạch có một lối vào.

Có vẻ như bên trong lối vào đó chính là thứ mà Trương gia muốn bảo vệ.

Ánh mắt Trương Dạ Ninh khẽ động, định đi thẳng vào trong.

Nhưng mới đi được vài bước, anh phát hiện trước lối vào đột nhiên xuất hiện một lượng lớn âm binh, tất cả đều mặc trang phục thời Ân Thương, đứng canh giữ như những lính gác.

Thấy vậy, Trương Dạ Ninh lấy Quỷ Tỳ ra rồi bước tới, đám âm binh nhìn thấy Quỷ Tỳ trong tay anh liền đồng loạt quỳ xuống.

Trương Dạ Ninh hơi ngẩn người, không ngờ đám âm binh này lại chủ động nhận chủ, điều này khiến anh có chút bất ngờ.

Tiến vào bên trong thiên thạch, Trương Dạ Ninh cảm tưởng như mình vừa đến một thế giới hoàn toàn mới.

Nơi này hoàn toàn khác với những gì anh tưởng tượng, đứng bên trong mà như đang đứng giữa trời sao.

Chương 142

Ấn tượng đầu tiên nơi này mang lại là sự bao la vô tận của vũ trụ và sự tiếp nối của sự sống.

Trương Dạ Ninh đứng đó, chỉ cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Bởi vì nơi này thực sự quá lớn, lớn đến nỗi anh không tìm được từ ngữ nào để mô tả.

Các loại sức mạnh kỳ lạ đan xen vào nhau, trong đó nổi bật nhất là luồng sáng xanh lục, Trương Dạ Ninh cảm nhận được sức sống vô tận từ đó.

Trương Dạ Ninh đi dạo một vòng lớn, anh phát hiện ra một số bí mật của Trương gia ở đây.

Năm xưa Tây Vương Mẫu phát hiện ra khối thiên thạch khổng lồ này và đã xây dựng Thanh Đồng Cự Môn tại đây.

Trong thời gian đó, để nghiên cứu sức mạnh của sự sống, bà đã không ngần ngại dùng người và động vật để làm thí nghiệm.

Tiếc là kết quả thí nghiệm không mấy lý tưởng, tạo ra nhiều sinh vật giống như Vạn Nô Vương.

Vì những sinh vật này quá mạnh, nếu để chúng ra ngoài sẽ gây ra tổn thất khôn lường cho nhân loại, nên bà đã xây dựng một thế giới dưới lòng đất phía dưới thiên thạch để giam giữ những sản phẩm thí nghiệm thất bại này.

Dù thất bại nhiều lần nhưng Tây Vương Mẫu vẫn không muốn dừng lại, sau đó bà tìm đến tổ tiên Trương gia, ban cho họ sức mạnh Kỳ Lân rồi bảo họ canh giữ nơi này, còn mình thì tiếp tục thí nghiệm.

Về sau, không rõ vì lý do gì mà Tây Vương Mẫu rời đi.

Trương gia đã tiếp quản nơi này, họ phát hiện ra trong thiên thạch có nhiều sức mạnh kỳ lạ.

Thế là Trương gia vận dụng sức mạnh này khiến thực lực tăng vọt, sức mạnh Kỳ Lân được khai phá tối đa, chính là Kỳ Lân huyết mạch hiện tại.

Trong huyết mạch Kỳ Lân chứa đựng sức mạnh vô cùng cường đại, ví dụ như Kỳ Lân Thánh Uy, Kỳ Lân Ấn, Kỳ Lân Hàng Sinh.

Tuy nhiên, muốn sử dụng loại sức mạnh này, ngoài việc bản thân phải mạnh, còn yêu cầu độ thuần chủng của huyết mạch phải cao.

Do đó, sau khi truyền thừa huyết mạch Kỳ Lân, để tránh loãng máu, Trương gia cấm kết hôn với người ngoài.

Xem đến đây, Trương Dạ Ninh đại khái đã hiểu tại sao Trương gia phải canh giữ nơi này, ban đầu là nhận sự ủy thác của Tây Vương Mẫu, về sau là vì sự phát triển của gia tộc và an nguy của cả thế gian.

Cửa địa để cứ mười năm lại mở một lần, để ngăn những sinh vật đó ra ngoài, phải cử người tới trấn thủ.

Trong thời gian trấn thủ, định kỳ thiên thạch sẽ ban cho người trấn thủ một số năng lực để họ có thể trấn áp các sinh vật dưới lòng đất một cách hiệu quả và an toàn. "Đinh!

Nhiệm vụ đặc biệt đã hoàn thành!" "Nhận được Bất Tử Tiên Lộ!" "Phát hiện ba thuộc tính của túc chủ đã đạt giới hạn, vật phẩm thăng cấp đã thu thập đủ, có bắt đầu tiến vào Bất Tử Cảnh không?" Lúc này, âm thanh hệ thống đột nhiên vang lên.

Nghe thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh khẽ động tâm, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, nhận được vật phẩm cuối cùng là Bất Tử Tiên Lộ.

Hiện tại có thể bắt đầu thăng cấp Bất Tử Cảnh rồi.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh không chút do dự, trực tiếp chọn thăng cấp. "Chọn lựa thành công, đang tiến hành thăng cấp..." "Thăng cấp Bất Tử Cảnh cần thời gian 14 ngày mới hoàn thành, hiện tại còn 13 ngày 23 giờ 59 phút 59 giây!" Thăng cấp cần 14 ngày, điều này cũng bình thường.

Dù sao lần thăng cấp trước cũng mất cả tuần lễ.

Hai tuần cũng không quá dài, dù sao việc thăng cấp Bất Tử Cảnh đã là chuyện chắc chắn rồi, tiếp theo anh chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thời gian trôi qua là được.

Sau đó Trương Dạ Ninh thu hệ thống lại, tiếp tục khám phá nơi này.

Bên trong thiên thạch chủ yếu chia làm ba khu vực, khu vực thứ nhất chính là nơi anh đang đứng.

Khu vực này tràn ngập vài luồng sức mạnh đậm đặc, nổi bật nhất là sức mạnh sự sống.

Sức mạnh cộng sinh mà Vạn Nô Vương có được cũng từ nơi này.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm về năng lực của thiên thạch.

Khu vực cốt lõi còn ở phía sau.

Đi khoảng hơn nửa giờ, cuối cùng Trương Dạ Ninh cũng đi đến tận cùng của khu vực này.

Tại đó có một cánh cửa đá màu đen, cửa đã mở, trên đó còn vài giọt tươi.

Trong máu chứa đựng một luồng sức mạnh Kỳ Lân.

Xem ra Tiểu Ca đã vào rồi.

Trương Dạ Ninh bước vào, quả nhiên Tiểu Ca đang đứng trước

một cỗ quan tài, vô biểu tình, không biết đang nghĩ gì.

Trương Dạ Ninh nhìn lướt qua rồi hỏi: "Người bên trong là ai?" Thấy Trương Dạ Ninh vào, vẻ mặt Tiểu Ca khẽ biến đổi, anh ta nói: "Đây là tổ tiên Trương gia, tộc trưởng đời thứ nhất, huyết mạch của ngài là thuần túy nhất." Tộc trưởng đời thứ nhất của Trương gia?

Trương Dạ Ninh hơi ngẩn ra, điều này khiến anh có chút bất ngờ, theo lý thì tổ tiên các đời của Trương gia đều được an táng ở Trương Gia Cổ Lâu mới phải, sao lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Ca nói: "Ngài ở lại đây là để canh giữ Thanh Đồng Môn!" Sau đó Tiểu Ca đưa cho Trương Dạ Ninh một cuốn cổ tịch Trương gia.

Trương Dạ Ninh mở ra, sơ lược xem qua một lượt.

Nội dung đại khái là, bên dưới thiên thạch này phong ấn thế giới dưới lòng đất, bên trong tồn tại lượng lớn vật thí nghiệm chồng chất.

Theo thời gian trôi qua, chúng dần tiến hóa, thực lực đã đạt đến mức vô cùng khủng khiếp.

Mà tộc trưởng đời thứ nhất của Trương gia sở hữu sức mạnh Kỳ Lân cực kỳ nồng đậm, chính nhờ sức mạnh này mà cả thế giới dưới lòng đất mới không bạo động.

Tuy nhiên những năm gần đây, sức mạnh Kỳ Lân đã yếu đi nhiều, phong ấn cũng xuất hiện không ít vết nứt, một số sinh vật dưới lòng đất sẽ nhân cơ hội thoát ra ngoài.

Cũng từ lúc đó, bên trong Thanh Đồng Môn cần có người trông coi.

Xem đến đây Trương Dạ Ninh cuối cùng đã hiểu tại sao Trương gia lại đặt ra nhiều quy củ như thế.

Cũng khó trách, hiện tại sức mạnh Kỳ Lân ngày càng suy yếu, mà Trương gia từ sau đời tộc trưởng đầu tiên thì không còn ai có nồng độ huyết mạch sánh ngang với ngài nữa. "Hô!" Trương Dạ Ninh hít sâu một hơi, đặt cuốn cổ tịch lại chỗ cũ.

Sinh vật dưới lòng đất quả thực là một rắc rối lớn. "Uỳnh!" Lúc này, cỗ quan tài phát ra một tiếng động, tiếp đó nắp quan tài bay thẳng ra ngoài, xác chết bên trong trực tiếp đứng dậy.

Cái xác đó nhìn thấy Trương Dạ Ninh, hai cánh tay tỏa ra ánh sáng đỏ, trực tiếp lao về phía anh.

Trương Dạ Ninh phản ứng rất nhanh, né tránh cú tấn công của cổ thi.

Lúc này, anh nhận thấy có gì đó không ổn, xác chết này hoàn toàn khác với những cương thi thông thường.

Nó trông giống như một người có thân thủ cực cao.

Ngay khi Trương Dạ Ninh còn đang nghi hoặc, cổ thi lại ra tay lần nữa.

Chương 143

Cánh tay nó phát ra ánh sáng đỏ, tiếp đó hai đường văn Kỳ Lân hiện lên trên cánh tay.

Kỳ Lân Tí?

Ánh mắt Trương Dạ Ninh đanh lại, cái xác này sau khi chết vẫn có thể sử dụng sức mạnh huyết mạch sao?

Lúc còn sống ông ta mạnh đến mức nào chứ?

Tuy nhiên, anh không hề sợ hãi.

Sau đó anh giơ tay trực tiếp đối đấm với cổ thi.

Thế nhưng cổ thi chỉ hơi lảo đảo một chút, hai chân vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Còn Trương Dạ Ninh lại vì luồng lực lượng cường đại này mà bị đánh bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, khóe miệng rỉ máu.

Trương Dạ Ninh nhanh chóng bò dậy, cảm thấy khí huyết sôi trào.

Sức mạnh của cổ thi này thật kinh khủng, cảnh giới của ông ta e rằng đã vượt xa Vĩnh Sinh Cảnh.

Tiểu Ca thấy Trương Dạ Ninh bị thương liền lao tới, giơ tay đấm về phía cổ thi.

Chỉ thấy cổ thi tùy ý phẩy tay một cái đã quăng bay Tiểu Ca.

Nhưng kỳ lạ là Tiểu Ca không hề bị thương.

Những đòn tấn công của cổ thi dường như đều nhắm vào Trương Dạ Ninh.

Chứng kiến cảnh này, anh dường như hiểu được ý đồ của cổ thi,

có vẻ như ông ta muốn kiểm tra thực lực của anh. "Tiểu Quan, cậu đi trước đi, vị tộc trưởng Trương gia này dường như muốn khảo nghiệm tôi!" Trương Dạ Ninh nói.

Tiểu Ca nhân lúc hở sườn lách tới bên cạnh anh, nói: "Tộc trưởng, ngài đi trước đi, tộc trưởng đời thứ nhất sẽ không làm hại tôi!" Tiểu Ca giờ đã tìm lại được ký ức, hiểu rõ mình cần làm gì.

Thanh Đồng Môn cần có người trấn thủ, nhìn tình hình Cửu Môn hiện nay, căn bản không có ai đủ sức trấn thủ.

Hiện tại ứng cử viên có thể trấn thủ nơi này chỉ còn người của bản gia Trương gia.

Anh ta là một đại tộc trưởng, đương nhiên phải ở lại đây.

Đó là kết quả tốt nhất, còn Trương gia thì cần tộc trưởng dẫn dắt.

Trương Dạ Ninh nhìn thấu ý định của Tiểu Ca liền nói: "Phong ấn chưa hoàn toàn lỏng lẻo, tạm thời không cần ở lại đây, cậu đi trước đi!" Nói xong, không đợi Tiểu Ca trả lời, Trương Dạ Ninh trực tiếp lao về phía cổ thi.

Tiểu Ca tuy có chút do dự nhưng cũng chỉ có thể tuân lệnh tộc trưởng, quay đầu rời đi.

Về phía Trương Dạ Ninh, anh bộc phát một luồng khí thế mạnh mẽ, sau đó cơ thể bắt đầu biến hóa.

Đầu sư tử, gạc hươu, vảy rồng...

Trương Dạ Ninh trực tiếp hóa thân thành hình dạng Kỳ Lân, sau đó trước mặt anh ngưng tụ một luồng sấm sét, đánh mạnh vào người cổ thi. "Oành!" Cổ thi bị thiên lôi đánh trúng, cơ thể rung lên bần bật, lùi lại vài bước.

Thấy cảnh này, Trương Dạ Ninh khẽ động tâm, không hổ là tổ

tiên Trương gia, cư nhiên có thể ngạnh kháng thiên lôi của anh. "Oanh long!

Oanh long!" Trương Dạ Ninh không định cho ông ta cơ hội thở dốc, lại tiếp tục giáng xuống vài đạo thiên lôi.

Hai đạo thiên lôi hạ xuống, cổ thi không còn chịu nổi uy lực đó nữa, cơ thể bắt đầu rã ra.

Thiên lôi đã ra, cổ thi dù lợi hại đến đâu thì đã sao?

Chung quy cũng chỉ là vật chết!

Sau khi cổ thi ngã xuống, Trương Dạ Ninh vận dụng huyết mạch Kỳ Lân Tí đến cực hạn, trong nháy mắt các thuộc tính cơ thể tăng lên gấp bội.

Anh tóm lấy cổ thi, đấm thẳng vào ngực ông ta, một tiếng nổ lớn vang lên, cổ thi không thể chịu đựng nổi lực lượng này nữa, trực tiếp bay ngược ra ngoài, ngã trọng thương trên mặt đất.

Với 6 lần cộng dồn huyết mạch, cộng thêm sức mạnh gấp 3 của Kỳ Lân Tí, thuộc tính tấn công của Trương Dạ Ninh trực tiếp đạt tới 9 vạn điểm.

Đây là một con số vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa, phòng ngự của cổ thi đã bị Trương Dạ Ninh ở hình thái Kỳ Lân phá hủy.

Như vậy, cổ thi căn bản không có cách nào chống đỡ được đòn tấn công của anh.

Tiếp đó Trương Dạ Ninh đi về phía cổ thi để dọn dẹp nốt công việc cuối cùng.

Thế nhưng lúc này, cổ thi cư nhiên đứng dậy lần nữa, Trương Dạ Ninh tưởng ông ta còn muốn đánh tiếp nên trực tiếp lấy Đại Việt

Long Tước ra.

Kết quả, cổ thi chỉ nhìn anh một cái rồi quay trở lại bên trong quan tài.

Trương Dạ Ninh bước nhanh tới kiểm tra, phát hiện nắp quan tài đã đóng chặt. "Đinh!

Phát hiện Trương gia cổ ngọc!" Lúc này âm thanh hệ thống vang lên, Trương Dạ Ninh nhìn kỹ, thấy trước quan tài đột nhiên xuất hiện một miếng ngọc.

Anh cầm miếng ngọc lên, tiếng thông báo điện tử của hệ thống lại vang lên. "Nhận được Trương gia cổ ngọc!" "Trương gia cổ ngọc: Vật sở hữu của tộc trưởng đời thứ nhất Trương gia, bên trong ngưng tụ lượng lớn sức mạnh huyết mạch.

Mang theo bên người có thể nhận được lượng lớn thuộc tính cơ bản, tăng nồng độ huyết mạch." Xem phần giới thiệu của hệ thống, Trương Dạ Ninh ngẩn người, miếng cổ ngọc này thật lợi hại, không chỉ tăng thuộc tính cơ bản mà còn tăng nồng độ huyết mạch, thật là nghịch thiên.

Đương nhiên lúc này anh chưa đeo nó.

Sau khi thu cổ ngọc lại, Trương Dạ Ninh chuẩn bị rời đi.

Hiện tại thứ anh cần đã thu thập đủ, lại còn có thêm miếng cổ ngọc này, Thanh Đồng Môn cũng không còn lý do gì để ở lại lâu hơn.

Còn về các sinh vật ở thế giới dưới lòng đất, đợi khi huyết mạch của anh cường hóa đến giai đoạn cuối cùng, anh sẽ quay lại giải quyết.

Hơn một giờ sau, Trương Dạ Ninh bước ra khỏi Thanh Đồng Môn.

Nhưng điều đầu tiên anh thấy là Tiểu Ca đang tựa vào góc tường nhắm mắt dưỡng thần.

Anh ta không rời đi mà vẫn luôn đứng ngoài cửa đợi Trương Dạ Ninh. "Tộc trưởng!" Thấy anh bước ra, Tiểu Ca vội vàng tiến tới chào hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Sao cậu vẫn ở đây?

Chương 144

Ngô Tà và những người khác đâu?" Tiểu Ca lắc đầu, khi anh ta ra ngoài thì nhóm Ngô Tà đã không thấy đâu nữa. "Đoàng đoàng đoàng!" Hai người đi ra ngoài được hơn nửa giờ, một tràng tiếng súng đột nhiên thu hút sự chú ý của họ.

Đi theo tiếng súng, họ thấy Ngô Tà và Vương Bàn Tử lúc này đang bị một bầy Nhân Diện Điểu bao vây.

Có vẻ như sau khi Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca vào Thanh Đồng Môn, Nhân Diện Điểu lại xuất hiện lần nữa, mấy người họ bất đắc dĩ phải chạy ra ngoài.

Chỉ là tốc độ của họ có hạn, nhanh chóng bị bao vây, Bàn Tử đang cầm súng trường liều mạng quét về phía bầy chim quái dị kia. "Mẹ kiếp, lông của đám chim quái này cứng thật, đạn bắn vào chả ăn thua gì!" Bàn Tử chửi thề một câu.

Cũng may kỹ năng bắn súng của Bàn Tử khá tốt, có thể miễn cưỡng kiên trì được một lúc, nếu không đã sớm bỏ mạng trong miệng đám Nhân Diện Điểu này rồi. "Trương gia!" "Tiểu Ca!" Lúc này, Bàn Tử tinh mắt nhìn thấy Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca ở đằng xa, mừng rỡ reo lên. "Muộn Du Bình!

Trương gia!" Ngô Tà cũng vui mừng kêu thành tiếng.

Sự xuất hiện của hai người không khiến đám Nhân Diện Điểu ngừng tấn công, ngược lại chúng càng thêm hung tợn.

Chúng vỗ cánh, điên cuồng lao về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Ánh mắt Tiểu Ca lạnh lùng, rút Hồng Minh Đao, dậm chân tại chỗ rồi cả người lao vút ra, chém thẳng một đao vào con Nhân Diện Điểu

đang sắp vồ trúng Ngô Tà.

Con quái điểu đó mạnh mẽ vỗ cánh, muốn né tránh đòn tấn công của Tiểu Ca, nhưng tiếc là giây tiếp theo nó đã bị chém làm đôi, hoàn toàn không có chút khả năng phản kháng nào.

Sau khi Nhân Diện Điểu chết, từ trong miệng nó bắn ra một con Khẩu Trung Hầu, vọt tới định vồ lên đầu Tiểu Ca. "Muộn Du Bình, cẩn thận!" Ngô Tà hét lớn.

Tuy nhiên, Tiểu Ca vẫn bình tĩnh, ngay khoảnh khắc con Khẩu Trung Hầu sắp chạm vào mình, anh xoay đao, trực tiếp chém nó thành hai đoạn.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này không khỏi lộ vẻ kinh hãi.

Thực lực của Muộn Du Bình sao đột nhiên lại mạnh lên như vậy?

Phải biết rằng da thịt của lũ quái vật này rất dày, súng bắn mấy phát mới phá được phòng ngự, mà cũng chỉ là phá được thôi.

Vậy mà Tiểu Ca lại chém chết chỉ bằng một đao.

Hiệu quả này trước đây họ chỉ thấy ở Trương gia, không ngờ giờ lại xuất hiện trên người Tiểu Ca.

Đúng là người Trương gia, một trong hai vị đại gia! "Trời ạ, Tiểu Ca đây là đắc đạo chân truyền của Trương gia rồi, đường đao này múa quá là ngầu luôn!" "Xoẹt xoẹt hai đao là giải quyết xong!" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Ngô Tà cũng nói: "Đúng vậy Bàn Tử, Muộn Du Bình cũng dần 'Trương gia hóa' rồi, giết lũ Nhân Diện Điểu này căn bản chỉ là chuyện một đao." Sau đó, Tiểu Ca lướt đến trước mặt Bàn Tử và Ngô Tà, vung vài đao nhẹ nhàng giúp họ thoát khỏi vòng vây.

Lúc này Trương Dạ Ninh cũng đi tới. "Các người không sao chứ?" Trương Dạ Ninh hỏi.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà lần lượt đáp: "Không sao." Trương Dạ Ninh hỏi: "Những người khác đâu?" "Trương gia!

Tam thúc bị thương, A Ninh đã đưa họ về điều trị rồi.

Còn hai chúng tôi muốn đợi ngài quay lại.

Kết quả giữa đường, Bàn Tử đột nhiên nói muốn đi xem chỗ khác tìm minh khí, rồi gặp phải lũ Nhân Diện Điểu này." Ngô Tà giải thích.

Trương Dạ Ninh hơi ngẩn người, hóa ra những lời tôi nói trước đó Tiểu Ca chẳng nghe lọt tai chút nào, nếu không phải tôi đến kịp lúc, Vương Bàn Tử và Ngô Tà e là đã thành thức ăn cho lũ chim này rồi.

Lúc này Tiểu Ca dường như cảm nhận được ánh mắt của Trương Dạ Ninh, quay đầu nhìn lại. "Nghĩ lại thì..." Thôi bỏ đi, chuyện này tôi cũng chẳng thèm chấp với Tiểu Ca nữa, may là hai người kia không sao.

Bàn Tử lên tiếng: "Trương gia, trong Thanh Đồng Môn có bảo bối gì không?" Trương Dạ Ninh lắc đầu: "Không có, nhưng sinh vật như Vạn Nô Vương thì có không ít, sao nào, cậu có hứng thú à?" Bàn Tử nghe đến Vạn Nô Vương, sắc mặt lập tức biến đổi, vội nói: "Không, tôi không muốn gặp lại loại quái vật như Vạn Nô Vương nữa đâu!" Trong lúc nói chuyện, Tiểu Ca ở đằng xa không biết đã giết chết bao nhiêu con Nhân Diện Điểu.

Đám này không giống với Nhân Diện Điểu Vương gặp trước đó, chúng là sinh vật bản địa của nơi này.

Thấy đồng bọn chết hơn một nửa, lũ quái điểu cuối cùng cũng sợ hãi, không dám động thủ với Tiểu Ca nữa, chúng lần lượt kêu lên một tiếng rồi bay lên cao.

Tuy nhiên, Tiểu Ca không định thả chúng đi, anh nhảy vọt lên không trung.

Về chuyện này, Trương Dạ Ninh không nói gì thêm, đám Nhân Diện Điểu này đã không chịu để Kỳ Lân huyết mạch khống chế thì cũng không cần thiết phải sống tiếp.

Để Tiểu Ca giết sạch cũng tốt. "Trương gia, ngài không đi xem Tiểu Ca sao?

Phía trên dường như là tổ của chúng!" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh đáp: "Yên tâm đi, cậu ấy không vấn đề gì đâu!" Thực tế Trương Dạ Ninh hoàn toàn có khả năng dọa lui đám chim này ngay từ đầu, nhưng tôi đã không làm vậy.

Lũ Nhân Diện Điểu này vừa hay có thể làm đá mài đao cho Tiểu Ca.

Ký ức của cậu ấy đã khôi phục gần hết, thực lực cũng tăng lên một bậc, đang cần một cơ hội để thích nghi, mà lũ quái vật này tuy không quá mạnh nhưng số lượng đông, đối với Tiểu Ca là vừa vặn.

Mười phút sau, Tiểu Ca từ trên cao nhảy xuống, thu hồi Hồng Minh Đao, đi đến bên cạnh Trương Dạ Ninh nói: "Giải quyết xong rồi!" Trương Dạ Ninh gật đầu, sau đó nói: "Được rồi, giờ là lúc chúng ta nên rời khỏi đây!" Vì Ngô Tà và Bàn Tử đã an toàn, không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Đối với tôi, mục đích đã đạt được.

Hiện tại cảnh giới của tôi đang tiến tới Bất Tử Cảnh, tiếp theo chỉ là vấn đề thời gian.

Ngoài việc thăng cấp cảnh giới, tôi còn nhận được một miếng Cổ Ngọc Trương gia.

Dù hệ thống không giải thích chi tiết, nhưng tôi biết miếng ngọc này có thể nâng cao huyết mạch của mình một cách đáng kể.

Lần thăng cấp huyết mạch trước, tôi đã có được Huyết Đồng và năng lực Kỳ Lân Hàng Lâm cực kỳ bá đạo.

Đặc biệt là Kỳ Lân Hàng Lâm, từ khi có nó, tôi cơ bản không gặp đối thủ nào.

Tôi khó mà tưởng tượng nổi khi cường hóa đến giai đoạn thứ bảy, thứ tám thì sẽ có được năng lực gì. "Trương gia, chúng ta ra ngoài bằng cách nào?

Tôi nhớ không nhầm thì lối vào đã bị phong tỏa rồi!" Ngô Tà nói.

Trương Dạ Ninh vận chuyển Huyết Đồng quan sát xung quanh, rồi nói: "Quay lại đường cũ đi, ở đó còn một lối vào khác!" Thế là Trương Dạ Ninh dẫn Bàn Tử và Ngô Tà rời khỏi nơi đó.

Khi ra đến bên ngoài, họ vừa vặn gặp Phan Tử.

Chương 145

"Phan Tử, sao anh chưa về?" Ngô Tà hỏi. "Tiểu Tam Gia, đây là Tam Gia đặc biệt dặn dò tôi, ông ấy bảo tôi ở đây đợi các cậu ra.

Nơi này hẻo lánh lắm, không có xe thì bất tiện vô cùng!" Phan Tử giải thích. "Được lắm Phan Tử!" "Vừa hay, Bàn gia tôi đi bộ nửa ngày trời sắp gãy chân rồi, mau về thôi, lần này về nhất định phải tìm chỗ nào đó thư giãn gân cốt!" Bàn Tử cười nói. "Thôi đi, tôi còn lạ gì ông nữa, cũng lớn tuổi cả rồi, đừng có suốt ngày lông bông bên ngoài nữa!" Phan Tử nói. "Phan Tử, anh nói thì hay lắm, lâu như vậy rồi cũng không thấy anh tìm lấy một cô vợ?

Bao giờ anh tìm thì tôi tìm." Bàn Tử vặn lại. "Tôi ấy hả?" Phan Tử lắc đầu.

Bàn Tử hỏi: "Sao thế Phan Tử, không lẽ anh định ở vậy luôn à?" Phan Tử nhìn Ngô Tà, rồi tiếp tục lái xe, không trả lời.

Bàn Tử thấy vậy cũng không tiện nói thêm.

Phan Tử lái xe rất khá, nhanh chóng đưa họ đến huyện lỵ.

Vốn dĩ Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca định rời đi ngay, nhưng Ngô Tà nhất định muốn giữ họ lại nghỉ ngơi tại Ngô Sơn Cư vài ngày.

Thế là Trương Dạ Ninh đành theo họ lên tàu hỏa đi Trường Sa.

Vừa hay, tôi cũng định đợi thăng cấp xong rồi mới xuất phát đi Côn Luân Sơn, coi như lần này là đi nghỉ dưỡng.

Ba ngày sau, cả nhóm đến Trường Sa.

Việc đầu tiên Ngô Tà làm là đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe cùng Vương Bàn Tử để phòng ngừa bệnh tật, may mắn là không có vấn đề gì lớn.

Sau khi kiểm tra xong, họ đến phòng bệnh của Tam thúc.

Khi rời khỏi Trường Bạch Sơn, Tam thúc bị sốt cao, lúc này tuy đã hạ sốt nhưng thần trí vẫn còn mơ màng.

Phan Tử từ từ đỡ Tam thúc dậy, cho ông uống ít nước, sau đó nói: "Trương gia, Tiểu Tam Gia, mọi người đi xe mệt rồi, cứ về trước đi!

Tam gia tỉnh lại tôi sẽ thông báo ngay!" Ngô Tà do dự một chút, cậu ta vốn muốn tự tay chăm sóc Tam thúc, nhưng thấy thái độ kiên quyết của Phan Tử nên cũng không nói gì thêm.

Sau khi dặn dò Phan Tử vài câu, Ngô Tà dẫn Trương gia, Bàn Tử và Muộn Du Bình về Ngô Sơn Cư.

Thời gian nhàn hạ luôn ngắn ngủi, chớp mắt đã trôi qua mười mấy ngày.

Lúc này chỉ còn khoảng một ngày nữa là Trương Dạ Ninh thăng cấp lên Bất Tử Cảnh.

Buổi trưa, Trần Bì A Tứ đột nhiên đến bái phỏng.

Mọi người thấy lão thì giật nảy mình, tóc lão giờ đã bạc trắng hoàn toàn, khuôn mặt đầy vẻ tiều tụy, khó mà tưởng tượng lão đã trải qua những gì.

Bàn Tử vốn chẳng ưa gì Trần Bì A Tứ, lại thêm việc không tin Trương gia lại bỏ trốn nên càng thêm chán ghét.

Bàn Tử lên tiếng: "Lão già, sao đây?

Giờ đến tìm chúng tôi làm gì?

Các người không phát tài ở Vân Thiên Cung sao?" Trần Bì A Tứ liếc nhìn Bàn Tử một cái, thở hắt ra, không nói gì. "Nhìn tôi làm gì?

Ở đây không chào đón ông, ông từ đâu đến thì về lại đó đi!" Bàn Tử nói.

Ngô Tà can ngăn: "Được rồi Bàn Tử, nói ít thôi, Tứ gia dù sao cũng là tiền bối của chúng ta, sao ông có thể nói như vậy?" Nói rồi, Ngô Tà mời Trần Bì A Tứ vào trong và rót cho lão một tách trà nóng.

Trần Bì A Tứ nhấp một ngụm trà, nói: "Nghe nói Trương gia ở đây, tôi muốn gặp ngài ấy!" Nhớ lại lần trước sau khi họ rời khỏi đội ngũ thì gặp phải đủ loại cơ quan, Hoa Hòa Thượng và những người khác đều đã chết sạch, còn lão thì phải tiêu hao mấy chục năm tu vi mới chạy thoát được về đây.

Ngô Tà nói: "Trương gia đang nghỉ ngơi trong phòng, ông tìm ngài ấy có việc gì không?" Trần Bì A Tứ thở dài: "Hazzz, chuyến đi Trường Bạch Sơn vừa rồi, huynh đệ dưới trướng tôi đều đã ra đi, giờ tôi đúng là kẻ cô độc.

Nếu không vì còn thương nhớ đứa con gái, tôi đã sớm đi gặp đám huynh đệ đó rồi." Sau chuyến đi Trường Bạch Sơn này, lão đã nhìn thấu mọi chuyện.

Trần Bì A Tứ lão đổ đấu nửa đời người, đến cuối cùng chẳng còn lại gì.

Ngô Tà hỏi: "Tứ gia, ông lạc mất con gái thì nên tìm đồn cảnh sát chứ, tìm Trương gia làm gì?" Trần Bì A Tứ lắc đầu: "Không, chuyện này chỉ có Trương gia mới làm được!" Bàn Tử nói: "Lão già, tôi khuyên ông nên từ bỏ đi, theo lời ông thì con gái ông đã mất tích mấy chục năm rồi, ông chắc là cô ta còn sống không?" Trần Bì A Tứ vốn không muốn gây sự, nhưng nghe lời này lập tức nổi giận: "Tiểu tử, mày nói cái gì?" Bàn Tử thách thức: "Sao, ông còn muốn động thủ à?" Ngô Tà mắng: "Bàn Tử!

Thằng cha này không thể nói ít đi vài câu được à!" Sau đó Ngô Tà vội vàng nói với Trần Bì A Tứ: "Tứ gia, ông bớt giận, đừng chấp nhặt với Bàn Tử!" Trần Bì A Tứ khẳng định: "Con gái tôi tuyệt đối chưa

chết!" "Đúng vậy, cô ấy chưa chết!" Lúc này, giọng nói của Trương Dạ Ninh truyền đến từ phía xa.

Mọi người đều nhìn về hướng Trương gia. "Trương...

Trương gia!

Ngài nói thật sao?" Trần Bì A Tứ nghe lời của Trương gia, cả người như vỡ òa.

Lão luôn tin rằng con gái mình không sao, giờ nhận được câu trả lời chắc chắn từ Trương gia, lão vô cùng xúc động.

Lão đã mấy chục năm không được gặp con gái rồi.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

Con gái của Trần Bì A Tứ chính là Trần Văn Cẩm, cô ấy từng là người yêu của Ngô Tam Tỉnh, nhưng từ khi theo ông ta đi vào mộ dưới đáy biển mấy chục năm trước thì mất tích.

Khi đó, lão hận không thể giết chết Ngô Tam Tỉnh ngay lập tức.

Trần Bì A Tứ đi đến trước mặt Trương Dạ Ninh, hỏi: "Trương gia, ngài nói thật chứ?

Con gái tôi thực sự còn sống?" Trương Dạ Ninh đáp: "Cô ấy quả thực còn sống." Theo thời gian suy tính, Trần Văn Cẩm hiện tại đúng là còn sống, nhưng vì trước đây bị ép nuốt Thi Miết Đan nên e là không còn sống được bao lâu nữa.

Người ăn phải Thi Miết Đan tuy giữ được dung nhan không già nhưng sẽ biến thành Cấm Bà nửa người nửa ngợm.

Trần Bì A Tứ hỏi: "Trương gia, ngài có thể cho tôi biết tin tức về cô ấy không?" Trương Dạ Ninh nói: "Cô ấy ở Xà Chiểu Quỷ Thành!" Trần Bì A Tứ ngẩn ra, đó là nơi nào?

Trương Dạ Ninh nói: "Ông cứ về trước đi, Xà Chiểu Quỷ Thành

sau này tôi cũng sẽ tới, lúc đó ông đi theo là được!" Trần Bì A Tứ nghe vậy, vì quá cảm kích mà trực tiếp quỳ xuống.

Nghe được lời này của Trương gia, lão mới hoàn toàn yên tâm.

Sau khi Trần Bì A Tứ rời đi, Ngô Tà hỏi: "Trương gia, con gái Tứ gia là ai vậy?" Trương Dạ Ninh đáp: "Trần Văn Cẩm!" "Cái gì?" "Tứ gia là cha của cô Văn Cẩm, tính ra thì Tứ gia chẳng phải là ông ngoại của tôi sao?" Ngô Tà kinh ngạc nói.

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, vừa rồi ngài nói muốn đi Xà Chiểu Quỷ Thành, nơi đó có bảo vật không?" Trương Dạ Ninh đáp: "Bảo vật quả thực không thiếu!" Bàn Tử nghe vậy lập tức phấn chấn: "Trương gia, lúc đó có thể mang tôi theo không, tôi hứa sẽ không gây phiền phức cho ngài đâu!" Trương Dạ Ninh không trả lời mà quay về phòng. "Ơ?

Trương gia?

Chương 146

Sao ngài lại đi rồi?"...

Ngày hôm sau, Trương Dạ Ninh ngồi trong phòng, tâm trạng vô cùng kích động.

Đợi lâu như vậy, cuối cùng tôi cũng sắp thăng cấp thành công lên Bất Tử Cảnh.

Hai tuần lễ, hôm nay là ngày cuối cùng.

Trương Dạ Ninh đã dặn dò Ngô Tà và những người khác từ sớm rằng buổi sáng đừng đến làm phiền mình.

Hiện tại, Trương Dạ Ninh cảm nhận được những thay đổi trong cơ thể, cảm giác Bất Tử Cảnh đã ở rất gần, chỉ còn khoảng năm phút nữa thôi.

Chỉ cần qua năm phút, tôi sẽ thăng cấp thành công.

Khi đạt đến Bất Tử Cảnh, tôi có thể thực sự bất tử theo đúng nghĩa đen, trở thành tồn tại trong truyền thuyết.

Năm phút trôi qua trong nháy mắt. "Thời gian đến Bất Tử Cảnh còn lại 0 ngày 0 giờ 0 phút 3 giây!" "3, 2, 1!" "Tăng cấp Bất Tử Cảnh thành công!" "Thành công thăng cấp Bất Tử Cảnh, giới hạn thuộc tính đột phá đến 30,000 điểm!" "Thành công thăng cấp Bất Tử Cảnh, nhận được Bất Tử Nguyên Thần!" "Bất Tử Nguyên Thần: Kích phát ý chí chiến đấu bất tử toàn thân, tăng toàn diện thuộc tính, mức tăng hiện tại là 3 lần, có thể cộng dồn với các kỹ năng khác!" "Thành công thăng cấp Bất Tử Cảnh, nhận được năng lực bất tử, chỉ cần túc chủ còn Bất Tử Nguyên Thần thì sẽ vĩnh sinh bất tử!" Cuối cùng cũng đạt đến Bất Tử Cảnh.

Sức chiến đấu của Trương Dạ Ninh lại tăng thêm vài bậc.

Tôi hiện tại cơ bản đã vô địch, chỉ cần còn Nguyên Thần thì sẽ ở trạng thái bất tử.

Ở cảnh giới này, trên thế gian không con người nào có thể tiêu diệt được tôi.

Cách duy nhất để giết tôi là phá hủy hoàn toàn Bất Tử Nguyên Thần, nếu không, cơ thể tôi dù bị băm vằn thành bột cũng không chết được.

Sau khi thăng cấp, Trương Dạ Ninh đương nhiên phải kiểm tra bảng thuộc tính của mình: Túc chủ: Trương Dạ Ninh.

Thân phận: Tộc trưởng Trương gia.

Tấn công: 5000 (Huyết mạch tăng 6 lần).

Phòng ngự: 5000 (Huyết mạch tăng 6 lần).

Tốc độ: 5000 (Huyết mạch tăng 6 lần).

Cảnh giới: Bất Tử Cảnh (Để lên Bất Diệt Cảnh cần: Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn, Thời Gian Ngọc Thạch, Giao Uyên Lệ, Thần Bạng Châu, Tiên Thi Tinh Phách, Cửu Chuyển Bất Diệt Đan.

Giới hạn thuộc tính là 30,000).

Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +6.

Thần khí: Quỷ Tỳ (Quỷ Vương: 1, Quỷ Chủ: 5, Âm Tướng: 1100, Âm Binh: 26,000.

Giới hạn 50,000 điểm, cấp bậc thu thập hiện tại: Quỷ Vương).

Đại Việt Long Tước +2 (Kỹ năng chuyên dụng: Long Hồn Dẫn, Âm Dương Dẫn).

Thần thú: Ang Dũ (Song hình thái, công thủ toàn diện).

Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Hàng Lâm, Vạn Ảnh Trận, Bất Diệt Nguyên Thần...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Ngũ Thiên Niên Ngọc Tủy, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Thẻ VIP tầng 3 Tân Nguyệt Phạn Điếm, Cổ Ngọc Trương Gia...

Cả ba hạng mục thuộc tính cơ bản đều đạt mức 5000.

Cộng thêm Bất Diệt Nguyên Thần và huyết mạch tăng cường, các thuộc tính có thể tức thời tăng lên 18 lần.

Thật đáng sợ.

Nghĩa là thực lực thực tế của tôi bây giờ có lẽ còn mạnh hơn cả Bất Diệt Cảnh.

Sau đó Trương Dạ Ninh nhìn thấy các điều kiện cần để thăng cấp lên cảnh giới tiếp theo - Bất Diệt Cảnh, độ khó này quả thực ở một đẳng cấp khác hẳn.

Riêng điểm thuộc tính đã yêu cầu tới 30,000 điểm, gấp 6 lần hiện tại!

Chưa hết, những thứ cần để thăng cấp nằm rải rác trên ba bản đồ khác nhau: Côn Luân Sơn, Nam Hải và Tứ Xuyên.

Sau khi xem xong, Trương Dạ Ninh tắt hệ thống.

Bây giờ tôi chuẩn bị sử dụng Ngũ Thiên Niên Ngọc Tủy bấy lâu chưa dùng và miếng Cổ Ngọc Trương Gia vừa nhận được.

Dù sao 30,000 điểm thuộc tính cũng không phải con số nhỏ. "Sử

dụng thành công Ngũ Thiên Niên Ngọc Tủy, nhận được 500 điểm tấn công, 400 điểm phòng ngự, 400 điểm tốc độ." "Mang Cổ Ngọc Trương Gia, nhận được 2000 điểm tấn công, 2000 điểm phòng ngự, 2000 điểm tốc độ." "Huyết mạch cường hóa +1!

Cấp độ cường hóa hiện tại là cấp 7!

Số lần cường hóa còn lại là 2, sau khi thăng cấp Bất Diệt Cảnh sẽ nhận thêm một lần cường hóa!" "Nhận được năng lực huyết mạch: Kỳ Lân Thần Hỏa!" "Kỳ Lân Thần Hỏa: Một trong những ngọn lửa mạnh nhất thế gian, có thể luyện hóa vạn vật, 50% khả năng gây hiệu quả giết tức thì (one-shot), theo thời gian có thể cộng dồn vô hạn.

Thời gian sử dụng 5 phút, thời gian hồi chiêu 1 tháng!" "Thời gian Kỳ Lân Hàng Lâm tăng lên 10 phút!" "Cấp độ Huyết Đồng tăng lên hình thái trung cấp, khả năng cảm nhận mở rộng!" Một loạt âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Trương Dạ Ninh.

Nhìn danh sách thông báo dày đặc, Trương Dạ Ninh cảm thấy hoa cả mắt.

Miếng Cổ Ngọc Trương Gia này rốt cuộc là thứ gì?

Thật quá bá đạo, có thể cường hóa huyết mạch tới ba lần.

Giờ đây tôi hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề cường hóa huyết mạch nữa, khi có được hai lần còn lại, huyết mạch của tôi sẽ đạt đến đỉnh phong.

Năng lực nhận được ở lần cường hóa thứ bảy là Kỳ Lân Thần Hỏa, nhìn mô tả của nó mà tôi ngẩn cả người.

Hiệu quả giết tức thì, thật sự quá sướng!

Hơn nữa còn có thể cộng dồn, nghĩa là chỉ cần trúng phải lửa Kỳ Lân, bị nhốt trong đó thì chắc chắn phải chết.

Điểm trừ duy nhất là thời gian hồi chiêu quá lâu, tận một tháng.

Nhưng dù thế nào, tôi cũng rất hài lòng với đợt thăng cấp này.

Sau đó Trương Dạ Ninh hít sâu một hơi rồi bước ra ngoài...

Ba ngày sau, Trương Dạ Ninh cùng Tiểu Ca quay về thủ đô.

Về đến nhà, tôi bảo Tiểu Ca chuẩn bị, chúng tôi định ở lại vài ngày rồi sẽ trực tiếp đi Côn Luân Sơn.

Lời nguyền trên người Hồ Bát Nhất không thể trì hoãn thêm được nữa.

Lần này tôi định đưa cả Tiểu Ca đi cùng, coi như để cậu ấy luyện tay.

Sau khi Tiểu Ca rời đi, Trương Dạ Ninh đi dạo vô định trong đại trạch Trương gia.

Chương 147

Nói đến nơi này, tôi gần như đã coi nó là ngôi nhà thứ hai của mình rồi, phong cách ở đây rất giống với Quy Trần Nguyên của tôi. "Không biết con bé đó giờ đang làm gì?" Tôi lẩm bẩm trong lòng.

Nhắc đến Nhược Ngưng, tôi cũng đã một thời gian không gặp con bé.

Sau đó Trương Dạ Ninh khẽ nhún chân, cả người bay lên không trung, lướt về phía viện của Nhược Ngưng.

Cùng lúc đó, trong phòng Nhược Ngưng.

Trên bàn gỗ bày biện không ít vải vóc, kim chỉ và các loại đồ trang trí.

Hai cô gái thấy quần áo bán ngoài thị trường đều quá xấu nên định tự may đồ để mặc, họ đều có gu thẩm mỹ độc đáo của riêng mình.

Lúc này, Nhược Ngưng cầm kéo cắt đi phần chỉ thừa trên một chiếc váy, hỏi: "Tú Tú, cậu thấy bộ đồ ngủ này thế nào?" Hoắc Tú Tú nhìn chiếc váy trong tay Nhược Ngưng, thốt lên: "Nhược Ngưng, cậu cũng táo bạo quá rồi đó, bộ đồ ngủ này chẳng phải hơi quá hở hang sao?" Bộ đồ ngủ trên tay Nhược Ngưng là một chiếc váy ren trắng, vải cực kỳ mỏng, nếu bị ướt thì mặc cũng như không.

Nhược Ngưng đáp: "Chất liệu này thoải mái mà, vả lại ở đây làm gì có ai khác!

Anh Ninh chắc là còn lâu mới về!" Hoắc Tú Tú đưa tay sờ thử chất vải của bộ váy, gật đầu nói: "Đúng là không tệ thật, Nhược Ngưng, cậu còn vải thừa không, tớ cũng muốn thử!" "Trời ạ, hai con bé này chơi bạo thế sao?" Trương Dạ Ninh thầm kinh ngạc trong lòng.

Tôi vốn chỉ muốn xem con bé đang làm gì, không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng này.

Xem ra tôi đến không đúng lúc rồi.

Suy nghĩ một chút, tôi quyết định rời đi, để hôm khác tới vậy. .....

Buổi tối, Nhược Ngưng kéo Tú Tú đến gặp Trương Dạ Ninh. "Anh Ninh!" "Trương tiên sinh!" Cả hai đồng thanh chào.

Trương Dạ Ninh gật đầu, không trả lời.

Nhìn thấy Nhược Ngưng, tôi lại nhớ đến chuyện ban ngày, lòng dạ không khỏi rạo rực. "Anh Ninh, vừa nãy Khanh Nguyệt nói với em là anh về từ buổi sáng, sao anh không báo với tụi em một tiếng?" Nhược Ngưng hỏi, giọng điệu có chút hờn dỗi.

Nghe vậy, Trương Dạ Ninh nhất thời không biết trả lời sao.

Chẳng lẽ nói thật? "À...

Nhược Ngưng, quần áo của hai đứa đẹp đấy, tự may à?" Trương Dạ Ninh đánh trống lảng.

Nhược Ngưng nói: "Hừm, coi như anh có mắt nhìn, nhưng sao anh biết đồ này tụi em tự may?" Trương Dạ Ninh: "..." Thôi xong, tôi nhận ra mình lỡ lời rồi, nói tiếp nữa chắc chắn sẽ lộ chuyện xem trộm. "Cộc cộc cộc!" Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Trương Dạ Ninh nghe thấy, thầm mừng vì cứu tinh đến đúng lúc, vội vàng ra mở cửa.

Người đến chính là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương.

Bàn Tử vừa thấy Trương gia đã mếu máo: "Trương gia, ngài nhất định phải cứu tôi!

Mấy ngày nay tôi cảm thấy lời nguyền sau lưng càng lúc càng lớn, chuyện này là sao vậy?" Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng: "Theo lý mà nói,

chúng tôi ít nhất còn vài năm nữa, nhưng dạo gần đây dấu vết lời nguyền ngày càng đậm, trên người thỉnh thoảng còn xuất hiện những vết bầm tím vô cớ." Trương Dạ Ninh đi đến kiểm tra lưng của Bàn Tử, quả thực đúng như họ nói, lời nguyền đã to và đậm hơn.

Trong nguyên tác, khi vào thành Ác La Hải mới xuất hiện vấn đề này, không ngờ giờ lại xảy ra sớm hơn.

Xem ra lại là trò quỷ của Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi Bàn Tử, khóc lóc cái gì, không phải cậu vẫn còn sống đó sao?" "Nhắc đến lời nguyền, các người đến rất đúng lúc.

Đồ đạc đã chuẩn bị xong hết chưa?" Shirley Dương đáp: "Trương tiên sinh, mọi thứ đã chuẩn bị xong từ lâu, nghe tin ngài về là chúng tôi lập tức tới ngay!" Trương Dạ Ninh nói: "Nếu đã vậy, hậu thiên (ngày kia) chúng ta xuất phát." Lời nguyền đã chuyển biến xấu thì tuyệt đối không được chậm trễ, vì khi vào thành Ác La Hải sẽ có một cơ quan thời gian, lúc đó dấu ấn của họ có thể sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Hồ Bát Nhất do dự một lát rồi nói: "Trương gia, thực ra lần này đi Côn Luân Sơn còn có một nhóm người nữa, họ trả giá rất cao để chúng tôi đưa họ đi cùng!" Trương Dạ Ninh hỏi: "Nhóm của Lôi Hiển Minh sao?

Họ trả bao nhiêu?" Nghe thấy cái tên này, mọi người đều ngẩn ra, sao Trương gia cái gì cũng biết thế?

Thậm chí còn đoán trúng tên đối phương, nhưng họ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dù sao khả năng tiên tri của Trương gia cũng không phải lần đầu thể hiện.

Nhắc đến tiền, Bàn Tử lập tức hào hứng: "Trương gia, họ đưa

hẳn một trăm triệu!

Lúc nghe con số đó, tôi suýt thì đứng hình." Trương Dạ Ninh nhìn hai người còn lại: "Các người thấy sao?" Hồ Bát Nhất nói: "Tôi thấy có thể mang họ theo, môi trường Côn Luân Sơn khắc nghiệt, thêm vài người cũng có cái để hỗ trợ lẫn nhau!" Shirley Dương thì không ý kiến gì, chỉ cần Trương tiên sinh đồng ý là được.

Bàn Tử nghe Hồ Bát Nhất nói vậy thì không nể nang mà bóc mẽ: "Thôi đi Lão Hồ, tôi thấy ông là ham một trăm triệu đó thì có, còn bày đặt hỗ trợ lẫn nhau?

Có Trương gia ở đây thì cần gì đến họ?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngượng ngùng, lườm Bàn Tử một cái: "Chỉ có ông là lắm chuyện." Về phần Lôi Hiển Minh và đồng bọn, Trương Dạ Ninh nhớ không lầm thì hắn cũng là người trong nghề.

Tổ tiên hắn thờ Thập Tam Tu Hoa Từ Miêu, phất lên nhờ nghề bối thi phiên ấm tử (cõng xác nuôi trẻ con).

Hắn thường thích thu thập cổ thi qua các triều đại, nói trắng ra là buôn bán mấy thứ đó để kiếm tiền.

Chuyến này chắc hắn cũng nhắm vào cổ thi ở Côn Luân Sơn.

Hắn còn có một đứa con nuôi tên là A Hương, nếu tôi đoán không lầm thì thực ra A Hương mới là nhân vật khó nhằn nhất trong nhóm đó, đôi mắt kia tuyệt đối không đơn giản chỉ là mắt âm dương.

Đương nhiên, Trương Dạ Ninh không sợ nhóm người này.

Đối với tôi, họ có lợi hại đến đâu cũng chẳng làm được gì, cùng lắm chỉ tốn thêm vài giây của tôi thôi.

Một trăm triệu tiền mặt không lấy cũng phí, vả lại cuối cùng tế đàn cần tế lễ bằng đôi mắt sống, nếu họ dám gây sự, tôi không ngại tiễn họ đi gặp Diêm Vương sớm.

Trương Dạ Ninh nói: "Nếu họ muốn theo thì cứ để họ theo, ngày kia khởi hành thì mang họ đi cùng!" Sau đó vài người thảo luận về lộ trình xuất phát rồi lần lượt rời đi.

Chạng vạng tối, khi Trương Dạ Ninh chuẩn bị đi ngủ thì Nhược Ngưng gọi ở ngoài cửa. "Anh Ninh." Trương Dạ Ninh đầy thắc mắc, con bé này muộn thế này còn tìm mình làm gì?

Trương Dạ Ninh nói: "Vào đi!" Nhược Ngưng nở một nụ cười, đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy dáng vẻ của Nhược Ngưng, Trương Dạ Ninh suýt thì chảy máu cam.

Con bé này mặc bộ đồ ngủ mỏng tang như vậy là muốn làm gì đây?

Trương Dạ Ninh lắp bắp: "Nha...

Nhược Ngưng, em định làm gì thế?" Nhược Ngưng nói: "Anh Ninh, có phải anh lại không định đưa em theo không?

Lần trước anh cũng vậy, lần nào đi cũng chẳng chịu nói với em!" Trương Dạ Ninh đáp: "Nơi anh đi em cũng biết rồi đó, rất nguy hiểm, em đi theo làm gì?" Nhược Ngưng nói: "Hừ, em thấy anh chỉ là không muốn mang em theo thôi, có phải anh nhắm trúng ai khác rồi không?

Lần trước, lúc anh trị độc cho Tú Tú, mắt anh cứ liếc đi đâu không biết!" "À..." "Ngoan nào, đừng quậy nữa, mau về phòng đi!" Trương Dạ Ninh nói, con bé này hôm nay bị làm sao thế, có chuyện gì ban ngày nói không được sao?

Chương 148

Tuy nhiên Nhược Ngưng không hề có ý định buông tha, cô ngồi xuống cạnh anh, tựa vào người anh nói: "Sao anh không nhìn em nhiều một chút?

Em đâu có kém cạnh gì ai!" Nói rồi Nhược Ngưng cố ý ưỡn người lên.

Trương Dạ Ninh vô thức liếc nhìn, quả thực, làn da Nhược Ngưng trắng như tuyết, dưới khuôn mặt tinh tế là đôi mắt to linh động, cộng thêm mái tóc mềm mại như nước, đẹp như một bức tranh.

Trương Dạ Ninh gõ nhẹ vào đầu Nhược Ngưng nói: "Cái đồ nhóc ranh này, không học điều gì tốt cả!" Nhược Ngưng phản kháng: "Em không còn nhỏ nữa, được chưa?" Trương Dạ Ninh lắc đầu, người Trương gia không giống người thường, tuổi thọ ít nhất cũng từ 300 năm trở lên.

Mà với cảnh giới hiện tại của tôi, tuổi thọ đã là bất diệt.

Vì vậy một trăm năm trôi qua đối với tôi cũng chỉ là một cột mốc rất nhỏ trong đời.

Nhược Ngưng thấy Trương Dạ Ninh không chịu nói thật, liền trực tiếp ngồi lên đùi anh, nói: "Anh Ninh, anh thực sự nghĩ em dễ lừa thế sao!" Trương Dạ Ninh nhướng mày, con bé này đúng là đang đùa với lửa mà.

Trương Dạ Ninh nói: "Tôi lừa gì em?

Sao tôi không biết nhỉ?" Cái con bé này gan ngày càng lớn rồi.

Nhược Ngưng cười hi hi hỏi: "Anh Ninh, bộ đồ ngủ này đẹp không?" "Đẹp..." Trương Dạ Ninh phát hiện tiểu nha đầu này càng lúc

càng lợi hại, cư nhiên còn biết đào hố cho anh, câu này trả lời đẹp hay không đẹp đều không ổn.

Nhược Ngưng nghe thấy lời của anh Ninh thì cười càng thêm vui vẻ.

Ban ngày, quả nhiên là anh Ninh đã trở về.

Nhược Ngưng nói: "Em với Tú Tú rốt cuộc ai đẹp hơn?" Khóe mặt Trương Dạ Ninh giật giật, xem ra chuyện này không giấu được nữa.

Anh nhìn chằm chằm Nhược Ngưng rồi mở miệng: "Rốt cuộc làm sao em biết được?" Nhược Ngưng hắc hắc cười một tiếng, nói: "Là Khanh Nguyệt nói cho em biết!" Trương Dạ Ninh cười khổ một tiếng, đã bị lộ rồi thì anh cũng không cần giấu giếm nữa, dứt khoát nói: "Nếu tôi nói mình chỉ đi ngang qua, chắc chắn em sẽ không tin.

Thôi bỏ đi, chính là tôi, tôi chính là đặc biệt đi xem em, ai bảo ban ngày ban mặt em mặc hở hang như thế làm gì?" Ánh mắt Nhược Ngưng biến đổi, trở nên dịu dàng như nước, nói: "Anh Ninh, thực ra anh không cần phải lén lén lút lút, Nhược Ngưng sớm đã là người của anh rồi." Hôn nhân của Trương gia đã được định từ nhỏ, mối liên hệ của hai người cũng đã sớm gắn liền với nhau.

Đối với Nhược Ngưng, Trương Dạ Ninh thực ra luôn nhìn thấu mà không nói ra.

Anh biết nha đầu này thích mình.

Nhưng anh thân là Tộc trưởng Trương gia, hiện giờ tử địch của Trương gia là Uông gia vẫn chưa bị tiêu diệt, anh làm gì có tâm trí mà cân nhắc chuyện khác?

Nhưng hiện giờ nha đầu này đã nói toạc ra rồi, là đàn ông, anh không thể tiếp tục làm ngơ.

Anh hiện tại đã là Bất Tử Cảnh, trên thế giới này không còn gì có thể ngăn cản bước chân của anh nữa.

Thế là anh nhìn về phía Nhược Ngưng trong lòng, nha đầu này là tự mình dâng tận cửa.

Nhược Ngưng nhìn ánh mắt dịu dàng của anh Ninh, tim đập nhanh liên hồi, cô lờ mờ đoán được chuyện gì sắp xảy ra...

Trước đó, Trương Dạ Ninh không ngừng tự tạo áp lực cho mình, muốn một mình gánh vác sứ mệnh chấn hưng Trương gia, muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Bất Tử Cảnh, Bất Diệt Cảnh, thậm chí là những cảnh giới sau đó, chỉ có đủ mạnh mới có thể thủ hộ những người bên cạnh.

Nhưng hiện tại suy nghĩ của anh đã có chút thay đổi, ý nghĩ muốn trở nên mạnh mẽ không sai, nhưng như vậy rất dễ xa cách những người xung quanh, thậm chí vô tình làm tổn thương họ.

Nhân sinh tại thế, kịp lúc hành lạc.

Mặt trời lên cao, ngoài cửa vang lên một trận tiếng gõ cửa. "Rầm rầm rầm!" Hoắc Tú Tú ở ngoài cửa hét lên: "Trương tiên sinh, ngài dậy chưa?

Nhược Ngưng sáng sớm đã không có ở trong phòng, ngài có biết cô ấy đi đâu không?" Trương Dạ Ninh nhìn thoáng qua Nhược Ngưng đang điên cuồng nháy mắt với mình trong lòng, mở miệng nói: "Khụ khụ, nha đầu kia tám phần là ra ngoài chơi rồi, ước chừng buổi chiều mới về.

Cô cũng biết đấy, nha đầu này không ngồi yên được, cứ thích chạy loạn khắp nơi." "Ái chà..." Lúc này, Nhược Ngưng véo Trương Dạ Ninh một cái. "Trương tiên sinh, ngài sao vậy?" "Không có gì, tôi ngủ thêm lát nữa!" Trương Dạ Ninh nói. "Hừ, cái gì mà em thích chạy

loạn khắp nơi?" Nhược Ngưng tức giận nói.

Trương Dạ Ninh khẽ cười một tiếng, xoa xoa mái tóc ướt đẫm của Nhược Ngưng, nói: "Cũng không biết hôm qua là ai chạy tới..." "Không cho nói..." "Không nói cũng được..." Buổi trưa, Trương Dạ Ninh chỉnh lý lại mọi thứ, từ trên giường ngồi dậy, nhìn Nhược Ngưng nói: "Nha đầu, đói bụng chưa, có muốn ra ngoài ăn chút gì không?" Nhược Ngưng trừng anh một cái, nói: "Em thế này thì ăn kiểu gì?" Trương Dạ Ninh cười nói: "Có khoa trương thế không?

Em dù sao cũng là người tu hành, không yếu thế chứ." Nhược Ngưng trợn mắt nói: "Hừ, anh còn nói thế, không biết anh luyện kiểu gì mà một cái đã tới Bất Tử Cảnh rồi." "Ngạch..." "Thôi bỏ đi, anh Ninh thối, anh tự đi ăn đi, đừng quản em!" Nhược Ngưng thấy vẻ mặt ngây ra của anh Ninh thì đầy vẻ cạn lời, bĩu môi một cái, rúc người vào trong chăn, không thèm để ý tới Trương Dạ Ninh nữa.

Trương Dạ Ninh cười lắc đầu, nói: "Em nghỉ ngơi chút đi, lát nữa mua món em thích về cho em." Nói xong, Trương Dạ Ninh liền trực tiếp đi ra ngoài.

Lúc này, Nhược Ngưng thò đầu ra, nhìn theo bóng lưng của Trương Dạ Ninh.

Cô phát hiện anh Ninh vẫn rất biết quan tâm người khác, nghĩ đến đây, mặt cô đỏ bừng lên.

Không biết vì sao, hiện tại cứ nhắc đến anh Ninh là trong đầu cô lại hiện lên những hình ảnh xấu hổ.

Ngày hôm sau, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cùng Shirley Dương đã sớm đến sảnh khách.

Trương Dạ Ninh cùng mấy người thảo luận lần cuối về hành động lần này, mọi người quyết định trực tiếp đi tàu hỏa đến Tây

Tạng.

Chuyến đi về phía Tây lần này gồm có Tiểu Ca, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Trương Dạ Ninh.

Nhược Ngưng vốn rất muốn đi, nhưng vì nguyên nhân nào đó chỉ đành ở lại trông nhà. "Nhược Ngưng, hôm qua em ra ngoài chơi không cẩn thận bị thương ở chân à?

Sao cảm giác em đi đứng cứ lạ lạ thế?" Hoắc Tú Tú nhìn Nhược Ngưng đi đứng khệnh khạng thì mở miệng hỏi. "Hả?

Không có." Nhược Ngưng đỏ mặt, theo bản năng nhìn anh Ninh một cái rồi nói: "Chắc là tối qua đi gấp quá, không nhìn đường, không cẩn thận bị chó cắn, giờ vẫn còn hơi đau." Hoắc Tú Tú nghe Nhược Ngưng bị thương, vội vàng nói: "Hả?

Nhược Ngưng em không sao chứ?

Sao lại bất cẩn thế, cắn vào chỗ nào rồi?

Để chị xem cho!" Trương Dạ Ninh mở miệng: "Tú Tú, không cần lo lắng, tôi đã xử lý cho em ấy rồi, mấy ngày tới cô chăm sóc tốt cho Nhược Ngưng nhé." Hoắc Tú Tú nói: "Vâng, Trương tiên sinh, ngài cứ yên tâm!" Chăm sóc Nhược Ngưng cô đương nhiên là sẵn lòng.

Trước khi đi về phía Tây, mấy người họ gặp mặt nhóm Minh Thúc trước.

Sau một hồi giới thiệu của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, mọi người cũng nhanh chóng làm quen.

Đội ngũ của họ có tổng cộng 5 người, gồm có Minh Thúc, nhân tình của ông ta là Hàn Thục Na, con gái nuôi A Hương, vệ sĩ Peter Hoàng và thuộc hạ A Đông. "Trương tiên sinh, vị bên cạnh ngài là ai vậy?

Sao không nói lời nào?" Minh Thúc nhìn Tiểu Ca bên cạnh Trương Dạ Ninh hỏi. "Ông cứ gọi cậu ấy là Tiểu Ca là được, cậu ấy bình thường vẫn thế." Đối với tính cách của Tiểu Ca, anh cũng chịu thua.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, mọi người lên chuyến tàu đi về phía Tây.

Năm ngày sau, họ đến vùng trung nam bộ Tây Tạng, giữa dãy Himalaya và dãy Đường Cổ Lạp, nơi này có rất nhiều hồ nước.

Chương 149

Hồ Bát Nhất có một người chiến hữu quen biết ở băng sơn Côn Luân năm đó đang ở đây, Hồ Bát Nhất đặc biệt tìm anh ta tới làm người dẫn đường.

Đồng thời anh ta cũng là một người hát sử thi Thiên Thụ.

Ở nơi này, người hát sử thi Thiên Thụ là một nhóm người kỳ diệu.

Những người hát sử thi biết rõ tích cổ vùng Tây Tạng đều là Thiên Thụ, không phải theo hình thức cha truyền con nối hay thầy truyền trò.

Đều là một số người sau khi trải qua một trận bạo bệnh, trong đầu bỗng dưng có thêm hàng triệu chữ sử thi.

Vô cùng thần kỳ.

Đối với hiện tượng này không ai có thể giải thích được.

Trong đầu đột nhiên có thêm hàng triệu chữ sử thi, người địa phương gọi đó là ân tứ của thần linh.

Đối với những thứ này, Trương Dạ Ninh vốn không tin, dù sao trước khi xuyên không anh là một người theo chủ nghĩa duy vật.

Nhưng sau khi xuyên không, anh đã sớm vứt bỏ bộ lý luận của kiếp trước, khoa học ở nơi này căn bản không có tác dụng.

Trương Dạ Ninh mở miệng: "Lôi Hiển Minh, ông muốn đi theo chúng tôi thì tôi không ngăn cản, nhưng tốt nhất ông nên quản lý tốt thuộc hạ của mình, đến lúc xảy ra chuyện gì đừng trách tôi không nhắc nhở trước." Đã nhận tiền của người ta, Trương Dạ Ninh cảm thấy vẫn cần thiết phải nhắc nhở một chút.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Anh chỉ đồng ý cho họ đi theo, chứ không hứa bảo vệ an toàn cho họ.

Anh biết đám người này trong lòng có tính toán riêng, đặc biệt là gã thuộc hạ A Đông kia, nếu anh nhớ không lầm thì trong nguyên tác A Đông vì tham lam, nửa đêm đi trộm tượng Phật kết quả không cẩn thận mở ra phong ấn của xác ướp trắng (bạch mao tống tử), sau đó bị giết tại chỗ.

Lần nhắc nhở này của anh thực ra cũng là nói cho A Đông nghe, còn có nghe hiểu hay không thì tùy vào tạo hóa của gã.

Ngoài A Đông ra, Trương Dạ Ninh chủ yếu quan tâm đến người phụ nữ tên A Hương này.

Lai lịch của A Hương thực ra rất có vấn đề, tuy nói cô ta được Lôi Hiển Minh nhận nuôi, nhưng chuyện trước khi cô ta được nhận nuôi thì không ai biết cả.

Đây chính là một điểm đáng nghi, một đứa trẻ sinh ra đã có âm dương nhãn liệu có bị bỏ rơi không?

Hiển nhiên là không.

Mà tên Lôi Hiển Minh này tự cho là nhặt được bảo vật, ngoài mặt nhận làm con gái nuôi, thực chất chẳng qua là lợi dụng năng lực của cô ta mà thôi.

Ông ta có lẽ đến chết mới phát hiện ra bộ mặt thật của cô con gái nuôi này!

Lần này, Lôi Hiển Minh mang theo cả gia đình, vì một thi thể pha lê trong băng mà cố chấp đánh cược tính mạng của cả nhà, thật sự là không mấy sáng suốt.

Những gì anh có thể làm chẳng qua là nhắc nhở vài câu, còn những chuyện khác không liên quan gì đến anh.

Người ta muốn tìm cái chết thì ngăn cũng chẳng được.

Lúc này, A Hương cũng chú ý tới ánh mắt của Trương Dạ Ninh, thế là lịch sự mỉm cười với anh.

Cuối cùng sau khi vị Lạt ma từ biệt người địa phương, hành trình lại tiếp tục.

Mọi người đi về phía Tây, đi không bao lâu thì nhóm Lôi Hiển Minh xuất hiện phản ứng cao nguyên, họ không còn cách nào khác đành để Lạt ma thuê mấy con lạc đà của dân địa phương.

Tốc độ di chuyển của họ không nhanh, dọc đường Lạt ma ở trên lưng bò kể cho họ nghe những bài sử thi mà năm đó ông học được từ Thiên Thụ, tuy có chỗ không đáng tin nhưng nghe cũng rất thú vị, dùng để giết thời gian cực kỳ hợp lý.

Đi được tầm vài ngày, lúc này bên đường bắt đầu xuất hiện một số cọc gỗ. "Đây là di tích bên ngoài cổ thành." Trương Dạ Ninh quan sát kỹ những cọc gỗ này, phát hiện niên đại của chúng rất lâu đời, hoàn toàn không giống thứ của vài chục năm gần đây. "Di tích à?

Thế thì tốt quá, đi lâu như vậy cuối cùng cũng sắp lấy được chân kinh rồi." Bàn Tử mừng rỡ nói.

Trong di tích này chắc chắn không thiếu đồ tốt.

Cùng lúc đó, nhóm Lôi Hiển Minh đang nằm trên lưng bò nghe thấy chuyện di tích thì cũng lập tức hứng thú, lần lượt ló đầu ra nhìn.

Trương Dạ Ninh thấy vậy không nhịn được lắc đầu.

Trong di tích làm gì còn bảo bối nào, bao nhiêu năm trôi qua, thứ đáng giá duy nhất sớm đã bị đào sạch rồi.

Sau khi đi qua vùng đất hoang lương này, mọi người đi thêm một ngày đường nữa mới đến được cổ thành.

Nơi này được phát hiện đã có năm tháng, nhưng lúc đó không được coi trọng nên cũng không cử người chuyên môn tới canh giữ.

Nếu không họ thật sự khó lòng vào được đây.

Nơi này là một mảnh phế tích, trên tường có lượng lớn bích họa và điêu khắc.

Nhìn từ dưới núi lên, khoảng cách từ sườn núi đến đỉnh núi tầm hơn ba trăm mét.

Khắp nơi đều là những quần thể kiến trúc cũ kỹ và hang động.

Trừ ngôi chùa có kết cấu tương đối kiên cố ra, dân phòng trong di tích cổ thành đa số đã sụp đổ, ở ngoại vi cổ thành còn có thể thấy một số phế tích.

Cả vương thành được xây dựng dựa vào núi, nơi cao nhất là vương cung trên đỉnh núi, tầng giữa là chùa miếu, tầng ngoài cùng là một số kiến trúc phòng ngự.

Quy mô của vương thành không hề nhỏ.

Do đó, việc họ tìm thấy Luân Hồi Miếu là một thử thách không nhỏ.

Lạt ma nói cho họ biết chỉ cần băng qua hộ pháp thần điện, thấy ngôi miếu nào có mấy cây cột đỏ thì đó chính là Luân Chuyển Miếu thờ phụng Cổ Cách Ngân Nhãn.

Ông còn nói nơi này đã hoang phế hơn ba mươi năm rồi, sớm đã thành nơi trú ngụ của các loại độc xà.

Vì an toàn, mọi người quyết định lấy súng ra.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh dẫn mọi người băng qua từng lớp tường đất, leo lên sườn núi.

Trong đống phế tích ở đây, nhà cửa cơ bản không còn cái nào bảo

tồn hoàn hảo, hơn nữa bị xâm thực nghiêm trọng, kết cấu trên phòng ốc đã trở nên vô cùng lỏng lẻo, chỉ cần vỗ nhẹ là có thể vỡ nát.

Để phòng tránh bị nhà sụp đè trúng, Trương Dạ Ninh cố gắng chọn những nơi trống trải để đi vòng.

Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca thể lực rất tốt, đến hiện tại ngay cả một hơi thở mạnh cũng không có.

Ngược lại nhóm Minh Thúc thì không ổn lắm, mấy người họ phản ứng cao nguyên nghiêm trọng, cộng thêm việc bôn ba đường dài bấy lâu, ước chừng đã sớm không chịu nổi.

Minh Thúc thấy vậy cũng không còn cách nào khác, đành để Peter Hoàng ở lại trông nom.

Những người còn lại tiếp tục đi tới.

Hơn một tiếng sau, mấy người họ rốt cuộc cũng đến gần Luân Hồi Miếu.

Chương 150

Màu sắc bích họa trong đại điện tươi sáng, vô cùng nổi bật. "Ôi chao, lợi hại thật nha, vẫn là người xưa biết chơi, tư thế này ngay cả tôi cũng không nghĩ tới!" "Chỗ này là chùa miếu hả?

Ai không biết còn tưởng là nơi nào đó chứ!

Nhiều hình ảnh sắc nét thế này, nếu bị cảnh sát phát hiện thì chắc chắn bị tạm giam không sai vào đâu được." Bàn Tử trợn tròn hai mắt, nhìn từng chút một các chi tiết trên bích họa.

Trương Dạ Ninh nhìn vài cái cũng cảm thấy một trận khí huyết dâng trào.

Cảnh tượng quả thực bùng nổ.

Phần lớn bích họa trên này đều là hình ảnh nam nữ cùng nhau tu luyện, hơn nữa còn có màu sắc.

Cách dùng màu của nó vô cùng táo bạo, màu sắc mạnh mẽ, trông vô cùng sống động. "Khụ khụ..." Đang lúc mọi người xem đến mê mẩn, Shirley Dương đột nhiên ho khan một tiếng, mọi người lúc này mới phản ứng lại.

Thế là mọi người tăng nhanh bước chân, tiếp tục đi vào bên trong.

Đi được tầm trăm mét, nội dung trong bích họa bắt đầu thay đổi.

Toàn là nỗi khổ luân hồi địa ngục, từng tầng từng tầng miêu tả các cực hình trong địa ngục, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn. "Vài trăm năm trước, thần điện ở đây đều là cấm địa, dân thường tối đa chỉ được đến cửa chứ không được đi vào trong, ngoại trừ các chức sắc tôn giáo, ngay cả quốc vương cũng không được tùy tiện vào nội điện." Lạt ma nhìn bích họa giải thích cho mọi người.

Miếu trung nhất đột xuất đích thị kỷ căn hồng sắc đại trụ tử, trụ thân thượng khảm trứ nhất tằng tằng đăng trản, thượng diện đích đỉnh tự phá bại bất kham.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Lạt ma, nơi này trông rách nát thế này, làm gì có phù điêu 'Cổ Cách Ngân Nhãn' nào đâu?" Lạt ma chỉ chỉ lên đỉnh đầu, nói: "Lão Hồ, Cổ Cách Ngân Nhãn chắc chính là bức điêu khắc này rồi." Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lúc này ánh nắng gay gắt xuyên qua lỗ hổng trên mái nhà chiếu vào.

Cả mái nhà là một bức tranh rực rỡ, nửa điêu khắc nửa vẽ màu.

Tuy vì quan hệ phong hóa mà bị bong tróc mất một nửa, nhưng phần lớn vẫn còn bảo tồn khá nguyên vẹn.

Trong cả bức bích họa, nổi bật nhất chính là nhãn cầu khổng lồ kia, ngoại vi là một vòng vật tổ mang tính phóng xạ, chia làm tám màu, khắc tám con thần thú khác nhau.

Nhìn thấy nhãn cầu này, Trương Dạ Ninh biết đây chính là tọa độ phong thủy mật tông cổ đại "Cổ Cách Ngân Nhãn".

Lôi Hiển Minh vẫn luôn thở hồng hộc, tìm một cây cột đỏ tựa lưng ngồi xuống, A Đông đưa cho ông ta bình oxy hít vài hơi mới hồi phục lại, hiện tại miễn cưỡng có thể mở miệng nói chuyện.

Khi đã hoàn hồn, Lôi Hiển Minh từ trong túi lấy ra một cuốn kinh cổ, muốn tiến hành nhận diện.

Kết quả lúc này, một cây cột trong miếu đột nhiên đổ xuống.

Mọi người phát ra tiếng hét, nhưng đã muộn, Vương Bàn Tử và những người khác xem bích họa mê mẩn, lúc phản ứng lại thì cột đá khổng lồ đã đè xuống, căn bản không có thời gian phản ứng.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tiểu Ca động thủ, anh rút Hồng Minh Đao trực tiếp chém cây cột đá khổng lồ này thành hai nửa, sau

đó tung một cước đá bay một nửa đang định đè trúng mọi người. "Trời đất!

Cậu thanh niên này nhìn không lớn mà cư nhiên lợi hại như vậy!" Lôi Hiển Minh kinh ngạc nói.

Ông ta không ngờ chàng thanh niên ít nói bên cạnh Trương tiên sinh lại mạnh như thế, một cước có thể đá bay tảng đá nặng như vậy.

Nhóm Bàn Tử thấy thế vội vàng mở miệng cảm ơn Tiểu Ca, nếu không có anh ra tay, họ bây giờ chắc đã bị đè thành thịt nát rồi.

Cảm ơn xong, Bàn Tử nói với lão Hồ: "Lão Hồ, ông là sao thế?

Sao không kéo tôi một cái?

Nếu không có Tiểu Ca ra tay, tôi đã đi chầu Diêm Vương rồi!" Hồ Bát Nhất đầy vẻ cạn lời, nói: "Tôi kéo ông kiểu gì, vừa nãy không biết là ai nhìn bích họa với vẻ mặt hớn hở, ai khuyên cũng không được!" Bàn Tử vốn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng chọn từ bỏ, dù sao ở đây cũng có ba cô gái, ông nói gì cũng phải chú ý hình tượng một chút.

Khi đi ra ngoài, mọi người phát hiện trong bức tường đất phía bên kia cây cột bị đổ lộ ra một không gian tối tăm khổng lồ, dường như là một mật thất bị phong kín.

Bàn Tử lấy đèn pin ra, bật lên soi về phía trước.

Mọi người ngay lập tức bị thứ bên trong thu hút.

Đó là một pho tượng Phật kim thân luân chuyển, vàng óng ánh, nhìn qua là biết giá trị không nhỏ.

A Đông ban đầu muốn chạm vào pho tượng Phật đó, nhưng bị Lạt ma ngăn lại.

Lạt ma nói: "Phía sau pho tượng Phật này có dán Lục Tự Chân

Ngôn, sau cánh cửa sắt chắc là đang phong ấn một loại điềm xấu nào đó, tùy tiện chạm vào có thể dẫn tới tai họa." Hồ Bát Nhất cũng mở miệng: "Hay là tiếp tục lên đường đi, đừng lãng phí thời gian ở đây." Lôi Hiển Minh thấy vậy cũng chỉ đành bảo A Đông dừng tay, dù sao Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều đã lên tiếng, nếu ông ta không nói gì sẽ gây ra sự bất mãn cho cả nhóm.

Đến lúc quan hệ trong đội ngũ căng thẳng thì không tốt cho ai cả.

A Đông nghe thấy lời của Lôi Hiển Minh cũng chỉ đành bỏ cuộc.

Khi rời khỏi đây, A Đông cầm máy ảnh ghi lại mọi thứ ở nơi này, nói là để làm kỷ niệm.

Đối với hành vi của gã, Trương Dạ Ninh không hề vạch trần.

Chỉ có thể nói anh đã nhắc nhở họ từ trước, nhưng họ lại không để tâm.

Gã A Đông này chẳng qua là kẻ đầu tiên đứng ra mà thôi.

Đã có người muốn tìm cái chết thì anh cũng chẳng rảnh mà quản chuyện bao đồng.

Tuy nhiên, thứ bên trong anh vẫn rất có hứng thú.

Đợi đến khi nhóm Trương Dạ Ninh xuống núi, mặt trời đã lặn về phía Tây.

Mọi người đi trên bãi cỏ hoang vùng cao nguyên chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo, cộng thêm tiếng sói hú xa xa, họ không định đi gấp trong đêm.

Họ tuy hỏa lực đầy đủ, không sợ bầy sói, nhưng thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, thế là nghỉ chân tại một tháp phòng ngự tiền tiêu cách di tích vương thành Cổ Cách vài dặm.

Bữa tối do người dẫn đường sắp xếp, là trà bơ đặc sản địa

phương.

Sau khi ăn no uống say, mọi người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dù sao bôn ba vất vả cả ngày, thân tâm đã sớm mệt mỏi.

Nơi họ ở không có nguy hiểm, bầy sói sớm đã đi mất, do đó không cắt cử người canh đêm.

Ba bốn người chen chúc trong một căn phòng ngủ, Shirley Dương, Hàn Thục Na, A Hương ba người này thì ngủ ở căn phòng trong cùng.

Phân phối như vậy cũng không tệ.

Vừa hay anh cũng muốn xem thứ đó rốt cuộc trông như thế nào.

Nửa đêm, một trận tiếng bước chân khẽ vang lên, Trương Dạ Ninh biết, A Đông cuối cùng cũng động thủ.

Nhờ vào bóng đêm, nhìn qua khe hở của tầng lầu ra ngoài, có thể thấy bóng dáng A Đông đang đi về phía pho tượng Phật ban ngày.

Chương 151

Trương Dạ Ninh cười lạnh một tiếng, không vội vàng đi theo.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đã tỉnh lại. "Trương gia, bóng người vừa rồi ngài cũng thấy rồi chứ?" Bàn Tử mở miệng hỏi.

Bàn Tử cực kỳ nhạy cảm với bảo bối, ban ngày ông cũng đã nhắm trúng pho tượng Phật đó, nhưng ông không to gan như A Đông.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, tôi biết ngay thằng ranh này sẽ không từ bỏ đơn giản như vậy mà, cư nhiên đại nửa đêm một mình đi trộm tượng Phật." Hồ Bát Nhất nói: "Trương gia, gã hình như đi xa rồi, chúng ta mau theo sau thôi!" Tuy nhiên Trương Dạ Ninh lại xua tay nói: "Không gấp, pho tượng Phật đó không dễ lấy như vậy đâu, đằng sau đó có một bất ngờ không nhỏ đâu!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy, nhìn nhau một cái.

Đi theo Trương gia đổ đấu một thời gian rồi, họ hiểu "bất ngờ" mà Trương gia nói tự nhiên không phải là bất ngờ theo nghĩa thông thường.

Một lúc sau, mọi người mới từ trong nhà xuất phát, họ không đi thẳng đến nơi có pho tượng Phật mà chọn dừng lại trên một cái cây dưới sườn núi đối diện.

Nơi đó tầm nhìn cực tốt, nhờ vào ánh trăng hoàn toàn có thể nhìn rõ tình hình bên đối diện.

Nói thế nào nhỉ, họ vốn dĩ chẳng phải người tốt lành gì, hiện tại có kẻ muốn tìm cái chết, tự nhiên là muốn đứng xem cho kỹ.

Thể lực của A Đông không tốt, mới đi được bao xa đã bắt đầu thở

hồng hộc.

Cách xa mấy trăm mét họ vẫn có thể nghe thấy tiếng của A Đông.

Nhưng tốc độ của A Đông thực sự quá chậm, họ ở đây chờ đợi thấy quá vô vị, thế là đi đường vòng lẻn vào đại điện "Luân Chuyển Miếu", tìm một nơi ẩn thân.

Tầm năm phút sau, A Đông mới đến trước mặt pho tượng Phật.

Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của A Đông. "Đừng trách tôi nha, tôi cũng là bất đắc dĩ, tôi chỉ mượn tượng Phật dùng một chút thôi, vạn lần đừng trách tội tôi!" A Đông vừa nói vừa bê những khối đá đè phía trên, vừa không ngừng lẩm bẩm để trấn an bản thân.

Nhóm Bàn Tử trốn ở đằng xa thấy cảnh này thì suýt chút nữa cười chết.

Gã A Đông này đúng là cực phẩm, làm gì có ai làm trộm mà còn cầu Phật?

Gã không sợ ông trời giáng tội xuống đầu sao?

Tuy nhiên không bao lâu sau, họ bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cào tường chói tai.

Lực đạo rất lớn, giống như dùng đinh thép rạch mạnh lên mặt đất phát ra âm thanh.

Tiếng này không chỉ A Đông mà ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng giật nảy mình.

Giây tiếp theo, cả người A Đông trực tiếp ngã ngồi xuống đất, đùi với bắp chân run bần bật không ngừng.

Âm thanh đó truyền đến từ sau cánh cửa sắt phía sau tượng Phật.

Đây tuyệt đối không phải âm thanh mà con người có thể phát ra!

"Trương gia, ngài có biết bên trong là thứ gì không?

Cái này cũng tà môn quá rồi." Bàn Tử thấp giọng hỏi.

Trương Dạ Ninh lắc đầu, không trả lời câu hỏi của ông.

Nếu theo đúng nguyên tác thì bên trong giam giữ Thực Tội Ba Lỗ.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn khác, âm thanh vừa rồi Trương Dạ Ninh phán đoán chắc chắn là âm thanh của tà túy mới phát ra được.

Động vật không thể có loại âm thanh này.

Tiếp đó bên phía A Đông, miệng không ngừng cầu Phật phù hộ, nhưng tay gã thì tía hào không có ý định dừng lại, tuy sợ hãi nhưng tham dục của gã vẫn chiến thắng tất cả.

Rất nhanh gã đã lấy lại dũng khí, trực tiếp lấy pho tượng Phật bên trong ra.

Sau khi tượng Phật được lấy xuống, phía dưới đột nhiên phát ra một tiếng xích sắt, Trương Dạ Ninh nhìn kỹ, hóa ra dưới tòa sen của tượng Phật có một sợi xích sắt cực dài nối với cánh cửa sắt màu đen.

A Đông lúc này như bị quỷ ám, đột nhiên quên mất sợ hãi, tìm không thấy lỗ khóa liền dùng sức kéo mạnh, chẳng ngờ cũng không dùng bao nhiêu sức lực mà lại kéo được cánh cửa sắt trong hốc mở ra. "Rầm!" Tiếp đó A Đông trực tiếp ngã xuống, cả quá trình chỉ diễn ra trong vòng nửa phút.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không hiểu, A Đông rốt cuộc đã gặp phải thứ gì?

Sao đột nhiên ngã xuống rồi?

Lúc này, mây trôi trên trời lướt qua, che khuất mặt trời lúc sáng lúc tối, trong lúc chập chờn ấy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử phát hiện ra điều bất thường bên trong cửa sắt.

Họ nhìn thấy từ trong cánh cửa đen thò ra một cánh tay trắng bệch.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ ràng trên cánh tay đó mọc đầy lông trắng.

Móng tay sắc nhọn lóe lên tia sáng, một con tống tử lông trắng (bạch mao tống tử) trực tiếp từ bên trong chui ra.

Giây tiếp theo, con tống tử lông trắng này phát hiện ra A Đông đang nằm dưới đất, phát ra một tiếng kêu quái dị như thể phát hiện ra bảo bối gì đó.

Tiếp đó, một cảnh tượng cực kỳ chấn động xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy con tống tử lông trắng này dùng lòng bàn tay vỗ mạnh một cái vào đầu A Đông, cái đầu trực tiếp bị vỗ thành miếng thịt, não tương bắn tung tóe.

Sau đó nó dùng móng vuốt xác nhận thi thể đã chết rồi thì trực tiếp há to cái mồm đầy máu, cắn mạnh vào cổ A Đông, bắt đầu ăn thịt.

Cảnh tượng này thực sự tàn nhẫn, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy cách ăn thịt đẫm máu như vậy.

Nhất thời cư nhiên không nhịn được mà buồn nôn.

Tuy nhiên Trương Dạ Ninh lại không hề bị ảnh hưởng gì, theo anh thấy thì chuyện này quá bình thường.

Nói đi cũng phải nói lại, nhờ có A Đông mà anh mới dễ dàng phán đoán được thực lực của thứ này.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh trực tiếp lao ra, tung một đấm thẳng vào người con tống tử lông trắng. "Bùm!" Tống tử lông trắng bị trúng đòn, cả cơ thể trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Sau đó Trương Dạ Ninh rút Đại Việt Long Tước ra.

Một luồng màu đỏ hỏa nồng đậm xuất hiện trong không khí, nhất thời cả môi trường lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp hơn không ít. "Gầm!" Tống tử lông trắng lập tức hồi phục lại, tiếp đó nó ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, cả cơ thể trực tiếp lao về phía anh. "Cư nhiên dám phản kháng?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, một chiêu Long Hồn Dẫn trực tiếp chém lên người tống tử lông trắng.

Giây tiếp theo, tống tử trực tiếp mất đi sinh cơ.

Chương 152

Cảnh tượng này lọt vào mắt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở đằng xa, Trương gia đúng là Trương gia!

Vẫn mạnh mẽ một cách vô lý như vậy.

Sau khi thu xếp xong con tống tử lông trắng, Trương Dạ Ninh tiến đến trước xác nó bắt đầu dung hợp tinh phách. "Dung hợp tinh phách thành công, nhận được 200 điểm thuộc tính công kích, 150 điểm thuộc tính phòng ngự, 160 điểm thuộc tính tốc độ." Cùng lúc đó âm thanh của hệ thống cũng vang lên.

Tích lũy được 510 điểm thuộc tính, cũng khá khả quan, chuyến này không uổng công.

Sau đó Trương Dạ Ninh kiểm tra các thuộc tính hiện tại của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh.

Thân phận: Tộc trưởng Trương gia.

Công kích: 7700 (Huyết mạch cộng thêm 7 lần).

Phòng ngự: 7550 (Huyết mạch cộng thêm 7 lần).

Tốc độ: 7560 (Huyết mạch cộng thêm 7 lần).

Cảnh giới: Bất Tử Cảnh (Cách Bất Diệt Cảnh còn thiếu: Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn, Thời Gian Ngọc Thạch, Giao Uyên Lệ, Thần Bạng Châu, Tiên Thi Tinh Phách, Cửu Chuyển Bất Diệt Đan.

Giới hạn thuộc tính là 30000).

Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +7.

Thần khí: Quỷ Tỳ.

Quỷ Vương: 1.

Quỷ Chủ: 5.

Âm Tương: 1100.

Âm Binh: 26000 (Giới hạn là 50000 điểm, đẳng cấp thu phục hiện tại là: Quỷ Vương).

Đại Việt Long Tước +2 (Sở hữu năng lực chuyên dụng: Long Hồn Dẫn, Âm Dương Dẫn).

Thần thú: Ang Dũ (Song hình thái, sở hữu công kích cực cao đồng thời cũng kiêm luôn khả năng phòng ngự).

Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tý, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Giáng Lâm, Vạn Ảnh Trận, Kỳ Lân Thần Hỏa...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Thẻ quý tân tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Gia Cổ Ngọc (Đang đeo)...

Nhìn thuộc tính tăng thêm của mình, Trương Dạ Ninh cũng hài lòng gật đầu, cộng thêm các bảo vật thu được trước đó giúp tăng thuộc tính, ba hạng chỉ số hiện tại của anh đã gần tiếp cận 8000 điểm.

Tốc độ này vô cùng nhanh.

Theo xu thế này, không bao lâu nữa anh có thể đạt tới 30000 điểm thuộc tính.

Điều duy nhất khiến anh đau đầu có lẽ là các vật phẩm cần thiết để thăng cấp, những thứ này nếu theo quy trình bình thường để thu

thập thì ước chừng mất nửa năm.

Với tình hình hiện tại, anh căn bản không thể dành ra nhiều thời gian như vậy, do đó suốt dọc đường anh phải tranh thủ thời gian hết mức có thể.

Sau đó Trương Dạ Ninh mở miệng: "Được rồi, Bàn Tử, lão Hồ, đi thôi!" Bàn Tử nói: "Trương gia, vậy pho tượng Phật này tính sao?

Cứ vứt ở đây ạ?" Trương Dạ Ninh nói: "Cậu tự xem mà xử lý!" Nói xong liền đi về phía chỗ cũ.

Đối với pho tượng Phật đó, Trương Dạ Ninh căn bản không có hứng thú gì.

Nửa tiếng sau, Bàn Tử trên đường quay về mở miệng nói: "Haiz, thực ra A Đông cũng khá thảm, đến chết vẫn còn tơ tưởng đến minh khí!" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, ông còn mặt mũi mà cười nhạo người khác à?

Ông nhìn lại mình đi?

Qua bao lâu rồi mà vẫn không bỏ được cái tính đó!" Mọi người vừa đi vừa tán dóc, đang nói chuyện trên trời dưới biển thì đột nhiên nhìn thấy một bóng đen.

Việc này khiến mấy người họ sợ hết hồn.

Bàn Tử lấy hết can đảm, cầm đèn pin soi về phía bóng đen đó.

Phát hiện người nọ cư nhiên là Tiểu Ca, anh ở đây làm gì?

Tiểu Ca lên tiếng: "Họn họ không có động tĩnh gì." Trương Dạ Ninh gật đầu.

Trước khi theo A Đông ra ngoài, anh đã đặc biệt dặn Tiểu Ca giám sát động tĩnh của nhóm Lôi Hiển Minh.

Vài phút sau, mọi người chui lại vào túi ngủ tiếp tục nghỉ ngơi.

Lúc này những người khác cũng không nhận ra điều gì bất thường, trong phòng vang lên tiếng ngáy đều đều.

Chẳng bao lâu sau, trời đã sáng.

Lôi Hiển Minh tuổi đã cao nên dậy sớm hơn hẳn bọn họ.

Hắn đi dạo một vòng, phát hiện A Đông đã biến mất, liền hỏi mọi người xem gã rốt cuộc đã đi đâu. "A Đông?

Gã đó à, hôm qua tôi thấy gã yếu xìu, đi không nổi đường, chắc giờ đang ôm bình oxy lén lút chuồn về rồi!" Hồ Bát Nhất sắc mặt bình thản nói, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. "Ông nói cái tên A Đông đó hả, ban ngày hôm qua không phải gã nhìn trúng bức tượng phật kim thân luân chuyển đó sao, biết đâu gã đã thừa dịp đêm tối trộm tượng phật rồi bỏ trốn rồi!" Bàn Tử trực tiếp đổ hết mọi tội lỗi lên đầu A Đông.

Dù sao thi thể của A Đông đã bị con bạch mao tống tử kia ăn thịt, mà con tống tử đó cũng đã bị Trương gia giải quyết xong, giờ thì đúng là chết không đối chứng.

Hơn nữa bức tượng phật kia đã nằm gọn trong túi của bọn họ, đây quả là một sự sắp xếp hoàn mỹ.

Trương Dạ Ninh vốn nghĩ Hồ Bát Nhất đã đủ lợi hại, nhưng không ngờ năng lực đổi trắng thay đen của Bàn Tử còn mạnh hơn.

Lôi Hiển Minh nghe vậy cũng chỉ biết thở dài bất lực, A Đông quả thực là loại người như vậy, không chịu được khổ cực, lại thích chiếm chút lợi lộc nhỏ.

Sau đó hắn bảo Peter Hoàng đến chỗ đặt tượng phật xem thử, kết quả phát hiện tượng phật quả nhiên đã biến mất, bên cạnh còn rơi lại một chiếc đồng hồ của A Đông.

Hắn không ngờ A Đông lại thực sự làm ra những chuyện này.

Thế là hắn cũng chẳng thèm quản nữa, dù sao A Đông cũng chỉ là một tên tùy tùng, chạy thì chạy thôi.

Chỉ có thể nói A Đông quá thiếu nhãn quang, loại người này dù không bỏ chạy thì mang theo cũng chỉ làm vướng chân vướng tay.

Sau khi ăn sáng xong, mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Tuy nhiên lúc này, bên ngoài đột nhiên sấm sét vang trời, chẳng bao lâu sau đã đổ mưa như trút nước.

Chương 153

Vị Lạt Ma lên tiếng: "Các vị, hiện tại e là không đi được rồi, chỉ có thể đợi mưa tạnh mới tính tiếp, đàn bò Yak trong đội ngũ của chúng ta trong thời tiết này căn bản không thể đi đường!" Lúc này Trương Dạ Ninh nhìn ra bên ngoài.

Đúng là hiện tại mưa rất lớn, muốn rời đi có chút phiền phức.

Thế là bọn họ tiếp tục nghỉ ngơi thêm một ngày, cho đến sáng sớm ngày thứ hai mới xuất phát.

Trên đường đi có chút buồn chán, Lạt Ma bắt đầu kể về một số sử thi của Ma Quốc.

Đến buổi tối, bọn họ đến nhà một hộ dân du mục.

Trước khi ăn cơm, Lạt Ma giới thiệu cho bọn họ một người đàn ông tên là Sơ Nhất.

Sơ Nhất là người duy nhất ở vùng này từng tiến vào rặng núi Dorama.

Tiếp theo gã sẽ làm người dẫn đường cho bọn họ.

Phải nói rằng, người dân địa phương khá nhiệt tình, tối hôm đó bọn họ được ăn một bữa đại tiệc.

Có thịt bò Yak, thịt rang đông trùng hạ thảo, bánh bao Tạng, dồi lợn, phổi lợn, cơm trộn sữa, sườn cừu nướng, cật nướng, dương vật cừu nướng các loại.

Đương nhiên không thể thiếu rượu thanh khoa đặc sản.

Mọi người ăn uống ngon lành, ngay cả Tiểu Ca cũng ăn mấy miếng thịt lớn.

Đây đều là đặc sản nơi này, đi khỏi đây rồi muốn ăn lại cũng khó.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, sáng sớm ngày thứ hai cả đoàn xuất phát.

Suốt dọc đường đi, mọi người băng qua những khu vực không người rộng lớn, nhìn thấy nhiều sinh linh của tự nhiên, thỉnh thoảng lại thấy động vật hoang dã.

Giữa đường, cả nhóm dừng lại bên một hồ nước ở cửa núi, nhìn thấy rất nhiều thủy cầm cổ đen.

Có chút phản thường là những con thủy cầm này trong tình trạng không bị ai quấy rầy lại bay về phía nam thành từng đàn.

Nên biết loại chim này vốn không có tập tính di cư. "Phiền phức rồi, thủy cầm cổ đen bay về phía nam thành đàn vào lúc này không phải là điềm báo tốt!" "Các người đến không đúng lúc rồi, e rằng nơi này sắp đón một đợt hàn triều cực lớn!" Người dẫn đường Sơ Nhất lên tiếng.

Bàn Tử hỏi: "Vậy chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ lại quay về?" Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử, sợ rằng chúng ta không còn lựa chọn nào khác, dù có hàn triều cũng phải tiếp tục đi." Lời nguyền trên lưng bọn họ ngày càng sâu, nếu lúc này quay về, họ không biết mình có trụ nổi qua đợt này hay không.

Trương Dạ Ninh nói: "Chỉ là hàn triều thôi mà, tiếp tục đi!

Bàn Tử, rượu thanh khoa còn bao nhiêu?" Bàn Tử đáp: "Còn mấy bình nữa, Trương gia, sao vậy?

Rượu này có vấn đề gì à?" Trương Dạ Ninh dặn: "Rượu thanh khoa là thứ tốt, giữ cho kỹ đừng để mất!" "Tiểu huynh đệ, không ngờ cậu cũng hiểu nghề đấy, rượu thanh khoa đúng là thứ quý, có nó thì chúng ta có thể vượt qua hàn triều!" Sơ Nhất nhìn Trương Dạ Ninh

với ánh mắt tán thưởng.

Ở vùng cao nguyên tuyết phủ trắng xóa này, rượu chính là thứ cứu mạng.

Nửa giờ sau, Sơ Nhất ực ực uống mấy ngụm rượu thanh khoa lớn, sau đó quất roi da vào không trung ba cái để cảnh cáo Sơn Thần.

Rồi gã nói với mọi người: "Được rồi, chúng ta sắp vào núi, mọi người theo sát, tuyệt đối đừng để lạc đội!" Đến buổi tối, mọi người tìm một nơi tương đối bằng phẳng để hạ trại.

Mọi người vây quanh đống lửa vừa ăn vừa uống, Trương Dạ Ninh cũng cầm rượu thanh khoa lên nhấp môi.

Sau mấy ngày đường liên tục, ai nấy đều đã mệt mỏi rã rời, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên vừa mới ngủ chưa được bao lâu, Peter Hoàng đang canh gác bên ngoài đột nhiên hét lớn một tiếng, giọng nói tràn đầy kinh hãi và hoảng loạn.

Mọi người giật mình tỉnh giấc, vội vàng chạy ra ngoài.

Dưới ánh trăng mờ ảo, bọn họ phát hiện trên đỉnh đầu có một con gấu ngựa Tây Tạng to lớn vô cùng từ độ cao nghìn mét đang rơi xuống.

Chưa dừng lại ở đó, con gấu kia chỉ là sự khởi đầu, ngay sau nó còn có hàng nghìn con động vật khác thi nhau rơi xuống.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người không khỏi hoảng loạn.

Đây là chuyện gì thế này?

Tại sao lại có nhiều động vật tự sát tập thể như vậy, thật sự quá quỷ dị. "Không xong rồi, mau trốn đi!" Không biết ai đã hét lên một câu, mọi người mới phản ứng lại, bắt đầu liều mạng lùi về phía sau.

"Oành!" Xác động vật rơi từ độ cao nghìn mét xuống, va vào mặt đất phát ra những tiếng nổ chói tai.

Lực va chạm tạo ra sóng xung kích chẳng khác gì bom nổ, uy lực cực đại khiến đá xung quanh trực tiếp biến thành bột mịn. "Không ổn, số lượng quá nhiều, không kịp nữa rồi!" Lôi Hiển Minh hoảng loạn kêu lên.

Vị trí bọn họ cắm trại là một bãi đất bằng, ngoài việc chạy lên trên ra thì căn bản không có nơi nào để trốn.

Mà lũ động vật nhảy vực này lại chặn đứng con đường phía trên, hiện tại căn bản là một tử cục.

Đúng lúc này, từ không trung đột nhiên vang lên một tiếng thú gầm.

Một mãnh thú đầu rồng thân hổ đuôi sư tử không biết từ đâu vọt ra, một tiếng nộ hống trực tiếp lao về phía đỉnh núi.

Giây tiếp theo, một đạo bình chướng phong lực trực tiếp chắn ngang đỉnh đầu mọi người, những con vật rơi xuống chạm vào bình chướng này liền biến thành máu thịt vụn bị hất sang hai bên.

Gầm!

Ang Dũ ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, phát ra một đạo phong nhận, vài trăm con động vật còn sót lại trên đỉnh núi trong nháy mắt đều mất sạch sinh cơ.

Giải quyết xong tất cả, Ang Dũ lượn lờ trên đỉnh đầu mọi người một lát rồi chậm rãi đáp xuống bên cạnh Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh vừa động ý niệm, Ang Dũ trực tiếp biến mất trước mặt mọi người. "Đây, đây là thần thú Ang Dũ?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Lôi Hiển Minh lắp bắp hỏi, tổ tiên hắn

vốn làm nghề buôn xác, tuy truyền thừa đã đứt đoạn nhưng kiến thức này hắn vẫn biết đôi chút.

Nếu không hắn cũng đã chẳng chọn đi bán xác khô.

Thần thú Ang Dũ này hắn mới chỉ thấy trong sách vở, không ngờ hôm nay lại chân chân thực thực xuất hiện trước mặt, bảo hắn sao không kinh ngạc cho được?

Nhóm Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thì đã quen rồi, việc thần thú Ang Dũ là thú nuôi của Trương gia bọn họ đã sớm biết, nên biểu cảm không đến mức quá khoa trương.

Tuy nhiên người kinh ngạc nhất lại chính là A Hương.

Cô bé trợn tròn đôi mắt âm dương muốn nhìn thấu Trương Dạ Ninh, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn xuyên thấu thực lực của anh.

Người này rất nguy hiểm!

Chương 154

"Cậu không sao chứ?" Trương Dạ Ninh nhìn Tiểu Ca đang người đầy máu. "Tôi không sao!" Tiểu Ca thu hồi Hồng Minh đao, bình thản trả lời. "Húuu ~" Ngay khi mọi người định thả lỏng, một tiếng sói hú vang vọng từ đằng xa, mang theo sát ý đậm đặc. "Có sói!" A Hương sợ hãi, liều mạng rúc vào lòng Hàn Thục Na.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, phát hiện trên nền tuyết bên trái không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con sói.

Đó là một con sói cái, dài khoảng hai mét.

Sói cái trên núi tuyết hung dữ hơn bất kỳ loài sói nào khác, môi trường khắc nghiệt đã rèn luyện chúng thành những chiến binh dũng mãnh.

Lực cắn của loại sói này rất mạnh, người bình thường bị nó cắn trúng không chết cũng tàn phế.

Con sói cái phát hiện mình đã bị lộ, liền trực tiếp lao về phía Tiểu Ca, người đang đứng gần nó nhất. "Tiểu huynh đệ, cẩn thận!" Lôi Hiển Minh nhắc nhở một câu. "Yên tâm đi, cậu ấy không vấn đề gì đâu!" Lúc này Bàn Tử lên tiếng.

Đối với Tiểu Ca, gã cũng có hiểu biết nhất định.

Người này cũng là người của Trương gia, thực lực chỉ đứng sau Trương Dạ Ninh, một con sói cái e là không đủ cho cậu ta kẽ răng.

Quả nhiên, ngay khi con sói cái sắp vồ trúng Tiểu Ca, anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, một động tác rút đao cực nhanh, hàn quang lóe lên, con sói cái trực tiếp bị chém làm đôi.

Nhanh!

Chuẩn!

Hiểm!

Nhát đao tưởng chừng như nhẹ nhàng của Tiểu Ca đã thể hiện hoàn hảo những chữ đó, khiến mọi người không nói nên lời vì quá ngầu.

Tuy nhiên Tiểu Ca chẳng hề để ý đến ánh mắt của mọi người, mà cầm Hồng Minh đao đi về một hướng khác. "Trương gia, Tiểu Ca đi làm gì vậy?" Bàn Tử thắc mắc. "Thường thì sau lưng một con sói cái sẽ có một đàn sói con, cậu ấy chắc là đi giải quyết bọn chúng rồi!" Trương Dạ Ninh nói.

Lúc này nhóm Lôi Hiển Minh thật sự không biết nói gì hơn.

Hắn cảm giác mình đã lên nhầm thuyền, liệu hắn có thực sự kiếm được lợi lộc gì từ nhóm người này không?

Cái đội ngũ này chẳng có mấy người bình thường cả.

Ban đầu chỉ thấy chàng thanh niên được gọi là Trương gia kia lợi hại đã đành, giờ ngay cả Tiểu Ca bên cạnh anh cũng lợi hại như thế!

Giới trẻ bây giờ mạnh vậy sao?

Nhìn lại Peter Hoàng bên cạnh mình, hắn càng nhìn càng thấy không vừa mắt, cùng là con người mà sao chênh lệch lại lớn đến thế?

Nên biết Peter Hoàng ở chỗ họ cũng được coi là kẻ có thân thủ xuất chúng, giờ so với người ta chắc ngay cả móng tay cũng không bằng. "Húuu ~" Lúc này, xung quanh lại vang lên một loạt tiếng sói hú. "Không ổn!

Đàn sói quay lại rồi!" Sơ Nhất hốt hoảng nói.

Nhìn ra xa, mọi người phát hiện đối diện khe núi rải xương xuất hiện hàng trăm con sói.

Dẫn đầu là một con sói toàn thân trắng muốt như tuyết.

Kích thước của nó lớn hơn hẳn những con sói khác, ánh mắt cực kỳ hung ác.

Rõ ràng, nó là sói đầu đàn! "Mẹ kiếp, súc sinh này vẫn còn sống!" Hồ Bát Nhất mắng một tiếng.

Sau đó anh giải thích với mọi người, con sói trắng này chính là con sói vương mà mười năm trước khi anh còn thực hiện nhiệm vụ ở dãy Côn Luân đã gặp phải.

Lúc đó bọn họ đã giết không ít đồng bọn của nó, giờ cộng thêm đám sói con vừa bị giết, mối thâm thù này coi như đã kết sâu rồi. "Sợ cái quái gì, chúng ta có bao nhiêu người thế này!

Vừa hay, để Bàn gia thử xem khẩu súng xung kích của Mỹ này thế nào!" Nói đoạn, Bàn Tử lôi ra một khẩu súng xung kích.

Những người khác cũng gật đầu, trong tay họ đều có vũ khí nóng, đàn sói dù có đông đến mấy thì có tác dụng gì?

Tuy nhiên còn chưa đợi bọn họ nổ súng, đàn sói đột nhiên rút lui.

Bàn Tử chặc lưỡi: "Tôi còn tưởng đàn sói này gan lì thế nào, hóa ra cũng biết sợ!" Hồ Bát Nhất nhắc nhở: "Đừng lơ là cảnh giác, con sói đầu đàn này gian xảo lắm, chắc nó thấy súng trong tay chúng ta nên tạm thời rút đi thôi!" Bàn Tử hỏi: "Sói mà cũng thông minh thế sao?" Shirley Dương nói: "Sói thông minh hơn ông tưởng nhiều, ông đã nghe câu chuyện về bà ngoại sói chưa?" Bàn Tử gật đầu, chuyện đó thì ai mà chẳng nghe qua.

Sau đó mọi người đi về phía đàn sói vừa biến mất.

Đi được vài bước, họ phát hiện trên bầu trời phía bắc rực lên một đạo hào quang mờ ảo, đạo quang mang này bao quanh toàn bộ đỉnh tuyết, trong nháy mắt tạo ra cảnh tượng thần thánh như nhật nguyệt

cùng xuất hiện.

Người dẫn đường Sơ Nhất trực tiếp quỳ xuống bái lạy đạo hào quang đó. "Đây là phật quang, mau bái đi, nó sẽ mang lại vận may cho các người!" Nhóm Lôi Hiển Minh thấy vậy cũng quỳ xuống lạy theo.

Bàn Tử hỏi: "Cái gì đây?

Phật tổ hiển linh à?" Shirley Dương giải thích: "Phật tổ hiển linh gì chứ, đây chỉ là hiện tượng phóng điện đồng bộ trong các tầng mây thôi!" Đối với đạo phật quang này, Trương Dạ Ninh tự nhiên không để tâm. "Mọi người đừng lạy nữa, đàn sói dường như quay lại rồi!" Lúc này Hồ Bát Nhất chỉ xuống phía dưới hét lớn.

Mọi người vội vàng đứng dậy nhìn ra sau, phát hiện dưới sườn núi lúc này đã vây đầy sói.

Con sói trắng đầu đàn cũng đứng trong đó. "Mẹ nó, đàn sói này đúng là gian xảo, nó định bao vây chúng ta!" Bàn Tử chửi thề.

Hiện tại họ đang đứng trên sườn núi, xung quanh toàn là nền tuyết trống trải, căn bản không có chỗ trốn. "Lần này tiêu đời rồi!

Mau nổ súng đi!" Lôi Hiển Minh kinh hoàng kêu lên.

Hắn không muốn chết ở đây, hắn còn chưa tìm thấy thi thể pha lê băng xuyên mà.

Chương 155

"Nổ súng cái gì, ông muốn tất cả chúng ta chết chùm theo ông đúng không!" Vị trí hiện tại của họ là ở lưng chừng núi, một khi nổ súng gây ra lở tuyết, bọn họ sẽ bị chôn vùi trong nháy mắt.

Nghe vậy, Lôi Hiển Minh lập tức ngậm miệng.

Sau đó hắn bắt Peter Hoàng đứng chắn trước mặt mình, để nếu có con sói nào đến gần thì xử lý ngay. "Tiểu Ca!" Bàn Tử đột nhiên chỉ xuống phía dưới cách đó không xa.

Mọi người nhìn theo hướng chỉ, thấy Tiểu Ca đang cầm Hồng Minh đao đứng trên nền tuyết. "Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất thấy mấy con sói đang lao về phía sau lưng Tiểu Ca, liền vội vàng nhắc nhở.

Tuy nhiên Tiểu Ca không hề hoảng loạn, anh hít một hơi, vung đao chém liên tiếp khiến đàn sói xung quanh đều bị đứt làm đôi.

Lúc này con sói vương cũng phát giác ra sự hiện diện của Tiểu Ca, nó gầm lên một tiếng rồi trực tiếp vồ tới.

Tiểu Ca từ khi lấy lại ký ức từ Cổng Thanh Đồng, thực lực đã tăng vọt, cảnh giới đạt đến Vĩnh Sinh Cảnh.

Một con sói vương đối với anh chỉ như kiến hôi.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Tiểu Ca nghiêng người né tránh cú vồ của sói vương, nhân lúc đó, anh nhắm chuẩn cổ nó, không chút do dự chém xuống một đao. "Phập!" Đầu sói vương lìa khỏi xác, máu tươi phun ra xối xả.

Những con sói khác thấy sói vương bị giết liền đồng loạt gầm thét.

Sói vương đã chết, chúng nhất định sẽ tử chiến không ngừng.

Lúc này, tất cả đàn sói trên sườn núi đồng loạt lao về phía nhóm Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử! "Xong rồi, xong rồi!

Đám sói này phát điên rồi!" Lôi Hiển Minh hoảng loạn.

Hàn Thục Na và A Hương bên cạnh cũng mặt cắt không còn giọt máu, hai người ôm chặt lấy nhau không dám nhìn đàn sói đang vây tới.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương thì không quá hoảng hốt, không thể dùng vũ khí nóng thì họ dùng xẻng công binh và súng phun lửa.

Khi đàn sói lao tới, Bàn Tử trực tiếp dùng súng phun lửa quét một vòng.

Loài sói sợ lửa nên nhất thời không dám xông lên.

Hai bên cứ thế giằng co. "Lão Hồ, giờ tính sao?

Súng phun lửa không trụ được lâu đâu!" Bàn Tử hỏi.

Ngay khi họ sắp không chịu nổi nữa, một luồng kình phong thổi qua, lấy Trương Dạ Ninh làm trung tâm hình thành một bình chướng gió khổng lồ, hoàn toàn ngăn cách mọi người với đàn sói.

Đàn sói không biết bình chướng này là gì, liền thử tiến lên vài bước.

Giây tiếp theo, mấy con sói chạm vào bình chướng trực tiếp bị nghiền nát thành mảnh vụn, máu tươi bắn đầy tuyết.

Đàn sói thấy vậy liền gầm lên một tiếng rồi bắt đầu rút lui. "Đây!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy bình chướng gió này cũng thở phào nhẹ nhõm, họ đã quá quen thuộc với thứ này vì đã được chứng kiến từ lâu.

Đợt tấn công của đàn sói cứ thế kết thúc.

Đối với Trương Dạ Ninh, lũ sói này không đáng để anh ra tay, giao cho Ang Dũ xử lý là quá đủ. "Đi thôi!" Trương Dạ Ninh nói với nhóm

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất một câu, rồi tiếp tục đi sâu vào vùng băng xuyên.

Bàn Tử và những người khác nhìn nhau rồi cũng theo sau.

Quả thực đối với Trương gia, đàn sói này chẳng đáng để mắt tới, nên biết Trương gia ngay cả rồng cũng có thể giết.

Còn nhóm Lôi Hiển Minh thì khác, họ không biết thực lực thật sự của Trương Dạ Ninh, mấy người họ đứng đực ra đó hồi lâu mới hoàn hồn.

Sơ Nhất thấy thủ đoạn của Trương Dạ Ninh liền tiến tới cung kính nói: "Ngài nhất định là người được thượng thiên phái xuống, ngài là sứ giả của thần!" Nhưng Trương Dạ Ninh chẳng mấy quan tâm, anh xua tay nói: "Được rồi, chỉ là đàn sói thôi, chẳng có gì to tát, tiếp tục lên đường đi!" Mọi người tiếp tục đi trong núi tuyết, đến một vùng địa vực thần bí gọi là Thần Loa Câu.

Thần Loa Câu là thung lũng băng có cao độ thấp độc nhất vô nhị trên thế gian, nơi thấp nhất chỉ có 2800 mét.

Băng xuyên xuyên qua hai ngọn núi tuyết lớn, kéo dài xuống rừng nguyên sinh phía dưới khoảng vài km.

Ở nơi này, hang băng, hố băng, rãnh băng nhiều không kể xiết.

Cả đoàn đi ở đây khoảng hai ngày thì đến trước một thác băng lớn.

Trương Dạ Ninh dừng lại.

Anh cảm nhận được bên dưới lớp băng này có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, và con mắt ma tinh bất diệt mà anh cần đang nằm ở dưới đó. "Trương gia, sao đột nhiên dừng lại vậy?

Chỗ này có vấn đề gì sao?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh đáp: "Bên dưới này có một tòa Cửu Tầng Yêu

Lâu!" "Cửu Tầng Yêu Lâu?" Bàn Tử ngơ ngác, chỗ này sao lại có yêu lâu, gã nhớ không lầm thì yêu lâu nằm ở đại liệt cốc kia mà?

Shirley Dương giải thích: "Ở núi tuyết Côn Luân không chỉ có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, truyền thuyết kể rằng trong núi tuyết chôn giấu hàng trăm tòa như vậy, tất cả đều dùng để đặt thi thể của Ma quân!" Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ. "Cửu Tầng Yêu Lâu thì tốt quá!

Trong đó chắc chắn có không ít đồ tốt!" Nhắc đến bảo bối, Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang quan sát bên dưới mặt băng, Lôi Hiển Minh đột nhiên hoảng hốt kêu lên: "Vợ tôi, Hàn Thục Na đâu rồi?" Lúc này mọi người mới phát hiện Hàn Thục Na trong đội ngũ đã biến mất.

Hồ Bát Nhất lên tiếng an ủi: "Ông cũng đừng quá lo lắng, chỗ này nhiều hố băng vực băng, chắc cô ấy không cẩn thận rơi xuống rồi, mau tìm xung quanh xem!" "Không cần tìm nữa, cô ta chết rồi!" Trương Dạ Ninh lên tiếng.

Nghe câu này, Lôi Hiển Minh gần như sụp đổ, người đang yên lành sao lại mất mạng được?

Giây tiếp theo, hắn lảo đảo chạy đến trước mặt Trương Dạ Ninh, nói: "Trương gia, ngài đang lừa tôi đúng không?

Vợ tôi sao mà chết được?

Có phải ngài biết tung tích cô ấy không?

Chỉ cần ngài nói cho tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả!" Nói đoạn, Lôi Hiển Minh trực tiếp quỳ sụp xuống trước mặt Trương Dạ Ninh. "Cách mười mét về phía bên trái, trong hố băng!" Trương Dạ Ninh nói.

Đối với tình hình xung quanh, Trương Dạ Ninh không cần tính

toán, anh chỉ cần vận chuyển Huyết Đồng cảm nhận là phát hiện ra ngay.

Chương 156

Nghe theo chỉ dẫn của Trương Dạ Ninh, Lôi Hiển Minh chạy ngay về phía trái, phát hiện ở đó quả thực có một hố băng.

Lôi Hiển Minh cầm đèn pin soi vào trong, quả nhiên thấy thi thể Hàn Thục Na đang nằm đó.

Nhưng chỗ này cách vị trí họ vừa đứng ít nhất mười mét, sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa cái hố băng lớn thế này, người đi bên cạnh đáng lẽ phải dễ dàng phát hiện ra mới đúng. "Thục Na!

Thục Na!" Lôi Hiển Minh gào khóc gọi tên vợ, nhưng đợi mãi không thấy hồi âm.

Hắn không muốn chấp nhận sự thật này.

Shirley Dương ném một cây pháo sáng xuống dưới để mọi người nhìn rõ toàn cảnh.

Khi pháo sáng rơi xuống đáy hố, ánh sáng xanh rực lên.

Mọi người nhìn xuống liền kinh hãi kêu "A" một tiếng.

Họ thấy trong vách băng toàn là những thi thể mặc cổ phục cổ quan.

Những thi thể này đều giữ tư thế đứng thẳng, vây thành một vòng, mắt mở trừng trừng nhìn vào thi thể của Hàn Thục Na. "Cái quái gì ở trong đó vậy?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Trong đó toàn là thi thể của Ma quân!" Lúc này Lôi Hiển Minh vẫn không muốn tin vào kết quả này, liền thả một sợi dây thừng xuống hố băng định xuống xem, kết quả giây tiếp theo,

trên thi thể Hàn Thục Na đột nhiên bốc lên một ngọn lửa màu xanh.

Mọi người phản ứng rất nhanh, lập tức ngả người ra sau.

Còn Lôi Hiển Minh thì được Peter Hoàng kéo lại.

Từ hố băng nhỏ hẹp, một ngọn lửa xanh bùng lên dữ dội.

Mọi người liên tục lùi lại né tránh luồng hỏa diễm nóng rực đó. "Thục Na!

Thục Na!" Lôi Hiển Minh đau đớn đến nghẹt thở, cả người như mất hồn ngồi bệt xuống mặt băng, đôi mắt đờ đẫn nhìn ngọn lửa xanh.

Ngọn lửa này đã thiêu rụi tia hy vọng cuối cùng trong lòng hắn.

Năm phút sau, lửa tắt hẳn, Lôi Hiển Minh bò tới nhìn thì thấy thi thể Hàn Thục Na đã bị thiêu thành than đen.

Lôi Hiển Minh không chịu đựng nổi nữa, trực tiếp ngất đi.

Lúc này trên trời đột nhiên đổ tuyết lớn, không còn thích hợp ở ngoài trời nên mọi người dựng lều trại.

Một đêm không ai nói gì.

Ngày hôm sau khi mọi người tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ.

Vừa bước ra khỏi lều, họ đã nghe tiếng A Hương hét lớn: "Không xong rồi, thi thể của mẹ biến mất rồi!" Mẹ của cô bé chính là Hàn Thục Na.

Cái gì?

Hàn Thục Na không phải đã bị thiêu thành than rồi sao?

Chẳng lẽ còn có thể biến thành tống tử bỏ chạy được?

Mọi người vội vàng chạy tới kiểm tra, quả nhiên dưới hố băng không còn thấy thi thể Hàn Thục Na đâu nữa. "Vãi cả chưởng, không

lẽ cô ta biến thành tống tử thật rồi!" Bàn Tử kêu lên kinh hãi.

Ngay lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên phát hiện trên vách đá cách đó không xa có một bóng người thoáng qua. "Mau nhìn vách đá kìa!

Kia hình như là Hàn Thục Na!" Mái tóc của cô ta đã tố cáo thân phận. "Thục Na, Thục Na em đi đâu vậy?" Lôi Hiển Minh hét lớn.

Hàn Thục Na dường như nghe thấy tiếng gọi liền đột ngột dừng lại.

Mấy chiếc đèn pin soi vào người cô ta, lúc này khuôn mặt cháy sạm như than đen của cô ta đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt trắng bệch.

Quái dị ở chỗ mặt cô ta không có mắt mũi, chỉ có hai hàm răng.

Nhìn thấy khuôn mặt này, mọi người đều giật bắn mình. "Cái quái gì đây?

Nữ tống tử à?" Bàn Tử nói.

Những người khác cũng lắc đầu lia lịa, không rõ đó là thứ gì.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là cô ta không còn là con người nữa.

Lôi Hiển Minh cũng sợ hãi lùi lại một bước.

Người dẫn đường Sơ Nhất thốt lên: "Đó là Tuyết Di Lặc!

Là quái vật đấy!" Nói xong, Sơ Nhất rút súng săn bắn vào đầu nó. "Đoàng!" Tuyết Di Lặc bị trúng đạn nhưng phát súng đó không hề có tác dụng gì.

Bị trúng đạn, Tuyết Di Lặc nổi giận, không leo lên trên nữa mà quay đầu lao điên cuồng về phía họ. "Tuyết Di Lặc là cái gì?" Bàn Tử thắc mắc.

Sơ Nhất giải thích: "Tuyết Di Lặc là một loại yêu quái trên núi tuyết, chúng thích săn tìm những thi thể vừa mới chết trong đêm tối." Tốc độ của Tuyết Di Lặc rất nhanh, vừa dứt lời nó đã lao tới chỉ còn cách họ 50 mét. "Không ổn, nó sắp lao tới rồi!" "Mau nổ súng đi!" "Đừng nổ súng, đó là Thục Na mà!" "Thục Na cái con khỉ, không nghe Sơ Nhất nói sao, nó là Tuyết Di Lặc, là yêu quái!" Nói đoạn mấy người liền lên đạn chuẩn bị nổ súng. "Đát đát đát!" Đạn bắn liên hồi về phía thân thể Tuyết Di Lặc. "Hỏng rồi, đạn căn bản không có tác dụng!" Bàn Tử kêu lên, gã vốn tưởng bắn mấy băng đạn thế nào cũng xuyên qua da thịt nó, nhưng không ngờ trên người Tuyết Di Lặc chẳng để lại dấu vết gì.

Ngay khi Tuyết Di Lặc sắp vồ trúng mọi người, nó đột nhiên dừng lại trước mặt Trương Dạ Ninh.

Chỉ thấy Trương Dạ Ninh xua xua tay với nó.

Tiếp theo một cảnh tượng chấn kinh đã xảy ra.

Chương 157

Tuyết Di Lặc lượn quanh Trương Dạ Ninh một vòng rồi tự mình rời khỏi đó. "Đây...

đây là tình huống gì?" "Tuyết Di Lặc không phải là yêu quái sao?

Sao nó lại nghe lời Trương gia thế?" Mọi người không thể tin vào mắt mình nhìn Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh đã quá quen với sự kinh ngạc của họ nên không giải thích gì thêm.

Anh nhìn mặt băng phía dưới rồi nói: "Bên dưới là Cửu Tầng Yêu Lâu, chúng ta trực tiếp đào xuống đi!" Mọi người hơi khựng lại một chút nhưng cũng nhanh chóng chuẩn bị.

Họ cũng muốn xem trong tòa Cửu Tầng Yêu Lâu này rốt cuộc có cái gì!

Sau khi chuẩn bị xong dụng cụ, mọi người bắt đầu đào xuống mặt băng.

Lớp tuyết dày bên trên được dọn sạch, lớp băng màu xanh thẫm lập tức lộ ra.

Xuyên qua lớp băng, thấp thoáng thấy một khối đen ngòm bên trong.

Để tăng tốc độ, mọi người đổ nước gừng lên mặt băng rồi đợi một tiếng đồng hồ.

Đợi nước gừng thấm sâu, họ lại tiếp tục đào.

Chẳng mấy chốc lớp băng trên cùng đã bị đào mở.

Chỉ là tốc độ này thực sự quá chậm, nếu cứ luân phiên đào thì ít

nhất cũng mất bốn năm ngày.

Sơ Nhất nói: "Tốc độ này chậm quá, hàn triều sắp tới rồi, nếu không rời khỏi đây trước khi nó đến thì phiền phức to đấy!" Quả thực đây là một rắc rối lớn. "Trương gia, ngài có cách gì không?

Đào thế này mệt quá, tôi cảm giác lưng mình sắp gãy rồi!" Bàn Tử thực sự không động đậy nổi nữa, đành cầu cứu Trương gia.

Trương gia thần thông quảng đại chắc chắn sẽ có cách.

Trương Dạ Ninh nhìn lớp băng dày hơn mười mét bên dưới, cứ thế này đúng là mất thời gian.

Thế là anh ra hiệu cho mọi người tránh xa chỗ này, càng xa càng tốt.

Khi mọi người đã lùi ra đủ xa, Trương Dạ Ninh tâm niệm động một cái, gọi Ang Dũ ra.

Ngay sau đó, Ang Dũ bay vút lên không trung, trước thân hình nó tụ tập một đạo phong nhận cực mạnh. "Oành!" Đạo phong nhận xé toạc không khí, mang theo tiếng rít chói tai chém mạnh xuống mặt băng.

Mặt băng lập tức phát ra một tiếng nổ lớn, cả mặt đất đột ngột rung chuyển. "Rắc!

Rắc!

Rắc!" Tiếp sau đó là hàng loạt tiếng băng nứt vỡ vang lên.

Một tầng, hai tầng, ba tầng... bảy tầng, tám tầng.

Phong nhận chuẩn xác chém xuyên qua cả tám tầng băng cuối cùng.

Sau đó Ang Dũ lượn một vòng trên không rồi biến mất trước mắt mọi người.

Mọi người vội vàng chạy lại kiểm tra, phát hiện lớp băng đã bị phá vỡ hoàn toàn, tòa Cửu Tầng Yêu Lâu bên dưới đã lộ ra. "Cái này... thế là phá xong rồi?

Trương gia cũng quá mạnh rồi đó!" Lôi Hiển Minh kinh hãi thốt lên.

Hắn đã hoàn toàn bị chàng trai trẻ này khuất phục.

Bàn Tử nói: "Thú nuôi của Trương gia đúng là quá thực dụng!" Thần thú Ang Dũ này họ đã thấy từ hồi ở Vân Nam, thực lực vô cùng lợi hại.

Đối với sự kinh ngạc của mọi người, Trương Dạ Ninh đã quá quen thuộc, hiện tại sự chú ý của anh đều tập trung vào tòa Cửu Tầng Yêu Lâu này.

Bảy tầng trên cùng, ngoại trừ một số đồ tùy táng khắc đầy văn tự và đồ án Tây Tạng thì căn bản không có bất kỳ thứ gì đáng tiền.

Tất nhiên, những thứ này đối với các học giả nghiên cứu lịch sử văn hóa thì có ý nghĩa rất lớn, nhưng với người khác thì chẳng khác gì phế phẩm.

Ngay cả Bàn Tử cũng không mấy hứng thú với chúng.

Mãi đến tầng thứ tám, mọi người mới dừng lại.

Tầng này khác hẳn với bảy tầng phía trên.

Ở đây có mười chín cái xác cổ của nam giới cao lớn, những cái xác này đều giữ tư thế ngồi, vây thành một vòng tròn.

Những thi thể này trông như người sống, chỉ có khuôn mặt là đen kịt, trang phục trên người cũng rất kỳ lạ. "Trương gia, anh có thấy những cái xác này trông hơi quen không?" "Trông giống hệt mấy tượng đồng chúng ta thấy ở mộ Hiến Vương nhỉ?" Bàn Tử khẽ lại

gần tai Trương Dạ Ninh nói nhỏ.

Trương Dạ Ninh liếc nhìn một cái, quả thực đặc điểm và cách ăn mặc của những thi thể này giống hệt tượng đồng trong mộ Hiến Vương.

Thấy vậy, anh nhớ lại bức tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện trong mộ Hiến Vương.

Xem ra giữa những thứ này dường như có một mối liên hệ nào đó.

Nơi họ sắp đến tuyệt đối không đơn giản.

Sau đó Trương Dạ Ninh vận chuyển Huyết Đồng quét qua những thi thể này một lượt, phát hiện đây chỉ là thi thể bình thường, không có khả năng biến thành cương thi. "Trương tiên sinh, nếu không đoán sai, những người này có lẽ là những hộ pháp tế tự tự nguyện tuẫn táng sau khi vận chuyển Băng Xuyên Thủy Tinh Thi vào mộ, nơi này có thể có mai phục!" Tuyết Lỵ Dương sau khi quan sát kỹ lưỡng thì đi đến bên cạnh Trương Dạ Ninh lên tiếng.

Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, nơi này không có mai phục, rất an toàn!" "Tuy nhiên khi xuống tầng cuối cùng này, các người tốt nhất nên đi sau tôi, thứ gì không nên động vào thì tuyệt đối đừng táy máy." Nói xong, Trương Dạ Ninh cầm xẻng công binh hung hăng xúc xuống phía dưới, một tiếng "rầm" vang lên, tấm gỗ ngăn cách tầng thứ chín và tầng thứ tám trực tiếp bị anh đập nát.

Anh thuận tay ném mười mấy thanh huỳnh quang xuống dưới.

Không gian bên dưới lập tức được chiếu sáng.

Lôi Hiển Minh biết Băng Xuyên Thủy Tinh Thi ở ngay phía dưới, vì vậy lão ta lập tức ghé sát vào kiểm tra.

Kết quả vừa nhìn thấy, lão ta trực tiếp ngây người tại chỗ.

Chương 158

Đưa mắt nhìn quanh một hồi lâu, lão vẫn không thấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đâu cả.

Bên dưới chỉ có hai khối thủy tinh hình tròn kích thước tương đương, một cái màu trắng, một cái màu xanh, đặt trên bục đá ở vị trí trung tâm.

Dưới ánh đèn huỳnh quang, chúng tỏa ra ánh sáng lung linh, những đồ án tinh tú hình thành tự nhiên trên đó vô cùng nổi bật. "Không thể nào!

Tại sao ở đây lại không có Băng Xuyên Thủy Tinh Thi?" Sau đó lão lấy ra một cuốn cổ tịch, xem xét kỹ lưỡng, trên đó hiển thị Băng Xuyên Thủy Tinh Thi chính là ở chỗ này, nhưng ở đây chẳng có gì cả, điều này thật sự không thể hiểu nổi.

Bàn Tử nói: "Có khi cổ tịch ghi chép sai rồi, ông không bị lừa đấy chứ?" Lôi Hiển Minh lắc đầu nói: "Không thể nào, cuốn cổ tịch này tôi vẫn luôn sử dụng, ngoại trừ chỗ này ra, những nơi khác đều chưa từng xuất hiện sai sót!

Ở đây nhất định phải có Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, nhất định phải có!" Lôi Hiển Minh rõ ràng không muốn tin vào kết quả này.

Phải biết rằng chuyến đi này lão đã đánh cược cả gia sản tính mạng của mình, hiện tại Hàn Thục Na đã chết, lão đã rất đau khổ rồi, nếu như không lấy được Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này, lão sẽ sụp đổ mất. "Trương gia, chúng ta mau xuống xem đi, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi nhất định ở một góc nào đó phía dưới!" Lôi Hiển Minh lần này đã khôn ra, không trực tiếp nhảy xuống mà hỏi ý kiến của Trương gia.

Lão cũng biết nếu bên dưới có vấn đề gì, chỉ có Trương gia và vị Tiểu Ca bên cạnh anh mới có khả năng ứng phó.

Hiện tại nếu đối đầu với anh thật sự không phải là lựa chọn sáng suốt.

Trương Dạ Ninh phẩy tay ra hiệu cho lão đi xuống.

Băng Xuyên Thủy Tinh Thi quả thực ở bên dưới.

Đồng thời, vật phẩm Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn mà anh cần, xác suất cao chính là đôi mắt trên cái xác thủy tinh này.

Rất nhanh, mấy người men theo dây thừng leo xuống.

Cửu Tầng Yêu Tháp không giống như tháp Phật trong chùa có địa cung, đến đây đã là không gian cuối cùng rồi.

Trương Dạ Ninh trực tiếp đi tới trước hai khối thủy tinh xanh trắng kia, bảo Lão Hồ và Bàn Tử giúp đỡ dời bục đá sang một bên.

Anh biết Băng Xuyên Thủy Tinh Thi nằm ở bên trong này.

Quả nhiên, sau khi bục đá được đẩy ra, phía dưới có một hố đất đóng băng rất nông.

Bên trong có một khối Thủy Tinh Thi rất lớn và mỏng, trên đó có từng lớp vân tự nhiên trông giống như sóng nước.

Nhìn kỹ lại, những vân này vô cùng dày đặc, giống như một vị thần tướng đầu sói thân người. "Đây, đây là Thủy Tinh Thi?

Tốt quá, tôi biết ngay cổ tịch không hề sai mà!" Lúc này Lôi Hiển Minh cũng nhìn thấy thứ bên trong bục đá, vội vàng chạy tới.

Lão lấy đèn soi ra, muốn quan sát kỹ hơn.

Tuy nhiên, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này được bao bọc bởi một lớp vỏ thủy tinh, không thể nhìn rõ diện mạo thật sự của người bên

trong, chỉ có thể nhìn lờ mờ đại khái.

Bên trong lớp vỏ thủy tinh này có rất nhiều thủy ngân đang chảy động, hơn nữa những đường bóng của thủy ngân này rất rõ nét, vừa vặn là đường cong mảnh mai của một người phụ nữ.

Trong cơ thể bằng thủy ngân hình người này, có một thứ màu đỏ sẫm đang tỏa ra ánh sáng lung linh.

Từ vị trí mà phán đoán, trông giống như nội tạng của con người. "Trương gia, thứ bên trong này tà môn quá, thi thể trong suốt thì thôi đi, bên trong vậy mà còn có thứ biết phát sáng nữa?" Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử kinh ngạc nói.

Gã vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thi thể trong suốt lại còn biết phát sáng.

Trương Dạ Ninh trầm giọng nói: "Đây không phải là thi thể!" Thứ bên trong khối thủy tinh này tuy có hình người, nhưng thực chất được làm từ một loại vật chất đặc biệt.

Trên đầu là một cặp Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn, trong cơ thể là một đống trứng côn trùng.

Bản thân Ma Nhãn không có gì nguy hiểm, nguy hiểm là những quả trứng đó.

Cũng giống như những nhân dũng (kén người) đã thấy ở núi Già Long trước đây.

Những quả trứng côn trùng được niêm phong bên trong "cơ thể" này, một khi tiếp xúc với không khí sẽ từ bên trong bay ra.

Nếu Trương Dạ Ninh không nhớ nhầm, bên trong này là trứng của Băng Biều Trùng.

Băng Biều Trùng lợi hại hơn Hỏa Biều Trùng rất nhiều! "Trương

gia, vậy đây là thứ gì?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

Trương Dạ Ninh cười cười không trả lời.

Băng Biều Trùng đối với anh căn bản không đáng là gì, Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn bên trong này anh nhất định phải có được.

Sau đó mấy người cẩn thận dời nắp thủy tinh ra. "Băng Xuyên Thủy Tinh Thi" an táng bên trong lập tức lộ ra.

Đây là một tử thi nữ toàn thân trong suốt, bên trong lớp da có thứ màu bạc đang chảy động.

Không chỉ nội tạng, toàn bộ phần cơ thể đó đều hiện lên màu đỏ sẫm, dùng kính lúp quan sát kỹ có thể phát hiện bên trong có một số điểm nhỏ trong suốt.

Nhưng họ không để ý lắm.

Cái xác thủy tinh này trông giống một tác phẩm nghệ thuật thì đúng hơn.

Khối thủy tinh tinh khiết hòa quyện cùng màu đỏ sẫm như mã não khiến người ta không khỏi tán thưởng. "Phát hiện vật phẩm tấn cấp Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn ở gần đây, mời túc chủ lưu ý!" Cùng lúc đó, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên.

Trương Dạ Ninh nghe thấy tiếng hệ thống thì trong lòng khẽ động, quả nhiên là Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn.

Như vậy, vật phẩm tấn cấp đầu tiên của anh coi như đã có trong tay. "Tránh ra, đều đứng im, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này là của tôi!" Đúng lúc này, Lôi Hiển Minh như phát điên lao tới, trực tiếp chặn đường nhóm Trương Dạ Ninh.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bị Lôi Hiển Minh đẩy một cái, cả người loạng choạng suýt ngã nhào xuống đất.

Bàn Tử lên tiếng: "Lôi Hiển Minh, ông có ý gì?

Thủy Tinh Thi này sao lại là của ông?

Chúng ta trước đó đâu có nói cái thứ này thuộc về ông, chỉ là đồng ý đưa ông đi một đoạn thôi!" Tuy nhiên, Lôi Hiển Minh lại đỏ mắt nói: "Không được, Thủy Tinh Thi này là của tôi!

Peter Huang, mang Thủy Tinh Thi đi!" Peter Huang nhận được chỉ thị của ông chủ, trực tiếp vác xác nữ trên mặt đất lên.

Bàn Tử nói: "Lôi Hiển Minh, tổ tiên nhà ông!

Chương 159

Không có chúng tôi, ông có thể tìm đến đây không?

Bây giờ ông muốn nuốt trọn một mình, tôi nói cho ông biết, tuyệt đối không thể!" Nói xong, Bàn Tử rút ra một khẩu súng ngắn.

Peter Huang thấy vậy cũng vội vàng rút súng ra đối mặt. "Lôi Hiển Minh, mau bỏ xuống, cái xác thủy tinh đó có vấn đề!" Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Lôi Hiển Minh nói: "Bỏ xuống?

Tôi thấy các người chỉ muốn cướp Thủy Tinh Thi của tôi thôi!

Tôi nói cho các người biết, tôi chết cũng không bỏ Thủy Tinh Thi xuống!" Hồ Bát Nhất lúc này nhìn sang Trương Dạ Ninh, phát hiện anh lúc này dường như không hề ngạc nhiên, giống như chuyện này anh đã biết trước vậy.

Hồ Bát Nhất nhỏ giọng hỏi: "Trương gia, Lôi Hiển Minh này chúng ta không cần quản sao?

Trên Thủy Tinh Thi có thứ anh cần phải không?" Trương Dạ Ninh cười cười nói: "Cứ xem đi thì biết!" Lôi Hiển Minh và Peter Huang hai người chậm rãi đi về phía một lối vào.

Lôi Hiển Minh vừa đi vừa nói: "Trương gia, tôi chỉ cần Thủy Tinh Thi này, lấy xong tôi sẽ đi ngay!

Còn những chuyện đã xảy ra trước đó, tôi sẽ không tính toán với các người nữa!

Mọi người cứ coi như vui vẻ đường ai nấy đi!" Tuy có phần điên cuồng, nhưng Lôi Hiển Minh vẫn không dám trực tiếp tuyên chiến với Trương gia, lão biết một khi hai bên giao chiến, người thua chắc chắn

là phía lão.

Bàn Tử nói: "Ông đang nói cái gì thế?

Trước đó xảy ra chuyện gì?

Không có chúng tôi ông có thể đến được đây sao?" "Ha ha...

Các người tưởng diễn xuất của mình tốt lắm sao?

Tôi lăn lộn bên ngoài bao nhiêu năm, lẽ nào không nhìn ra?" Hồ Bát Nhất hỏi: "Ý gì chứ?" Chẳng lẽ lúc A Đông chết, Lôi Hiển Minh đã biết rồi?

Lôi Hiển Minh nhếch môi cười nói: "Cái chết của A Đông không thoát khỏi liên quan đến các người, đêm đó tôi thấy A Đông đi ra ngoài cùng các người, tôi chẳng qua là không vạch trần các người mà thôi!

Còn nữa, cái chết của Hàn Thục Na, tại sao Trương gia lại biết vị trí của Thục Na?

Có phải anh ngay từ đầu đã biết Thục Na sẽ biến mất không?

Đừng tưởng tôi không nhìn ra, các người đều không phải hạng tốt lành gì!

Nếu không có Trương gia và vị Tiểu Ca này ở đây, tôi đã trở mặt với các người từ lâu rồi!" Lôi Hiển Minh khi nói những lời này gần như là gào thét lên.

Lão càng nói càng kích động, trong lòng lão đầy sự tức giận.

Đặc biệt là Trương gia.

Trương gia rõ ràng có năng lực ngăn cản tất cả những chuyện này, nhưng lại chọn khoanh tay đứng nhìn, điều này làm sao lão không giận cho được?

Nhưng lão cũng chẳng có cách nào.

Mọi người nghe thấy những lời này của Lôi Hiển Minh thì đồng loạt sững sờ tại chỗ.

Hóa ra Lôi Hiển Minh này đã sớm biết họ đang nói dối. "Tổ tiên nhà ông!

Cái chết của họ liên quan gì đến chúng tôi?

A Đông cái thằng khốn đó tự mình nảy sinh ý đồ xấu, tham lam bức tượng Phật kia, nửa đêm mò đi ăn trộm, kết quả bị con 'Tống tử' phong ấn sau bức tượng tát chết!

Còn ông nói Hàn Thục Na, vợ của mình ông không trông cho kỹ, ngược lại lại đi trách chúng tôi?" Bàn Tử chỉ cảm thấy Lôi Hiển Minh có chút nực cười.

Đúng là một nhân tài!

Vợ mình không quản, lại đi hỏi họ?

Lúc vợ lão biến mất thì lão đang làm gì?

Chắc là đang mơ tưởng về Băng Xuyên Thủy Tinh Thi rồi.

Lôi Hiển Minh bị nói như vậy, sắc mặt lập tức trở nên tái mét, trong lòng chùng xuống.

Nhưng đến nước này, lão cũng không còn đường lui. "Bàn Tử, nhường đường cho họ, họ đã muốn đi thì cứ để họ đi!" Trương Dạ Ninh nói. "Trương, Trương gia?

Cứ thế để họ đi sao?

Còn Thủy Tinh Thi..." Bàn Tử nói. "Đã như vậy, đa tạ!" Lôi Hiển Minh đầy vẻ kinh ngạc, lão không ngờ Trương gia vậy mà lại để lão đi?

Tuy nhiên Lôi Hiển Minh mới đi được vài bước, bụng của xác nữ đột nhiên bắt đầu phình to lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong bụng xác nữ bay ra mười mấy con bọ cánh cứng màu xanh u tối.

Những con bọ này có màu trắng bạc, toàn thân trong suốt, như một hạt tinh thể băng nhỏ xíu, đồng loạt lơ lửng bên cạnh Peter Huang. "Đừng động!" Lúc này Hồ Bát Nhất tốt bụng nhắc nhở một câu.

Kết quả lời vừa dứt, Peter Huang đang vác Băng Xuyên Thủy Tinh Thi trực tiếp đưa tay ra, một tiếng "bốp" tát về phía một con bọ, muốn trực tiếp đập chết nó.

Còn chưa đợi động tác này hoàn thành, đôi tay gã khi chạm vào Băng Biểu Trùng khoảnh khắc đó đột nhiên đóng một lớp băng giá.

Ngay sau đó, Peter Huang lộ ra vẻ mặt vô cùng thống khổ, muốn hét lớn, nhưng giây tiếp theo, cả cơ thể trực tiếp biến thành khối băng. "Peter Huang!" Lôi Hiển Minh gọi một tiếng, sau đó lão dùng tay chạm vào người Peter Huang một cái.

Kết quả cơ thể Peter Huang như không còn lực thăng bằng chống đỡ, đổ sập xuống đất.

Một tiếng "rầm" vang lên, vỡ vụn thành bột mịn không còn dấu vết.

Trong lớp bột mịn đó, một điểm sáng lạnh màu băng từ bên trong bay ra.

Lôi Hiển Minh bị cảnh tượng này dọa sợ khiếp vía.

Nhưng lão không rời đi ngay lập tức, mà ôm lấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi trên mặt đất, sau đó liều mạng men theo dây thừng leo lên trên.

Kết quả giây tiếp theo, Lôi Hiển Minh trực tiếp chết lặng tại chỗ.

Chương 160

Lão thấy Hàn Thục Na ở phía trên dây thừng!

Cô ấy đứng đó, như thường ngày, mỉm cười với lão. "Thục Na!" Lôi Hiển Minh cất tiếng gọi, muốn đưa tay ra chạm vào.

Kết quả giây tiếp theo, lão phát hiện trên tay mình đang đậu một con bọ màu xanh u tối. "Không..." Lời còn chưa dứt, toàn bộ cơ thể Lôi Hiển Minh trực tiếp biến thành khối băng. "Rầm!" một tiếng ngã xuống đất, biến thành bột mịn.

Trương Dạ Ninh lắc đầu, đi tới bên cạnh Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, lấy đôi mắt kia ra. "Nhận được Bất Diệt Thủy Tinh Ma Nhãn!" Cùng lúc đó tiếng hệ thống vang lên. "Trương huynh đệ, cẩn thận!" Lúc này Sơ Nhất hét lên một tiếng.

Anh ta thấy những con Băng Biều Trùng kia đều bay về phía Trương Dạ Ninh. "Yên tâm đi, anh ấy không sao đâu!" Lúc này, Tiểu Ca vốn luôn im lặng đột nhiên nói một câu.

Ngay khi Băng Biều Trùng sắp chạm vào Trương Dạ Ninh, chúng bỗng nhiên đồng loạt dừng lại.

Tiếp đó, những con Băng Biều Trùng này lại chủ động bay khỏi nơi đây.

Chứng kiến cảnh này, mọi người sững sờ.

Đặc biệt là người dẫn đường Sơ Nhất. "Trương huynh đệ, cậu nhất định là thần minh!

Không ngờ một ánh mắt của cậu lại có thể dọa chạy loại quỷ quái này!" Sơ Nhất nói xong còn vái Trương Dạ Ninh một cái.

Biểu cảm của A Hương lúc này cũng đặc biệt thú vị.

Cô bé cũng trợn tròn mắt.

Cô không ngờ Trương Dạ Ninh lại lợi hại đến vậy. "Trương tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Hiện tại chỉ còn lại một mình A Hương, tiếp theo chúng ta có nên đưa cô bé theo không?" Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Quả thực đây là một vấn đề lớn.

A Hương cũng là người cùng hội với Lôi Hiển Minh.

Bây giờ Lôi Hiển Minh, Peter Huang, Hàn Thục Na và A Đông đều đã chết hết, chỉ còn lại A Hương.

Nếu họ mang A Hương theo, thì A Hương sẽ nghĩ gì?

Còn nếu không mang cô bé theo, một cô gái nhỏ để lại nơi này, chuyện này cũng... "Tôi đi theo các người!" "Tôi biết các người đang lo lắng cho cảm nhận của tôi!" "Bây giờ bão tuyết bên ngoài đã lớn rồi, nếu tôi quay về đường cũ thì chắc chắn sẽ chết giữa đường.

Tôi biết cái chết của cha nuôi không trách các người được, là do họ tự chuốc lấy, các người yên tâm, tôi sẽ không tranh giành thứ gì với các người đâu." A Hương khi nói những lời này rất nghiêm túc, hơn nữa trên mặt không hề có một chút bi thương nào.

Cứ như thể những người chết kia không liên quan gì đến cô vậy.

Trương Dạ Ninh hơi nhướn mày.

Cô gái này quả thực không đơn giản.

Nhưng cô rất thông minh, cô biết mình chỉ có đi theo họ mới có đường sống.

Tuy nhiên...

đôi Âm Dương Nhãn trên người cô dường như không đơn giản

như thế. "Trương gia, cô bé đã nói vậy rồi, chúng ta cứ mang theo cô ấy đi." Bàn Tử lên tiếng. "Đúng vậy, Trương gia, trên suốt quãng đường này cô bé cũng không làm chuyện gì xấu!" Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng. "Nếu các người đều nói vậy, thì cô cứ ở lại đi.

Nhưng nói trước, nếu cô táy máy đồ đạc dẫn đến chuyện gì xảy ra, tôi sẽ không quản cô đâu!" Trương Dạ Ninh suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định mang theo cô bé.

Nếu cô ấy thực sự có vấn đề, chắc chắn sẽ âm thầm bám theo, chi bằng cứ đặt ngay dưới tầm mắt. "Tiếp tục lên đường thôi!" Trương Dạ Ninh nói. "Trương gia, bây giờ chúng ta đi đường nào?" Bàn Tử thắc mắc hỏi.

Hiện tại trái phải không có đường, chẳng lẽ phải quay lại mặt băng sao?

Trương Dạ Ninh mỉm cười, dẫn mọi người đến phía bên kia của mộ thất đất đóng băng.

Sau đó anh tung một cú đấm trực tiếp vào vách tường của Cửu Tầng Yêu Tháp. "Rầm!" một tiếng động trầm đục vang lên, tấm gỗ màu đen trực tiếp bị Trương Dạ Ninh đánh xuyên, lộ ra lớp bùn đất bên trong. "Trương gia, anh nói lối đi ở đây sao?

Nhưng đây chẳng phải là bùn đất sao?

Chúng ta phải đào đạo động chui vào à?" Bàn Tử hỏi. "Bàn Tử, cậu nhìn kỹ đi, đây không phải bùn đất bình thường, đây là đất nện (kháng thổ), tấm gỗ bên ngoài cũng không phải nguyên bản, giống như bị người ta tháo ra rồi lắp lại vậy." Hồ Bát Nhất nhìn kỹ hai lần rồi kinh hô. "Đúng là đất nện thật, chẳng lẽ nơi này từng có người tới sao?" Tuyết Lỵ Dương thắc mắc.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là một mật đạo cổ xưa, bên trong

thông tới di tích Ma Quốc!" Nghe thấy lời này, sắc mặt mọi người mỗi người một vẻ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lộ vẻ vui mừng, đối với họ, chỉ cần tìm thấy di tích Ma Quốc, đặt Phượng Hoàng Đảm vào trong di tích là có thể giải trừ lời nguyền.

Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như cũ.

Còn A Hương, sắc mặt tối tăm không rõ, không biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Tôi có hiểu biết đôi chút về Ma Quốc, sâu trong đường hầm này chắc hẳn là Cổng Tai Nạn dẫn tới thành phố chính của Ma Quốc, Ác La Hải Thành." "Ác La Hải Thành" còn có tên là "Thành mười hạng sức mạnh kinh hồn" cũng giống như "Cổng Tai Nạn", đều là những địa danh trong truyền thuyết.

Sau đó mọi người đào xuyên lớp đất nện, một đường hầm tối tăm xuất hiện trước mắt mọi người.

Chương 161

Thấy đường hầm, tâm trạng nặng nề ban đầu của mọi người cũng tốt lên không ít, tốc độ tiến lên cũng nhanh hơn.

Càng đi vào sâu, hai bên lối đi thỉnh thoảng lại xuất hiện những hình vẽ "nhãn cầu", mật độ ngày càng dày đặc.

Đi ròng rã suốt ba tiếng đồng hồ, mọi người theo đường hầm đến được đáy của vực băng, phía dưới là một con sông.

Mọi người từ cửa đường hầm trên đất đóng băng nhìn xuống dưới, trông giống như một dải ngân hà đảo ngược.

Tuyết Lỵ Dương cảm thán: "Nơi này thật đẹp, giống như dải ngân hà vậy." "Oa, đúng là đẹp thật!

Đẹp cực kỳ!" Bàn Tử cũng lên tiếng khen ngợi. "Đây là nước chảy dưới lòng đất, có nước chảy thì sẽ có lối ra, tiếp tục lên đường thôi." Trương Dạ Ninh nói.

Đối với lời của Trương gia, mọi người đều nghe theo.

Rất nhanh dưới sự dẫn dắt của Trương Dạ Ninh, mọi người đã xuống đến đáy vực băng.

Phía dưới là một thung lũng sông.

Men theo thung lũng sông đi về phía trước, nhưng chưa đi được bao lâu, từ một hang động không xa bỗng lăn ra một hòn đá. "Có động tĩnh!" Bàn Tử phản ứng rất nhanh, lập tức rút súng lục nhắm về phía đó.

Tuyết Lỵ Dương thắp một thanh pháo sáng ném vào trong, ánh sáng lập tức chiếu sáng cả hang động.

Mọi người phát hiện nơi này vậy mà lại có một gốc dây leo, hơn nữa trên đỉnh dây leo còn nở một đóa hoa.

Còn chưa kịp nhìn kỹ xem rốt cuộc là thứ gì, A Hương đứng sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Có phải thấy gì không?" A Hương liều mạng lùi về phía sau, giơ bàn tay run rẩy nói: "Ở đó, ở đó có một xác chết đàn ông, trên người còn có rất nhiều máu người!" Nói xong, A Hương lấy tay bịt mắt, không dám nhìn về phía trước nữa.

Xác chết đàn ông?

Sao nơi này lại có xác chết đàn ông?

Ngay khi mọi người đang thắc mắc, gốc dây leo kia phát ra một tràng tiếng kêu ùng ục, dường như có thứ gì đó sắp từ bên trong chui ra vậy.

Lúc này, đóa hoa đỏ trên dây leo kia ngay trước mắt mọi người hoàn thành toàn bộ quá trình nở hoa kết trái.

Trên đầu cành mướt xanh treo một quả hình cầu giống như quả nhãn.

Hồ Bát Nhất đeo găng tay, nhẹ nhàng hái quả đó xuống, bóc lớp vỏ cứng bên ngoài, bên trong lập tức chảy ra một ít chất lỏng màu đỏ sẫm. "Đây, đây là thịt người!" Hồ Bát Nhất ngửi một cái, kinh ngạc nói.

Sau khi quả bị hái xuống, dây leo xanh lập tức khô héo, hóa thành một đống tro xám.

Hồ Bát Nhất sợ tới mức trực tiếp ném quả trong tay sang một bên, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn. "Cái quái gì thế này?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Đây là Sinh Nhân Chi Quả - Huyết Nhị."

Những xác chết không thối rữa ở nơi có sinh khí cực thịnh được gọi là "Huyền Vũ Cự Thi".

Trong các hang động tự nhiên ở những nơi đó thường xảy ra một số biến hóa thần kỳ, chẳng hạn như biến thành "Sinh Nhân Chi Quả" liên tục mọc ra "Huyết Nhị". "Các người nhìn kìa, dưới tảng đá lớn kia dường như có một cỗ quan tài!" Bàn Tử ở cách đó không xa đột nhiên chỉ về một hướng hét lớn.

Mọi người vội vàng nhìn theo, chỉ thấy dưới bệ đá dày đặc toàn là hoa đỏ Huyết Nhị, trong đó có không ít đã kết quả.

Dưới những đóa hoa đỏ như máu này là một tảng đá khổng lồ nặng tới ngàn cân.

Trên bề mặt tảng đá leo đầy "hoa đỏ Huyết Nhị", chỉ có thể nhìn thấy qua kẽ hở dường như có một số ký hiệu đồ hình gì đó.

Dưới tảng đá lớn này ép một cỗ quan tài gỗ hồng, ở mặt chính diện có một lỗ thủng. "Tê!" Đang lúc mọi người quan sát cỗ quan tài này, Hồ Bát Nhất đột nhiên kêu đau một tiếng.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên lòng bàn tay Hồ Bát Nhất vậy mà mọc ra một ít mụn thịt màu đen. "A!" Giây tiếp theo, Hồ Bát Nhất hét thảm một tiếng, khắp nơi trên cơ thể đều bắt đầu mọc ra mụn thịt, những mụn thịt này cứ nhô lên từng đợt, như sắp nổ tung vậy. "Lão Hồ!" Bàn Tử hét lên một tiếng, định tiến lên kiểm tra tình hình.

Kết quả bị Tiểu Ca nãy giờ không lên tiếng giữ lại. "Đừng chạm vào, có độc!" Tiểu Ca nói. "Độc?" "Đây là huyết độc, 'Huyết Nhị' là một loại thực vật lây truyền cái chết, nó sẽ phát tán những hạt phấn hoa vô hình trong không khí, vừa rồi Lão Hồ hái quả xuống, phấn hoa bên trong đã bắt đầu phát tán rồi." Lời của Trương Dạ Ninh vừa dứt, A Hương bên cạnh đột nhiên hét thảm một tiếng.

Mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện trên người A Hương cũng bắt đầu mọc ra mụn thịt, đồng thời mũi cô bé không ngừng chảy máu.

Không lâu sau, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu dính chưởng. "A!

Ngứa quá!" Bàn Tử ngồi bệt xuống đất điên cuồng gãi cổ tay mình.

Chẳng mấy chốc, bàn tay đầy mụn thịt đen của gã đã biến dạng như móng giò lợn, các ngón tay xoắn xuýt vào nhau.

Bàn Tử định thử nhổ một cái mụn thịt đi, kết quả đau tới mức gã kêu oai oái, trực tiếp lăn lộn trên mặt đất. "Ngứa quá...

Mẹ kiếp, cái quái gì thế này!" Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất cũng ngày càng khó chịu. "Trương gia, Tiểu Ca, tại sao hai người lại không sao?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Hai chúng tôi có huyết mạch đặc thù, những virus này không có tác dụng gì với chúng tôi!" Trương Dạ Ninh nói. "Tộc trưởng, bây giờ phải làm sao?" Tiểu Ca hỏi.

Trương Dạ Ninh nhìn quanh một lượt, anh phát hiện trong một kẽ đá không xa có một thứ trông giống như con chó nhỏ lông xanh.

Anh nói: "Vạn vật tương sinh tương khắc, bên cạnh độc dược thường giấu thuốc giải!" Sau đó hình bóng Trương Dạ Ninh lóe lên, trực tiếp đi tới trước mặt con chó nhỏ màu xanh kia, một đao chém thẳng vào phía sau nó. "Oanh!" một tiếng, mặt đất trực tiếp lún xuống. "Trương gia, đây là tình huống gì?" Bàn Tử đầy vẻ kinh ngạc, từ đầu tới giờ, gã vẫn là lần đầu tiên thấy Trương gia đánh hụt.

Hồ Bát Nhất lắc đầu nói: "Không phải Trương gia đánh hụt, mà là anh ấy cố ý!" "Cố ý?" Bàn Tử hỏi. "Đúng vậy, thứ các người thấy thực chất là Thuế Tác Quy, loại rùa này là một trong 'Tứ Linh Thú' trong truyền thuyết, mai rùa của nó có thể phân giải độc tính ở đây,

nếu không nó đã chết ở đây từ lâu rồi!

Chương 162

Trương gia chắc là cố ý kích động nó để tìm ra mai rùa!" Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, mọi người mới vỡ lẽ.

Con Thuế Tác Quy kia sau khi bị kinh hãi, kêu quái một tiếng rồi lao về nơi đặt mai rùa.

Ngay khi nó sắp chui vào mai rùa, Trương Dạ Ninh nhanh như chớp cướp lấy mai rùa trên tay.

Thuế Tác Quy thấy mai rùa của mình bị Trương Dạ Ninh cầm lấy, lập tức phát ra tiếng kêu quái dị, sau đó lao mạnh tới định cắn tay anh.

Tất nhiên Trương Dạ Ninh sẽ không để nó đạt được ý đồ, tay vung đao xuống, trực tiếp chém đầu Thuế Tác Quy.

Con rùa tội nghiệp cứ thế mất mạng.

Trương Dạ Ninh thấy Thuế Tác Quy đã chết, liền bắt đầu dung hợp tinh phách của nó.

Thứ này dù sao cũng được coi là một linh thú. "Dung hợp Thuế Tác Quy, nhận được 300 điểm thuộc tính công kích, 300 điểm thuộc tính phòng ngự, 300 điểm thuộc tính tốc độ!" Nghe hệ thống thông báo, Trương Dạ Ninh hài lòng gật đầu.

Điểm thuộc tính cũng khá ổn. "A a a!" Lúc này, mọi người ở cách đó không xa phát ra những tiếng hét thảm thiết.

Những mụn thịt kia giờ đã bao phủ hoàn toàn cơ thể họ, thậm chí một số mụn thịt còn bắt đầu nở hoa.

Trương Dạ Ninh lấy dao nhỏ, băm nát mai rùa, trộn với nước rồi đắp lên những chỗ mọc mụn thịt của mọi người.

Công hiệu của mai rùa rất mạnh, chỉ trong ngắn ngủi hai phút, mọi người đã khỏi được quá nửa.

Sau khi độc được giải, mọi người chuẩn bị lập tức rời khỏi đây.

Họ không muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa.

Khi đi, Bàn Tử ném vào hang động đó mấy túi nhiên liệu rắn, rồi một hơi đốt cháy hết chúng.

Đi khoảng ba ngày, mọi người đến trước một bức tường khổng lồ.

Đứng dưới bức tường này, tất cả mọi người đều nhỏ bé như kiến cỏ, trên tường khổng lồ thấp thoáng ánh sáng rạng rỡ, đây chắc hẳn là "Cổng Tai Nạn" trong truyền thuyết.

Bức tường này nằm dưới sông, nước sông xuyên qua tường mà chảy, muốn qua được nhất định phải xuống nước. "Trương gia, xuống dưới nước là chuyên môn của tôi rồi, tôi xuống thăm dò đường cho mọi người." Bàn Tử tự nguyện xung phong.

Trương Dạ Ninh nói: "Thôi đi Bàn Tử, phía dưới có một lượng lớn cá kết thành ngư trận, số lượng nhiều đếm không xuể!" "Ngư trận là gì?" Bàn Tử thắc mắc hỏi.

Hồ Bát Nhất đã nghe qua về ngư trận này, liền lên tiếng giải thích cho Bàn Tử: "Ngư trận còn có tên là ngư tường (tường cá), là một hành vi siêu tự nhiên của loài cá.

Chính là lượng lớn cùng một loài cá trong nước tụ tập lại với nhau, cắn đuôi nhau, đầu đuôi kết nối, từng vòng từng vòng tạo thành vòng tròn.

Loại cá này có ý thức lãnh địa rất mạnh, một khi chúng ta đi vào phạm vi của chúng, chúng sẽ bao vây lấy chúng ta!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Vậy chúng ta phải làm sao?

Muốn đi vào Ác La Hải Thành, đây là con đường duy nhất!" Nói đến đây mọi người cũng đầy vẻ nan giải.

Khó khăn lắm mới tới được nơi này, chẳng lẽ họ lại phải quay về đường cũ sao?

Trương Dạ Ninh nói: "Muốn đi vào đây thực ra rất đơn giản, tôi dùng Ang Dũ mở đường cho các người." Đúng rồi, họ suýt quên mất Trương gia còn có một con thần thú.

Con thần thú đó đã nhiều lần giúp họ vượt qua nguy hiểm.

Bàn Tử phấn khích nói: "Hắc hắc, vậy thì tốt quá, lại có thể trải nghiệm cảm giác cực ngầu rồi." Trước đây ở mộ Hiến Vương, họ đã từng cưỡi thú cưng của Trương gia, cảm giác đó đúng là oai phong lẫm liệt.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp triệu hoán Ang Dũ ra.

Ang Dũ vừa xuất hiện, một luồng khí tràng mạnh mẽ khiến mọi người có chút khó thở.

Mọi người nhìn Ang Dũ đầu rồng thân hổ đuôi sư tử trên không trung, đột nhiên có một cảm giác muốn quỳ xuống bái lạy. "Đi thôi!" Trương Dạ Ninh nói một câu rồi nhảy lên lưng Ang Dũ.

Những người còn lại thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Có Ang Dũ mở đường, suốt quãng đường đều thuận buồm xuôi gió.

Rất nhanh, mọi người đi qua hồ Phong Thực đến dưới vách đá đối diện thì dừng lại. "Ác La Hải Thành!" Bàn Tử chỉ về phía trước lên tiếng.

Nhìn về phía trước, mọi người thấy một tòa cổ thành đá phong thực khổng lồ có hình dạng như tổ ong!

Xung quanh cổ thành cỏ không mọc nổi, toàn là đá trắng xám.

Ở nơi cao nhất của cổ thành còn có một biểu tượng nhãn cầu được xây bằng một khối đá khổng lồ. "Nhưng sao cái Ác La Hải Thành này trông quỷ dị thế nhỉ?" Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Đáng lẽ khi tìm thấy tòa thành Ác La Hải đã mong chờ từ lâu, bọn họ phải vui mừng mới đúng, nhưng thực tế khi nhìn tận mắt, ai nấy đều cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Trong thành có vô số ánh đèn lấp lóe, hiện lên mờ ảo trong làn sương mù nhạt.

Nhưng nơi này lại tĩnh lặng như chết, chẳng hề có chút sinh khí nào.

Nó giống như một tòa thành u linh, khiến người ta rùng mình, da đầu tê dại.

Một Ác La Hải Thành đèn lửa sáng rực, nhưng lại mang đến cảm giác của một tử thành.

Chỉ nhìn vài cái, mồ hôi lạnh đã không ngừng chảy ra. "Ở đây rất nguy hiểm!" Lúc này Tiểu Ca đột nhiên lên tiếng.

Trương Dạ Ninh gật đầu, thời gian ở nơi này dường như đã bị ngưng đọng.

Chỉ đứng từ xa nhìn thôi cũng cảm nhận được một sự hư vô cực độ, khiến tâm lý rất khó chịu. "Trương gia, chúng ta có nên xuống đó xem không?" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Nghe Tiểu Ca nói nơi này nguy hiểm, mọi người có chút do dự. "Vào xem đi, không vào hang cọp sao bắt được cọp con." Trương Dạ Ninh nói.

Tòa Ác La Hải Thành này anh nhất định phải vào, vì vật phẩm cần

thiết để thăng cấp tiếp theo là Thời Gian Ngọc Thạch đại khái nằm ở đây, anh không thể bỏ qua cơ hội này.

Shirley Dương cũng lên tiếng: "Đúng vậy, chuyện đã đến nước này, chúng ta không được phép sợ hãi nữa.

Muốn đến di tích Ma Quốc, Ác La Hải Thành này là con đường duy nhất phải đi!" Tòa cổ thành giống như tổ ong, lún sâu dưới lòng đất.

Chương 163

Xung quanh là tường thành màu trắng sữa, quy mô khá lớn, muốn đi vòng xuống dưới tốn không ít sức lực.

Một tiếng đồng hồ sau, Bàn Tử thở hổn hển nói: "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng xuống tới nơi.

Nhìn từ xa rõ ràng thấy không xa lắm, không ngờ đi xuống lại mất hơn một tiếng đồng hồ!" Trong thành khắp nơi đều có sương mù xám xịt.

Nhà cửa ở đây toàn là những hang động trên tổ ong, bên trong thông tứ tung, mấy người nhìn vào trong mà thấy kinh hồn bạt vía.

Trong thành không có lấy một bóng người, nhưng cứ mười nhà thì lại có bảy tám nhà thắp đèn.

Mọi thứ giống như tòa thành này từng trải qua một tai nạn quỷ dị nào đó.

Cư dân trong thành biến mất hoàn toàn chỉ trong một đêm.

Cả nhóm đi được năm sáu phút, từ trong một hang động dân cư, mùi thịt bò hầm thơm phức bay ra.

Bàn Tử hít mũi nói: "Ôi trời, mùi gì mà thơm thế này?

Hình như nhà ai đang hầm thịt bò, em gái Ngưu Ma Vương à, đúng là gãi đúng chỗ ngứa của Bàn gia rồi." Nói đoạn, Bàn Tử lần theo mùi hương, dẫn mọi người vào trong hang động tìm thấy một nồi thịt bò hầm.

Điều quỷ dị là, nồi thịt này vẫn đang nấu, luôn ở trạng thái sôi sùng sục, hơi nóng bốc lên không ngừng!

Bàn Tử không quản nhiều, lao tới gắp một miếng ăn ngay. "Đúng là thịt bò thật!

Ngon tuyệt cú mèo!" Bàn Tử mừng rỡ nói. "Bàn Tử, ông đừng có ăn hết một mình thế chứ, để lại cho bọn tôi với!" Thấy dáng vẻ ăn uống của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất thật không biết nói gì hơn.

Mọi người đi nãy giờ, đã lâu rồi không được ăn đồ nóng.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất cũng tham gia vào. "Trương gia, Tiểu Ca, Dương tiểu thư và A Hương, bốn người không ăn một chút sao?

Vị thịt bò hầm này thực sự không tệ đâu, so với quán ăn ở kinh thành cũng một chín một mười đấy!" Bàn Tử vừa ăn vừa hỏi.

Dáng ăn của gã thật thảm hại, Shirley Dương lắc đầu lùi lại vài bước, không muốn ăn.

A Hương thì hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến họ.

Còn Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca thì đứng yên tại chỗ, bất động. "Bàn Tử, trước khi ăn anh có bao giờ nghĩ rằng miếng thịt bò này đã có lịch sử hàng ngàn năm chưa?" Trương Dạ Ninh mỉm cười nói. "Cái gì?

Ngàn năm?

Thế không phải thành đồ cổ rồi sao!" Phụt!

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đồng loạt nhổ miếng thịt bò đang nhai ngon lành ra.

Thịt bò sau khi bị nhổ ra lập tức biến thành một đống bùn thịt đen xì.

Mùi tỏa ra không còn là hương thơm nữa mà là mùi hôi thối nồng nặc. "Mẹ kiếp, oẹ..." Mọi người sợ hãi kêu lên một tiếng, đặc biệt là Bàn Tử và lão Hồ, lập tức tránh xa nồi thịt bò đó. "Trương gia, sao

ngài không cản tôi!" Bàn Tử nói một câu.

Trương Dạ Ninh cười nói: "Lúc anh ngửi thấy mùi hương, anh chạy còn nhanh hơn thỏ ấy chứ!" Nghe vậy, Bàn Tử mặt đầy xấu hổ, quả thực lúc ngửi thấy mùi thịt bò hầm, gã chẳng suy nghĩ gì mà lao vào luôn. "Muuu..." Đúng lúc này, từ phía xa đột nhiên vang lên một tiếng trâu kêu trầm đục.

Phải biết đây là nơi nào?

Đây là Ác La Hải Thành.

Nơi này không một bóng người, khắp nơi đều là tử khí trầm mặc, tiếng trâu kêu này thực sự khiến người ta run rẩy. "Chuyện, chuyện gì thế này?

Không lẽ Ngưu Ma Vương xuất hiện thật sao?" Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất nói: "Qua đó xem sao." Nói rồi mọi người cầm súng đi theo hướng phát ra âm thanh.

Vài phút sau, cả nhóm mò vào sâu trong hang động.

Nơi này kết cấu không khác gì những ngôi nhà bình thường, điểm khác biệt duy nhất là sâu bên trong có một cánh cửa đá nặng nề.

Trên cửa đá dính nhiều thứ giống như dầu mỡ, nổi bật nhất là trên mép cửa có một dấu bàn tay máu.

Giống như có người tay đầy máu, lúc đi đã đẩy cửa đá và để lại dấu vết.

Sơ Nhất dùng tay chạm vào, ngửi thử rồi nói: "Đây là máu bò Tây Tạng, còn tươi lắm!" Sơ Nhất là người thảo nguyên, quanh năm tiếp xúc với bò Tây Tạng, nên đối với máu của loài này không thể quen thuộc hơn.

Mọi người đều đồng ý.

Bàn Tử hít sâu một hơi, lùi lại vài bước rồi lao mạnh về phía trước, dùng vai húc mở cửa đá.

Mọi người giơ súng tiến vào, phát hiện bên trong không có bóng người.

Tường xung quanh đầy máu tươi, giữa phòng đặt một bệ đá, cọc gỗ và dao lóc xương.

Trên đó còn có một đống thịt bò Tây Tạng tươi rói, cùng vài tấm da bò thậm chí còn đang bốc hơi nóng.

Nhìn thế nào thì những thứ này cũng giống như vừa được xẻ từ trên con bò xuống.

Nơi này là một lò mổ. "Muuu..." Lúc này trên đỉnh đầu họ vang lên tiếng trâu kêu.

Ngẩng đầu nhìn lên, mọi người thấy một cái đầu bò treo lơ lửng, nhãn cầu của nó vẫn đang cử động, dường như ngay khoảnh khắc đầu bò bị chém xuống, thời gian nơi này đã bị ngưng đọng lại. "Mẹ kiếp!

Nó vẫn còn sống!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, sợ tới mức lảo đảo.

Hồ Bát Nhất, A Hương, Shirley Dương cũng bị dọa cho khiếp vía. "Bình tĩnh đi, thứ này không có gì nguy hiểm đâu!" Trương Dạ Ninh lên tiếng.

Chương 164

"Nơi này quái dị thật sự, con bò này lại có thể sống ở trạng thái này!" Sơ Nhất nói.

Trương Dạ Ninh ra lệnh: "Tiếp tục đi thôi!" Bất kể tòa thành này quái lạ thế nào, họ vẫn phải tiếp tục tiến lên.

Tòa cổ thành này nhìn bằng mắt thường thấy khắp nơi đều là những hang động thông xuống lòng đất.

Mọi người tìm thấy một hang động lớn nhất ở trung tâm thành phố.

Sâu trong hang động có một lối vào dẫn xuống lòng đất.

Ngoài ra, ở giữa hang động có một bệ đá bậc thang hình vuông.

Trên bệ đá treo một viên thủy tinh sáng rực.

Viên thủy tinh này lấp lánh, đèn pin chiếu vào trông vô cùng trong suốt. [Phát hiện thấy Thời Gian Ngọc Thạch ở gần đây, thỉnh Túc chủ lưu ý!] Cùng lúc đó, trong đầu Trương Dạ Ninh vang lên tiếng thông báo lạnh lùng của hệ thống.

Trương Dạ Ninh hơi sững sờ, anh không ngờ Thời Gian Ngọc Thạch lại được đặt ở đây như vậy.

Sau đó anh không chút do dự bước lên bệ đá, lấy viên Thời Gian Ngọc Thạch xuống. [Nhận được Thời Gian Ngọc Thạch!] [Thời Gian Ngọc Thạch: Một trong những vật phẩm quan trọng để thăng cấp Bất Diệt Cảnh!] Sau khi Thời Gian Ngọc Thạch bị lấy đi, cả tòa cổ thành phát ra một tiếng nổ lớn "Oành". "Mẹ ơi, chuyện gì thế này?

Động đất à?" Bàn Tử kêu lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện tòa cổ thành vốn bình thường bỗng chốc biến thành một đống đổ nát.

Trên đường phố xuất hiện một lượng lớn thi thể.

Nhìn kỹ, biểu cảm trên mặt những thi thể này đặc biệt vặn vẹo, trước khi chết dường như đã thấy thứ gì đó vô cùng khủng khiếp.

Giây tiếp theo, mùi tử thi nồng nặc bốc lên.

Hồ Bát Nhất nói: "Đây chắc hẳn là diện mạo thật của Ác La Hải Thành!

Trương gia, viên thủy tinh trong tay ngài là một loại thiết bị khống chế thời gian phải không?" Trương Dạ Ninh đáp: "Đúng vậy, đây là Thời Gian Ngọc Thạch, dùng để duy trì hiện tượng đặc biệt này." Shirley Dương nói: "Nếu vậy thì càng kỳ lạ hơn.

Rốt cuộc là ai đã đặt một viên thủy tinh như vậy ở nơi này?" Hồ Bát Nhất suy đoán: "Có lẽ có liên quan đến Ma Quốc!" "Xuống dưới xem trước đã!" Trương Dạ Ninh nói, dù sao hiện tại Thời Gian Ngọc Thạch đã lấy được, không cần thiết phải ở lại đây lâu.

Mọi người gật đầu.

Mùi tử thi này thực sự khó ngửi, họ cũng không muốn nán lại.

Đến chỗ sâu nhất của hang động, men theo lối vào đi sâu xuống lòng đất.

Hai bên lối đi trong hang động đều có những ngọn đèn "bất diệt" chiếu sáng, đồng thời liên tục xuất hiện các ngã rẽ, hai bên các ngã rẽ đó xây dựng từng hàng động thất.

Dùng đèn chiếu vào bên trong, tất cả đều trống rỗng.

Càng đi sâu, số lượng động thất càng nhiều, trang trí bên trên cũng càng xa hoa hơn.

Sau khi đến cuối hành lang, chắn phía trước là một cánh cửa đá lớn.

Hai bên cửa đá mỗi bên có một hốc cửa.

Trên hốc cửa lần lượt khảm một viên thủy tinh màu xanh và một viên màu trắng.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào trong, phát hiện có một bức điêu khắc đá hình đầu quỷ, ở vị trí hàm dưới còn khắc một hàng hình vẽ bọ cánh cứng bảy sao.

Trong góc vẫn còn ánh đèn le lói. "Hai cánh cửa trái phải này lần lượt tương ứng với 'Băng Cung' và 'Hỏa Cung'!" Shirley Dương lấy ra một tấm bản đồ rách nát nói, tấm bản đồ này là do Lạt Ma đưa cho cô. "Trên này hiển thị phía sau cánh cửa này là địa ngục!" Mặc dù phần lớn họ là những người đổ đấu lâu năm, không tin lắm vào chuyện địa ngục, nhưng khi nghe câu này, vẫn cảm thấy lạnh sống lưng. "Cho dù là địa ngục thì đã sao?" Trương Dạ Ninh nói.

Ngay cả khi là địa ngục thật, anh cũng có tự tin đi một vòng trở ra, huống chi nơi này chẳng qua chỉ là một cái vỏ bọc.

Trong nguyên tác, mọi người đến nơi này thì quay về hồ Phong Thực, sau đó thông qua xoáy nước dưới đáy hồ để xuống lòng đất, qua một đoạn đường hầm màu trắng mới đến được vị trí tế đàn.

Tuy con đường đó cũng đi được, nhưng độ khó lại tăng lên không ít.

Thực tế đó là lời nói dối của cánh cửa này.

Trương Dạ Ninh vận chuyển Huyết Đồng cảm nhận được cánh cửa này thông trực tiếp đến tế đàn. "Rầm!" Trương Dạ Ninh tung một cước đạp bay đại môn, sau khi vào cửa là một đoạn dũng đạo dài hẹp.

Hai bên dũng đạo treo đầy da người. "Mẹ kiếp, đây toàn là da

người à!" Mọi người thấy da người hai bên tường mà cảm thấy buồn nôn.

Dũng đạo rất sâu và dài, cả nhóm đi gần hai tiếng đồng hồ mới tới cuối đường.

Trong lúc đó họ còn nghe thấy tiếng nước, có thể xác định vị trí hiện tại là ở dưới đáy nước.

Cuối đường là một cánh cửa cực kỳ cổ phác, giữa cửa chạm khắc một hình nhãn cầu khổng lồ.

Đẩy cửa bước vào, bên trong là một hang động thạch anh lớn đến kinh ngạc.

Cao khoảng hơn hai mươi mét, trên đỉnh không ngừng nhỏ nước.

Hồ dưới đất treo ngay trên đầu, các mạch đá thạch anh đan xen chằng chịt, bên trên toàn là những khối tinh thể đâm xuống.

Vị trí mọi người đang đứng là một nền đá khổng lồ, hai bên trái phải nền đá mỗi bên nối với một cầu thang đá.

Cầu thang bên trái kéo dài xuống dưới, phía dưới có một nền đá nhỏ, giữa nền đá có một miệng giếng màu đỏ.

Cầu thang bên phải kéo dài về phía trước, cuối cầu thang là hai bể nước lớn, hai bên bể nước xếp hàng chục pho tượng đá trắng cổ xưa.

Tượng đá cao khoảng hai mét, tay bưng một cái áng đá lớn như cái bát hải vị, dùng đèn pin chiếu vào không phát hiện được gì.

Trên mặt đất còn có một rãnh hình người, dang rộng tứ chi theo hình chữ X.

Trông giống như một nơi hành hình, năm tháng lâu dài giết người quá nhiều, bị máu tươi nhuộm đẫm, máu trong rãnh đã biến thành màu đỏ sẫm.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta tê dại da đầu. "Trương tiên sinh, nơi này chắc hẳn là nơi tổ chức nghi thức tế tự cổ xưa của Ma Quốc phải không?" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Chương 165

Sau đó mấy người đi về phía rãnh hình người. "Trên phiến đá dường như có mô tả liên quan đến việc giải trừ lời nguyền." Shirley Dương phát hiện xung quanh rãnh hình người có một số hình vẽ, rất trực quan, ngay cả Bàn Tử cũng có thể hiểu được tám chín phần.

Shirley Dương nói: "Theo như trên này nói, nếu muốn cắt đứt liên hệ giữa chúng ta với Quỷ Động, ngăn chặn Quỷ Động tiếp tục hấp thụ huyết hồng đản bạch (hemoglobin), thì bắt buộc phải tiến hành nghi thức nghịch chuyển." "Nhưng để tiến hành nghi thức này, ngoài việc cần Phượng Hoàng Đảm, còn phải đem nhãn cầu cùng thả vào trong 'Long Đan' mới có thể giải trừ." "Nhãn cầu?

Không lẽ chúng ta phải hy sinh một người?" Bàn Tử hỏi. "Đúng, bắt buộc phải có nhãn cầu mới được!

Nếu thực sự không còn cách nào, hãy dùng mắt của tôi đi, dù sao lời nguyền trên người mọi người cũng là vì tôi mà dính phải.

Nếu không vì tôi khăng khăng đưa mọi người vào Tinh Tuyệt cổ thành, mọi người đã không phải chịu nỗi đau của lời nguyền này!" "Bây giờ để giải trừ lời nguyền, nếu còn khiến mọi người mất đi đôi mắt, tôi nghĩ cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho chính mình!" Shirley Dương cười khổ nói.

Phiến đá ghi rõ, trói nô lệ bị Quỷ Động nguyền rủa vào rãnh hình người trên đất, khoét đôi mắt cùng với Phượng Hoàng Đảm ném vào Long Đan là có thể giải trừ lời nguyền.

Người này do cô đảm nhận là hợp lý nhất.

Huống hồ mất đi đôi mắt cũng đâu có chết. "Trương gia, ngài xem chúng ta nên làm thế nào bây giờ?" Bàn Tử hỏi.

Ở đây toàn là người mình, nếu ra tay với họ rõ ràng là không hợp lý.

Ngoài ra còn một lựa chọn nữa, đó là A Hương.

Nói rồi Bàn Tử nhìn về phía A Hương. "Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

Chuyện này chẳng liên quan gì đến cô nương A Hương cả, giờ lại định lôi người ta vào, còn tính là người không?

Tuy nhiên đúng lúc này, Trương Dạ Ninh lại lên tiếng: "Tôi thấy đôi mắt của A Hương cũng không tệ!" "Cái gì?" "Trương gia, A Hương hoàn toàn không liên quan đến chuyện này." Nghe Trương Dạ Ninh nói, mọi người đều ngơ ngác.

Họ không hiểu tại sao Trương gia lại nói vậy. "Cô ta có vấn đề!" Lúc này Tiểu Ca đột nhiên nói.

Mọi người trong lòng giật thót.

Trương Dạ Ninh không để ý đến họ, ra hiệu cho Tiểu Ca ra tay.

Giây tiếp theo, thân hình Tiểu Ca lóe lên, trực tiếp xuất hiện phía sau A Hương khống chế cô ta lại. "Ha ha, tôi nên gọi cô là A Hương hay là Tinh Tuyệt Nữ Vương đây?" Trương Dạ Ninh lạnh lùng thốt lên.

Đối với người phụ nữ tên A Hương này, anh đã sớm nhận ra sự bất thường.

Chẳng qua anh vẫn luôn im lặng mà thôi. "Cái gì?

A Hương là Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Sao có thể chứ, Tinh Tuyệt Nữ Vương chẳng phải đã bị Trương gia giải quyết rồi sao?" Bàn Tử kinh hãi.

A Hương sao có thể là Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Cô ta không phải là con nuôi của Lôi Hiển Minh sao? "Ầm!" Đúng lúc này, từ trong cơ thể A Hương đột nhiên bộc phát một luồng sức mạnh mạnh mẽ, hất văng Tiểu Ca và mọi người xung quanh ra.

Một luồng âm khí nồng nặc lập tức bao trùm toàn bộ không gian.

Dáng vẻ của A Hương lúc này cũng biến thành dáng vẻ của Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Ha ha, không ngờ vẫn bị ngươi nhìn thấu, nhưng đã muộn rồi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh lùng nói.

Cơ thể A Hương từ sớm đã bị ả chiếm giữ, sở dĩ đi theo bọn họ vào đây là để hiến tế toàn bộ bọn họ, như vậy Hư Số Không Gian mới có thể mở ra một lần nữa.

Ma Quốc cũng có thể tái giáng lâm nhân gian.

Giây tiếp theo, đôi mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương như nhìn từ địa ngục nhìn chằm chằm mọi người, đôi mắt ấy phóng ra một loại năng lực quỷ dị. "Muộn sao?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng, tâm niệm khẽ động, một cái Kỳ Lân Đại Ấn trực tiếp xuất hiện trên không trung. "Hử?

Chỉ là giãy chết thôi!" Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy đòn tấn công của mình bị chặn đứng, sững sờ một lát nhưng rất nhanh đã khôi phục lại.

Sau đó ả phẩy tay, xung quanh xuất hiện vô số hắc xà (rắn đen), những con hắc xà này đều là sinh vật dưới lòng đất, chứa kịch độc.

Chỉ cần dính một chút thôi là sẽ lập tức hóa thành vũng máu.

Tuy nhiên Trương Dạ Ninh vẫn bất động, hiện tại anh đã là Bất Tử Cảnh, thực lực thực tế thậm chí còn cao hơn Bất Diệt Cảnh, đối phó với Tinh Tuyệt Nữ Vương anh vẫn có nắm chắc.

Hơn nữa Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn cậy đông để thắng thì thực sự quá ngây thơ rồi.

Phải biết rằng trong Quỷ Tỳ của anh có tới gần ba vạn âm binh.

Cộng thêm Vạn Ảnh Trận, có thể lấy một địch mười. "Âm binh, xuất!

Vạn Ảnh Trận, khai!" Trương Dạ Ninh quát lạnh trong lòng, bên cạnh anh lập tức xuất hiện vô số âm binh.

Những âm binh này nhanh chóng xuất hiện, bao vây toàn bộ tế đàn. "Mẹ kiếp, sao tự nhiên xuất hiện nhiều âm binh thế này!" Vương Bàn Tử kêu lên. "Không đúng, đây là do Trương gia triệu hồi ra!" Sau đó gã mới phản ứng lại, đi theo Trương gia lâu như vậy, gã cũng đã thấy những âm binh này không ít lần.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy Trương Dạ Ninh sở hữu nhiều âm binh như vậy, thậm chí còn có cả Quỷ Vương, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi. "Ba vạn âm binh thì đã sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng, sau đó ả trực tiếp ra lệnh cho hắc xà tấn công.

Trương Dạ Ninh nói: "Thử là biết ngay thôi!" Nói xong, Trương Dạ Ninh ra lệnh cho âm binh ra tay.

Những âm binh này đều đã qua rèn luyện, cộng thêm không có thực thể, những độc tố màu đen kia hoàn toàn không có tác dụng gì.

Trong mắt đám âm binh này, chúng chẳng qua chỉ là lũ cừu chờ bị mổ thịt mà thôi.

Do đó trong khoảnh khắc hai bên giao chiến, lũ hắc xà do Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hồi lập tức bị đánh tan tác.

Chương 166

Đơn giản là một cuộc đồ sát một chiều.

Lũ hắc xà của Tinh Tuyệt Nữ Vương không có chút khả năng phản kháng nào. "Điều này không thể nào!" Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy cảnh này, trong lòng lộ ra vẻ kinh hãi.

Ả không ngờ âm binh trong tay Trương Dạ Ninh lại mạnh đến thế.

Điều này khiến ả khó lòng chấp nhận.

Tiếp theo, Tinh Tuyệt Nữ Vương triệu hồi nốt số âm binh ít ỏi còn lại của mình ra, kết quả vẫn bị nghiền nát một chiều.

Trong suốt quá trình, Trương Dạ Ninh vẫn đứng yên tại chỗ, nửa bước cũng không dịch chuyển.

Trong mắt anh thậm chí còn hiện lên một tia thất vọng.

Theo anh thấy thì Tinh Tuyệt Nữ Vương lẽ ra phải mạnh hơn mới đúng, giờ chỉ với số âm binh trong tay anh mà ả đã không chống đỡ nổi rồi.

Đợi đến khi âm binh của Tinh Tuyệt Nữ Vương bị tiêu hao gần hết, Trương Dạ Ninh mới lấy Đại Việt Long Tước ra.

Sau đó nhanh như chớp, anh đột ngột xuất hiện trước mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Một chiêu "Âm Dương Dẫn" trực tiếp khống chế Tinh Tuyệt Nữ Vương lại. "Bàn Tử, Phượng Hoàng Đảm!" Trương Dạ Ninh hét lên một tiếng gọi Bàn Tử.

Bàn Tử cả người ngây ra, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đầu tiên là A Hương đột nhiên biến thành Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau đó lại là

lũ hắc xà dày đặc và âm binh.

Cuộc chiến giữa Trương gia và Tinh Tuyệt Nữ Vương giống như thần tiên đánh nhau vậy.

Nhưng khi nghe thấy tiếng của Trương gia, gã vẫn theo bản năng ném Phượng Hoàng Đảm qua.

Nhận lấy Phượng Hoàng Đảm, Trương Dạ Ninh khoét mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, ném lần lượt vào hai bể nước. "Bõm!" Hai vật phẩm bị ném vào nước phát ra tiếng động trầm đục.

Sau đó nước trong bể bắt đầu xoáy mạnh, Phượng Hoàng Đảm và nhãn cầu trong nháy mắt bị hút xuống đáy, đồng thời từ trong bể nước tỏa ra những tia sáng nhạt. "A!" Khi luồng ánh sáng này vang lên, ngoại trừ Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca, tất cả những người khác đồng thời thốt lên một tiếng đau đớn.

Tại vị trí vết bớt lời nguyền sau lưng đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói.

Tiếp đó là một luồng ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, mọi người chỉ cảm thấy thân thể trở nên nhẹ nhõm, giống như tảng đá lớn đè nặng bao năm qua đột nhiên biến mất. "Lão Hồ, mau xem giúp tôi, lời nguyền sau lưng tôi có phải đã được giải trừ rồi không?" Bàn Tử xúc động, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Hồ Bát Nhất kéo áo sau lưng Bàn Tử lên, thấy vị trí ấn ký lời nguyền vốn có nay đã hoàn toàn biến mất.

Đúng vậy, lời nguyền đã được giải trừ.

Thấy lời nguyền không còn, mọi người lập tức kích động, hưng phấn reo hò.

Đã qua bao lâu rồi, cuối cùng họ cũng không cần phải lo lắng về vấn đề lời nguyền nữa, từ nay về sau họ cuối cùng đã có thể sống

cuộc đời mình mong muốn.

Còn Shirley Dương thì trực tiếp xúc động đến rơi nước mắt.

Túc nguyện mấy ngàn năm của tộc nhân Zaglama, vô số người đã chết trên con đường tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Ông ngoại của cô là Chá Cô Tiếu và cha cô đều chết trên con đường tìm cách giải lời nguyền, điều này khiến cô tưởng rằng đời mình cũng không còn hy vọng.

Nhưng giờ đây, như một giấc mơ, cơn ác mộng ám ảnh tộc nhân hàng ngàn năm qua lại được giải trừ trong tay cô.

Làm sao có thể không vui mừng cho được?

Sau đó họ đều nhìn về phía Trương gia trên không trung, đồng thanh bái lạy Trương gia một lạy.

Họ biết có thể giải trừ lời nguyền đều là công lao của Trương gia.

Không có Trương gia, họ ngay cả Tinh Tuyệt cổ thành còn chẳng ra nổi, nói gì đến chuyện giải lời nguyền.

Tiểu Ca nhìn mọi người quỳ bái, trong lòng cũng khẽ động.

Tuy nhiên ngay lúc này!

Bên cạnh Trương Dạ Ninh, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên phát ra một luồng u quang màu xanh lam.

Một luồng xoáy xanh lam xuất hiện từ trong cơ thể ả, giống như một hố đen muốn hút tất cả mọi thứ xung quanh vào. "Trương gia!" "Tộc trưởng!" Trong tiếng kinh hô của mọi người, Trương Dạ Ninh trực tiếp bị hút vào trong, cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng theo đó biến mất.

Cùng lúc đó, toàn bộ không gian phát ra một tiếng động dữ dội, tiếp theo trên núi đá truyền đến tiếng nứt vỡ.

Tiếng động ngày càng lớn, nghe như tiếng sấm nổ.

Dường như năng lượng trong mạch thạch anh của núi Đại Hắc Thiên Kích Lôi tích tụ quá lâu, nay muốn tuôn trào ra tất cả. "Không xong rồi, núi sắp sập!

Phải lập tức rời khỏi đây, nếu không tất cả chúng ta sẽ bị chôn sống mất!" Sơ Nhất lên tiếng. "Không được, Trương gia vẫn chưa ra!

Chúng ta phải đợi ngài ấy!

Trương gia đã làm vì chúng ta nhiều như vậy, sao có thể cứ thế mà đi!" Bàn Tử nói.

Lời nguyền của họ là do Trương gia giải khai, giờ Trương gia gặp chuyện mà họ lại mặc kệ, thì còn là con người nữa không?

Nghe vậy, lòng ai nấy đều đau xót. "Rầm!" Lúc này trên đỉnh đầu rơi xuống một khối băng thạch khổng lồ, trực tiếp đập nát một hố lớn trên nền đá. "Không được, mọi người mau đi đi, Trương huynh đệ là thần linh, ngài ấy sẽ không sao đâu!" Sơ Nhất nói.

Cứ tiếp tục thế này, tất cả sẽ chết ở đây mất. "Mọi người đi đi!" Ngay khi mọi người còn đang do dự không quyết, Tiểu Ca vốn ít nói đột nhiên lên tiếng. "Tiểu Ca, còn cậu thì sao?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Tôi ở đây đợi anh ấy." Nói xong, Tiểu Ca dùng lực hai tay trực tiếp đẩy mọi người ra ngoài cửa.

Tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa đóng chặt lại.

Chương 167

"Tiểu Ca!

Tiểu Ca!" Hồ Bát Nhất đập cửa hét lớn.

Anh không ngờ Tiểu Ca lại làm như vậy, điều này khiến lòng họ làm sao dễ chịu cho được? "Mau đi thôi!

Không được phụ lòng tốt của Tiểu Ca!" Lúc này Bàn Tử hô lớn.

Chuyện đã đến nước này họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn rời đi.

Nếu họ đều chết ở đây, thì mọi thứ Tiểu Ca và Trương gia đã làm đều trở nên vô nghĩa.

Hơn nữa họ tin rằng Tiểu Ca và Trương gia sẽ không gặp chuyện gì.

Phía Trương Dạ Ninh, anh bị Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền tống đến một thế giới đỏ rực như máu.

Ở đây mọi thứ đều mang màu máu, giống như địa ngục vậy. "Oành!

Oành!

Oành!

Oành!" Ngay khi Trương Dạ Ninh chuẩn bị tìm lối ra, trên bầu trời liên tiếp vang lên bốn tiếng nổ như sấm rền.

Giây tiếp theo, thế giới đỏ máu ban đầu trực tiếp biến thành một mảnh hư vô, mọi thứ biến mất hoàn toàn.

Thay vào đó là bóng tối vô tận. "Đây là Hư Số Không Gian sao?" Trương Dạ Ninh lẩm bẩm trong lòng.

Trương Dạ Ninh biết Hư Số Không Gian vô cùng nguy hiểm, thế nên anh cũng không dám lơ là, trực tiếp phóng thích Kỳ Lân huyết mạch, tăng thực lực bản thân lên gấp bảy lần. "Ầm!" Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, giống như có thứ gì đó sắp chui lên từ dưới đất.

Trương Dạ Ninh tung người nhảy lên rời khỏi mặt đất.

Ngay sau đó, từ dưới đất chui lên hai sinh vật khổng lồ và một tử thi bốc tử khí.

Trương Dạ Ninh nhìn kỹ, đồng tử co rụt lại, anh không ngờ những sinh vật vốn xuất hiện ở Nam Hải và Vu Giáp lại xuất hiện ở nơi này.

Đây là chiêu cuối cùng của Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Ha ha...

Trương Dạ Ninh nhìn Biển Sâu Thần Giao, Vạn Năm Cự Bạng và Thi Giải Tiên trước mắt mà khẽ cười.

Phải nói rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương này thực sự là người tốt.

Trước đó ở Tinh Tuyệt cổ thành thì tặng anh âm binh, giờ lại đem ba loại dược liệu anh cần để thăng cấp tới tận nơi.

Đây là sợ anh không thăng cấp được hay sao?

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương còn sống, biết được ả liều mạng truyền tống Trương Dạ Ninh vào Hư Số Không Gian rốt cuộc lại là làm áo cưới cho người khác, không biết có tức chết không?

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp sử dụng năng lực huyết mạch Kỳ Lân Giáng Lâm, giây tiếp theo Trương Dạ Ninh trực tiếp hóa thân thành hình dáng Kỳ Lân, một luồng uy thế khủng khiếp từ cơ thể anh lan tỏa ra. "Oành!" Trương Dạ Ninh trực tiếp phóng ra ba đạo thiên lôi đánh về phía chúng.

Uy lực của thiên lôi cực lớn, Biển Sâu Thần Giao, Vạn Năm Cự Bạng, Thi Giải Tiên lần lượt bị văng xa vài mét, cơ thể bị thương tổn ở các mức độ khác nhau.

Đây chính là toàn bộ thực lực của Trương Dạ Ninh.

Một mình địch ba.

Đây chính là điểm bá đạo của Kỳ Lân huyết mạch.

Thật khó tưởng tượng đây mới chỉ là Kỳ Lân huyết mạch tầng thứ bảy, nếu đạt tới tầng thứ chín thì sẽ khủng khiếp đến nhường nào?

Biển Sâu Thần Giao, Vạn Năm Cự Bạng, Thi Giải Tiên thấy cảnh này, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Đây mà là con người sao?

Phải biết rằng chúng đã tu luyện hàng vạn năm, giờ đây lại bị một nhân loại bức lui.

Điều này khiến chúng làm sao chấp nhận được?

Giây tiếp theo, Biển Sâu Thần Giao, Vạn Năm Cự Bạng, Thi Giải Tiên đồng loạt sử dụng chiêu thức mạnh nhất của mình tung về phía Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh hừ lạnh, hai tay đẩy mạnh về phía trước, trực tiếp chặn đứng ba luồng năng lượng khủng khiếp đó.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh như một quả pháo lao thẳng lên không trung trên đầu chúng, miệng phun ra một luồng Kỳ Lân Thần Hỏa.

Thần hỏa giáng thế, hủy diệt tất cả.

Ngọn lửa lập tức bao vây Biển Sâu Thần Giao, Vạn Năm Cự Bạng, Thi Giải Tiên, chưa đầy một phút, bên trong đã phát ra những tiếng kêu thảm thiết. "Hống!" Một tiếng gầm phẫn nộ vang lên từ

trong ngọn lửa, chúng muốn thoát khỏi sự thiêu đốt của thần hỏa, nhưng lại phát hiện thần hỏa giống như có một lực hút mạnh mẽ giữ chặt lấy chúng. "Bất Tử Nguyên Thần!" Trương Dạ Ninh một lần nữa tăng chiến lực lên gấp ba lần, cường độ thần hỏa cũng nhờ đó mà tăng theo.

Dưới luồng năng lượng khổng lồ này, Biển Sâu Thần Giao, Vạn Năm Cự Bạng, Thi Giải Tiên trực tiếp bị thiêu chết tươi, thậm chí cả linh hồn cũng bị tiêu diệt.

Đến đây trận chiến khép lại.

Nghiền nát, hoàn toàn là nghiền nát.

Thật khó tưởng tượng với thực lực hiện tại của Trương Dạ Ninh thì còn ai là đối thủ của anh?

Có lẽ cũng chỉ có Tây Vương Mẫu hay Nữ Oa mới có thể đấu với anh một trận.

Giải quyết xong tất cả, Trương Dạ Ninh nhìn thi thể của Biển Sâu Thần Giao, Vạn Năm Cự Bạng, Thi Giải Tiên, hiện giờ là lúc để tiến hành dung hợp. [Nhận được 15.000 điểm thuộc tính công kích, 14.000 điểm thuộc tính phòng ngự, 14.500 điểm thuộc tính tốc độ!] [Nhận được Giao Uyên Lệ, Thần Bạng Châu, Tiên Thi Tinh Phách!] [Giao Uyên Lệ, Thần Bạng Châu, Tiên Thi Tinh Phách: Một trong những vật phẩm bắt buộc để thăng cấp Bất Diệt Cảnh.] Thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh nở nụ cười mãn nguyện.

Anh không ngờ có thể nhận được nhiều điểm thuộc tính như vậy, lần này anh chỉ còn thiếu Cửu Chuyển Bất Diệt Đan cuối cùng là có thể bắt đầu thăng cấp lên cảnh giới Bất Diệt.

Một tuần sau, Trương Dạ Ninh cùng Tiểu Ca cùng nhau trở về thủ đô.

Việc đầu tiên khi về tới nơi chính là tìm đến đại trạch của Trương gia.

Chương 168

Bản thân đã đi lâu như vậy không xuất hiện, phán đoán là nha đầu Nhược Ngưng ở nhà chắc hẳn đang đợi đến sốt ruột rồi.

Khi tới đại trạch Trương gia thì trời đã về chiều, sau khi dặn dò Tiểu Ca bảo anh ta nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, tôi mới bước vào nhà. "Ninh, anh Ninh, cuối cùng anh cũng về rồi!" Nhược Ngưng nhìn thấy Trương Dạ Ninh trở về, vẻ mặt đầy vẻ kích động, trực tiếp lao vào lòng anh.

Trương Dạ Ninh nuông chiều xoa đầu Nhược Ngưng, gật đầu mỉm cười.

Lần này về nhà, tôi cũng dự định sẽ nghỉ ngơi một chút, việc tấn cấp Bất Diệt Cảnh có thể tạm hoãn lại một chút cũng không sao. "Nha đầu, dạo này có may quần áo mới không?" Trương Dạ Ninh cười hỏi. "Anh Ninh, anh vừa về đã hỏi chuyện đó, em không thèm nói với anh nữa." Nói đoạn, Nhược Ngưng quay mặt sang một bên.

Trương Dạ Ninh mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó dắt tay Nhược Ngưng đi vào trong nhà...

Thời gian thấm thoát trôi đi, chớp mắt đã nửa năm trôi qua.

Trong nửa năm này, Trương Dạ Ninh hiếm hoi cho mình một kỳ nghỉ dài, cùng nha đầu đi khắp nơi du ngoạn.

Có Ang Dũ đi cùng, tốc độ của hai người rất nhanh, chỉ trong nửa năm đã đi hết các danh lam thắng cảnh trong nước.

Hoắc Tú Tú thì đã trở về Hoắc gia.

Trong thời gian này, tôi cũng có dịp hàn huyên ôn lại chuyện cũ với nhóm Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Khải Toàn và cả Sơ Nhất.

Lúc mới đầu khi biết Trương gia không sao, mấy người họ đều vui mừng khôn xiết, Bàn Tử còn không tiếc lời khen ngợi: "Trương gia của chúng ta là ai chứ?

Chỉ cần ngài ấy muốn, e là cái trời này ngài ấy cũng chọc thủng được một lỗ." Tụ tập uống với nhau chút rượu, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đề xuất muốn sang Mỹ xem thử.

Đương nhiên, Hồ Bát Nhất là vì Shirley Dương mà đi, còn Bàn Tử thì cứ oang oang bảo muốn sang xem mấy cô nàng nước ngoài mông to trông thế nào.

Đối với chuyện này, Trương Dạ Ninh cũng không nói gì nhiều, đi ra ngoài mở mang tầm mắt cũng tốt.

Riêng tôi thì vẫn phải tiếp tục ở lại Trương gia.

Đối với tôi mà nói, mọi chuyện vẫn chưa thực sự kết thúc.

Mục tiêu hiện tại của tôi đã thay đổi, không còn là Tinh Tuyệt Nữ Vương hay Uông Tàng Hải nữa.

Điều quan trọng nhất đối với tôi lúc này chính là trách nhiệm của một Tộc trưởng, đó là giải quyết những rắc rối phía sau cánh cửa Thanh Đồng.

Mùa xuân năm sau, Hoắc Lão Thái gửi tới một bức thư, nói rằng đã tìm thấy Hoắc Linh, nhưng tình trạng của cô ấy có chút kỳ quái, người của bà ta căn bản không thể tiếp cận được, vì thế mời Trương gia qua xem thử.

Vốn dĩ Trương Dạ Ninh định từ chối, nhưng bọn họ bằng lòng dùng một viên Cửu Chuyển Bất Diệt Đan làm thù lao.

Đây chính là vật phẩm cuối cùng tôi cần để tấn cấp Bất Diệt Cảnh, sức hấp dẫn đối với tôi là rất lớn.

Thế là vài ngày sau, Trương Dạ Ninh đưa Ngô Tà lên đường đến Golmud. "Trương tiên sinh, viện điều dưỡng này sao lại cũ nát thế này, bị bỏ hoang rồi sao?" Ngô Tà nhìn viện điều dưỡng Golmud đổ nát trước mắt, có chút nghi hoặc hỏi.

Trương Dạ Ninh đáp: "Dù sao cũng đã mấy chục năm trôi qua rồi!

Chẳng lẽ cậu nghĩ chúng ta tới đây để du lịch chắc?" "Ờ..." Ngô Tà gượng cười đầy xấu hổ.

Tiếp đó, cả hai tiến vào bên trong viện điều dưỡng.

Bên trong tối đen đến đáng sợ, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào, trông vô cùng âm u.

Mọi người cầm đèn pin, nhanh chóng đi tới phòng 306. "Trương tiên sinh, chúng ta tới nơi rồi sao?" Ngô Tà có chút sợ hãi nói. "Mở cửa đi!" Trương Dạ Ninh gật đầu ra lệnh.

Ngô Tà gật đầu, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng càng thêm tối tăm và lạnh lẽo, người đứng bên trong chỉ cảm thấy một luồng hàn khí dâng lên trong lòng.

Ngô Tà cầm đèn pin soi xung quanh, phát hiện ở đây có một cái bàn, trên bàn đặt một chiếc gương.

Chiếc gương này trông vô cùng quen thuộc. "Trương tiên sinh, chiếc gương này hình như chính là nơi Hoắc Linh trang điểm trong cuộn băng hình!" Ngô Tà lên tiếng.

Trước khi tới đây, Ngô Tà có nhận được mấy cuộn băng hình, sau đó cậu ta tìm tới Trương gia, khẩn thiết cầu xin Trương Dạ Ninh nhất định phải đưa cậu ta theo vì muốn làm rõ chân tướng sự việc.

Trương Dạ Ninh nói: "Chỗ này chính là căn phòng trong cuộn băng đó!" "Cái gì!" Ngô Tà lộ vẻ kinh ngạc.

Tuy nói bọn họ tới đây để điều tra căn phòng này, nhưng nơi Hoắc Linh biến thành Cấm Bà trong băng cũng chính là chỗ này, làm sao cậu ta không sợ cho được.

Cậu ta đã từng gặp Cấm Bà ở Hải Để Mộ, thừa hiểu sự khủng khiếp của nó.

Sau đó, Ngô Tà cầm đèn pin cẩn thận nhìn quanh, sợ rằng chỗ nào đó đột nhiên sẽ có một con Cấm Bà nhảy ra.

Đột nhiên, cậu ta phát hiện trước một cái tủ lớn có dấu vết lạ, liền nghi hoặc: "Trương tiên sinh, hình như có người đã tới đây?

Dấu tay trên này vẫn còn rất rõ!" Trương Dạ Ninh nói: "Ừ, đúng là có người đã tới!" Chính là Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử.

Nói xong, Trương Dạ Ninh trực tiếp đẩy cái tủ ra, bên dưới lộ ra một cầu thang xoắn ốc dẫn sâu xuống dưới. "Trời ạ, không ngờ chỗ này lại có một tầng hầm!

Thật là quá kín đáo!" Ngô Tà kinh ngạc thốt lên.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, xuống thôi!" Thế là Trương Dạ Ninh dẫn Ngô Tà đi xuống.

Men theo cầu thang xoắn ốc, điểm cuối là một căn hầm ngầm.

Bên trong không rộng lắm, chỉ khoảng hơn 50 mét vuông, ở phía bên trái sát tường có một chiếc quan tài màu đen vô cùng nổi bật. "Trương tiên sinh, sao ở đây lại có quan tài?

Đáng sợ quá!" Ngô Tà sợ hãi lùi lại vài bước.

Viện điều dưỡng này vốn đã âm u, giờ lại xuất hiện một cỗ quan tài khiến cậu ta không khỏi rùng mình.

Trương Dạ Ninh lắc đầu trước hành động của Ngô Tà, sau đó nhìn về phía cỗ quan tài đen.

Tôi biết rõ thực chất cỗ quan tài này là một lối đi, bên dưới nối với một tầng hầm lớn hơn, bên trong giấu một chiếc đĩa sứ có bản đồ dẫn tới Tháp Mộc Đà.

Tháp Mộc Đà là mục tiêu tiếp theo của tôi, theo tính cách của hệ thống, vật phẩm sau khi tấn cấp Bất Tử Cảnh chắc chắn nằm ở đó.

Chương 169

Nhìn cỗ quan tài đen, Trương Dạ Ninh không trực tiếp xuống ngay mà đứng đợi.

Tôi biết bên dưới có một người, chính là Hắc Hạt Tử.

Còn Ngô Tà thì sợ hãi nhìn ngó xung quanh để đảm bảo an toàn, nếu không tim cậu ta cứ đập thình thịch không yên. "Nhớ cẩn thận một chút, nếu ngửi thấy mùi gì lạ thì phải gọi tôi ngay!" Lúc này Trương Dạ Ninh vẫn không quên dặn dò một câu, tôi vẫn phải để tâm đến sự an toàn của Ngô Tà. "Mùi gì cơ?" Ngô Tà ngơ ngác, Trương tiên sinh có ý gì đây?

Tại sao mùi hương lại có nguy hiểm?

Nhưng cậu ta cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Năm sáu phút sau, một bóng đen từ trong quan tài leo ra. "Phù, cuối cùng cũng xong việc, cái thứ này đúng là khó tìm thật!" Người đó nói chuyện với thói quen ăn mặc khá giống Tiểu Ca, một cây đen toàn tập, điểm khác biệt duy nhất là hắn thích đeo kính râm.

Hắn vừa dứt lời thì phát hiện ra sự hiện diện của Trương Dạ Ninh. "Đù, anh là ai thế?

Câm Điếc Trương đâu?" Hắc Hạt Tử hỏi một câu. "Anh sẽ gặp thôi, nhưng trước đó, hãy đưa thứ anh vừa lấy được dưới hầm ra đây!

Nếu không, tôi không bảo đảm anh sẽ bình yên vô sự đâu!" Trương Dạ Ninh lạnh lùng nói.

Hắc Hạt Tử cười khẩy: "Ha ha, tôi biết ngay các người là một bọn mà, đều muốn cướp đồ của tôi?

Nhưng anh cũng không đi nghe ngóng xem trên giang hồ tôi là ai à?

Xem anh tuổi còn trẻ mà đã muốn chơi kiểu đen ăn đen sao?" Trương Dạ Ninh đáp: "Anh cũng có thể nghe ngóng xem tôi là ai!" Nói xong, Trương Dạ Ninh biến mất tại chỗ, trực tiếp xuất hiện ngay sát người Hắc Hạt Tử, đoạt lấy chiếc đĩa sứ trong tay hắn.

Khoảnh khắc đĩa sứ bị cướp đi, Hắc Hạt Tử cũng kịp phản ứng định phản kích, nhưng khi hắn quay người lại thì thấy Trương Dạ Ninh đã đứng ở vị trí cũ từ bao giờ.

Thấy cảnh này, Hắc Hạt Tử trong lòng kinh hãi!

Thực lực thật mạnh, tốc độ này hắn hoàn toàn không kịp trở tay. "Rốt cuộc anh là ai?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Hắn biết thanh niên này tuyệt đối không đơn giản, tốc độ nhanh như vậy, hắn chắc chắn không phải đối thủ. "Tộc trưởng!" Đúng lúc này, Tiểu Ca đột nhiên từ một hướng khác bước vào. "Thế nào?

Có phát hiện ra Hoắc Linh không?" Trương Dạ Ninh cất tiếng hỏi. "Không, ngoại trừ căn phòng trong cùng kia, tất cả các nơi đều đã tìm qua rồi!" Tiểu Ca báo cáo.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Hắc Hạt Tử ngẩn ngơ cả người.

Tiểu Ca vậy mà gọi anh ta là Tộc trưởng?

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ thanh niên trước mặt này là Tộc trưởng của Trương gia?

Nhưng chẳng phải giới đạo mộ đồn rằng Tiểu Ca mới là Tộc trưởng sao, sao lại biến thành vị thanh niên này rồi?

Chẳng lẽ Tiểu Ca chỉ là Đại Tộc trưởng, còn vị này mới là hàng thật?

Nếu đúng là vậy thì quá khủng khiếp.

Nhưng rất nhanh hắn đã định thần lại, hai người này đều là người Trương gia, vậy thì coi như là đồng bọn.

Hắn hành động lần này là do A Ninh thuê, mà bọn họ cũng muốn tới Tháp Mộc Đà.

May mà là người một nhà, nếu không hắn khó mà kết thúc êm đẹp được, thực lực của người được Tiểu Ca gọi là Tộc trưởng này thực sự quá đáng sợ.

Nếu có thể, hắn thật sự không muốn đối đầu với anh ta. "Hắc hắc, vị đại gia này!

Nếu ngài sớm nói ngài là Tộc trưởng Trương gia thì đâu cần ngài phải ra tay, tôi trực tiếp dâng tận tay rồi!" Hắc Hạt Tử cười hì hì nói, cái khoản làm người này hắn xem như đã thấu triệt rồi.

Trương Dạ Ninh gật đầu, điềm nhiên thu lấy đồ vật, cũng không buồn chấp nhất với hắn.

Người này là do A Ninh mời tới, chuyến đi Tháp Mộc Đà này để hắn đi theo cũng được. "Tộc trưởng, đồ đã lấy được rồi, chúng ta nên đi thôi chứ?" Tiểu Ca hỏi.

Trương Dạ Ninh lắc đầu nói: "Ngô Tà còn ở bên trong, đừng quên cậu ta, nếu không Ngô Tam Tỉnh sẽ đau đầu lắm đấy!" "A!

Trương tiên sinh!

Có... có Cấm Bà!

Mau cứu tôi với!" Ngay khi mấy người chuẩn bị đi tìm Ngô Tà, từ căn phòng trong cùng đột nhiên vang lên tiếng kêu cứu của cậu ta. "Hỏng rồi!

Hoắc Linh ở trong phòng đó!" Nói đoạn, cả nhóm lao tới. "Trương

tiên sinh!

Muộn Du Bình sao anh cũng ở đây?" Ngô Tà loạng choạng lao ra từ bên trong, vừa vặn chạm mặt nhóm Trương Dạ Ninh.

Trương Dạ Ninh nói: "Tôi bảo anh ta vào trước một bước." "Không ngờ còn có một cậu em nữa cơ à?

Nhưng Cấm Bà cậu nói là cái gì thế?

Là nữ quỷ sao?

Trông có xinh không?" Hắc Hạt Tử cợt nhả hỏi. "Khục khục..." Lời của Hắc Hạt Tử vừa dứt, từ sau cánh cửa phòng bỗng phát ra một tràng tiếng cười lạ.

Tiếp đó một bóng trắng lao ra, nơi nó đi qua mặt đất lập tức trở nên ẩm ướt.

Chương 170

Theo sát đó là một mùi hương đặc biệt khiến người ta say đắm. "Đù, không ngờ tôi đoán trúng thật, đúng là nữ quỷ.

Này cậu em, nữ quỷ thì có gì mà sợ?

Có câu nói thế nào nhỉ, chỉ cần gan lớn thì nữ quỷ cũng..." Hắc Hạt Tử trêu chọc, chìm đắm trong ảo tưởng của chính mình.

Ngô Tà nhìn gã đàn ông lạ mặt vừa xuất hiện, chỉ cảm thấy cạn lời.

Đây là hạng người gì vậy?

Ngay cả nữ quỷ mà cũng có ý đồ sao?

Tiếp đó Hắc Hạt Tử hăm hở lao về phía nữ quỷ, định trổ tài trước mặt mọi người!

Kết quả là độ ngầu chưa quá ba giây, cả người đã bị Cấm Bà đánh bay.

Trương Dạ Ninh nhướn mày, con Cấm Bà này chính là do Hoắc Linh biến thành.

Nó không giống con Cấm Bà gặp ở Hải Để Mộ, thực lực của nó cao hơn Cấm Bà thông thường rất nhiều.

Nhìn động tác ra tay vừa rồi, e là đã tiếp cận cảnh giới Bất Tử Thể.

Ngay cả Tiểu Ca cũng chưa chắc đối phó được.

Bảo sao nhóm Hoắc Lão Thái không làm gì được, với thực lực cảnh giới này, bao nhiêu người đến cũng vô dụng.

Đồng thời cảnh giới này cũng bảo vệ chính bản thân cô ta, nếu

không cô ta đã bị "Hắn" và người Uông gia nghiên cứu đến chết từ lâu rồi, làm sao còn mạng mà sống đến giờ? "Chạy mau, con nữ quỷ này thực lực rất mạnh!" Hắc Hạt Tử khạc ra một ngụm máu bầm nói.

Hắn cảm nhận được thực lực con nữ quỷ này cao hơn hắn ít nhất hai ba bậc, ở lại đây chỉ có nước chết! "Sao thế?

Nữ quỷ này anh không cần nữa à?" Trương Dạ Ninh cười hỏi. "Cần cái con khỉ, dữ dằn thế này ai ham thì lấy đi!" Hắc Hạt Tử chửi thề một câu. "Trương tiên sinh, cẩn thận!" Đúng lúc này, Cấm Bà lao về phía Trương Dạ Ninh đang đứng gần nhất.

Nếu là người khác thì lúc này e là đã chết không kịp ngáp rồi.

Nhưng đây là Trương Dạ Ninh, mọi chuyện đã khác.

Thực lực thực tế của tôi đã sớm vượt qua Bất Diệt Cảnh.

Một con Cấm Bà đối với tôi mà nói chẳng qua chỉ là chuyện búng ngón tay.

Khi Cấm Bà chuẩn bị vồ trúng, thân hình Trương Dạ Ninh lóe lên, với một tốc độ cực nhanh trực tiếp khóa chặt cô ta từ phía sau, mặc cho cô ta vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được. "Trời ạ!

Khỏe thế!" Hắc Hạt Tử nhìn thấy cảnh này, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Nên biết lúc nãy hắn bị con nữ quỷ này tát một cái đã bay màu, vậy mà vị Tộc trưởng Trương gia này lại trực tiếp khống chế được nó.

Khoảng cách giữa họ rốt cuộc là bao nhiêu?

Hắn không dám tưởng tượng nổi!

Trương Dạ Ninh không để ý đến mọi người mà nhìn về phía Cấm Bà.

Gạt bỏ sự thật cô ta là Cấm Bà, từ đường nét khuôn mặt có thể thấy người phụ nữ này vẫn rất xinh đẹp, dáng dấp cực chuẩn, còn có một mùi hương độc đáo.

Lúc này, những người khác cũng vây lại.

Ngô Tà nhìn rõ mặt cô ta liền kinh hô: "Cô ta chính là người trong cuộn băng hình, cô ta là con gái Hoắc Lão Thái - Hoắc Linh!" Trương Dạ Ninh gật đầu: "Không sai, cô ấy cũng là một trong những mục đích của chuyến đi này của chúng ta." "Nhưng Trương tiên sinh, cô ấy hiện giờ biến thành hình dạng này, chúng ta biết nói sao với Hoắc Lão Thái đây?" Ngô Tà hỏi.

Phải nói là Hoắc Lão Thái này thật biết làm ăn, một viên Cửu Chuyển Bất Diệt Đan mà không chỉ muốn cứu Hoắc Linh ra, còn muốn hồi phục nguyên dạng cho cô ta.

Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo tôi đang thiếu thứ đó chứ.

Sau đó tôi cắn đầu ngón tay, nhỏ vài giọt tinh huyết của mình vào miệng Hoắc Linh.

Kỳ Lân Huyết Mạch của tôi đã đạt đến cấp thứ bảy, cứu cô ấy chắc không thành vấn đề.

Kỳ Lân tinh huyết đi vào miệng Hoắc Linh lập tức tan ra. "A!" Giây tiếp theo, Hoắc Linh phát ra một tiếng thét thảm thiết, ngũ quan bắt đầu vặn vẹo, nhãn cầu lồi to, trông vô cùng đáng sợ.

Tiếp đó, một con sâu đỏ thẫm chui ra từ miệng cô ta. "Đây...

đây là Thi Miết Vương!" Ngô Tà kêu lên kinh hãi, cậu ta nhận ra thứ này.

Trước đây ở Lỗ Vương Cung cậu ta đã từng thấy Thi Miết Vương, chỉ là không ngờ trong cơ thể Hoắc Linh lại ký sinh một con như vậy!

Nhưng Thi Miết Vương chẳng phải chứa kịch độc sao?

Tại sao Hoắc Linh lại không sao? "Lùi lại, đừng lại gần nó!" Hắc Hạt Tử hô lên.

Tuy nhiên ngay lúc đó, tay phải Trương Dạ Ninh nhanh như cắt vươn ra, kẹp chặt Thi Miết Vương giữa ngón trỏ và ngón giữa, rồi trước ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, Thi Miết Vương trực tiếp bị kẹp nổ tung, một bãi máu đen rơi xuống đất. "Đù, mạnh quá, Thi Miết Vương mà dùng tay không kẹp nổ?" Hắc Hạt Tử sững sờ.

Ngô Tà và Tiểu Ca thì thấy cũng bình thường, vì từ hồi ở Lỗ Vương Cung, Trương gia đã có thể hành hạ Thi Miết Vương rồi.

Sau khi Thi Miết Vương bị ép ra, cộng thêm tác dụng của Kỳ Lân tinh huyết, khuôn mặt Hoắc Linh dần dần khôi phục.

Giây tiếp theo, trên người cô ta bùng nổ một luồng khí thế, luồng khí thế này dao động rất lớn, hất văng Hắc Hạt Tử lùi lại mấy bước.

Ngô Tà nếu không có Trương Dạ Ninh giữ lại thì e là đã bị thổi bay. "Trương tiên sinh, cô ấy làm sao vậy?" Ngô Tà hỏi.

Trương Dạ Ninh nói: "Cô ấy không sao, chỉ là đang đột phá thôi!" "Cái gì, đột phá?" Hắc Hạt Tử lại một phen chấn kinh.

Nhờ tinh huyết Kỳ Lân của Trương Dạ Ninh, thực lực của Hoắc Linh lại thăng tiến thêm một bậc, tuổi thọ cũng tăng lên đáng kể.

Chương 171

Sau đó, da dẻ cô ta trắng trẻo và săn chắc lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, diện mạo càng lúc càng trẻ trung.

Chỉ trong hai phút, diện mạo cô ta dừng lại ở tuổi mười tám, khuôn mặt trở nên thanh tú hình trái xoan, đôi mắt to tròn long lanh.

Thật khó tin Cấm Bà lúc nãy và Hoắc Linh bây giờ là cùng một người. "Đây là đâu?" Hoắc Linh lúc này đã tỉnh táo lại, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Người đầu tiên cô thấy là Trương Dạ Ninh. "Anh là...?" Hoắc Linh nghi hoặc hỏi.

Trương Dạ Ninh đáp: "Hoắc Lão Thái nhờ tôi tới cứu cô, cô đã khôi phục bình thường rồi." Hoắc Linh rúng động, kinh hãi nhìn Trương Dạ Ninh.

Cô đã tốn mấy chục năm không tìm được cách giải quyết, vậy mà lại được thanh niên này xử lý xong?

Phải biết rằng ban đầu để ép Thi Miết Vương ra khỏi cơ thể, cô đã thử đủ mọi cách, cho tới trước khi mất đi ý thức cô vẫn không làm được. "Dù sao đi nữa, vẫn cảm ơn anh!" Hoắc Linh cúi đầu thật sâu trước Trương Dạ Ninh.

Nếu không có anh xuất hiện, không biết giờ cô sẽ ra sao, có lẽ vẫn là một quái vật không ra người không ra ngợm sống vất vưởng qua ngày.

Sau khi cúi chào, Hoắc Linh mới nhìn sang những người khác, rồi bắt gặp hai bóng hình vô cùng quen thuộc! "Trương Khởi Linh!

Tề Vũ!

Hai người sao lại ở đây?" Hoắc Linh kinh ngạc hỏi.

Tiểu Ca chỉ liếc nhìn cô một cái rồi không nói gì.

Còn Ngô Tà thì đứng hình, cậu ta không hiểu tại sao Hoắc Linh lại gọi mình là Tề Vũ?

Tề Vũ là ai?

Có giống cậu ta lắm không?

Ngô Tà nói: "Rất xin lỗi, tôi không phải Tề Vũ, chắc cô nhận nhầm người rồi!" Hoắc Linh ngẩn ra một lát rồi lắc đầu: "Không thể nào, anh chắc chắn là Tề Vũ, anh không lừa được tôi đâu, bất kể dung mạo, phong cách ăn mặc hay giọng điệu, các người đều giống hệt nhau!" Ngô Tà cạn lời, chẳng lẽ Hoắc Linh này vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo? "Cô nhận nhầm người thật rồi, tôi không phải Tề Vũ, tôi tên Ngô Tà, là người Ngô gia!" "Không thể nào!" Nhưng Hoắc Linh căn bản không tin, trên đời này làm sao có người giống nhau đến vậy?

Dung mạo có thể giống, nhưng giọng nói, ngữ khí và phong cách ăn mặc thì không thể!

Ngô Tà nhíu mày, hết cách rồi.

Xem ra mình có nói gì cô ta cũng chẳng tin.

Lúc này Tiểu Ca mới lên tiếng: "Cậu ấy không phải Tề Vũ!" "Cái gì?" Hoắc Linh kinh ngạc nhìn Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca chỉ lạnh lùng nhìn cô, không có ý định nói thêm.

Phải rồi, Trương Khởi Linh vẫn là cái anh chàng lạnh lùng đó thôi.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, cô cũng đừng đoán mò nữa, sự việc căn bản không phải như cô nghĩ đâu, về hỏi lại là biết ngay.

Giờ cô đã khôi phục, mau về đi thôi!

Đúng rồi, nhớ nhắc Hoắc Lão Thái gửi đồ tới cho tôi!

Nếu không tôi sẽ đích thân tới lấy đấy!" Hoắc Linh gật đầu: "Cảm ơn anh.

Cái này tặng anh, đây là một vật phẩm tôi vô tình tìm được lúc ý thức còn tỉnh táo, không đáng giá lắm nhưng cũng là chút lòng thành của tôi!" Hoắc Linh biết mẹ mình đã chuẩn bị tạ lễ, nhưng cô vẫn thấy cần phải cảm ơn riêng anh.

Dù sao nhờ có anh mà thực lực của cô cũng tăng thêm một bậc.

Trương Dạ Ninh không chút khách khí, cầm lấy hộp gỗ từ tay Hoắc Linh.

Mở hộp ra, bên trong là một khối ngọc thạch màu xanh lam.

Khi chạm vào ngọc thạch, âm thanh hệ thống vang lên: "Nhận được Hải Thần Thạch!" "Hải Thần Thạch: Bên trong chứa đựng nhiều đạo linh khí của Hải Thần, sau khi sử dụng có thể nhận được một lượng lớn thuộc tính, chỉ số tấn công tăng 8000 điểm, phòng ngự tăng 8000 điểm, tốc độ tăng 8000 điểm!" Suýt nữa thì bật thốt lên!

Nghe gợi ý của hệ thống, Trương Dạ Ninh không khỏi hít sâu một hơi.

Tôi không ngờ Hoắc Linh lại có Hải Thần Thạch!

Cái này lợi hại thật, có thể trực tiếp tăng 8000 điểm thuộc tính.

Mà tôi vừa vặn đang thiếu 8000 điểm này, nghĩa là sau khi sử dụng, đợi Hoắc Lão Thái gửi Cửu Chuyển Bất Diệt Đan tới, tôi có thể bắt đầu đột phá Bất Diệt Cảnh.

Đợi đến Bất Diệt Cảnh, cộng thêm các loại chiến lực gia trì, dù Tây Vương Mẫu có sống lại tôi cũng tự tin ấn bà ta xuống đất mà ma sát.

Một lát sau, Trương Dạ Ninh bình tâm lại sự kích động, nói: "Được rồi, chúng ta nên đi thôi!" Thế là cả nhóm rời khỏi viện điều dưỡng Golmud. "Ơ kìa, mọi người đi đâu thế?

Không đợi A Ninh sao?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Đúng lúc đó, một chiếc xe van lớn dừng lại trước mặt họ.

Một người phụ nữ bước xuống, chính là A Ninh. "Trương tiên sinh?

Ngô lão bản?

Sao các người lại ở đây?" A Ninh nghi hoặc hỏi.

Nghe câu này, Hắc Hạt Tử ngẩn ngơ, hỏi: "Tôi bảo cô A Ninh này, vị đại gia này không phải cô mời tới sao?" A Ninh lắc đầu: "Tôi cũng muốn mời ngài ấy lắm, nhưng tôi mời không nổi!" Đùa cái gì thế không biết!

Vị Trương gia này, làm sao cô có thể mời động được? "Không phải cô mời?

Thế còn Tiểu Ca thì sao?" Hắc Hạt Tử hỏi.

A Ninh nói: "Ừ, Tiểu Ca thì tôi có nói qua vài câu!" "Phù, thế thì còn đỡ!" Hắc Hạt Tử thở phào nhẹ nhõm. "Đúng rồi, Hắc Hạt Tử, việc anh làm đến đâu rồi?" A Ninh hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Hắc Hạt Tử cười gượng: "Có vị đại gia này ở đây, cô nói xem thế nào?" "Trương tiên sinh, ngài định đi Tây Vương Mẫu Cung sao?" A Ninh hỏi.

Nghe câu này, A Ninh ngẩn ra, vừa mừng vừa sợ.

Chương 172

Sợ là vì nếu Trương tiên sinh tới Tây Vương Mẫu Cung mà thứ ngài ấy tìm trùng với thứ họ muốn tìm thì coi như họ hết hy vọng, chuyến này công cốc.

Mừng là nếu có thể cùng Trương tiên sinh tiến vào địa cung, họ sẽ không phải lo lắng về nguy hiểm nữa, vì Trương tiên sinh có thể giải quyết nhẹ nhàng. "Cái đó...

Trương tiên sinh, ngài có thể gia nhập cùng chúng tôi không?

Đội ngũ của chúng tôi đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, thực phẩm, trang bị, xe cộ đầy đủ." A Ninh thận trọng hỏi, không còn vẻ oai phong như trước.

Trương Dạ Ninh nói: "Cũng không phải không được, nhưng phải đưa cả cậu ta theo!" Nói rồi anh đẩy Ngô Tà ra.

Ngô Tà ở đây vẫn khá quan trọng, đương nhiên là dùng làm mồi nhử.

A Ninh ngẩn ra rồi nói: "Cái này đương nhiên không vấn đề gì, chỉ là thêm một người thôi mà, chỉ cần ngài mở lời, thêm bao nhiêu người cũng được." Sau đó A Ninh lại hỏi: "Trương tiên sinh, không biết lần này ngài tới Tây Vương Mẫu Cung là để tìm thứ gì?" Trương Dạ Ninh đáp: "Yên tâm đi, không xung đột với các người đâu!" "???" Nghe vậy A Ninh đầy vẻ kinh ngạc, không xung đột?

Chẳng lẽ Trương tiên sinh biết họ muốn tìm gì?

Nhưng họ chưa từng tiết lộ ra ngoài mà?

Chẳng lẽ Trương tiên sinh suy tính ra được?

Thật quá khủng khiếp.

Nhưng để cho chắc chắn, A Ninh vẫn hỏi: "Ngài biết chúng tôi tìm gì sao?" Trương Dạ Ninh cạn lời: "Sao cô nói nhiều thế?

Nếu tôi muốn lấy thì cô ngăn nổi không?" Nghe câu này, A Ninh đầy vẻ ngượng ngùng.

Quả thực, nếu Trương gia ra tay thì không ai ngăn nổi.

Sau đó cô ho khan vài tiếng rồi nói: "Trương tiên sinh, nếu đã vậy, mời ngài lên xe chúng tôi, tôi đưa ngài về căn cứ, tuần sau chúng ta sẽ xuất phát!" Trương Dạ Ninh lắc đầu: "Các người cứ đi trước đi, tôi phải về một chuyến!" Nói xong anh rời đi.

Hiện tại tôi chưa thể đi ngay, tôi phải đợi Hoắc Lão Thái mang Cửu Chuyển Bất Diệt Đan tới để bắt đầu tấn cấp Bất Tử Cảnh.

Chiều hôm đó khi về tới nhà, Hoắc Lão Thái cũng đúng hẹn gửi Cửu Chuyển Bất Diệt Đan tới.

Buổi tối, sau khi nha đầu đi ngủ, Trương Dạ Ninh ra sân, lấy Hải Thần Thạch ra sử dụng. "Sử dụng Hải Thần Thạch thành công!" "Nhận được 8000 điểm tấn công, 8000 điểm phòng ngự, 8000 điểm tốc độ!" "Kiểm tra thấy Túc chủ đã gom đủ vật phẩm tấn cấp Bất Diệt Cảnh, đồng thời điểm thuộc tính đã đạt giới hạn 30.000 điểm, có thể bắt đầu tấn cấp, hiện tại bắt đầu chứ?" "Bắt đầu!" Đợi hơn nửa năm trời, cuối cùng cũng có thể tấn cấp Bất Diệt Cảnh rồi.

Thế là Trương Dạ Ninh không chút chần chừ, chọn bắt đầu ngay. "Bắt đầu tấn cấp Bất Diệt Cảnh!

Đang tiêu hao đạo cụ tấn cấp!

Bất Diệt Cảnh đang trong quá trình tấn cấp, thời gian còn lại: 29 ngày 23 giờ 59 phút 59 giây!" Cần tới một tháng!

Cũng bình thường thôi.

Lúc trước tấn cấp Bất Tử Cảnh mất hai tuần, giờ lên Bất Diệt Cảnh mất một tháng cũng là hợp tình hợp lý.

Sau khi đạt tới Bất Diệt Cảnh, cơ thể tôi có thể đạt đến mức bất tử bất diệt!

Một tuần sau, Trương Dạ Ninh tới trại của A Ninh.

Thấy Trương tiên sinh tới, A Ninh đích thân ra đón tiếp. "Trương tiên sinh, cuối cùng ngài cũng tới, còn cần ngài cho chúng tôi mượn cái đĩa sứ xem qua, chúng tôi cần thông tin trên đó để xác định vị trí của Tháp Mộc Đà!" Trương Dạ Ninh lắc đầu, đưa đĩa sứ cho A Ninh và nói: "Cái đĩa này căn bản không hoàn chỉnh!

Trên đó chỉ có một phương hướng đại khái thôi." "Cái gì?

Sao có thể chứ?" A Ninh kinh ngạc.

Sau đó cô nhận lấy đĩa sứ, dùng kính lúp soi kỹ thì phát hiện đúng là chỉ có một nửa bản đồ. "Chúng ta đi xem Định Chủ Trác Mã trước đi!" Nói rồi A Ninh dẫn Trương Dạ Ninh tới lều của Định Chủ Trác Mã.

Lúc này trong lều có sáu người: Ngô Tà, Hắc Hạt Tử, Tiểu Ca, một lão phụ nhân, một người phụ nữ trông chỉ khoảng ngoài hai mươi và một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Ngoài ba người tôi đã biết, những người còn lại đều mặc trang phục Tây Tạng.

Lão phụ nhân chính là người dẫn đường năm xưa của nhóm Trần Văn Cẩm - Định Chủ Trác Mã. "Trương tiên sinh tới rồi!" A Ninh lên tiếng, sau đó đưa đĩa sứ cho Định Chủ Trác Mã. "Trương tiên sinh!" Ngô Tà thấy Trương Dạ Ninh tới liền vội vàng chào hỏi.

Tiểu Ca cũng nhìn về phía anh.

Trương Dạ Ninh gật đầu nhẹ, sau đó nhìn về phía người phụ nữ trẻ kia.

Một tuần trước tôi vừa giúp Hoắc Linh khôi phục bình thường, nên chỉ một ánh mắt tôi đã nhận ra người phụ nữ này có điểm bất thường.

Cô ta đã uống Thi Miết Đan!

Hơn nữa cô ta tuyệt đối không phải người Tạng, da người Tạng thường đỏ sẫm thô ráp do phơi nắng lâu năm, còn người phụ nữ này da dẻ mịn màng trắng trẻo, ngoại hình cực kỳ xinh đẹp và trẻ trung.

Cộng thêm hơi thở Thi Miết trong người cô ta, không khó để đoán ra người này chính là Trần Văn Cẩm. "Trương tiên sinh?" Lúc này Ngô Tà cũng phát hiện Trương tiên sinh cứ nhìn chằm chằm người phụ nữ đó, chẳng lẽ Trương tiên sinh để mắt tới cô ta rồi?

Trần Văn Cẩm cũng cảm nhận được ánh mắt của Trương Dạ Ninh, ban đầu cô ta tưởng anh nhìn vì nhan sắc của mình, nhưng sau đó cô ta nhận ra mình đã lầm.

Cô ta cảm thấy ánh mắt của thanh niên này có chút đáng sợ, trong khoảnh khắc đó, cô ta thấy như cả người mình bị nhìn thấu, không còn chút bí mật nào trước mặt anh.

Một áp lực như vậy, đã bao nhiêu năm rồi cô ta mới lại gặp phải. "Trương tiên sinh?" Ngô Tà thấy Trương Dạ Ninh cứ nhìn người phụ nữ đó mãi không nói gì, liền lên tiếng gọi lần nữa.

Cậu ta nói tiếp: "Trương tiên sinh, đĩa sứ này quả thực bị thiếu, chúng ta phải tìm được nửa còn lại mới có thể tiếp tục tiến lên." Trương Dạ Ninh gật đầu.

Nửa cái đĩa sứ còn lại tôi không lo, nếu thời gian không nhầm thì rất nhanh sẽ có người mang nó tới tận tay tôi thôi.

Sau đó mọi người ăn một bữa tối đơn giản rồi ai về lều nấy nghỉ ngơi.

Đêm đó A Ninh đặc biệt bảo người dựng cho Trương tiên sinh một cái lều lớn nhất, Trương Dạ Ninh xem qua rồi cũng trực tiếp vào ở.

Đợi nửa cái đĩa sứ kia tới là họ chuẩn bị xuất phát.

Lộ trình tới Tây Vương Mẫu Địa Cung khá xa xôi, nơi đó hẻo lánh, không đi mất mười mấy ngày thì không tới được.

Buổi tối, phía bên Ngô Tà.

Chương 173

Ngô Tà đang ngủ say thì bị Tát Tây gọi dậy.

Ban đầu Ngô Tà định từ chối, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tát Tây, cậu đành đi theo đến lều của Định Chủ Trác Mã.

Khi đến nơi, thấy Muộn Du Bình cũng ở đó, trong lòng cậu vô cùng hiếu kỳ.

Tiếp đó, Định Chủ Trác Mã kể cho Ngô Tà và Tiểu Ca nghe chuyện về Trần Văn Cẩm, nói rằng bà ấy đang đợi họ ở Tháp Mộc Đà.

Bà còn dặn họ rằng Trần Văn Cẩm chỉ đợi ở đó mười ngày, nếu không bà sẽ tự mình đi vào...

Mấy ngày sau, Giải Vũ Thần tìm đến nơi này. "Giải Vũ Thần cầu kiến Trương gia!" Giải Vũ Thần cung kính đứng trước lều của Trương Dạ Ninh nói. "Tiểu Hoa?

Sao lại là cậu?" Lúc này Ngô Tà đi tới, thấy người đến thì sững sờ một chút, rồi kinh ngạc thốt lên.

Cậu không hiểu sao Tiểu Hoa lại xuất hiện ở đây.

Giải Vũ Thần khi nhìn thấy Ngô Tà cũng ngẩn người, anh không ngờ Ngô Tà lại có mặt tại chỗ này.

Cả hai đều là hậu duệ Cửu Môn, hồi nhỏ lúc đi chúc Tết thường xuyên chơi cùng nhau, tính là thanh mai trúc mã.

Thêm vào đó, bà nội của Ngô Tà là em họ của Giải Cửu gia, giữa họ còn có một tầng quan hệ họ hàng, tình cảm rất tốt. "Ngô Tà?

Tôi đến đưa đĩa sứ cho Trương gia, sao cậu lại ở đây?" Ngô Tà

đáp: "Tôi đi theo Trương gia đến đây." "Ồ?

Không ngờ hai người lại quen biết nhau?

Vậy thì dễ rồi, cậu đưa đĩa sứ cho tôi đi, tôi sẽ chuyển cho Trương gia giúp cậu!" Hắc Hạt Tử thấy hai người quen biết thì có chút ngạc nhiên nói.

Giải Vũ Thần lại khinh bỉ liếc nhìn Hắc Hạt Tử một cái, lạnh lùng bảo: "Anh?

Tôi không tin tưởng, tôi phải đích thân giao cho Trương gia!" "Ơ, sao lại không tin tưởng tôi chứ?" Hắc Hạt Tử làu bàu.

Tuy nhiên Giải Vũ Thần hoàn toàn không thèm để ý đến gã, quay sang hỏi Ngô Tà: "Ngô Tà, Trương gia có ở bên trong không?" "Để tôi đưa cậu vào!" Ngô Tà nói.

Sau đó hai người trực tiếp rời đi dưới sự chứng kiến của Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử đứng ngơ ngác tại chỗ.

Hóa ra Hoa nhi gia cũng quen biết Trương gia?

Về phía Ngô Tà, hai người bước vào trong lều, Giải Vũ Thần vừa thấy Trương Dạ Ninh liền vội vàng cung kính chào: "Trương gia!

Đồ đã mang đến rồi!" Trương Dạ Ninh gật đầu, hiệu suất làm việc của Giải Vũ Thần khá tốt, đến sớm hơn dự tính của anh vài ngày.

Sau đó Giải Vũ Thần đưa mảnh sứ cho Trương Dạ Ninh và nói: "Trương gia, đây chính là nửa mảnh đĩa sứ còn lại, mời ngài xem!" Trương Dạ Ninh nhận lấy, liếc qua một lượt, không có vấn đề gì.

Sau khi có được đĩa sứ, Trương Dạ Ninh gọi tất cả mọi người vào để cùng xem xét đĩa sứ hoàn chỉnh.

A Ninh nói: "Trương gia, lần này đa tạ ngài, không ngờ ngài lại

thu thập được đĩa sứ nhanh như vậy, tiếp theo chúng ta chuẩn bị một chút là có thể xuất phát đi Tháp Mộc Đà rồi!" Chớp mắt đã trôi qua ba ngày.

Lúc này nhóm người A Ninh đã vạch ra lộ trình xuất phát, đoàn người bắt đầu di chuyển vào sâu trong sa mạc Gobi.

Khi họ rời đi, có một người đã mất tích, đó chính là Trần Văn Cẩm.

Chuyện này ngoại trừ Trương Dạ Ninh chú ý tới thì những người khác đều không hay biết.

Bởi vì người này vốn không nổi bật, dù có biến mất họ cũng chẳng quan tâm.

Đối với việc này Trương Dạ Ninh không nói gì thêm.

Xe chạy được khoảng một tuần, càng đi vào sâu bên trong càng hoang vu, đến cuối cùng hoàn toàn không thấy bóng dáng của màu xanh.

Lại qua ba ngày nữa, họ xuyên qua bãi đá Gobi, tiến vào sa mạc thực sự.

Tuy nhiên lúc này gió cát nổi lên, cát bụi mịt mù, tầm nhìn gần như bằng không.

Gió càng thổi càng mạnh, đoàn xe không thể tiếp tục tiến lên, chỉ đành dừng lại.

Mọi người bắt đầu tìm nơi trú ẩn.

Hai tiếng sau, bão cát cuối cùng cũng qua đi. "Trương tiên sinh, ngài không sao chứ?" A Ninh đi tới hỏi. "Tôi không sao, kiểm điểm lại quân số đi, nếu không có vấn đề gì thì tiếp tục lên đường!" Trương Dạ Ninh ra lệnh.

Chẳng mấy chốc A Ninh đã kiểm tra xong, cô đi tới nói: "Trương tiên sinh, Ngô Tà và mấy người của chúng tôi dường như đã biến mất rồi!" Quả nhiên giống hệt cốt truyện, họ chắc hẳn đã lạc đường do bão cát, tính toán theo thời gian thì hiện tại có lẽ đã đến Ma Quỷ Thành.

Trương Dạ Ninh nói: "Khẩn trương xuất phát thôi, họ ở ngay phía trước không xa đâu!" Ngay lập tức, mọi người lái xe hướng về phía Ma Quỷ Thành.

Ma Quỷ Thành, đúng như tên gọi của nó.

Do bão cát vừa mới ngừng, khắp nơi sương khói mờ ảo.

Ánh mặt trời xuyên qua lớp cát vàng chiếu vào trong thành, khiến cả tòa thành trở nên quỷ dị.

Trương Dạ Ninh đi tiên phong dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đến trước xác một con tàu đắm.

Để nhìn rõ hơn, A Ninh lấy súng tín hiệu ra bắn lên trời một phát.

Viên đạn tín hiệu rực nóng bay lên không trung, nổ tung và chiếu sáng cả khu vực như ban ngày.

Đó là một gò đất khổng lồ hình bán nguyệt cao hàng trăm mét, lơ lửng trên đó là một con tàu gỗ mục nát có kiểu dáng cổ xưa. "Trời ạ, tôi không nhìn lầm chứ?

Chỗ này sao lại có một con tàu lớn thế này?" A Ninh kinh ngạc thốt lên.

Trương Dạ Ninh nói: "Không có gì là không thể, nhìn địa mạo nơi này đi, ngày xưa đây chắc hẳn là một lòng sông cổ, con tàu này có lẽ vì tai nạn nào đó mà chìm lại đây!" Mọi người lúc này mới vỡ lẽ. "Nhưng Trương tiên sinh, chuyện này có liên quan gì đến nhóm Ngô Tà không?" A Ninh hỏi, cô không hiểu sao Trương Dạ Ninh lại đưa cô

đến chỗ này. "Cô cầm đèn pin chiếu xuống dưới xem!" Trương Dạ Ninh bảo.

A Ninh vội vàng cầm đèn pin chiếu xuống dưới, phát hiện trên đó có dấu chân, hơn nữa dấu chân còn rất mới, giống như vừa mới giẫm lên. "Trương tiên sinh, ý ngài là họ đang ở trong con tàu đắm này?" A Ninh hỏi.

Chương 174

Trương Dạ Ninh gật đầu. "Á!

Quái vật!

Đáng chết!

Cút ngay!" Ngay lúc này, từ bên trong con tàu đắm đột nhiên vang lên tiếng của một người phụ nữ, A Ninh nghe ra đó là tiếng của bác sĩ trong đội mình. "Không ổn, họ gặp chuyện rồi!" A Ninh nói.

Mấy người vội vàng mang theo vũ khí chuẩn bị leo lên. "Bùm!" Kết quả là họ mới leo được vài mét thì thấy xác của bác sĩ lăn từ trên xuống, phát ra một tiếng động lớn.

Mọi người quay đầu dùng đèn pin chiếu vào, thấy trên người bác sĩ đầy vết máu, đầu bị khoét mất một nửa, cộng thêm biểu cảm kinh hãi trông cực kỳ rùng rợn.

Một cơn gió lạnh thổi qua, mọi người không nhịn được mà rùng mình. "Đại tỷ, đầu tàu hình như có thứ gì đó!" Lúc này, một thuộc hạ của A Ninh đột nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, dưới ánh sáng ban đêm, họ thấy một bóng đen đang đứng đó, lẳng lặng quan sát họ.

Một thành viên dùng đèn pin chiếu lên, phát hiện trang phục của bóng đen đó là đồng phục công ty của A Ninh.

Xem ra người đó chính là người của A Ninh.

Khi ánh đèn dịch chuyển lên trên, tiếp theo đó, họ nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Họ thấy người này tuy mặc đồng phục công ty A Ninh nhưng khuôn mặt đã thối rữa đến mức không còn hình thù gì.

Bộ dạng này thậm chí không thể gọi là người nữa.

Mí mắt trên mặt hắn đã biến mất, đôi mắt đỏ ngầu đầy vẻ tàn nhẫn và tham lam đang chằm chằm nhìn họ.

Đó chưa phải là điều kinh khủng nhất, điều kinh khủng là trong tay hắn đang nắm chặt một cánh tay đứt lìa!

Nhìn quần áo trên cánh tay thì chủ nhân của nó cũng là thuộc hạ của A Ninh.

Xem bộ dạng này, chắc hẳn là con quái vật này đã xé xác anh ta. "Á!

Ma!" Một thành viên của A Ninh hét lớn. "Huyết Thi!" Lúc này, Tiểu Ca vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng. "Không, đó là Cao Gia Tác!" Đột nhiên A Ninh run giọng kêu lên.

Cô sẽ không nhận lầm thuộc hạ của mình, cô chắc chắn đó là Cao Gia Tác đã mất tích cùng Ngô Tà!

Chỉ là cô thấy rất lạ, mới không thấy một lát sao hắn lại biến thành quái vật ăn thịt người?

Trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì? "Hắn không còn là người nữa, hiện tại hắn là một Huyết Thi mất đi lý trí!" Trương Dạ Ninh nói.

Nhắc mới nhớ, lần trước anh chiến đấu với Huyết Thi là ở Lỗ Vương Cung, giờ gặp lại Huyết Thi khiến anh có chút phấn khích.

Anh muốn biết đối đầu với Huyết Thi hiện tại, liệu hắn có chịu nổi một đấm của mình không? "Gào!" Con Huyết Thi đó dường như nhận ra ánh mắt khiêu khích của Trương Dạ Ninh, nó ngửa mặt lên

trời gầm một tiếng, trực tiếp nhảy từ đầu tàu xuống, lao mạnh về phía Trương Dạ Ninh. "Bành!" Trương Dạ Ninh rất ung dung, hai chân đạp mạnh, tung một đấm trực diện về hướng Huyết Thi lao tới, hai bên va chạm phát ra một tiếng nổ lớn, ngay sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Huyết Thi như một ngôi sao băng, trực tiếp bị đánh bay xa hàng nghìn mét. "Cái này!" Mọi người đều ngây người!

Trương gia đây còn là người không?

Trương Dạ Ninh nhìn con Huyết Thi không biết đã bay đi đâu, lẩm bẩm: "Đây vẫn là con Huyết Thi mà mình biết sao?

Sao lại yếu thế này?

Mình rõ ràng còn chưa dùng bất kỳ kỹ năng tăng cường nào!" Sau đó Trương Dạ Ninh thất vọng lắc đầu, rồi một đấm đánh thủng một vết nứt lớn trên tàu đắm và nhảy vào trong.

Vào bên trong tàu đắm, một mùi máu nồng nặc xộc vào mũi, khắp nơi đều là máu tươi và những mẩu nội tạng.

Trương Dạ Ninh dùng Huyết Đồng quan sát xung quanh một lát, phát hiện Ngô Tà đang ở trong khoang tàu thấp nhất.

Sau đó mấy người đã giải cứu thành công Ngô Tà, Ngô Tà khi thấy Trương Dạ Ninh và Muộn Du Bình thì không cầm lòng được nữa, run rẩy kể lại những gì họ đã trải qua...

Một tuần sau, mọi người cũng đã đến được vị trí của hố thiên thạch.

Trước khi vào bên trong, cả đoàn dừng lại nghỉ ngơi một ngày.

Lúc này, Trương Dạ Ninh ngồi trong lều, trong lòng vô cùng kích động.

Thời gian thăng cấp kéo dài một tháng thực sự là quá lâu, giờ đây

quá trình thăng cấp cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Bất Diệt Cảnh đã ngày càng gần.

Trương Dạ Ninh cảm nhận được cơ thể mình đang thay đổi nhanh chóng.

Còn hai phút cuối cùng, anh sẽ thăng cấp lên Bất Diệt Cảnh.

Khi đó anh mới thực sự đạt đến mức bất tử bất diệt.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, cuối cùng hai phút cũng kết thúc. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ thăng cấp Bất Diệt Cảnh thành công, trở thành sinh mệnh bất diệt bất tử!" "Cảnh giới tăng lên Bất Diệt Cảnh, giới hạn thuộc tính hoàn toàn được giải trừ, nhận được Bất Diệt Chi Hồn!" "Bất Diệt Chi Hồn: Chỉ cần linh hồn còn tồn tại, sẽ bất tử bất diệt!" "Đinh!

Do túc chủ sở hữu Trương Gia Cổ Ngọc, mở khóa số lần nâng cấp huyết mạch, số lần hiện tại: 1, số lần còn lại: 1!" "Kỳ Lân Huyết Mạch đạt đến giai đoạn thứ tám, nhận được năng lực huyết mạch Kỳ Lân Thần Thức!" "Kỳ Lân Thần Thức: Là vật phẩm cần thiết để thăng cấp Kỳ Lân Huyết Mạch thành Ứng Long Huyết Mạch, tác dụng lên Kỳ Lân Thần Hỏa, có thể khiến Kỳ Lân Thần Hỏa tạm thời thăng cấp thành Long Diễm!

Long Diễm sở hữu uy năng cực lớn!" Cuối cùng cũng thăng cấp Bất Diệt Cảnh thành công!

Giới hạn thuộc tính đã được giải trừ, nghĩa là hiện tại chỉ cần anh muốn, anh có thể cày chỉ số thuộc tính không giới hạn!

Và quan trọng nhất là anh đã trở thành sinh mệnh bất diệt.

Chỉ cần linh hồn không mất, sẽ vĩnh sinh bất diệt.

Chương 175

Đạt đến cảnh giới Bất Diệt Cảnh này, về cơ bản đã vô địch thiên hạ rồi.

Giờ đây người duy nhất có thể chế ngự được anh có lẽ chỉ là cảnh giới cuối cùng, đó chính là Cổ Thần Cảnh trong truyền thuyết.

Còn về Vĩnh Hằng Cảnh phía trên, anh hoàn toàn tự tin có thể chiến đấu một trận.

Đợi sau khi chuyến hành trình đến địa cung Tây Vương Mẫu kết thúc, anh cũng nên quay về chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Sau đó Trương Dạ Ninh theo thói quen, sau khi thăng cấp đều kiểm tra thuộc tính nhân vật của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh.

Thân phận: Tộc trưởng Trương gia.

Tấn công: 23000 (Huyết mạch tăng gấp 8 lần).

Phòng ngự: 21850 (Huyết mạch tăng gấp 8 lần).

Tốc độ: 22360 (Huyết mạch tăng gấp 8 lần).

Cảnh giới: Bất Diệt Cảnh (Vật phẩm cần thiết để thăng cấp lên cảnh giới tiếp theo là Vĩnh Hằng Cảnh cần túc chủ tự mình khám phá, tiến độ hiện tại 0%).

Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +8.

Thần khí: Quỷ Tỳ (Quỷ Vương: 1, Quỷ Chủ: 5, Âm Tương: 1100, Âm Binh: 26000, giới hạn là 50000 điểm, cấp độ thu phục hiện tại: Quỷ Vương).

Đại Việt Long Tước +2 (Năng lực chuyên dụng: Long Hồn Dẫn,

Âm Dương Dẫn).

Thần thú: Ang Dũ (Song hình thái, sở hữu tấn công cực cao đồng thời kiêm cả năng lực phòng ngự).

Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Giáng Lâm, Vạn Ảnh Trận, Kỳ Lân Thần Hỏa, Kỳ Lân Thần Thức...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Thẻ khách quý tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Gia Cổ Ngọc (đang đeo)...

Sau khi thăng cấp Bất Diệt Cảnh, thực lực của Trương Dạ Ninh lại một lần nữa nâng lên một đẳng cấp mới, huyết mạch tăng cường đạt tới mức 8 lần khủng khiếp.

Cộng thêm các loại kỹ năng tăng cường, sức chiến đấu thực tế của anh thậm chí có khả năng vượt qua Vĩnh Hằng Cảnh.

Đây là khái niệm gì?

Nghĩa là thực lực hiện tại của Trương Dạ Ninh, đối phó với đám người Uông gia, hay thậm chí là Uông Tàng Hải đã mất tích, cũng chỉ là chuyện búng ngón tay.

Còn về địa cung Tây Vương Mẫu sắp tới, chẳng qua chỉ là đi dạo một vòng mà thôi.

Mục đích chính của anh là để thăm dò xem có vật phẩm cần thiết cho việc thăng cấp hay không.

Ngày hôm sau, mọi người tiến vào hố thiên thạch.

Bên trong hố thiên thạch khắp nơi đều là những vết nứt lớn nhỏ, tối đen như mực.

Do đó họ chỉ có thể dùng thiết bị chiếu sáng để tiến lên.

Chẳng mấy chốc họ đã đến một hẻm núi, môi trường ở đây vô cùng nóng ẩm, hoàn toàn trái ngược với khu vực đá phong hóa trước đó. "Không ngờ chỗ này lại có một khu rừng rậm!" Ngô Tà thốt lên.

Trương Dạ Ninh nói: "Chỗ này là một hố thiên thạch khổng lồ, do địa thế thấp nên sau khi mưa nước vùng lân cận đều tập trung về đây, cộng thêm không gian khá khép kín nên mới hình thành rừng rậm!" "Ninh tiểu thư, mau bảo mọi người mặc quần áo chuyên dụng vào đi, trong rừng rậm có rất nhiều sinh vật, tránh xảy ra chuyện!" A Ninh gật đầu, lập tức gọi người phân phát quần áo chuyên dụng cho mọi người, sau khi dựng tạm hai cái lều thay đồ, mọi người lần lượt thay đồ.

Còn Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca tự nhiên là không cần mặc loại quần áo này.

Về việc này mọi người cũng hiểu, dù sao hai người này đều có Kỳ Lân Huyết Mạch, những sinh vật trong rừng rậm đó căn bản không thể đến gần họ.

Trong lúc phân phát quần áo, A Ninh phát hiện thiếu vài bộ, hình như đã bị ai đó lấy mất, cô kiểm tra lại thì thấy ngoài bộ của Tiểu Ca và Trương gia, còn thiếu hai bộ nữa. "Trương tiên sinh, có hai người đã rời đi!" A Ninh nói. "Là Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử đúng không?

Họ quay lại đón Ngô Tam Tỉnh rồi!" Trương Dạ Ninh đáp. "Cái gì?

Tam thúc của tôi cũng đến đây sao?

Trương gia, chúng ta có cần đợi họ không?" Ngô Tà nghe thấy tam

thúc sắp tới thì đầy vẻ kinh ngạc, ông ấy đến đây làm gì chứ?

Trương Dạ Ninh lắc đầu nói: "Yên tâm đi, có Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử ở đó thì tam thúc cậu sẽ không gặp vấn đề gì đâu." Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, Ngô Tà cũng chỉ biết gật đầu.

Cậu vẫn tin tưởng Tiểu Hoa, có Tiểu Hoa ở đó thì tam thúc chắc là an toàn.

Thế là sau khi mọi người đã thay đồ xong, đoàn người tiếp tục xuất phát.

Đi được khoảng nửa tiếng, Ngô Tà thấy hai bóng người quen thuộc.

Là Phan Tử và Bàn Tử.

Ngô Tà lập tức lao lên, mắng Bàn Tử một trận xối xả: "Bàn Tử, mẹ nó ông chẳng phải nói mình có việc không đến được sao?

Giờ ông xuất hiện ở đây là thế nào?" Vương Bàn Tử vừa thấy Ngô Tà, nhất thời chỉ thấy vẻ mặt ngượng ngùng, ông ta cũng không còn cách nào khác, ông ta nói: "Thiên Chân, chuyện này thực sự không trách tôi được, tôi đều làm theo ý của tam thúc cậu cả, cậu muốn trách thì đi mà trách tam thúc ấy!" "Vậy tam thúc tôi đâu?

Người đâu rồi?" Ngô Tà hỏi.

Nhắc đến Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử lập tức ấp úng, không biết nói thế nào cho phải, bèn đẩy Phan Tử bên cạnh.

Phan Tử nói: "Tiểu tam gia, vốn dĩ chúng tôi ở cùng tam gia, kết quả xe chạy đến nửa đường thì bão cát nổi lên, chúng ta đều bị lạc nhau hết." "Ban đầu tôi định tìm quanh đây, nhưng Bàn Tử nói tam gia có lẽ đã đến nơi trước rồi, thế là chúng tôi vội vàng đi tiếp." "Không ngờ, chưa đợi được tam gia thì lại đợi được các cậu!" Nói xong, Phan Tử và Bàn Tử cũng nhìn thấy Trương Dạ Ninh phía sau Ngô Tà.

Thế là vội vàng chào: "Kiến quá Trương gia!" "Trương gia!" Trương Dạ Ninh gật đầu. "Ồ, đây chẳng phải là Trương Câm sao?

Các người đều đến cả rồi à!" Bàn Tử lên tiếng.

Lần này quy mô đến Tháp Mộc Đà thực sự lớn, lại có nhiều người đến thế.

Tiểu Ca đối với lời của Bàn Tử hoàn toàn không để ý, chỉ lạnh lùng liếc ông ta một cái. "Đúng rồi, Thiên Chân sao các cậu lại mặc quần áo bó sát thế kia?

Không biết còn tưởng các cậu định đi bơi đấy?" Bàn Tử nói, sau đó ông ta lại nhìn về phía A Ninh. "Ninh tiểu thư, không ngờ cô cũng có dáng dấp phết, bình thường nhìn không ra nhé!" "Ấy, đừng, đừng ra tay!

Tôi chỉ nói thế thôi!" Phải nói rằng, cái tính mồm mép của Bàn Tử lại tái phát, thấy A Ninh cầm súng tiến lên mấy bước là ông ta sợ ngay.

Chương 176

A Ninh hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến ông ta.

Ngô Tà thấy vậy không nhịn được cười, nói: "Đây không phải đồ lặn, đây là quần áo chuyên dụng chống rắn và vi sinh vật trong nước!" "Nhưng mà, sao Trương Câm và Trương gia lại không mặc?" Bàn Tử hỏi.

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, mấy ngày không gặp ông ngốc luôn rồi hả?" "Trương gia và Muộn Du Bình có cần mặc mấy thứ này không?" Bàn Tử nghe vậy, vỗ trán nói: "Hình như cũng đúng nhỉ!" Mấy ngày nay ông ta chơi bời ở kinh đô, người cũng bay bổng quá, nhất thời không nhớ ra. "Á!" Bàn Tử mới nói được vài câu thì đột nhiên hét lớn một tiếng, hình như bị thứ gì đó cắn. "Bàn Tử, ông sao thế?" Ngô Tà hỏi.

Bàn Tử gãi gãi sau lưng, nói: "Sau lưng tôi đột nhiên đau quá, hình như có thứ gì đó cắn tôi một phát!" Đang lúc Ngô Tà định tiến lên kiểm tra thì Phan Tử bên cạnh Bàn Tử cũng rên rỉ một tiếng, rồi hai tay đập mạnh vào sau lưng.

Giây tiếp theo, sau lưng Phan Tử chảy ra một mảng máu lớn, hình như có thứ gì đó bị đập chết.

Trương Dạ Ninh thấy vậy, dùng Huyết Đồng kiểm tra tình hình của hai người, phát hiện sau lưng họ có một con Thảo Tỳ Tử (ve cỏ) chui vào.

Thế là vội vàng nói: "Bàn Tử, Phan Tử hai người mau cởi áo ra quay lưng lại đây!" Hai người nghe Trương Dạ Ninh nói vậy thì không dám chậm trễ, vội vàng cởi áo quay lưng lại.

Mọi người nhìn thấy sau lưng hai người đều có vài con ve cỏ, trên người Bàn Tử có ba con, Phan Tử có hai con, trong đó một con để lại

nửa thân người bên trong, trông có vẻ ghê rợn.

A Ninh nói: "Quả nhiên là ve cỏ, thứ này năm đó tôi đã thấy ở Nam Phi, một con trâu rừng bị loại ve cỏ này bám vào, bị hút khô máu chỉ còn lại xương trắng!

Loại sinh vật này sẽ chui đầu vào da, sau đó điên cuồng hút máu, cơ thể sẽ càng hút càng lớn!" Vương Bàn Tử và Phan Tử nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Họ chỉ vừa mới dựa vào một cái cây nghỉ ngơi vài phút, sao lại dính phải thứ này chứ?

Bàn Tử hoảng loạn nói: "Vậy chúng tôi phải làm sao?

Chúng tôi không chết chứ?" Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, chỉ là hai ba con ve cỏ thôi, không lấy mạng các ông đâu, nhưng chúng sẽ đẻ trứng trong cơ thể, phải giải quyết trước khi chúng hút đầy máu!" Phan Tử hỏi: "Trương gia, chúng tôi phải làm gì?" Trương Dạ Ninh đáp: "Các ông khử trùng dao, rồi khoét cả phần đầu của chúng ra là được!

Ninh tiểu thư, đợi họ lấy ve cỏ ra xong thì đưa hai bộ quần áo cuối cùng cho họ nhé!" A Ninh gật đầu.

Sau đó mọi người dựng một cái lều tạm để nghỉ ngơi bên trong, còn Bàn Tử và Phan Tử thì ngồi bên đống lửa bắt đầu xử lý ve cỏ sau lưng.

Không lâu sau, tiếng hét thảm thiết xé lòng của Bàn Tử vang lên. "Phan Tử, tôi với ông không có thù oán gì chứ?

Có thể nhẹ tay chút được không!

Đau quá!" Bàn Tử kêu lên. "Bàn Tử, nhẹ tay không có tác dụng đâu, ông ráng nhịn một lát đi!" Nói rồi, Phan Tử lau sạch máu phía trên, hơ dao qua lửa một chút, lại một nhát khoét vào lưng Bàn Tử.

"Á!" Bàn Tử lại hét thảm một tiếng nữa. "Bàn Tử, mẹ nó ông có thể im lặng chút được không?" Ngô Tà bị tiếng hét của Bàn Tử làm cho phiền lòng. "Thiên Chân, cậu tưởng tôi không muốn chắc?

Cái này là cắt thịt trực tiếp đấy, không có thuốc tê, cậu tưởng đùa à?" Bàn Tử chửi bới một tiếng.

Cảnh tượng này mà đổi lại là Ngô Tà, có khi cậu đã đau đến mức chửi thề rồi, giờ lại còn mắng ông ta.

Ngô Tà bực mình nói: "Ông tự chuốc lấy thôi!" Bàn Tử bị câu nói này làm cho tức chết, nhưng lúc này ve cỏ sau lưng ông ta đã được khoét hết ra, giờ đến lượt ông ta khoét cho Phan Tử.

Sau đó Bàn Tử lấy con dao nhỏ của mình ra, cũng hơ qua lửa một lúc rồi nói: "Phan Tử, ông nhịn chút nhé!" Phan Tử đáp: "Làm cho nhanh gọn vào, mọi người đang đợi chúng ta đấy!" Bàn Tử nghe vậy, vội vàng vung dao khoét lên lưng Phan Tử, kết quả là Phan Tử ngay cả một tiếng rên cũng không có.

Bàn Tử cứ ngỡ mình ảo giác, liền nhanh chóng khoét nốt con ve cỏ còn lại trên người Phan Tử, nhưng Phan Tử vẫn im lìm.

Ngô Tà nói: "Bàn Tử, ông chẳng bảo đau lắm sao?

Sao Phan Tử chẳng hử một tiếng?

Nói ông ông còn không chịu!" Bàn Tử bị nói cho cứng họng, sau đó liếc nhìn Phan Tử một cái, không nhịn được nói: "Mẹ kiếp, Phan Tử ông cũng giống y hệt Trương Câm, bị thương cũng chẳng biết kêu một tiếng, đúng là như cục sắt vậy!" Sau khi ve cỏ trên người hai người được làm sạch, họ dùng cồn để khử trùng, sau đó băng bó lại.

Lúc này mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường thì trên trời đột nhiên đổ mưa lớn.

Thế là mọi người dựng toàn bộ lều lên.

Sau khi ăn uống đơn giản, mọi người lần lượt nằm nghỉ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Chớp mắt đã đến ngày thứ hai, lúc này mưa lớn đã tạnh, vì có Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca nên buổi đêm vô cùng an toàn, không có sinh vật nào dám đến quấy rầy họ. "Á!" Ngay khi mọi người chuẩn bị bước ra khỏi lều, từ phía rừng rậm sát cạnh lều vang lên một tiếng hét thảm.

Mọi người vội vàng chạy ra xem, kết quả thấy một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Chỉ thấy một thuộc hạ của A Ninh trực tiếp bị một con trăn khổng lồ nuốt chửng. "Lão Ngũ!" Sắc mặt A Ninh thay đổi, định lao lên cứu nhưng bị Trương Dạ Ninh ngăn lại. "Anh ta chết rồi!" Trương Dạ Ninh nói.

Thấy cảnh này, mọi người lập tức sợ hãi giật mình, cơn buồn ngủ còn sót lại biến mất sạch sẽ.

Họ thấy một con trăn lớn màu nâu đang cuộn tròn phía trước, con trăn này thân mình to gần ba mét, ước chừng cả con voi nó cũng có thể nuốt trôi.

Thân nó kéo dài vào tận trong rừng rậm, vì vướng cỏ cây nên căn bản không thể nhìn rõ chiều dài thực sự của nó là bao nhiêu. "Trời ơi, con trăn to thế này!

Đây chắc chắn là trăn khổng lồ tiền sử rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô, vẻ mặt đầy không tin nổi, đây là lần đầu tiên ông ta thấy con trăn lớn như vậy.

Ngô Tà và A Ninh cũng sợ không kém.

Còn Trương Dạ Ninh, Tiểu Ca và Phan Tử thì bình tĩnh hơn.

Sau đó Tiểu Ca rút Hồng Minh Đao ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn con trăn lớn đó. "Cẩn thận một chút!" Trương Dạ Ninh nhìn Tiểu Ca, lên tiếng nhắc nhở.

Tiểu Ca gật đầu, sau đó cầm Hồng Minh Đao lao thẳng tới.

Tốc độ của Tiểu Ca cực nhanh, như một tia chớp, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt con trăn.

Con trăn thấy Tiểu Ca thì thè cái lưỡi to như người ra, há cái miệng khổng lồ định nuốt sống anh.

Tiểu Ca không né không tránh, vung đao chém mạnh vào đầu con trăn. "Gào!" Hồng Minh Đao chém một vết cắt lớn trên đầu con trăn, máu tươi lập tức phun ra như suối.

Chương 177

Con trăn khổng lồ phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Mọi người thấy cảnh này, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Tiểu Ca này cũng quá lợi hại đi.

Một đao mà có thể chém đầu con trăn ra một vết lớn như vậy, mà đến giờ trên người Tiểu Ca vẫn không dính một hạt bụi nào.

Tốc độ của Tiểu Ca thực sự là nghịch thiên.

Tiểu Ca rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, sao sau khi theo Trương gia vào Thanh Đồng Môn thực lực lại tăng lên nhiều như vậy, chuyện này cũng quá khủng khiếp rồi. "Gào!" Con trăn lớn gầm lên một tiếng, cả rừng núi như rung chuyển.

Lúc này đôi mắt của nó đã bị máu nhuộm đỏ, cơn đau dữ dội ở đầu không những không làm giảm đi tính hung hãn của nó mà còn làm nó điên cuồng hơn.

Thân hình con trăn khổng lồ uốn éo điên cuồng, thân trăn dài hai ba mươi mét quật mạnh, làm đổ gãy vô số cây cối, rồi quất mạnh về phía Tiểu Ca. "Oanh!" Tiểu Ca cực nhanh, trực tiếp nhảy vọt sang bên phải, tránh được đòn tấn công này.

Cái đuôi trăn khổng lồ quất xuống đất phát ra một tiếng nổ lớn, ngay sau đó mặt đất bị quất thành một cái hố sâu hai ba mét, có thể thấy đòn này mạnh đến mức nào.

Đừng nói là người, dù là thép mà bị quất thế này chắc cũng bẹp rúm.

Con trăn thấy đòn tấn công của mình bị tránh được, lại phát ra một tiếng gầm giận dữ, đôi mắt đẫm máu lạnh lùng nhìn con người trước

mặt.

Nó đầy hận thù, muốn xé xác kẻ đã chém vào đầu mình.

Tiểu Ca thấy vậy ánh mắt lạnh lẽo, không chút chần chừ, thân hình biến mất tại chỗ, rồi trực tiếp xuất hiện tại vị trí thốn thứ bảy của con trăn.

Giây tiếp theo, trên người Tiểu Ca tỏa ra một luồng uy áp Kỳ Lân, luồng uy áp này tập trung toàn bộ vào tay phải, rồi Tiểu Ca vung Hồng Minh Đao chém thẳng vào thốn thứ bảy của con trăn. "Xoẹt!" Một tiếng chém ngọt lịm, con trăn đó căn bản không kịp phản ứng, thốn thứ bảy trực tiếp bị Tiểu Ca dùng Hồng Minh Đao chém đứt làm đôi. "Oanh long!" Hai tiếng động lớn, đầu trăn và thân trăn lần lượt rơi xuống đất.

Máu tươi tuôn ra xối xả.

Tiểu Ca nhẹ nhàng đáp xuống đất, trên người thậm chí không dính một giọt máu nào.

Anh lặng lẽ đi về phía họ, rồi đứng cạnh Trương Dạ Ninh.

Mọi người vô cùng kinh hãi khi chứng kiến cảnh này!

Sau khi thực lực tăng lên, họ cảm thấy Tiểu Ca càng thêm lạnh lùng!

Sự ung dung này ngày càng giống với Trương gia.

Quả nhiên, không hổ là người Trương gia, thật lợi hại!

Sau khi con trăn lớn được giải quyết, Trương Dạ Ninh cũng tiến hành công việc dọn dẹp cuối cùng.

Anh tiến tới dung hợp tinh phách của con trăn khổng lồ này. "Dung hợp tinh phách Song Lân Đại Mãng, nhận được 5000 điểm tấn công, 3000 điểm tốc độ, 6000 điểm phòng ngự!" Cùng lúc đó tiếng thông

báo lạnh lùng của hệ thống vang lên.

Thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng khẽ động, anh không ngờ lại được cộng điểm thuộc tính lên tới bốn chữ số.

Đây thực sự là một điều bất ngờ!

Xem ra nơi này đúng là không tệ.

Anh lại có thể tha hồ cày chỉ số thuộc tính rồi!

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, tiếp tục lên đường thôi!" Sau đó, cả nhóm thu dọn lều trại rồi tiếp tục xuất phát.

Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần mọi người đã khá hơn nhiều.

Họ đi liên tục hơn nửa ngày, cuối cùng dừng lại trước một thác nước.

Bàn Tử tìm một tảng đá khá bằng phẳng ngồi xuống, nhìn khu rừng rậm bạt ngàn mà cảm thán: "Trương tiên sinh, chỗ này rộng quá vậy!

Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?" Trương Dạ Ninh trả lời: "Ít nhất cũng phải bốn năm ngày nữa." Nghe vậy, ai nấy đều lộ rõ vẻ thất vọng.

Bốn năm ngày nghĩa là họ phải ở lại nơi này thêm ít nhất bốn đêm nữa.

Mọi người bắt đầu dựng lại lều trại.

Ngô Tà cảm thấy hơi khát, liền đi tới bên thác nước định lấy thêm nước, không ngờ lại thấy A Ninh đang đứng đó hứng nước mưa chảy xuống từ thác, dường như định rửa mặt.

Nhưng đột nhiên, cậu thấy một điểm đỏ lóe lên trong thác nước, đồng thời loáng thoáng nghe thấy tiếng "cắc cắc", nhìn kỹ lại thì đó

lại là một con quái xà màu đỏ rực!

Con quái xà đó rất dài, đầu nó rất giống đầu gà, trên đỉnh đầu còn có mào thịt. "Dã Kê Bột Tử!" Trong đầu Ngô Tà lập tức hiện lên cái tên này.

Giây tiếp theo, sắc mặt Ngô Tà đại biến, vội vàng hét lớn: "A Ninh!

Mau rời khỏi đó!" "Có chuyện gì vậy?" A Ninh quay đầu lại nhìn Ngô Tà, nở một nụ cười nhạt.

Và ngay khoảnh khắc đó, con "Dã Kê Bột Tử" đỏ rực kia đột nhiên lao ra từ trong thác nước, giống như một chiếc lò xo, nhanh chóng vồ lấy cái cổ trắng ngần của A Ninh.

Lúc này, A Ninh không mặc bộ đồ chuyên dụng, nên toàn bộ cổ đều để lộ ra ngoài, làm sao chống đỡ được đòn tấn công của nó.

Ngô Tà nhìn thấy cảnh này thì cả người sững lại.

Những người khác cũng bị tiếng hét của Ngô Tà thu hút, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng đó, ai nấy đều kinh hồn bạt vía!

Loại Dã Kê Bột Tử này họ đều biết.

Người bình thường chỉ cần bị nó cắn một phát, đặc biệt là ở cổ, thì chắc chắn là chết không nghi ngờ gì.

Mà hiện tại A Ninh hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của nó, muốn né tránh là chuyện không thể.

Ngay khi mọi người tưởng rằng A Ninh sẽ bị con xà này cắn trúng, một bàn tay đột nhiên xuất hiện sau lưng cô.

Bàn tay đó trực tiếp kẹp lấy đầu con xà, chỉ một cái bóp đã khiến đầu nó nổ tung!

Thật là quá nguy hiểm, vừa rồi miệng con Dã Kê Bột Tử đã mở to

ra rồi.

Lúc này, A Ninh cuối cùng cũng phản ứng lại, quay đầu nhìn thì thấy trên đất là xác con Dã Kê Bột Tử nát bấy!

Cô biết loài rắn này đáng sợ thế nào, chứng kiến cảnh đó, cô giật mình lùi lại, suýt nữa thì ngã nhào.

Chương 178

Vừa rồi nếu bị cắn một miếng, có lẽ giờ cô đã nằm im trên đất rồi.

May mà Trương tiên sinh đã kịp thời ra tay cứu mạng.

A Ninh nhìn Trương Dạ Ninh với vẻ cảm kích: "Trương tiên sinh, cảm ơn ngài đã cứu tôi!" Trương Dạ Ninh nói: "Nếu không có việc gì cần thiết, đừng tùy tiện cởi bộ đồ chuyên dụng ra.

Chúng ta đã tiến vào lãnh địa của Dã Kê Bột Tử rồi, phải chú ý một chút!" A Ninh nghe vậy vội vàng gật đầu.

Trương Dạ Ninh nhìn mọi người nói: "Được rồi, nếu mọi người đã tỉnh táo rồi thì mau rời khỏi đây thôi!" Vậy là anh chuẩn bị dẫn mọi người rời đi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Bàn Tử tinh mắt đột nhiên lên tiếng: "Không ổn rồi, Trương tiên sinh, mọi người nghe xem, xung quanh dường như có tiếng động!" "Xì xì xì!" Mọi người lắng tai nghe, phát hiện xung quanh đột nhiên vang lên tiếng rắn đánh tín hiệu.

Tiếp đó, từ trong bụi rậm, hàng chục con Dã Kê Bột Tử liên tiếp bò ra!

Phan Tử nói: "Hỏng rồi, chúng ta bị Dã Kê Bột Tử bao vây rồi!" Nghe lời Phan Tử, sắc mặt mọi người đều thay đổi, đây là Dã Kê Bột Tử đấy, chỉ một vết cắn cũng đủ lấy mạng người!

Bàn Tử hoảng loạn hỏi: "Giờ chúng ta phải làm sao?" Dứt lời, xung quanh đã dày đặc loài rắn này, nhìn mà da đầu tê rần!

Số lượng cực nhiều, ít nhất cũng phải mấy trăm con.

Tuy nhiên, chúng không trực tiếp tấn công ngay mà đổ dồn ánh mắt về phía Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca.

Lúc này, hai người họ đang thu liễm khí thế, không hề giải phóng uy thế của Kỳ Lân huyết mạch.

Giây tiếp theo, bầy rắn đồng loạt lao về phía Trương Dạ Ninh và Tiểu Ca. "Oanh!" Ngay khi chúng sắp vồ tới, từ trong cơ thể Trương Dạ Ninh tỏa ra một luồng uy thế khủng khiếp, trực tiếp hất văng tất cả đám Dã Kê Bột Tử ra xa.

Cảm nhận được luồng uy thế đáng sợ này, bầy rắn đồng loạt rút lui, không dám lại gần họ nữa.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều kinh ngạc tột độ.

Trương tiên sinh quả nhiên là Trương tiên sinh!

Chỉ một luồng khí thế đã khiến đám quái xà này phải chùn bước.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!" Hiện tại bầy rắn đã lùi, anh cũng không cần thiết phải ở lại đây thêm.

Phải tranh thủ thời gian tiến vào địa cung Tây Vương Mẫu, biết đâu ở đó có đạo cụ cần thiết để anh thăng cấp.

Nghe Trương Dạ Ninh nói vậy, mọi người vội vàng gật đầu, theo anh rời khỏi đó.

Cả nhóm tiếp tục băng rừng, đi thêm hơn nửa ngày thì đến một khu đầm lầy.

Lúc này trời đã sắp tối, họ quyết định dựng lều trại nghỉ ngơi một đêm, sáng mai mới đi tiếp.

Đêm xuống, Ngô Tà đột nhiên bị một cơn ác mộng làm cho tỉnh giấc, sau đó cậu lại nghe thấy xung quanh có tiếng sột soạt, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Chẳng lẽ sự an toàn ban ngày chỉ là tạm thời?

Đám rắn đó định tập kích họ vào ban đêm sao?

Với suy nghĩ đó, Ngô Tà bò dậy khỏi giường, đi ra ngoài kiểm tra tình hình!

Đột nhiên, dưới ánh đèn từ lều trại hắt ra, cậu thấy trong đầm lầy xa xa có một bóng người, dường như vừa mới bò ra từ trong đó! "Ai đó!" Ngô Tà quát khẽ.

Nghe tiếng Ngô Tà, những người khác cũng vội vàng cầm đèn pin tập trung lại.

Chỉ thấy một người toàn thân đầy bùn đất đang đứng trong nước sâu đến thắt lưng, giống như một con thủy quỷ đang nhìn chằm chằm vào họ. "Mẹ kiếp, cái thứ gì vậy?" Bàn Tử hét lên.

Đúng lúc đó, một bóng người từ phía lều trại lao vút ra.

Mọi người nhìn kỹ, đó chính là Tiểu Ca!

Ngô Tà thấy Muộn Du Bình lao tới liền muốn đi giúp một tay.

Nhưng tốc độ của Muộn Du Bình quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã bơi xa mười mấy mét.

Thấy vậy, Ngô Tà chỉ đành bỏ cuộc.

Nhưng bóng người vừa rồi rốt cuộc là thế nào?

Bàn Tử thấy Ngô Tà dừng lại cũng vội vàng đi tới, dù sao Ngô Tà cũng là người đầu tiên phát hiện ra người trong đầm lầy. "Thiên Chân, cậu có biết người bên trong đó là ai không?

Sao nhìn như người bùn vậy, giống như vừa mới từ dưới đó chui lên!" Bàn Tử hỏi.

Ngô Tà lắc đầu: "Tôi không biết, tôi cũng chỉ thấy người đó toàn là bùn!" Lúc này Trương Dạ Ninh đi tới, nhìn về hướng Tiểu Ca vừa biến mất. "Trương tiên sinh, ngài có nhìn rõ người đó là ai không?"

Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Trương Dạ Ninh đáp: "Trần Văn Cẩm." "Cái gì?" "Người vừa rồi là Trần Văn Cẩm sao?" Nghe Trương tiên sinh nói đó là Trần Văn Cẩm, mọi người đều không khỏi kinh hô.

Phải biết rằng họ đến nơi này phần lớn là vì nguyên nhân liên quan đến Trần Văn Cẩm.

Trước khi gặp Trương Dạ Ninh, Ngô Tà từng nhận được mấy cuốn băng ghi âm do bà gửi đi.

Cậu đến đây chủ yếu là muốn xem Trần Văn Cẩm rốt cuộc có mục đích gì, tại sao lại dẫn dụ họ đến nơi này.

Vừa rồi Trương tiên sinh nói người trong bùn là Trần Văn Cẩm.

Chẳng phải bà ta muốn dẫn dụ chúng ta tới đây sao?

Tại sao khi bị phát hiện lại vội vàng bỏ chạy như vậy?

Chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.

Trần Văn Cẩm rốt cuộc có ý gì?

Chẳng lẽ bà ta còn mục đích nào khác?

Hay là bà ta đang sợ hãi điều gì?

Ngô Tà càng nghĩ càng thấy nghi hoặc, Trần Văn Cẩm làm vậy là vì mục đích gì?

Thế là cậu hỏi Trương Dạ Ninh: "Trương tiên sinh, tại sao Trần Văn Cẩm lại bỏ chạy?

Không phải bà ấy cố ý dẫn dụ chúng ta tới đây sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Bà ấy đang sợ hãi chúng ta, chính xác hơn là đang sợ hãi một người trong chúng ta!" Nghe vậy, mọi người càng thêm mờ mịt.

Chương 179

Trương tiên sinh nói vậy là ý gì?

Sợ hãi sao?

Chẳng lẽ trong số họ có người muốn ra tay với Trần Văn Cẩm?

Ngô Tà hỏi: "Trương tiên sinh, chuyện này là sao?

Trong chúng ta rốt cuộc là ai khiến bà ấy sợ hãi?" Đối với chuyện này, Trương Dạ Ninh đương nhiên sẽ không nói sớm cho cậu biết, mà chỉ nói: "Tâm lý của bà ấy có vấn đề, ngay cả khi ở đây không có ai hại bà ấy, theo bản năng bà ấy vẫn sẽ sợ hãi." "Tâm lý có vấn đề?

Nghĩa là sao?" Nghe giải thích của Trương Dạ Ninh, Ngô Tà càng thêm ngơ ngác, cậu hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

Thực ra Trương Dạ Ninh nói đã rất đơn giản rồi, Trần Văn Cẩm là vì suy nghĩ quá nhiều nên mới nảy sinh ý niệm đó trong đầu.

Từ khi bị buộc phải ăn Thi Miết Đan, bà ấy luôn ở trong trạng thái căng thẳng tột độ.

Bà ấy sợ hãi người tên là "Hắn". "Hắn" ở đây không phải là danh xưng của một thế lực nào đó, mà là tổng xưng của tất cả những kẻ theo đuổi sự vĩnh sinh.

Tuy nhiên hiện tại cấp cao của thế lực "Hắn" đã chết, mọi chuyện coi như đã hạ màn.

Người của Cầu Đức Khảo thì càng khỏi nói, hoàn toàn không cấu thành mối đe dọa.

Hiện tại kẻ duy nhất có thể khiến bà ấy sợ hãi có lẽ chỉ có những người nhà họ Uông sở hữu Phượng Hoàng huyết mạch.

Trần Văn Cẩm sở dĩ ban đầu phải ngụy trang là muốn thăm dò xem trong đội ngũ của họ có người nhà họ Uông hay không.

Giờ thấy họ đột nhiên rời đi, chắc là sợ người nhà họ Uông đang trà trộn trong đó.

Thực ra bà ấy không cần phải làm vậy, đối với anh, nhà họ Uông giờ đã chẳng là gì.

Nhà họ Uông hiện tại thậm chí còn không đủ tư cách để anh phải ra tay.

Chỉ cần họ biết điều, không nhảy nhót trước mặt anh, anh cũng lười quản.

Nhưng nếu họ dám can thiệp vào chuyện ở đây, anh cũng không ngại ra tay xử lý.

Sau đó Trương Dạ Ninh nói: "Tiếp tục về lều nghỉ ngơi đi, chuyện của Trần Văn Cẩm không vội, đợi gặp rồi cậu cứ tự mình hỏi bà ấy." Nói xong, Trương Dạ Ninh quay về lều nghỉ ngơi.

Đêm trôi qua nhanh chóng, sáng sớm hôm sau Ngô Tà đến trước lều của Trương Dạ Ninh, thấy anh đã tỉnh liền vội vàng hỏi: "Trương tiên sinh, Muộn Du Bình dường như vẫn chưa về!

Liệu anh ấy có gặp chuyện gì không, chúng ta có nên đi tìm anh ấy không?" Trương Dạ Ninh nói: "Yên tâm đi, cậu ấy có quen biết Trần Văn Cẩm, sẽ không có chuyện gì đâu.

Vả lại thực lực của Tiểu Ca thế nào cậu còn không rõ sao?" Thực lực của Tiểu Ca ít nhất cũng đã đạt tới Vĩnh Sinh Cảnh, so với trước đây đã tăng lên không biết bao nhiêu cấp bậc.

Ở cảnh giới Vĩnh Sinh, ngoại trừ những sinh vật thượng cổ viễn cổ ra thì về cơ bản không có đối thủ.

Nghe Trương tiên sinh nói vậy, Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó mọi người lại tiếp tục lên đường.

Đi được hai ba tiếng, Bàn Tử đột nhiên kêu lên: "Mọi người nhìn phía trước kìa, có khói đỏ!" Mọi người nhìn theo, quả nhiên cách đó không xa có một làn khói đỏ bốc lên.

Ngô Tà nói: "Liệu có phải Tam thúc không?" Nhưng lúc này sắc mặt Phan Tử đại biến, nói: "Không ổn rồi, Tiểu tam gia!

Đó là tín hiệu cầu cứu của Tam gia!

Họ gặp chuyện rồi!" "Cái gì?

Tam thúc gặp chuyện sao?

Chúng ta mau qua đó xem thế nào!" Ngô Tà cấp thiết nói.

Nhưng lúc này Phan Tử lại cản Ngô Tà lại: "Không được, Tiểu tam gia, cậu cùng Trương tiên sinh cứ ở lại đây, để một mình tôi qua đó xem sao!

Tam gia đã phát tín hiệu cầu cứu thì chắc chắn là gặp nguy hiểm rồi, cậu không thể đi mạo hiểm được!" Bàn Tử nói: "Không được, sao có thể để ông đi một mình?

Nếu họ gặp nguy hiểm, một mình ông qua đó cũng chẳng giải quyết được gì!" Lúc này Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Được rồi, tất cả cùng qua đó xem sao!" Hiện tại khói đỏ đã bốc lên, cũng có nghĩa là địa cung Tây Vương Mẫu không còn xa nữa.

Anh không muốn lãng phí thời gian.

Phan Tử nghe Trương tiên sinh lên tiếng thì mừng rỡ vô cùng.

Có Trương tiên sinh ở đây, Tam gia nhất định sẽ được cứu.

Dù sao Phan Tử cũng biết thực lực của Trương tiên sinh, ngay từ

đầu chính ông đã theo Tam gia đến Ba Sơn mời anh xuống núi.

Uy danh của Trương tiên sinh ông đã biết từ lâu, nên hiện tại tâm trạng rất kích động.

Bàn Tử cũng nói: "Yên tâm đi Phan Tử, có Trương tiên sinh ra tay, họ chắc chắn sẽ không sao đâu." Thế là cả nhóm lập tức chạy về phía có khói đỏ cầu cứu.

Trương Dạ Ninh cảm thấy phiền phức nên đã triệu hoán Ang Dũ ra, để nó chở mọi người đi.

Tốc độ của Ang Dũ cực nhanh, quãng đường vốn mất hai ba tiếng đi bộ nay rút ngắn xuống còn hai mươi phút.

Lúc này họ đã nhìn thấy doanh trại của Ngô Tam Tỉnh.

Xung quanh doanh trại là một đống hỗn độn, trên đất nằm la liệt xác của Dã Kê Bột Tử.

Tuy nhiên xung quanh không có một bóng người, chỉ có làn khói đỏ vẫn không ngừng bốc ra.

Ngô Tà hỏi: "Tam thúc của tôi đâu rồi?

Có phải đã gặp chuyện rồi không?" Phan Tử nói: "Tiểu tam gia đừng lo, chắc là Tam gia đã rút lui về một hướng khác rồi, chúng ta đi tiếp tìm xem!" Đi thêm hơn nửa tiếng nữa thì trời đã tối hẳn.

Trương Dạ Ninh bảo: "Hôm nay cứ nghỉ ngơi đã, mai lại đi tiếp!" Ngô Tà lo lắng: "Vậy còn Tam thúc của tôi thì sao?" Trương Dạ Ninh đáp: "Cứ yên tâm, Tam thúc của cậu hiện tại đang an toàn." Có mấy người kia đi cùng thì Ngô Tam Tỉnh tự nhiên không thể gặp chuyện được.

Thế là mọi người vội vàng dựng lều trại, ăn uống đơn giản để bổ sung năng lượng.

Lúc này, từ trong bóng tối bước ra một bóng đen, chính là Tiểu Ca vừa đi đuổi theo Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca trở về thì vui mừng khôn xiết, vội hỏi: "Muộn Du Bình, cậu có đuổi kịp Trần Văn Cẩm không?" Tiểu Ca thoáng hiện vẻ nghi hoặc, Ngô Tà biết đó là Trần Văn Cẩm từ khi nào vậy?

Cậu ta không thể thông minh đến thế được.

Ngô Tà dường như đoán được suy nghĩ của Muộn Du Bình, liền nói: "Chuyện về Trần Văn Cẩm là do Trương tiên sinh nói cho chúng tôi biết rồi." Hóa ra là vậy.

Anh cứ tưởng Ngô Tà đột nhiên trở nên thông minh như thế.

Sau đó Tiểu Ca lắc đầu, ra hiệu là không đuổi kịp.

Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, về là tốt rồi, ăn chút gì đi, tôi đi nghỉ trước đây." Nói xong, Trương Dạ Ninh quay về lều ngủ.

Chương 180

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm tiếp tục xuất phát.

Trên đường đi, Trương Dạ Ninh nhìn về phía xa, họ sắp tiến vào khu vực trung tâm của rừng rậm, địa cung của Tây Vương Mẫu chính là nằm ở vị trí trung tâm đó.

Nơi đó có địa thế thấp nhất, là nơi thiên thạch rơi xuống mấy ngàn năm trước.

Cả vương quốc Tây Vương Mẫu đều được xây dựng xung quanh viên thiên thạch thần bí này.

Càng đi sâu vào trong, thực vật càng dày đặc.

Trên những cây đại thụ mấy người ôm không xuể có đủ loại sinh vật rừng nhiệt đới liên tục phát ra những âm thanh kỳ quái.

Tuy nhiên sau khi đi sâu vào rừng, ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt.

Điều quỷ dị là khi vào đến đây, xung quanh trở nên tĩnh lặng đến mức nghe rõ cả tiếng thở. "Chỗ này là tình hình gì đây?

Sao lại yên tĩnh đến mức không có lấy một bóng ma thế này?

Quá tà môn rồi!" Bàn Tử không nhịn được lên tiếng. "Đúng vậy, chỗ này dường như không có côn trùng gì cả, động vật dường như biến mất hết rồi!" Ngô Tà gật đầu nói.

Cùng là rừng rậm mà sao chỗ này lại quỷ dị như vậy?

Trương Dạ Ninh giải thích: "Đây là khu vực lõi, vương thành của Tây Vương Mẫu nằm ở sâu phía trong.

Rắn là tín ngưỡng của nơi này, ngoại trừ rắn ra, họ sẽ không cho phép bất kỳ loài động vật nào khác tồn tại." "Trương tiên sinh, vậy

chỗ này chẳng lẽ là một hang rắn sao?" Bàn Tử hỏi.

Trương Dạ Ninh gật đầu.

Thấy vậy, mọi người rùng mình một cái, đặc biệt là A Ninh.

Cách đây không lâu cô vừa mới chạm mặt loài rắn đó, nếu không có Trương tiên sinh ra tay thì giờ cô đã xanh cỏ rồi.

Nhìn khu rừng phía xa, ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc.

Lúc này, trước mắt đã xuất hiện nhiều tàn tích của cổ thành.

Đại bộ phận đã hư hại nghiêm trọng, nhìn qua có vẻ như bị hủy diệt trong chiến hỏa.

Con đường phía trước bắt đầu thay đổi, không còn là đường bằng phẳng mà là một con đường dốc xuống.

Ngay lúc đó, đằng sau một cây cổ thụ xa xa xuất hiện một khuôn mặt quái dị khổng lồ! "Mau nhìn kìa, phía trước!" "Đó dường như là Nhân Diện Điểu!" Nói đến Nhân Diện Điểu thì họ không còn lạ lẫm gì nữa, thứ này rõ ràng giống hệt tượng Nhân Diện Điểu trong Vân Đỉnh Thiên Cung. "Sao Nhân Diện Điểu lại xuất hiện ở nơi này?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

Trương Dạ Ninh đáp: "Thực ra Nhân Diện Điểu là sản vật của nơi này, nước Đông Hạ tính ra cũng chỉ là một nước chư hầu của vương quốc Tây Vương Mẫu mà thôi!" Mọi người lúc này mới vỡ lẽ. "Hóa ra là vậy, nhưng Vân Đỉnh Thiên Cung cách đây xa như thế, Vạn Nô Vương rốt cuộc làm sao chuyển chúng qua đó được nhỉ?" Nói đoạn, Bàn Tử định tiến tới sờ thử bức tượng đó. "Bàn Tử, tốt nhất cậu đừng động vào bức tượng đó, nó còn sống đấy." Trương Dạ Ninh cười nói. "Còn sống?

Trương tiên sinh, ngài đừng có dọa tôi chứ?" Bàn Tử ngẩn người, theo bản năng lùi xa khỏi bức tượng.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh búng một luồng linh khí về phía thạch tượng. "Bành!" Một luồng linh khí trắng muốt rơi chuẩn xác lên thạch điêu, ngay khoảnh khắc đó, bức tượng vốn đang bất động bỗng nhiên cử động. "Mẹ kiếp!" "Mẹ kiếp!

Nó đúng là còn sống thật!" Chỉ thấy "khuôn mặt" của con quái điểu mặt người đó lúc này lại thay đổi, khóe miệng nhếch lên một cách khó tin, từ vẻ mặt vô cảm ban đầu biến thành một nụ cười dữ tợn.

Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều cảm thấy da đầu tê dại. "Trương tiên sinh, đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Tượng sống sao?" Thấy vậy, A Ninh theo bản năng rút súng ra, tiến lại gần Trương Dạ Ninh hỏi. "Muốn biết sao?

Tự mình xem đi." Nói rồi Trương Dạ Ninh phất tay một cái không trung, trực tiếp đánh bức tượng vỡ vụn.

Sau đó từ bên trong bay ra vô số viên đá đen, rồi chúng bay vút lên trên. "Cái quái gì thế này?

Bướm đêm à?" Nhìn kỹ lại, những "viên đá" đang bay đó thực chất là những con bướm đêm màu đen.

Bàn Tử định bắt một con nghiên cứu thử nhưng bị Trương Dạ Ninh cản lại. "Đám bướm đêm này có độc đấy, đừng có chạm vào!" Nghe vậy, mọi người vội vàng tránh xa, không dám lại gần nữa.

Cả nhóm tiếp tục đi sâu vào trong.

Càng đến gần vị trí vương thành, trong các kẽ đá hai bên đường bắt đầu xuất hiện một thứ: xác rắn lột.

Khi thực sự đến được khu tàn tích, họ phát hiện khắp nơi đều là xác rắn lột màu trắng xóa. "Trời đất, trong này đúng là một hang rắn thật, nhiều xác lột thế này thì không biết có bao nhiêu con rắn nữa?

Đừng bảo tôi tất cả đều là loại Dã Kê Bột Tử cắn một phát là tiêu đời kia nhé?" Nhìn cảnh tượng này, Vương Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc thốt lên. "Đây mới chỉ là ngoại vi vương thành thôi, trong vương thành xác rắn lột còn nhiều hơn nữa." Trương Dạ Ninh nói một câu rồi tiếp tục đi vào trong.

Bước vào tàn tích vương thành, mùi đặc trưng của nọc rắn càng lúc càng nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Để nhanh chóng rời khỏi đây, Trương Dạ Ninh lại gọi Ang Dũ ra để tăng tốc độ.

Khoảng mười phút sau, cả nhóm đã xuyên qua khu vực đó, không khí lập tức trở nên trong lành hơn.

Đến đây, Trương Dạ Ninh không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp dẫn mọi người đến gần một hang động nằm sâu nhất trong vương thành. "Trương tiên sinh, đây chính là lối vào địa cung Tây Vương Mẫu phải không?" A Ninh hỏi.

Trương Dạ Ninh "ừ" một tiếng rồi trực tiếp nhảy vào trong.

Những người khác thấy anh quyết đoán như vậy cũng vội vàng đi theo.

Chương 181

Nửa tiếng sau, nhóm Trương Dạ Ninh đến một lối đi khá thô sơ, hai bên tường đặt những cái vò làm bằng đất nung.

Đi được vài bước, Ngô Tà hốt nhiên phát hiện ra điều gì đó, liền lên tiếng: "Ai đó?" Mọi người bị tiếng hét của Ngô Tà làm cho giật mình, nhìn theo hướng phía trước thì thấy một người đầy bùn đất đang nấp sau một cái vò đất.

Ngay khi mọi người định tiến lại kiểm tra thì bên trong đột nhiên vang lên giọng nữ: "Không được lại gần!" "Có quần áo không, ném cho tôi một bộ!" Ngô Tà ngẩn ra một lúc rồi cũng ném quần áo qua.

Sau đó mọi người nghe thấy tiếng thay đồ, rồi một người phụ nữ xuất hiện trước mặt họ.

Người đó có vóc dáng khá nhỏ nhắn, mặc quần áo của Ngô Tà nhìn như đang mặc đại y vậy. "Trần...

Văn Cẩm... dì ạ!" Ngô Tà đầy vẻ kinh ngạc, cậu không ngờ Trần Văn Cẩm lại chờ họ ở đây.

Bà đi tới chỗ Ngô Tà, xoa đầu cậu nói: "Cháu cũng lớn rồi!" Ngô Tà ngẩn người, sau đó giới thiệu danh tính của nhóm Trương Dạ Ninh với Trần Văn Cẩm, rồi khẳng định với bà đây đều là những người có thể tin tưởng được.

Trần Văn Cẩm chỉ gật đầu chiếu lệ, đối với bà ngoại trừ Ngô Tà và Tiểu Ca ra thì những người khác đều có thể là người của "Hắn".

Trương Dạ Ninh đương nhiên không bận tâm.

Sau đó anh lên tiếng: "Ngô Tà, cậu chắc là có nhiều điều muốn hỏi lắm phải không?

Mau hỏi đi, lát nữa chúng ta còn phải tiếp tục lên đường!" Ngô Tà ngẩn ra: "Trương tiên sinh, ngài biết tôi muốn hỏi gì sao?" Trương Dạ Ninh nói: "Cậu đến đây chẳng phải là muốn biết ngọn ngành mọi chuyện sao?

Tất cả những chuyện về Tam thúc của cậu, và cả tình hình của Hoắc Linh nữa." Nghe thấy vậy, Ngô Tà trợn tròn mắt, đầy vẻ không thể tin nổi: "Trương tiên sinh, sao... sao ngài biết tôi muốn hỏi những điều đó?" Nghe vậy, những người xung quanh cũng đều ngẩn ngơ.

Ngay cả Trần Văn Cẩm cũng không ngoại lệ.

Từ lúc bà còn đang ngụy trang, bà đã thấy người được gọi là Trương tiên sinh này vô cùng không đơn giản.

Giờ anh còn có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, chẳng lẽ anh có liên quan đến "Hắn"?

Nghĩ đến đây, vẻ cảnh giác trên mặt Trần Văn Cẩm càng thêm đậm nét.

Tuy nhiên Trương Dạ Ninh không hề giải thích gì thêm.

Ngô Tà thấy vậy cũng không tiện hỏi nữa, liền quay sang Trần Văn Cẩm: "Dì Văn Cẩm, dì có thể nói cho cháu biết tất cả không?" Sự thật đúng là như Trương tiên sinh đã nói, cậu thực sự muốn biết tất cả.

Cậu đến nơi này cũng chính vì nguyên nhân đó.

Trần Văn Cẩm im lặng một lát, nhìn những người đứng sau Ngô Tà, đặc biệt là Trương Dạ Ninh.

Trong lòng bà vẫn còn chút sợ hãi họ.

Bàn Tử nói: "Yên tâm đi, chúng tôi đều là bạn của Ngô Tà, không phải người xấu đâu." Trần Văn Cẩm cười khổ: "Thôi vậy, dù sao

những chuyện này sớm muộn gì cũng có người biết thôi.

Nhưng câu hỏi của cháu hơi nhiều, chúng ta cứ trả lời từng cái một nhé?" Ngô Tà gật đầu: "Vâng, câu hỏi đầu tiên là dì có thể nói cho cháu biết ở Tây Sa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Trần Văn Cẩm nhìn Ngô Tà, quả nhiên đây là vấn đề cậu quan tâm nhất.

Sau đó bà dẫn họ đến một nơi giống như phòng riêng.

Bên trong có giường, ghế, thậm chí còn có cả nội y làm từ lá cây và cỏ.

Những thứ này cơ bản đều làm từ bùn đất.

Thật khó tưởng tượng bao năm qua bà đã sống thế nào.

Trần Văn Cẩm bảo mọi người ngồi xuống lớp bùn đất đã hóa cứng, rồi lấy từ trong một chiếc hộp bùn ra một tấm ảnh đưa cho Ngô Tà. "Cháu xem kỹ đi, trên này cháu nhận ra những ai?" Ngô Tà nhận lấy tấm ảnh: "Đây là dì, Muộn Du Bình, Tam thúc của cháu....." "Đợi đã, cháu chắc chắn đó là Tam thúc của cháu sao?" Không đợi Ngô Tà nói hết, Trần Văn Cẩm đã trực tiếp ngắt lời.

Ngô Tà sững lại một chút, nhớ lại: "Không sai, Tam thúc hồi trẻ chính là như vậy mà." Trần Văn Cẩm nói: "Tiếp theo dì có thể sẽ nói cho cháu một chuyện mà cháu khó lòng tin nổi, cháu chắc chắn đã chuẩn bị tâm lý để biết sự thật chưa?" Ngô Tà nói: "Sớm muộn gì cũng phải biết, cháu sợ gì chứ.

Giờ dì có bảo Tam thúc thực ra là phụ nữ, cháu là do ông ấy đẻ ra thì cháu cũng tin, dì cứ nói đi.

Đã qua hai năm rồi, giờ cái gì cháu cũng có thể tin được." Trần Văn Cẩm lại hỏi: "Vẫn là câu hỏi vừa nãy, cháu chắc chắn đó là Tam thúc của mình chứ?

Trên đời này không chỉ có ảnh chụp mới giống nhau đâu, hai

người có quan hệ huyết thống cũng có thể giống nhau như đúc." "Cái gì?" Ngô Tà ngẩn người, rồi dường như lĩnh ngộ ra điều gì: "Đợi đã, dì Văn Cẩm, ý dì là người trong ảnh không phải Tam thúc của cháu sao?" Vừa dứt lời, Ngô Tà không tự chủ được mà rùng mình một cái, những ký ức về Tam thúc trước đây đột nhiên hiện về trong đầu.

Cậu lắc đầu: "Không thể nào, không thể nào!" Đến ba từ cuối, cậu gần như gào lên, nhưng lập tức bị Muộn Du Bình giữ chặt lại. "Tôi không tin, chuyện này tuyệt đối không thể nào, chẳng lẽ người này là Giải...

Giải Liên Hoàn?" Trần Văn Cẩm nói: "Thực ra độ phân giải của tấm ảnh không cao, cháu nhìn nhầm cũng là chuyện thường." "Vậy còn Tam thúc của cháu đâu?" Trần Văn Cẩm trả lời: "Tam thúc của cháu đúng là có đi cùng chúng ta, chỉ có điều ông ấy không có mặt trong tấm ảnh này, ông ấy chính là người thợ ảnh đã chụp bức hình này cho chúng ta." Ngô Tà trợn mắt nói: "Không thể nào, cháu nhớ Tam thúc từng nói với cháu, chính là ông ấy trong ảnh mà." Trần Văn Cẩm tiến lại gần Ngô Tà: "Cháu vẫn chưa hiểu sao?

Kẻ mà cháu thấy bây giờ, kẻ được gọi là Ngô Tam Tỉnh đó, vốn dĩ không phải Tam thúc của cháu, mà là Giải Liên Hoàn!

Hắn ta đã đánh tráo thân phận với Tam thúc của cháu ở Tây Sa, rồi hiện tại đang ngụy trang thành Tam thúc của cháu để sống tiếp!" Ngô Tà nghiến răng: "Làm sao có thể chứ, Giải Liên Hoàn hồi nhỏ cháu cũng từng gặp, ông ấy với Tam thúc cháu..." Nói đến đây, Ngô Tà khựng lại.

Cậu nhớ ra Giải Liên Hoàn quả thực rất giống Tam thúc của mình, người Tam thúc mà cậu vẫn luôn gọi bấy lâu nay có lẽ...

Trần Văn Cẩm thấy dáng vẻ của Ngô Tà thì biết cậu đã phản ứng lại, bà thở phào một cái nói: "Cháu thấy đấy, thực ra cháu cũng biết

mà, chính bản thân cháu cũng đã cảm nhận được vấn đề ở đâu rồi." Lúc này, Ngô Tà chậm rãi ngồi thụp xuống, nước mắt không ngừng rơi.

Cậu thật sự khó lòng chấp nhận được việc người đã sống cùng mình bấy lâu nay, người mà cậu luôn gọi là Tam thúc, lại là do Giải Liên Hoàn giả dạng.

Nhưng rất nhanh sau đó cậu nhớ ra một chuyện, liền đứng bật dậy hỏi: "Trước đây cháu và Trương tiên sinh khi vào mộ dưới đáy biển có thấy một dòng chữ bằng máu, trên đó viết rõ rành rành rằng: 'Ngô Tam Tỉnh hại tôi chết không nhắm mắt', người ký tên chính là Giải Liên Hoàn!

Theo đó mà suy luận thì chẳng phải Giải Liên Hoàn đã chết rồi sao?" Trần Văn Cẩm cười nói: "Cháu thử đọc ngược lại xem." Nghe dì Văn Cẩm nói vậy, Ngô Tà run bắn cả người, chẳng lẽ mình đã hiểu sai ý sao?

Người chết thực sự là Tam thúc của mình?

Nếu đúng như vậy, chẳng lẽ Tam thúc đã chết từ hơn mười năm trước rồi sao?

Chuyện này làm sao cậu có thể chấp nhận được?

Nghĩ đến đây, Ngô Tà càng thêm đau xót khôn nguôi.

Sau đó, Ngô Tà lên tiếng nói: "Không đúng, không đúng!

Chuyện này không thông!

Cô chắc chắn đang lừa cháu đúng không?" Khi nói xong những lời này, hốc mắt Ngô Tà lại một lần nữa đỏ hoe.

Trần Văn Cẩm thấy dáng vẻ này của Ngô Tà thì có chút đau lòng, nói: "Tiểu Tà, cô biết cháu cùng ông ấy chung sống bao nhiêu năm như

vậy, cháu không thể nào tin nổi những chuyện này, cũng không nguyện ý tin tưởng.

Trước đây cô cũng từng nghĩ sẽ không nói chuyện này cho cháu biết, nhưng chuyện này sớm muộn gì cháu cũng sẽ biết thôi.

Hiện tại sự tình đã đến nước này rồi, sơ hở của ông ấy ngày càng nhiều, đã không còn cách nào để che giấu được nữa!" Ngô Tà im lặng vài giây, thở dài một hơi nói: "Cháu biết, cháu chỉ là nhất thời khó mà chấp nhận được!

Tam thúc của cháu, ông ấy..." Ngay lúc này, Trương Dạ Ninh đi tới bên cạnh vỗ vai cậu, nói: "Đừng khóc nữa, Tam thúc của cậu chưa chết đâu!" Nghe thấy lời này, mắt Ngô Tà lập tức sáng lên, vội vàng nhìn chằm chằm Trương Dạ Ninh hỏi: "Trương tiên sinh, ngài nói đều là thật sao?

Chương 182

Ngài chắc chắn không phải đang an ủi cháu chứ?" Trương Dạ Ninh nói: "Được rồi, mau lau nước mũi đi!" Đang lúc anh chuẩn bị nói tiếp thì Trần Văn Cẩm đột nhiên đi tới trước mặt Trương Dạ Ninh, hỏi: "Cậu chắc chắn những gì mình nói là thật chứ?

Tam Tỉnh đã mất tích mấy chục năm rồi, nếu ông ấy còn sống, tại sao bao nhiêu năm qua lại không có một chút tin tức nào?" Trương Dạ Ninh đáp: "Ông ta đích thực chưa chết, còn về việc tại sao ông ta lại bặt vô âm tín, tôi nghĩ cô ít nhiều cũng có thể đoán ra được một chút." Ngô Tà nói: "Văn Cẩm a di, Trương tiên sinh sẽ không lừa người đâu, cháu tin lời ngài ấy nói.

Ngài ấy nói Tam thúc còn sống thì nhất định Tam thúc vẫn còn sống." Thấy Tiểu Tà tín nhiệm Trương Dạ Ninh như vậy, Trần Văn Cẩm cũng không khỏi nhìn anh thêm vài lần.

Chỉ là cô không hiểu, chàng thanh niên trông chừng chỉ tầm đôi mươi này tại sao lại có năng lượng lớn đến vậy?

Ngay cả Tiểu Ca dường như cũng cung kính với anh hết mực.

Giây tiếp theo, cô muốn thử nhìn thấu chàng thanh niên này, nhưng dù có sử dụng biện pháp gì đi nữa cũng không thể nhìn thấu được.

Trên người anh giống như có một bức tường vô hình ngăn cản sự thăm dò của cô bên ngoài.

Lúc này, Ngô Tà tiếp tục hỏi: "Văn Cẩm a di, cô nói tiếp đi, năm đó ở Tây Sa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trần Văn Cẩm đặt bàn tay Ngô Tà vào tay mình, vỗ nhẹ, sau đó chậm rãi kể lại toàn bộ sự việc năm đó.

Từ việc họ bị đánh ngất trong mộ dưới đáy biển Tây Sa, sau đó bị đưa vào viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Đến tận sau này họ phát hiện ra camera giám sát trên trần phòng, phát hiện mọi thứ của mình đều bị bí mật theo dõi, năm này qua năm khác, họ phát hiện mình dường như sở hữu khả năng bất lão.

Cộng thêm việc về sau ở Thanh Đồng Môn, Tháp Mộc Đà v.v... tất cả những gì cô biết.

Ngô Tà hỏi: "Nhưng mà, Văn Cẩm a di, cháu còn một câu hỏi nữa, đó là Hoắc Linh, tại sao cô ấy lại biến thành bộ dạng đó?" Trần Văn Cẩm nói: "Thực ra hiệu quả duy trì thanh xuân này có tác dụng phụ." Sau đó Trần Văn Cẩm đưa tay phải ra cho Ngô Tà ngửi, Ngô Tà lập tức ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt vô cùng quen thuộc, đó là mùi của Cấm Bà.

Ngô Tà nghi hoặc nói: "Văn Cẩm a di, trên người cô sao lại có mùi của Cấm Bà?" Ngô Tà không thể tin nổi, chẳng lẽ Văn Cẩm a di cũng biến thành Cấm Bà sao?

Nghe vậy, Trần Văn Cẩm lộ ra một nụ cười khổ, ánh mắt đầy vẻ bất lực nói: "Đến một thời điểm nhất định, cơ thể chúng ta sẽ bắt đầu phát sinh biến hóa, mà trong cơ thể cô hiện tại đã bắt đầu thay đổi rồi, ước chừng một hai năm nữa, cô cũng sẽ biến thành quái vật giống như cháu đã thấy!" Nói đến đây, Trần Văn Cẩm u u thở dài một hơi.

Những người cùng vào viện điều dưỡng năm đó, một nửa đã biến thành quái vật, qua bao nhiêu năm, cô đã dần chấp nhận sự thật này.

Ngô Tà nói: "Chính là kẻ 'hắn' đó đã giở trò với các cô, khiến các cô không thể già đi, nhưng lại khiến các cô biến thành quái vật?" Trần Văn Cẩm gật đầu, nước mắt không kìm được mà trào ra.

Những năm qua một mình cô thực sự đã phải gánh chịu quá nhiều.

Phải biết rằng lúc đầu cô vẫn còn là một cô gái đôi mươi, vì chuyện này mà cả đời cô đã bị hủy hoại.

Trần Văn Cẩm lau nước mắt: "Xin lỗi, để các cháu chê cười rồi.

Vốn dĩ cô không muốn nói chuyện này, nhưng mùi vị trên người cô ngày càng nặng, dù cô không muốn nhưng định mệnh của cô sắp đến rồi.

Cô không còn thời gian nữa.

Do đó cô phải khởi động kế hoạch cuối cùng, dẫn các cháu tới nơi này, chính là muốn các cháu giúp cô tìm thấy Vẫn Ngọc bên trong vương cung Tây Vương Mẫu!" Nói đến đây, Ngô Tà đột nhiên nhớ lại cảnh tượng họ cứu giúp Hoắc Linh ở Trương gia tại Cách Nhĩ Mộc.

Cậu tận mắt thấy Trương tiên sinh giúp Hoắc Linh khôi phục bình thường, hiện tại Trương tiên sinh chẳng lẽ cũng có thể cứu giúp Văn Cẩm a di sao? "Trương tiên sinh!

Ngài có thể cứu Văn Cẩm a di không?" Ngô Tà khẩn cầu nhìn Trương Dạ Ninh, trải nghiệm của Văn Cẩm a di thực sự quá thảm, cậu không muốn cô biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ đó.

Tuy nhiên lúc này, Trần Văn Cẩm lại ngăn Ngô Tà lại, nói: "Tiểu Tà, cô biết cháu muốn tốt cho cô, nhưng cháu cũng lớn rồi, đừng thiên chân như vậy nữa.

Cơ thể mình cô là người rõ nhất, để tìm kiếm phương pháp cô đã mất mấy chục năm rồi, hiện tại phương pháp duy nhất chính là tiến vào Vẫn Ngọc, ngoài ra không còn cách nào khác!

Đây là hy vọng duy nhất hiện tại của cô!

Cháu có tâm ý như vậy cô đã rất vui rồi!" Ngô Tà lại nói: "Văn Cẩm a di, cháu nói thật đấy, Trương tiên sinh thực sự có thủ đoạn đó.

Lúc trước cháu cùng Trương tiên sinh đến viện điều dưỡng, đã thấy Hoắc Linh biến thành Cấm Bà, cháu tận mắt thấy ngài ấy đưa cô ấy trở lại bình thường!" "Cái gì!" Nghe thấy câu này, sắc mặt Trần Văn Cẩm biến đổi, không đứng vững nổi nữa, vội vàng nhìn về phía Trương Dạ Ninh để tìm câu trả lời.

Phải biết rằng Hoắc Linh đã hoàn toàn thi hóa biến thành Cấm Bà rồi, bộ dạng đó ước chừng có Vẫn Ngọc cũng không cứu nổi, vậy mà chàng thanh niên này lại có thể giúp cô ấy khôi phục bình thường?

Sao có thể chứ?

Chuyện đó gần như là không thể đảo ngược, sau khi biến thành Cấm Bà thì ngay cả gen cũng đã thay đổi rồi, rốt cuộc anh đã làm thế nào?

Chẳng lẽ người này là thần tiên sao?

Ngô Tà lúc này lại nhìn về phía Trương Dạ Ninh nói: "Trương tiên sinh, ngài hãy cứu Văn Cẩm a di đi, trên thế giới này cũng chỉ có ngài mới giúp được thôi!" Trương Dạ Ninh nhìn Trần Văn Cẩm đang đầy vẻ kinh ngạc bên cạnh Ngô Tà.

Ngô Tà nói không sai, anh đích thực có thể giúp Trần Văn Cẩm.

Nhưng Trần Văn Cẩm này ngay từ đầu đã không nể mặt anh, từ khi biết chuyện, cô luôn đề phòng anh.

Tuy anh biết chuyện này không liên quan nhiều đến bản tâm của cô, mà là tinh thần cô có vấn đề, khá sợ người lạ.

Nhưng anh vẫn không quá tình nguyện, dù sao người này cũng không có quan hệ gì với anh.

Việc dùng tinh huyết của mình để cứu giúp thực sự không đáng.

Phải biết Kỳ Lân huyết mạch của anh hiện tại đã đến giai đoạn

thứ tám, mỗi một giọt tinh huyết đều vô cùng trân quý, lấy ra sẽ tiêu hao một lượng linh khí nhất định của anh.

Miễn phí cứu giúp cô ta, anh không có lòng tốt đến vậy.

Thế là anh nhạt giọng nói: "Cậu nói không sai, tôi thực sự cứu được." Với trạng thái hiện tại của Trần Văn Cẩm, vẫn chưa hoàn toàn biến thành Cấm Bà, nếu hấp thụ Kỳ Lân tinh huyết của anh, ngoài việc có thể giải trừ thi hóa, còn có thể tăng cường thực lực bản thân rất lớn, mức độ có lẽ vượt xa Hoắc Linh. "Trương tiên sinh, Trương tiên sinh!" Ngay lúc này bên ngoài đột nhiên vang lên một giọng nói, nghe qua dường như là giọng của Giải Vũ Thần. "Hoa Nhi gia, hình như ngoài Trương tiên sinh ra, những người khác đều ở bên trong!" Lúc này bên ngoài lại vang lên giọng của Hắc Hạt Tử.

Sau đó Trần Văn Cẩm cũng dỡ bỏ kết giới, để vài người đi vào.

Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử người đầy bùn đất.

Giải Vũ Thần cúi đầu chào Trương Dạ Ninh. "Tiểu Hoa, sao chỉ có hai người, Tam thúc của tôi đâu?" Ngô Tà lên tiếng hỏi.

Giải Vũ Thần nói: "Chuyện này nói ra thì dài lắm, Tam gia bị thương rồi, mau qua đó xem đi!" Vừa nghe Ngô Tam Tỉnh bị thương, Phan Tử và Ngô Tà lập tức lao ra ngoài.

Tuy Ngô Tà biết Tam thúc này không phải Tam thúc thật mà cậu biết, mà là Giải Liên Hoàn giả dạng, nhưng dù sao đã chung sống bao nhiêu năm, ông ấy gặp chuyện cậu tự nhiên phải qua xem.

Hai người trực tiếp đi ra sau, những người khác cũng không nói gì thêm mà đi theo.

Họ ở ngay một bể chứa nước không xa, người của họ đã mất đi một nửa, Ngô Tà và Phan Tử chạy qua thăm Tam thúc.

Chỉ thấy trên cổ và cánh tay Tam thúc có vài lỗ máu, sắc mặt hơi

tái xanh. "Các cháu tới rồi à!" Giải Liên Hoàn thấy mọi người tới thì miễn cưỡng lộ ra một nụ cười. "Trương tiên sinh!" Tiếp đó ông ta thấy Trương Dạ Ninh phía sau mọi người, vội vàng lên tiếng chào.

Chương 183

Trương Dạ Ninh gật đầu. "Tiểu Tà, sao cháu lại đặc biệt chạy tới gần thúc?

Lại đây, để Tam thúc nhìn cháu nào!" Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Tà đang đứng ngẩn ngơ ở đằng xa nói.

Ông ta còn tưởng thân phận của mình chưa bị phát hiện.

Ngô Tà vốn định lên quan tâm tình hình của ông ta, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đó, không hiểu sao cậu lại lập tức nhớ đến Tam thúc đã mất tích bao lâu nay, nhất thời đứng sững tại chỗ, đây không phải Tam thúc của cậu, không phải. "Ông đừng gọi tôi!" Ngô Tà đứng đằng xa nhìn Giải Liên Hoàn, cơ thể run rẩy, một dòng nước mắt không kìm được trào ra. "Ngô Tà, cậu bình tĩnh một chút, ông ấy hiện tại bị thương rất nặng." Giải Vũ Thần vỗ vai Ngô Tà nói. "Bị thương thì phải đi bệnh viện điều trị, còn ở đây làm cái gì?" Ngô Tà nói những lời này gần như là hét lên.

Vương Bàn Tử lúc này cũng đi tới nói: "Thiên Chân, cậu bình tĩnh lại cho tôi!

Hiện tại chúng ta đang ở sâu trong rừng mưa hẻo lánh này, quay về thế nào được?

Đừng nói là bệnh viện, ngay cả hộp y tế cũng không có!" Ngô Tà khóc nấc lên.

Cậu thực sự rất nhớ chính mình trước đây, chuyện gì cũng không cần quản!

Nhưng tại sao, từ khi cậu bước vào Lỗ Vương Cung, từng chuyện một cứ dồn dập ập đến với cậu.

Cậu rất muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng tại sao lại đối xử với cậu như vậy?

Người Tam thúc mà cậu chung sống mười mấy năm hóa ra là giả.

Ha ha...

Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Tà đang khóc không ra hình người ở đằng xa, không khỏi cười khổ một tiếng nói: "Xem ra tất cả những chuyện này cháu đều biết rồi!

Nhưng tất cả đều có nỗi khổ riêng, Tam thúc cháu cũng vậy, cháu cũng đừng trách ông ấy." Ngô Tà nói: "Tôi biết Tam thúc của tôi chưa chết!" Giải Liên Hoàn kinh ngạc: "Sao cháu biết được?" Sau đó Giải Liên Hoàn dường như nghĩ ra điều gì, nhìn về phía Trương Dạ Ninh, lập tức hiểu ra, có Trương tiên sinh ở đây, quả thực việc muốn biết chuyện này đối với ngài ấy rất dễ dàng.

Nghe thấy ngữ khí của Giải Liên Hoàn, mọi người cũng giật mình, không ngờ đây lại là sự thật.

Đương nhiên người kinh ngạc nhất vẫn là Trần Văn Cẩm, chuyện này khiến cô càng thêm hiếu kỳ về thân phận thực sự của Trương Dạ Ninh.

Đồng thời cô cũng bắt đầu tin rằng, chàng thanh niên được họ gọi là Trương tiên sinh này có lẽ thực sự có thể giúp cô giải trừ trạng thái thi hóa.

Tuy mang theo vô số nghi vấn, nhưng cô hiểu chuyện này có lẽ cô phải tìm anh để nói chuyện riêng.

Dù sao thái độ trước đó của cô đối với anh thực sự rất tệ. "Ông có biết Tam thúc tôi hiện tại rốt cuộc đang ở đâu không?" Ngô Tà lau nước mắt hỏi.

Mà Giải Liên Hoàn chỉ lắc đầu nói: "Được rồi, chuyện này cháu

đừng hỏi nữa, đến lúc gặp mặt, Tam thúc cháu sẽ chủ động đi tìm cháu." Phan Tử lúc này còn muốn nói thêm gì đó nhưng bị Trương Dạ Ninh ngăn lại.

Sau đó Trương Dạ Ninh ném cho Giải Liên Hoàn một lọ thuốc, nói với mọi người: "Được rồi, chúng ta ra ngoài cũng đã lâu rồi, tiếp tục đi tới địa cung Tây Vương Mẫu thôi." Nói xong, Trương Dạ Ninh liền đi về phía vị trí vừa nãy.

Tiểu Ca không chút do dự đi theo.

Giải Liên Hoàn nhận lấy lọ thuốc, không chút do dự nuốt xuống, sau đó hướng về phía Trương Dạ Ninh vừa biến mất mà vái lạy.

Ông ta biết Trương tiên sinh đây là cứu ông ta một mạng.

Còn lại Ngô Tà và Bàn Tử đứng ngẩn ra đó, không biết nên làm thế nào cho phải. "Thiên Chân, chúng ta thế này..." Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn Giải Liên Hoàn, nói: "Tiểu Hoa, cậu ở lại chăm sóc ông ấy đi, Bàn Tử chúng ta đi thôi!" Sau đó Ngô Tà rời khỏi nơi này...

Dưới sự dẫn dắt của Trương Dạ Ninh, rất nhanh mọi người đã đi qua vài bể chứa nước, tới cuối đường hầm.

Ở cuối đường hầm có một phiến cửa đá, rõ ràng là thông xuống dưới đất.

Trương Dạ Ninh đi tới trước cửa đá, nhẹ nhàng kéo một cái, trực tiếp mở cửa đá ra, mọi người thấy vậy cũng không lạ lẫm gì.

Người duy nhất kinh ngạc có lẽ chỉ có Trần Văn Cẩm.

Cô cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Sau cửa đá là một không gian rộng lớn, tương tự như một hang động, Bàn Tử bắn một phát pháo sáng tầm thấp vào giữa, quả cầu lửa

tức khắc nở rộ trong bóng tối.

Nơi này lập tức được chiếu sáng trưng.

Lúc này mọi người mới thực sự nhìn rõ dáng vẻ của nơi này, đây là nơi sâu nhất của Tháp Mộc Đà.

Xung quanh có dấu vết nhân tạo, giống như bị ai đó đặc ý đào ra.

Bốn phía giống như hàng ghế trên sân vận động được người ta xây thành từng bậc từng bậc.

Trên mỗi bậc còn có một bức tượng màu đen, dày đặc, hết vòng này đến vòng khác.

Sau khi pháo sáng rơi xuống, họ đã nhìn rõ tình hình bên dưới.

Đáy hang có một đĩa tròn bằng đá đặt ở dưới cùng, xung quanh là mấy chục dụng cụ bằng đồng có tạo hình độc đáo, trông vô cùng thô sơ.

Bàn Tử thấy cảnh này không nhịn được lên tiếng: "Mọi người nói xem tộc Vương Mẫu này rốt cuộc nghĩ gì thế?

Sao lại thích đào hang thế nhỉ?

Họ vậy mà đào một cái hang sâu thế này dưới vương thành, rốt cuộc là vì cái gì chứ?" Trần Văn Cẩm giải thích: "Nơi này là thánh địa của vương quốc Tây Vương Mẫu, là nơi vương tộc tiến hành các hoạt động bí mật, đào sâu thế này có lẽ là để tiến hành một loại nghi thức tôn giáo nào đó." Bàn Tử nghe xong không nhịn được mắng: "Cái đệch, không phải chứ?

Nếu là như vậy thì cái thánh địa này của họ cũng quá rách nát rồi, quá làm người ta thất vọng, chẳng có món đồ tốt nào cả!" Trương Dạ Ninh không để ý đến họ, mà trực tiếp nhảy xuống dưới.

Mọi người thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Sau khi đi qua một lối đi, mọi người tới một nơi tương tự như đại điện, ở đây có những dụng cụ bằng đồng vô cùng khổng lồ.

Cao khoảng ba mét, hơn nữa tạo hình rất kỳ lạ.

Lúc này liền nghe thấy Trần Văn Cẩm lẩm bẩm: "Trời ạ, không ngờ phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu vậy mà thực sự tồn tại." Vương Bàn Tử thấy cảnh này cũng kích động cầm đèn pin soi khắp nơi, hy vọng có thể tìm thấy món đồ gì đáng giá. "Phát hiện có Vĩnh Hằng Đan ở gần đây, mời ký chủ lưu ý!" Ngay lúc này, trong đầu Trương Dạ Ninh đột nhiên vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Nghe vậy, Trương Dạ Ninh trong lòng vui vẻ, không ngờ nhanh như vậy đã gặp được món đồ vật đầu tiên, chuyện này thực sự khiến anh có chút bất ngờ.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh sử dụng Huyết Đồng cảm tri xung quanh một chút, rất nhanh anh đã khóa mục tiêu vào một lò đan ở sâu nhất trong phòng luyện đan.

Lò đan đó được chế tác tinh xảo, xung quanh khắc các loại văn hoa.

Chương 184

Trương Dạ Ninh lướt đi một cái đã trực tiếp tới trước lò đan, lấy viên đan dược bên trong ra. "Nhận được Vĩnh Hằng Đan!" Khi anh chạm vào viên đan dược, tiếng hệ thống cũng vang lên.

Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vui mừng, không ngờ Vĩnh Hằng Đan này lại có được đơn giản như vậy.

Chỉ là không biết Vĩnh Hằng Đan này có thể tăng thêm cho anh bao nhiêu tiến độ.

Sau đó Trương Dạ Ninh cũng lập tức điều bảng thuộc tính nhân vật ra.

Ký chủ: Trương Dạ Ninh.

Thân phận: Tộc trưởng Trương gia.

Tấn công: 35.000 (Huyết mạch gia thành gấp 8 lần).

Phòng ngự: 33.000 (Huyết mạch gia thành gấp 8 lần).

Tốc độ: 36.000 (Huyết mạch gia thành gấp 8 lần).

Cảnh giới: Bất Diệt Cảnh (Tấn cấp cảnh giới tiếp theo Vĩnh Hằng Cảnh cần các vật phẩm do ký chủ tự hành khám phá, tiến độ hiện tại 10%).

Huyết mạch: Kỳ Lân huyết mạch +8.

Thần khí: Quỷ Tỳ.

Quỷ vương: 1.

Quỷ chủ: 5.

Âm tướng: 1.100.

Âm binh: 26.000 (Hạn mức tối đa là 50.000 điểm, cấp độ thu nạp hiện tại là: Quỷ Vương).

Đại Việt Long Tước +2 (Sở hữu năng lực chuyên thuộc: Long Hồn Dẫn, Âm Dương Dẫn).

Thần thú: Ang Dũ (Song hình thái, sở hữu khả năng tấn công cực cao đồng thời cũng kiêm luôn năng lực phòng ngự).

Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tý, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Hàng Lâm, Vạn Ảnh Trận, Kỳ Lân Thần Hỏa, Kỳ Lân Thần Thức...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Thẻ quý tân tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương gia cổ ngọc (Đang đeo)...

Tăng thêm mười phần trăm tiến độ, Trương Dạ Ninh không nhịn được cười khổ một tiếng.

Quả nhiên những món đồ tiện tay có được đều không tốt đến thế.

Theo tiến độ này, anh muốn tấn cấp giai đoạn tiếp theo là Vĩnh Hằng Cảnh thì không biết còn cần bao nhiêu thời gian nữa.

Nhưng thôi, phàm là chuyện gì cũng phải từng bước một.

Sau đó Trương Dạ Ninh cũng thu hệ thống lại. "Huyền Không Lô!" Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói: "Trời ạ, cái này tám phần chính là huyệt nhãn của đại phong thủy Vạn Sơn Long Mạch, đây, đây là cảnh giới cao nhất của luyện đan, lò đan không chạm đất, thu trọn tinh hoa của cả long mạch." "Trương tiên sinh!" "Ở đây hình như có một cái xác!" Lúc này Ngô Tà nhìn thấy Trương Dạ Ninh, vội vàng lên tiếng.

"Quả thực là một cái xác, không biết trên người hắn có món đồ gì tốt không!" Lúc này Bàn Tử cũng ghé sát vào, vừa nói vừa động thủ sờ soạng trên người cái xác. "Đừng động!" Lúc này Tiểu Ca đột nhiên hô một tiếng.

Nhưng đã quá muộn, Bàn Tử ra tay quá nhanh.

Trong chớp mắt, phiến đá phía sau cái xác mất thăng bằng, nghiêng sang một bên.

Tiếp đó, mọi người chỉ nghe thấy một tràng tiếng "loảng xoảng", nhìn theo âm thanh, họ thấy các mảnh ngọc của một bộ ngọc dũng lại tản ra.

Giống như sợi chỉ vàng xuyên trên ngọc dũng bị rút đi, các mảnh ngọc lập tức mất hình dạng, rơi vãi ra, lộ ra cổ thi bên trong.

Đó là một cổ thi mặt ngựa vô cùng dữ tợn, đã hoàn toàn khô héo.

Ngô Tà thấy cảnh này thì giật mình kinh hãi, cái này giống hệt những gì họ đã thấy ở Vân Thiên Cung trước đây. "Không xong, mau đi thôi!" Tiểu Ca gầm nhẹ một tiếng.

Sau khi những mảnh ngọc trên các bộ ngọc dũng này rơi vãi, cổ thi bên trong chẳng mấy chốc sẽ biến thành Huyết Thi.

Giống hệt như Huyết Thi họ đã thấy trong Lỗ Vương Cung trước đây.

Mọi người theo bản năng quay đầu nhìn lại, phát hiện các nhân dũng trong đại điện toàn bộ đều biến thành Huyết Thi, trên mặt họ tuy không biểu cảm nhưng khí thế sát khí đằng đằng đó khiến họ rợn cả tóc gáy, không ai dám coi thường sự hiện diện của chúng.

Tiểu Ca nhìn thấy những Huyết Thi đó lao về phía họ, rút Hồng Minh Đao từ sau lưng ra rồi chém tới.

Có Hồng Minh Đao, thực lực Tiểu Ca trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, đối phó với những Huyết Thi này cơ bản là một đao một đứa.

Bàn Tử nói: "Mau chạy thôi!" Tiếp đó Bàn Tử trực tiếp nhảy vào cái lỗ dưới đất do lò đan đập ra.

Những người khác cũng không dám chậm trễ, bám sát sau lưng Bàn Tử nhảy xuống.

Trương Dạ Ninh thì dặn dò một câu rồi cũng theo mọi người nhảy vào.

Những Huyết Thi này tuy đông nhưng đối với một Tiểu Ca ở Vĩnh Sinh Cảnh thì dư sức đối phó.

Do đó anh cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của cậu ta.

Lối đi bên dưới không lớn lắm, mọi người phải khom lưng mới đi được.

Tuy nhiên họ không vội vàng đi vào sâu mà đợi Tiểu Ca một lát.

Rất nhanh, Tiểu Ca đã giải quyết xong Huyết Thi bên trên rồi nhảy xuống dưới.

Thoáng chốc mười phút đã trôi qua, mọi người cuối cùng cũng rời khỏi đường hầm này, tới một hang nước ngầm.

Mọi người không dừng lại ở nơi này quá lâu mà tiếp tục tiến vào bên trong.

Đi được khoảng hơn nửa tiếng nữa, không gian bên trên đột nhiên rộng lớn hẳn lên, cầm đèn pin soi lên trên chỉ thấy một mảnh đen kịt.

Bàn Tử bắn một phát pháo sáng lên trên, một đạo ánh sáng trắng lập tức chiếu sáng phía trên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu họ khảm một vật thể vô cùng khổng lồ.

Phần nhô ra khỏi đỉnh hang có hình cầu, hoàn toàn che khuất tầm nhìn của họ.

Bề mặt khối đá này toàn là những lỗ hổng lớn bằng thùng hắc ín, hàng vạn lỗ dày đặc, trông vô cùng xấu xí. "Cái quái gì thế này?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Chương 185

Trương Dạ Ninh đáp: "Thiên thạch." Trần Văn Cẩm nói: "Vậy nơi này chắc hẳn chính là mục đích của chúng ta, bên trong nhất định chứa đựng bí mật cuối cùng của Tây Vương Mẫu." Ngô Tà nhìn những lỗ hổng đó, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát: "Trong này liệu có phải do người đào ra không?

Chẳng lẽ trong thiên thạch này có cái gì đó?" Lúc này Hắc Hạt Tử nãy giờ không lên tiếng mới nói: "Chắc không phải đâu, nơi này đáng lẽ là tự nhiên, rất nhiều thiên thạch đều có dạng tổ ong thế này, chỉ có điều những cái này trông hơi khó coi mà thôi!" "Ngạch, hóa ra anh cũng biết nói chuyện tử tế à." Trước việc Hắc Hạt Tử đột nhiên nói chuyện nghiêm túc, Ngô Tà có chút bất ngờ. "Mau nhìn xem, chỗ đó hình như có người!" Lúc này Bàn Tử đột nhiên hô lên một tiếng, rồi cầm đèn rọi về phía một bệ đá phía trước.

Mọi người theo ánh đèn pin nhìn qua, chỉ thấy trên bệ đá đằng xa có một vương tọa, trên vương tọa có một nữ thi.

Nữ thi này đội vương miện vô cùng rườm rà, nếu không có trâm cài tóc thì căn bản không thể phân biệt được giới tính.

Trên người mặc váy bào tơ vàng, đính đầy mảnh ngọc.

Trương Dạ Ninh cùng những người khác đi tới trước vương tọa, tỉ mỉ quan sát người phụ nữ trên đó.

Ngô Tà nói: "Đây, đây chính là Tây Vương Mẫu sao?" Bàn Tử nói: "Chắc là vậy rồi, cậu xem bà ta mặc sang trọng thế này cơ mà!" Tuy nhiên Trần Văn Cẩm lại lắc đầu nói: "Đây không phải Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu không thể nào chết được!" Phải biết rằng những người ăn Thi Miết Đan như họ đều chưa chết, vậy mà với tư

cách là nguồn cơn của tất cả chuyện này, Tây Vương Mẫu sao có thể chết được?

Chẳng lẽ bà ta không nghiên cứu ra đan dược trường sinh sao?

Trương Dạ Ninh nói: "Ừm, cô nói đúng, bà ta đích thực không phải Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu thật sự đang ở trong khối thiên thạch kia." Nghe thấy câu này, mọi người đều giật mình, họ biết sức nặng trong lời nói của Trương tiên sinh.

Anh sẽ không nói đùa kiểu này.

Bàn Tử hỏi: "Trương tiên sinh, ý của ngài là Tây Vương Mẫu từ mấy nghìn năm trước hiện tại vẫn còn sống, ngay trong khối thiên thạch này sao?" Trương Dạ Ninh gật đầu.

Sống mấy nghìn năm?

Chuyện này cũng quá khủng khiếp rồi.

Trên thế giới này thực sự có người như vậy sao?

Giống như Vạn Nô Vương trước đây, tuy ông ta sống rất lâu nhưng ông ta đã không còn được gọi là người nữa.

Cho dù có tồn tại loại đó thì cũng là yêu quái.

Ngô Tà không nhịn được hỏi: "Trương tiên sinh, ngài nói trên thế giới này thực sự có người như vậy sao?" Trương Dạ Ninh đáp: "Lỗ Vương Cung trước đây cậu không phải đã thấy rồi sao?

Nếu Thiết Diện Sinh đó sống thêm một thời gian nữa thì hắn cũng sẽ phục sinh." Người sống nghìn năm tự nhiên là có, hơn nữa còn không ít, ở Trương gia, người sống nghìn năm quá nhiều rồi.

Cứ lấy bản thân anh làm ví dụ, tuổi thọ đối với anh đã chỉ là một con số.

Sau đó mọi người tiếp tục đi về phía trước, Ngô Tà nói: "Trương

tiên sinh, Văn Cẩm a di, phía trước hình như có một cái miệng hang!" Vừa nói cậu vừa cầm đèn rọi về phía trước.

Mọi người lập tức bị cái hang này thu hút, lần lượt nhìn vào bên trong.

Mà lúc này, Trần Văn Cẩm đầy vẻ kích động rút dây thừng trong ba lô ra, nói: "Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, tôi phải vào trong xem sao!" Nói xong, Trần Văn Cẩm trực tiếp móc dây thừng lên trên, rồi nắm lấy dây thừng nhảy lên một cái, nhảy thẳng vào lối vào bên trên, sau đó biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Văn Cẩm a di!" Ngô Tà kinh hô một tiếng, cậu không ngờ thân thủ của Văn Cẩm a di lại tốt đến vậy, một cái đã vọt lên được.

Ngô Tà lo lắng Văn Cẩm a di sẽ gặp chuyện, vội vàng kéo dây thừng định leo lên, kết quả vừa leo được hai bước, cả sợi dây thừng trực tiếp rơi xuống.

Tiếp đó, Ngô Tà bảo Bàn Tử làm thang người cho cậu để lên, kết quả chưa được mấy giây đã trượt xuống, cậu hoàn toàn không lên nổi.

Chuyện này cũng không phải do Trần Văn Cẩm lợi hại cỡ nào, mà là thực lực Ngô Tà quá kém, tính theo cảnh giới thì ước chừng còn chưa nhập môn.

Mà Trần Văn Cẩm đã ăn Thi Miết Đan, lại sống thêm mấy chục năm rồi, cảnh giới đã sánh được với Trường Sinh Cảnh, do đó chỉ cần mượn lực một cái là trực tiếp lên được.

Đang lúc đầu óc Ngô Tà đang hỗn loạn thì Tiểu Ca lúc này bỗng nhiên nhảy vọt một cái, trực tiếp nhảy vào lối vào của Vẫn Ngọc, rồi nhanh chóng biến mất trong mắt mọi người. "Muộn Du Bình!" Ngô Tà thấy Muộn Du Bình không nói một lời đã nhảy vào, vội vàng lớn tiếng gọi, nhưng bên trong căn bản không có ai trả lời.

Giống như trong khối thiên thạch này là một thế giới độc lập, ngăn cách họ vậy. "Trương..." Ngô Tà lúc này chỉ còn biết gửi gắm hy vọng vào Trương tiên sinh, kết quả cậu vừa quay đầu lại đã thấy Trương tiên sinh trực tiếp bay lơ lửng lên trên.

Tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức cậu còn chưa nói hết câu thì anh đã biến mất.

Ngô Tà tội nghiệp cứ như vậy trố mắt nhìn từng người một nhảy lên, còn mình thì bất lực, một dòng nước mắt không kìm được rơi xuống. "Thôi đi, một đại nam nhân mà khóc lóc sướt mướt, trông có khó coi không?" Lúc này, Hắc Hạt Tử nhìn không nổi nữa, không nhịn được lên tiếng. "Ngô Tà, yên tâm đi, có Trương tiên sinh ở đó, Văn Cẩm a di và Muộn Du Bình của cậu đều sẽ không sao đâu!" Giải Vũ Thần đưa cho Ngô Tà một chiếc khăn tay nhạt màu. "Cảm ơn cậu, Tiểu Hoa!" Nghe lời Tiểu Hoa nói, lòng Ngô Tà bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Lúc này cậu cũng nhớ lại những sự tích trước đây của Trương tiên sinh, từ Lỗ Vương Cung đến mộ dưới đáy biển Tây Sa, Tần Lĩnh, rồi đến Vân Thiên Cung sau này, từng chuyện cộng lại, anh chưa từng làm ai thất vọng. "Được rồi Thiên Chân, họ đi rồi chẳng phải vẫn còn chúng tôi ở bên cậu sao!" Bàn Tử cười hì hì đi tới bên cạnh Ngô Tà.

Tuy nhiên Ngô Tà lại lườm Bàn Tử một cái, miệng lẩm bẩm: "Muộn Du Bình..." ...

Bên trong Vẫn Ngọc.

Trương Dạ Ninh đã vào đến lối đi.

Sau khi vào Vẫn Ngọc, phía trước là một đoạn lối đi chỉ vừa một người qua, xung quanh mọc đầy những lỗ nhỏ dày đặc, rõ ràng lối đi này chỉ đơn giản là đào một cái hang mà thôi, không hề qua xử lý gì khác.

Thiên thạch rất lớn, chỉ tính đoạn đường phía trước này thôi đã lớn hơn khối thiên thạch sau Thanh Đồng Môn rồi.

Thảo nào Tây Vương Mẫu lại rời bỏ Thanh Đồng Môn để tới đây.

Ngoài việc to lớn ra, tinh hoa thiên địa ở nơi này còn phong phú hơn nhiều, nồng độ ít nhất gấp ba lần ở Thanh Đồng Môn.

Nơi này quả thực không tệ, đợi chuyện kết thúc, anh có thể chiếm nơi này làm tài nguyên tu luyện cho Trương gia.

Tu luyện ở đây tốt hơn ở Tây Bá nhiều.

Trương Dạ Ninh vừa quan sát nội bộ thiên thạch vừa đi về phía trước.

Anh cũng không vội, dù sao Tiểu Ca cũng đang ở bên trong, ngay cả khi Tây Vương Mẫu thực sự nhảy ra thì cậu ta cũng có thể đối phó được đôi phần.

Đi được khoảng mười phút, Trương Dạ Ninh tới cuối lối đi.

Cuối lối đi là một cánh cửa đá chế tác từ thiên thạch, trên đó cũng đầy những lỗ nhỏ dạng tổ ong.

Đối với cánh cửa đại môn chế tạo từ vẫn thạch này, Trương Dạ Ninh không hề lấy làm lạ.

Ngược lại, nếu nó được làm từ chất liệu khác, anh mới cảm thấy kỳ quái.

Vẫn thạch là loại vật liệu cực kỳ kiên cố, muốn dùng man lực để phá là điều không thực tế, ngay cả với cảnh giới hiện tại của Trương Dạ Ninh cũng không được.

Nếu không, Tây Vương Mẫu cũng đã chẳng chọn trốn bên trong khối vẫn thạch này.

May mắn thay, cánh cửa vẫn thạch này không có khóa, chỉ cần khẽ

đẩy là đã mở ra.

Chương 186

Trương Dạ Ninh trực tiếp bước vào trong.

Đối với cảnh giới của anh, các loại cơ quan đã chẳng còn tác dụng gì, nên cũng chẳng cần phải đề phòng.

Bên trong khối vẫn thạch này có chút khác biệt so với bên trong Thanh Đồng Môn, nơi đây chỉ chia làm hai khu vực.

Khu vực Trương Dạ Ninh đang đứng rất rộng lớn, nhưng kỳ quái là nó trống rỗng, ngoại trừ một cỗ quan tài đặt ở chính giữa thì không còn bất cứ thứ gì khác.

Nhìn thấy cỗ quan quách này, Trương Dạ Ninh cau mày, tại sao quan tài lại đặt ở đây?

Theo lý thường, nó phải được đặt ở nơi sâu nhất mới đúng.

Lẽ nào quan tài trong đại điện này không phải của Tây Vương Mẫu?

Có lẽ thực sự không phải.

Trương Dạ Ninh chợt nhớ ra, người nằm bên trong có khả năng là cha của Tiểu Ca.

Hèn chi Tiểu Ca lại vội vã chạy lên đây như vậy, có lẽ là vì chuyện này, nhưng cậu ta đâu rồi?

Nói về thân phận của cha Tiểu Ca, anh với tư cách là Tộc trưởng Trương gia đương nhiên biết một chút.

Cha của Tiểu Ca là một trong số ít người có huyết mạch thuần chính của Trương gia, thực lực cũng cực kỳ cường đại.

Nhưng ông ta đã yêu một người không nên yêu, từ đó tự chôn vùi

tiền đồ của mình.

Đó chính là mẹ đẻ của Tiểu Ca - Bạch Mã, chuyện này từng gây xôn xao rất lớn trong Trương gia.

Cha ông vì để Tiểu Ca có thể sống sót an toàn, đã để cậu giả làm Thánh Anh.

Sau khi trở thành Thánh Anh, Tiểu Ca từ nhỏ đã được bồi dưỡng bằng nhiều nguồn tài nguyên ưu việt, thân thủ của cậu thực chất cũng được rèn luyện từ lúc đó.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Uông gia đã bóc trần lời nói dối này, đãi ngộ của Tiểu Ca chỉ sau một đêm đã rơi xuống đáy vực.

Tất cả tộc nhân đều hắt hủi cậu, nhưng vì huyết mạch thuần chính, người Trương gia không nỡ để cậu rời đi, mỗi khi xuống đại mộ nào đó đều sẽ dùng máu của cậu.

Từ đó, Tiểu Ca phải trải qua một đoạn thời gian tăm tối, đó chính là làm huyết nô.

Về sau, do chiến tranh và nội loạn, cả Trương gia coi như sụp đổ gần hết.

Tiểu Ca nhờ đó mới được giải thoát.

Sau này, với sự xuất hiện của Trương Dạ Ninh, cả gia tộc đã tái tổ chức kế hoạch, để Trương Dạ Ninh ẩn cư tu luyện trăm năm tại Ba Sơn, trong thời gian đó để Tiểu Ca làm Đại tộc trưởng xử lý sự vụ.

Nghĩ đến đây, Trương Dạ Ninh thực sự rất áy náy.

Vì có hệ thống, việc anh xuống núi trong vòng trăm năm không hề khó, nhưng Tiểu Ca với vai trò Đại tộc trưởng đã phải chịu rất nhiều khổ cực.

Ví dụ như kế hoạch Trương Khởi Linh năm đó, rồi hoạt động đạo

mộ lớn nhất lịch sử, sau đó Tiểu Ca mất trí nhớ phải vào viện dưỡng lão...

Trương Dạ Ninh mở cỗ quan tài đầu tiên ra.

Đúng như anh dự đoán, một người đàn ông có ngoại hình cực kỳ giống Tiểu Ca đang nằm bên trong. "Rắc!" Ngay lúc đó, người đàn ông bên trong đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt chằm chằm nhìn Trương Dạ Ninh. "Ông ta cư nhiên còn sống!" Đó là phản ứng đầu tiên của Trương Dạ Ninh.

Anh từng đến Trương Gia Cổ Lâu, biết rằng Kỳ Lân huyết mạch trong người cha sinh của Trương Khởi Linh đáng lẽ đã bị rút cạn, đó là hình phạt của Trương gia đối với việc thông hôn với ngoại tộc.

Đương nhiên Trương Đại Phật Gia là một ngoại lệ, lúc đó Trương gia đang trong tình trạng phân băng ly tích, căn bản không kịp quản ông ta.

Theo lý mà nói, sau khi bị rút cạn Kỳ Lân huyết mạch, cảnh giới và thọ mệnh sẽ không khác gì người thường, vậy tại sao ông ta vẫn còn sống?

Nói đoạn, Trương Dạ Ninh âm thầm vận chuyển Huyết Đồng, vừa quan sát liền phát hiện trong đầu ông ta có một con Thi Miết màu đỏ, chính là Thi Miết Vương.

Quả nhiên, như vậy thì có thể giải thích thông suốt rồi.

Đây cũng là lý do tại sao cha của cậu ta lại tiến vào vẫn thạch. "Trương tiên sinh!" "Tộc trưởng!" Lúc này, Trần Văn Cẩm và Tiểu Ca vốn không thấy bóng dáng đã đi tới.

Cả hai đều vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là Trần Văn Cẩm, vì cô thấy trong cỗ quan tài đã mở trước mặt Trương Dạ Ninh cư nhiên có một người đàn ông đang ngồi.

Người đàn ông này từ trong quan tài ngồi dậy sao?

Hơn nữa tại sao ông ta lại giống Tiểu Ca đến thế? "Trương tiên sinh, tại sao ông ấy lại giống Tiểu Ca như vậy?" Trần Văn Cẩm không nhịn được mở miệng hỏi.

Tiểu Ca đứng phía sau cô thì nhìn đối phương trân trối.

Người đàn ông ngồi trong quan quách dường như nhận ra sự tồn tại của Tiểu Ca, quay đầu lại nhìn cậu.

Rõ ràng, người đàn ông trong quan tài này nhận ra Tiểu Ca. "Tiểu Quan, con rốt cuộc cũng tới rồi!" Một lát sau, người đàn ông lên tiếng, giọng nói vô cùng ôn nhu, giống như đang gọi đứa con của chính mình vậy.

Nghe thấy hai từ đó, nội tâm Tiểu Ca chấn động một chút, cuối cùng cũng mở miệng: "Ông là ai?" Mặc dù nói sau khi Trương Khởi Linh vào Thanh Đồng Môn đã tìm lại được nhiều ký ức bị thất lạc, nhưng về mảng thân thế, cậu thực sự không hiểu rõ lắm.

Tuy vậy, cậu vẫn có một cảm giác thân thiết khó tả đối với người đàn ông này. "Tiểu Quan, con qua đây!" Người đàn ông trong quan quách không trả lời câu hỏi của cậu mà nở một nụ cười, sau đó ngoắc tay với Tiểu Ca.

Không hiểu vì sao, Tiểu Ca vốn luôn lạnh lùng với người khác, khi nghe thấy câu nói này cư nhiên thực sự bước tới.

Cũng chính lúc này, Trương Dạ Ninh ra hiệu cho Trần Văn Cẩm cùng mình rời đi. "Trương tiên sinh, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Người đàn ông trong quan quách đó tại sao lại giống Tiểu Ca như vậy?" Trần Văn Cẩm nghi hoặc hỏi, đồng thời cô cũng không hiểu vì sao Trương tiên sinh lại muốn rời khỏi đó.

Trương Dạ Ninh nói: "Đó là cha của Tiểu Ca, cứ để họ trò chuyện

tử tế đi, tôi nghĩ họ sẽ có rất nhiều điều muốn nói." Đối với chuyện gia đình người ta đoàn tụ, Trương Dạ Ninh tự nhiên không muốn can thiệp.

Thấy cha của cậu ấy còn sống, Trương Dạ Ninh cũng mừng cho Tiểu Ca.

Tin rằng không lâu nữa, họ sẽ được đoàn tụ một nhà.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh và Trần Văn Cẩm tiếp tục đi sâu vào trong, đi khoảng nửa giờ mới tới tận cùng.

Theo giới thiệu của Trần Văn Cẩm, ở nơi sâu nhất của vẫn thạch có quan quách của Tây Vương Mẫu.

Đối với việc này, Trương Dạ Ninh đương nhiên muốn đi gặp một phen.

Chương 187

Trong mắt Trương Dạ Ninh, Tây Vương Mẫu này chính là nguyền nguồn của mọi tội lỗi, nếu không có bà ta, cũng sẽ không âm sai dương thác tạo ra nhiều sinh vật dưới lòng đất đến thế. "Trương tiên sinh, ngài không định thực sự đi đối phó với Tây Vương Mẫu đó chứ?" Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói.

Trương Dạ Ninh đáp: "Nếu không thì sao?" Nghe câu này, Trần Văn Cẩm sững sờ, anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Đó là nhân vật trong truyền thuyết đấy!

Trương Dạ Ninh chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn thấy kích động.

Anh muốn xem thử Tây Vương Mẫu này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nơi sâu nhất của vẫn thạch cũng có một cánh cửa bằng vẫn thạch, Trương Dạ Ninh không do dự đẩy cửa bước vào.

Tuy nhiên, Trương Dạ Ninh vừa mới đẩy cửa vào, một luồng khí thế khủng bố đã từ bên trong truyền ra.

Nhưng đối với Trương Dạ Ninh, luồng khí thế này chẳng có cảm giác gì.

Chỉ có Trần Văn Cẩm bên cạnh là thảm hại, cô trực tiếp ngồi bệt xuống đất, cảm thấy hít thở không thông.

Thực lực của Trần Văn Cẩm rất thấp, kịch kim mới tới Trường Sinh Cảnh, đương nhiên không chịu nổi luồng khí thế này.

Khí thế này chí ít cũng phải có thực lực Bất Diệt Cảnh. "Thú vị!" Trương Dạ Ninh hừ lạnh một tiếng.

Anh tuy là Bất Diệt Cảnh, nhưng thực lực thực sự đã vượt xa Vĩnh Hằng Cảnh, chút khí thế này chẳng thể làm khó được anh. "Rầm!" Tiếp đó, một cỗ quan quách bên trong phát ra một tiếng động chấn thiên, một người phụ nữ từ trong quan quách đứng dậy. "Ngươi là người Trương gia, tại sao lại tới đây!" Tây Vương Mẫu cảm nhận được Kỳ Lân huyết mạch trên người Trương Dạ Ninh, sắc mặt lập tức biến đổi. "Người đến để giết bà!" Trương Dạ Ninh trực tiếp bộc phát năng lượng, lao thẳng về phía Tây Vương Mẫu. "Bành!" Hai bên va chạm phát ra một tiếng nổ kịch liệt, nhưng giây tiếp theo một chuyện kinh người đã xảy ra, đó là Tây Vương Mẫu cư nhiên trực tiếp bị Trương Dạ Ninh đẩm lui.

Trong khi anh vẫn đứng vững tại chỗ.

Một đấm phân cao thấp, chính là đây.

Từ đó Trương Dạ Ninh cũng có cái nhìn khái quát về thực lực của Tây Vương Mẫu, quả nhiên là sinh mệnh vĩnh hằng, Vĩnh Hằng Cảnh giới.

Điều này cũng khiến Tây Vương Mẫu vô cùng chấn kinh.

Trương gia từ bao giờ lại có người lợi hại thế này?

Còn Trần Văn Cẩm thì hoàn toàn đứng hình.

Ánh mắt Trương Dạ Ninh bình thản, anh không muốn nói nhiều với Tây Vương Mẫu, sau khi giải quyết bà ta rồi xử lý nốt đám sinh vật dưới lòng đất, sứ mệnh của anh coi như hoàn thành. "Hừ!" Tây Vương Mẫu thấy mình bị Trương Dạ Ninh phớt lờ, không nhịn được hừ lạnh một tiếng, sau đó nói: "Muốn giết ta?

Ha ha, việc mà đệ nhất nhân của Trương gia các ngươi còn không làm được, chỉ dựa vào ngươi sao?

Ta thừa nhận ngươi có chút thực lực, nhưng cũng chỉ đến thế mà

thôi!" Nói xong, Tây Vương Mẫu vung hai tay, xung quanh vẫn thạch đột nhiên bốc lên một luồng âm khí lớn, tiếp đó từ bên trong hiện ra một đám âm binh có màu sắc y hệt vẫn thạch!

Những âm binh này được Tây Vương Mẫu bồi dưỡng bằng phương thức đặc biệt, không chịu sự khống chế của Quỷ Tỳ! "Tại sao đột nhiên xuất hiện nhiều âm binh như vậy!" Trần Văn Cẩm kinh hãi.

Nhưng Trương Dạ Ninh lại khẽ mỉm cười.

Âm binh?

Thứ anh không sợ nhất chính là âm binh.

Sau đó anh trực tiếp động tâm niệm gọi Quỷ Tỳ ra, một hơi triệu hoán toàn bộ âm binh trong Quỷ Tỳ.

Hơn nữa còn trực tiếp khai triển Vạn Ảnh Trận!

Âm binh trong tay Trương Dạ Ninh đã kinh qua bao trận mạc, thực lực không hề yếu. "Cái này!

Đây là Quỷ Tỳ!" Trần Văn Cẩm sau khi thấy Quỷ Tỳ một lần nữa bị chấn kinh. "Quỷ Tỳ?

Chẳng qua cũng chỉ có vậy!" Tây Vương Mẫu thấy Quỷ Tỳ trong tay Trương Dạ Ninh cũng không kinh ngạc, dù sao vật này là chìa khóa mở Thanh Đồng Môn, anh ta là người Trương gia sở hữu nó cũng là bình thường. "Vậy sao?" Trương Dạ Ninh hừ lạnh, ra lệnh cho âm binh trực tiếp động thủ.

Giây tiếp theo, âm binh toàn bộ lao về phía đối phương.

Quan sát kỹ sẽ thấy, âm binh của Trương Dạ Ninh mỗi động tác đều có quy luật, đó chính là Vạn Ảnh Trận, có thể nâng cao thực lực cho toàn bộ âm binh.

Chưa đầy mười phút, âm binh của Tây Vương Mẫu đã bị giải

quyết sạch sẽ. "Không thể nào, chuyện này không thể nào!" Tây Vương Mẫu thấy đám âm binh mình dày công bồi dưỡng mấy ngàn năm cứ thế bị giải quyết, không nhịn được hét lớn.

Trong mắt bà ta, Quỷ Tỳ này chẳng qua chỉ có thể triệu hoán âm binh phổ thông, sao có thể so sánh được với âm binh của bà ta? "Không có gì là không thể, chịu chết đi!" Trương Dạ Ninh đạm mạc nói, dứt lời liền lao tới một lần nữa.

Tây Vương Mẫu thấy vậy, trực tiếp vung tay phải vào không trung, nắp quan quách vẫn thạch khổng lồ bên cạnh lập tức đập thẳng về phía Trương Dạ Ninh. "Muốn dùng vẫn thạch đập tôi?" Trương Dạ Ninh trực tiếp rút Đại Việt Long Tước ra, sau đó một tiếng "xoẹt", trực tiếp chém khối vẫn thạch đó làm đôi. "Đến lượt tôi ra tay rồi!" Trương Dạ Ninh không muốn lãng phí thời gian với Tây Vương Mẫu nữa, trong nháy mắt kích hoạt toàn bộ các trạng thái tăng cường trong cơ thể.

Chiến lực của anh lập tức được kéo lên mức cao nhất, sau đó anh cầm Đại Việt Long Tước, liên tiếp sử dụng các kỹ năng chuyên dụng: Long Hồn Dẫn và Âm Dương Dẫn. "Oanh!" Dưới hai đòn tấn công siêu thoát Vĩnh Hằng Cảnh của Trương Dạ Ninh, Tây Vương Mẫu hoàn toàn không có khả năng phản kháng, ngực bà ta ngay lập tức bị phá toạc một lỗ lớn, tiên huyết phun ra như suối.

Sau khi bị trọng thương như vậy, khí thế của Tây Vương Mẫu lập tức yếu đi, sắc mặt trở nên trắng bệch, không ngừng lùi lại, nhìn Trương Dạ Ninh với vẻ mặt kinh hoàng.

Bà ta vạn lần không ngờ người này lại mạnh đến thế.

Bà ta hoàn toàn không phải đối thủ!

Chẳng lẽ hôm nay bà ta phải chết trong tay hậu bối Trương gia - kẻ vốn được chính tay bà ta ban cho năng lực sao?

Nếu biết có ngày này, lúc đầu bà ta chắc chắn sẽ không lựa chọn như vậy.

Chương 188

Sau khi trọng thương Tây Vương Mẫu, Trương Dạ Ninh không cho bà ta bất cứ cơ hội nào, một lần nữa lao đến trước mặt bà ta.

Tây Vương Mẫu lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Nhưng bà ta sẽ không chờ chết như vậy, bà ta hét lớn một tiếng, từ xung quanh vẫn thạch tụ tập lại những luồng năng lượng màu xanh lục.

Giây tiếp theo, luồng năng lượng này toàn bộ tràn vào cơ thể bà ta.

Tiếp đó, cơ thể Tây Vương Mẫu tỏa ra một luồng ánh sáng mạnh.

Chỉ trong vài giây, vết thương trên ngực bà ta đã hồi phục quá nửa.

Hấp thụ năng lượng sinh mệnh?

Trương Dạ Ninh nhướng mày.

Xem ra đây mới là mục đích cuối cùng của bà ta khi đến nơi này! "Oanh!" Trương Dạ Ninh lướt đến trước mặt Tây Vương Mẫu, trực tiếp đấm một cú vào người bà ta.

Ngay sau đó, bên trong cơ thể Tây Vương Mẫu phát ra một tiếng nổ trầm đục, cả cơ thể bay ngược ra ngoài như đạn pháo, đập mạnh vào khối vẫn thạch phía sau!

Trần Văn Cẩm nhìn thấy cảnh này thì hơi thở gần như đình trệ, đây chính là thực lực của anh ta sao?

Cái này cũng quá mạnh rồi chứ?

Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết cư nhiên bị đánh một chiều như vậy?

Sức mạnh của anh ta rốt cuộc là bao nhiêu?

Tây Vương Mẫu hộc ra một búng máu lớn, chậm chạp bò dậy từ dưới đất, đôi chân không tự chủ được mà run rẩy.

Bà ta bắt đầu sợ hãi rồi!

Người này thực sự quá đáng sợ. "Khụ khụ!" Không lâu sau, Tây Vương Mẫu lại nôn ra một ngụm máu bầm. "Nên kết thúc rồi!" Trương Dạ Ninh lướt đến trước mặt Tây Vương Mẫu, tay cầm Đại Việt Long Tước, chuẩn bị tung đòn kết liễu! "Không!

Ngươi không được giết ta!" Tây Vương Mẫu kinh hãi hét lên.

Bà ta vẫn chưa muốn chết, bà ta vẫn chưa gặp được người mình yêu!

Bà ta không thể chết ở đây!

Tuy nhiên, Trương Dạ Ninh căn bản không thèm để ý, tay phải vung mạnh, trực tiếp chém bay đầu Tây Vương Mẫu.

Tiếp đó, để ngăn Tây Vương Mẫu phục sinh, Trương Dạ Ninh phóng ra Kỳ Lân Thần Hỏa thiêu rụi thi thể của bà ta thành tro bụi.

Đến đây, một sinh mệnh vĩnh hằng đã bị Trương Dạ Ninh tiêu diệt hoàn toàn, không còn khả năng phục sinh! "Đinh!

Phát hiện gần đây có tồn tại Vĩnh Hằng Quyền Trượng!" "Đinh!

Phát hiện gần đây có tồn tại Vĩnh Hằng Tinh Hoa!" Lúc này, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên.

Vĩnh Hằng Quyền Trượng và Vĩnh Hằng Tinh Hoa?

Nghe hệ thống gợi ý, Trương Dạ Ninh tâm động, vừa nghe tên đã biết là đồ tốt.

Sau đó Trương Dạ Ninh trực tiếp đi về phía quan quách của Tây

Vương Mẫu, quả nhiên trong quan tài của bà ta phát hiện ra hai thứ này.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh cũng không chần chừ mà cầm quyền trượng lên tay. "Nhận được Vĩnh Hằng Quyền Trượng!" "Vĩnh Hằng Quyền Trượng: Vật phẩm mang tính biểu tượng của Tây Vương Mẫu, có thể thao túng sức mạnh vĩnh hằng, là một trong những vật phẩm mấu chốt để tấn cấp Vĩnh Hằng Cảnh!" "Có hấp thụ Vĩnh Hằng Tinh Hoa không?" Sau đó âm thanh của hệ thống lại vang lên lần nữa.

Hấp thụ Vĩnh Hằng Tinh Hoa?

Điều này khiến Trương Dạ Ninh có chút bất ngờ, anh cứ ngỡ đó là vật phẩm, không ngờ lại có thể trực tiếp hấp thụ.

Xem ra đây là thứ có thể tăng điểm thuộc tính.

Vậy thì xem thử, Vĩnh Hằng Tinh Hoa này rốt cuộc có thể tăng cho anh bao nhiêu điểm thuộc tính. "Hấp thụ!" Sau đó Trương Dạ Ninh không do dự chọn hấp thụ.

Giây tiếp theo, một luồng tinh hoa vĩnh hằng đậm đặc như triều dâng từ trong quan quách tràn vào cơ thể Trương Dạ Ninh.

Cùng lúc đó, ba chỉ số thuộc tính của Trương Dạ Ninh đang tăng vọt với một tốc độ cực kỳ khủng khiếp.

Cảm nhận được thực lực bản thân tăng cường, Trương Dạ Ninh chỉ thấy cơ thể sảng khoái vô cùng, cảm giác này còn sướng hơn cả việc anh đi cày kinh nghiệm ở bất cứ nơi nào trước đây.

Tây Vương Mẫu này đúng là không tệ, không ngờ lại giấu thứ tốt như vậy trong quan tài.

Năm phút trôi qua.

Thuộc tính tấn công của anh trực tiếp đạt đến con số mười hai vạn kinh người!

Phòng ngự và tốc độ đồng thời cũng đạt tới mười vạn!

Nhưng vẫn chưa hết, Vĩnh Hằng Tinh Hoa trong quan quách mới chỉ biến mất khoảng một nửa, Trương Dạ Ninh ít nhất còn có thể tăng thêm gấp đôi nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hiện tại ba hạng thuộc tính của anh lần lượt đạt tới khoảng hai mươi vạn, mười lăm vạn và mười lăm vạn.

Tốc độ tăng trưởng này khiến Trương Dạ Ninh cảm thấy cả người như muốn bay lên.

Thật sự quá đáng sợ.

Nhưng đồng thời anh cũng thấy Tây Vương Mẫu thật đáng cười, sở hữu nhiều Vĩnh Hằng Tinh Hoa trong quan tài như vậy mà không thể hấp thụ hết, đúng là phung phí của trời.

Vẫn ngọc bị bà ta lợi dụng đúng là lãng phí.

Tuy nhiên Trương Dạ Ninh không chuẩn bị hấp thụ hết toàn bộ số Vĩnh Hằng Tinh Hoa này, nếu hấp thụ hết thì khối vẫn thạch này phỏng chừng cũng chẳng còn tác dụng gì.

Như vậy không được, anh còn định biến nơi này thành một thánh địa tu luyện.

Vì thế, về sau Trương Dạ Ninh có ý khống chế tốc độ hấp thụ.

Trần Văn Cẩm đứng phía sau thấy tốc độ thực lực Trương Dạ Ninh tăng vọt, quả thực là rợn người.

Chương 189

Cô khó có thể tưởng tượng sau khi hấp thụ hết Vĩnh Hằng Tinh Hoa ở đây, thực lực Trương Dạ Ninh sẽ đạt tới mức độ nào.

Thoáng chốc đã qua mười phút, Trương Dạ Ninh lúc này đã kết thúc việc hấp thụ Vĩnh Hằng Tinh Hoa. "Chúc mừng túc chủ, thuộc tính tấn công đạt tới hai mươi lăm vạn, thuộc tính phòng ngự đạt tới hai mươi vạn, thuộc tính tốc độ đạt tới hai mươi vạn!" Theo âm thanh gợi ý của hệ thống kết thúc, Trương Dạ Ninh cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, nếu với thực lực hiện tại đi đối phó Tây Vương Mẫu, một đấm là đủ.

Hai mươi lăm vạn tấn công, nếu cộng thêm tăng cường từ huyết mạch thì chính là hai triệu điểm thuộc tính tấn công.

Đây là khái niệm gì chứ, một đấm giáng xuống phỏng chừng cả khối vẫn thạch cũng tan thành tro bụi.

Làm xong những việc này, Trương Dạ Ninh từ trong quan quách tách ra vài luồng Vĩnh Hằng Tinh Hoa rồi cho vào bình.

Số Vĩnh Hằng Tinh Hoa còn lại, Trương Dạ Ninh cũng không lo lắng có người lén lút hấp thụ, vì nếu không có thực lực Vĩnh Hằng thì căn bản không thể đến gần nó được. "Được rồi, có thể đi rồi!" Sau khi hoàn tất, Trương Dạ Ninh cũng chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên lúc này, Trần Văn Cẩm lại chặn trước mặt anh, khẩn cầu nói: "Trương tiên sinh, trước đây là tôi không đúng, là tôi quá cảnh giác, ngài... ngài có thể đưa tôi rời khỏi đây không?" Nghe thấy lời này, Trương Dạ Ninh đương nhiên hiểu, cô ta chẳng qua là thấy thực lực của anh, cho rằng anh có năng lực cứu cô ta nên mới muốn anh ra tay.

Ý tứ này quá rõ ràng rồi.

Trương Dạ Ninh nói: "Để tôi cứu cô cũng không phải là không thể, chỉ là tôi chưa bao giờ làm vụ làm ăn thua lỗ.

Nếu cô có thứ gì đủ sức nặng cho tôi, tôi có thể cân nhắc trao nó cho cô." Nói đoạn, Trương Dạ Ninh lấy ra một chiếc bình đựng Vĩnh Hằng Tinh Hoa.

Chỉ cần một luồng Vĩnh Hằng Tinh Hoa là đủ để giải quyết trạng thái thi hóa rồi.

Nghe vậy, Trần Văn Cẩm trầm mặc một hồi.

Sau đó cô suy nghĩ một lát, cắn răng nói: "Trương tiên sinh, không biết vật này có được không." Nói xong, Trần Văn Cẩm lấy từ tay trái ra chiếc vòng tay duy nhất của mình.

Đó là một chiếc vòng màu tím, cầm trên tay còn có một mùi hương độc đáo. "Nhận được Mạn Châu Ngưng Hoa!" "Mạn Châu Ngưng Hoa: Bên trong ẩn chứa sức mạnh biển sâu, hiện tại đã bị phong ấn, giải khai phong ấn cần thực lực Vĩnh Hằng Cảnh.

Sau khi giải trừ phong ấn, đeo trên tay mỗi ngày có thể nhận được 100 điểm thuộc tính tấn công, 100 điểm phòng ngự và 100 điểm tốc độ!" Vốn dĩ không ôm hy vọng gì nhiều, nhưng nghe gợi ý của hệ thống, Trương Dạ Ninh trong lòng vui vẻ, anh không ngờ Trần Văn Cẩm lại có bảo bối như vậy.

Điều này khiến anh có chút ngạc nhiên.

Thuộc tính tăng thêm tuy không cao nhưng cũng coi là hữu dụng, vừa vặn có thể cho nha đầu dùng.

Anh nhớ không lầm thì nha đầu hiện tại thực lực vẫn dừng ở Trường Sinh Cảnh, có chiếc vòng này, tin rằng sẽ sớm thăng cấp thôi. "Đồ vật cũng được!" Sau đó Trương Dạ Ninh đưa cho Trần Văn Cẩm

một chiếc bình rồi đi về phía lối ra.

Việc tiếp theo thì tùy vào cô ta thôi.

Vĩnh Hằng Tinh Hoa ngoài việc có thể giải trừ trạng thái thi hóa còn có thể nâng cao thực lực, chỉ một luồng thôi cũng đủ để cô ta hấp thụ rồi.

Sau khi ra đến đại điện, Trương Dạ Ninh đưa cho Tiểu Ca một bình Vĩnh Hằng Tinh Hoa, sau đó đi thẳng ra ngoài. "Trương gia, anh cuối cùng cũng trở lại rồi!" Ngô Tà và những người khác thấy Trương Dạ Ninh quay lại, vội vàng đứng lên kích động nói. "Trương gia, dì Văn Cẩm và Tiểu Ca đâu?

Sao họ không ra ngoài?" Ngô Tà nhìn về phía sau Trương Dạ Ninh, nhưng nhìn mãi chẳng thấy ai. "Đi trước thôi!

Họ sẽ ra sau!" Nói xong, Trương Dạ Ninh đi thẳng ra lối ra.

Hiện tại Tây Vương Mẫu đã được giải quyết, cũng chẳng còn lý do gì để ở lại đây nữa.

Nghe lời Trương Dạ Ninh, mọi người nhìn nhau, đành phải chọn rời đi.

Tuy nhiên khi quay về, mọi người phát hiện một gian mộ thất cư nhiên bị sụp đổ, phía dưới là một mảng đen ngòm, dường như là một không gian khác. "Chuyện gì thế này?

Tại sao chỗ này lại sập?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Những người khác cũng tiến lại gần, thấy cái hố lớn sụp xuống trên mặt đất cũng giật mình một phen. "Phía dưới dường như còn một không gian nữa, chúng ta xuống xem sao!" A Ninh nhìn xuống phía dưới rồi phân phó mọi người nhảy xuống. "Trương gia, chúng ta có xuống không?" Ngô Tà hỏi.

Trương Dạ Ninh gật đầu, sau đó cũng nhảy xuống.

Anh biết bên dưới là cái gì, bên dưới là một con Xà Mẫu khổng lồ vô cùng.

Con Xà Mẫu này rất lớn, phỏng chừng còn lớn hơn con Xà Mẫu anh từng gặp ở Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Xì xì xì!" Đi được vài bước, xung quanh truyền đến tiếng rắn thè lưỡi.

Tiếp đó, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một bầy "Dã Kê Bột Tử", dày đặc khắp nơi. "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này!

Sao chỗ này lại có nhiều Dã Kê Bột Tử như vậy!

Chúng ta xông vào ổ rắn rồi à!" Bàn Tử sợ hãi kêu to.

Đám Dã Kê Bột Tử này thấy nhóm Trương Dạ Ninh liền trực tiếp vây tới.

Mấy gã đồng bọn của A Ninh đi tiên phong trực tiếp bị cắn chết.

Dã Kê Bột Tử không phải chuyện đùa, sau khi bị cắn, độc tố sẽ nhanh chóng lan ra toàn thân, tử vong trong vài giây.

A Ninh thấy cảnh này sắc mặt biến đổi, vội vàng bảo mọi người lùi lại!

Bàn Tử và những người phía sau cũng thấy da đầu tê dại. "Mau rời khỏi đây!" Ngô Tà hét lớn.

Lúc này vài con Dã Kê Bột Tử lao về phía họ, Trương Dạ Ninh trực tiếp triệu hồi Ang Dũ ra.

Ang Dũ vừa xuất hiện, thân hình rung chuyển, trực tiếp chấn chết một mảng Dã Kê Bột Tử.

Đám rắn này tuy đông nhưng trong tay Ang Dũ chẳng khác gì kiến cỏ, một chân dẫm xuống là chết cả đám.

Có Ang Dũ bảo hộ, mọi người nhanh chóng tiến về phía trước.

Chương 190

Đến cuối đường, nơi này có một cái hố đen.

Vì có Ang Dũ nên Bàn Tử bớt sợ hơn hẳn, gã trực tiếp đi tới rìa hố đen, dùng đèn pin soi vào trong.

Nhưng đèn pin đã dùng lâu rồi, dù có sáng cũng chỉ là ánh sáng yếu ớt, căn bản không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Vì thế, Bàn Tử lôi từ trong túi ra mấy thanh pháo sáng, đốt lên rồi ném xuống.

Pháo sáng rơi nhanh, chẳng mấy chốc đã chạm đất.

Vương Bàn Tử nương theo đó nhìn xuống, giây tiếp theo. "Ối mẹ ơi!" Bàn Tử giật bắn người lùi lại, lảo đảo suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất, mặt mày trắng bệch như vừa thấy thứ gì đó cực kỳ khủng bố.

Tiếng kêu của Bàn Tử làm mọi người giật mình một phen.

Ngô Tà không nhịn được mắng: "Cái lão Béo này, ông làm cái gì thế?

Có Trương gia ở đây, ông còn sợ cái gì?" Lúc này, những người khác cũng nhìn xuống hố đen, họ muốn xem thử Bàn Tử rốt cuộc đã thấy gì mà sợ đến mức đó?

Tuy nhiên khi họ nhìn xuống, bên trong lại trống rỗng, chẳng có gì cả.

Lẽ nào Bàn Tử lừa họ?

Nhưng biểu cảm của Bàn Tử không giống như giả vờ.

Lúc này Trương Dạ Ninh lên tiếng: "Đừng nhìn nữa, bên dưới là

một con Xà Mẫu!" Với tư cách là người xuyên không, Trương Dạ Ninh đương nhiên biết bên dưới có gì.

Xà Mẫu là thứ mà Ngô Tà và những người khác chưa từng thấy tận mắt, cái tên này họ cũng chỉ biết qua sách vở. "Xì xì xì!" Lúc này, dưới hố đen đột nhiên truyền đến tiếng rắn thè lưỡi!

Giây tiếp theo, đám Dã Kê Bột Tử xung quanh họ cư nhiên rút lui toàn bộ. "Chuyện này là sao?

Đám Dã Kê Bột Tử này sao lại chạy hết rồi?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

A Ninh nói: "Phỏng chừng là con Xà Mẫu mà Trương tiên sinh vừa nói sắp xuất hiện, chúng chắc là đang nhường đường cho nó." Nghe vậy, ai nấy đều đổ mồ hôi lạnh.

Quả nhiên, không lâu sau, một cái đầu rắn khổng lồ trồi lên từ hố đen đó. "Ầm ầm ầm!" Đầu rắn rất lớn, ngay lập tức làm cái hố đen to ra gấp mấy lần.

Cấu trúc mộ thất xung quanh bắt đầu sụp đổ, lộ ra những bức tường đá nguyên thủy.

Họ khó có thể tưởng tượng cái đầu rắn này rốt cuộc lớn cỡ nào?

Người đứng dưới đó phỏng chừng còn chẳng lớn bằng một miếng vảy của nó.

Tiếp đó một đôi mắt khổng lồ màu vàng hiện ra, đôi mắt này giống như một hố đen, dường như muốn hút người ta vào trong. "Đây là Xà Mẫu?

Cái này cũng to quá đi?" Ngô Tà thốt lên, con rắn lớn thế này cậu ta còn chưa thấy cả trong tiểu thuyết.

Thấy cảnh này, Trương Dạ Ninh cũng có chút ngạc nhiên.

Anh không ngờ con Xà Mẫu này lại lớn đến thế, lớn hơn con Xà Mẫu anh gặp ở chỗ Tinh Tuyệt Nữ Vương không biết bao nhiêu lần.

Thật không thể tin nổi.

Tuy nhiên, như vậy cũng vừa vặn, anh vừa mới hấp thụ xong số Vĩnh Hằng Tinh Hoa đó, đúng lúc có thể đem ra thử sức.

Chỉ là không biết con Xà Mẫu này chịu được mấy đấm của anh. "Gào!" Xà Mẫu dường như cảm nhận được chiến ý của Trương Dạ Ninh, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Tiếng gầm này mang theo một luồng gió tanh, thổi ngã tất cả mọi người ngoại trừ Trương Dạ Ninh.

Một số người nhẹ cân như Ngô Tà và A Ninh trực tiếp bị thổi bay.

Hai mắt Xà Mẫu lay động, nhìn chằm chằm Trương Dạ Ninh.

Sau đó, thân thể nó nhanh chóng di chuyển lên trên, quất mạnh đầu rắn, muốn trực tiếp đập nát Trương Dạ Ninh thành thịt vụn.

Ngô Tà và những người khác thấy cảnh này thì kinh hãi tột độ, nếu bị đập trúng thì dù có là Trương gia chắc cũng bị đập bẹt thôi.

Họ đứng cách rất xa mà vẫn có thể cảm nhận được luồng gió khủng bố mang theo khi đầu rắn giáng xuống.

Ngay khi đầu rắn sắp đập trúng Trương Dạ Ninh, trong nháy mắt, từ trong cơ thể Trương Dạ Ninh tỏa ra một luồng sáng mạnh mẽ, tiếp đó toàn bộ cơ thể anh bắt đầu biến đổi, cuối cùng biến thành hình dạng Kỳ Lân thần thú. "Oanh!" Sau khi biến thành Kỳ Lân, Trương Dạ Ninh trực tiếp húc mạnh vào đầu rắn, cư nhiên đã chặn đứng đòn tấn công của nó.

Chưa dừng lại ở đó, Trương Dạ Ninh còn chưa định kết thúc như vậy, tay trái bồi thêm một đấm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, con rắn lớn trực tiếp bị đánh bay xa vài mét. "Hít!" Ngô Tà và những người phía sau thấy cảnh này thì vô cùng chấn động.

Hiệu ứng thị giác này quá ảo diệu, cứ như kỹ xảo trên tivi vậy.

Nhưng nó lại là thực tế đang tồn tại.

Đây không phải lần đầu họ thấy Kỳ Lân, đó là năng lực huyết mạch của Trương gia, cũng chính là do anh biến hóa mà thành.

Con Xà Mẫu này trước đòn tấn công của anh không hề có khả năng phản kháng.

Trương Dạ Ninh nhìn con Xà Mẫu trước mặt, trên mặt không khỏi lộ ra một tia thất vọng.

Con Xà Mẫu này thực sự quá yếu, chỉ được cái xác to.

Cảm thấy vô vị, Trương Dạ Ninh trực tiếp lao về phía Xà Mẫu, chuẩn bị kết thúc tất cả.

Trên đường đi, Trương Dạ Ninh trực tiếp giải phóng toàn bộ huyết mạch, tăng cường gấp tám lần, hai triệu điểm tấn công, anh muốn xem thử con Xà Mẫu này trụ được bao lâu.

Giây tiếp theo, Trương Dạ Ninh xuất hiện trước mặt Xà Mẫu, đấm một cú thật nặng vào đầu nó. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Thân thể Xà Mẫu trực tiếp bị đánh bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống mặt đất phát ra một tiếng động cực lớn. "Oanh long long!" Nhất thời cả mặt đất rung chuyển dữ dội.

Chương 191

Cùng lúc đó, ở một phía khác của khu rừng, bọn người Trần Bì A Tứ cũng đã đi tới nơi này.

Trước đó lão đã hỏi qua Trương gia, con gái lão là Trần Văn Cẩm đang ở nơi này, lần này lão thầm thề trong lòng nhất định phải tìm được Văn Cẩm. "Tứ gia, ngài có cảm thấy càng đi sâu vào trong thì lại càng an toàn không?" Một người nhà họ Trần lên tiếng.

Trần Bì A Tứ nói: "Ngươi nói không sai, trước đó ở ngoại vi khu rừng còn thấy được mấy con gà cổ rắn, nhưng vào đến bên trong lại không thấy con nào, giống như đột nhiên bốc hơi vậy, thật sự quá kỳ quái.

Mọi người chú ý một chút!" Nhóm người Trần Bì A Tứ lúc này đều mặc trang phục đặc chế, trước khi đến đây lão cũng đã điều tra rất nhiều, trang bị vô cùng hoàn thiện.

Sự việc bất thường tất có yêu ma!

Tuy nhiên họ còn chưa đi được mấy bước, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển mãnh liệt, mấy người nhà họ Trần đứng không vững liền ngã nhào xuống đất.

Chưa dừng lại ở đó, họ nghe thấy từ sâu dưới lòng đất xa xa truyền đến một tiếng nổ vang rền nhức óc, giống như xảy ra động đất, cả mặt đất như muốn nứt toác ra.

Tiếng ầm ầm không ngừng truyền tới, tất cả người nhà họ Trần vào khắc này đều hoảng loạn. "Tứ gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải động đất không?" Một người đứng gần Trần Bì A Tứ hỏi.

Động tĩnh lớn như thế này, ngoài động đất sụp lún ra, họ hoàn

toàn không nghĩ tới thứ gì khác.

Cho dù là con đại mãng xà họ gặp lúc đầu cũng không thể làm được.

Quy mô chấn động này căn bản không giống do động vật hay con người tạo ra.

Một người nhà họ Trần nói: "Tứ gia, ngài nói xem dưới mặt đất liệu có sinh vật nào còn lớn hơn cả con đại mãng xà trước kia chúng ta gặp đang hoạt động không?" Sắc mặt Trần Bì A Tứ hơi khó coi, động tĩnh lớn thế này lão cũng là lần đầu tiên gặp phải, nhưng vì con gái, lão không thể thối lui, liền nói với đám người: "Bất kể là thứ gì, chúng ta cũng phải qua đó xem thử!" Nghe vậy, mọi người đều biến sắc, có chút do dự.

Động tĩnh lớn thế này họ không nghĩ nơi đó sẽ an toàn.

Nếu thật sự là sinh vật khổng lồ gì đó, chỉ với mấy người họ sao có thể đối phó nổi.

Họ không phải Tứ gia, không có thân thủ tốt như vậy.

Trần Bì A Tứ dường như nhìn thấu suy nghĩ của mọi người, liền nói: "Ai muốn theo thì theo, không muốn thì cứ việc rời đi!" Nói xong, Trần Bì A Tứ trực tiếp đi về hướng có tiếng động phát ra.

Bên phía Trương Dạ Ninh, con Xà Mẫu khổng lồ kia đã hoàn toàn bị anh đánh cho khiếp sợ, cả cơ thể không còn chỗ nào nguyên vẹn.

Lúc này Xà Mẫu mới nhận thức được mình căn bản không phải đối thủ của Trương Dạ Ninh, bắt đầu điên cuồng chạy trốn lên phía trên.

Trương Dạ Ninh cười lạnh một tiếng, không lập tức đuổi theo.

Muốn chạy lên mặt đất sao?

Vừa hay, ở dưới lòng đất anh không tiện thi triển tay chân, đợi lên trên mặt đất anh sẽ để con Xà Mẫu này làm bao cát tập luyện một phen.

Đám người Bàn Tử đứng sau nhìn Trương gia đuổi theo Xà Mẫu mà biểu cảm vô cùng khoa trương.

Họ lúc này không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung nữa.

Bàn Tử lên tiếng: "Thiên Chân, Trương gia đi rồi, chúng ta cũng mau rời khỏi đây thôi, vừa hay con Xà Mẫu kia đã mở cho chúng ta một con đường!" Nghe vậy, mọi người cũng phản ứng lại, đúng là phải mau chóng rời khỏi đây.

Xà Mẫu đi rồi nhưng đám gà cổ rắn vẫn chưa chết hết, họ không muốn ở lại làm mồi cho chúng.

Thế là cả nhóm thu dọn một chút rồi vội vàng đuổi theo. "Hống!" Trong lúc bỏ chạy, Xà Mẫu thấy Trương Dạ Ninh bám sát phía sau liền gầm lên một tiếng, đuôi rắn quất mạnh làm đá vụn xung quanh rơi xuống nhằm cản bước anh.

Nhưng vài tảng đá sao có thể ngăn được anh.

Trương Dạ Ninh trực tiếp bảo Ang Dũ giải phóng một đạo phong thuẫn quanh thân, những tảng đá khổng lồ rơi xuống đều bị cắt nát thành bụi cám.

Rất nhanh, Xà Mẫu đã chui lên khỏi mặt đất rồi điên cuồng chạy vào trong rừng.

Trương Dạ Ninh theo sát phía sau, giây tiếp theo, toàn thân anh tỏa ra một luồng hồng quang, trực tiếp hiện ra trước mặt Xà Mẫu, đấm một phát lật nhào nó xuống đất.

Tiếp theo đó là một màn biểu diễn đánh bao cát vô cùng đặc sắc.

Năm phút sau, Trương Dạ Ninh chuẩn bị không giày vò Xà Mẫu nữa, triệt để bùng phát toàn bộ khí thế của mình.

Chiến lực tăng thêm tám lần từ huyết mạch khiến lực công kích của anh đạt tới con số kinh người là 20 vạn, phòng ngự và tốc độ cũng đạt tới 16 vạn.

Chưa dừng lại ở đó, sau khi dùng huyết mạch, Trương Dạ Ninh lại phóng ra Bất Tử Nguyên Thần, chiến lực một lần nữa tăng lên ba lần.

Cộng thêm Kỳ Lân Tí, chiến lực tăng lên tổng cộng sáu lần.

Lúc này, lực công kích của Trương Dạ Ninh mới thực sự đạt tới đỉnh phong theo đúng nghĩa.

Một triệu tám trăm ngàn lực công kích khủng bố khiến không gian xung quanh anh đều có chút vặn vẹo.

Rõ ràng sức mạnh kinh hồn này ngay cả không gian cũng không chịu đựng nổi.

Thật khó tin nổi một cú đấm này hạ xuống sẽ có uy lực lớn đến nhường nào.

Mà Xà Mẫu lúc này sau khi cảm nhận được khí tức tăng vọt của Trương Dạ Ninh, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Nó cảm nhận được một mối nguy hiểm chưa từng có, thậm chí là hơi thở của cái chết.

Nó không thể ngồi chờ chết, liền điên cuồng chạy về phía sau hòng né tránh đòn tấn công.

Nhưng Trương Dạ Ninh sao có thể để nó toại nguyện.

Giây tiếp theo, anh lập tức xuất hiện trên đầu Xà Mẫu, một triệu tám trăm ngàn điểm lực công kích trực tiếp giáng xuống đầu nó.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cái đầu khổng lồ cùng với thân thể Xà Mẫu bị đánh lún sâu xuống mặt đất.

Xương đầu vỡ vụn, khí tức của Xà Mẫu biến mất trong nháy mắt.

Thế nhưng dư chấn của đòn tấn công vẫn chưa tan biến.

Thân thể còn lại của Xà Mẫu do chịu tác động của sóng xung kích cực mạnh vẫn tiếp tục rơi xuống dưới.

Cơ thể nó xuyên qua từng tầng đá, cuối cùng lún sâu xuống hơn hai mươi mét mới dừng lại.

Đám người Bàn Tử, Ngô Tà vừa mới leo lên mặt đất nhìn thấy cảnh này thì toàn bộ đều đờ đẫn.

Cảnh tượng vừa rồi quá đỗi chấn động, hơn bất cứ lần nào họ từng thấy trước đây.

Con Xà Mẫu khổng lồ kia chết thì cũng thôi đi, nhưng dư chấn của một cú đấm đó lại có thể tạo ra một cái hố sâu như vậy trên mặt đất.

Chuyện này đúng là nghịch thiên!

Bàn Tử kinh hãi: "Mẹ kiếp, Trương gia còn là người không?

Chương 192

Quá trâu bò rồi, một đấm này hạ xuống chắc có thể đấm xuyên cả ngọn núi mất!" Ngô Tà lúc này cũng há hốc mồm, trong lòng chấn động khôn cùng.

A Ninh thì lại khác, trong mắt cô toàn là sự sợ hãi, có người như vậy tồn tại, cô làm sao có thể đối kháng?

May mà lần trước ở Vân Đỉnh Thiên Cung không đắc tội chết Trương tiên sinh, nếu không giờ cô chết thế nào cũng không biết.

Sức mạnh quá lớn sẽ mang lại sự sợ hãi.

Nếu không phải Trương gia bình thường đối xử với họ không tệ, ngữ khí cũng ôn hòa, thì đố ai dám nói chuyện với anh.

Nếu chẳng may chọc giận Trương gia thì thật sự xong đời. "Trời đất, sao ở đây lại có một con mắt rắn lớn thế này!" Lúc này, nhóm người Trần Bì A Tứ đang đi tới đột nhiên thấy một con mắt khổng lồ đang treo trên cây.

Đó là mắt của con đại xà.

Trần Bì A Tứ nói: "Mùi máu tanh rất nồng, con trăn lớn này e là vừa mới chết không lâu, phía trước nhất định có người, chúng ta mau chóng lên đường!" "Con mắt to thế này thì con rắn phải lớn cỡ nào chứ?

Mà con rắn này hiện giờ đã chết, thật khó tưởng tượng rốt cuộc là ai làm!" "Quá khủng khiếp, xác rắn văng khắp nơi, giống như bị người ta trực tiếp đánh nổ đầu vậy!" Mấy người nhà họ Trần lên tiếng thảo luận.

Đúng vậy, đây mới là điểm mấu chốt.

Phải biết rằng trước kia họ đối phó với con đại mãng xà đó đã tốn không ít công sức, giờ con trăn khổng lồ này lại bị người ta đánh nổ đầu, người này rốt cuộc có thực lực gì?

Phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trần Bì A Tứ nghe thuộc hạ bàn tán cũng lộ vẻ kinh hãi.

Sức mạnh cường đại như vậy, nếu là do con người làm thì câu trả lời của lão chỉ có một người, đó chính là Trương gia.

Trương gia là người lợi hại nhất lão từng thấy, không chỉ thực lực mạnh mà tốc độ trưởng thành cũng cực nhanh.

Nghĩ vậy, Trần Bì A Tứ tăng tốc, cầm ống nhòm nhìn về phía xa, thấy Trương gia đang đứng giữa hư không, không khỏi cảm thán một tiếng: "Không ngờ đúng là Trương gia!" Những người khác nhà họ Trần nghe vậy cũng thấy hợp lý, nếu là Trương gia thì đúng là có khả năng đó.

Cùng lúc đó, Trương Dạ Ninh sau khi đánh chết Xà Mẫu cũng nhanh chóng đi tới vị trí xác của nó. "Lẽ ra nên nương tay một chút!" Trương Dạ Ninh nhìn cái đầu rắn đã nổ tung, lẩm bẩm nói.

Giờ đầu rắn không còn, anh chỉ có thể cầu nguyện khi dung hợp thân rắn vẫn thu được đồ tốt.

Phải biết rằng Xà Mẫu là một thứ rất tốt, lúc trước ở Tinh Tuyệt Cổ Thành anh cũng gặp Xà Mẫu, sau đó nhận được vật phẩm thăng cấp quan trọng là Thiên Xà Nha.

Mà con Xà Mẫu này rõ ràng mạnh hơn gấp bội, vì vậy khi dung hợp nhất định sẽ có đồ tốt rơi ra.

Trong chớp mắt, Trương Dạ Ninh thuận theo cái hố đi tới chỗ thân rắn, lúc này thân rắn đã biến thành một đống thịt nát.

Trương Dạ Ninh cười khổ một tiếng. "Dung hợp Xà Mẫu Hoàng, nhận được 50.000 điểm thuộc tính công kích, 50.000 điểm thuộc tính phòng ngự, 50.000 điểm thuộc tính tốc độ." "Nhận được vật phẩm thăng cấp: Xà Hoàng Đan." "Xà Hoàng Đan: Một trong những vật phẩm tất yếu để thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh, có thể tăng lượng lớn tiến độ!" Thông báo của hệ thống khiến Trương Dạ Ninh thở phào nhẹ nhõm.

May mà không có ảnh hưởng gì.

Tổng cộng là 15 vạn điểm thuộc tính, phần thưởng của Xà Mẫu Hoàng này đúng là phong phú.

Đây quả là một con số nghịch thiên.

Nhờ vậy chiến lực của Trương Dạ Ninh lại tăng thêm mấy lần.

Sau khi dung hợp kết thúc, Trương Dạ Ninh quay trở lại mặt đất. "Trương gia!" "Trương gia!" Lúc này bọn người Trần Bì A Tứ chạy tới, thấy Trương Dạ Ninh liền vội vàng chào hỏi.

Những người khác nhà họ Trần cũng lần lượt chào anh. "Trương gia, ngài thật sự quá lợi hại, lúc nãy tôi ở đằng xa đã nghe thấy động tĩnh rồi!" Trần Bì A Tứ khen ngợi. "Trương gia!" "Tứ gia!" Cùng lúc đó, Bàn Tử và những người khác cũng đã chạy tới. "Cha!" Ngay khi mọi người tụ tập lại một chỗ, từ đằng xa truyền đến một giọng nói thanh thoát.

Giọng nói này!

Trần Bì A Tứ quay đầu lại nhìn, phát hiện ra đó chính là con gái mà lão đã tìm kiếm mấy chục năm nay, nhất thời đứng hình tại chỗ.

Bao nhiêu năm qua, Trần Bì A Tứ luôn tìm kiếm người con gái mất tích của mình.

Lão luôn tin rằng con gái lão không dễ dàng chết đi như vậy.

Về sau, lão lại được Trương gia xác nhận suy nghĩ này, cho đến hôm nay, lão mới tới tháp Mộc Đà.

Thực ra lão tới nơi này cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao nơi này nguy hiểm như vậy, ngay cả lão muốn vào cũng tốn không ít công sức.

Thế nhưng điều lão không ngờ tới là lão lại trực tiếp nhìn thấy con gái mình, Trần Văn Cẩm.

Cô ấy hiện đang đứng ngay tại đó.

Vào khắc này, một Trần Bì A Tứ tàn nhẫn cả đời lại không cầm được nước mắt.

Đã mấy chục năm rồi. "Con gái!" Trần Bì A Tứ gọi một tiếng.

Trần Văn Cẩm lúc này cũng vội vàng lao tới ôm chầm lấy cha mình, nước mắt tuôn rơi.

Cô cũng không ngờ rằng sẽ gặp lại cha mình ở nơi này. "Cha, sao cha biết con ở đây?" Sau khi ôm nhau hồi lâu, Trần Văn Cẩm mới lên tiếng hỏi.

Trần Bì A Tứ nói: "Con gái, là Trương gia nói cho cha biết, nói ra thì con còn phải đa tạ Trương gia rất nhiều!" Trần Văn Cẩm nghe vậy, cơ thể không khỏi chấn động.

Quả nhiên, chuyện này ngoài anh ra thì ai có thể làm được.

Kể từ khi nhìn thấy thực lực của Trương gia bên trong thiên thạch, cô đã hoàn toàn bị chinh phục. "Trương gia, lần này đa tạ ngài, sau này ngài có chuyện gì sai bảo, chỉ cần tôi còn sống, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng không từ nan!" Trần Bì A Tứ dắt con gái Trần Văn Cẩm kính cẩn nói.

Ân tình của Trương Dạ Ninh đối với lão, Trần Bì A Tứ nghĩ chắc

cả đời này cũng không trả hết.

Không có anh chỉ điểm, lão làm sao tìm được con gái.

Huống hồ đôi mắt của lão cũng là do Trương gia chữa trị.

Cả đời này, ngoài kính trọng sư phụ và sư nương ra, người duy nhất lão kính trọng chính là Trương gia.

Chương 193

Trần Văn Cẩm lúc này cũng lên tiếng: "Trương tiên sinh, đa tạ anh đã giúp đỡ." Thế nhưng Trương Dạ Ninh chỉ xua tay nói: "Không có gì, tôi giúp đỡ luôn có thu phí mà.

Được rồi, nếu mọi người đều không sao thì giờ là lúc rời khỏi đây rồi!" Tiếp đó, Trương Dạ Ninh lại nói.

Tây Vương Mẫu giờ đã bị tiêu diệt, không cần thiết phải ở lại nơi này nữa.

Lúc này anh cũng nên trở về Trương Gia Cổ Lâu rồi.

Anh có linh cảm vật phẩm cuối cùng cần thiết để thăng cấp nằm bên trong không gian ẩn giấu của cổ lâu.

Với thực lực hiện tại, việc tiến vào chắc không thành vấn đề.

Đợi anh thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh, mọi thứ cũng đến lúc phải kết thúc. "Trương gia, Muộn Du Bình đâu?

Sao không thấy cậu ấy?" Lúc này Ngô Tà đột nhiên hỏi.

Cậu ta dạo một vòng mà không thấy bóng dáng anh đâu. "Về trước đi, một tháng sau cậu sẽ lại thấy cậu ấy thôi." Trương Dạ Ninh nói, tình huống của cha Tiểu Ca khá đặc biệt, muốn hấp thu hoàn toàn tinh hoa Vĩnh Hằng chắc phải mất một tháng.

Còn Trần Văn Cẩm tuy cảnh giới không cao nhưng ít ra cũng có nền tảng, nên hấp thu nhanh hơn nhiều. "Đi thôi Thiên Chân, Trương gia đã lên tiếng rồi!" Lúc này Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà.

Thế là mọi người xuất phát rời khỏi đây.

Trên đường đi họ cũng gặp được Giải Liên Hoàn, Hắc Hạt Tử,

Giải Vũ Thần.

Một tuần sau, Trương Dạ Ninh chia tay Giải Liên Hoàn và những người khác, anh trở về thủ đô, còn Giải Liên Hoàn cùng mọi người trở về Trường Sa.

Họ trở về lần này cũng chuẩn bị chỉnh đốn lại thế lực ở Trường Sa, có Giải Vũ Thần và Tứ gia ở đó, chắc không mất bao lâu sẽ quét dọn sạch sẽ.

Trương Dạ Ninh về đến thủ đô, Nhược Ngưng thấy anh về thì mừng rỡ khôn xiết, lao tới ôm chặt lấy anh rồi nói: "Ninh ca, anh cuối cùng cũng chịu về rồi, em còn tưởng anh không cần em nữa chứ!" Trương Dạ Ninh mỉm cười xoa đầu Nhược Ngưng: "Sao có thể chứ, em có nhớ tôi không?" Nhược Ngưng đáp: "Tất nhiên là nhớ rồi, cả người em đều nhớ anh!" Trương Dạ Ninh cười ha hả: "Thế à?

Vậy tôi phải xem thử nha đầu em có tiến bộ chút nào không." Nửa đêm, hai người ra đình hóng gió, Trương Dạ Ninh ngồi trên ghế đá, Nhược Ngưng ngồi trên đùi anh, ôm cổ anh kể về những chuyện cô gặp ở thủ đô trong những ngày qua.

Trương Dạ Ninh thấy cô vui vẻ nên cũng chiều theo.

Nhưng đang nói, cô đột nhiên im lặng, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, liền áp sát vào Trương Dạ Ninh nghiêm túc hỏi: "Ninh ca, lần này anh còn đi nữa không?" Trương Dạ Ninh véo mũi Nhược Ngưng nói: "Nha đầu ngốc, tất nhiên là phải rời khỏi đây rồi!" "Hả?

Ninh ca, anh vẫn còn đi sao?" Nghe câu trả lời, Nhược Ngưng bắt đầu lộ vẻ tủi thân.

Trương Dạ Ninh thấy biểu cảm của cô thì không nỡ trêu nữa, liền nói: "Nha đầu ngốc, chẳng lẽ em muốn sống mãi ở đây sao?" "Hả?" Nghe vậy, mặt Nhược Ngưng bỗng đỏ bừng.

Thoắt cái ba tháng đã trôi qua.

Trong ba tháng này, Ngô Tà và mấy người Cửu Môn cũng lần lượt đến thăm.

Cầu Đức Khảo và A Ninh cũng từng ghé qua, ông ta nghe danh Trương gia nên muốn cầu phương pháp trường sinh.

Tuy nhiên Trương Dạ Ninh đã từ chối, bất kể là trường sinh hay vĩnh sinh, ngoài nỗ lực tu luyện ra thì không có lối tắt nào khác.

Trong tay anh tuy có không ít đan dược nhưng với một người nước ngoài, anh thật sự không muốn giúp.

Ngày hôm sau, Trương Dạ Ninh đưa Nhược Ngưng cùng Khanh Nguyệt và vài người nhà họ Trương chuẩn bị lên đường tới gia tộc chính.

Về phần Tiểu Ca, anh từng ghé qua thủ đô một lần, dự định đưa cha đi tìm mẹ.

Trương Dạ Ninh cũng trực tiếp đồng ý.

Trên một chuyến tàu hướng về Ba Nãi, Trương Dạ Ninh đang thong thả ngồi trên ghế sofa trong toa riêng, kiểm tra thuộc tính nhân vật của mình.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh.

Thân phận: Tộc trưởng Trương gia.

Công kích: 300.000 (Huyết mạch tăng 8 lần).

Phòng ngự: 250.000 (Huyết mạch tăng 8 lần).

Tốc độ: 250.000 (Huyết mạch tăng 8 lần).

Cảnh giới: Bất Diệt Cảnh (Vật phẩm cần để thăng cấp lên Vĩnh Hằng Cảnh túc chủ phải tự tìm tòi, tiến độ hiện tại 80%).

Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch +8.

Thần khí: Quỷ Tỳ.

Quỷ Vương: 1.

Quỷ Chủ: 5.

Âm Tương: 1.100.

Âm Binh: 26.000 (Giới hạn 50.000 điểm, cấp độ thu thập hiện tại: Quỷ Vương).

Đại Việt Long Tước +2 (Kỹ năng chuyên thuộc: Long Hồn Dẫn, Âm Dương Dẫn).

Thần thú: Ang Dũ (Hai hình thái, có công kích cực cao đồng thời kiêm cả năng lực phòng ngự).

Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Hàng Lâm, Vạn Ảnh Trận, Kỳ Lân Thần Hỏa, Kỳ Lân Thần Thức, Bất Tử Nguyên Thần...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Thẻ quý tân tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Gia Cổ Ngọc (đang đeo)...

Nhìn bảng thuộc tính của mình, Trương Dạ Ninh vô cùng hài lòng.

Hiện tại tiến độ đã đạt 80%, 20% cuối cùng chắc chắn nằm ở Trương Gia Cổ Lâu.

Trương Gia Cổ Lâu là một nơi vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với anh thì không có gì khó khăn.

Sau khi thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh, giải quyết được thứ đẳng sau

Thanh Đồng Môn thì mọi chuyện sẽ thực sự viên mãn.

Nha đầu kia chắc cũng đang đợi đến sốt ruột rồi...

Một tuần sau, Trương Dạ Ninh một mình đi tới trước Trương Gia Cổ Lâu. "Tộc trưởng!" Người canh giữ cổ lâu vẫn là hai người đó. "Gần đây có động tĩnh gì không?" "Báo cáo Tộc trưởng, mọi thứ bình thường." Nghe không có động tĩnh gì, Trương Dạ Ninh thở phào, anh cứ ngỡ Ngô Tà và Bàn Tử sẽ giống như nguyên tác mà tìm tới đây.

Nếu thật sự là vậy thì anh không cứu được họ đâu.

Chương 194

Trương Gia Cổ Lâu sớm đã không còn như cũ, các cửa ải bên trong có thực lực cao nhất đạt tới Bất Diệt Cảnh.

Đó cũng là lý do vì sao lúc đầu Trương Dạ Ninh không tiến vào tầng đỉnh.

Vài giờ sau, với thực lực vượt xa Bất Diệt Cảnh, Trương Dạ Ninh đã thành công tiến vào không gian ẩn giấu của Trương Gia Cổ Lâu.

Không gian này treo đầy chuông, anh vừa bước vào chuông liền vang lên.

Vì thế, Trương Dạ Ninh trực tiếp lấy ra tín vật Tộc trưởng là Lục Giác Linh Đang. "Đinh linh linh~" Lắc nhẹ, chiếc chuông trong tay phát ra một luồng âm ba, giây lát sau đám chuông xung quanh đều im bặt.

Tiếp đó dưới chân phát ra tiếng "ầm ầm", một khối đá đỏ từ từ nhô lên.

Cùng lúc đó, trong đầu anh vang lên thông báo của hệ thống. "Đinh!

Phát hiện gần đây có Kỳ Lân Tâm Tạng, mời túc chủ lưu ý!" "Kỳ Lân Tâm Tạng: Vật phẩm cuối cùng để thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh." Nghe thông báo, Trương Dạ Ninh thầm vui mừng, cuối cùng cũng tìm được vật phẩm cuối cùng, giờ anh có thể bắt đầu thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh rồi. "Nhận được Kỳ Lân Tâm Tạng, tiến độ hiện tại đã đạt 100%, có bắt đầu thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh không?" "Thăng cấp!" "Còn thiếu 12 tháng để thăng cấp thành công Vĩnh Hằng Cảnh!" "Gợi ý: Thời gian trong không gian dị chiều của cổ lâu nhanh gấp 12

lần thế giới bên ngoài." Nghe thông báo, Trương Dạ Ninh khẽ động tâm, anh cứ ngỡ phải đợi ròng rã một năm, hóa ra tốc độ trong này nhanh gấp 12 lần.

Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Giờ anh chỉ cần đợi một tháng là có thể thăng cấp thành công.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, không gian này đúng là không tệ, hèn gì các đời Tộc trưởng nhà họ Trương đều mạnh đến vô lý, hóa ra là tu luyện ở trong này.

Một tháng thời gian cuối cùng cũng trôi qua.

Trương Dạ Ninh ngồi trong không gian ẩn giấu của Trương Gia Cổ Lâu, chờ đợi thời khắc cuối cùng tới.

Cảm nhận sự biến đổi của cơ thể, anh vô cùng hưng phấn.

Anh có thể cảm nhận được Vĩnh Hằng Cảnh ngày càng gần.

Giờ chỉ còn lại năm phút cuối cùng.

Nếu là bình thường, năm phút chỉ là cái búng tay, nhưng hôm nay Trương Dạ Ninh cảm thấy nó trôi qua thật chậm.

Cuối cùng, đồng hồ đếm ngược cũng về không.

Khi giây cuối cùng trôi qua, âm thanh của hệ thống vang lên đúng lúc. "Thành công thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh, chúc mừng túc chủ trở thành sinh mệnh vĩnh hằng!" "Thăng cấp thành công, nhận được 100.000 điểm thuộc tính công kích, 100.000 điểm thuộc tính phòng ngự, 100.000 điểm thuộc tính tốc độ." "Cấp độ Quỷ Tỳ thăng lên Quỷ Đế, giải trừ giới hạn của Quỷ Tỳ." "Nhận được 10 Quỷ Đế, 100 Quỷ Vương, 1.000 Quỷ Chủ, 10.000 Âm Tương, 1.000.000 Âm Binh." "Vạn Ảnh Trận thăng cấp thành Thập Phương Quỷ Đế Trận!" "Thập Phương Quỷ Đế Trận: Trong trận pháp, tất cả Âm Binh được tăng

gấp mười chiến lực." "Số lần cường hóa huyết mạch +1, phát hiện túc chủ sở hữu Trương Gia Cổ Ngọc, huyết mạch thăng cấp thành Ứng Long Huyết Mạch." "Ứng Long Huyết Mạch: Sở hữu sức mạnh sáng thế và năng năng diệt thế, khi kích hoạt toàn bộ có thể tăng gấp trăm lần thuộc tính nhân vật, duy trì trong 30 phút, thời gian hồi là một tháng." Cuối cùng cũng thăng cấp Vĩnh Hằng Cảnh thành công.

Đầu tiên và quan trọng nhất chính là Kỳ Lân Huyết Mạch thăng cấp thành Ứng Long Huyết Mạch.

Năng lực của nó vô cùng đơn giản và thô bạo, trực tiếp tăng gấp trăm lần thuộc tính nhân vật.

Chuyện này vô cùng khủng bố, với thuộc tính hiện tại của anh, nếu tăng gấp trăm lần chiến lực thì sẽ đạt tới mức nào, thật khó mà tưởng tượng.

Tất nhiên, đạt đến mức độ này rồi Trương Dạ Ninh sẽ không tùy tiện sử dụng sức mạnh đó, nếu không thế gian sẽ gặp họa.

Thứ hai là việc Quỷ Tỳ thăng cấp mạnh mẽ, điều này cũng vô cùng đắc lực.

Tiếp theo anh sẽ đi dọn dẹp thế giới dưới lòng đất bị phong ấn dưới Thanh Đồng Môn, có Thập Phương Quỷ Đế này sẽ giúp anh nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thế giới dưới lòng đất, trận chiến cuối cùng cũng sắp tới rồi sao?

Nghĩ tới đây Trương Dạ Ninh cũng không khỏi kích động.

Hít sâu một hơi, anh nhìn lại thuộc tính nhân vật lần cuối.

Túc chủ: Trương Dạ Ninh.

Thân phận: Tộc trưởng Trương gia.

Công kích: 400.000.

Phòng ngự: 350.000.

Tốc độ: 350.000.

Cảnh giới: Vĩnh Hằng Cảnh.

Huyết mạch: Ứng Long Huyết Mạch.

Thần khí: Quỷ Tỳ.

Quỷ Đế: 10.

Quỷ Vương: 101.

Quỷ Chủ: 1.005.

Âm Tương: 11.100.

Âm Binh: 126.000.

Đại Việt Long Tước +2 (Kỹ năng chuyên thuộc: Long Hồn Dẫn, Âm Dương Dẫn).

Thần thú: Ang Dũ (Hai hình thái, công kích cực cao và phòng ngự cực mạnh).

Kỹ năng: Song Chỉ Tham Huyệt, Thiên Tinh Đồng Thuật, Sơn Xuyên Vọng Khí, Khôi Tinh Thích Đấu, Chu Dịch Bát Quái, Thính Thanh Biện Vị, Kỳ Môn Độn Giáp, Phi Diêm Tẩu Bích, Thiên Diễn Kiếm Quyết, Huyết Mạch Uy Áp, Phát Khâu Đoạn Hồn Chỉ, Kỳ Lân Tí, Ngự Không, Kỳ Lân Ấn, Huyết Đồng, Kỳ Lân Hàng Lâm, Thập Phương Quỷ Đế Trận, Kỳ Lân Thần Hỏa, Kỳ Lân Thần Thức, Bất Tử Nguyên Thần...

Vật phẩm: Lục Giác Linh Đang, Thủy Linh Châu, Tầm Long Xích, Linh Kiếm Phù Ảnh, Huyết Tinh Giới, Thẻ quý tân tầng ba Tân Nguyệt Phạn Điếm...

Nhìn thuộc tính của mình, Trương Dạ Ninh chỉ thấy quá đỗi khoa

trương.

Phần thưởng của Vĩnh Hằng Cảnh này quá khủng khiếp, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với những cảnh giới trước.

Sự mạnh mẽ này khiến anh vô cùng hưng phấn. "Thử uy lực trong không gian ẩn giấu này chắc không có vấn đề gì chứ?" Nói đoạn, Trương Dạ Ninh đi tới một góc khác của không gian, triệu hồi toàn bộ âm binh từ Quỷ Tỳ ra.

Hàng chục vạn âm binh đột ngột hiện ra trước mặt anh.

Mười vị Quỷ Đế cung kính đứng trước mặt Trương Dạ Ninh nói: "Chủ nhân!" Trương Dạ Ninh quan sát kỹ, phát hiện mười vị Quỷ Đế này lại sở hữu thực lực cận kề Vĩnh Hằng Cảnh, điều này khiến anh có chút ngạc nhiên.

Nhưng thế cũng tốt, mười vị Quỷ Đế Bất Diệt Cảnh cộng thêm Thập Phương Quỷ Đế Trận vừa hay có thể dùng để kiểm tra thực lực, sẵn tiện xem thực lực của họ ra sao.

Một công đôi việc.

Chương 195

Trương Dạ Ninh nói: "Các ngươi hãy dùng hết toàn lực đánh với tôi một trận!" Nghe vậy, mười vị Quỷ Đế nhìn nhau, chủ nhân đang tỏa ra khí tức Vĩnh Hằng Cảnh thế này thì họ đánh kiểu gì?

Nhưng họ cũng không sợ hãi.

Dẫu sao cũng là Quỷ Đế một phương, tuy khí thế không bằng chủ nhân nhưng ý chí của họ không hề yếu.

Huống hồ dưới trướng còn có trận pháp Thập Phương Quỷ Đế, không chỉ âm binh mà bản thân họ cũng được tăng phúc.

Với mười lần tăng phúc, họ chưa chắc đã thua thảm.

Trận này Trương Dạ Ninh không định dùng bất cứ chiêu bài hay sự tăng hỗ trợ nào, chỉ định dùng sức mạnh nhục thể.

Nếu không cuộc so tài sẽ chẳng còn ý nghĩa.

Cùng lúc đó, tại cổ trấn nhà họ Trương, Nhược Ngưng và Khanh Nguyệt đang đi dạo phố.

Trong trấn toàn là người nhà họ Trương kinh doanh nên vừa an toàn vừa đáng tin, đồ đạc cũng rất phải chăng.

Dù sao cũng là người một nhà, làm ăn gian dối thì thật bất nghĩa. "Khanh Nguyệt, em nói xem khi nào Ninh ca mới ra ngoài, đã một tháng trôi qua rồi!" Nhược Ngưng có chút bất mãn nói.

Khanh Nguyệt đáp: "Tiểu thư, em nghĩ Tộc trưởng nhất định gặp chuyện gì đó trì hoãn thôi, nếu không anh ấy chắc chắn đã ra từ sớm rồi, em thấy anh ấy rất để tâm đến cô mà." "Hừ, để tâm hay không chị không biết, nhưng cái miệng của anh ấy thì dẻo lắm." Thế nhưng ngay lúc này, cả vùng Ba Sơn đột nhiên truyền đến một tiếng "oanh"

cực lớn.

Tiếp đó mặt đất rung chuyển mấy cái.

Nhược Ngưng và Khanh Nguyệt loạng choạng bước tới mấy bước, nếu không phải dìu nhau thì e là đã ngã nhào.

Những người bày hàng thì khổ sở, rau củ quả hàng hóa rơi vãi khắp nơi, khung cảnh nhất thời hỗn loạn. "Chuyện gì vậy?" Nhược Ngưng biến sắc, đây là cổ trấn nhà họ Trương, bình thường không bao giờ xảy ra tình trạng này. "Tiếng động phát ra từ Trương Gia Cổ Lâu!" Lúc này không biết ai đã thốt lên một câu.

Mọi người đều nhìn về phía Trương Gia Cổ Lâu. "Trương Gia Cổ Lâu, là Ninh ca!" Nhắc tới cổ lâu, phản ứng đầu tiên của Nhược Ngưng chính là Ninh ca, giờ trên đó chỉ có một mình anh, mà động tĩnh kiểu này cũng chỉ có anh mới làm ra được. "Khanh Nguyệt, chúng ta đi, mau tới cổ lâu, Ninh ca lúc này tám phần là đang thử thân thủ rồi." Nói xong Nhược Ngưng kéo Khanh Nguyệt chạy về hướng Trương Gia Cổ Lâu.

Lúc này Trương Dạ Ninh không hề biết tình hình bên ngoài, anh cứ ngỡ không gian này hoàn toàn cách biệt với ngoại giới.

Oanh!

Đối mặt với luồng âm khí khổng lồ do Thập Phương Quỷ Đế Trận hợp lực phóng ra, Trương Dạ Ninh trực tiếp tung một đấm.

Sức mạnh hợp lực của trận pháp vô cùng cường đại, thực lực e là đã đạt tới Vĩnh Hằng Cảnh.

Rõ ràng mười vị Quỷ Đế này không hề có ý định nương tay, chuẩn bị dốc hết toàn lực để đối kháng.

Trương Dạ Ninh nói: "Đến đúng lúc lắm!" Thứ anh cần chính là hiệu quả này.

Nói xong, Trương Dạ Ninh kích phát toàn bộ 40 vạn lực công kích, một quyền trực diện oanh tạc về phía Thập Phương Quỷ Đế Trận. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Luồng khí kình mạnh mẽ tức thì bùng nổ, dư chấn từ vụ va chạm khuấy động toàn bộ không gian.

Trương Dạ Ninh đứng tại chỗ không hề lay chuyển.

Ở bên kia, Thập Phương Quỷ Đế cũng đứng vững vàng tại chỗ.

Thấy cảnh này, Trương Dạ Ninh nheo mắt, tỏ ra vô cùng mãn nguyện.

Thập Phương Quỷ Đế Trận quả nhiên danh bất hư truyền, cư nhiên có thể chống đỡ được cú đấm 40 vạn lực công kích khủng khiếp của anh.

Có thực lực cỡ này, tới lúc vây quét thế giới dưới lòng đất, anh cũng không cần phải lo lắng nữa.

Tuy nhiên trận tỷ thí vẫn chưa kết thúc, dù sao cũng phải phân thắng bại đúng không?

Nói đoạn, Trương Dạ Ninh liên tục vung tay tung ra mấy quyền.

Mỗi một quyền đều mang 40 vạn lực công kích, anh muốn xem xem Thập Phương Quỷ Đế Trận rốt cuộc chịu được mấy quyền của mình.

Sau mười quyền, Thập Phương Quỷ Đế Trận đã bắt đầu đuối sức.

Sau hai mươi quyền, Thập Phương Quỷ Đế Trận không thể chịu đựng được những cú đấm mãnh liệt của Trương Dạ Ninh thêm nữa, bắt đầu lung lay sắp đổ.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh chuẩn bị tung thêm mười quyền nữa,

anh muốn xem thực lực cụ thể của đám âm binh này như thế nào.

Thế nhưng ngay lúc này, giọng của Nhược Ngưng đột nhiên truyền tới: "Anh Ninh, mau dừng tay!

Còn đánh nữa là Trương Gia Cổ Lâu sẽ sập mất!" Quay đầu nhìn lại, giữa không gian xuất hiện một quả cầu thủy tinh màu trắng, bên trong hiển thị tình hình bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu.

Chỉ thấy hai nha đầu Nhược Ngưng và Khanh Nguyệt đang liều mạng hét lớn về phía cổ lâu.

Ờ!

Nghe thấy lời này, Trương Dạ Ninh trong lòng rùng mình.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ không gian này là giả sao?

Ngay sau đó Trương Dạ Ninh lập tức thu tay, triệu hồi toàn bộ âm binh trở về.

Thật ra chuyện này không thể trách Trương Dạ Ninh, mà là do lực đạo của anh quá lớn, không gian này không thể hoàn toàn thừa nấp được sức mạnh của anh, chỉ có thể tán phát một ít dư chấn ra ngoài.

Mà chính những dư chấn này đã tạo thành động tĩnh cực lớn bên ngoài.

Qua đó có thể thấy sức mạnh của Trương Dạ Ninh rốt cuộc cường đại đến nhường nào.

Tại cửa Trương Gia Cổ Lâu. "Nha đầu, sao em lại tới đây?" "Em mà không tới, Trương Gia Cổ Lâu sắp bị anh dỡ bỏ luôn rồi đó!" Nghe thấy lời này, Trương Dạ Ninh có chút ngượng ngùng, không đến mức đó chứ, anh cũng đâu có dùng bao nhiêu lực. "Đúng rồi, đống hỗn độn do anh gây ra thì anh tự đi mà dọn dẹp, em không rảnh đi dọn dẹp

cho anh đâu." Nhược Ngưng tức đến mức hai má phồng lên.

Trương Dạ Ninh chỉ biết tỏ vẻ vô tội.

Mấy ngày sau, Trương Dạ Ninh bất đắc dĩ phải mở một đại hội tại nghị sự đại sảnh của Trương gia, chuyên trình để xin lỗi các tộc nhân, còn cấp cho những người chịu tổn thất nặng nề một khoản bồi thường.

Phen này, số tài phú mà Trương Dạ Ninh khó khăn lắm mới tích lũy được bỗng chốc vơi đi đại nửa.

Chương 196

Việc này khiến anh xót xa mất hơn nửa năm trời.

Nửa năm sau, Trương Dạ Ninh giấu Nhược Ngưng, một mình tìm đến bên trong vẫn thạch ở Thanh Đồng Môn.

Trương Dạ Ninh đi tới khe nứt giữa địa để thế giới và vẫn thạch, triệu hoán thần thú Ang Dũ rồi trực tiếp nhảy xuống.

Thế giới dưới lòng đất hơi khác so với tưởng tượng của Trương Dạ Ninh, bên trong có cấu trúc tương tự như một tòa nhà khổng lồ nhiều tầng.

Từng tầng nối tiếp nhau.

Khoảng cách giữa mỗi tầng cực lớn, cao chừng mấy chục mét, hơn nữa cấu trúc mặt đất cực kỳ đặc thù, chất liệu còn cứng hơn cả vẫn thạch.

Trương Dạ Ninh sử dụng Huyết Đồng cảm nhận một chút, phát hiện trong tầng này đâu đâu cũng có sinh vật địa để, số lượng ít nhất cũng phải mười vạn con.

Hơn nữa mỗi con đều có thực lực từ Trường Sinh Cảnh trở lên.

Ở sâu trong tầng thứ nhất có một lối đi xuống, Trương Dạ Ninh đoán đó chính là cầu thang dẫn tới tầng thứ hai.

Chỉ là anh hoàn toàn không cảm nhận được địa để thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu tầng, điều này khiến anh có chút lo lắng.

Xem ra những cuộc thí nghiệm mà Tây Vương Mẫu thực hiện còn nhiều hơn so với tưởng tượng của anh.

Hy vọng lần này có thể bình an giải quyết.

Thực tế sau khi xuống đây, dù sở hữu thực lực Vĩnh Hằng Cảnh, anh cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm bản thân có thể hoàn toàn trừ bỏ ẩn họa dưới lòng đất.

Với tư cách là Tộc trưởng, điều anh có thể làm là dốc hết toàn lực giải quyết tất cả.

Anh sẽ không lùi bước, đồng thời cũng không thể lùi bước.

Sau khi nghỉ ngơi giây lát, Trương Dạ Ninh trước tiên triệu hoán thần thú Ang Dũ.

Tại tầng thứ nhất, anh không dự định tiêu hao quá nhiều thể lực của mình, mà giao cho Ang Dũ giải quyết trước.

Những lưỡi đao gió của Ang Dũ có uy lực lớn, phạm vi rộng, đối phó với những sinh vật địa để cấp Trường Sinh Cảnh này là thích hợp nhất.

Rất nhanh, Ang Dũ thi triển uy năng, từng đạo phong nhận trực tiếp quét về phía xa, đánh chết một mảng lớn sinh vật Trường Sinh Cảnh.

Tiếp đó là một màn đồ sát đơn phương.

Sinh vật ở tầng thứ nhất tuy số lượng nhiều nhưng thực lực không mạnh, đối với Ang Dũ mà nói thì ngay cả đối thủ cũng không được tính là.

Vì thế, chỉ trong vòng một giờ ngắn ngủi, sinh vật địa để ở tầng thứ nhất đã bị giải quyết sạch sẽ.

Tất nhiên Trương Dạ Ninh cũng không lãng phí hàng chục vạn điểm thuộc tính này.

Ngay lập tức anh bắt đầu tiến hành dung hợp thi thể của đám sinh vật địa để. "Dung hợp sinh vật địa để Trường Sinh Cảnh, nhận được

một điểm thuộc tính tấn công, một điểm thuộc tính phòng ngự, một điểm thuộc tính tốc độ." "Lũy kế nhận được 10 vạn điểm tấn công, 10 vạn điểm phòng ngự, 10 vạn điểm tốc độ." Nghe hệ thống thông báo, Trương Dạ Ninh có chút kinh ngạc, hàng chục vạn sinh vật địa để mà chỉ tăng được bấy nhiêu thuộc tính, thế này thì hố quá rồi.

Chẳng lẽ là do cảnh giới của anh quá cao?

Lắc đầu một cái, Trương Dạ Ninh bước về phía cầu thang đi xuống.

Phía sau Vĩnh Hằng Cảnh còn một cảnh giới trong truyền thuyết, đó là Cổ Thần Cảnh.

Giữa Cổ Thần Cảnh và Vĩnh Sinh Cảnh có một rào cản tựa như hào trời.

Nói thế này đi, cho dù Trương Dạ Ninh sở hữu gấp trăm lần sức mạnh cộng thêm cũng chưa chắc có thể địch lại.

Đó chính là sự chênh lệch.

Nhưng may mắn đây chỉ là cảnh giới trong truyền thuyết, thế gian này không thể tồn tại sinh vật có thực lực như vậy.

Nếu không cả thế giới đã sớm loạn cào cào rồi.

Còn địa để thế giới thì càng không thể tồn tại cảnh giới này được...

Tiến vào tầng thứ hai, số lượng sinh vật bên trong nhiều gấp đôi tầng thứ nhất, thực lực cũng đạt tới cấp độ Vĩnh Sinh Cảnh.

Vừa đặt chân lên mặt đất tầng thứ hai, cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn. "Ầm rầm rầm!" Tiếp đó, ngoại trừ mặt đất, cấu trúc tường xung quanh bắt đầu nứt toác.

Từng con quái vật từ bên trong bò ra, Trương Dạ Ninh nhìn kỹ thì

thấy những con quái vật đó đều mọc ra mười hai cánh tay, khuôn mặt méo mó dị thường, đôi mắt đen ngòm không có chút sắc thái nào, nhìn là biết đã sinh tồn thời gian dài trong môi trường tăm tối.

Nhìn đám quái vật này, Trương Dạ Ninh lập tức nhớ ra.

Đây là những con "Vạn Nô Vương", điều này khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Nơi này cư nhiên có hàng chục vạn "Vạn Nô Vương", hơn nữa đều ở Vĩnh Sinh Cảnh, chuyện này thật sự quá khoa trương.

Nhưng Trương Dạ Ninh không hề sợ hãi.

Hiện tại anh đã đạt tới Vĩnh Hằng Cảnh, đám "Vạn Nô Vương" cấp Vĩnh Sinh Cảnh đối với anh mà nói chỉ là chuyện phẩy tay.

Việc tiếp theo vẫn giao cho Ang Dũ xử lý như cũ.

Những con "Vạn Nô Vương" này sau khi nhìn thấy Trương Dạ Ninh và thần thú Ang Dũ thì đồng loạt xông tới như ong vỡ tổ.

Chúng không khác gì những con anh từng thấy trước đây, hoàn toàn không có trí tuệ, hành động giống hệt như một cỗ máy.

Ngay khoảnh khắc đám "Vạn Nô Vương" sắp chạm vào Ang Dũ, từ trong cơ thể nó bùng phát ra một trận phong nhận. "Xoẹt" một tiếng, chỉ trong nháy mắt, một vòng lớn Vạn Nô Vương xung quanh trực tiếp bị phong nhận chém làm đôi.

Vẫn chưa kết thúc, Ang Dũ tiếp tục liên tục phóng ra hàng trăm đạo phong nhận, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ Vạn Nô Vương ở tầng thứ hai đã nát thành vô số đoạn, rơi vãi đầy đất.

Hoàn toàn mất đi hơi thở.

Tất cả Vạn Nô Vương cư nhiên chết hết trong khoảnh khắc này, không một con nào còn sống sót.

Trương Dạ Ninh đối với chuyện này lại tỏ ra đặc biệt bình tĩnh, thực lực của Ang Dũ còn hơn thế nhiều, nó có thể đối phó với cả đối thủ cấp Bất Diệt Cảnh.

Theo quy luật hiện tại, e rằng tầng tiếp theo Ang Dũ vẫn có thể giải quyết được hết.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh tiến hành dung hợp thi thể Vạn Nô Vương trên đất, cũng giống như tầng thứ nhất, ba hạng thuộc tính cơ bản mỗi loại tăng thêm mười vạn điểm...

Sau đó Trương Dạ Ninh dẫn theo Ang Dũ đi thẳng xuống dưới, dùng bạo lực diệt sát mọi thứ.

Trương Dạ Ninh không muốn lãng phí thời gian với đám sinh vật địa để thực lực thấp kém này.

Thời gian thấm thoát trôi qua, ba ngày đã trôi qua, Trương Dạ Ninh lúc này đã tới tầng thứ năm.

Chương 197

Ở không gian tầng thứ tư, Trương Dạ Ninh được biết toàn bộ không gian này có tổng cộng sáu tầng.

Nghĩa là Trương Dạ Ninh chỉ cần giải quyết hai tầng cuối cùng là có thể quét sạch toàn bộ sinh vật ở địa để thế giới.

Sứ mệnh của Trương gia cũng coi như hoàn thành triệt để.

Thế nhưng ngay khi Trương Dạ Ninh vừa bước chân vào tầng thứ năm, anh cảm nhận được cách đó không xa có một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm mình.

Giây tiếp theo, một giọng nói âm lãnh từ bên trong vọng ra: "Kẻ xâm nhập, giết không tha!" Nghe thấy giọng nói này, đồng tử Trương Dạ Ninh co rụt lại.

Anh không ngờ địa để thế giới này lại có người canh giữ?

Hơn nữa còn canh giữ riêng biệt ở tầng thứ năm?

Vậy thì thứ mà hắn canh giữ ở tầng cuối cùng rốt cuộc là gì?

Điều này khiến Trương Dạ Ninh nảy sinh sự tò mò, xem ra địa để thế giới này càng lúc càng thú vị rồi.

Tiếp đó, một bóng người màu xám từ trong bóng tối bước ra.

Đó là một vị tướng quân mặc khôi giáp.

Sau lưng vị tướng quân mọc ra sáu cánh tay, mỗi cánh tay cầm một loại binh khí khác nhau, thân hình cao tới ba mét, ánh mắt sắc lẹm như dao.

Trên mặt không mang theo chút cảm xúc nào, lạnh lùng nhìn Trương Dạ Ninh trước mặt.

Trương Dạ Ninh nhướng mày, anh có thể cảm nhận được thực lực khủng bố của vị tướng quân này.

Tức thì, Trương Dạ Ninh thu hồi Ang Dũ, loại thực lực này đã vượt xa Bất Diệt Cảnh, thực lực của Ang Dũ hoàn toàn không đối phó nổi.

Tuy nhiên, đối với Trương Dạ Ninh mà nói thì cũng chẳng đáng là bao.

Thực lực của vị tướng quân này nếu tính theo âm binh trong tay anh thì có lẽ tương đương với cấp độ Quỷ Đế.

Nhìn luồng âm khí bốc lên trên người hắn, Trương Dạ Ninh thầm đoán, liệu có thể dùng Quỷ Tỳ thu phục hắn không?

Nếu thực sự có thể thu phục thì trong tay anh sẽ có thêm một vị Quỷ Đế nữa.

Nhưng muốn thu phục âm binh đẳng cấp này, chỉ dựa vào Quỷ Tỳ là không thể thực hiện được, phải bắt hắn từ trong thâm tâm công nhận thực lực của mình.

Vị tướng quân dường như nhìn thấu suy nghĩ của Trương Dạ Ninh, tay phải giơ lên, một luồng âm khí ngút trời bao trùm hoàn toàn lấy Trương Dạ Ninh.

Luồng âm khí khủng bố tựa như đêm đông tháng giá, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Thân thể Trương Dạ Ninh chấn động mạnh. "Ầm!" một tiếng nổ lớn, âm khí xung quanh trực tiếp vỡ vụn.

Đối với anh, đám âm khí này hoàn toàn không đáng nhắc tới, nên biết trước khi tới đây anh chỉ cần dùng nhục thân là đã có thể chống đỡ được âm khí của Thập Phương Quỷ Đế.

Chút thực lực cấp Quỷ Đế của vị tướng quân này thì làm gì được anh?

Vị tướng quân thấy cảnh này, biểu hiện trở nên ngưng trọng.

Giây tiếp theo, chỉ thấy hắn lạnh hừ một tiếng, hai cánh tay sau lưng giơ lên, xung quanh xuất hiện vô số âm binh.

Những âm binh này trang bị khôi giáp tinh lương, thực lực từ âm binh đến Quỷ Vương không đều.

Trương Dạ Ninh phóng ra Huyết Đồng cảm nhận, phát hiện số lượng âm binh này cư nhiên lên tới hàng triệu.

Điều này làm Trương Dạ Ninh có chút kinh ngạc.

Ai mà ngờ được vị tướng quân này lại sở hữu một đội quân như vậy?

Nếu thả ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa?

Nhưng hàng triệu thì đã sao?

Trương Dạ Ninh có Thập Phương Quỷ Đế trong tay, căn bản không cần anh phải ra tay.

Tiếp đó, Trương Dạ Ninh trực tiếp lấy Quỷ Tỳ ra, triệu hoán toàn bộ âm binh bên trong!

Trong phút chốc, toàn bộ không gian tầng thứ năm tràn ngập âm binh. "Quỷ Tỳ!

Ngươi là người Trương gia!" Vị tướng quân kinh ngạc thốt lên, kẻ có thể vào được đây, lại cầm Quỷ Tỳ trong tay, không phải người Trương gia thì còn là ai?

Hắn không ngờ người Trương gia cư nhiên dám tới địa để thế giới.

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy Thập Phương Quỷ Đế phía sau Trương Dạ Ninh, hắn không hề lộ vẻ khiếp sợ, chỉ cười lạnh một tiếng, vung tay ra lệnh cho đám âm binh xung quanh lao lên xâu xé. "Hừ!" Trương Dạ Ninh cũng cười lạnh, trực tiếp hạ lệnh cho Thập Phương Quỷ Đế dưới trướng sử dụng trận pháp.

Giây tiếp theo, toàn bộ âm binh dưới tay Trương Dạ Ninh tản ra, lập thành một trận pháp mười mặt.

Trận pháp hình thành, khí thế của âm binh bên trong tức thì tăng vọt gấp mấy lần.

Giây tiếp theo, đám âm binh này cũng xông lên giết chóc.

Dưới sự gia trì của Thập Phương Quỷ Đế Trận, đám âm binh dưới trướng vị tướng quân hoàn toàn không có sức chống trả, trong khoảnh khắc đã tan rã.

Vị tướng quân sau khi thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, trận pháp gì mà cường hãn như vậy?

Đây thật sự là người Trương gia mà hắn từng biết sao?

Sao có thể mạnh như thế này?

Nên biết người Trương gia luôn là bên phòng thủ, còn bọn họ mới là bên tấn công.

Những năm qua Trương gia đáng lẽ phải dần suy yếu mới đúng, tại sao bây giờ cư nhiên xuất hiện một cường giả như thế này?

Cảm giác này thật sự quá đáng sợ.

Vị tướng quân nhìn chằm chằm Trương Dạ Ninh trước mặt, tuy có chút sợ hãi nhưng hắn sẽ không rút lui như vậy.

Tiếp đó, vị tướng quân lóe lên tại chỗ, trực tiếp lao về phía Trương Dạ Ninh. "Đến đúng lúc lắm!" Trương Dạ Ninh lệnh cho âm

binh dừng tại chỗ, chính mình cũng lao lên đối chiêu với hắn. "Oanh!" một tiếng, hai bên va chạm.

Thân thể Trương Dạ Ninh vững như Thái Sơn, đứng yên tại chỗ không hề lung lay.

Chương 198

Còn thân thể vị tướng quân thì run rẩy, hoàn toàn không phải đối thủ của anh, bị đánh bật lùi ngay tại chỗ, trên người xuất hiện nhiều vết thương mức độ khác nhau.

Khoảnh khắc này, trong mắt hắn lộ rõ vẻ tuyệt vọng sâu sắc.

Vừa rồi hắn đã cảm nhận được một loại sức mạnh giống hệt như vị đại nhân kia, con người trước mặt này quá mạnh!

Chuyện này không thể nào, nên biết hắn sắp tấn cấp Vĩnh Hằng Cảnh rồi, con người trên mặt đất sao có thể mạnh như vậy?

Theo nhận thức của hắn về thực lực trên mặt đất, bọn họ cao nhất cũng chỉ tới Vĩnh Sinh Cảnh thôi mà. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Vị tướng quân nghiến răng nghiến lợi nhìn Trương Dạ Ninh.

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Trương Dạ Ninh nhàn nhạt mỉm cười nói: "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là sự lựa chọn của ông." "Bây giờ cho ông hai lựa chọn, một là thần phục tôi!

Hai là chết!" "Thần phục con người sao?" "Không bao giờ!" Vị tướng quân trầm giọng nói, hắn nhận ý chỉ của vị đại nhân kia canh giữ tầng này, giờ lại bắt hắn thần phục một con người?

Thật là chuyện nực cười nhất thiên hạ! "Vậy thì chết đi!" Trương Dạ Ninh thấy vị tướng quân không hề lay chuyển, cũng không hề do dự, rút ra Đại Việt Long Tước trực tiếp chém về phía hắn.

Vị tướng quân thấy một đạo đao ý lẫm liệt ập tới, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, theo bản năng muốn lùi lại nhưng tất cả đã muộn.

Giây tiếp theo, một đạo long hồn từ trong đao của Trương Dạ Ninh gào thét lao ra, cuốn phăng mọi thứ.

Vị tướng quân dưới sự tấn công của long hồn này căn bản không thể chạy thoát.

Hắn triệt để tuyệt vọng, không ngờ mình lại bỏ mạng dưới tay một con người.

Vài giây sau, sinh mệnh của vị tướng quân bị long hồn thôn phệ sạch sẽ, biến mất trong không gian tầng thứ năm.

Toàn bộ không gian rơi vào tĩnh lặng.

Sau khi kết thúc việc dung hợp, Trương Dạ Ninh đi thẳng về phía tầng cuối cùng.

Mọi chuyện cũng đã đến lúc kết thúc rồi...

Tầng cuối cùng khác hẳn với năm tầng trước đó.

Nơi này không còn là một màn đen tối, ngược lại, nơi này giống như một thế giới độc lập.

Hơi giống với không gian hư số, đây cũng là một thế giới màu huyết sắc.

Cách đó không xa, một người đàn ông mặc liệm phục sang trọng đang say ngủ giữa hư không.

Quanh người hắn được bao bọc bởi một vòng máu đỏ.

Trương Dạ Ninh định thần nhìn kỹ, phát hiện trong những giọt máu này cư nhiên ẩn chứa lực lượng Vĩnh Hằng.

Điều này khiến anh vô cùng kinh ngạc, nghĩa là người đàn ông này thấp nhất cũng đạt tới cảnh giới Vĩnh Hằng. "Rắc!" Ngay khi Trương Dạ Ninh đang quan sát, người đàn ông trong hư không đột nhiên mở bừng mắt, tỉnh lại từ giấc ngủ. "Tộc trưởng Trương gia thế hệ này thực lực khá đấy!" Người đàn ông bình tĩnh nhìn Trương Dạ Ninh ở phía xa, phát ra một giọng nói cổ xưa và âm trầm. "Hừ hừ, đã nhận ra

tôi thì chắc ông cũng biết tôi tới đây để làm gì rồi!" Trương Dạ Ninh lạnh lùng đáp.

Người đàn ông nhìn về phía Trương Dạ Ninh, ánh mắt dường như trở nên lạnh lẽo: "Từ Kỳ Lân huyết mạch phản tổ thành Ứng Long huyết mạch, chắc hẳn không hề dễ dàng, ngươi tự mình rời đi đi, ngươi không phải đối thủ của ta!" Trương Dạ Ninh nhàn nhạt mở miệng: "Thử mới biết được chứ?" Người đàn ông này khí thế rất mạnh, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sợ hãi.

Cho dù đối phương đạt tới Cổ Thần Cảnh, Trương Dạ Ninh cũng có cách để liều chết một phen.

Tuy thực lực hai bên chênh lệch một trời một vực nhưng với Ứng Long huyết mạch đang sở hữu, anh hoàn toàn có khả năng bù đắp những thiếu hụt đó.

Tất nhiên cái giá phải trả có lẽ sẽ hơi lớn.

Trương Dạ Ninh không định phí lời thêm với hắn.

Anh quát khẽ một tiếng, toàn thân bùng phát khí thế mạnh mẽ, sức mạnh cộng thêm từ Ứng Long huyết mạch trực tiếp được anh vận dụng đến cực hạn.

Người đàn ông thấy Trương Dạ Ninh công tới, nhẹ nhàng nhấc tay phải lên. "Cổ Thần Chi Lực!" Tiếp đó một luồng thiên địa chi lực mạnh mẽ xuất hiện từ hư không, nhanh chóng oanh kích về phía Trương Dạ Ninh. "Cư nhiên đúng thật là Cổ Thần Cảnh!" Trương Dạ Ninh lạnh giọng, anh không dám xem thường đạo sức mạnh này, trực tiếp bộc phát toàn bộ thực lực. "Oanh!" Hai luồng sức mạnh va chạm, phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Trương Dạ Ninh lùi lại một bước, chặn đứng đạo sức mạnh này. "Hử?

Có thể đỡ được sao?

Thú vị!" Người đàn ông thấy đòn tấn công của mình bị hóa giải, khẽ cười một tiếng, hai tay vung mạnh vào hư không, mấy đạo Cổ Thần Chi Lực càng thêm cường hãn trực tiếp giáng xuống. "Phụt!" Sau khi hứng chịu những đạo sức mạnh này, Trương Dạ Ninh hiếm hoi thổ ra vài ngụm máu tươi.

Thân thể vang lên tiếng "xoẹt", trực tiếp bị đánh bay xa hàng trăm mét.

Đây là lần đầu tiên Trương Dạ Ninh bị thương nặng như vậy.

Cổ Thần Cảnh quả nhiên lợi hại.

Xem ra anh chỉ có thể kích hoạt sớm nguồn sức mạnh đó thôi.

Sau khi Kỳ Lân huyết mạch tấn cấp thành Ứng Long huyết mạch, các năng lực cũ của Kỳ Lân huyết mạch bị xóa sạch, thay vào đó là sức mạnh cộng thêm gấp trăm lần.

Mà cảnh giới tiếp theo của anh, Cổ Thần Cảnh, sẽ chuyển hóa những năng lực đã bị xóa này thành năng lực của Ứng Long.

Trong tình cảnh này, Trương Dạ Ninh chỉ có thể cưỡng ép thúc động. "Ứng Long giáng lâm!" Trương Dạ Ninh gầm lên một tiếng, thân thể nhanh chóng hư hóa rồi phình to, ảo hóa thành hình dáng của Ứng Long.

Thực lực cũng theo đó tăng vọt.

Khoảnh khắc này, anh cư nhiên đã chạm tới cảnh giới Cổ Thần.

Cùng lúc đó, lực lượng Vĩnh Hằng trong cơ thể anh cũng đang giảm sút nhanh chóng.

Rõ ràng, trạng thái này anh không thể duy trì được quá lâu, và sau khi kết thúc, cả người anh sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu.

Trận chiến này phải đánh nhanh thắng nhanh thôi. "Cưỡng ép thúc động sao, hừ hừ, thú vị!" Người đàn ông thấy Trương Dạ Ninh hóa thành Ứng Long thì ánh mắt lạnh lẽo, thân hình lóe lên trực tiếp áp sát Trương Dạ Ninh, tung ra một quyền.

Chương 199

Ánh mắt Trương Dạ Ninh không đổi, một đôi long trảo khổng lồ trực tiếp vung ra.

Trong long trảo ẩn chứa Cổ Thần Chi Lực hùng hậu, tràn ngập hơi thở cổ xưa và tang thương. "Oanh!" Sức mạnh của hai bên đối kháng lẫn nhau, phát ra một tiếng nổ lớn.

Sóng xung kích khủng bố xé rách cả không gian xung quanh, để lộ ra một mảng lớn xoáy nước đen ngòm. "Chuyện này không thể nào!" Người đàn ông kinh hô, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Trương Dạ Ninh.

Một con người cưỡng ép nâng tầm thực lực lên Cổ Thần Cảnh, sao có thể địch lại hắn? "Chẳng có gì là không thể, chịu chết đi!" Ánh mắt Trương Dạ Ninh lạnh lùng, đôi long trảo trực tiếp vồ tới. "Oanh!" một tiếng, giây tiếp theo, người đàn ông cư nhiên bị đánh bay đi. "Ứng Long Thần Hỏa!" Trương Dạ Ninh không định cho hắn bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp phun ra một luồng thần hỏa, bao vây chặt lấy cơ thể người đàn ông. "Không, ngươi không thể giết ta!" Người đàn ông lộ vẻ sợ hãi, hắn cảm thấy ngọn lửa xung quanh đang từng chút một cắn nuốt sinh mệnh của mình.

Trương Dạ Ninh không trả lời mà phun thêm một luồng hỏa diễm nữa.

Cảm nhận được sự lạnh lùng của Trương Dạ Ninh, trái tim người đàn ông rơi vào vực thẳm vô vọng.

Con người này điên rồi sao?

Cưỡng ép rút ra nguồn sức mạnh lớn như vậy, bản thân anh ta cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.

Thứ lợi hại nhất của Cổ Thần Cảnh chính là thần niệm, mà Ứng Long với tư cách là huyết mạch mạnh nhất thế gian, thần hỏa của nó tự nhiên có thể tiêu diệt thần niệm.

Có thể nói khi Ứng Long Thần Hỏa xuất hiện, Cổ Thần cũng chắc chắn phải chết.

Lúc này, lòng người đàn ông tràn ngập tuyệt vọng và không cam lòng.

Hắn còn chưa kịp giáng lâm thế gian!

Còn chưa kịp thống trị thế giới, vậy mà lại chết ở nơi này.

Vì kế hoạch này, hắn đã nỗ lực suốt mấy ngàn năm.

Nhìn phong ấn lỏng lẻo, chẳng bao lâu nữa có thể giáng lâm thế gian, kết quả là người đàn ông Trương gia này lại xuất hiện ở đây, ngay tại lãnh địa của hắn.

Sau khi tia Ứng Long Thần Hỏa cuối cùng biến mất, cơ thể cùng thần niệm của người đàn ông trực tiếp tan biến vào hư không.

Còn Trương Dạ Ninh vì cưỡng ép nâng tầm thực lực nên đã rơi vào giấc ngủ sâu...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mười năm đã trôi qua.

Tiểu Ca với tư cách là đại tộc trưởng quản lý mọi sự vụ lớn nhỏ của Trương gia.

Trong mười năm qua, Trương gia cũng thành công trở thành đại gia tộc đứng đầu giới đạo mộ.

Trong thời gian này, anh cũng đã đón toàn bộ cha mẹ về Trương gia, cả gia đình được đoàn tụ bên nhau.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng trở về thủ đô và tổ chức hôn lễ tại đó.

Ba năm sau họ sinh được một cặp long phụng thai, hai nhóc tì suốt ngày làm loạn khiến Hồ Bát Nhất rất đau đầu.

Mỗi khi anh định lười biếng thì luôn bị Shirley Dương phát hiện, chẳng còn cách nào khác, anh đành phải quay lại chăm con thật tốt.

Khổ nỗi, anh là một người sợ vợ chính hiệu.

Vương Khải Toàn (Mập) thì quen biết với Vương Nguyệt Bán, hai người kết nghĩa huynh đệ, đi khắp các lăng mộ lớn nhỏ để đổ đấu.

Hai người cực kỳ hợp tính, đều là những kẻ mê báu vật, thế nên vừa vặn lập thành một đội.

Trong mười năm, hai người đã hạ hàng trăm ngôi mộ lớn nhỏ, kiếm được bộn tiền.

Cuối cùng Vương Khải Toàn cưới một cô gái nông thôn tên là Anh Tử, còn Vương Nguyệt Bán thì cầu hôn Vân Thải.

Quan hệ của hai bên rất thân thiết nên đã cùng nhau tổ chức hôn lễ.

Hôn lễ cũng giống như của lão Hồ năm xưa, vô cùng giản dị.

Nguyên nhân là vì Anh Tử và Vân Thải đều không thích náo nhiệt.

Tuy nhiên đây dù sao cũng là việc trọng đại nhất đời người nên không thể qua loa, không tổ chức rầm rộ thì phải làm tốt nhất.

Về khoản sính lễ, họ đã tốn không ít công sức.

Ngày cưới tuy không có kiệu hoa rước khắp mười dặm nhưng nhà gái đều vô cùng mãn nguyện, đó là sự coi trọng đối với con gái họ.

Hôn lễ của họ ấm cúng và tràn ngập niềm vui.

Về phần Ngô Tà, anh tiếp tục kinh doanh ở Trường Sa, thi thoảng lại về thăm Muộn Du Bình.

Mọi thứ đều vô cùng tươi đẹp.

Tuy vậy, trong thâm tâm mỗi người đều không quên tất cả những điều này là do ai ban tặng.

Đó chính là Trương gia.

Sau khi Trương Dạ Ninh mất tích, Nhược Ngưng suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, cả ngày ở lỳ trong Quy Trần Nguyên, hằng ngày cầu nguyện Trương Dạ Ninh có một ngày có thể trở về. "Anh Ninh, anh thực sự nhẫn tâm vậy sao?" Nhược Ngưng nhìn về phía xa, nghẹn ngào thốt lên...

Chớp mắt một cái, mười năm nữa lại trôi qua.

Hôm nay là sinh nhật của Trương Dạ Ninh, Nhược Ngưng làm một bàn lớn những món anh thích ăn nhất.

Chỉ là anh không có ở đây. "Nha đầu, sao lại ngồi ăn cơm một mình thế này?" Ngay lúc Nhược Ngưng nhìn bàn thức ăn đầy ắp mà lặng lẽ rơi lệ, một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh cô.

Cô khóc, khóc nức nở.

Hai mươi năm chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được người mà mình luôn mong nhớ.

Những giọt lệ đã rơi trong khoảnh khắc này đều tan thành mây khói.

Sau đó chỉ còn lại những nụ cười, và một hạnh phúc viên mãn... (Toàn thư hoàn)